

vh

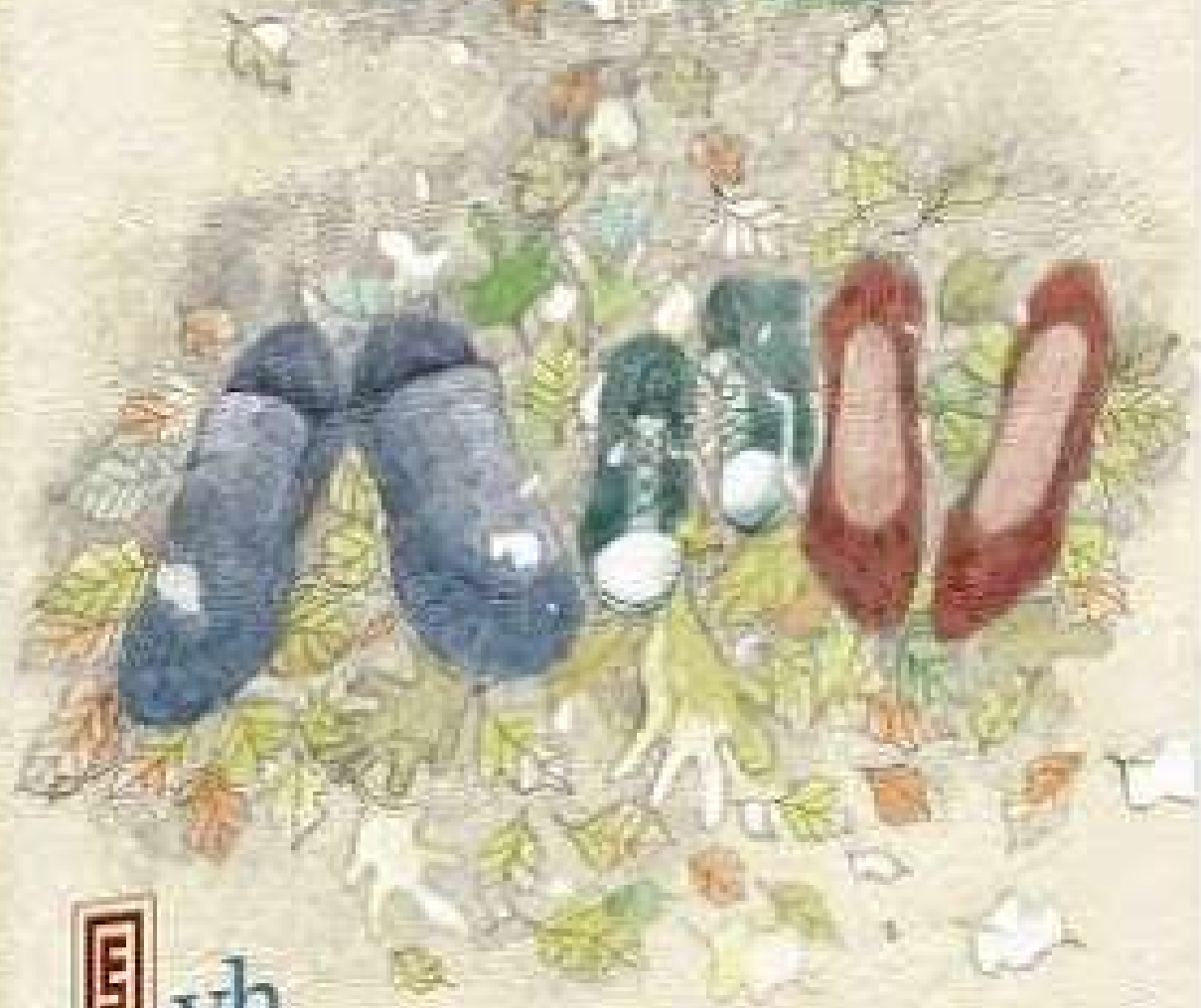
EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỐI ANH

Hàm Hàm

Em là định mệnh đối anh - Hàm Hàm

vh

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60: Ngoại Truyện 1 - Tình Yêu Cần Bao Nhiêu Lòng Dũng Cảm?

Chương 61: Ngoại Truyện 2 - Bốn Mùa

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ngày ấy, tình yêu của Hoài Nguyệt và Lỗ Phong thực có thể nói là phong hoa tuyết nguyệt. Chị cả và chị hai ở cùng phòng ký túc đều nói, con bé này không yêu thì thôi, một khi đã yêu là làm người ta ghen tị. Họ ghen tị vì cô đã tìm được một người bạn trai xuân đẹp thanh, hạ ngấm sen, thu buồn mênh mang, gió đông thường tuyết. Valentine, Giáng sinh, Nguyên tiêu, mừng tám tháng Ba, không có ngày lễ nào Lỗ Phong không nhớ. Những bữa tối trong ánh nến bên bờ sông lãng mạn làm người khác phải thầm tị nạnh. Hoài Nguyệt thấy những điều ấy thật sự ngọt ngào trong khi chị ba Đặng Duyên Duyên lại hoàn toàn không nghĩ vậy.

Hoài Nguyệt là một cô bé ngây thơ. Ở nhà, cô là cục cưng của bố mẹ, ở ký túc là em út của mọi người, đến năm thứ ba đại học mới lần đầu tiên cầm tay một cậu bé, cậu bé đó đương nhiên chính là Lỗ Phong. Năm ấy Hoài Nguyệt hai mươi một, Lỗ Phong hai mươi bảy. Rất lâu sau Hoài Nguyệt mới biết, thực ra lúc hai mươi bảy tuổi, Lỗ Phong đã không còn là một cậu bé nữa rồi.

Lỗ Phong đi tới đâu cũng là một viên kim cương lấp lánh: gia thế tốt, bố mẹ đều là giảng viên đại học; học thức cao, tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Mỹ; nghề nghiệp tốt, làm luật sư tại một văn phòng luật nổi tiếng; ngoại hình tốt, xứng đáng được coi là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong. Nhờ có những ưu thế này, từ cấp ba anh đã được vô số cô gái chủ động theo đuổi. Bố mẹ anh, một người nghiên cứu văn học, một người nghiên cứu luật tố tụng dân sự, cả hai đều là người cực kỳ nghiêm túc, nhưng con trai họ lại có sở đào hoa khiến mẹ anh, giáo sư Tần, hết sức đau đầu. Ngay lúc ấy, Hoài Nguyệt tình cờ tìm đến.

Mục đích Hoài Nguyệt tìm giáo sư Tần rất rõ ràng. Học kỳ hai năm thứ ba, bạn bè ở ký túc suốt ngày bàn luận xem nên thi công chức hay tiếp tục thi lên cao học. Hán ngữ là một khoa rất bình thường, không có ưu thế gì khi đi xin việc. Hoài Nguyệt bản tính tự do, cô cảm thấy mình không hợp làm công chức quèn trong một cơ quan nhà nước, nhưng xin vào các công ty tư nhân thì phần lớn chỉ làm thư ký, bao nhiêu năm theo đuổi văn học sử và phê bình văn học sẽ hoàn toàn uổng phí nên cô cũng không cam lòng. Vì vậy, cô quyết định ôn thi cao học.

Dù làm bài tập hay viết tiểu luận, bao giờ Hoài Nguyệt cũng cố gắng hết sức. Kết quả là cô dần được giáo sư Tần để ý. Có lần Hoài Nguyệt ấp a ấp úng nói với giáo sư là mình muốn thi cao học, vì vậy mỗi khi giáo sư Tần mời các học viên cao học đi ăn cơm đều gọi cô đi cùng. Chính trong một bữa tiệc tại nhà mình, Lỗ Phong đã gặp và lập tức yêu Hoài Nguyệt.

Đặng Duyên Duyên và Hoài Nguyệt nằm giường trên, giường dưới. Khi Hoài Nguyệt u u mê mê trong bế tình, Đặng Duyên Duyên luôn cau mày cảnh báo cô không thể yêu luật sư được, còn nói việc mà các quý bà ra tòa ly hôn thích làm nhất là quyến rũ các anh chàng luật sư trẻ tuổi. Bố Đặng Duyên Duyên chính là luật sư, sau khi ly hôn mẹ cô đã lấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cho nên Đặng Duyên Duyên có thâm thù đại hận với nghề này.

Khi đó, Hoài Nguyệt hồn nhiên nói, Lỗ Phong nhà tớ sẽ không như vậy, anh ấy không thiếu tiền. Sau này cô mới biết câu nói này của mình thực sự rất buồn cười. Đàn ông không thiếu tiền mới đi tìm phụ nữ. Mặc dù Lỗ Phong không đi tìm quý bà đã ly hôn nhưng quả thật vẫn quyến rũ một người phụ nữ khác. Người phụ nữ đó chạy tới nói với cô rằng cô ta đã có thai, nếu như ép phá thai thì cô ta sẽ cùng chết với đứa bé.

Hoài Nguyệt không tin cô ta sẽ làm thế, bởi một người thật sự muốn chết sẽ không bao giờ nói về ý định tự tử của mình. Nhưng cô đã tâm tàn ý lạnh, cho dù Lỗ Phong có quỳ trước mặt cô van xin song cô vẫn quyết ý ly hôn.

Năm đó, cô hai mươi tám tuổi, còn Đậu Đậu, con trai của cô, mới ở tuổi lên ba.

Hoài Nguyệt không phải người thành phố này. Sau khi ly hôn, bố mẹ khuyên cô về quê làm lại từ đầu nhưng cô không nỡ rời Đậu Đậu. Chỉ cần ở thành phố này thì ít ra, cô cũng có thể nhìn con trai mình lớn lên.

Theo phán quyết của tòa, quyền nuôi Đậu Đậu thuộc về Lỗ Phong. Nhà họ Lỗ có một luật sư, còn có một thầy giáo của các luật sư, đương nhiên cô không thể tranh chấp được. Có điều cô cũng không muốn tranh giành. Cô giáo của mình nước mắt lưng tròng bế Đậu Đậu không chịu buông tay, là sinh viên, cô còn có thể nói gì được chứ?

Lỗ Phong tự biết lỗi, tất cả bất động sản và tiền mặt đều tặng hết cho cô. Trước khi ly hôn, họ có một căn nhà liền kề ở ngoại thành, thỉnh thoảng đến nghỉ cuối tuần, còn bình thường vẫn sống trong căn hộ một trăm năm mươi mét vuông ở một tiểu khu cao cấp tại trung tâm thành phố. Cô không nỡ bỏ căn nhà liền kề đó, rau quả trước cửa, sau nhà, đều là tự tay cô trồng, vì vậy cô dứt khoát bán căn hộ chung cư. Trong căn hộ đó, không biết từ bao giờ đã có mùi của người phụ nữ khác, chỉ cần nghĩ đến điều này là cô lập tức cảm thấy buồn nôn. Khi biết việc này, Lỗ Phong biến sắc vì hiểu rằng cô đã quyết ý ra đi, không quay đầu lại.

Hoài Nguyệt dùng số tiền bán căn hộ và một ít tiền dành dụm được để mua hai căn hộ khác, một căn ở khu nhà mới xây tại phía tây thành phố, một trăm hai mươi mét vuông. Vì đang ở giai đoạn bất động sản đóng băng nên Hoài Nguyệt được giảm giá rất nhiều. Mấy năm nay, cô chịu ảnh hưởng của Lỗ Phong nên cũng cho rằng gửi tiền vào ngân hàng là hành vi tự phá giá không thể tha thứ, chỉ có biến tiền thành tài sản cố định mới là lựa chọn đầu tư tốt nhất. Căn hộ này cô có thể cho thuê hoặc bán lại, dù sao cũng an tâm hơn để tiền nằm chết trong ngân hàng. Bây giờ không giống trước kia, cô phải học cách kiếm tiền để lo cho tương lai của Đậu Đậu.

Một căn hộ khác là căn hộ cũ tám mươi mét vuông ở trung tâm thành phố, gần chỗ cô làm, quan trọng nhất là dưới lầu có xe buýt đi thẳng đến căn nhà liền kề ở ngoại ô. Hoài Nguyệt luôn thấy căng thẳng khi lái xe. Cô thuộc kiểu một sách điển hình, tuy đã có bằng lái xe ba năm nhưng số lần cầm lái lại có thể đếm trên đầu ngón tay. Tính ra mấy năm nay, Lỗ Phong cũng rất tốt với cô. Tất cả quần áo của cô đều là anh ta mua cho, đi đâu anh ta cũng đích thân đưa đi. Lúc ly hôn, Lỗ Phong muốn cho cô cả chiếc xe nhưng Hoài Nguyệt không lấy, cô luôn cảm thấy đi làm bằng xe buýt sẽ yên tâm hơn.

“Có gì mà nuôi tiếc chứ, cái loại cặn bã đó!” Đặng Duyên Duyên thất vọng giáo huấn cô: “Hoài Nguyệt, bây giờ bạn có tiền, có nhà, cứ làm lại từ đầu cho đảng hoàng. Hai mươi tám tuổi chưa coi là muộn, vẫn có thể kén cá chọn canh thoải mái”.

Đặng Duyên Duyên là một đại mỹ nữ, gương mặt có vẻ đẹp rất ngang tàng, hiện đang là phóng viên đài truyền hình. Thỉnh thoảng khuôn mặt ấy cũng xuất hiện chốc lát trên màn hình ti vi. Thương Hoài Nguyệt vẫn lấy làm lạ, với trình độ và sắc đẹp như Duyên Duyên thì hoàn toàn có thể làm một người dẫn chương trình, vì sao lại đi làm cái nghề phóng viên không ai biết đến đó chứ.

“Đồ ngốc, bạn cho rằng dựa vào ngoại hình tốt, khuôn mặt đẹp và tấm bằng Hán ngữ loại ưu là có thể làm người dẫn chương trình rồi à?” Đặng Duyên Duyên lại tỏ ra thờ ơ như không: “Phải có người nâng đỡ, nếu bạn được nhân vật tầm cỡ nào trong đài hoặc cấp trên thích thì tự nhiên người ta sẽ phải nhường đường cho bạn, đáng tiếc là bà cô này khinh thường, không thềm hầu hạ mấy lão già ra vẻ đạo mạo đó, bắn chết đi được”.

Đặng Duyên Duyên có một căn hộ một trăm mét vuông trong nội thành, đương nhiên là do bố cô mua cho. Cô tiêu tiền rất hoang phí, ở cương vị công việc như vậy mà bao giờ cũng phải mặc thật đẹp, trong tay hầu như không có tích cóp gì. “Lần cuối cùng được bắt chẹt ông già, phải tàn nhẫn

một chút chứ!” Cô tỏ ra rất đặc ý nhưng vẫn không giấu được vẻ đau lòng và bất đắc dĩ sâu trong đáy mắt.

Sau khi ly hôn, cuộc sống của Hoài Nguyệt diễn ra tuần tự như một vòng tuần hoàn. Thứ Hai đến thứ Sáu, đi làm tại tòa soạn; thứ Bảy, Chủ nhật cách tuần đón Đậu Đậu về căn nhà liền kề, tuần nào không phải đón Đậu Đậu thì cùng mấy người bạn như Đặng Duyên Duyên đi dạo phố uống trà giết thời gian. Sau khi đã quen với nhịp sống mới, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, ít nhất cũng được tự do, thoải mái hơn trước kia nhiều.

Đậu Đậu ở trường mẫu giáo 24/24, tối thứ Sáu mới đón về nhà. Ba người lớn nhà họ Lỗ bình thường đều rất bận, cuối tuần nào đến phiên đón cháu về là ông bà nội lại toàn tâm toàn ý chơi với cháu, đồng thời cũng bắt Lỗ Phong dành thời gian cho con trai, điều này làm cô cảm thấy an ủi phần nào. Điều cô sợ nhất là con trai sẽ bị ảnh hưởng tâm lý sau khi bố mẹ ly hôn. Bởi thế cô thực sự đã do dự và cân nhắc rất nhiều trước khi quyết định chia tay. Bây giờ, xem ra để Lỗ Phong nuôi con cũng chẳng có gì không tốt, ít nhất cũng có thể ép Lỗ Phong làm tròn trách nhiệm người cha. Còn tương lai, sau khi người phụ nữ nói rằng đã có thai kia sinh con thì sẽ như thế nào? Cô cũng chẳng muốn suy nghĩ, cùng lắm đón Đậu Đậu về sống bên cạnh mình là được. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, tình thương của mẹ đều dành trọn cho con như thế.

Chắc người phụ nữ đó đã sinh rồi? Cô cũng chẳng bận tâm lắm. Mặc dù cô vẫn thường gặp Lỗ Phong vì chuyện học hành, sinh hoạt của Đậu Đậu nhưng Lỗ Phong vẫn rất cẩn trọng, không nhắc đến tên người phụ nữ đó trước mặt cô, kín tiếng giống như trước kia lén lút ngoại tình.

Đậu Đậu về nhà bà nội, ngoài việc biết bố đã bỏ mẹ để lấy người khác, còn thì cậu chưa từng thấy mặt người phụ nữ đó. Cô đoán có thể đây là một cách “bồi thường” của bố mẹ chồng cũ. Họ áy náy khi thấy cô không hề tranh chấp quyền nuôi con.

Không biết người phụ nữ đó sinh con trai hay con gái? Cô ngẩn người, nhìn vườn hoa tràn đầy sức sống, cành lá xanh mướt. Lúc trước cô sinh Đậu Đậu, cổ tử cung mở chậm, đau suốt một ngày một đêm, đáng vẻ sốt ruột, xót thương của Lỗ Phong khi đó thỉnh thoảng vẫn hiện lên rõ mồn một trước mắt cô. Giờ đây, sự xót thương này lại dành cho một người khác rồi, nghĩ tới đây, khóe mắt cô lại cay cay.

“Mẹ, mẹ! Mẹ lại lừa nhác, không làm việc rồi”. Đậu Đậu không vui kéo áo cô, đôi mắt to tròn và sẫm đen ngược lên nhìn cô. Trên gương mặt trắng muốt có hai vết bunn mờ mờ.

Hoài Nguyệt lấy lại tinh thần, vội mở túi nhựa trên tay ra, cười cười lấy lòng con: “Đậu Đậu xem này, mẹ hái được khá nhiều rồi! Đã đủ chưa?”

Thời gian sau ly hôn, vì nhất thời chưa thể quen với cuộc sống mới, cô lại tập trung chăm sóc rau quả trong vườn hoa và trên ban công. Sau Tết, cô gieo đậu hòa lan và đậu tằm, đến mùa một tháng Năm đã bắt đầu kết quả, sau một tuần đi làm về thì đậu đã sai quả, nhìn rất vui mắt.

Khi loạt nhà liền kề ở khu vườn hoa Kim Đô bắt đầu bán đợt hai thì cũng là lúc bất động sản thoái trào. Để thu hút người mua, nhà đầu tư đã thiết kế mỗi căn hộ có vườn hoa rộng một trăm mét vuông tính cả tường vây. Mặc dù không thể so với những căn biệt thự có vườn hoa ba trăm mét vuông trong đợt bán đầu tiên, nhưng trên thị trường bất động sản hiện nay, những khu nhà liền kề có vườn hoa độc lập như vậy đúng là khó tìm.

Lúc họ mua ngôi nhà này thì Hoài Nguyệt đang mang thai Đậu Đậu, Lỗ Phong nói bây giờ nếu rau quả không có thuốc trừ sâu thì cũng có chất kích thích sinh trưởng quá tiêu chuẩn, sau này chúng ta sẽ trồng rau ở trong vườn, bảo đảm cục cưng của chúng ta sẽ được ăn rau sạch. Thế sự khó lường, khi hoàn thiện nội thất, mới ở được một năm thì bố cục cưng đã mãi tìm vui duyên mới.

Đậu Đậu đổ đậu trong túi nhựa của mình sang túi của mẹ, nhìn một chút rồi lắc đầu nói: “Cô giáo đã dạy, tặng quà cho người khác thì phải hào phóng, nhớ đâu nhà hàng xóm có rất nhiều người mà tặng ít thì có thể sẽ không đủ ăn”.

Hoài Nguyệt mỉm cười nhìn vẻ người lớn của con trai: “Tốt, tốt, tốt, mẹ hái thêm ít nữa. Đậu Đậu khát không, đi uống nước nhé?”

Hôm nay trời nhiều mây, không nóng không lạnh, chính là lúc thời tiết đẹp cuối xuân đầu hạ. Cây quế và ngọc lan trong vườn nhẹ nhàng đung đưa theo gió, cơn gió dịu dàng mang theo hương thơm từ xa tới, không biết hoa trong vườn nhà nào đã nở rộ.

“Con không khát mẹ ạ! Đợi lát nữa hái đậu xong, con muốn ăn kem cơ”. Đậu Đậu thừa cơ đề đạt yêu cầu. Cậu không thích uống nước trắng. Chẳng phải hôm nay đã lao động vất vả sao, đương nhiên phải được khen thưởng chứ.

“Lạnh lắm, mùa hè mới được ăn...”

Hoài Nguyệt ngồi xuống khuyên con trai, nhưng thấy tia hy vọng lấp lánh trong đôi mắt to đẹp ấy liền đầu hàng vô điều kiện: “Được rồi, được rồi, ăn một cốc nhỏ thôi nhé!”

Đậu Đậu vui vẻ cười, không quên nịnh mẹ: “Mẹ có mệt không? Có cần nghỉ một lát không mẹ?”

“Mẹ không mệt, Đậu Đậu, chúng ta hái thêm một ít, bóc xong thì mang một ít về cho ông bà nội được không?”

Cô nhớ giáo sư Tần thích ăn nhất là đậu hòa lan non, mẹ chồng nàng dâu không thành nhưng tình nghĩa thầy trò dù sao vẫn còn đó. Ngày mai lập hạ, theo phong tục ở đây thì vào ngày này nên ăn các loại đậu.

Giáo viên trường mẫu giáo giao bài tập về nhà cho các bạn nhỏ: mang quà tặng hàng xóm. Trẻ em bao giờ cũng nghe lời cô giáo. Tối hôm qua, Đậu Đậu cuộn tròn trong lòng cô, thầm thì thảo luận nên mang quà gì. Hoài Nguyệt vắt óc suy nghĩ suốt đêm, cuối cùng mới nhớ ra đậu tằm trong vườn vừa tới lúc thu hoạch.

Mặc dù cô đã ở đây hơn một năm nhưng vì cuối tuần mới đến nên chỉ biết căn nhà phía tây vẫn còn để thô, có lẽ là đầu cơ chứ không ở. Căn nhà tiếp theo là của một đôi vợ chồng già, từ sau Tết đến giờ hình như chưa tới đây lần nào. Căn nhà phía đông đã hoàn thiện hơn nửa năm mới có người đến ở, bà chủ nhà lái một chiếc xe đua màu đỏ, tuổi cũng na ná như mình, vài ba lần đã đứng bên kia tường gật đầu chào hỏi. Chắc Đậu Đậu chỉ có thể tới thăm nhà này.

Vườn hoa nhà hàng xóm cũng lấp cửa như nhà cô nhưng không khóa, Hoài Nguyệt dắt con trai vào. Khu vườn được thiết kế tỉ mỉ, có hòn non bộ, đủ loại bồn cảnh, chỉ nhìn qua đã có thể thấy là đắt tiền. Thứ khiến mọi người kinh ngạc hơn là những bức tượng Phật bằng đá trong sân, đứng, ngồi, nằm đều có; còn có tượng đồng nam đồng nữ, cả bậc cửa, gậy như ý và ổ khóa đều là đồ cổ. Hoài Nguyệt nghĩ thầm, không biết người sống ở nhà này giàu có đến mức nào, chỉ riêng những thứ ở ngoài cửa đã không hề tầm thường rồi.

Cô bế Đậu Đậu lên bấm chuông. Bốn giờ chiều, có ngủ trưa chắc cũng phải dậy rồi. Trong lòng cô vẫn hơi thấp thỏm. Người ở đây không giống trong nội thành, đa số đến đây là để nghỉ cuối tuần nên rất ghét bị người khác quấy rầy. Biết làm sao được, để giúp con trai hoàn thành bài tập thì cô đành phải cố gắng vậy.

Bấm chuông hồi lâu không thấy trả lời, khuôn mặt Đậu Đậu thất vọng xịu xuống. Hoài Nguyệt không nỡ nhìn, đặt con trai xuống đất dỗ dành: “Cô chủ nhà này không có nhà, mẹ dẫn con đi nhà khác vậy. Nhìn thấy

chưa, ngôi nhà phía trước đó nhất định có người ở, con xem quần áo còn phơi bên ngoài kìa”.

Không tìm được lán giềng gần thì phải tìm lán giềng xa vậy. Hai mẹ con vừa xoay người thì cánh cửa phía sau bật mở.

“Hai người tìm ai?” Một người đàn ông xuất hiện phía sau cánh cửa.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cửa mở một nửa, một người đàn ông cao ráo xuất hiện. Khuôn mặt gầy gò trắng xanh, ánh mắt lạnh như băng.

“Hai người tìm ai?” Anh lạnh lùng hỏi, giọng có vẻ khó chịu, lông mày cau lại.

Nụ cười của Hoài Nguyệt đông cứng vì sự lạnh lùng toát ra từ con người anh, cô vô thức nhìn về phía sau anh.

Bên trong tối om, hiển nhiên có buồng rèm cửa sổ rất dày. Người đàn ông này đứng trong bóng tối, không hề có ý định bước ra khỏi cửa, có vẻ sẵn sàng đóng cửa lại bất cứ lúc nào.

Hoài Nguyệt không phải người có thể nhanh chóng thân cận với người khác. Sau khi ly hôn, cô lại càng ngại ngùng hơn, chỉ cần ánh mắt người khác hơi sắc bén một chút là cô đã cảm thấy hồi hộp. Cô từng than thở với Đặng Duyên Duyên, ly hôn rồi mới biết cái lợi lớn nhất của kết hôn là làm người ta có thêm sức mạnh, bởi vì dẫu có làm sao thì vẫn luôn còn chỗ dựa là ông xã mình. Bây giờ không còn chỗ dựa nên lần nào cũng phải tử chiến đến cùng, có lúc cô sợ hãi đến mức run rẩy.

Giống như bây giờ, người đàn ông đối diện nhìn mình với ánh mắt thâm trầm làm cô chỉ muốn quay người chạy.

“Cháu chào chú, mẹ con cháu là hàng xóm của chú, hôm nay đến thăm và tặng quà cho chú”.

Đậu Đậu đứng ở ngoài cửa đưa chiếc túi nhựa đựng đầy đậu cho người đàn ông rồi ngẩng đầu cười tí mắt với anh: “Cô giáo nói hàng xóm phải đoàn kết hữu nghị, giúp đỡ lẫn nhau. Chú, cháu bóc đậu giúp chú được không? Chỗ đậu này là cháu với mẹ vừa hái trong vườn, tươi ngon lắm”.

Lỗ Đậu Đậu là học sinh được cô giáo yêu quý nhất, vừa ngoan ngoãn vừa xinh trai. Mỗi lần có hoạt động cần chụp ảnh tập thể là Đậu Đậu luôn được xếp ở vị trí chính giữa hàng thứ nhất bởi ngoại hình cậu bé còn thu hút ánh mắt người khác hơn cả những cô bé xinh nhất lớp.

Một em bé xinh xắn như ngọc không ngừng mỉm cười nhìn mình, còn khẳng khẳng nhét quà vào tay mình, Cơ Quân Đào không thể tiếp tục lạnh lùng được nữa. Anh cúi nhìn túi đậu trong tay, ánh mắt nghi hoặc chuyển từ cậu bé sang người phụ nữ đối diện.

Hoài Nguyệt vội kéo tay con trai lui lại một bước, đưa tay chỉ về vườn hoa nhà mình: “Chúng tôi ở nhà bên cạnh, vì bài tập về nhà của con trai tôi nên hai mẹ con mới mạo muội đến quấy rầy anh. Cô giáo mầm non yêu cầu mỗi bạn nhỏ về nhà phải tới thăm một nhà hàng xóm, hơn nữa còn phải tặng một món quà có ý nghĩa. Chỗ đậu này là Đậu Đậu và tôi cùng trồng. Đây là tấm lòng của cháu. Hy vọng anh có thể nhận lấy”.

Hoài Nguyệt nói liền một hơi, mặt ửng đỏ.

Người sống ở đây không phải có tiền thì nhất định cũng có quyền, chắc chỉ có hai mẹ con cô xách một túi đậu nhỏ đến làm quà tặng. Không những thế, cô lại còn bấm chuông mãi, bắt người ta phải ra mở cửa, mặc dù đã là bốn giờ chiều nhưng ai biết người ta có bị quấy rầy hay không. Trước kia, lúc mình và Lỗ Phong như keo như sơn cũng ghét nhất là bị những người không biết điều tới quấy rầy.

Người đàn ông trước mặt này rõ ràng là đã rất tức giận. Thương Hoài Nguyệt lo lắng giải thích: “Trẻ con nghe lời cô giáo nhất, từ hôm qua cháu

đã nhất định muốn hoàn thành bài tập này. Vì hai nhà bên cạnh không có người ở cho nên mới quấy rầy anh. Rất xin lỗi!”

Cơ Quân Đào nhìn người mẹ với vẻ mặt áy náy và cậu con trai với vẻ mặt chờ đợi. Anh có thể thấy người mẹ trẻ tuổi này hơi căng thẳng. Có thể là do thái độ vừa rồi của mình khiến chị ta sợ hãi, bàn tay nắm tay con trai rất chặt. Anh hơi dịu sắc mặt, mở rộng cửa ra, nói với hai mẹ con: “Mời vào!”

Hoài Nguyệt không ngờ anh đột nhiên thay đổi thái độ nên có chút chần chừ.

Thực ra người đàn ông này có ngoại hình cực kỳ anh tuấn, mọi đường nét trên gương mặt đều rất nho nhã, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như một người bệnh. Điều này làm cho đôi mắt đen của anh càng nổi bật. Sống mũi cao, thẳng, hai má xương xương khiến người khác cảm thấy anh rất cao ngạo. Hai hàng lông mày không thưa không dày vẫn hơi nhíu lại. Cô để ý đến bàn tay thon dài, sạch sẽ của anh đang cầm tay nắm cửa. Rất ít đàn ông có đôi bàn tay đẹp như vậy, song màu da trên tay lại gần như trong suốt, cảm giác như có thể nhìn rõ cả mạch máu. Hiển nhiên đó là một đôi tay đã rất lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Trực giác của Hoài Nguyệt mách bảo rằng có điều gì đó không ổn. Cô luôn cảm thấy người đàn ông này có vấn đề. Có một luồng khí nguy hiểm bao quanh người anh làm người khác cảm thấy bất an. Cô liếc mắt nhìn anh rất nhanh, anh vẫn cứ đứng trong bóng tối, hình như đang nhìn cô và Đậu Đậu nhưng cũng hình như không.

Hoài Nguyệt chợt run lên. Rốt cuộc, cô đã phát hiện ra vấn đề. Mắt, không sai, đôi mắt của anh ta hoàn toàn trống rỗng.

Hốc mắt anh ta sâu hơn người bình thường, rất giống con lai. Nếu chỉ nhìn qua thì người có đôi mắt này dường đi làm người mẫu quảng cáo kính

mắt cũng không vấn đề gì, nhưng nhìn kỹ lại thấy ánh mắt đó thực ra rất vô hồn. Trước kia từng phỏng vấn một bác sỹ tâm lý nên Thương Hoài Nguyệt cũng hiểu thêm khá nhiều về lĩnh vực này. Mặc dù cô không muốn “chụp mũ” người khác, nhưng người đàn ông này khiến cô có một cảm giác rất lạ, rất... không bình thường.

Anh ta cao khoảng mét tám, mặc dù gầy nhưng khung người rất cao ráo, đối phó với một phụ nữ và một em bé trối gà không chặt, tuyệt đối không vấn đề gì. Cũng có thể là thần kinh cô quá nhạy cảm, nhưng dù sao cô cũng không dám mạo hiểm như vậy. Cô cầm chặt tay Đậu Đậu, cố gắng ra vẻ điềm nhiên như không: “Quấy rầy anh nhiều rồi, thôi mẹ con tôi không vào đâu”.

“Không sao mà. Bạn nhỏ vào đi!” Cơ Quân Đào xoay người đi vào nhà, kéo mạnh tấm rèm cửa khiến căn phòng lập tức bừng sáng.

Đậu Đậu mừng rỡ ngẩng đầu nhìn mẹ. Hoài Nguyệt vội cúi người giữ con lại: “Đậu Đậu, chú ấy còn có việc. Chúng ta đã tặng quà xong rồi, mẹ con mình về thôi”.

“Không được, con còn muốn chú ấy viết cho con một tấm thẻ tình bạn nữa. Cô giáo bảo bạn nào nhận được thẻ tình bạn mới được phát phiếu bé ngoan”.

Đậu Đậu ghé vào tai mẹ nói nhỏ: “Mẹ, hình như chú ấy không vui vẻ lắm, chúng ta bóc đậu giúp chú ấy thì chú ấy sẽ viết thẻ tình bạn cho con đúng không?”

Hoài Nguyệt hết sức do dự, nhìn khuôn mặt tràn đầy hy vọng của con trai.

“Chú ơi, dép lê ở đâu ạ?” Đậu Đậu đứng ngoài cửa thò đầu vào trong, lớn tiếng hỏi.

“Không cần thay giày, cứ đi thẳng vào”. Giọng nói của Cơ Quân Đào lại ấm hơn một chút, anh thích những người lễ phép.

Đậu Đậu cố gắng kéo tay mẹ đi vào trong. Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút, cánh cửa vẫn ở trạng thái nửa mở.

Kết cấu căn nhà liền kề này mặc dù giống hệt căn nhà của Hoài Nguyệt nhưng cảm giác bên trong lại hoàn toàn khác biệt. Cả căn nhà được bài trí theo phong cách của thể gia vọng tộc, rõ ràng cao hơn căn nhà của cô không chỉ một cấp bậc. Đương nhiên nơi này là một tiểu khu cao cấp, cho dù có lát nhà bằng vàng thôi cũng không làm người ta bất ngờ.

Phía trên sofa là một bức tranh sơn thủy. Trong lĩnh vực này, Hoài Nguyệt dốt đặc cán mai, nhìn màu sắc đã hơi ố vàng, cô đoán là bức họa thời Minh - Thanh hoặc có thể sớm hơn. Hơn nữa, bây giờ cô không có tâm tư đánh giá nội thất nhà người ta. Thấy người đàn ông đó đặt túi đậu xuống cạnh sofa rồi quay vào bếp, cô không tiện đi theo nên nắm tay Đậu Đậu đứng giữa phòng khách, ánh mắt lơ đãng nhìn lên bàn.

Trên bàn trà có một cốc nước vẫn còn đầy, rõ ràng là chưa uống chút nào.

Bên cạnh cốc nước là hai lọ thuốc, trong đó có một lọ đã mở nắp. Những viên thuốc màu trắng rơi vãi từ trên bàn xuống đất, có đến mấy chục viên. Có thể là chủ nhân vừa định uống thuốc thì bị cô và Đậu Đậu quấy rầy.

Hoài Nguyệt nhìn thoáng qua rồi giật thót. Trước đây, cô đã tình cờ biết về hai loại thuốc này, một lọ gọi là Bách Ưu Giải, thuốc nhập khẩu chuyên trị bệnh trầm cảm, vị bác sĩ tâm lý đó đã từng đưa cho cô xem. Còn lọ thuốc bị đổ là Thư Lạc An Định, rất phổ biến, lọ một trăm viên, mỗi lần mất ngủ cô thường uống một viên.

Tim Hoài Nguyệt đập thành thịch không thể khống chế được.

Thảo nào người này mãi không ra mở cửa. Trước lúc cô và Đậu Đậu bấm chuông thì người đàn ông này đang định làm gì? Nhiều thuốc ngủ như vậy, anh ta định tự tử sao?

Cô nhớ tới ánh mắt trống rỗng vô hồn của anh ta, không trách được mình lại cảm thấy căng thẳng, thì ra là bệnh trầm cảm. Sự hờ hững trong mắt người đàn ông đó làm cô bất an. Sống không vui, chết không sợ, đây là một trạng thái cực kỳ bất ổn.

Hoài Nguyệt nhanh chóng nhớ lại nội dung phỏng vấn lần trước, nếu như không tiếp xúc với ánh mặt trời trong thời gian dài thì bệnh tình của người trầm cảm sẽ nặng hơn, mà thành phố này đã có mưa suốt hơn nửa tháng, hai ngày nay mới chuyển sang trời âm u, như vậy bệnh tình hẳn đã trở nên trầm trọng hơn. Lúc người bệnh trầm cảm ở một mình thì càng nguy hiểm, nếu có người ở bên cạnh khuyên giải sẽ tốt hơn nhiều. Vị chuyên gia đó đã nói, phương pháp trị liệu tốt nhất đối với người mắc bệnh trầm cảm chính là có người nhà hoặc bạn bè ở bên cạnh họ trò chuyện.

Đến giờ cô vẫn không nhìn thấy người phụ nữ lái xe đua màu đỏ kia, chắc là có việc phải ra ngoài. Mặc dù cô và người phụ nữ đó chỉ quen biết sơ sơ nhưng cô vẫn có ấn tượng khá tốt, có vẻ tính tình cô ta rất cởi mở. Hoài Nguyệt nghĩ mình nên giúp cô ta để mắt đến người đàn ông này, ít nhất trước khi nữ chủ nhân về, cô sẽ không để anh ta xảy ra chuyện.

Cơ Quân Đào cầm hai chiếc rổ nhựa bước ra từ phòng bếp, nhìn thấy hai mẹ con Hoài Nguyệt đang ngoan ngoãn đứng ở chính giữa phòng khách. Cậu bé tò mò đánh giá bài trí trong phòng, đôi mắt to đen láy chớp chớp cực kỳ đáng yêu, còn người mẹ thì ngẩn ra, chăm chăm nhìn lọ thuốc trên bàn. Nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô bối rối ngẩng đầu lên.

“Trong phòng bếp không có chỗ ngồi, bóc đậu ở ngoài này cũng được”. Cơ Quân Đào đặt rổ nhựa xuống bên cạnh sofa rồi lại xoay người, lấy một chiếc ghế nhỏ cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu vui vẻ cảm ơn anh rồi lập tức ngồi xuống rất tự nhiên. Cậu bé nói với Hoài Nguyệt và Cơ Quân Đào: “Mẹ, chú, hai người cũng ngồi xuống đi, chúng ta cùng bóc đậu”.

Cơ Quân Đào ngẩn người. Anh chỉ muốn đáp ứng nguyện vọng của cậu bạn nhỏ, không ngờ chính mình cũng phải làm việc. Nhưng nghĩ đi cũng nên nghĩ lại, hai mẹ con họ vui vẻ chạy tới tặng quà mà mình không tỏ ra biết ơn chút nào thì thật khó có thể chấp nhận được. Mặc dù không hề muốn nhưng anh cũng miễn cưỡng ngồi xuống sofa, vừa ra hiệu cho Hoài Nguyệt ngồi xuống vừa hỏi Đậu Đậu: “Bạn nhỏ mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi ạ”. Đậu Đậu giơ bốn ngón tay lên lắc lư, nói: “Cháu học lớp mẫu giáo bé ở trường mẫu giáo Nam Sơn”.

“Ờ”. Cơ Quân Đào gật đầu. Vỏ đậu tằm khá dày nên anh phải dùng ngón tay cái bóp cho nứt ra rồi mới bóc được, tương đối chật vật.

Hoài Nguyệt cảm thấy tình cảnh bây giờ hết sức kỳ lạ.

Mình và con trai tùy tiện xông vào nhà một người lạ, người lạ này rất có thể là có vấn đề về tinh thần, rất có thể đang chuẩn bị kết thúc cuộc đời của chính mình, bây giờ người đó lại cùng hai mẹ con cô ngồi bóc đậu.

Nước chảy ra từ vỏ đậu tằm tươi sẽ nhuộm đen ngón tay, Hoài Nguyệt nghĩ vậy rồi ngồi xuống làm mẫu, nói: “Bóp như vậy sẽ làm đau đầu ngón tay, chỉ cần vặn là hạt đậu sẽ tự bắn ra ngoài”. Cô rất kinh ngạc khi thấy trong lúc tâm tình thấp thỏm như vậy mà trong đầu mình lại xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ: để cho đôi tay cực kỳ tinh tế này phải bóc đậu là một việc không thể chấp nhận được. Không lẽ tinh thần mình cũng bắt đầu bất bình thường rồi sao?

Vì cái phiếu bé ngoan của mình, Đậu Đậu quyết tâm lấy lòng Cơ Quân Đào, vì vậy cậu bé vội vàng nhích lại gần anh: “Chú nhìn này, để bóc lắm

mà”. Cậu bé mới bóc được có mấy quả mà ngón tay mồm mĩm đã hơi đen rồi.

Cơ Quân Đào gật đầu, ngoan ngoãn làm theo. “Đầu óc mình nhất định là hỏng IC rồi”, anh nghĩ. Vì bận việc nên từ khi chuyển tới đây, anh gần như không hề bước ra khỏi cửa, vậy mà hôm nay lại để cho người lạ vào nhà, còn cùng bóc đậu với người ta nữa. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ phải bóc đậu.

Thấy anh yên lặng không nói gì, Hoài Nguyệt thầm nghĩ có lẽ anh vẫn đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Cô vừa mong mỗi người phụ nữ lái xe đua màu đỏ về sớm một chút vừa nghĩ cách tìm đề tài phân tán sự chú ý của anh ta.

“Bạn nhỏ tên là gì?” Cơ Quân Đào chủ động hỏi.

“Cháu tên là Lỗ Hãn Thần, mọi người đều gọi cháu là Đậu Đậu. Còn chú?” Đậu Đậu là một em bé rất dễ gần, hơn nữa cũng rất giỏi bắt chuyện.

“Chú họ Cơ”, Cơ Quân Đào mỉm cười nói: “Chị Lỗ, con trai chị rất đáng yêu”.

“Tôi họ Thương”. Thương Hoài Nguyệt cải chính theo thói quen. Cô sớm đã không còn là bà Lỗ rồi, bà Lỗ bây giờ là một người khác.

“Ờ”, Cơ Quân Đào thờ ơ đáp, “Tôi vừa đến đây không lâu, còn chưa quen biết mọi người”.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, với tính tình lạnh như băng này của anh ta, nếu mẹ con cô không mặt dày tự tìm tới cửa như vậy thì có khi ở đây mười năm anh cũng không quen ai cả. Mới chuyển tới đây? Chẳng lẽ là một người chủ khác rồi? Người phụ nữ lái xe đua kia đã bán lại căn nhà này cho anh ta sao? Cô ta cũng mới chuyển đến không lâu mà, thật sự là đáng tiếc.

Thấy trong nhà không có ai khác, cô lại sốt ruột. Người nhà anh ta đâu? Cô và Đậu Đậu không thể trông coi anh ta mãi được. Cô đành phải tiếp chuyện: “Nơi này hơi xa nội thành, cho nên rất nhiều hộ gia đình cuối tuần mới đến đây nghỉ. Thực ra mọi người ở đây cũng không quen biết nhau lắm”.

“Nhà chú có bạn nhỏ không?” Đậu Đậu hỏi.

Nghe vậy, Hoài Nguyệt thầm vui, nhân tiện có thể hỏi thăm xem người nhà anh ta đâu, bao giờ về, cậu con trai này đúng là quá hiếu ý mình rồi.

“Không có. Trong nhà chú chỉ có một cô, cô ấy đưa con chó của cô ấy đến bác sĩ thú y rồi, mấy hôm nay nó chán ăn”. Cơ Quân Đào kiên nhẫn đáp, đây là em bé xinh nhất anh từng thấy, ngoại hình rất giống mẹ nhưng vẫn không mất phong thái nam nhi. Có thể thấy bố cậu bé này chắc hẳn cũng là một người đàn ông đẹp trai.

Đến bác sĩ thú y chắc cũng không mất bao nhiêu thời gian. Hoài Nguyệt thở phào, lại thấy con trai hỏi: “Chó cũng bị nóng trong người ạ? Mẹ cháu bảo ngày mai sẽ nấu cơm đen, Đậu Đậu ăn cơm đen sẽ không bị nóng trong người, hay là cũng cho chó ăn một chút?”

Thấy người đàn ông bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu, Hoài Nguyệt vội giải thích: “Đây là một phong tục, nếu ngày lập hạ mà ăn một chút cơm đen thì trẻ con sẽ không bị nóng trong người, cũng không bị muỗi đốt. Ngày mai là lập hạ, các hiệu bánh đều bán bánh cơm đen nhưng tiếc rằng đều là đồ ngọt nên Đậu Đậu không thích ăn. Tôi sẽ làm chút cơm mặn cho cháu”.

Cơ Quân Đào ờ một tiếng: “Tôi không biết còn có phong tục như vậy, cơm đen là cái gì?”

“Chính là cơm màu đen”, Đậu Đậu nói: “Chú ơi, cháu kể cho chú nghe chuyện cơm đen nhé!”

Cơ Quân Đào còn chưa kịp trả lời thì bạn nhỏ Đậu Đậu đang nóng lòng muốn thể hiện mình đã đứng lên: “Ngày xưa, có một bà già rất thích ăn ngỗng nướng. Mỗi lần muốn ăn thịt ngỗng, bà lại để những tấm sắt nung đỏ trên mặt đất trong ngõ nhỏ. Hai đầu ngõ, một đầu đặt bát xì dầu, đầu kia đặt bát dấm thơm, sau đó đuổi ngỗng vào trong ngõ. Con ngỗng trắng đáng thương vừa bỏng vừa khát cứ chạy từ đầu này sang đầu kia, chạy đến đầu này uống một ngụm xì dầu, chạy đến đầu kia uống ngụm dấm thơm, chỉ chốc lát sau đã trở thành ngỗng nướng. Sau khi bà già đó chết, Diêm Vương bắt xuống địa ngục. Biết mẹ đang phải chịu khổ dưới Âm phủ, con trai bà là hòa thượng Mục Liên thường đưa cơm cho mẹ ăn, nhưng mỗi lần đưa đi đều bị rất nhiều tiểu quỷ cướp sạch, mẹ ông ấy gần như không bao giờ được ăn. Mục Liên liền lên núi hái lá cơm đen về giã lấy nước đen rồi dùng nước đó nấu cơm mang đi. Tiểu quỷ dưới Âm phủ vừa thấy cơm màu đen liền nghĩ là thứ không tốt nên không dám ăn, vì vậy mẹ ông ấy mới không bị đói nữa. Đây chính là truyền thuyết cơm đen, cho nên cơm đen cũng là cơm của người con hiếu thảo”.

Chuyện này Hoài Nguyệt đã kể cho cậu bé nghe rất nhiều lần, Đậu Đậu đã thuộc lòng nên kể lại rất trôi chảy, không hề vấp vấp chút nào.

Cơ Quân Đào ít tiếp xúc với trẻ con nên anh rất ngạc nhiên khi thấy một em bé lại có thể nói năng trôi chảy đến vậy. Thực ra là anh không hiểu tình hình xã hội, bây giờ trẻ con đi mẫu giáo, đứa nào cũng biết kể chuyện. Đậu Đậu có một người mẹ là thạc sĩ nghiên cứu văn học, có một ông bố là luật sư, chỉ riêng gen di truyền đã đủ để cậu bé trở nên nổi bật trong đám bạn rồi.

Đậu Đậu đặc ý nhìn ánh mắt tán thưởng của Cơ Quân Đào, xua tay nói, rất ra dáng: “Chú còn muốn nghe nữa không?”

Cơ Quân Đào bị dáng vẻ của cậu bé chọc cười, gật đầu.

Vậy là Đậu Đậu kể hết chuyện này đến chuyện khác. Đến tận lúc có tiếng xe hơi vang lên ngoài cửa, Hoài Nguyệt mới dắt tay Đậu Đậu đứng dậy ra về.

Những viên thuốc rơi vãi đã được nhặt lên, người đàn ông trước mặt cũng dần dần trở nên vui vẻ. Cô lén thở phào nhẹ nhõm, vì mình, vì con trai, cũng vì người đàn ông này.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cơ Quân Dã cầm lọ thuốc Bách Ưu Giải trên bàn trà lên, cau mày hỏi: “Anh vẫn còn uống thuốc này à?”

Cơ Quân Đào ngồi trên sofa chơi với Leshy. Leshy là một con chó chăn cừu, sau khi xem bộ phim truyền hình Chú chó Leshy, Cơ Quân Dã cứ nhớ mãi không quên, quả thực có thể gọi là không buồn ăn uống. Sau đó, Cơ Quân Dã trải bao nhọc nhằn mới tìm được một con gần giống con chó trong phim, ngay cả tên cũng không muốn thay đổi. Hai ngày trước, Leshy bỗng dưng chán ăn, Cơ Quân Dã lo lắng đến mức vội vã mang nó đến gặp bác sĩ thú y, vài ngày sau cũng đỡ hơn một chút.

“Mấy hôm trước dọn đồ, phát hiện còn một lọ nên tiện tay để ở đây. Leshy, ném cái này vào thùng rác!” Cơ Quân Đào vỗ vỗ lên đầu Leshy, Leshy ngậm lấy lọ thuốc, vội vàng chạy vào bếp.

Cơ Quân Dã nhìn theo bóng Leshy với vẻ vô cùng cưng chiều: “Thằng bé này ngoan thật”.

Cơ Quân Đào đột nhiên nhớ tới cậu bé hôm qua đến nhà mình, thuận miệng nói: “Đáng tiếc là không biết nói, trẻ con bây giờ mồm mép lắm”.

Cơ Quân Dã không vui, lườm anh trai: “Leshy của chúng ta cũng biết nói, anh nghe không hiểu mà thôi. Hai ngày trước nó còn nói với em là nó nhớ anh, sống chết bắt em phải dẫn nó đến thăm anh. Anh không được ghét nó, nó còn đang bị ốm đấy, hôm nay vẫn không ăn được mấy”.

Leshy chạy về, nằm cuộn tròn trong lòng Cơ Quân Dã, Cơ Quân Dã hôn hờ ôm đầu nó dựa vào sofa: “Anh, đậu hôm qua ăn ngon thật. Đây là lần

đầu tiên em được ăn đậu do chính tay anh bóc đấy. Hay là em lại đi mua một ít nữa để trưa nay chúng ta nấu ăn. A Thích đã mua được khá khá rượu tự nấu từ dưới quê, uống vào thì ổn lắm”.

Cơ Quân Đào lắc đầu: “Em cũng biết tửu lượng của anh rất kém mà, rượu đó để em với A Thích uống đi. Đậu hôm qua là do bà Lỗ hái nên mới tươi thế, mua về chưa chắc đã ngon như vậy. Thôi đừng mua nữa”. Anh nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời hôm nay rất đẹp, ánh nắng chan hòa. Bây giờ chắc là cậu bé xinh đẹp kia đang đá bóng trên bãi cỏ.

Cơ Quân Dã “A!” lên một tiếng, nói: “Hay là chúng ta cũng trồng một ít rau trong vườn, em thấy không ít người ở đây trồng rau trong vườn hoa, có nhà còn trồng cả ngô, thân cây cao bằng thân người. Rất thú vị!”

Cơ Quân Đào liếc nhìn cô. Cô em gái này đã ba mươi tuổi rồi mà tính nết vẫn còn như trẻ con, từng làm không ít chuyện bông bột. Mấy năm nay, cô hết chăm sóc mẹ lại đến chăm sóc mình nên đã lỡ tuổi xuân. Làm anh trai, anh luôn cảm thấy có lỗi, bây giờ cũng đến lúc để cô lấy chồng sinh con rồi.

“Tiểu Dã, năm nay em với A Thích cưới nhau đi. A Thích đã ba mươi bảy tuổi rồi. Mặc dù nó không nở giục em nhưng bố mẹ nó chắc chắn là sốt ruột lắm”.

Cơ Quân Dã sững sốt, cười nói: “Không chừng sao nhắc đến chuyện này? Chẳng phải ngày nào em cũng ở bên anh ấy sao? Cưới hay không thì cũng có gì khác nhau. Anh thì thế nào? Định cô đơn tới bao giờ thế?”

Cơ Quân Đào sợ nhất là em gái nói chuyện này nên vội chuyển chủ đề: “Hôm nay là lập hạ đấy biết không?”

“Không biết, có vấn đề gì đáng chú ý sao?” Cơ Quân Dã tùy tiện gác chân lên bàn trà, khi thấy Cơ Quân Đào cau mày thì vội co lại. Cô nhỏ hơn Cơ Quân Đào năm tuổi. Mặc dù việc lớn việc nhỏ trong nhà hay ở phòng

triển lãm tranh đều do cô lo liệu nhưng trước mặt anh trai, cô vẫn không dám xác xược. Cơ Quân Đào không thích người có hành vi phóng đảng, cho rằng nghệ thuật là thứ ngấm vào xương tủy, không cần người nghệ sĩ phải cố tình tạo nên.

“Nghe nói phải ăn cơm đen”. Cơ Quân Đào nói, nhớ lại vẻ nghiêm trang của Đậu Đậu lúc kể chuyện, khóe miệng hơi cong lên: “Cơm hiệu thảo do hòa thượng Mục Liên, đệ tử của Như Lai phát minh ra”.

“Ngon không?” Cơ Quân Dĩ hào hứng: “Trưa nay chúng ta ăn món đó nhé. Em cũng chán ăn đồ ăn ở mấy nhà hàng gần đây rồi. Bây giờ anh thường xuyên ở đây, em nghĩ phải thuê một người giúp việc đến nấu cơm cho anh mới được”.

“Cơm nước không quan trọng, không cần phiền phức như vậy. Anh không quen có người lạ trong nhà, người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp, làm vệ sinh nhà cửa đã làm anh thấy rất phiền rồi”, Cơ Quân Đào nói, “Cơm đen thì chắc nhà hàng không có. Trong cửa hàng bánh có bán cơm đen vị ngọt, em muốn ăn thử thì đi mà mua”.

Cơ Quân Dĩ nhut chí, lắc đầu: “Thôi, đồ ngọt thì mùi vị như nhau cả, em không thích ăn. Nhưng mà tại sao anh lại biết những điều này? Hình như nhà chúng ta chưa ăn bao giờ mà”. Bà ngoại họ là người Pháp, mẹ là Hoa kiều, thư pháp, hội họa đều rất sành sỏi nhưng ăn uống lại thiên về phong cách Tây phương, ở nhà ăn cơm Tây còn nhiều hơn cơm Tàu. Vì thế, người thích uống rượu quê như cô đúng là loại lập dị trong nhà.

“Hôm qua bà Lỗ nói hôm nay sẽ làm cơm mặn cho con trai ăn, nghe nói ăn cơm đen thì không còn sợ muỗi đốt, ăn uống cũng sẽ ngon miệng hơn”. Hôm qua Cơ Quân Đào vừa hoàn thành một tác phẩm lớn, thân thể hơi mệt mỏi, chẳng mấy khi có thời gian nói chuyện thoải mái với em gái như vậy.

“Ăn uống ngon miệng hơn à?” Mắt Cơ Quân Dã sáng lên, vừa vuốt lông Leshy vừa hỏi: “Trong đó có thảo dược gì không?”

“Không biết lá cơm đen có phải thảo dược không”. Cho dù là thảo dược nhưng ăn một tí như vậy, chẳng lẽ lại có tác dụng trong cả mùa hè? Cơ Quân Đào chẳng muốn nói những chuyện này với em gái, tự nhiên lại tin phong tục tập quán như vậy, thật không biết là em gái mình không có đầu óc hay là lo cho chó quá mà không để ý nữa.

Đương nhiên Cơ Quân Dã không biết anh trai đang nghĩ gì. Cái khó ló cái khôn, cô nói: “Anh, hôm qua người ta đến thăm mình, hôm nay có phải chúng ta cũng nên tới thăm đáp lễ không? Có qua có lại mới toại lòng nhau mà, kiếm thứ gì đó cho trẻ con chơi. Nếu xin được ít cơm đen của bà Lỗ thì tốt. Em thấy Leshy của chúng ta cũng bị nóng trong người rồi”.

Cơ Quân Đào bật cười liếc nhìn cô. Cơ Quân Dã hậm hực, suy nghĩ một chút rồi quyết định ra vườn hoa thử vận may. Hôm qua lúc về nhà, cô đã nhìn thấy bóng hai mẹ con hàng xóm. Cô đã gặp người phụ nữ đó hai, ba lần, lần nào cũng cách bức tường thấp ngăn vườn hoa. Cô ta chỉ cười nhẹ nhàng, nhìn trẻ trung như một sinh viên vừa tốt nghiệp, không ngờ con trai đã lớn như vậy rồi.

Vườn hoa bên kia không có người, Cơ Quân Dã hơi thất vọng, xem ra Leshy bảo bối của cô không được ăn cơm đen rồi.

Cô đẩy cửa vườn hoa đi ra, trên đường nhỏ cũng không có một bóng người. Khu nhà liền kề này chỉ có một nửa là thực sự có người ở, một nửa còn lại đa số để đầu cơ. Rất nhiều nhà đã hoàn thiện từ lâu nhưng quanh năm chẳng bao giờ thấy bóng dáng chủ nhân. Mức độ xanh hóa của tiểu khu rất tốt, ven đường rực rỡ hoa cỏ, quanh một số nhà có trồng những khóm trúc, thủy tiên trong hồ sen cũng đã bắt đầu ra nụ. Khu nhà Kim Đô bán đợt hai này là do một văn phòng thiết kế của bạn cô phụ trách, lúc đầu cũng vì người bạn đó giới thiệu nên cô mới mua căn nhà này cho anh trai.

Cô đi ra cổng chính của tiểu khu. Ở đó có một siêu thị, cô muốn mua ít rau. Tay nghề nấu ăn của Cơ Quân Dã vẫn hay bị A Thích chê cười nhưng cô luôn muốn nấu nướng cho anh trai ăn, ngay cả khi mùi vị rất tệ. Từ khi mẹ qua đời, vì bố theo Phật môn làm đệ tử tục gia, quanh năm vân du bên ngoài nên nấu ăn được xem như cách duy nhất để cô có thể giúp anh trai tìm thấy chút cảm giác gia đình.

Cho dù Cơ Quân Đào hơn cô nhiều tuổi như vậy nhưng Cơ Quân Dã luôn cảm thấy anh chẳng khác gì một đứa trẻ. Bề ngoài lạnh lùng, nội tâm lại mẫn cảm, yếu đuối, nếu mẹ không qua đời, anh hẳn đã không mắc bệnh trầm cảm.

Các cậu và các bác bên ngoại sợ anh đi vào vết xe đổ của mẹ nên đã kiên quyết đòi đưa anh ra nước ngoài trị liệu. Quá trình trị liệu có kết quả rất tốt. Hơn một năm sau khi bình phục, anh mới về nước.

Trước khi bị bệnh, có rất nhiều người mãi miết theo đuổi anh nhưng anh không muốn chơi bời; sau khi bị bệnh, lại càng không có hứng thú với bất kỳ ai. Mặc dù A Thích đã cam đoan rằng bây giờ không cần phải lo lắng cho trạng thái tinh thần của anh trai cô nữa, nhưng ngày nào anh còn chưa chịu gần gũi phụ nữ thì ngày đó Cơ Quân Dã vẫn cảm thấy anh chưa thoát khỏi bóng tối do việc mẹ tự tử để lại.

Mẫn cảm, Cơ Quân Dã nhẹ nhàng thở dài. Không mẫn cảm, hẳn anh đã không thể trở thành họa sĩ. Như cô, ngày nào cũng xem tranh, bán tranh nhưng lại không vẽ nổi lấy một bức. Chẳng giống con gái của bố chút nào.

“Mẹ, mẹ xem kia, ở đây có một con ếch”. Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên từ phía chiếc cầu trên hồ sen.

Cơ Quân Dã lập tức đi qua bóng cây về phía đó, chỉ thấy một cậu bé ngồi trên cầu, cúi đầu nhìn xuống hồ nước. Cậu bé mặc một chiếc áo phông dài tay màu xanh trắng, quần bò yếm, một chiếc mũ bò quay lưng về phía

sau gáy, cánh tay nhỏ bé rồi rít chỉ về phía hồ nước: “Mẹ, bắt nó lên cho con được không?”

“Đậu Đậu, ếch ăn các loài côn trùng có hại mà, sao con lại muốn bắt nó? Sau này nhỡ côn trùng có hại trong hồ nước ăn hết hoa thì làm thế nào? Cứ để nó ở đây bảo vệ những bông hoa này được không?” Người phụ nữ ngồi bên cạnh nhẹ nhàng giáo dục con trai: “Những thứ chúng ta thích không thể đều biến thành của mình hết được. Đậu Đậu cho rằng con ếch này thích sống trong cái bể của con hay là thích ở trong hồ nước có hoa, có cá này?”

Cậu bé nghĩ hồi lâu rồi nói: “Thích hồ nước này, vì hồ nước này to hơn cái bể của con. Mẹ, để nó ở đây đi, lúc nào nhớ thì con đến thăm nó là được”.

Cơ Quân Dã nghĩ thầm, thằng bé này đúng là rất đáng yêu, giống hệt Leshy. Cô đứng phía sau bóng cây chờ cậu bé ngẩng đầu lên để xem mặt mũi thế nào nhưng hồi lâu cũng không thấy cậu đổi tư thế. Cô không khỏi cảm thấy lạ, rốt cuộc cậu bé thấy cái gì ở góc hồ nước mà chăm chú đến vậy. Lát sau, chỉ thấy cậu bé nói với mẹ: “Mẹ, vì sao ếch không cử động? Nó không ăn côn trùng ạ?”

Mẹ cậu cười nói: “Có thể là nó ăn no quá, không nhảy được nữa rồi”.

“Không đúng, nó đói rồi, muốn ăn cơm đen rồi”. Cậu bé ngẩng đầu nhìn mẹ: “Mẹ ơi, con cũng đói rồi”.

“Sáng con ăn nhiều thế mà sao đã đói rồi?” Người mẹ cười cười kéo cậu bé lên.

Rốt cuộc Cơ Quân Dã cũng nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn như được tạc bằng ngọc của cậu bé kia. Đôi mắt vừa to vừa sáng, cực kỳ lanh lợi. Cô vừa thán phục trong lòng vừa cố tình bước đi thật chậm. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân đã vang lên sau lưng. Cô quay đầu lại nhìn, hai mẹ con đó đang dắt tay nhau đi tới.

Hoài Nguyệt nhận ra người trước mặt chính là người phụ nữ lái chiếc xe đua màu đỏ, cô mỉm cười gật đầu với Cơ Quân Dã, nụ cười trong sáng nhưng lại rất ấm áp. Cơ Quân Dã có chút hâm mộ Hoài Nguyệt, bởi tính cô trước nay vốn rất bồ bỡ, thích cười thì cười, thích mắng là mắng, chỉ có Cơ Quân Đào mới cười tao nhã, lịch sự được như vậy. Nhưng Cơ Quân Đào lại hiếm khi cười với người lạ, kể cả lúc cười cũng không bao giờ mang đến cảm giác thân thiện.

“Cháu chào cô”. Đậu Đậu thấy mẹ chào hỏi người khác nên cũng ngoan ngoãn chào theo.

Cơ Quân Dã vui vẻ cầm tay kia của Đậu Đậu, nói: “Bạn nhỏ, cô cũng được ăn đậu hôm qua cháu bóc giúp chú. Ngon lắm, cảm ơn cháu!”

Đậu Đậu cười tí mắt nói: “Có gì đâu, cô thích ăn thì đến nhà cháu ăn là được mà. Hôm nay mẹ cháu hái đậu hòa lan làm cơm đen, cũng ngon lắm ạ!”

Cơ Quân Dã biết rồi mà vẫn hỏi: “Cơm đen là cái gì?”

Vậy là bạn nhỏ Lỗ Đậu Đậu lại kể một lượt chuyện “Hòa thượng Mục Liên đưa cơm cho mẹ”.

Hai người phụ nữ trẻ tuổi đi trên đường mòn vắng vẻ, một người dịu dàng, một người tươi tắn, cùng dắt một cậu bé xinh đẹp. Giọng nói nhí nhảnh của cậu bé len qua những khóm hoa đẹp như trong một bức tranh.

Cơ Quân Dã vẫy tay với Cơ Quân Đào đang đứng nhìn mấy bồn cảnh trong vườn hoa, nói: “Sao lại ra ngoài phơi nắng làm gì? Hôm nay trời nắng to mà!”

Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Đào đứng dưới ánh mặt trời, sắc mặt tốt hơn hôm qua rất nhiều, thần thái cũng rạng rỡ hơn, không còn vẻ trống rỗng,

lạnh như băng nữa, trong lòng cô cũng vui thay anh. Cô liền mỉm cười gật đầu với anh.

Cơ Quân Đào vẫn gọi Hoài Nguyệt là bà Lỗ, lại chào Đậu Đậu rồi mới nói với Cơ Quân Dã: “Định hỏi xem trưa nay em ăn gì, đến giờ gọi cơm rồi”.

Cơ Quân Dã đặc ý nói: “Sợ là anh phải ăn một mình rồi, Đậu Đậu mời em đến nhà cậu bé ăn cơm đen”.

Cơ Quân Đào a một tiếng với vẻ bất đắc dĩ, rõ ràng là Cơ Quân Dã đã làm quen với người ta chỉ vì món cơm đen cho Leshy đây mà.

Đậu Đậu chạy tới kéo tay Cơ Quân Đào, nói: “Chú Cơ cũng đến nhà cháu ăn cơm đi, mẹ cháu nấu cơm ngon lắm”.

Thấy Cơ Quân Đào có vẻ ái ngại, Hoài Nguyệt vội nói với Cơ Quân Dã: “Mời chồng chị cùng qua nhà tôi ăn cơm đi, không có thức ăn gì nhưng mà cơm đen thì chắc chắn sẽ có”.

Vốn cô cũng đã chuẩn bị phần cơm đen cho ông nội, bà nội của Đậu Đậu. Sau khi cưới, năm nào giáo sư Tần cũng ăn cơm đen do cô nấu, bây giờ nghĩ lại, quả đúng là hơi thừa. Ngày lễ người ta có con dâu vào bếp, ai cần cô vợ đã bị đuổi ra đường này tới gây rối chứ.

Cơ Quân Dã nghe vậy liền cười to: “Xem ra ngoại hình của chúng tôi đúng là không giống nhau. Đây không phải chồng tôi mà là anh trai tôi. Anh ấy ở một mình, lại không biết tự chăm sóc bản thân nên hằng tuần tôi đều tới đôn đốc anh ấy ăn ngủ đúng giờ”.

Hoài Nguyệt thật sự không nhận ra hai người này là anh em. Cơ Quân Dã có gương mặt rất hoang dã, mắt to, miệng rộng, gợi cảm, quyến rũ, còn Cơ Quân Đào lại hào hoa phong nhã, nếu nói hoa mỹ thì một là kim cương, một là mỹ ngọc, một tỏa sáng lấp lánh, một dịu dàng, âm thầm, hoàn toàn

không có điểm nào giống nhau. Cô liền mỉm cười xin lỗi hai người: “Cơ tiên sinh, thật may mắn vì có một cô em gái tốt quan tâm đến mình như vậy. Hôm nay hai người cùng đến nhà tôi ném thử cơm đen đi”.

Ngôi nhà đó quá gọn gàng, sạch sẽ, quả thật không giống như ngôi nhà chỉ có mình nữ chủ nhân.

Cơ Quân Đào không giới khách sáo, chỉ suy nghĩ một chút rồi bế Đậu Đậu theo Hoài Nguyệt đi vào vườn hoa nhà cô.

Cơ Quân Dã chạy về chuẩn bị bữa trưa cho Leshy, ôm Leshy mà mừng suýt rớt nước mắt. Đây là lần đầu tiên Cơ Quân Đào chủ động tiếp xúc với người lạ từ sau khi mắc bệnh, mặc dù đối phương là một em bé nhưng cũng đủ để cho niềm tin của cô tăng gấp bội.

Cậu bé này đúng là bảo bối, cô nghĩ, hôm qua anh trai đã phá lệ vì nó, không chỉ để người không quen biết vào nhà mà còn cùng nhau bóc đậu. Hôm nay lại một lần nữa phá lệ vì nó. Khi đó, mặc dù mình cũng âm thầm chờ đợi, hy vọng có thể ép anh từ từ thoát khỏi việc tự giam cầm nhưng không ngờ có thể thuận lợi như vậy. Xem ra bệnh tình của anh trai đã tốt hơn khi mới về nước rất nhiều rồi.

Cô vội vàng chạy lên tầng lục lọi ngăn kéo, muốn tìm một món đồ chơi cho Đậu Đậu nhưng không có. Nghĩ lại cũng đúng, từ khi hai anh em cô lớn lên thì ngôi nhà này chưa từng có em bé nào ra vào. Cơ Quân Dã lúng túng, bây giờ cô mới cảm thấy ăn uống miễn phí ở nhà người ta hình như có chút không ổn. Dù sao hai nhà cũng vừa mới quen biết nhau, xem ra lát nữa phải ra siêu thị mua chút đồ ăn vặt cho trẻ con. Nhất thời lại sợ Cơ Quân Đào ở nhà người khác không tự nhiên nên cô vội vàng chạy qua nhà hàng xóm.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thực ra Cơ Quân Dĩ không cần lo cho Cơ Quân Đào, vì lúc này Đậu Đậu đang hào hứng kéo Cơ Quân Đào đi tham quan phòng của cậu.

Trên nền nhà là các loại xe đồ chơi đủ kiểu dáng, từ máy ủi, cần cẩu đến xe tăng, xe đua, loại nào cũng có. Đậu Đậu nằm bò xuống nền nhà khởi động từng chiếc cho Cơ Quân Đào xem. Cơ Quân Đào ngồi trên chiếc ghế nhỏ của Đậu Đậu, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt lại rất hào hứng.

Cơ Quân Dĩ đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn một lát rồi lại lặng lẽ lui ra ngoài. Anh trai quả thật cũng nên lập gia đình rồi, có một em bé rồi dần dần sẽ cảm nhận được sự vui vẻ của cuộc sống. Nói không chừng căn bệnh của anh cũng sẽ khỏi hoàn toàn.

Hoài Nguyệt đeo tạp dề nấu nướng trong bếp, Cơ Quân Dĩ không giỏi món này nên chỉ đứng bên cạnh tán gẫu với cô.

“Chị Lỗ, hôm nay chồng chị không có nhà à?” Cô nhớ lại, hình như mình chưa bao giờ thấy nam chủ nhân.

“Tôi họ Thương, Thương Hoài Nguyệt, gọi tôi là Hoài Nguyệt được rồi”. Hoài Nguyệt vừa múc thức ăn trong nồi ra vừa nói: “Thỉnh thoảng tôi và Đậu Đậu lại tới đây nghỉ cuối tuần”.

Vì vẫn chưa thể coi là thân quen nên Hoài Nguyệt không muốn kể chuyện mình đã ly hôn với người khác, càng không muốn Đậu Đậu là một em bé đáng thương trong mắt những người xung quanh.

“OK, vậy chị gọi tôi là Tiểu Dã nhé, anh tôi cũng gọi tôi như vậy. Hoài Nguyệt, chị bao nhiêu tuổi rồi?” Tính cách Cơ Quân Dã rất xuề xòa, cơ bản không nhận ra Hoài Nguyệt không trả lời câu hỏi của mình.

“Hai mươi chín”.

“Còn ít hơn tôi một tuổi”. Cơ Quân Dã cười nói: “Chắc trước đây chồng chị theo đuổi chị sát sao lắm nên mới kết hôn sớm như vậy”.

Hoài Nguyệt cười nhạt: “Cũng không sớm lắm mà”.

Lúc cô kết hôn, Đặng Duyên Duyên đã mắng cô như hắt nước: “Mới yêu lần đầu tiên đã đánh bạc bằng cả cuộc đời mình rồi, vừa ra khỏi cổng trường đã bước vào cuộc sống hôn nhân, chỉ có mấy con ngốc mới làm như vậy”.

Khi đó cô còn không phục: “Người mình nhìn trúng đầu tiên mới là tốt nhất. Bạn đi mua quần áo, lượn đi lượn lại mãi nhưng chẳng phải cuối cùng vẫn trở lại mua bộ quần áo bạn thấy thích đầu tiên đó sao?”

Sau đó, cô mới biết hôn nhân không phải quần áo, quần áo có chọn sai thì cùng lắm ném vào trong tủ là xong, hôn nhân sai lầm thì chính mình sẽ trở thành bộ quần áo bị ném vào trong góc tủ đó. Hai mươi lăm tuổi đã kết hôn, còn chưa kịp nhìn một lượt xem thế giới bên ngoài như thế nào. Quả thật là quá sớm, quá ngốc.

“So với chị thì tôi đúng là bà cô già rồi, gái ế gái ế! Nhìn thấy Đậu Đậu đáng yêu như vậy, tôi cũng muốn cưới rồi”. Cơ Quân Dã cảm thán: “Có một em bé như vậy thật tốt, chồng chị nhất định cũng đẹp trai lắm!”

Hoài Nguyệt sững một lát rồi gật đầu: “Rất nhiều người đều nói rằng ngoại hình Đậu Đậu tương đối giống tôi. Có cần ra vườn hái ít đậu tằm ăn không?”

Mỗi tuần cô trở về căn nhà liền kề này một lần. Trong tủ lạnh không trữ đồ ăn, may là buổi sáng có bà nông dân đi bán gà nhà tự nuôi, nghĩ đến chuyện Đặng Duyên Duyên suốt ngày la hét đòi ăn gà hầm do cô làm nên cô đã mua một con. Nếu không thì sẽ thiếu thức ăn khi bỗng dưng có thêm hai người đến ăn cơm. Dù sao cô cũng xấu hổ không muốn ra ngoài mua thêm thức ăn khi có khách đến nhà, thôi thì hái thêm ít đậu ăn tạm cũng được.

“Phải đấy, đậu vừa hái xong, mùi vị bao giờ cũng rất khác biệt”. Cơ Quân Dã nói: “Để anh trai tôi đưa Đậu Đậu đi hái đi, hai người đó có vẻ chơi rất hợp nhau đấy!”

Chẳng mấy khi Cơ Quân Đào chịu vui vẻ chơi với trẻ con như vậy, Cơ Quân Dã cũng có tính toán của riêng mình.

Hoài Nguyệt nghĩ đến lọ Bách Ưu Giải nhìn thấy trên bàn trà nhà Cơ Quân Đào hôm đó nên cũng gật gật đầu hiểu ý. Vì anh trai, cô em gái này cũng đã nghĩ đủ mọi cách rồi. Chỉ có điều mình sai khiến khách đến nhà như vậy hình như không ổn lắm, cứ để Cơ Quân Dã lên tiếng có lẽ sẽ tốt hơn. Cô còn đang suy nghĩ thì Cơ Quân Đào đã bế Đậu Đậu đi xuống.

Thấy Đậu Đậu ôm cổ Cơ Quân Đào rất vui vẻ, Hoài Nguyệt không khỏi cảm thấy chua xót. Lỗ Phong lúc nào cũng bận, thời gian ở bên con trai ít đến mức đáng thương. Mặc dù Đậu Đậu có sự thương yêu của ông bà nội và mình nhưng rốt cuộc nó vẫn là một đứa bé, cũng đến lúc cần có sự yêu thương, chăm sóc của bố rồi. Thấy cậu bé thích chơi với Cơ Quân Đào như vậy, Hoài Nguyệt lại cảm thấy hơi hận Lỗ Phong.

“Đậu Đậu xuống đi, chú bế lâu sẽ mệt đấy”. Thấy Đậu Đậu có vẻ không muốn, Hoài Nguyệt lại dỗ dành: “Giúp mẹ ra vườn hái đậu tằm được không? Cô Cơ muốn ăn đậu do Đậu Đậu hái!”

Nghe vậy, Đậu Đậu lập tức trượt từ trên người Cơ Quân Đào xuống, chạy vào bếp lấy một cái rổ đi ra rồi kéo tay Cơ Quân Đào ra ngoài vườn: “Chú Cơ cũng đi đi, cô giáo nói yêu lao động mới là bé ngoan”.

Cơ Quân Đào ngoan ngoãn để cậu bé kéo ra ngoài, sau khi quay lại nghiêm túc hỏi Hoài Nguyệt: “Cần hái bao nhiêu?”

Cơ Quân Dã đứng bên cạnh nói: “Hái nhiều một chút. Hoài Nguyệt, lát nữa tôi mang một ít về nhà để tối ăn được không? Đậu nhà chị ngon quá”.

Quan trọng hơn là Cơ Quân Đào chơi với Đậu Đậu vui vẻ như vậy, cô hy vọng họ có thể chơi với nhau thêm một lát. Mặc dù vẻ mặt anh trai vẫn trầm tĩnh trước sau như một nhưng Cơ Quân Dã vẫn nhìn thấy ánh sáng từ đáy mắt anh.

Cơ Quân Đào nhìn em gái với vẻ trách cứ, tại sao lại tự biên tự diễn trong nhà người ta như thế chứ.

Hoài Nguyệt thì lại thích kiểu tính cách hào sảng của Cơ Quân Dã, rất giống Đặng Duyên Duyên. Cô cười nói: “Nếu như Cơ tiên sinh không sợ vất vả thì cứ hái hết cũng được, sang tuần sau đậu già hết, ăn không ngon nữa”.

Đây là lần đầu tiên Cơ Quân Đào hái đậu. Anh không hề biết một cây đậu lại có thể ra được nhiều quả như vậy, từng chùm, từng chùm suốt từ gốc đến ngọn, nhìn rất thích mắt. Cơ Quân Đào muốn ngắt chùm đậu nhưng làm thế nào cũng không dứt được cuống đậu. Đậu Đậu đứng bên cạnh rất “có trách nhiệm” chỉ đạo anh: “Chú Cơ, ngắt như vậy không được đâu, chú cứ xé từ trên xuống dưới là được”.

Anh làm theo, quả nhiên không vất vả gì đã ngắt được một chùm, liền hỏi: “Đậu Đậu giỏi thật đấy. Ai dạy cháu vậy?”

“Mẹ cháu. Mẹ còn nói lúc hái phải bóp quả đậu một chút, nếu thấy mềm thì không được hái vì quả đó vẫn chưa lớn”. Đậu Đậu cầm tay Cơ Quân Đào bóp đậu, bàn tay trắng nõn mồm mĩm rất mềm mại. Cơ Quân Đào âu yếm chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai về phía trước cho Đậu Đậu vì sợ lá đậu tằm làm xước mặt cậu bé. Đậu Đậu quay sang cười với anh rất vui vẻ.

“Bình thường Đậu Đậu thích ăn cái gì nhất?” Cơ Quân Đào nghĩ thầm, hai anh em mình đến ăn chực nhà người ta thì ít nhất cũng phải mua thứ gì đó cho con người ta để không mang tiếng bất lịch sự.

Đậu Đậu nghiêng đầu nghĩ hồi lâu rồi nói: “Cơm”.

Cơ Quân Đào bật cười: “Còn gì nữa?”

“Sườn xào chua ngọt mẹ nấu”.

“Còn gì nữa?”

“Cà om tương mẹ nấu”.

“Còn gì nữa?”

“Sò mẹ nướng”.

Cơ Quân Đào cảm thấy bất lực, lại hỏi: “Còn đồ ăn vặt? Đậu Đậu thích ăn loại quà vặt gì? Sô cô la thì sao?”

“Cháu không ăn sô cô la, mẹ mới thích ăn sô cô la”. Đậu Đậu nghiêm trang nói: “Cháu không ăn quà vặt, mẹ nói trẻ con ăn quà vặt không ăn cơm sẽ không cao được, con trai phải cao thì mới xinh trai. Cháu thích ăn cơm”.

Cơ Quân Đào đành phải nói: “Đậu Đậu đúng là một bé ngoan, thế bình thường cháu thích đồ chơi gì?”

“Chơi ô tô”, Đậu Đậu nói: “Cháu có hơn một trăm cái xe, mẹ nói có thể mở triển lãm rồi, sau này không được mua thêm nữa, lãng phí quá”.

“Ngoài ô tô cháu còn thích cái gì nữa?” Cơ Quân Đào gần như sắp bị đứa bé này đánh bại rồi. Gặp một cậu nhóc kiên định như thế khiến anh quả thực không biết phải làm thế nào.

“Còn thích vẽ tranh nữa”. Đậu Đậu nói: “Chú Cơ, lần sau cháu mang tranh cháu vẽ tới cho chú xem, cháu để ở bên nhà bà nội hết rồi”.

Cơ Quân Đào vui mừng hỏi: “Thật sự thích vẽ tranh à? Thích vẽ loại gì?” Hỏi xong, chính anh lại cười trước. Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ lại hỏi nó thích tranh thủy mặc hay là tranh sơn dầu?

“Thứ Sáu ở trường, bọn cháu thường vẽ nhà, vẽ hoa, vẽ mặt trời, cháu còn vẽ cả mẹ đứng ở cửa nữa. Lý Gia Đình nói cháu vẽ không giống nhưng cô giáo lại khen cháu, cho cháu hai lá cờ năm sao”.

“Lát nữa chú cũng vẽ cho cháu một bức tranh được không? Đậu Đậu thích vẽ cái gì?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vẽ hái đậu được không?”

“Được!” Cơ Quân Đào khẽ thở phào.

Mặc dù hai bên không phải quá thân thuộc nhưng nhờ có Đậu Đậu nên bữa cơm này diễn ra rất thoải mái, vui vẻ. Đậu Đậu vừa ăn vừa nói không ngớt. Hoài Nguyệt không hề ngăn cản cậu bé, thậm chí trong lòng cô còn hết sức biết ơn anh em nhà họ Cơ, vì trong nhà có khách nên Đậu Đậu tỏ ra rất vui vẻ.

Cơ Quân Dã thấy Đậu Đậu ăn rất nhanh, cứ một thìa cơm lại một thìa thức ăn, liền nói: “Cô thấy có những bạn nhỏ không chịu ăn gì cả. Mẹ phải

bưng bát cơm đồ dành, con chạy trước mẹ chạy sau rất là vất vả. Đậu Đậu tự ăn cơm giỏi thật, cũng không làm rơi hạt cơm nào cả”.

Hoài Nguyệt nhìn con trai bằng ánh mắt trù mẫn, cô đưa tay lau vệt nước canh bên mép cậu bé rồi nói: “Bình thường Đậu Đậu của chúng ta không ăn quà vặt, lúc đói chỉ ăn cơm thôi. Khi còn bé bón cơm cho cháu, nếu trong thìa nhiều thức ăn mà ít cơm một chút thì cháu nhất định không ăn, chỉ la hét đòi ăn cơm, nhất định phải bón thêm một thìa cơm trắng mới chịu nghe”.

Cơ Quân Đào nhớ tới cuộc đối thoại với Đậu Đậu khi này, nghĩ thầm quả nhiên là như vậy. Anh không khỏi mỉm cười nhìn Đậu Đậu đang ngồi đối diện với mình.

Hoài Nguyệt gắp một miếng gà hầm vào bát Đậu Đậu rồi nói tiếp: “Buổi tối mà đói thì cháu cũng đòi ăn cơm chứ không giống những em bé khác chỉ cần vài cái bích quy hay bánh mì ăn tạm cho đỡ đói là được. Có lúc trong nhà không còn cơm nguội, ông bà nội cháu phải sang nhà hàng xóm xin cơm. Đúng là một cái thùng cơm nhỏ. Tôi cũng lo cháu nó ăn nhiều quá lại béo, may là cháu được di truyền gen ăn mà không béo”.

Cơ Quân Dã nhìn Hoài Nguyệt mảnh dẻ, thanh tú: “Tôi hâm mộ chết đi được, tính tôi thích nhất là ăn đồ ngon, uống rượu ngon, nhưng cứ ăn vào là béo ngay, mà đã béo là béo mặt, báo hại tôi cứ ăn thoải mái một bữa thì lại phải nhịn ăn hai ngày. Tôi thường nói nếu mà đổi được cho anh tôi thì tốt thật, đàn ông có béo một chút cũng không sao, mà anh ấy thì cứ gầy như vậy. Hoài Nguyệt, hôm nay chị nấu ăn ngon quá thế này, ngày mai tôi lại phải nhịn đói để giảm cân thôi”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Có thể chị đã quen ăn hàng nên thỉnh thoảng ăn bữa cơm nhà nấu sẽ cảm thấy lạ miệng. Nếu bữa nào cũng ăn thì lại thấy chán ngay”.

Cơ Quân Dã nhìn đồ ăn trên bàn, gà ta hầm, cà om tương, sốt đậu phụ nấm và đậu tằm xào, lại nhìn bát cơm đen trên tay mình, cảm thán nói: “Chồng chị đúng là may mắn, riêng bát cơm đen này đã có nhiều gia vị như vậy rồi. Đậu hòa lan, dưa muối, dăm bông, măng sợi, nhìn đã thấy ngon miệng rồi. Chị còn ít hơn tôi một tuổi mà sao lại biết nấu bao nhiêu món như vậy nhỉ”.

Hoài Nguyệt hơi sững lại một lát rồi nói: “Thực ra trước đây tôi cũng không biết nấu mấy món này, sau khi sinh Đậu Đậu mới để ý học nấu ăn vì muốn cháu được ăn ngon một chút. Tôi còn để ý đến những ngày lễ tết, muốn cho cháu biết thêm một chút, được trải nghiệm thêm một chút, như vậy cuộc sống của cháu sẽ vui vẻ hơn”.

Cơ Quân Dã gật đầu: “Hoài Nguyệt, chị đúng là một người mẹ tốt”.

“Tấm lòng của người làm mẹ đều giống nhau mà”. Hoài Nguyệt ngại ngùng cười cười, ánh mắt ấm áp nhìn con trai với vẻ cưng chiều.

Cơ Quân Đào nhớ tới mẹ, bà cũng từng nhìn mình với ánh mắt như vậy, đẹp như vậy, dịu dàng như vậy.

Đậu Đậu ăn cơm rất nhanh, xong xuôi cậu bé nhảy xuống ghế đi lấy bút chì và giấy vẽ trong cặp sách ra, mang tới bên cạnh bàn trà nhìn Cơ Quân Đào đang ăn cơm với vẻ chờ đợi.

Cơ Quân Đào ăn không nhiều, có điều lại ngại không muốn buông đũa trước, vừa thấy dáng vẻ của Đậu Đậu thì biết ngay cậu bé muốn gì. Anh giơ tay vẫy Đậu Đậu, nói: “Nào, để chú vẽ tranh cho cháu”.

Cơ Quân Dã giật mình nhìn anh trai, Cơ Quân Đào vờ như không thấy, nói với Hoài Nguyệt: “Hôm nay đúng là mạo muội, tạm thời không nghĩ ra có thể tặng Đậu Đậu thứ gì, tôi vẽ cho cháu một bức tranh vậy”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Đậu Đậu rất thích vẽ tranh, trên tường nhà bà nội toàn các tác phẩm của cháu, may là ở đây cháu còn chưa vẽ lung tung khắp nơi”. Cô không hề để ý chuyện Cơ Quân Đào nói sẽ vẽ tranh cho Đậu Đậu, bởi vì chính cô cũng thường cùng vẽ tranh với Đậu Đậu.

Cơ Quân Đào cẩn thận đặt tờ giấy vẽ lên trên đầu gối, chỉ vài nét bút đã hoàn thành một bức tranh đen trắng.

Đậu Đậu đứng bên cạnh há hốc miệng, Hoài Nguyệt đi tới nhìn. Bức tranh này là “Đậu Đậu hái đậu”, tuy chỉ có vài nét bút nhưng dáng vẻ Đậu Đậu lại nổi bật trên tờ giấy, thần thái hết sức sinh động khiến mọi người cảm thấy còn giống hơn cả ảnh chụp. Hoài Nguyệt không khỏi cảm thán: “Thì ra Cơ tiên sinh vẽ tranh giỏi như vậy!”

Cơ Quân Đào khẽ cười, nói: “Cho Đậu Đậu chơi thôi mà. Đậu Đậu thích không?”

Đậu Đậu ríu rít gật đầu, nói: “Thích, chú Cơ, chú vẽ đẹp y như cô giáo Ngô của cháu”.

Nghe vậy, Cơ Quân Dã sắc canh, hồi lâu sau mới bật ra được một câu: “Đậu Đậu, cháu đúng là biết cách khen người khác đấy, hôm nay chú Cơ nhất định sẽ rất vui!”

Cơ Quân Đào không thềm để ý đến lời chọc ghẹo của em gái, anh mỉm cười nhìn Đậu Đậu: “Lần sau chú dạy cháu vẽ tranh được không?”

Đậu Đậu lại gật đầu tới tấp làm ba người lớn không nhịn được cười.

Lúc về đến nhà, Cơ Quân Dã không nhịn được nữa, cười to: “Công tử Quân Đào danh chấn giới hội họa lại được khen vẽ đẹp như cô giáo trường mầm non. Anh này, có lẽ đây là lời bình kinh hãi nhất anh từng nhận được từ trước tới giờ đây nhỉ?”

Xem ra không chỉ Đậu Đậu mà ngay cả bà mẹ kia cũng không biết đại danh của Cơ Quân Đào, nhìn hai chữ Quân Đào anh trai đề trên bức tranh theo thói quen mà cũng không chút động lòng. Đúng là thú vị.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chiều thứ Hai, Cơ Quân Đào có lịch giảng dạy tại Viện Mỹ thuật. Sau một thời gian dài mất ngủ, Cơ Quân Đào có thói quen dậy muộn vào buổi sáng, thường thì ăn xong bữa sáng kiêm bữa trưa rồi mới đến trường. Số lần anh đến phòng triển lãm tranh vào buổi sáng như hôm nay quả thực là cực kỳ ít ỏi.

Cơ Quân Dĩ đang cầm cốc cà phê đen, trợn mắt nhìn anh trai một hồi lâu mới phản ứng lại được. Cơ Quân Đào cau mày nói: “Uống nhiều cà phê đen như vậy không sợ dạ dày biểu tình à? Nếu buồn ngủ quá thì về ngủ đi”.

“Sắp mở triển lãm tranh đến nơi rồi, có bao nhiêu việc cần làm. Vất vả lắm mới thuyết phục được bố mang các tác phẩm bố vẽ mấy năm nay ra, không thể để lần ra quân này thất bại được”. Cơ Quân Dĩ vừa tìm cốc pha trà cho anh trai vừa nói: “Hôm qua đến quán bar của Vân Vân, đã lâu không đến nên về muộn một chút, hơn ba giờ sáng mới ngủ. Hôm nay mắt sưng hết cả lên. Hối hận quá chừng!”

Cơ Quân Đào nhìn cô cười: “Ba mươi tuổi rồi mà cứ như mới ba tuổi ấy. Anh thấy lo thay cho A Thích, sau này vợ kêu con khóc, không biết nó sẽ sống thế nào. Anh hẹn nó trưa nay cùng đi ăn cơm, nhân tiện bàn chuyện cưới xin luôn cho xong”.

Cơ Quân Dĩ lắc đầu nguầy nguậy, nói: “Em với A Thích đã thống nhất rồi, anh còn chưa cưới thì bọn em cũng sẽ không cưới. Nếu anh thương em, không muốn em thành gái già thì tìm một bà chị dâu về cho em đi”.

Cơ Quân Đào nhấp một ngụm trà, chăm chăm nhìn một bức hoành phi thư pháp trên tường: “Bến hoang không người dò quay ngang”. Không có chữ ký nhưng anh có thể nhận ra đó là chữ của mẹ, nét chữ nho nhã, mềm mại, chữ cũng như người. Mẹ để lại không nhiều thư họa, tất cả đều được anh cất kỹ trong phòng vẽ. Nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bức thư pháp này.

“Bố kẹp trong các tác phẩm được mang tới đây cho triển lãm lần này”. Cơ Quân Dã dịu dàng nói: “Phòng triển lãm này là tâm huyết của mẹ, em muốn treo một tác phẩm của mẹ ở đây. Lát nữa em dặn người treo nó trong văn phòng anh”.

“Anh cũng chẳng mấy khi đến đây, cứ treo ngoài này đi. Bức thư pháp này, mẹ viết bao giờ?” Cơ Quân Đào hỏi. Những năm cuối cùng, mẹ bị bệnh trầm cảm, hầu như không động đến bút, nhưng qua bút pháp có thể nhận ra đây là một tác phẩm thời kỳ cuối của bà.

“Em đã hỏi bố rồi nhưng bố không nói”. Cơ Quân Dã lén liếc mắt nhìn anh trai.

Tác phẩm tiêu biểu Trừ Châu Tây giản của nhà thơ đời Đường - Vi Ứng Vật viết: “Chỉ thương nhánh cỏ sống bên khe, trên cây chim vàng anh vẫn hót. Thủy triều mùa xuân mang theo mưa, trời sập tối, bến hoang không người dò quay ngang”. Cả bài thơ mượn cảnh tả tình đã cho thấy lòng dạ không màng danh lợi và tâm trạng buồn bã của thi nhân. Có điều khi viết lại những câu thơ này, tâm tình mẹ anh ra sao?

Cơ Quân Đào u sầu không nói gì, trong lòng rối như tơ vò.

“Anh, nhân tiện hôm nay anh đến đây thì xem mấy bức em chọn giúp anh thế nào. Theo anh nên để cùng tranh của bố hay là...” Thấy sắc mặt anh không vui, Cơ Quân Dã vội dừng lại.

“Em muốn làm thế nào thì làm”. Hiển nhiên, Cơ Quân Đào không hề để ý.

Nếu không phải Cơ Quân Dã cứ nài nỉ thì anh cũng không đồng ý tham gia lần triển lãm tranh này. Bố anh, Cơ Trọng Minh, đã vùng vẫy trong hội họa vài chục năm, là một nhân vật đức cao vọng trọng trong giới hội họa. Bây giờ ông ta đã dần lạnh nhạt với hội họa nhưng người đời lại càng đổ xô vào săn đón các tác phẩm của ông, có thể nói tắc giấy tắc vàng. Lần triển lãm tranh này đã hấp dẫn rất nhiều nhà đầu tư, đồng nghiệp và những người yêu thích quốc họa trong, ngoài nước.

Lúc đầu Cơ Quân Dã nảy ra ý định tổ chức triển lãm tác phẩm của cha con nhà họ Cơ tại phòng triển lãm này nhưng cả hai cha con đều đồng thanh phản đối. Sau đó, không biết Cơ Quân Dã làm thế nào thuyết phục được bố, nhưng điều kiện duy nhất Cơ Trọng Minh đưa ra là tác phẩm của Cơ Quân Đào phải chiếm một phần ba trở lên. Cơ Quân Đào biết ý bố muốn dúi dẩy mình nhưng trong thâm tâm anh không muốn được nâng đỡ như thế này. Mấy năm nay, chuyện duy nhất anh muốn làm chính là vứt bỏ lối vẽ của bố, tránh càng xa càng tốt.

“Làm sao mà có thể mặc kệ hết mọi việc như vậy được? Đừng quên nhé, phòng triển lãm này là mẹ để lại cho anh đấy, em chỉ giúp anh quản lý mà thôi”. Cơ Quân Dã không vui, nói: “Cho dù lúc đầu em mặt dày ép anh mang tác phẩm của mình ra, nhưng anh cũng không thể thật sự đứng nhìn một mình em vất vả như thế chứ. Mấy ngày nay em đã già hơn bao nhiêu rồi đấy, da dẻ cũng khô hết cả rồi”.

Mấy năm nay, Cơ Quân Đào vẽ tranh thường bỏ dở nửa chừng, các tác phẩm càng vẽ càng u ám. Khi đó cô quyết định mạo hiểm một lần, phải tổ chức triển lãm tranh để ép Cơ Quân Đào vẽ tiếp, buộc anh thoát ra khỏi trạng thái không tự tin sau một thời gian dài mắc bệnh trầm cảm. Vốn kiên quyết không đồng ý, nhưng sau khi nghe cô trình bày, bố cô đã đồng ý

không chút do dự. Cô biết, mặc dù nói là đã thoát khỏi hồng trần nhưng trong lòng bố trước sau vẫn lo lắng cho Cơ Quân Đào.

Thấy em gái nổi giận, Cơ Quân Đào chỉ lặng thinh uống trà.

Ông ngoại anh là một doanh nhân lớn ở Singapore, dù có rất nhiều con cái nhưng lại chỉ có mẹ anh là con gái nên bà luôn được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, cầm kỳ thi họa, môn nào cũng tốn rất nhiều tiền mời thầy giỏi hết lòng chỉ bảo. Trong một lần về nước du lịch, mẹ anh đã gặp Cơ Trọng Minh, khi đó mới nổi danh trong giới hội họa. Tài tử giai nhân vừa gặp đã yêu, viết thành một giai thoại trong giới văn nghệ sĩ.

Ai ngờ bà đã lấy phải một người chồng có bản tính tài tử phong lưu, trăng gió khắp nơi, trong khi nền giáo dục truyền thống của gia đình được tiếp nhận từ thuở nhỏ đã gò bó mẹ anh, cả đời bà chỉ biết cố gắng duy trì hình ảnh giả tưởng: hai vợ chồng vẫn tương kính như tân, và dùng nó để che mắt con cái, bố mẹ, anh em, thậm chí che mắt cả chồng mình. Cho đến khi bà tự sát vì bệnh trầm cảm thì Cơ Trọng Minh mới nhận ra tất cả, vừa kinh hoàng vừa hối hận không thôi, nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Phòng triển lãm này do ông ngoại anh đầu tư xây dựng, ý định ban đầu là để con gái vốn yêu thích thư họa được ngắm nhìn mỗi lúc nghỉ ngơi, không ngờ cuối cùng lại trở thành cọng rơm cứu mạng, giúp mẹ anh trốn tránh hiện thực và khép kín nội tâm mình. Đặc biệt là sau khi con cái trưởng thành, hầu như bà đã dồn toàn bộ tâm huyết vào đây nên cũng rất có danh tiếng trong giới thư họa.

Sau khi mẹ qua đời, phòng triển lãm mang tên anh, anh không thích kinh doanh nên trước giờ vẫn do Cơ Quân Dã lo liệu. Cơ Quân Dã không theo truyền thống gia đình, cô học đại học ngành Quản lý kinh tế. Phòng triển lãm vào tay cô thực sự phát triển rất tốt. Anh biết, điều duy nhất khiến cô tận tâm đến thế là vì mẹ. Nếu không, một gia đình như gia đình họ, trong nhà có rất nhiều tranh cãi, các tác phẩm của bố, di sản của mẹ, còn có cổ

phần ở công ty do mấy người bác và cậu anh mở mà ông ngoại đã tặng, cho dù có tiêu xài mấy đời cũng không hết. Một cô gái như cô cần gì phải vất vả đến vậy.

“Được rồi, được rồi, đừng có xịu mặt xuống nữa. Em không nên nổi cáu như thế được chưa? Anh là Cơ Quân Đào, nếu đám fan nữ của anh biết em bắt nạt anh thì chắc chắn họ sẽ không bỏ qua cho em”. Cơ Quân Dã cười cười, cầm chiếc cốc trên tay anh trai, mang đi lấy thêm nước.

Chính cô cũng không biết vì sao, rõ ràng anh trai hơn mình nhiều tuổi như vậy nhưng thâm tâm vẫn luôn có cảm giác bao bọc anh. Từ nhỏ, mỗi khi cô chơi đùa thì anh vẫn lảng lảng vẽ tranh; mỗi khi toàn thân cô nhể nhại mồ hôi và bùn đất thì anh vẫn sạch sẽ, thơm tho. Cô biết anh từng khóc thầm rất nhiều lần, nhưng trước mặt mẹ, anh luôn giữ được nụ cười đầm ấm.

Trước kia cô luôn nghĩ, nếu như anh không phải là anh trai mình thì nhất định cô sẽ yêu anh điên cuồng hơn cả các cô gái vẫn thầm thương trộm nhớ anh, vì sự tài hoa của anh, vì sự dịu dàng của anh, thậm chí vì cả sự đau khổ của anh. Sau đó cô mới biết, có lẽ anh thật sự không phải anh trai của mình.

Một ngày, khi cô được mười bảy tuổi, bố cô đã đưa cô đi dự tang lễ của một phụ nữ, ông nói với cô rằng người đang nằm trong quan tài kia là mẹ đẻ của cô. Trong lễ tang, cô đột nhiên không thể không nghĩ đến việc rốt cuộc mình có phải là con đẻ của bố không. Trong ngôi nhà này, mặc dù bố cô thường không ở nhà nhưng mẹ và anh trai đều luôn thương yêu cô. Điều này khiến cô chưa từng mấy may nghi ngờ về huyết thống của mình.

Tuy nhiên, sự thật làm cô hoang mang, cô nóng lòng muốn chứng minh cho mẹ và anh trai thấy không phải mình và họ không có quan hệ gì. Cô ép bố đi làm xét nghiệm ADN, nhưng bố cô do dự. Vì bố do dự nên cô càng hoang mang, càng sốt ruột, cuối cùng bị cô ép quá nên ông cũng đồng ý.

Đó là lần đầu tiên cô thấy mẹ nổi giận với bố, cũng là lần duy nhất. Người mẹ vẫn luôn xinh đẹp và tao nhã lúc đó đã chạy từ trên tầng xuống, dù quần áo còn không chỉnh chu, vung tay cho bố cô một cái bạt tai: “Tiểu Dã là con nhà họ Cơ chúng ta, không cần chứng minh. Đứa con tôi tự tay nuôi nấng từ bé, tôi chứng minh là quá đủ rồi”.

Cô khóc nước mắt trong lòng mẹ, từ đó quyết ý làm con gái bà, làm em gái Cơ Quân Đào. Một người mẹ, một người anh bao dung và lương thiện như vậy là may mắn mà người khác có tu mấy đời cũng chưa chắc đã có được.

Cơ Quân Dã ngồi xuống sofa bên cạnh Cơ Quân Đào, đưa tay giúp anh trai chỉnh lại mấy sợi tóc rối. Việc cô khó có thể tha thứ cho mình nhất trong cuộc đời này chính là chuyện mẹ tự sát. Khi đó cô và A Thích đang trong giai đoạn mặn nồng tình chàng ý thiếp. Nhân lúc mẹ ngủ trưa, cô trốn ở trong phòng “nấu cháo” điện thoại, không ngờ đúng lúc đó, mẹ đã nhảy từ trên lầu xuống.

Đứng trước thi thể mẹ, nhìn Cơ Quân Đào với vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt lộ rõ sự tuyệt vọng và sụp đổ, cô đã lấy hạnh phúc cả đời của mình ra thế phải thay mẹ chăm sóc anh trai cho thật tốt. Cũng chính hôm đó, cô và A Thích đã ước định, trước khi chị dâu vào cửa thì hai người quyết không kết hôn.

Bây giờ cô đã nhìn thấy rạng đông, vì lần triển lãm tranh này, Cơ Quân Đào đã lấy lại được hứng thú và lòng tin. Vẽ mới cũng được, hoàn thiện những bức dở dang cũng tốt, dù sao cũng đã tiến được một bước dài. Cô còn đòi hỏi gì nữa chứ? Mẹ ở trên trời chắc cũng sẽ rất vui.

“Anh, mấy hôm trước vẽ ngày vẽ đêm, chắc anh mệt lắm rồi đúng không? Có cần ra ngoài giải sầu không?”

Cơ Quân Đào lắc đầu: “Thức đêm suốt thì cũng mệt thật, nhưng giờ dạy ở trường, không thể muốn nghỉ thì nghỉ được”.

Anh đột nhiên nhớ tới hình ảnh Thương Hoài Nguyệt và Đậu Đậu nơm nớp lo sợ lúc tới nhà thăm mình hôm đó và cảnh Thương Hoài Nguyệt ngẩn người nhìn chằm chằm lọ thuốc trên bàn. Lúc đó, mình đã một ngày một đêm không ngủ, dáng vẻ chắc chắn rất ủ rũ, chắc là người ta đã nghĩ mình bị thần kinh rồi.

“Đã biết là anh không nỡ xa đám nữ sinh của anh mà”. Cơ Quân Dã trêu chọc: “Đi, đi xem hai đứa học trò đó của anh, hôm nay cả hai đều đến đây. Cô bé Tiểu Cẩm đó thật là xinh đẹp, tràn trề sức sống, quả thực là một ngọn lửa. Em thấy nó đến làm thuê chỉ là để tiếp cận anh thôi. Điều kiện gia đình rất tốt mà nó nhất định đòi đi làm thêm, không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Có điều anh chẳng mấy khi đến đây nên nó thất vọng lắm. Thế nào, có cảm giác gì không?”

Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói: “Càng nói càng hồ đồ. Nếu thật sự như vậy thì lập tức cho nghỉ việc đi”.

Thấy anh tức giận, Cơ Quân Dã không dám đùa nữa. Nhớ tới một việc khác, cô vội nói: “Hai ngày trước Vân Vân hỏi em, cô ấy có người bạn mới khai trương nhà hàng, muốn có một bức tranh của anh để treo ở tiền sảnh, không biết anh có thể...”

“Thích bức nào ở triển lãm lần này thì mua bức ấy là được”. Cơ Quân Đào lạnh nhạt liếc cô: “Phòng triển lãm không duy trì được nữa hay sao mà ép anh phải làm việc vất vả như vậy?”

“Đương nhiên là người ta muốn mời anh vẽ riêng cho một bức”. Cơ Quân Dã bối rối nói: “Chẳng mấy lúc Vân Vân nhờ vả, nể mặt cô ấy đã dành tình cảm cho anh ngần ấy năm, anh chịu khó một chút đi. Nếu không cô ấy sẽ cho rằng anh ghen nên không chịu vẽ cho người ta! Nếu thật sự như vậy thì kể ra cũng vui”.

Thấy em gái cười bí hiểm, Cơ Quân Đào thở dài: “Hỏi xem người ta muốn vẽ cái gì, để anh xem còn bức vẽ dở dang nào có thể hoàn thiện nốt hay không!”

Cơ Quân Dã gật đầu: “Anh, phong cách của anh càng ngày càng khác xa phong cách của bố, cũng càng ngày càng tốt hơn, một ngày nào đó anh sẽ vượt qua bố”.

“Tiểu Dã, những thứ này đều là hư vô, có vượt qua hay không cũng không có ý nghĩa gì”.

Cơ Quân Đào cô đơn nhìn xuống dưới lầu, thấy cô học trò Tiểu Cẩm của mình đang đứng trong đại sảnh chào tạm biệt một đôi vợ chồng tới mua tranh. Anh hơi giật mình, cảm thấy người đàn ông đó quen quen.

Tiểu Cẩm đưa chân khách về rồi quay lại, thấy thầy giáo đang đứng trong đại sảnh, cô hết sức vui mừng chạy tới, lễ phép chào rồi không nỡ quay đi. Nghĩ đến hai vợ chồng vừa ra về đó, cô liền tìm được câu chuyện làm quà: “Thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào khó tính như vậy, lúc thì muốn mua chữ, lúc lại muốn mua tranh, lúc thì thích sơn dầu, lúc lại thích quốc họa. Em thấy chồng bà ta có vẻ cũng không chịu nổi, ông ấy đứng bên cạnh mấy lần định hút thuốc lá nhưng đều bị Tiểu Trần ngăn lại”.

Cơ Quân Dã vỗ vỗ vai cô, nói: “Đã làm ở đây hơn một năm rồi mà còn chưa từng thấy loại người thích học làm sang à? Làm gì mà kích động thế!”

Tiểu Cẩm lén liếc Cơ Quân Đào, đỏ mặt nói: “Chẳng qua là em tức quá thôi. Chồng bà ta thích bức Ánh trăng của thầy Cơ nhưng người phụ nữ đó lại nổi cáu nói năng vô lễ, Tiểu Trần cũng tức giận đến mức định đuổi bà ta ra ngoài”.

Cơ Quân Đào không nhớ nổi mình có tác phẩm treo ở đây từ khi nào, anh nghi hoặc quay sang phía em gái.

Cơ Quân Dã vội cười cầu tài: “Em lấy từ trong phòng tranh của anh ra, cảm thấy cũng không tồi. Dạo này không có nhiều quốc họa cao cấp, bức đó tốt xấu cũng có thể treo lên được. Người này đúng là tinh mắt, bức họa đó không lớn, treo trong phòng sách thì rất hợp”.

Cơ Quân Đào hoàn toàn không để ý, bởi chính anh cũng không rõ trong phòng vẽ của mình có bao nhiêu bức. Lúc hứng lên thì vẽ vài nét, lúc hết hứng thú lại ném sang một bên. Từ khi mắc bệnh trầm cảm, nhiệt tình đối với hội họa đã giảm xuống rõ rệt. Giờ đây, mặc dù bệnh tình đã ngày càng chuyển biến tốt nhưng anh vẫn rất ít khi coi trọng thứ gì.

“Người phụ nữ đó nhất định không chịu lấy, sau đó mua một bức tranh sơn dầu của thầy Trương”, Tiểu Cẩm tức giận nói: “Không hiểu mắt mũi kiếu gì!”

“Tiểu Cẩm!” Cơ Quân Dã bất mãn ngắt lời: “Bức tranh nào được đưa vào phòng triển lãm của chúng ta cũng đều là tranh tốt hết, chú ý đến cách dùng từ của cô!”

Tiểu Cẩm le lưỡi cười rồi lại lén nhìn Cơ Quân Đào.

“Người phụ nữ đó là vợ ông ta à?” Cơ Quân Đào đột nhiên hỏi. Anh đã nhớ ra, người đàn ông này là bố của Đậu Đậu, chiều Chủ nhật tuần trước anh nhìn thấy người này lái xe tới đón hai mẹ con nhà hàng xóm đó. Đậu Đậu gọi bố rất to, bà Lỗ tên là Thương Hoài Nguyệt kia còn cười tít mắt cùng con trai ngồi lên xe.

“Đương nhiên là vợ, em còn nghe thấy ông ta gọi điện thoại cho bạn, hình như phải dẫn vợ tới dự tiệc”. Tiểu Cẩm đáp, ngạc nhiên vì thầy giáo lại hứng thú với quan hệ vợ chồng của người ta hơn cả với tác phẩm của chính mình.

Cơ Quân Đào a một tiếng, quay sang xem mấy bức tranh trên tường. Cơ Quân Dã cũng cảm thấy kỳ lạ, định hỏi nhưng thấy sắc mặt anh lạnh lùng

liền im thin thít.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tiểu Cẩm đã không thể ngờ rằng, chiều hôm sau, người đàn ông tên là Lỗ Phong kia lại đến. Ngoại hình của ông ta cũng sắp sánh kịp thầy giáo Cơ của cô rồi. Có điều bình thường thầy Cơ luôn tỏ ra mềm mỏng, mặc dù đằng sau sự mềm mỏng đó rõ ràng là sự xa cách.

Ở trường, cô thuộc top ba hoa hậu giảng đường, không cần nói đến các bạn học nam mà ngay cả các giáo viên đứng lớp, bất kể ít tuổi hay nhiều tuổi, lúc nói chuyện với cô đều rất nhỏ nhẹ, dịu dàng hơn vài phần. Họ đều là người làm nghệ thuật, tâm tình lãng mạn, thương hương tiếc ngọc chưa bao giờ thiếu.

Cô tận dụng ưu thế tự nhiên của mình rất tốt, lúc có thể lười biếng thì cũng lười biếng một chút, dù sao nhà cô cũng có một công ty quy mô không nhỏ. Bố mẹ cô không trông chờ con gái sẽ có thành tựu lớn gì trên phương diện nghệ thuật, chỉ hy vọng có thể mượn nghệ thuật để tăng thêm vài phần “vốn liếng” cho cuộc hôn nhân tương lai của cô mà thôi. Cô biết bố đã âm thầm bỏ ra không ít tiền mới giúp cô vượt qua được môn năng khiếu khi thi đại học. Sau khi vào trường học, thành tích của cô ở các môn chuyên ngành cũng rất tầm thường. Vốn cô cũng không để ý lắm, nhưng cuối năm thứ nhất, Cơ Quân Đào đến lớp giảng bài, cô đã lập tức mê mẩn thầy giáo của mình đến mức ăn không biết ngon, ngủ không yên giấc.

Gia thế, điều kiện, danh tiếng trong giới hội họa và ngoại hình đẹp trai, nho nhã của Cơ Quân Đào khiến anh đi đến đâu cũng có vô số người theo đuổi. Những cô bé đam mê nghệ thuật đó khá mạnh dạn và cuồng nhiệt khi theo đuổi tình yêu, tỏ tình giữa công chúng cũng có, gửi gắm tình ý trong

tranh chữ cũng có, nghe nói còn có người tuyệt vọng đến độ phải tự sát vì sự lạnh lùng của anh.

Tiểu Cẩm không dám làm như vậy, tranh của cô không lọt vào mắt anh, mà cô cho rằng tỏ tình nơi công cộng là loại phương thức tỏ tình có xác suất thành công thấp nhất. Còn tự sát? Đó chẳng phải tự nhiên nhường lại cơ hội cho người khác sao?

Một ông chú của cậu bạn học Tiểu Trần từng là đồng sự của A Thích, bạn trai Cơ Quân Dã. Sau khi biết thông tin này, Tiểu Cẩm đã dùng trăm phương ngàn kế lôi kéo Tiểu Trần cùng đến phòng triển lãm làm thêm, nói cho dễ nghe là phải mở rộng tầm nhìn, tích lũy kiến thức. Từ lâu, trong lòng Tiểu Trần đã thầm mến người đẹp này, nay được đúng ý nguyện nên chẳng bao lâu đã hoàn thành nhiệm vụ người đẹp giao cho.

Cô âm thầm đặc ý hồi lâu, nhưng sau khi đến đây làm rồi mới thở dài vì thất vọng. Thầy Cơ rất ít khi đến phòng triển lãm, mà có đến cũng chẳng nói được lấy vài câu.

Bình thường, trừ chiều thứ Hai lên lớp thì hầu như cô không nhìn thấy bóng dáng thầy Cơ bao giờ. Qua Cơ Quân Dã, cô được biết thầy giáo đã chuyển nhà. Hiện nay, thầy thường ở căn nhà liền kề, địa chỉ cô đã thuộc lòng từ lâu nhưng khổ nỗi vẫn không tìm được cơ hội. Bây giờ người đàn ông gọi là Lỗ Phong này lại đưa cơ hội đến cho cô.

“Ngài yên tâm, nhất định tôi sẽ đưa tới và treo đàn tràng hoành cho ngài vào sáng thứ Bảy”.

Tiểu Cẩm nhận tờ giấy A4 mà Lỗ Phong đưa cho, trên đó vẽ sơ đồ phòng sách, vị trí sẽ treo, bức tranh được đánh dấu rõ ràng, trên dưới trái phải bao nhiêu centimet, nhìn là thấy ngay. Cô nghĩ thầm, đúng là giàu vợ tặng má hồng tri kỷ rồi. Ông ta quan tâm đến người này như vậy, rõ ràng là hơn hẳn bà vợ khó tính khó nết kia. Ông ta còn nhiều lần dặn dò phải treo tranh lên

luôn, chắc là vì không nỡ để giai nhân phải vất vả. Tiểu Cẩm không khỏi tò mò về người đẹp đó. Nhìn đến địa chỉ, bất ngờ lại là khu Kim Đô, nhà số 28B. Nhà thầy Cơ chính là số 28A, vậy chẳng phải là cạnh nhau sao? Tiểu Cẩm vui như mở cờ trong bụng, mỉm cười ngọt ngào với Lỗ Phong.

Lỗ Phong bị nụ cười của cô làm ngây ngất một hồi lâu mới định thần lại được, vừa rút danh thiếp ra vừa nói: “Làm phiền cô, hôm nào cho phép tôi mời cô đi ăn cơm để cảm ơn được chứ?”

“Đương nhiên là được. Tôi cảm ơn Lỗ tiên sinh trước”. Gương mặt Tiểu Cẩm vẫn tỏ ra rất ngây thơ, nhưng cô vừa nhìn theo bóng Lỗ Phong vừa nghĩ thầm, đã ăn trong bát còn trông trong nồi, vậy mà vẫn còn không biết đủ, đúng là kém xa thầy Cơ của mình.

Đúng lúc đó Cơ Quân Dã đi ngang qua, nhân tiện hỏi: “Sao người này còn quay lại đây?”

Tiểu Cẩm nói qua quýt: “Ông ta lại đến mua bức Ảnh trắng của thầy Cơ, yêu cầu cuối tuần đưa đến nhà”.

Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Bức tranh sơn dầu đó to thế mà ông ta còn tự mang đi được, bức này nhỏ hơn nhiều lại yêu cầu đưa hàng đến nhà, cái ông này đúng là loảng ngoảng”.

Tiểu Cẩm cười cười sáp đến gần nói nhỏ: “Hình như là tặng một người phụ nữ khác”.

“Đừng nói liên thiên”. Cơ Quân Dã cau mày. May là Cơ Quân Đào không có ở đây, nếu anh biết bức tranh được treo trong phòng một cô bồ nhí thì anh không đánh chết mình mới là lạ. “Em và Tiểu Trần đi đưa hàng đi, mấy hôm nay đang thiếu người làm”.

Chỉ mong có vậy, Tiểu Cẩm gật đầu, nghĩ thầm phải đợi đến gần trưa mới mang đi, như vậy có thể cùng ăn trưa với thầy giáo một cách hợp lý

nhất.

Thứ Bảy, Cơ Quân Đào tìm được một tác phẩm đã gần hoàn thành trong phòng vẽ. Anh lật xấp tư liệu xem một lát, cảm thấy cũng không tồi nên định tranh thủ hoàn thiện bức tranh này. Đã nhận lời với Vân Vân rồi thì phải vẽ xong sớm cho người ta mới được.

Hôm nay, anh không ăn sáng, sắp đến trưa, anh dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đến quán nhỏ ở cổng tiểu khu ăn bát mì, nhân tiện thả lỏng cơ cổ đã cứng đơ một chút. Mở cửa ra, anh rất ngạc nhiên khi thấy Tiểu Cẩm và Tiểu Trần đang đứng ở ngoài.

Vừa nhìn thấy anh, Tiểu Cẩm đã vui vẻ nói: “Thầy Cơ, quả nhiên là thầy ở đây. Lần trước em nghe cô Cơ nhắc đến địa chỉ này nhưng không dám chắc chắn. Hai đứa em do dự hồi lâu mà không dám gõ cửa”.

Cơ Quân Đào khẽ nhú mày, nhẹ đến nỗi người khác khó có thể nhận ra. “Tại sao hai đứa lại đến đây?”

Tiểu Trần vội nói: “Bọn em đến đưa tranh. Mấy ngày hôm trước, một khách hàng đã đặt mua, dặn buổi sáng hôm nay đưa đến. Sáng nay Tiểu Cẩm có chút việc nên đi hơi muộn, bọn em đang định đến chỗ thầy ăn chực bữa cơm đây”.

Cơ Quân Đào thoải mái nói: “Tôi cũng đang định ra ngoài ăn. Đi thôi, muốn ăn cái gì?”

Tiểu Cẩm cười nói: “Khu nhà liền kề cao cấp như vậy, nhất định có không ít nhà hàng. Thầy Cơ, thầy dẫn bọn em đến nhà hàng nào cao cấp nhất đi”.

Cơ Quân Đào phân vân: “Không biết nhà hàng nào cao cấp nhất, hay là để thầy gọi điện hỏi Tiểu Dã đã”.

Trước vẻ nghiêm túc của Cơ Quân Đào, Tiểu Cẩm thấy ấm áp trong lòng, cô tiến lên một bước, nói: “Thầy Cơ, bọn em nói đùa thôi mà. Cứ đến nhà hàng nào thầy vẫn đến là được, để bọn em được biết bình thường thầy ăn uống như thế nào”.

Cơ Quân Đào không quen với việc có phụ nữ đến quá gần mình, anh nhú mào lui ra phía sau một bước, Tiểu Cẩm không nhận ra, lại tiến lên một bước, nói: “Thầy Cơ, cậu bé nhà hàng xóm của thầy xinh thật, lại nói chuyện rất hay, đáng yêu cực kỳ”.

Cơ Quân Đào dừng lại, xoay người hỏi: “Hôm nay hai đứa đưa tranh đến nhà bên cạnh à?”

“Đúng vậy, chính là bức Ảnh trăng của thầy”, Tiểu Trần nói: “Lúc đầu người phụ nữ đó còn không chịu nhận, nhất quyết bắt bọn em mang về. May mà Tiểu Cẩm nhanh trí lén gọi điện thoại cho vị Lỗ tiên sinh kia. Lỗ tiên sinh nói chuyện điện thoại với cậu bé đó một lúc, cuối cùng cậu bé nói thích bức tranh nên mẹ cậu mới miễn cưỡng đồng ý cho bọn em treo trong phòng sách. Người phụ nữ này hẳn là thiếu hiểu biết, bức tranh đáng giá như vậy mà lại không muốn nhận”.

Cơ Quân Đào nhìn cậu, tỏ vẻ không vui.

Tiểu Cẩm biết thầy giáo không thích Tiểu Trần ăn nói thô lỗ, vội nói: “Người phụ nữ này thoát nhìn có vẻ rất có văn hóa, em đoán không phải cô ấy không thích bức tranh đó, mà có thể là đang giận dữ Lỗ tiên sinh. Thầy nghĩ xem, vị Lỗ tiên sinh kia đã bỏ ra nhiều tiền mua tranh của thầy như vậy mà chính mình lại không dám mang tới, còn phải nhờ con trai thuyết phục giúp cô ấy mới chịu nhận. Đúng là cô ấy biết điều hơn vợ ông Lỗ kia nhiều”.

Tiểu Trần thầm thì: “Đã làm bồ nhí còn làm cao gì chứ”.

Tiểu Cẩm nói: “Có điều ngoại hình người phụ nữ này quả thật xinh đẹp hơn bà Lỗ kia nhiều. Thảo nào Lỗ tiên sinh còn không nhớ để cô ấy phải đóng đinh treo tranh nữa, nhất định yêu cầu bọn em tự tay treo tranh lên cho cô ấy”.

Tiểu Trần khinh khỉnh, nói: “Phụ nữ bao giờ chả thích hư vinh, có đối xử tốt với cô ấy đến mấy thì cuối cùng cũng không thể công khai được. Chỉ tiếc cho một cậu bé xinh xắn như vậy”.

Tiểu Cẩm gật đầu, nói: “Đúng thế, em chưa từng thấy cậu bé nào xinh như thế. Đúng là nó đã tập trung được tất cả ưu điểm của hai người bọn họ”.

Cơ Quân Đào không nói câu nào mà chỉ nghe hai học trò bàn tán. Nhớ tới cậu bé đáng yêu kia, nhớ đến đôi mắt sáng ngời trong veo kia, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu. Bây giờ nhớ lại, hôm đó thực ra Thương Hoài Nguyệt vẫn tránh né không nói đến chồng, cũng không chịu thừa nhận mình là bà Lỗ, thì ra là quan hệ bí mật.

Cơ Quân Đào tiễn hai học trò rồi chậm rãi đi về nhà mình, nghĩ lại cảnh Đậu Đậu cầm một túi đậu đứng ngoài cửa, nũng nịu nói muốn tặng quà cho mình, giống hệt một tiểu thiên sứ làm người ta không nỡ từ chối. Một em bé đáng yêu như vậy mà sao mẹ nó lại nhẫn tâm bắt nó mang một thân phận không rõ ràng cơ chứ. Sau khi lớn lên, biết rõ tất cả mọi chuyện thì nó sẽ có cảm giác như thế nào?

Anh không quên được ánh mắt sợ hãi của Tiểu Dã khi cô khóc lóc đòi kéo bố đi làm xét nghiệm ADN năm mười bảy tuổi, càng không quên được vẻ mặt ngày càng cô quạnh, trống rỗng của mẹ suốt mấy chục năm trời. Cô có nghĩ rằng những gì mình đang làm vừa thương tổn một người phụ nữ khác, lại vừa thương tổn đến chính con mình hay không?

“Cơ tiên sinh ăn cơm rồi chứ?” Hoài Nguyệt đang chăm sóc vườn rau, thấy Cơ Quân Đào đi tới, liền chào hỏi một câu cho có lệ. Đậu tằm đã sắp già rồi. Hôm nay, sau khi hái hết chỗ còn lại, nhân lúc Đậu Đậu ngủ trưa, cô ra vườn nhổ hết mấy gốc đậu để trồng một ít bầu và bí đỏ.

Cơ Quân Đào lạnh nhạt đáp lời rồi bước thẳng lên bậc thềm.

“Cơ tiên sinh, xin chờ một chút”. Hoài Nguyệt gọi anh lại, xách một túi đậu tằm tới đưa cho anh qua bức tường vây: “Vừa hái sáng nay, là lứa đậu cuối cùng năm nay đấy”.

Cơ Quân Đào chần chờ một hồi lâu rồi mới đi đến nhận lấy chiếc túi, nghiêm nghị cảm ơn một tiếng rồi đi vào nhà, không quay đầu lại.

©STENT

Hoài Nguyệt hơi sững sờ. Mặc dù có thể thấy người hàng xóm này không phải một người thân thiện nhưng từ sau khi mọi người cùng ăn cơm thì lần nào gặp mặt, anh ta cũng rất lịch thiệp, có lúc còn dừng lại nói chuyện với Đậu Đậu, tại sao hôm nay vẻ mặt lại lạnh lùng như vậy? Xem ra anh ta bị bệnh trầm cảm thật, không muốn tiếp xúc, nói chuyện với người khác. Đây chính là triệu chứng rõ ràng nhất của bệnh trầm cảm.

Cô thở dài, những người ở khu nhà liền kề này đều là loại người không phú thì quý, khi ra ngoài có bao nhiêu người đổ mắt ghen tị, nhưng ai biết lúc đóng cửa lại thì cũng mỗi nhà mỗi cảnh, không khác gì những gia đình bình thường.

Cô lại nhớ tới bức tranh Lỗ Phong đưa tới buổi sáng. Anh ta còn nhớ hôm nay là sinh nhật cô, những năm trước đều là quần áo, trang sức và một bữa tiệc trong ánh nến, bây giờ đã chia tay lại càng cố tỏ ra phong nhã. Mặc dù cô không hiểu gì về hội họa nhưng cũng có thể thấy bức tranh đó không phải là loại được họa sĩ vẽ hàng loạt để lừa người nước ngoài. Lại để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của hai thanh niên đưa tranh đến khi thấy mình không

chịu ký nhận, đặc biệt là anh chàng còn tỏ rõ vẻ khinh thường mình có mặt mà không thấy Thái Sơn, cô biết bức tranh này nhất định rất có giá trị.

Có điều bây giờ cô là gì của anh ta chứ? Giấu vợ đi tặng quà sinh nhật cho mình sao? Thời gian đúng là thích trêu đùa người ta, hình như hết thảy đều đã đảo lộn. Cô đứng bần thần suy nghĩ, ánh mặt trời chói chang chiếu lên người cô nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lạnh buốt.

Cơ Quân Đào đi thẳng vào phòng bếp, tiện tay ném túi đậu Hoài Nguyệt đưa vào thùng rác.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cơ Quân Dã mua thức ăn về nhà, thấy Cơ Quân Đào đang nằm ngủ trên sofa. Cô biết mấy ngày nay anh đã vất vả vẽ tranh nên nhẹ bước chân đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Hôm nay, cô mua loại thức ăn bán thành phẩm. Tất cả chỉ cần cho vào nồi, rắc gia vị đặc chế trong túi đóng kèm rồi đảo lên là được. Mỗi loại thức ăn cô đều cho A Thích ăn thử trước, thật hiếm khi thấy A Thích dựng ngón tay cái khen tay nghề nấu nướng của cô, cho nên cô rất tự tin. Vừa xoay người cô đã nhìn thấy một cái túi rất lớn trong thùng rác khiến nắp thùng rác cũng phải kênh lên, lấy ra xem, không ngờ toàn là đậu tươi. Suy nghĩ hồi lâu vẫn không rõ nguyên nhân, cô liền xách túi đi vào phòng khách.

Cơ Quân Đào chỉ ngủ chập chờn, lúc Cơ Quân Dã bước vào cửa thì anh đã tỉnh lại nhưng cũng chẳng muốn chào hỏi, bây giờ nghe thấy tiếng bước chân hơi gấp gáp liền mở mắt ra.

“Anh, đây là đậu Hoài Nguyệt cho à? Tại sao anh lại ném vào thùng rác?” Cơ Quân Dã dở khóc dở cười hỏi: “Anh vẽ tranh nhiều quá nên đơ rồi à?”

“Anh không muốn ăn nhưng cũng không thể trả lại nên đành phải vứt vào đó”. Cơ Quân Đào lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

“Anh không thích ăn nhưng em thích!” Cơ Quân Dã ngồi xuống, bắt đầu bóc đậu: “Anh đúng là không biết hưởng thụ, đậu tươi như vậy, giờ tìm đâu ra chứ? Bây giờ rau quả bán ở ngoài vừa bón phân hóa học vừa phun thuốc trừ sâu, lấy đâu ra rau sạch như chính tay mình trồng? Lúc tới em thấy Hoài

Nguyệt đang trồng loại rau khác ở trong vườn rồi, sau này lại phải qua đó ăn thử mới được”.

“Tiểu Dã, đừng tiếp xúc thân mật quá, mình với người ta cũng không phải thân quen gì”. Anh không thể nói với em gái về thân phận của Thương Hoài Nguyệt được, như vậy sẽ khiến cô nghĩ đến mẹ đẻ mình. Cơ Quân Đào biết mặc dù bề ngoài Cơ Quân Dã rất thoải mái, ngang ngược nhưng thực ra vẫn chưa thể bỏ qua vấn đề huyết thống sau lần bị mẹ ngăn lại trước đây. Thời gian qua, cô phải chịu áp lực tâm lý rất lớn để chăm sóc anh và mẹ.

“Phải tiếp cận thì mới có thể thân quen được chứ!” Cơ Quân Dã phản đối: “Hoài Nguyệt hiền lành lễ độ, vừa nhìn đã biết là vợ đảm mẹ hiền, có gì mà không yên tâm được. Phụ nữ tốt hay không tốt thì chỉ cần xem thái độ đối với con cái là biết ngay. Lúc nói chuyện với Đậu Đậu có thể thấy cô ấy yêu thương nó hết mực, cứ làm cho em nhớ lại những ngày tháng còn ở bên mẹ”.

Cơ Quân Đào lạnh mặt không nói gì.

Cơ Quân Dã nhìn anh, cau mày nói: “Vừa rồi không phải là anh cũng làm mặt lạnh với Hoài Nguyệt thế này đấy chứ? Vậy thì sau này còn ai dám quan tâm đến anh nữa? Anh phải thay đổi thái độ với phụ nữ một chút đi, bây giờ mẫu đàn ông lạnh lùng không còn thịnh hành nữa rồi. Phải có qua có lại, như Đậu Đậu ấy, không cần cười, không cần nói mà ai thấy cũng chỉ muốn thơm nó một cái. Thôi chết, em nhận lời hôm nay mang Leshy đến chơi với nó nhưng lại để Leshy ở chỗ A Thích rồi. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cơ Quân Đào hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nghe nói bức tranh đó của anh được bán rồi à?”

Cơ Quân Dã chột dạ, lúng túng nói: “Em cũng không rõ lắm, chuẩn bị triển lãm tranh, phải làm nhiều việc lắm mà. Chẳng lẽ anh còn sợ tranh của mình không bán được à?”

Cơ Quân Đào nói: “Hôm nay anh gặp Tiểu Trần và Tiểu Cẩm đến đưa tranh, sau đó anh với hai đứa nó cùng ăn trưa”.

Cơ Quân Dã hiểu ra, nói: “A, thì ra người mua là người ở tiểu khu chúng ta, vậy mà Tiểu Cẩm không nói với em. Con bé này muốn nhân cơ hội đến thăm anh đây, nếu không cứ để em tiện đường mang tới là được mà”.

Cơ Quân Đào thấy cô không biết chuyện này thật nên cũng không muốn nói chuyện mẹ con Thương Hoài Nguyệt với cô, trong lòng cảm thấy khó chịu thay cho Đậu Đậu. Mặc dù mới tiếp xúc vài lần nhưng anh đã rất thích cậu bé thông minh, lanh lợi và lễ phép này rồi. Anh nghĩ, năm ngày ở lý tại trường mầm non, cuối tuần đi theo mẹ suốt, hỏi sao lúc gặp người đàn ông trưởng thành, cậu bé lại vui vẻ như vậy. Chắc là cũng chẳng mấy khi cậu được thấy mặt bố, mà còn phải lén lút, tính ra còn không bằng Tiểu Dã trước kia. Dù sao trước mười bảy tuổi, Tiểu Dã cũng là một em bé có bố có mẹ, có gia đình đầy đủ, có thể đường đường chính chính đi dưới ánh mặt trời. Chính sự lương thiện và chịu đựng của mẹ đã cho cô một tuổi thơ vui vẻ và ngời sáng.

Như Tiểu Dã, anh, cũng từng nhìn thấy bóng dáng của người mẹ hiền ở Thương Hoài Nguyệt, không ngờ sự thực lại tàn khốc như vậy. Trong lòng anh có cảm giác giận dữ vì bị lừa gạt, không biết vì Đậu Đậu hay là vì chính mình.

Cơ Quân Dã thấy tâm tình anh trai không tốt, cơm nước xong liền nhất quyết lôi anh đi tản bộ. Cơ Quân Đào không có hứng thú gì, hai người nói dăm câu ba điều về triển lãm tranh rồi lại quay về. Nửa đường gặp Đậu Đậu đạp xe ba bánh đi chơi và Hoài Nguyệt chậm rãi đi bên cạnh. Cơ Quân Dã vui vẻ gọi “Đậu Đậu” rồi chạy tới ôm lấy cậu bé hôn chụt một cái lên

mặt. Đậu Đậu cười khanh khách, vừa chào chú Cơ vừa lách ra khỏi lòng Cơ Quân Dã, đến bắt Cơ Quân Đào bế. Cơ Quân Đào do dự một chút rồi mới bế cậu bé lên.

Cơ Quân Dã bất mãn nói: “Đậu Đậu, cháu còn chưa chào cô đấy, cô giận rồi”.

Đậu Đậu ôm cổ Cơ Quân Đào, nói: “Cô không mang Leshy đến, cháu cũng giận rồi”.

Cơ Quân Dã kinh ngạc hỏi: “Tại sao cháu biết cô không mang Leshy đến?”

Hai mắt lấp lánh, Đậu Đậu nghiêm nghị nói: “Leshy không bao giờ chịu rời chủ, cô và chú Cơ ra ngoài đi dạo mà không dẫn nó theo thì nhất định là cô đã để Leshy ở trong thành phố rồi”.

Cơ Quân Dã cảm thấy đứa nhỏ này thật sự là quá lanh lợi, mình mới nhắc đến chuyện Leshy có chỗ ở riêng trong thành phố một lần mà nó đã có thể suy luận được như vậy. Cô không nhịn được, trêu cậu bé: “Tại sao cháu biết Leshy sẽ không chịu rời chủ nhân? Hôm nay chính nó đã bỏ cô lại đấy”.

Đậu Đậu hét lớn: “Đương nhiên cháu phải biết chứ, Leshy là con chó trung thành nhất”.

“Vừa về đến nhà đã ầm ĩ đòi xem ‘Chú chó Leshy’, bây giờ Đậu Đậu là fan của Leshy rồi!” Hoài Nguyệt đứng bên cạnh cười giải thích, vừa đón Đậu Đậu từ trên tay Cơ Quân Đào đặt lên xe ba bánh vừa chào tạm biệt hai anh em rồi tiếp tục đi về phía trước với con trai.

Cô cảm thấy sau khi ly hôn mình đã trở nên nhạy cảm hơn nhiều. Hôm nay, rõ ràng Cơ Quân Đào khác mấy lần trước, bế Đậu Đậu mà không nói câu nào, động tác cứng nhắc, ánh mắt nhìn mình lạnh lùng, băng giá. Lúc

trưa, cô còn có thể miễn cưỡng thuyết phục chính mình đó là do bệnh tình của anh ta, nhưng lần này, cô lại thấy rất rõ vẻ mặt của anh ta, là khinh bỉ hay chán ghét?

Cô không biết rốt cuộc mình đã đắc tội với anh ta lúc nào, có điều người ta đã không vừa mắt với mình thì mình cần gì phải nói đến tình nghĩa láng giềng làm gì. Cô không kìm được sự khó chịu trong lòng. Nếu không phải vì Đậu Đậu thì với tâm tình hiện nay, cô hoàn toàn không có hứng thú kết giao với người lạ. Lỗ Phong nghĩ một bức tranh của anh ta có thể mang lại thứ gì cho cô chứ? Hôm nay là sinh nhật hai mươi chín tuổi của cô, vậy mà cô nhi quả phụ lại bị người dưng kỳ thị, cuộc đời của cô đúng là đã bị hủy trong tay người đàn ông này.

“Anh, anh như vậy thực sự không tốt lắm”. Cơ Quân Dã nhìn hai mẹ con Hoài Nguyệt đi xa, không kìm được bèn oán trách: “Gặp Hoài Nguyệt mà không thềm chào hỏi lấy một câu, lại còn làm mặt lạnh, nhất định là cô ấy khó xử lắm nên mới vội vàng chạy trốn như vậy. Hàng xóm mở cửa là nhìn thấy nhau, phải khách sáo một chút mới tốt. Không phải lần trước còn tử tế sao, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?”

Cơ Quân Đào ngắt lời: “Em đừng lải nhải như bà già được không? Có thể có chuyện gì chứ? Chẳng qua là anh không muốn nói chuyện với người ta thôi, không phải bình thường anh vẫn như vậy hay sao?”

“Không muốn nói chuyện với người khác?” Cơ Quân Dã cau mày: “Tại sao em lại cảm thấy thời gian này, tâm tình anh không tồi nhỉ? Chẳng lẽ anh lại giấu em? Lúc nào đến chỗ A Thích”.

“Đừng lo lắng, bệnh của anh đã khỏi từ hai năm trước rồi. Không phải A Thích cũng nói, bây giờ cùng lắm chỉ có thể coi như trầm cảm loại nhẹ sao? Thực ra, rất nhiều người bị như vậy. Chủ yếu là mấy hôm nay anh vẽ nhiều nên mệt mỏi, không có hơi sức bắt chuyện với người khác”. Anh liếc nhìn em gái: “Không biết là ai bắt mình làm nhiều việc thế chứ”.

Cơ Quân Dã khẽ thở phào, nghĩ thầm, chắc là con bé Tiểu Cẩm lắm miệng lại nói gì đó, Cơ Quân Đào biết bức tranh mình vẽ được bán đi đâu nên có phần mất hứng. Nhưng bán thì đã bán rồi, chẳng lẽ lại đi đòi về? Hơn nữa, ai biết trong số các bức tranh bán ra từ phòng triển lãm có bao nhiêu bức chỉ được dùng để đổi lấy một nụ cười của người đẹp? Nhìn lại lịch sử nghệ thuật của loài người, có bao nhiêu tác phẩm của các nghệ sĩ bậc thầy được ra đời nhờ cảm hứng từ những người đẹp, mà phần lớn những người đẹp này đều không phải là vợ của các nghệ sĩ bậc thầy đó.

Nghĩ tới đây, Cơ Quân Dã tiến một bước về phía anh trai, nói: “Không phải thì tốt, anh à, mọi việc đều nên nghĩ thoáng ra một chút, rộng lượng một chút. Thế giới này vốn đã rất hỗn loạn, làm sao anh có thể phân chia rạch ròi tất cả mọi chuyện được. Tìm một môi trường có thể chấp nhận được là tốt lắm rồi. Mười ba năm trước, em đã đầu hàng thế giới này rồi, tại sao nhiều năm như vậy anh vẫn không bỏ được cái tật yêu sạch sẽ ấy. Nước quá trong thì không có cá, lời của cổ nhân đúng là thâm thúy. Đừng tự mình làm khó chính mình, phải vui vẻ một chút thì mẹ ở trên trời mới yên tâm”.

Cơ Quân Đào trầm tư chốc lát rồi gật đầu.

Sau khi tiễn em gái ra về, Cơ Quân Đào trở lại phòng vẽ, pha mực, cầm bút lên. Vẽ được vài nét nhưng cảm hứng không chịu ghé đến, tâm tình anh trở nên khó chịu, liền ném bút vẽ chạy ra ban công hít thở.

Thời tiết oi bức, trên trời có vài vì sao lác đác, một mảnh trăng khuyết lơ mơ như đang mặt ủ mày chau. Dưới ánh trăng, dãy núi xa xa như những nét tranh thủy mặc nhạt nhòa liên miên không ngừng, tiếng ếch kêu vọng tới từ hồ sen gợi sự bất an trong lòng người.

Cơ Quân Đào nhớ lại một ngày từ nhiều năm trước đó, cũng là một ngày tháng Năm hơi oi bức như vậy. Ánh trăng thê lương, bố không có nhà, anh và bạn gái xem phim xong, về nhà thì nhìn thấy mẹ gục bên bồn tắm, cả một bồn máu loãng, nhìn thấy mà kinh hoàng.

Mẹ mặc áo ngủ bằng cotton màu trắng, sắc mặt cũng trắng như áo ngủ.

Khi đó, anh vừa tốt nghiệp đại học, bắt đầu sáng tác tranh dưới sự chỉ bảo của bố, còn Tiểu Dã mới vào đại học. Đó là lần đầu tiên anh được biết mẹ mắc bệnh trầm cảm, nghiêm trọng đến mức muốn tự tử. Thời gian sau đó, ngày nào anh cũng phải sống trong trạng thái nơm nớp, sợ sáng sớm thức dậy đã không còn có mẹ nữa.

Mẹ không cho anh nói với bố và Tiểu Dã. Sau khi liên lạc với ông ngoại, mẹ anh lấy cớ đi du lịch để đến Singapore trị liệu, để lại anh và em gái cô đơn trong căn nhà rộng lớn trống trải.

Từ khi đó, anh đã dần học cách vứt bỏ nỗi sợ của bố. Chỉ có làm như vậy anh mới có thể cảm thấy an tâm phần nào mỗi khi đứng trước mặt mẹ.

Cuối cùng, mẹ không nỡ rời xa anh và Tiểu Dã nên đã nhanh chóng chuyển về nước trị liệu, hết thấy đều giấu bố lặng lẽ tiến hành, mà bố thì hầu như đa số thời gian đều ở bên ngoài.

Anh thường hoài nghi thực ra không phải mẹ mắc bệnh trầm cảm, bởi ngoài chuyện mẹ hay lẳng lẳng trầm tư một mình thì các dấu hiệu khác của bệnh trầm cảm đều không hề rõ ràng. Mẹ chăm sóc bản thân rất tốt, cũng lo lắng cho cuộc sống hằng ngày của anh và Tiểu Dã rất chu đáo. Có lẽ, chỉ vì bà quá tuyệt vọng với ông chồng không ngừng trăng hoa và cuộc hôn nhân chỉ còn là danh nghĩa, nên cuối cùng, đến lúc không thể chịu nổi, mới lựa chọn chấm dứt triệt để.

Anh thường nghĩ, rốt cuộc trong một đêm trắng lạnh lẽo như vậy, mẹ đã suy nghĩ gì? Nghĩ đến bố? Hay là mình? Hay là nghĩ đến Tiểu Dã, con của một người phụ nữ khác? Nghĩ đến mức tan nát cõi lòng?

Anh không biết có phải từ lúc đó mình đã không còn tin tưởng vào hôn nhân và tình yêu nữa không. Bên anh có vô số phụ nữ, không thiếu người xinh đẹp, thanh nhã, lương thiện, thông minh; ở mỗi người anh đều thấy

thấp thoáng bóng dáng của mẹ. Anh tán thưởng họ, thương hại họ, dịu dàng chăm sóc, đáp ứng mọi yêu cầu của họ, nhưng bao giờ cũng chỉ được một thời gian là mỗi người lại đi một ngả. Anh không dám nghĩ đến tương lai. Trong người anh chảy dòng máu của bố, nghe nói lúc đầu bố cũng điên cuồng theo đuổi mẹ nhưng sau đó lại không giữ được lòng thủy chung. Anh không thể bảo đảm chính mình sẽ giữ được. Nhưng anh không muốn làm một người bạc tình như bố, không muốn phụ lòng một người phụ nữ si tình như mẹ, cho nên anh lựa chọn trốn tránh, mỗi một mối tình đều kết thúc mà không có lý do gì rõ ràng.

Sau khi mẹ tự sát, trạng thái này của anh càng trở nên rõ ràng. Anh không còn tới gần phụ nữ, thường chỉ thoáng nhìn từ xa rồi sau đó quay đầu bỏ đi. Anh cũng không muốn tới gần người lạ.

Bố anh sợ hãi, lần đầu tiên rơi nước mắt trước mặt anh, cầu xin anh tha thứ cho việc ông ta phản bội mẹ anh. Ông ngoại đã qua đời, các cậu, các bác bên mẹ không dám xem thường cốt nhục duy nhất mà mẹ anh để lại nên nhất quyết đón anh tới chỗ mình để chăm sóc.

Anh học tập, sinh sống, sáng tác, trị liệu tại Singapore rồi từ từ hồi phục, cho đến một năm trước thì được viện trưởng Viện Mỹ thuật mời về nước.

A Thích nói nếu xét một cách nghiêm khắc thì không phải anh bị trầm cảm mà chỉ là một loại trốn tránh về tinh thần do quá đau lòng. Nhưng anh cảm thấy thực ra cũng chẳng khác gì nhau, tinh thần của anh quả thật có vấn đề nghiêm trọng, chẳng qua là A Thích không nỡ chụp cái mũ trầm cảm đó lên đầu anh mà thôi.

Mấy năm nay, anh tự ép mình nhất định phải bình phục, bởi vì anh biết nếu như mình thật sự tự hủy hoại bản thân thì cuộc sống của Tiểu Dã cũng sẽ theo đó mà bị hủy hoại. Ngày ngày cô sẽ sống trong sự áy náy với mẹ và với anh. Cô là đứa em gái anh thương yêu từ nhỏ, anh không muốn phá hủy cuộc sống của cô.

Anh không ngờ sau khi bệnh nặng mới khỏi, mình lại gặp một em bé đáng yêu, vui vẻ, ngây thơ và trong sáng như Đậu Đậu. Lúc cầm bàn tay mềm mại của cậu bé đó, anh có thể cảm thấy trái tim mình cũng trở nên mềm mại và rất dễ dàng.

Vì sao mẹ của cậu bé đó lại là loại phụ nữ anh vẫn luôn xem thường? Anh rầu rĩ suy nghĩ, bất kể trong lòng anh lên án bố như thế nào thì anh cũng không thể tha thứ cho những phụ nữ suốt ngày oanh oanh yến yến bên cạnh bố mình. Họ cũng là nguyên nhân gây nên bi kịch của mẹ.

Gió thổi hơi lạnh, anh rũ bỏ suy nghĩ, chuẩn bị quay lại vẽ tranh, nhưng vừa xoay lại thì tình cờ phát hiện trên ban công nhà hàng xóm cũng có một người đang đứng, thân hình gầy guộc, mái tóc dài khẽ bay theo gió. Chắc là nghe thấy tiếng bước chân của anh nên người đó giật mình quay lại. Hình như Cơ Quân Đào nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt cô dưới ánh trăng.

“Cơ tiên sinh”. Hoài Nguyệt nhanh chóng lau mặt, nhẹ giọng chào hỏi.

Nhìn dáng vẻ giật mình kinh ngạc của cô, anh nghĩ hình như cô còn ra ban công sớm hơn mình. Anh chỉ tập trung suy nghĩ mà không để ý nhà bên cạnh có người, để giờ đây có khi lại bị người ta hiểu lầm là mình nhìn trộm. Cơ Quân Đào hơi khó xử, đành phải hỏi: “Đậu Đậu đâu?”

“Ngủ rồi”. Thương Hoài Nguyệt vội vã chúc anh ngủ ngon rồi đi xuống nhà, Cơ Quân Đào nghe thấy giọng nói của cô vẫn nhe nhàn không che giấu được, có lẽ vừa rồi cô đã thật sự khóc.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tòa soạn tạp chí Giao lưu văn hóa - chỗ Hoài Nguyệt làm là cơ quan thuộc tỉnh, đồng thời cũng là một tờ nguyệt san song ngữ. Mặc dù không phát hành tại hải ngoại nhưng Giao lưu văn hóa cũng được coi như một cánh cửa để tuyên truyền ra bên ngoài, thường dùng làm quà để biếu tặng bạn bè quốc tế, cho nên được các lãnh đạo trong tỉnh hết sức coi trọng. Mỗi số tạp chí vừa được in ra đều phải đưa một cuốn tới bàn làm việc của tất cả các lãnh đạo. Dù số kỳ không nhiều nhưng hình thức lại rất đẹp mắt.

Ngoài quyển tạp chí này, dưới tòa soạn tạp chí còn có công ty lễ nghi văn hóa, công ty quảng cáo và xưởng in ấn. Tạp chí là đơn vị được bao cấp toàn bộ, không cần kiếm tiền, nhưng mấy công ty con lại kinh doanh rất tốt. Xưởng in là đơn vị in ấn tài liệu được chính quyền tỉnh chỉ định nên không lo thiếu việc làm, công ty lễ nghi văn hóa khoác áo ngoài dân sự làm việc thay cho chính quyền, các hoạt động đều được cấp kinh phí đầy đủ, chỉ có lãi chứ không bao giờ lỗ. Thu nhập từ quảng cáo cũng không nhỏ. Chính vì lẽ đó, tòa soạn tạp chí này giống như một gã trọc phú, trên tay cầm một cái bát vàng, trong túi còn cất một cái bát bạc. Tình hình công việc tại tòa soạn cực tốt.

Lúc Hoài Nguyệt vừa học xong cao học, bố mẹ chồng cô đã dùng quan hệ của mình để xin cho cô công việc đúng ngành đúng nghề này. Tòa soạn chỉ có hai phóng viên đi phỏng vấn hay viết các bản tin ngắn, trong đó một người là phóng viên ảnh, hầu hết các bài dài đều do biên tập viên tự viết, thậm chí còn nhiều hơn số bài biên tập cho người khác. Mấy chuyên mục ABCD, mỗi người lo một mảng, người khác làm tốt hay làm tồi cũng không liên quan gì đến mình.

Hoài Nguyệt thích không khí thoải mái ở đây, không cần suốt ngày lo săn tin như chị ba Đặng Duyên Duyên, không cần vất vả tìm quảng cáo như chị cả làm ở tòa soạn báo, cũng không cần viết những bài phát biểu buồn tẻ cho các vị lãnh đạo như chị hai làm công chức.

Ban đầu cô làm mảng “Người làm công tác văn hóa”, sau đó lãnh đạo thấy cô có con nhỏ nên cho cô chuyển sang phụ trách mảng “Dân tộc”, cũng có thể đó là ý của mẹ chồng cô, có điều lại rất hợp ý cô. Văn hóa dân tộc có sẵn tư liệu, cũng có nhiều bản thảo được gửi đến, vì vậy Hoài Nguyệt trở thành biên tập viên ra dáng biên-tập-viên nhất trong Ban Biên tập.

Phần lớn những người trong Ban Biên tập đều có chỗ dựa vững chắc, đa số là người lớn tuổi, lại không thích ngồi lê đôi mách chuyện thị phi. Khi cô ly hôn, cũng ít có người bàn tán, cuối tuần còn có người thiện ý nhắc nhở cô về sớm để đón Đậu Đậu, điều này làm cô cảm thấy ấm áp.

Tổng biên tập cũ của tòa soạn đã đến tuổi về hưu. Sau khi ăn hết bữa này đến bữa khác để chia tay tổng biên tập cũ, hôm nay tòa soạn sẽ nghênh đón lãnh đạo mới. Nghe nói người này trước đây được phái đi làm bí thư thứ nhất tại sứ quán ở nước ngoài mấy năm, lúc trở về, vừa “chào hỏi” cấp trên xong đã dễ dàng chiếm được vị trí mà người khác đua tranh mãi cũng không được này.

Sáng thứ Hai, như thường lệ, Hoài Nguyệt đến văn phòng rất sớm.

Cô là biên tập viên trẻ tuổi nhất trong tòa soạn nên không dám để các tiền bối lau bàn, quét dọn, pha trà. Huống hồ quả thật, cô cũng không có việc gì để làm. Buổi tối Chủ nhật Đậu Đậu đã đến nhà bà nội, thứ Hai được Lỗ Phong hoặc giáo sư Lỗ đưa đến trường. Từ khi sinh Đậu Đậu, cô đã bỏ thói quen ngủ nướng buổi sáng. Mặc dù lúc đó trong nhà có bảo mẫu nhưng cô vẫn luôn dậy sớm để kịp làm bữa sáng cho con trước khi đi làm. Lâu

ngày thành quen, tuy Đậu Đậu không còn ở với cô nhưng cứ đến giờ đó, cô lại tỉnh giấc, không ngủ được nữa.

“Không biết sáng nay Đậu Đậu ăn gì?” Cô vừa tưới nước cho cây violet trên cửa sổ vừa nghĩ.

Cô phát hiện ra cây violet này trong một lần ở văn phòng chị cả, vì cảm thấy thích nên tĩa về trồng. Cả mùa đông cây héo úa, viền lá còn bị cháy đen, cô cho rằng nó đã chết cồng, nào ngờ mùa xuân lại thấy hồi sinh. Hai ngày không thấy, không ngờ hôm nay nó đã nở ra ba bông hoa nhỏ. Cô ghé đến gần nhìn thật kỹ, ba bông hoa tím nhàn nhạt rất đáng yêu, cô không kìm được, hít hít.

“Loại cỏ chân vịt tím này không có mùi thơm đâu”. Một giọng đàn ông xa lạ vang lên phía sau.

Hoài Nguyệt nghe tiếng, xoay người lại.

Người đàn ông trước mặt mặc áo sơ mi màu sẫm, quần jean trắng, tóc ngắn, mặt chữ điền, mặc dù gương mặt không thể coi là rất đẹp nhưng lại toát ra vẻ phóng khoáng. Thân hình vạm vỡ, rắn chắc, dáng rất cao, dù cô cao 1m68 nhưng vẫn chỉ ngang vai anh ta. Cô nhận ra chiếc đồng hồ trên cổ tay anh ta, một nhãn hiệu rất đắt tiền. Trước đây Lỗ Phong đã mua một cặp đồng hồ nhãn hiệu này cho hai người khi sắp cưới làm cô xót tiền mãi. Lỗ Phong còn dỗ dành cô, cả đời chỉ mua một đôi đồng hồ cưới nên đương nhiên phải mua loại tốt. Nếu như biết phải ly hôn nhanh như vậy thì không biết anh ta có dám bỏ ra nhiều tiền đến thế hay không.

Thấy người phụ nữ đối diện không tiếp chuyện mà chỉ yên lặng nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình, Trần Thụy Dương đành phải ho khan hai tiếng.

Hoài Nguyệt lấy lại tinh thần, mỉm cười với anh ta, đỏ mặt nói: “Thì ra là cỏ chân vịt tím, vậy mà tôi cứ tưởng là violet”.

Trần Thụy Dương lắc đầu nói: “Hai loại này hoàn toàn khác nhau, hoa violet mọc ở phía trên, sắc màu rực rỡ, vì vậy cô sẽ gần như không để ý đến lá cây của nó ở bên dưới. Còn loại cỏ chân vịt tím này, nếu không chú ý thì rất có thể cô sẽ không nhìn thấy mấy bông hoa nhỏ của nó. Cô nhìn này, lá cây rất to và dày, hơn nữa loại cây này chỉ cần trồng cạnh là sẽ mọc được, còn violet thì nhất định phải gieo hạt”.

Hoài Nguyệt gật đầu, nghĩ thầm, hóa ra chị cả cũng mù tịt, vậy mà còn trịnh trọng nói với mình và đồng nghiệp trong văn phòng rằng đó là violet, quả là mất mặt. Còn người đàn ông trước mặt này nhìn không giống một tài tử phong lưu nhưng lại hiểu khá rõ về hoa cỏ. Nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi, ở tuổi này, đàn ông đa tình còn thích hoa chắc chắn không nhiều.

Phát hiện Hoài Nguyệt lại suy nghĩ miên man, Trần Thụy Dương không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trước khi đến đây, một người bạn tốt của anh đang là Chủ nhiệm Văn phòng ngoại vụ đã nói với anh bằng một giọng vô cùng hâm mộ: “Tòa soạn tạp chí là một nơi rất tốt, mặc dù không hề nổi bật nhưng đối tượng tiếp xúc không phải lãnh đạo cấp cao thì cũng là những người xuất sắc. Xưởng in nộp tiền cho anh, phòng quảng cáo kiếm tiền cho anh, công ty văn hóa có tổ chức hoạt động gì mà anh báo cáo lên thì tôi ở đây cũng không thể không duyệt chi cho anh. Tạp chí một năm chỉ ra mười hai số, đa số thời gian còn lại anh chỉ có việc kiếm tiền. Có thể nói là anh rơi vào đồng tiền rồi đấy. Còn nữa, không phải chúng ta vẫn nói thủy thổ thế nào, con người thế đó sao? Đó chính là một nơi tốt để nuôi người đẹp. Công ty quảng cáo không cần phải nói, tôi thấy riêng hai cô bé ở văn phòng đó đã đủ ngon mắt rồi. Nghe nói ban biên tập còn có một đại mỹ nữ vừa ly hôn, không phải anh vẫn còn cô đơn sao? Chọn lấy một cô đi, còn đợi gì nữa?”

Theo lời anh chàng đó thì cô gái này chính là đại mỹ nữ kia rồi, anh ta thầm đánh giá Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt chú ý tới ánh mắt của anh ta. Cô mỉm cười xin lỗi, hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai? Chúng tôi chín giờ mới bắt đầu làm việc, sợ rằng còn phải chờ một chút”.

Trần Thụy Dương nói: “Tôi là Trần Thụy Dương, hôm nay đi làm ngày đầu tiên nên muốn thể hiện một chút”.

Hoài Nguyệt hiểu ra: “Thì ra là Giám đốc Trần, tuần trước Phó Tổng biên tập Lưu đã nói rồi. Chào anh, tôi là Thương Hoài Nguyệt, biên tập viên chuyên mục Dân tộc”.

Trần Thụy Dương nói: “Nghe đại danh đã lâu, tôi đã đọc tờ Giao lưu văn hóa vài kỳ gần đây, chuyên mục Dân tộc để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với tôi, các bài viết được biên tập rất cẩn thận, tôi đã học hỏi được rất nhiều”.

Biết anh ta nói khách khí nên Hoài Nguyệt chỉ cười nhạt, nói: “Giám đốc Trần khách sáo rồi, so với chuyên mục của các tiền bối thì mục này chỉ là trò trẻ con thôi. Chẳng qua là bản thân văn hóa dân tộc đã rất thú vị nên tôi làm việc mới được nhiều thuận lợi như vậy”.

Trần Thụy Dương cũng cười nhạt, anh ta nhìn quanh. Trong văn phòng có ba cái bàn, mặt bàn đều rất sạch sẽ, rõ ràng là mới được lau. Cái bàn đặt sát cửa sổ chất đầy các loại sách báo tạp chí, chỉ chừa lại một khoảng trống đủ để viết lách. Cái bàn đặt giữa phòng không có bất cứ thứ gì khác ngoài máy tính, trên lưng ghế vắt một chiếc áo gi lê, có lẽ là của một phóng viên ảnh. Trên chiếc bàn gần cửa có một cái khung ảnh, anh đến gần xem xét, đó là một cậu bé cực kỳ xinh đẹp, mặc một bộ đồ rằn ri, một tay chống nạnh, dáng vẻ rất oai vệ.

“Là con trai cô à?” Anh ta hỏi.

“Vâng”. Hoài Nguyệt dọn dẹp xong văn phòng, rửa tay rồi quay vào, đưa mắt nhìn Đâu Đâu trong ảnh, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi”.

“Trẻ con tuổi này nghịch lắm đúng không? Chăm sóc chắc vất vả lắm”.

“Cũng bình thường thôi, cháu đi mẫu giáo rồi”.

Hoài Nguyệt pha một cốc trà cho anh, Trần Thụy Dương nhìn một chút, cúi đầu ngửi ngửi, hít sâu một hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, khen: “Trà Minh Tiền Long Tĩnh, rất chuẩn”.

Hoài Nguyệt lại vâng một tiếng. Trà này là giáo sư Tần cho cô. Mỗi tháng giáo sư Tần đều hẹn cô đi uống trà, ăn cơm. “Mẹ chồng - nàng dâu không thành, ít nhất con vẫn là học sinh của mẹ mà”. Cô giáo cũ của cô luôn nói như vậy với vẻ tiếc nuối, rồi nhân tiện cho cô một vài thứ tốt, chẳng hạn như trà Long Tĩnh, chẳng hạn như sôcôla mang về từ nước ngoài.

Cô cũng sẽ cùng cô giáo cũ đi dạo phố. Trước kia, lúc vẫn là mẹ chồng - nàng dâu, quần áo của giáo sư Tần đều do cô chọn mua, bây giờ giáo sư Tần đi mua quần áo vẫn luôn kéo cô theo. Hai cô trò chỉ nói đến Đậu Đậu hay chuyện công việc của hai bên chứ không bao giờ nói những chuyện khác trong nhà. Thực ra có mấy lần Hoài Nguyệt nhận thấy cô giáo muốn nói nhưng rồi lại thôi, lần nào cũng khéo léo chuyển hướng đề tài rất kịp thời. Cô không phải người bạc tình nhưng cũng không phải người dây dưa, không dứt khoát.

Bên ngoài, các đồng nghiệp cũng đã lần lượt bước vào tòa soạn. Thấy Trần Thụy Dương đến từ sáng sớm, Phó Tổng biên tập Lưu cảm thấy rất khó xử, nghĩ thầm may mà có Hoài Nguyệt đến sớm, bằng không để ngày đầu tiên tổng biên tập mới đi làm đã gặp “không thành kế” thì đúng là không hay lắm.

Trần Thụy Dương không để ý: “Là tôi đến sớm mà. Trà của Hoài Nguyệt rất ngon, tôi cầm theo đây”. Nói rồi anh ta cầm cốc đi cùng Phó Tổng biên tập Lưu.

Hoài Nguyệt mở máy tính, kỳ tới phải viết bài về Tết Đoan ngọ. Theo yêu cầu của cô, Hội Dân tộc học đã gửi cho cô một loạt bài viết và ảnh chụp, giờ cô phải lọc lại.

Trần Thụy Dương chỉ họp mười phút để chào hỏi mọi người. Trừ xưởng in ở bên ngoài, còn lại một tờ tạp chí và hai công ty đều nằm trong tòa nhà năm tầng này. Đây vốn là tòa nhà làm việc của Ban Ngoại vụ, sau đó Ban Ngoại vụ chuyển vào khu văn phòng của chính quyền tỉnh, tòa nhà này được để lại cho tòa soạn tạp chí. Tòa nhà nằm trên sườn dốc, dưới bóng cây xanh mát, khi nhìn xuống sẽ thấy cảnh non xanh nước biếc, dù ở trung tâm thành phố nhưng lại là một nơi rất yên tĩnh, bất chấp cuộc sống xô bồ chỉ cách đó chẳng bao xa.

©STENT

Trần Thụy Dương đứng bên cửa sổ văn phòng ở tầng bốn, nhìn dòng xe cộ dưới đường. Bốn năm trước, anh là trưởng phòng trẻ tuổi nhất của Ban Ngoại vụ, trong một buổi lễ tiếp đón, anh được một vị lãnh đạo trên Bộ để ý, đề cử ra nước ngoài làm việc. Khi đó anh đang chuẩn bị kết hôn với người bạn gái đã yêu nhau hai năm, suy nghĩ nhiều lần, thấy không nỡ từ bỏ cơ hội tốt như vậy nên hứa với cô, hết nhiệm kỳ ba năm, trở về sẽ kết hôn.

Suốt ba năm, anh vẫn giữ mình trong sạch, mặc dù xung quanh không thiếu phụ nữ ưu tú, nhưng nghĩ đến lời hứa với một người khác, Trần Thụy Dương luôn biết điểm dừng, không ngờ nhận được tin người đó đã kết hôn. Điều khiến Trần Thụy Dương sốc là cô ta lại đi dụ dỗ người đã có vợ con, phá vỡ hạnh phúc gia đình nhà người ta.

Trần Thụy Dương trách, hỏi vì sao, không ngờ cô ta còn chính khí lắm liệt hơn anh.

Cô ta nói: “Tại sao anh không hỏi xem mình ích kỷ thế nào? Anh theo đuổi tiền đồ của anh là không sai, nhưng anh có bao giờ nghĩ, một cô gái như tôi có bao nhiêu lần ba năm để chờ đợi không? Ngộ nhớ trong ba năm này anh quay sang yêu người khác thì tôi biết làm thế nào?”

Anh nói: “Đó chẳng phải là tôi suy nghĩ vì tương lai của hai chúng ta sao? Không phải tôi muốn cho cô một cuộc sống tốt hơn sao?”

Cô ta khinh khỉnh nói: “Anh chỉ là bí thư thứ nhất, trở lại cơ quan trung ương thì có thể có hy vọng làm Vụ phó, nhưng dù thế, đi làm cũng phải đợi xe tuyến, còn xuống tỉnh thì căn bản không thể làm lãnh đạo cấp Sở ngay được. Tôi lãng phí ba năm tuổi xuân, đến lúc đó, từ một trưởng phòng ba mươi một tuổi, tôi sẽ biến thành một trưởng phòng ba mươi tư tuổi. Trong ba năm, anh có biết giá nhà thành phố này tăng bao nhiêu lần không? Với tiền lương, tiền thưởng của một công chức quèn như anh thì đến già, chúng ta cũng không mua nổi cái nhà như tôi đang ở bây giờ. Đã có người khác cho tôi tất cả những thứ này thì sao tôi còn phải đợi nữa?”

Nghe xong anh quay đầu bỏ đi, không một giây chần chừ.

Sau khi trở về, đúng là anh không được đề bạt ngay, ở địa phương không giống trung ương, không có nhiều vị trí lãnh đạo cấp Sở chờ anh như vậy. Nửa năm sau, Tổng biên tập Tạp chí Giao lưu văn hóa đã đến tuổi về hưu, lãnh đạo hỏi ý kiến, đương nhiên anh biết đó là một vị trí béo bở, nếu không phải cấp trên lên tiếng giúp thì đâu đến lượt. Vì thế, anh lập tức đồng ý. Không phải là tiền sao? Anh nghĩ, phải cho cô ả đó thấy mình có mua được một căn nhà như cô ta đang ở hay không.

Sau khi giận dữ, sau khi đau lòng, anh đã nghĩ thông suốt, cảm thấy mình không có tổn thương gì mà ngược lại, phải nên vui mừng vì rốt cuộc mình

đã nhìn rõ bản chất của người phụ nữ đó. Anh thực sự không dám tưởng tượng, nếu như thực sự cưới cô ta thì cuộc sống sẽ như thế nào. Suốt ngày bị đay nghiến chuyện tiền nong?

Anh cảm thấy khó hiểu vì sao năm đó mình lại thích một người phụ nữ như vậy, hình như cũng là cô ta chủ động theo đuổi mình, chắc là vẻ sùng bái của cô ta đã thỏa mãn tâm lý tự mãn bông bột của mình. Mình đúng là một thằng ngu xuẩn, anh cười cười tự giễu.

Trong cả câu chuyện, người bị hại duy nhất chính là Thương Hoài Nguyệt. Trong xã hội này, ly hôn là một đòn tấn công nặng nề đối với phụ nữ, chồng bị cướp mất, quyền giám hộ đối với con trai cũng bị cướp mất. Nhớ tới vẻ mặt cô nhìn bức ảnh con trai vừa rồi, anh biết đó là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa dịu dàng. Gã Lỗ Phong kia cũng mù mắt không khác gì mình trước đây.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cơ Quân Đào và A Thích ngồi uống trà dưới hiên trong khi Cơ Quân Dã đang cắt tỉa một cây bách ở vườn hoa. A Thích thăm thì nói với Cơ Quân Đào: “Nhìn kìa, đã không biết lại còn đòi thể hiện, anh mau bảo cô ấy đừng cắt nữa đi, nếu không mấy hôm nữa, cái cây này sẽ chết đấy. Ở bên nhà tôi bây giờ, tất cả đều là tàn hoa bại liễu hết cả rồi”.

A Thích lớn hơn anh hai tuổi, thầy giáo của A Thích là bác sĩ tâm lý của mẹ Cơ Quân Đào. Chính trong thời gian cùng mẹ đi khám bệnh, Cơ Quân Dã đã quen biết rồi quý mến A Thích. Bây giờ A Thích lại trở thành bác sĩ tâm lý của Cơ Quân Đào, quan hệ giữa hai người hết sức thân thiết.

“Vì sao chính cậu không nói? Sợ vợ à?” Cơ Quân Đào mỉm cười uống một ngụm trà, chỉ có lúc nói chuyện với A Thích anh mới có thể thoải mái vui đùa.

“Tôi nói rồi nhưng cô ấy cứ vâng vâng dạ dạ rồi đâu lại vào đó”. A Thích nhìn Cơ Quân Dã, ánh mắt rất dịu dàng: “Anh còn không biết tính cô em gái này của anh sao? Bảo thủ lắm”.

Cơ Quân Đào cũng nhìn em gái. Đúng vậy, cố chấp, người nhà họ Cơ ai cũng cố chấp. Mẹ cố chấp, vì vậy đã ép bản thân vào tuyệt lộ. Em gái cố chấp, vì không yên tâm về mình nên nó nhất định không chịu kết hôn. Anh cho rằng bố là người vô tâm, không ngờ sau khi mẹ qua đời, ông lại bỏ trần duyên quy theo cửa Phật. Còn chính mình...

Anh thở dài, nói: “Mấy ngày nay tôi đều mơ một giấc mơ giống nhau, mơ thấy mẹ bế tôi đuổi theo bố, nước sông lạnh buốt, bà đi chân đất ra sức

chạy. Bố ôm một người phụ nữ khác đi sang bờ bên kia không quay đầu lại. Mẹ cứ đuổi theo mãi rồi bị nước sông cuốn đi. Tôi gọi bố tôi quay lại cứu người. Khi bố quay đầu lại, khuôn mặt bố lại biến thành mặt chính tôi. Lần nào cũng đến đoạn này là tôi tỉnh lại”.

“Ngày nào cũng mơ à?” A Thích hỏi, tay vuốt vuốt lông Leshy đang nằm dưới chân. Leshy khẽ rên ư ử, rất thoải mái.

“Không phải hôm nào cũng mơ nhưng cũng vài ba lần rồi”.

“Quân Đào, trước giờ anh luôn lo nghĩ quá nhiều thứ, luôn cảm thấy nếu không phải vì anh thì có lẽ bác gái đã chia tay bác trai để trở lại Singapore, bắt đầu cuộc sống mới như mong muốn của ông bà ngoại anh từ lâu rồi, cho nên anh luôn áy náy với bác gái. Một mặt anh cảm thấy mình là gánh nặng của bác gái, cho nên lúc qua sông bác vẫn phải bế anh mà không thể bỏ lại được. Mặt khác anh lại cảm thấy chính mình góp phần gây nên bất hạnh cho bác gái, cả anh và bác trai đều có lỗi như nhau, vô thức anh đã đổi vai với bác trai, cho nên sau đó mặt bác trai lại biến thành mặt anh. Chính sự đổi vai này dẫn đến việc anh không thể quan hệ bình thường với phái nữ”.

A Thích nhấp một ngụm trà, nói nghiêm túc: “Anh yên tâm. Bệnh trầm cảm của anh đã khỏi rồi, bằng chứng rõ ràng nhất là anh đã cầm lại bút vẽ. Tiểu Dã nói phong cách vẽ của anh đã tươi sáng hơn rất nhiều. Chẳng qua là anh không tự vượt qua được tình cảm của chính mình. Trong tiềm thức, anh vẫn cố chấp cho rằng nếu có được hạnh phúc, anh sẽ trở thành một đứa con bất hiếu. Quân Đào, bác gái là người hy vọng anh hạnh phúc nhất, vì thế anh không được phụ lòng mẹ mình. Tôi nghe nói gần đây anh bắt đầu gần gũi với người lạ, dù là một đứa trẻ con nhưng đó là một khởi đầu tốt. Anh cứ cố gắng duy trì, mặc dù thời gian đầu có hơi miễn cưỡng”.

A Thích cười nói: “Anh phải tìm một người phụ nữ có thể cứu rỗi anh. Thấy tâm tình anh không tốt, Tiểu Dã lại bắt đầu lo lắng. Thực ra cũng

không có gì phải lo lắng, tôi thấy anh rất bình thường. Trước kia anh không để ý đến thứ gì hết thì mới phải lo lắng, rất nhiều lúc, tức giận cũng là một kiểu quan tâm”.

Đột nhiên anh ta chỉ về phía tường ngăn vườn hoa: “Nhìn thẳng bé kia kìa, xinh thế”.

Cơ Quân Đào nhìn theo hướng anh ta chỉ, Đậu Đậu đang đứng trên ghế ở phía bên kia tường vây, nhìn về phía họ. Thấy Cơ Quân Đào quay sang, cậu bé vui vẻ gọi to: “Chú Cơ!”

Nghe tiếng gọi, Cơ Quân Dã cũng quay lại. Nhìn thấy Đậu Đậu, cô liền quăng chiếc kéo tĩa cây xuống, chạy đến bên tường vây nói: “Đậu Đậu, mau sang bên này, Leshy đến rồi”.

Đậu Đậu nói: “Mẹ đóng cửa vườn hoa rồi, cháu không ra được”.

“Mẹ cháu đâu?” Cơ Quân Dã thắc mắc, như những gì cô nhớ thì bất kể lúc nào Thương Hoài Nguyệt cũng luôn ở bên cạnh Đậu Đậu.

“Mẹ cháu đang ngủ trưa, cháu không ngủ được nên lén trốn ra ngoài này”. Đậu Đậu tinh nghịch le lưỡi.

Cơ Quân Dã vuốt vuốt mũi cậu bé, nói: “Hư quá, cháu ra gần cửa đi, cô bảo chú bế cháu sang bên này”.

Đậu Đậu tụt xuống, chạy đến gần cửa vườn hoa, thấy A Thích và Cơ Quân Đào đứng ở ngoài. Cậu bé mở to mắt đánh giá A Thích một hồi với vẻ không tin nhiệm rồi gọi: “Chú Cơ bế cháu”, sau đó giơ hai tay về phía Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cẩn trọng bế cậu bé qua cửa vườn hoa, A Thích gật đầu nhìn với gương mặt tươi cười.

Cơ Quân Dã vội vã chạy tới đón Đậu Đậu rồi thơm tới tấp lên má cậu bé. Đậu Đậu vừa tránh vừa cười khanh khách, liền thoảng đòi cô thả xuống chơi với Leshy.

Cơ Quân Dã hỏi: “Chủ nhật trước cô mang Leshy đến chơi với cháu mà sao cháu không đến?”

Đậu Đậu giẫy khỏi tay Cơ Quân Dã, chạy đến vuốt ve Leshy, nói: “Tuần trước là tuần cháu ở với bố, cháu phải về nhà bà nội”.

Cơ Quân Dã khó hiểu: “Tuần trước cháu ở với bố là thế nào? Mẹ cháu thì sao?”

“Mẹ cháu ở một mình”. Đậu Đậu ôm cổ Leshy nói: “Tuần cháu ở với mẹ thì bố cháu ở một mình, đây là quy định của bác Vương”.

“Bác Vương là ai?” Cơ Quân Dã đã hiểu ra điều gì đó, vô thức quay lại xem Cơ Quân Đào, phát hiện anh trai đang nhú mày nhìn Đậu Đậu.

“Bác Vương là quan tòa, tất cả mọi người đều phải nghe lời bác ấy”. Đậu Đậu lộ ra vẻ mặt tại-sao-cô-lại-không-biết-điều-này-nhỉ: “Bà nội nói bố không ngoan cho nên bác Vương không cho phép bố ở cùng với mẹ nữa”.

“Chẳng lẽ bố cháu với mẹ cháu...”

“Tiểu Dã!” Cơ Quân Đào sầm mặt ngắt lời: “Biết rồi còn hỏi!”

Cơ Quân Dã chợt dạ vội quay sang nhìn A Thích, A Thích vỗ vỗ tay cô rồi quay sang phía Đậu Đậu, thở dài: “Em đúng là không khác nó bao nhiêu”.

“Xì!” Cơ Quân Dã không phục, nói: “Xinh được như Đậu Đậu của chúng ta thì đã tốt”.

Mọi người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng Hoài Nguyệt hoang mang gọi Đậu Đậu vọng sang từ nhà bên cạnh. Cơ Quân Dã vội lớn tiếng đáp: “Hoài Nguyệt, Đậu Đậu ở bên này”.

Hoài Nguyệt đi tới trước cửa vườn hoa nhà họ Cơ, nhìn thấy Đậu Đậu đang chơi với Leshy, cả giận nói: “Đậu Đậu, tại sao con không nói gì với mẹ, đã trốn ra ngoài chơi rồi, để mẹ lo quỳnh cả lên”.

Đậu Đậu chột dạ, cúi đầu kéo Leshy đi theo Cơ Quân Dã ra ngoài cửa, Leshy bất mãn sủa ông ổng với Hoài Nguyệt. Cơ Quân Dã vừa quát nó vừa cười nói: “Được rồi, được rồi. Đừng giận, xem chị sợ đến bạc cả mặt kìa. Nó có thể chạy đi đâu được chứ, tiểu khu này chỗ nào cũng có camera. Đậu Đậu lại rất lanh lợi, nhất quyết không cho người lạ bế. Vừa rồi A Thích định bế nó nhưng nó nhất định không cho”.

Thấy mái tóc Hoài Nguyệt rối tung, gương mặt vẫn còn vẻ hoảng sợ, Cơ Quân Đào cũng cảm thấy việc họ tự tiện bế con người ta sang nhà mình đúng là không ổn. Anh định xin lỗi nhưng lại không chen lời vào được nên đành phải đứng bên cạnh nhìn.

Hoài Nguyệt nói với Đậu Đậu: “Nhà cô có khách à? Đậu Đậu ngoan, về với mẹ nào”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Không phải khách, đó là bạn trai tôi. Hoài Nguyệt, chị đừng đứng ngoài cửa nữa, vào nhà chơi đi”. Nói rồi định đi tới mở cửa vườn hoa.

Hoài Nguyệt vừa giữ cửa thật chắc vừa nói: “Đừng, đừng, đừng, tôi không vào quấy rầy đâu”.

Cơ Quân Dã cho rằng Hoài Nguyệt lại e ngại thái độ của Cơ Quân Đào như lần trước nên vội nói: “Quấy rầy cái gì chứ, hai người này đang buồn chán đây này. Vừa rồi chính anh trai tôi bế Đậu Đậu sang bên này đấy. Vào đi, chị đừng giữ cửa nữa”.

Hoài Nguyệt kiên quyết không chịu buông tay, nói: “Không, không, không, nhà tôi còn có chút việc...”

Đậu Đậu hét lớn: “Cô, mẹ cháu sợ chó, có Leshy ở đây mẹ cháu không dám vào”.

Cơ Quân Dã cười ha hả: “Có đúng không Hoài Nguyệt? Đừng sợ, đừng sợ, Leshy hiền lắm, để tôi giữ nó cho. Chị vào đi”. Nói rồi lại mở cửa ra.

Hoài Nguyệt sợ hãi kêu lên một tiếng rồi quay đầu chạy thẳng về nhà, nghĩ lại thấy xấu hổ quá liền đỏ mặt nói với Cơ Quân Dã qua tường vây: “Nếu như không phiền thì để Đậu Đậu chơi với Leshy một lát. Đậu Đậu, chơi một lúc rồi về nhé!”

Đậu Đậu gật đầu đồng ý.

Cơ Quân Dã lắc đầu, thở dài nói: “Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt, tại sao lại nhát gan thế chứ?”

Quay đầu nhìn lại, cô thấy Cơ Quân Đào cũng đang lảng lảng mỉm cười nhìn người phụ nữ bên kia tường, còn A Thích thì nhìn Cơ Quân Đào như đang suy nghĩ gì đó.

Hoài Nguyệt xách ô ra định đi tưới nước cho vườn hoa, Cơ Quân Dã tò mò đứng nhìn qua bức tường, hỏi: “Hoài Nguyệt, chị trồng gì đấy? Cái lều che này là chị tự dựng à? Chị giỏi thật đấy”.

Hoài Nguyệt chỉ các loại rau quả trong vườn, nói: “Đây là bầu, đây là bí đỏ, kia là ớt. Lều là bác làm vườn ở đây dựng giúp tôi chứ tôi thì làm thế nào được. Bao giờ có quả sẽ mời chị ăn nhé”.

Cơ Quân Dã gật đầu nói: “Hay quá, tôi thích ăn mướp nhất, chị cũng nên trồng mấy giàn mướp đi”.

“Tôi trồng trên nóc nhà rồi, là loại mướp vụ dài, mấy hôm nữa cũng phải dựng lều cho nó. Mái nhà chúng ta liền nhau, sau này chị muốn ăn thì cứ lên hái thôi, mướp bò xa lắm”.

“Chị có trồng dưa chuột không? Người ta nói bây giờ dưa chuột toàn phun thuốc kích thích làm tôi cũng không dám ăn. Tôi thích ăn rau trộn chua ngọt lắm, để trong tủ lạnh một lát rồi mang ra ăn, sướng phải biết!”

Hoài Nguyệt nói: “Trên giàn hoa ở ban công nhà tôi có mấy quả, để tôi hái cho chị”.

Cơ Quân Dã nói: “Chờ đã, để tôi tham quan nông trại của chị một chút. Trên nóc nhà, trên ban công, rồi lại trong vườn hoa, chị trồng bao nhiêu loại rau, có ăn hết được không?”

Hoài Nguyệt hơi sững lại rồi nhẹ giọng nói: “Không ăn hết có thể cho người khác, những thứ này đều đã làm sẵn từ khi hoàn thiện nhà, để không cũng đáng tiếc”.

Cơ Quân Dã hết sức hối hận vì mình đã không biết giữ mồm giữ miệng. Nhà người ta vốn đã có ba người, cộng thêm bố mẹ chồng, đúng là đông vui thật. Bây giờ một người cô đơn bóng chiếc, có người trồng mà không có người ăn, đúng là thê lương biết bao. Cô vội nói: “VẬY sau này tôi phải trèo sang hái trộm mới được”. Nói rồi dặn dò Cơ Quân Đào và A Thích trông coi Đậu Đậu còn mình thì chạy sang nhà hàng xóm.

Lần trước Cơ Quân Dã không có thời gian xem xét kỹ các phòng nhà Hoài Nguyệt, lần này cô quyết định tham quan một chuyến, thấy cả sân thượng cũng được đổ đất màu để trồng rau, giữa vườn rau trên sân thượng có đặt các tấm gỗ song song chia thành từng luống để tiện đi lại, Cơ Quân Dã không ngớt lời khen ngợi Hoài Nguyệt khéo léo. Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Đều là bố Đậu Đậu thiết kế cả, tôi làm sao nghĩ ra được những thứ này chứ”.

Cơ Quân Dã không tiện tiếp lời, liền nói: “Tôi cũng phải thuê người đến lắp một cái thang lên sân thượng mới được, đứng ở đây tầm nhìn rộng thật. Sau này đây mướn nhà chị cũng sẽ bỏ sang mái nhà tôi, chúng tôi cũng được mát lây”.

Thương Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Chị cũng làm một vườn hoa trên sân thượng đi, trồng ít cây cối vào mùa hè, tầng trên cùng cũng sẽ không nóng như bây giờ nữa, hiệu quả tốt lắm. Có điều phải tìm công nhân có tay nghề thật vững mới được, nếu không để thấm nước thì hỏng hết cả. Tay nghề anh thợ làm cho nhà tôi tốt lắm, tôi có số điện thoại của anh ta, nếu chị cần thì tôi cho”.

Cơ Quân Dã nói: “Tôi phải hỏi anh tôi đã, nếu anh ấy không đồng ý thì tôi có thích đến mấy cũng vô dụng. Tôi thật hối hận vì đã không mua một căn nhà ở đây, đợi bao giờ anh tôi khỏi thì tôi sẽ đuổi anh ấy tới biệt thự ở Thanh Hồ, hai chúng ta sẽ làm hàng xóm tốt”. Mặc dù chỉ gặp Hoài Nguyệt một vài lần nhưng Cơ Quân Dã đã có cảm giác thân thiết, thâm tâm rất thích người phụ nữ dịu dàng này.

Hoài Nguyệt nhớ tới lọ Bách Uu Giải trên bàn trà nhà Cơ Quân Đào hôm đó, gật gù đầu hiểu ý: “Nếu mua hai căn gần nhau thì chị chăm sóc anh trai cũng tiện. Ở đây có không ít người đầu cơ, chị đi hỏi công ty tư vấn nhà đất xem, họ có danh sách hết đấy”.

Nhớ lại thái độ lạnh như băng của Cơ Quân Đào lần trước, Cơ Quân Dã nói: “Tính tình anh tôi không tốt, anh ấy luôn luôn làm theo ý mình, nhìn thì lạnh lùng nhưng cũng không phải thật sự có thành kiến gì với người khác, bình thường có gì đắc tội, mong chị thông cảm cho”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Chúng ta là hàng xóm, không cần khách sáo. Nếu như có chuyện gì tôi giúp được thì chị cứ nói”.

Người mắc bệnh trầm cảm vốn đã hết sức lạnh nhạt với người khác, sau một thời gian quan sát, cô cũng đoán ra Cơ Quân Đào vẫn còn độc thân. Nếu không, hẳn cũng không cần em gái phải tới chăm sóc. Có điều, để anh sống một mình trong căn nhà lớn như vậy, chẳng lẽ không sợ có chuyện bất trắc gì xảy ra sao? Cô nhớ tới lọ thuốc ngủ lần trước, định nói, nhưng nghĩ lại hai bên cũng không thân quen lắm, với lại cũng có thể đó là chuyện cấm kỵ của người ta, nên lời nói sắp bật ra, cô liền kìm lại.

Cơ Quân Dã hái mấy quả dưa chuột trên ban công nhà Hoài Nguyệt rồi theo Hoài Nguyệt xuống. Hoài Nguyệt dẫn cô đi xem từng phòng một, phong cách khác hẳn nhà họ Cơ, khắp nơi có dấu ấn tinh tế của một ngôi nhà có phụ nữ ở.

“Sau này tôi trang trí phòng cưới, phải nhờ chị tới tư vấn mới được, mấy ông thiết kế đó chẳng bao giờ nghĩ đến những chi tiết nhỏ này cả”. Cơ Quân Dã vừa nói vừa đi vào phòng sách, thấy bức tranh trên tường liền sửng sốt: “Tại sao bức tranh này lại ở đây?”

Hoài Nguyệt không hề để ý rằng câu hỏi của Cơ Quân Dã có phần kỳ quặc, cô không muốn nhắc đến chuyện này nên chỉ ậm ừ nói là có người tặng.

Cơ Quân Dã nhớ tới phán đoán của Tiểu Cẩm và câu hỏi của Cơ Quân Đào hôm đó, không kìm được, hỏi tiếp một câu: “Tranh này không rẻ chút nào, bạn trai chị tặng à?”

Hoài Nguyệt chần chờ một hồi lâu rồi nói: “Bố Đậ Đậ thích bức này, nói là treo ở phòng sách rất hợp”.

Cơ Quân Dã ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu rõ nguyên do, nhớ tới đánh giá của Tiểu Cẩm về bà Lỗ bây giờ, cô cảm thấy cực kỳ bất bình cho Hoài Nguyệt. Có điều chồng trước của cô ấy khẳng định mua bức Ánh trăng này, rõ ràng là vì trong đó có tên cô ấy, không lẽ là tình cũ chưa dứt? Lại

nghĩ đến thái độ của Cơ Quân Đào hôm đó, có lẽ là vì hiểu lầm Hoài Nguyệt. Cô quyết định trở về giải thích với anh trai cho thật rõ ràng, để anh khỏi phải mang bộ mặt lạnh như băng đó ra dọa người, còn ném cả túi đậu người ta vất vả trồng trọt, chăm sóc vào thùng rác nữa.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Có lẽ vì ban ngày A Thích đã nói chuyện nhiều với Cơ Quân Đào nên tối hôm đó, anh ngủ rất ngon giấc, cả đêm không mơ mộng gì. Chín giờ sáng hôm sau anh mới thức dậy nên cảm thấy hơi đói. Đây là một hiện tượng rất hiếm gặp, nhiều năm nay anh chỉ xem đồng hồ để ăn cơm, rất ít khi có cảm giác đói.

Anh mở tủ lạnh, bắt giắc cau mảy. Tối qua Cơ Quân Dã và A Thích không để lại cho mình thứ gì, xem ra lại phải đến quán cơm nọ ăn mì rồi. Từ khi chuyển tới đây, anh gần như đã trở thành người nhà của ông chủ quán.

Hôm qua lúc gần đi, Cơ Quân Dã đã ra vẻ thần bí kéo anh qua một bên, nói rằng chính chồng Hoài Nguyệt đã mua bức Ảnh trắng đó của anh, bây giờ đang treo ở trong phòng sách nhà họ. Cô còn cố ý dặn dò anh phải có thái độ tốt hơn một chút với người ta.

“Anh không thích bắt chuyện thì cứ đi đường vòng mà tránh, đừng để người ta phải thấy cái mặt lạnh của anh. Hoài Nguyệt đã thành bạn em rồi. Bọn em đã nhất trí tương lai sẽ làm hàng xóm, đến lúc đó, anh chuyển tới biệt thự mà ở, đừng để bọn em nhìn thấy mà ngứa mắt”.

Anh trợn mắt nhìn em gái. Lúc đầu người nói biệt thự không có hơi người, không có lợi cho bệnh tình của anh cũng là cô, sống chết bắt anh chuyển đến đây. Bây giờ chỉ mới ăn một túi đậu với hai quả dưa chuột của người ta, cô đã xưng “bọn em” với người ta rồi, còn co chân sút văng mình đi nữa chứ. Tình hữu nghị giữa phụ nữ đúng là làm mọi người phải trợn mắt mà nhìn. Em gái anh còn háo hức đòi làm vườn hoa sân thượng, sao nó

không tự nghĩ xem nó có chăm chỉ, khéo léo như người ta hay không? Ngay cả cơm còn không biết nấu mà còn đòi trồng rau? Cuối cùng, anh cũng thỏa hiệp, đồng ý làm một cái thang gác nối hai sân thượng với nhau, nói là để lúc nào muốn ăn có thể đi sang hái trộm. Cơ Quân Đào vừa nghĩ vừa thờ ơ gắp một đĩa mì, mặc dù cảm thấy đói nhưng mì ở đây đúng là chán thật.

“Chú Cơ, chú Cơ!”

Nghe tiếng gọi, Cơ Quân Đào quay đầu lại, thấy Đậu Đậu đang dùng hai bàn tay mũm mĩm vỗ lên bức tường kính, hào hứng gọi mình, âm thanh vọng vào qua cửa quán đang mở. Bây giờ trong cửa hàng mới có mấy người đang ngồi ăn. Nhìn thấy một em bé xinh xắn như vậy, tất cả đều dừng đĩa, mỉm cười với cậu bé.

Đột nhiên, Cơ Quân Đào cảm thấy vui như bảo bối của chính mình được người tán thưởng, vô thức vẫy vẫy tay với Đậu Đậu.

Thấy Cơ Quân Đào vẫy tay, Đậu Đậu cực kỳ vui vẻ, kéo tay mẹ đi vào trong quán. Hoài Nguyệt vốn đang dẫn Đậu Đậu ra ngoài chơi, nhân tiện mua ít thức ăn, thấy vậy cô vội vàng kéo con trai lại nói: “Đậu Đậu, chúng ta đã ăn sáng rồi mà, con quên rồi à? Mẹ làm bánh kem trứng gà cho con ăn mà!”

“Nhưng mà con lại đói rồi, con muốn ăn mì”. Đậu Đậu vịn vào người như một con sâu: “Mẹ, con đói gần chết rồi đây này”.

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười: “Mới hai tiếng, làm sao mà đã đói được chứ! Mẹ không ăn bánh kem mà cũng chưa đói”.

“Không phải mẹ nói trẻ con tuổi ăn tuổi lớn nhanh đói hơn à?” Đậu Đậu nói hùng hồn rồi đi thẳng tới, ngồi xuống đối diện với Cơ Quân Đào, ngọt ngào gọi một tiếng: “Chú Cơ!”

Hoài Nguyệt khó xử đứng bên cạnh bàn, Cơ Quân Đào không phải người nhiệt tình, cũng không phải người thân thiện. Cơ Quân Đào nói là do tính cách anh nhưng lần trước cô cũng nhìn thấy ánh mắt xem thường của anh, điều đó vô thức khiến cô không muốn đến gần anh.

Cơ Quân Đào ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Ngồi đi! Hai mẹ con cũng chưa ăn sáng à?”

Hôm nay thái độ của anh tốt một cách đặc biệt, giọng nói dịu dàng, trên mặt còn có nụ cười. Hoài Nguyệt còn nhớ tâm tình người bệnh trầm cảm tồi nhất vào buổi sáng, càng gần tối sẽ càng tốt lên. Cô nhớ lại khoảng thời gian gặp mặt anh mấy lần trước, buổi chiều, buổi tối, buổi sáng, chẳng lẽ bệnh của anh lại ngược lại. Vừa nghĩ cô vừa ậm ờ đáp: “Ăn một chút rồi”.

Trong quán chỉ có một loại mì, Cơ Quân Đào gọi thêm hai bát nữa.

Hoài Nguyệt vội nói: “Một bát là đủ rồi, mà ít mì thôi”, rồi quay lại giải thích với Cơ Quân Đào: “Buổi sáng Đậu Đậu ăn nhiều rồi, chỉ vì thấy anh ở đây nên nó mới gây rối thôi, chứ thực ra không ăn được bao nhiêu đâu”.

Quả nhiên một bát mì to được mang tới nhưng Đậu Đậu chỉ ăn vài gắp rồi thôi, cậu đẩy bát mì đến trước mặt mẹ: “Mẹ ăn đi!”

Hoài Nguyệt sớm đã tính đến chiêu ấỵ của Đậu Đậu, nghiêm nghị nói: “Mẹ không đói, không ăn được. Không phải Đậu Đậu kêu đói sao? Đậu Đậu ăn đi”.

Đậu Đậu ngắc ngứ nhìn bát mì hồi lâu, lại gắp một sợi mì lên ăn được nửa sợi rồi làm nũng: “Con cũng ăn no rồi, mẹ ăn đi, lãng phí lương thực là không tốt”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Lần sau nhớ không được như vậy nữa, rõ ràng bụng không đói mà còn gọi đồ ăn, lãng phí lắm!”

Đậu Đậu xấu hổ gật gật đầu: “Vậy lần này mẹ ăn hết giúp con được không?”

“Được”. Hoài Nguyệt cầm đôi đĩa Đậu Đậu đưa, chậm rãi ăn mì. Thấy vẻ mặt Cơ Quân Đào tỏ vẻ thắc mắc, cô lại giải thích: “Cô giáo ở trường mầm non đã dạy, một hạt lúa vàng chín giọt mồ hôi. Tuần đầu tiên đi mẫu giáo về Đậu Đậu đã tự ăn cơm, cơm rơi vãi khắp bàn nhưng cháu không chịu để mọi người lau bàn, nhất định nhặt từng hạt lên ăn hết làm tôi sợ quá. Tôi hỏi thì cháu nói ở lớp cũng như vậy, không ai được lãng phí một hạt cơm nào. Tôi đành phải dành ra hai ngày dạy cháu ăn cơm, chỉ sợ cháu làm rơi vãi ra bàn rồi lại liếm bàn thì khổ”.

Thương Hoài Nguyệt vừa nói vừa trùi mền xoa mặt Đậu Đậu. Cảm thấy mẹ đang nói chuyện mất mặt của mình với người khác, Đậu Đậu lập tức chui vào lòng mẹ kêu lên: “Không cho nói, không cho nói”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa. Bây giờ Đậu Đậu của chúng ta ăn cơm giỏi lắm, vừa nhanh vừa không để rơi vãi, lần trước không phải chú Cơ cũng nhìn thấy sao. Đậu Đậu là một em bé ngoan, không lãng phí lương thực”.

Cơ Quân Đào phối hợp: “Đúng vậy, lần trước chú nhìn thấy Đậu Đậu ăn cơm giỏi lắm”.

Nhìn hai mẹ con thân mật trước mặt mình, Cơ Quân Đào nhớ lại rất lâu trước kia, khi anh còn ở với mẹ thì trong nhà cũng thường xuyên có cảnh tượng tương tự thế này. Mẹ anh là người theo đạo Phật, dù gia đình có giàu đến mấy cũng không cho phép con cái lãng phí lương thực: cơm anh ăn thừa, mẹ anh cũng sẽ ăn giúp, đĩa anh đã dùng, mẹ anh cũng không ngại bẩn. Nhìn một lúc, anh dần đắm chìm vào trong ký ức của mình.

Thấy anh hơi ngẩn người, ánh mắt nhìn mông lung, Hoài Nguyệt nghĩ thầm, không phải bệnh tình phát tác nên anh lại thấy khó chịu với người

khác đấy chứ? Mình gặng gượng nói lái nhải này giờ, chắc anh ta cũng chẳng muốn nghe, nhất thời cô không biết làm thế nào, đành phải nhìn bát mì đã hết trước mặt rồi lại nhìn Đậu Đậu, ra hiệu cho Đậu Đậu đi về.

Đậu Đậu hiểu ý, cười tí mắt hỏi Cơ Quân Đào: “Chú thích ăn mì không?”

Cơ Quân Đào bưng tỉnh, nhìn bát mì của mình, trả lời: “Không thích lắm, có điều Đậu Đậu nói đúng, không được lãng phí đồ ăn”. Nói rồi lại gấp mì ăn tiếp.

Đậu Đậu gật đầu tán thưởng, vui vẻ nói: “Vậy trưa nay tới nhà cháu ăn cơm đi, hôm nay mẹ làm món sườn xào chua ngọt, còn cả sò nướng nữa. Chú thích ăn sườn xào chua ngọt với sò nướng không?”

Hoài Nguyệt hết sức đau đầu với kiểu nhiệt tình hiếu khách, coi phòng bếp nhà mình như phòng ăn công xã nhân dân của cậu con trai, cô vội ngắt lời: “Đậu Đậu, chú bận lắm, có rất nhiều việc cần làm, không được cứ bám lấy chú mãi thế”.

Đậu Đậu không hiểu, nói: “Con có bám lấy chú đâu, không phải chú có rất nhiều việc cần làm thì càng phải ăn cơm sao? Chú không thích ăn mì, con cũng không thích ăn mì, vì vậy có thể cùng ăn cơm mẹ nấu”.

Hoài Nguyệt cảm thấy mình học Thạc sĩ Văn học chỉ để làm vì, đến một cậu nhóc bốn tuổi cũng không nói lại được, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào còn lúng túng hơn cô, con người ta mời mình ăn cơm, mẹ thì không nói gì, anh nhận lời cũng không xong mà không nhận lời cũng chẳng phải. Vốn đã không giỏi giao thiệp với người khác, anh chỉ có thể kiếm cớ trả tiền để tránh tình huống khó xử này.

Ra khỏi quán mì, ba người chậm rãi đi về phía hồ sen. Đậu Đậu kéo tay Cơ Quân Đào hỏi: “Chú, hôm nay chú lại vẽ cho cháu một bức được không? Bức tranh lần trước mẹ cháu đã đóng khung cho cháu rồi. Cháu cho bà nội xem, bà nội nói còn đẹp hơn cả ảnh chụp nên treo vào trong phòng cháu rồi”.

“Phòng nào?” Anh vô thức không muốn bức tranh đó được treo ở nơi khác.

“Phòng ở tầng hai, đợi lát nữa cháu dẫn chú đi xem”. Đậu Đậu nói: “Chú, nhà cháu còn có một bức tranh của một họa sĩ lớn treo ở trong phòng sách, là quà bố cháu tặng hôm sinh nhật mẹ, đợi lát nữa cháu cũng dẫn chú đi xem”.

“Đậu Đậu!” Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời con trai, sợ cậu nói ra chuyện trong nhà. Ánh mắt khinh thường, lạnh như băng của Cơ Quân Đào hướng đến mình còn đỡ, cô không muốn con trai cũng bị tổn thương.

Sinh nhật? Cơ Quân Đào sững sốt, thì ra hôm đó là sinh nhật cô ấy, thảo nào cô ấy lại đứng một mình ngoài ban công nhìn trăng khóc, có lẽ là tức cảnh sinh tình. Nhớ tới thái độ của mình với cô hôm đó, anh không khỏi cảm thấy áy náy. “A, tranh của họa sĩ lớn cơ à? Có đẹp không?”

“Vẽ một buổi tối đen sì sì, còn có mặt trăng. Bố cháu nói mặt trăng đó chính là mẹ”. Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vẽ đẹp không kém chú mấy. Đúng rồi, ai cũng vẽ đẹp, đẹp như nhau”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Vậy tốt, hôm nay chú cũng vẽ một buổi tối có trăng cho cháu, sẽ đẹp hơn bức đó, được không?”

“Được”.

Nghe hai người một lớn một nhỏ này nói chuyện, Hoài Nguyệt khẽ thờ dài ngao ngán, rốt cuộc hai người này có biết đang nói gì không chứ. Vẽ

đẹp như họa sĩ? Còn vẽ đẹp hơn cả họa sĩ? Hay anh ta không phải bị trầm cảm mà là bị hoang tưởng? Còn nữa, từ khi nào Đậu Đậu bảo bối của cô cũng mắc bệnh a dua nịnh hót mất rồi?

“Mẹ, mẹ đi mua thức ăn đi, con với chú đi vẽ tranh được không?” Đậu Đậu dừng chân lại hỏi mẹ.

“Không được”. Cô buột miệng trả lời.

Một người đàn ông mắc bệnh trầm cảm có khuynh hướng tự sát, làm sao cô có thể yên tâm để con mình ở lại với anh ta chứ? Mặc dù bây giờ vẫn có thể coi như bình thường trừ một vài lúc nói chuyện hơi khác thường, nhưng ai biết lúc nào anh ta lại phát bệnh? Mặc dù sẽ không thương tổn người khác nhưng những hành động tự tổn thương mình đó cũng đủ làm một em bé sợ hãi rồi.

Cô đáp quá mau làm hai người một lớn một nhỏ bên cạnh đều kinh ngạc nhìn cô, không rõ nguyên do.

“Ý mẹ là phải mua quá nhiều đồ, một mình mẹ không xách hết được nên phải có Đậu Đậu giúp đỡ”. Cô vội bồi thêm một câu.

Đậu Đậu hiểu ý, gật gật đầu: “Vậy cháu đi xách đồ giúp mẹ”.

Cơ Quân Đào đã hiểu ra ý của Hoài Nguyệt, rõ ràng là cô ấy không muốn mình đi với Đậu Đậu, hoặc là ngại làm phiền mình, hoặc là không yên tâm, hoặc nữa là vấn đề bụng thái độ của mình lần trước. Không nói gì nữa, trong lòng anh cảm thấy có chút hụt hẫng.

Đi tới ngã ba, Hoài Nguyệt kéo tay Đậu Đậu, dừng lại: “Cơ tiên sinh, tôi đưa Đậu Đậu đến siêu thị, cảm ơn anh đã mời chúng tôi ăn mì”. Vừa rồi anh đã trả tiền cả bát mì mẹ con cô ăn.

“Đừng khách sáo!”

“Lát nữa chú Cơ đến ăn cơm nhé, ăn xong chúng ta sẽ vẽ tranh”. Đậu Đậu không yên tâm, dằn dò thêm.

“OK. Đợi lát nữa chú dạy cháu vẽ tranh”. Nhưng mà có vẻ mẹ cháu không muốn cho chú đến nhà, anh thăm nhủ.

Hoài Nguyệt mỉm cười với anh, dắt Đậu Đậu rẽ sang một hướng khác. Từ đầu đến cuối, cô ấy đều không mở miệng mời mình, có lẽ là cô ấy thật sự giận rồi, anh không kìm được suy nghĩ ấy.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trong buổi giao ban thường lệ sáng thứ Hai, Phó Tổng biên tập Lưu truyền đạt tinh thần Hội nghị Công tác tuyên truyền toàn tỉnh cho cả tòa soạn. Tỉnh ủy và chính quyền tỉnh đề ra mục tiêu xây dựng tỉnh văn hóa, trích hơn một tỷ nhân dân tệ để thực hiện “Công trình văn hóa sáu nhất”, từ xây dựng công trình văn hóa tiêu biểu của tỉnh đến xây dựng điểm văn hóa cơ sở, triển khai từ thành phố đến nông thôn. Tại hội nghị, giám đốc sở tuyên truyền tỉnh đã yêu cầu truyền thông tích cực quán triệt tinh thần chỉ thị của tỉnh ủy và chính quyền tỉnh, xem việc đưa tin về tình hình văn hóa là trọng điểm tuyên truyền quý III và quý IV năm nay. “Giao lưu văn hóa” là cửa sổ tuyên truyền đối ngoại, sau khi nghiên cứu và bàn bạc, ban lãnh đạo quyết định ấn hành chuyên đề đưa tin về một loạt danh nhân văn hóa trong tỉnh.

Phó Tổng biên tập Lưu nói, sau nhiều lần sàng lọc, phát pháo đầu tiên sẽ là bài viết về cha con nhà họ Cơ trong giới hội họa.

Trước kia ông Cơ Trọng Minh đã du học ở Pháp, học vẽ tranh sơn dầu. Sau khi gặp người sau này trở thành vợ ông thì ông đã bị ảnh hưởng và chuyển sang quốc họa. Khi đó, danh tiếng của ông trong lĩnh vực tranh sơn dầu vừa mới nổi, hầu như tất cả mọi người đều không tin việc đổi hướng giữa đường như vậy sẽ có kết quả tốt đẹp. Ai ngờ mười năm sau, ông lại trở thành một bậc thầy về quốc họa, dung hợp được cả phong cách nghệ thuật phương Tây và Trung Hoa. Ông đã vận dụng phương pháp xử lý ba chiều của ánh sáng và hình ảnh trong tranh sơn dầu vào quốc họa, sáng tạo ra một phong cách họ Cơ hoàn toàn mới. Cũng nhờ đó mà ông trở thành người có địa vị cao trong giới hội họa Trung Quốc.

Năm Cơ Trọng Minh bốn mươi tuổi, vợ ông sinh một cậu con trai, đặt tên là Cơ Quân Đào. Nghe nói Cơ Quân Đào đã học cầm bút vẽ trước khi học cầm đuũa, lúc bảy tuổi đã vẽ một bức “Núi cao sông dài” làm quà mừng thọ ông ngoại khiến các danh gia đến dự tiệc mừng thọ khi đó vô cùng thán phục, ai cũng muốn thu làm học trò. Vô cùng vui mừng, ông ngoại Cơ Quân Đào liền tuyên bố phải xây một phòng triển lãm ở vị trí đắc địa nhất trong thành phố này để khen thưởng cháu ngoại, đó chính là phòng triển lãm Tố hiện nay.

Cơ Quân Đào vẽ theo phong cách của bố, hơn hai mươi tuổi đã trở nên nổi tiếng trong giới hội họa. Không ngờ sau đó anh ta lại ra nước ngoài học tranh sơn dầu, theo con đường của bố khi xưa, sau vài năm thì trở về nước, tập trung vào quốc họa. Từ đó phong cách vẽ của Cơ Quân Đào đã tìm ra lối đi riêng, phối hợp màu sắc rất linh hoạt. Chỉ tiếc là mấy năm gần đây, cả hai cha con đều kín tiếng, hiếm khi xuất hiện trong các sự kiện công khai.

Sau khi vợ qua đời, vì quá đau buồn nên Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật làm đệ tử tục gia, dành thời gian ngao du thiên hạ. Số lượng tác phẩm mới của ông rất ít.

Cơ Quân Đào cũng thỉnh thoảng mới có tác phẩm trưng bày tại phòng triển lãm Tố, còn có bán hay không thì phải xem tâm tình của con gái Cơ Trọng Minh, người đang quản lý phòng triển lãm Tố hiện nay. Người phụ nữ này nuôi tiếc một cách “bệnh hoạn” với tác phẩm của anh trai mình, thường xuyên có chuyện hôm trước còn ghi rõ là tranh để bán nhưng hôm sau đã không còn thấy tấm biển đó nữa. Vì vậy thậm chí còn có tin đồn, tác phẩm của Cơ Quân Đào chỉ bán cho người hữu duyên, điều này khiến con người Cơ Quân Đào càng trở nên thần bí.

May mà một năm trước Cơ Quân Đào đã nhận lời làm giảng viên môn quốc họa tại Viện Mỹ thuật vì được viện trưởng đích thân mời, mỗi tuần sẽ lên lớp nửa ngày. Thế nhưng cửa phòng học luôn đóng chặt mỗi khi anh ta giảng bài. Xuất phát từ sự sùng bái đối với anh, các sinh viên cũng chủ

động ngăn cản ý định tiếp cận anh của người ngoài. Nghe nói anh ta luôn lái một chiếc xe Lexus màu đen đi đi về về như một cơn gió, cho nên đến nay có rất ít người biết khuôn mặt thật của anh ta.

Nghe đến đó, Hoài Nguyệt không kìm được, hé miệng cười, lần nào nói chuyện, vị Phó Tổng biên tập Lưu khả ái này cũng đều cường điệu lên như vậy. Giảng dạy trong một trường đại học có mấy ngàn sinh viên mà còn có thể tránh được ánh mắt người khác hay sao? Có thể là anh ta không đủ hấp dẫn, nếu không, ai muốn thấy mặt thì chỉ cần tới ngó qua cửa sổ lớp học, không phải là được rồi sao? Lại còn đi về như gió nữa chứ!

Vừa ngẩng đầu lên, Trần Thụy Dương đã nhìn thấy Hoài Nguyệt tươi cười. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len dệt kim cổ trái tim khoét rộng màu đỏ cam đan xen với màu vàng chanh, mái tóc buông dài sau lưng, lộ ra cằm cổ cao trắng ngần với xương quai xanh thanh mảnh, vừa dịu dàng vừa dễ thương, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng phấn, gương mặt như vẽ.

Hơn một tháng nay, Thương Hoài Nguyệt mà anh tiếp xúc và Thương Hoài Nguyệt anh được nghe qua lời người khác đều tỏ ra là một phụ nữ thông minh, xinh đẹp và nhã nhặn như vậy. Thằng cha Lỗ Phong kia đúng là đầu đất nên mới vứt bỏ một cô vợ như vậy và một cậu con trai đẹp như tranh để lấy một người phụ nữ thấy lợi đen lòng. Nghe nói mẹ chồng cũ của cô ấy còn thường xuyên đến mời cô ấy đi ăn cơm uống trà, có lẽ bà cũng vô cùng yêu mến nàng dâu cũ này.

“Hoài Nguyệt, có chuyện gì mà vui thế?” Phó Tổng biên tập Lưu nhìn theo ánh mắt Trần Thụy Dương rồi cười tíu mắt hỏi.

Nghe tiếng gọi, Hoài Nguyệt ngẩng đầu lên. Thấy ánh mắt như đang suy nghĩ xa xăm của Trần Thụy Dương, cô căng thẳng buột miệng: “Tôi có vui đâu”.

Mọi người cười vang: “Tại sao đi làm lại không vui? Vẫn muốn nghỉ cuối tuần à?” Các thành viên trong Ban Biên tập đều là văn nhân, lại là những người có gia thế tốt. Bình thường họ đều thoải mái nói cười không phân trên dưới, không có nhiều thứ phải giữ ý giữ kẽ, đối với phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp lại càng rất rộng lượng.

“Vâng, cứ nghĩ đến việc tuần này phải làm việc cả bảy ngày là tôi lại cảm thấy chán nản”. Hoài Nguyệt té nước theo mưa luôn, vì Tết Đoan ngọ sẽ được nghỉ thêm một ngày cho liền với cuối tuần nên Chủ nhật tuần này vẫn phải đi làm bù.

Phóng viên Tào hỏi: “Hoài Nguyệt, năm nay Hội Dân tộc học có tặng túi thơm cho cô không? Con gái tôi cứ hỏi tôi mãi, bây giờ lũ trẻ đang chuộng dùng túi thơm làm móc đeo điện thoại”.

“Có, có”. Hoài Nguyệt gật đầu: “Ở chỗ tôi có đầy một túi to, lát nữa anh tới lấy nhé”.

Biên tập Ngô phụ trách mục Trao đổi khoa học khề đẩy gọng kính nói với Phó Tổng biên tập Lưu: “Anh Lưu, sang năm tôi phải đổi chỗ cho Hoài Nguyệt mới được. Mỗi lần tổ chức hoạt động, Hội Dân tộc học đều không quên kéo Hoài Nguyệt đi, Tết Đoan ngọ, hội trưởng còn đích thân đến tặng túi thơm cho cô ấy. Tôi thì vất vả dò lỗi chính tả, chỉnh sửa luận văn cho người ta mà chẳng được cái gì hay ho cả. Cứ như thế này thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến cả thể xác và tinh thần”.

Chị Lưu phụ trách sắp chữ ngồi bên cạnh Hoài Nguyệt nói: “Anh Ngô, anh còn ghen tị cả với một cô bé nữa à? Phó Tổng biên tập, không được đáp ứng yêu cầu của anh ấy, nếu không sẽ chẳng còn ai có túi thơm nữa mất”.

Phó Tổng biên tập Lưu vui vẻ gật gật đầu nói với cấp dưới đang cười đùa ầm ĩ: “Túi thơm thì lát nữa mỗi người đến chỗ Hoài Nguyệt lấy một cái,

không được nhiều hơn, còn lại phải để dành cho Đậu Đậu. Vì Đậu Đậu của chúng ta nên vị hội trưởng già đó mới vui vẻ chạy tới đây. Bây giờ tiếp tục nói đến cha con họ Cơ này. Anh Trương, nhiệm vụ này giao cho anh, dẫn Tư Tư đi cùng. Một bài phỏng vấn và hai bức ảnh, một bức làm bìa ngoài, một bức đưa vào bài viết. Nếu không chụp được ảnh chung cả hai cha con thì nhất định phải chụp được Cơ Quân Đào. Ông già đã quy y cửa Phật, chúng ta phải tôn trọng ông ấy, nhưng con trai ông ấy thì không thể buông tha được. Lần này hai người phải vất vả rồi”.

Phóng viên Trương, thường được gọi là tài tử Trương, người chuyên viết bài phỏng vấn nhân vật trong Ban Biên tập là một người mềm mỏng, bình thường rất ít nói chuyện nhưng lúc này anh ta lại bất ngờ phản đối: “Phó Tổng biên tập, sợ rằng việc này hơi khó. Tôi cũng biết mấy người bạn là họa sĩ, họ cũng từng muốn tới thăm anh ta, nhưng nghe nói người này tính tình cao ngạo, suốt ngày chỉ đóng cửa trong nhà, không bao giờ đồng ý trả lời phỏng vấn”.

Phó Tổng biên tập Lưu nhìn phóng viên ảnh Tư Tư: “Tư Tư, không phải chồng cô làm ở Sở Giáo dục sao? Có thể liên hệ với lãnh đạo Viện Mỹ thuật hay không?”

Tư Tư là một phụ nữ phía bắc hào phóng, chị ta lập tức nói lớn: “Các trường khác thì không thành vấn đề nhưng Viện Mỹ thuật thì bó tay. Mỗi khi triệu tập hội nghị, chẳng có mấy người đến mà cũng không dám phê bình ai, họ còn quen các lãnh đạo tỉnh hơn cả anh đấy”.

Phó Tổng biên tập Lưu lại vò đầu bứt tai nói: “Cứ đi thử xem sao đã, nếu không được thì chúng ta lại nghĩ cách khác”.

Tư Tư và Hoài Nguyệt ngồi cùng phòng làm việc, tuy chị ta hơn Hoài Nguyệt cả chục tuổi nhưng hai người lại không có ngăn cách gì, bình thường vẫn chơi với nhau rất thân. Chị ta ngồi xuống, thấy Hoài Nguyệt cười trên nỗi đau của người khác liền nảy ra ý định trả đũa. Tư Tư cao

giọng nói: “Thực ra có thể để Hoài Nguyệt thử. Mọi người còn nhớ không, lần trước vị bác sĩ tâm lý kia lúc đầu cũng sống chết không chịu trả lời phỏng vấn, Cuối cùng vẫn là Hoài Nguyệt đến mới được. Tài tử Trương, không phải anh khen bài phỏng vấn đó tốt lắm à?”

Tài tử Trương cười, gật đầu: “Hoài Nguyệt, hay là lần này lại thử xem? Anh chàng Cơ Quân Đào này cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, lại từng du học, chắc chắn sẽ không thiếu phong độ quý ông đến mức không nể mặt một phụ nữ đâu”.

Hoài Nguyệt biết hai người này đang liên hợp lại trêu mình, cô vội lắc đầu nói: “Không nên, không nên, bác sĩ còn có thể đến bệnh viện chặn đường, người này lai vô ảnh khử vô tung, biết đi đâu mà tìm? Hơn nữa, đối với lĩnh vực hội họa thì tôi dốt đặc cán mai, thậm chí còn không bằng cả Đậu Đậu nhà tôi, đến lúc đó không bị người ta đuổi ra khỏi cửa mới là lạ”.

Lần đó cô có thể phỏng vấn vị bác sĩ tâm lý kia là do Lỗ Phong nhờ người sắp xếp giúp, bây giờ có chuyện phiền toái gì cô cũng không còn chỗ dựa nữa rồi.

Mọi người cười: “Đề Đậu Đậu của chúng ta đi đi, sức hấp dẫn của nụ cười Đậu Đậu chắc chắn là vô địch”.

Phó Tổng biên tập Lưu bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, anh Trương và Tư Tư đi trước thử một lần xem, nếu không được thì nghĩ cách tiếp, thật sự không được thì gọi Đậu Đậu đến, cứ quyết định như vậy đi”.

Buổi giao ban thường lệ thứ Hai hằng tuần chấm dứt trong tiếng cười đùa của mọi người. Trần Thụy Dương nhìn Hoài Nguyệt và Tư Tư cười nói đi ra ngoài. Phó Tổng biên tập Lưu lại gần, lúng túng nói: “Giám đốc Trần, bình thường mọi người đều thoải mái như vậy thành quen rồi, mong anh đừng chê cười”.

“Ha ha, tôi không nghĩ bầu không khí ở Ban Biên tập lại tốt như vậy”, Trần Thụy Dương cười nói: “Chỉ mong phát pháo đầu tiên của mọi người sẽ có thể khai hỏa”. Đây là lần đầu tiên anh tới dự buổi giao ban của Ban Biên tập từ khi nhận chức Giám đốc tòa soạn kiêm Tổng biên tập tới nay. Quả nhiên, đúng như những gì được nghe, mọi người ở nơi này không hề nhạy cảm với việc ai làm Tổng biên tập như các đơn vị khác, lúc nào cũng vẫn giữ tác phong văn nhân, hoặc nói cách khác là tác phong của người có hậu thuẫn vững chắc.

“Nhất định sẽ cố gắng hết sức”. Phó Tổng biên tập Lưu càng cảm thấy áp lực, nói: “Có điều hình như chưa thấy ai có qua lại gì với anh chàng Cơ Quân Đào này”.

“Không phải anh ta có phòng triển lãm Tố sao? Không bắt được chính bản thân anh ta thì cũng phải bắt được em gái anh ta chứ? Mở cửa làm ăn, người tới đều là khách mà”, Trần Thụy Dương nói băng quơ.

“Đúng đúng đúng, để Tư Tư đi tìm em gái anh ta tâm sự trước”. Phó Tổng biên tập Lưu nói: “Càng ngày chúng ta càng cần nhân tài đối ngoại, nếu như mấy người đẹp ở văn phòng tòa soạn có thể giúp chúng tôi một tay thì nhất định sẽ mã đáo thành công!”

“A, nếu thật sự dùng được họ thì anh cứ tới đó đi”. Trần Thụy Dương vốn không hài lòng lắm với mấy cô nàng thuộc diện con cháu lãnh đạo với cái đầu rộng tuếch đó.

“Nói vậy chứ sao có thể để Giám đốc nhường người như vậy được”. Phó Tổng biên tập Lưu vội né tránh ngay, nếu mấy bà cô đó đến đây thì mình hầu hạ người ta còn không kịp ấy chứ, nói gì đến chuyện sai bảo.

Trần Thụy Dương cười nhạt: “Ban Biên tập là nơi nhân tài ẩn dật, không có thực lực quả thật là không thể ngồi ở đây được”.

Hoài Nguyệt vừa về đến văn phòng thì Đặng Duyên Duyên đã gọi điện thoại tới.

“Hoài Nguyệt, tớ thăm rồi! Bạn phải giúp tớ mới được”.

“Làm sao rồi? Hết tiền à?” Hoài Nguyệt cười hỏi. Cứ đến hẹn là Đặng Duyên Duyên lại phải bay sang Hồng Kông vợ vét hàng hóa, việc này đã trở thành một thói quen. Làm ở đài truyền hình, lương cao đến đâu cũng không đủ để đáp ứng cách tiêu xài như vậy của cô. Vì thế, cứ đến cuối tháng là cô lại phải tìm Hoài Nguyệt cầu cứu.

“Lần này không phải vấn đề tiền bạc”. Đặng Duyên Duyên nói: “Chương trình ở đài vừa có thay đổi lớn, tớ vừa được điều đến tổ chuyên mục Danh nhân rồi, làm phóng viên. Bực thật, lại phải may áo cưới cho người khác”.

Hoài Nguyệt rất ít khi xem ti vi, nhất thời không nhớ nổi người chủ trì chuyên mục “Danh nhân” là ai.

Đặng Duyên Duyên lại nói tiếp: “Nói là phải phỏng vấn một họa sĩ cực kỳ lập dị, không bao giờ chịu trả lời phỏng vấn. Đài truyền hình đã thử dùng mỹ nhân kế mấy lần rồi mà đều không được, lần này lại bắt tớ đi làm tốt thí mạng. Bao giờ bạn rảnh rồi thì đi thăm dò thực địa với tớ”.

Thương Hoài Nguyệt giật mình, hỏi: “Họa sĩ nào?”

“Cơ Quân Đào, con trai cái ông Cơ Trọng Minh đã xuất gia kia ấy. Em gái anh ta mở một phòng triển lãm tên là Tổ ở đối diện Viện Mỹ thuật, nghe nói rất nổi tiếng nhưng tớ chưa tới bao giờ. Bạn đã đến đó bao giờ chưa? Nghĩ cách hộ tớ nhé!”

Hoài Nguyệt bật cười, tại sao bỗng dưng khắp mọi nơi, ai ai cũng đều đổ xô đi tìm cái anh chàng Cơ Quân Đào này thế nhỉ? Rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào, cô cũng không khỏi cảm thấy tò mò.

“Tập chí tớ cũng muốn anh ta làm nhân vật trang bìa, tại sao lại trùng hợp như vậy nhỉ?”

“Bạn không biết à? Nghe nói phòng triển lãm Tổ đang chuẩn bị mở một triển lãm tranh của cha con họ, có thể sẽ là triển lãm cuối cùng của Cơ Trọng Minh. Người trong giới hội họa vì thế đặt kỳ vọng rất cao vào lần triển lãm này. Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật, vì thế mục đích triển lãm lần này hiển nhiên là để đẩy con trai ông ta lên vị trí cao hơn. Các thế hệ học trò của ông ta làm sao dám không phục, đến lúc đó chắc chắn Cơ Quân Đào sẽ nổi danh như cồn. Nếu khi đó mới nghĩ đến việc phỏng vấn thì đã muộn rồi, cho nên truyền thông trong tỉnh đều hy vọng tận dụng ưu thế về địa lý để phỏng vấn anh ta trước các hãng ngoại tỉnh”.

“Thì ra là thế”, Hoài Nguyệt hiểu ra: “Hai hôm nữa cùng đi nhé, tớ gọi Tư Tư đi cùng, chị ấy cũng có nhiệm vụ này”.

Tư Tư bên cạnh xua tay nói: “Hai đại mỹ nữ bọn em đi trước đi, nói với Duyên Duyên là hai bên hỗ trợ cho nhau, chị cũng về bắt ông xã nghỉ cách”.

Hoài Nguyệt nói: “Hoàng đế không vội, thái giám vội, tại sao em lại phải tích cực hơn chị nhỉ?”

Vừa lúc Trần Thụy Dương đi vào phòng, nghe vậy liền tiếp lời: “Hoài Nguyệt chạy việc giúp chị cả, rốt cuộc chị cả cũng phải làm phiền người thân rồi”.

Tư Tư cười nói: “Giám đốc Trần, không phải là anh đến giục tôi đây chứ?”

Trần Thụy Dương cười nói: “Có giục chị hay không cũng là việc của Phó Tổng biên tập Lưu, tôi đến chỗ Hoài Nguyệt để lấy túi thơm Đoan ngo”.

Hoài Nguyệt xách một túi giấy to từ trong tủ ra, vừa lấy túi thơm vừa hỏi: “Con Giám đốc Trần là con trai hay con gái?”

Trần Thụy Dương sững sốt rồi lập tức nói, vẻ hơi khó xử: “Trông tôi già thế cơ à? Tôi còn chưa lập gia đình. Là mẹ tôi thích mấy thứ này nên tôi muốn lấy một cái cho bà”.

Hoài Nguyệt thoáng bối rối, cô lúi húi chọn hai túi có màu sắc trang nhã đưa cho Trần Thụy Dương: “Giám đốc Trần đúng là một người con hiếu thảo. Mấy cái này đều do các hội viên tự tay làm. Chắc hẳn bác gái sẽ thích”.

Trần Thụy Dương nhận lấy và giữ nguyên trên tay để xem xét. Túi chỉ thêu có vài đường nhưng lại rất tinh xảo, loại túi thơm hay bán trên thị trường bình thường tuyệt đối không thể sánh được. Khi ấy Trần Thụy Dương bèn nói: “Hoài Nguyệt, Hội Dân tộc học đúng là tốt với cô thật, vốn tôi định đề nghị Phó Tổng biên tập Lưu đổi cho cô một công việc khác nhưng xem ra trước đó cô phải làm công tác tư tưởng với Hội trưởng Ưông đã”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt ngại ngùng nói: “Giám đốc Trần nói đùa rồi, tôi nghe Hội trưởng Ưông nói ông ấy với anh cũng rất thân quen, ông ấy còn nói năm nay mời anh đi xem hội đua thuyền rồng đấy”.

“Ông ấy nói với tôi rồi, đến lúc đó cô đi cùng nhé, nghe nói có không ít tiết mục. Tôi ở nước ngoài mấy năm, giờ đang muốn xem ngày lễ truyền thống đúng nghĩa ở quê nhà. Mang cả cậu con trai bảo bối của cô đi nhé!”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Tôi phải thương lượng với bố cháu một chút”.

Trần Thụy Dương sững sốt rồi lập tức hiểu rõ ý cô. Cuối tuần sau đến lượt Đâu Đâu phải ở với bố.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hội trưởng Uông của Hội Dân tộc học vốn là giám đốc bảo tàng tỉnh về hưu. Sau khi về hưu, ông ta cảm thấy chuyên ngành khảo cổ chỉ có thể dựa vào vận may vì ở đây không phải Bắc Kinh hay Tây An, những nơi cứ đào bất cứ chỗ nào cũng có thể tìm thấy ngụy phẩm của một vị hoàng đế nào đó đã từng sử dụng. Nếu đã như thế, tại sao không bỏ thời gian vào những thứ nhìn thấy được hay sờ thấy được? Nghĩ vậy, ông liền chuyên tâm nghiên cứu văn hóa dân tộc, kéo cả một loạt lãnh đạo tỉnh về hưu vào hiệp hội, như vậy vấn đề kinh phí cũng được giải quyết, Hội Dân tộc học trở thành một trong số rất ít hiệp hội dân gian có kinh phí ủng hộ từ tỉnh. Mấy năm nay, hoạt động của hiệp hội ngày càng nhiều, danh tiếng cũng ngày càng vang xa, còn thiết lập phân hội tại các địa phương trong tỉnh.

Lúc mới tiếp nhận chuyên mục Văn hóa dân tộc, Hoài Nguyệt còn chưa hiểu biết nhiều về lĩnh vực này, nhưng cô vốn là một người làm việc nghiêm túc, càng không muốn bị người khác nói xấu sau lưng là dựa vào quan hệ bên nhà chồng mà ngồi vào vị trí này. Vì vậy, cô không cam lòng chỉ tìm kiếm tin tức suông trên Google mà đã rất nhiều lần đến hiệp hội.

Trong hiệp hội có rất nhiều chuyên gia, dù nói chuyện với bất cứ người nào cũng đủ khiến cô mất không ít thời gian để “tiêu hóa thông tin”. Sau nhiều lần cô đến, mấy vị ở đó cũng thích cô gái xinh đẹp dịu dàng này. Trong hiệp hội có rất ít thanh niên, cực ít người trẻ tuổi sẵn sàng nghe họ nói chuyện, vì vậy dần dần họ đều coi cô như người nhà. Đôi lúc Hoài Nguyệt đưa Đậu Đậu đến tham gia một số hoạt động nhỏ do họ tổ chức và dĩ nhiên, Đậu Đậu cũng trở thành tiểu bảo bối của mọi người.

Do tình cần đầu tư vào lĩnh vực văn hóa nên Tết Đoan ngọ lần này, Hội Dân tộc học cũng định tổ chức một cuộc đua thuyền rồng toàn tỉnh, địa điểm được chọn tại huyện Ngô Giang, cách nội thành bốn mươi phút lái xe.

Huyện lỵ Ngô Giang từng là một trấn cổ phồn hoa đời Minh, sau khi được đầu tư mạnh những năm gần đây, ngành du lịch Ngô Giang phát triển rất tốt. Trấn cổ có phong tục gói bánh chưng, đua thuyền rồng, nhà nhà treo lá ngải trước cửa vào dịp Đoan ngọ, vô cùng náo nhiệt. Huyện Ngô Giang có sông Ngô, sông rộng sóng yên, từ xưa đã là một địa điểm tốt để đua thuyền rồng.

Trọng điểm của mục Văn hóa dân tộc kỳ tới là huyện Ngô Giang và cuộc đua thuyền rồng. Lần trước, Hội trưởng Ưông mang túi thơm tới cho Hoài Nguyệt chính là để nhân tiện thương lượng việc này với cô. Hoài Nguyệt đã xin chỉ thị của Phó Tổng biên tập Lưu và được chấp thuận.

Hoài Nguyệt gọi điện thoại cho Lỗ Phong nói mình muốn đưa Đậu Đậu đến huyện Ngô Giang: “Chỉ một ngày thôi, buổi chiều vừa kết thúc đua thuyền, tôi sẽ lập tức đưa con về, được không?”

“Hai mẹ con đi kiểu gì? Có cần anh lái xe đưa đi không?” Lỗ Phong hỏi.

“Tôi đi xe cùng Hội Dân tộc học, chỉ cần giáo sư Tần cho Đậu Đậu ăn sáng sớm một chút thôi. Khoảng sáu rưỡi tôi tới đón nó, bảy giờ ô tô sẽ xuất phát”.

“Sớm quá, sợ là Đậu Đậu không dậy được. Thôi để anh đưa đi, đằng nào anh cũng không có việc gì”. Lỗ Phong vẫn kiên quyết. Ba ngày nghỉ tết Đoan ngọ đang không biết làm gì, đột nhiên nhớ lại lúc Hoài Nguyệt còn ở nhà trước kia, đến ngày này, trên cửa cắm lá ngải, buổi sáng được ăn bánh chưng. Bây giờ cô không ở đây nữa, hình như không còn ai nhớ đến việc này.

“Buổi tối hôm trước anh cho con đi ngủ sớm một chút là được mà. Hoặc đưa nó đến chỗ tôi từ tối hôm trước luôn?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi phiền phức, gần đây thái độ của Lỗ Phong tốt đến mức không bình thường, mỗi lần đưa Đậu Đậu đến đều phải nói chuyện với cô hồi lâu, hỏi cô ăn ngon không, ngủ ngon không. Khi đến ngoại ô đón Đậu Đậu về thành phố cũng nhất định đón cả cô đi cùng, làm cô đã mấy lần định nhắc nhở anh ta rằng hai người họ đã ly hôn rồi.

“Thôi được, thôi được, để anh cho nó đi ngủ sớm một chút”. Lỗ Phong đành nhượng bộ: “Em cũng phải ngủ sớm một chút”.

Hoài Nguyệt bất giác cảm thấy khinh thường sự quan tâm giả tạo ấy.

Sau khi gác điện thoại, cô bắt đầu đọc bản thảo với tâm tình vui vẻ. Đoan ngo là một ngày tết lớn, Hội Dân tộc học đã gửi đến không ít bài viết, mấy hôm nữa lại có ảnh chụp đua thuyền rồng, nội dung kỳ này nhất định sẽ rất phong phú. Còn ảnh thì Hội trưởng Uông nói sẽ có rất nhiều nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp tham gia, hiệp hội có, chính quyền huyện Ngô Giang cũng có, chỉ sợ đến lúc đó cô không có sức mà chọn lựa thôi. Thương Hoài Nguyệt nghĩ thầm, lần này không khác gì mang Đậu Đậu đi du lịch, con trai mình nhất định sẽ vui lắm đây.

Gần hết giờ làm, Trần Thụy Dương lại gọi điện thoại đến: “Hoài Nguyệt, tôi vừa trao đổi với hội trưởng Uông. Ngày kia đi xem đua thuyền rồng, ô tô của họ hơi đông người, vì thế cô sẽ đi cùng xe với tôi, bảy giờ sáng tôi tới đón cô. Cho tôi địa chỉ nhé”.

Hoài Nguyệt chần chừ một chút: “Giám đốc Trần, hay là để tôi tự đi, tôi còn muốn đưa Đậu Đậu đi cùng nữa”.

“Không thành vấn đề. Ngày tết mà, đương nhiên phải mang con theo chứ”. Trần Thụy Dương cười nói: “Tiền làm thêm giờ của Đậu Đậu tôi sẽ trả”.

Hoài Nguyệt cũng cười, vị giám đốc này nhìn thì phóng khoáng nhưng thực ra lại rất tế nhị, nói chuyện bao giờ cũng để người khác có đường lui, mới đến một thời gian ngắn nhưng mọi người đều đánh giá về anh ta rất tốt. Nghĩ rằng như vậy, Đậu Đậu có thể ngủ thêm nửa tiếng nên cũng không khách sáo nữa, cô đọc địa chỉ nhà mình và nhà bà nội Đậu Đậu.

Trần Thụy Dương nói: “Chúng ta đi để chơi là chính nên không cần đi sớm như vậy. Nếu Đậu Đậu không dậy được thì đi muộn một chút cũng không sao. Không nhất định phải đến trước giờ khai mạc đâu”.

Hoài Nguyệt nói: “Giám đốc Trần, anh đúng là một lãnh đạo tốt. Có điều anh phải ngồi ở hàng ghế dành cho khách quý, có nhiều lãnh đạo cùng tới như vậy, anh đến muộn sẽ không tốt đâu”.

Trần Thụy Dương cười nói: “Đây không phải là hoạt động tổ chức trong hội trường, khu ghế VIP rộng rãi, có đến muộn cũng không ai nhìn thấy”.

Hoài Nguyệt đặt điện thoại xuống, thấy Tư Tư quay đầu lại nhìn mình như đang nghĩ ngợi gì liền hỏi: “Sao thế? Bảo chị đi thì chị không chịu, bây giờ lại muốn đi rồi à?”

Tư Tư chần chừ một lúc rồi mới nói: “Hoài Nguyệt, nghe nói Giám đốc Trần còn chưa có bạn gái”.

Thương Hoài Nguyệt lập tức hiểu ý Tư Tư, cô khó xử nói: “Tư Tư, chị đừng hại em. Nếu mất công việc này thì em không cách nào nuôi Đậu Đậu được”.

Tư Tư cả giận nói: “Chẳng lẽ thằng khốn Lỗ Phong kia lại còn bắt em trả tiền nuôi con à?”

Hoài Nguyệt nói: “Không phải thế! Có điều người phụ nữ đó cũng có con rồi. Sau này chưa chắc Đậu Đậu đã trông chờ được gì ở anh ta. Dù thế nào em cũng phải tính đến tình huống xấu nhất”.

Tư Tư thở dài nói: “Cho nên người ta mới nói, thà có mẹ ăn xin còn hơn có bố làm quan, đúng là không sai chút nào. Đậu Đậu có một người mẹ như em thì cũng không thể nói là thiếu may mắn được”. Cô cảm khái, quên luôn cả đề tài lá cải vừa rồi.

Hội trưởng Uông và Cơ Trọng Minh là bạn chơi với nhau từ nhỏ, sau đó mặc dù một người học hội họa, một người nghiên cứu khảo cổ nhưng mấy chục năm qua, hai nhà vẫn qua lại rất mật thiết.

Con trai Hội trưởng Uông đã định cư ở nước ngoài từ lâu, hai vợ chồng già không muốn rời xa quê quán, hằng năm chỉ đi thăm cháu trai, cháu gái một lần, còn toàn bộ thời gian đều ở trong nước. Sau khi mẹ Cơ Quân Đào qua đời, Cơ Trọng Minh lại thoát ẩn thoát hiện, Hội trưởng Uông và hai anh em Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã dù sao cũng cách nhau một thế hệ nên trừ ngày lễ, ngày tết thì cũng rất ít khi gặp mặt. Trước đó vài ngày, Hội trưởng Uông nghe nói phòng triển lãm Tổ sẽ tổ chức một triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ, nhớ ra đã lâu lắm không liên lạc với hai đứa con ông bạn già, liền gọi điện thoại mời hai anh em đi xem đua thuyền rồng.

Cơ Quân Dã đặt điện thoại xuống, vẻ khó xử. Nói thật, cô không phải trẻ con nên chẳng hứng thú gì với việc đi xem đua thuyền rồng, chắc chắn lúc đến nơi thì bên bờ sông đã chật kín, tâm tình có thoải mái cũng sẽ không còn thấy vui vẻ nữa. Có điều, không mấy khi bác Uông gọi điện thoại mời, nếu mình từ chối thì thực sự cũng không phải phép. Người đã có tuổi cũng không khác em bé là mấy, mình phải nịnh, phải dỗ, nếu không người ta sẽ không thoải mái, biết đâu lại sinh ra tâm bệnh, vậy thì tội lỗi của mình sẽ lớn lắm.

Vì vậy cô tìm A Thích thương lượng: “Hay là hai chúng ta đi cho phải phép. Chắc chắn anh trai em không muốn đi. Nhiều người như vậy, bảo anh ấy đi chẳng phải sẽ làm anh ấy khó chịu sao?”

A Thích suy nghĩ một chút rồi nói: “Phải để anh ấy đi, cứ yên tĩnh mãi cũng không phải chuyện tốt đối với thân thể và tinh thần anh ấy. Anh thấy anh ấy rất thích Đậu Đậu, nếu như Đậu Đậu muốn xem thì nói không chừng anh ấy cũng có thể gắng gượng đi một chuyến”.

Cơ Quân Dã không tin, nói: “Chưa tới mức đó chứ? Nếu là em đi thì em cũng muốn cho Đậu Đậu đi theo, được nghỉ ba ngày cũng không có việc gì làm”.

“Chưa từng thấy bà chủ nào rảnh rỗi như em cả. Không phải phòng triển lãm vẫn mở cửa sao?” A Thích cười nói.

“Anh trai em mới thực sự là ông chủ, vậy mà có bao giờ hỏi đến câu nào đâu”, Cơ Quân Dã cũng cười nói: “Nhà họ Cơ có sống nhờ vào phòng triển lãm này đâu, hơn nữa bán tranh cũng không cần phải hò hét tối ngày như bán rau”.

A Thích nói: “Quân Đào đã thay đổi rất nhiều, em phải cho anh ấy thời gian. Anh ấy rất có thiện cảm với cô Thương, lần trước lúc cô Thương bị Leshy làm cho sợ quá chạy mất, anh đã thấy anh ấy đứng cười nhìn cô ấy. Đó là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ”.

“Hoài Nguyệt?” Cơ Quân Dã giật mình hỏi: “Anh trai em thích cô ấy à?”

“Có thể chưa hẳn là thích nhưng chắc chắn là không ghét. Hai mẹ con họ đang làm anh ấy thay đổi, anh có thể thấy điều đó. Cho nên, Tiểu Dã à, em cố gắng tìm cơ hội để Quân Đào tiếp xúc với họ nhiều một chút, việc này cực kì có lợi cho quá trình bình phục của anh ấy”.

Cơ Quân Dã suy nghĩ mông lung. Hoài Nguyệt và anh mình? Không phải chứ?

Theo cô biết thì hai người này cũng chưa nói với nhau được mấy câu, anh trai mình còn chưa gặp người ta mấy. Chính mình còn phải nhắc nhở

anh ấy vì thái độ lạnh như băng đó, một người không bao giờ động lòng với phụ nữ như anh ấy làm sao có thể thoát cái đã thích Hoài Nguyệt được? Mặc dù ngoại hình Hoài Nguyệt rất đẹp, tính cách cũng dịu dàng, tốt bụng, nhưng trước kia trong cuộc sống của anh trai mình cũng đã từng xuất hiện quá nhiều người như vậy...

Bác sĩ tâm lý lúc nào cũng thích chuyện bé xé ra to, Cơ Quân Dã kết luận, cô quyết định ngày mai phải thăm dò anh trai một chút mới được.

Hôm sau, Cơ Quân Dã đến căn nhà liền kề từ sớm. Cơ Quân Đào đang đi từ quán mì về nhà, nhìn thấy cô liền hỏi với vẻ kỳ lạ: “Em đến sớm thế làm gì? Không phải em thích ngủ nướng lắm à?”

Cơ Quân Dã kéo tay anh, nói: “Ngày mai là Tết Đoan ngọ, em đến tìm Hoài Nguyệt để hỏi xem cô ấy định làm gì. Không phải cô ấy rất thích cho Đậu Đậu hiểu biết về phong tục tập quán sao, chúng ta cùng ăn tết với cô ấy”.

Cơ Quân Đào nhìn thoáng qua vườn hoa nhà bên cạnh. Gần như cuối tuần nào Hoài Nguyệt cũng ở đây, vừa đến đã bắt đầu nhổ cỏ tưới nước cho vườn hoa. Trời đã nóng rồi, đất trong vườn sẽ mất nước rất nhanh, không biết cô ấy có đến ở đây luôn để chăm sóc đám cây cối, rau quả này hay không.

“Người ta chăm sóc một đứa con đã đủ bận rộn rồi, em còn muốn đến quấy rầy người ta nữa à? Bao giờ thì em mới lớn được?” Dù là trách móc nhưng trong giọng nói của anh lại mang ý cười.

Cơ Quân Dã lặng lẽ chú ý quan sát vẻ mặt anh, trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Ngày mai Hội Dân tộc học của bác Uông tổ chức đua thuyền rồng tại huyện Ngô Giang, bác ấy gọi điện thoại mời chúng ta đến dự. Huyện Ngô Giang làm công tác bảo vệ môi trường rất tốt, sông núi hầu như vẫn còn

nguyên vẹn. Em nghĩ không thể không nể mặt bác ấy được nên quyết định đến rủ Hoài Nguyệt dẫn Đậu Đậu đi chơi một ngày, lần trước anh em mình đã ăn cơm ở nhà người ta, lần này phải có qua có lại mới được”.

Thấy hồi lâu Cơ Quân Đào không lên tiếng, Cơ Quân Dã đành phải nói tiếp: “Biết anh ghét nhất là những chỗ đông người nên em đã bảo A Thích lái xe tới đón rồi, bốn người đi là vừa đẹp. Lát nữa em đi nói với Hoài Nguyệt”.

Cơ Quân Đào vừa đi lên phòng vẽ trên tầng vừa nói: “Để anh lái xe, xe anh ngồi năm người cũng không thành vấn đề. Đậu Đậu thì ngồi mất bao nhiêu chỗ chứ. Đã lâu anh không đến Ngô Giang. Mấy hôm trước anh lôi một bức tranh vẽ dở ra, đang muốn vẽ thêm vài nét bút nữa”.

Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá, chúng ta ở luôn một buổi tối ở đó đi. Buổi tối ngồi hóng gió sông, ăn cá sông tươi, thêm ít rượu quê nữa thì còn gì bằng”.

Nhìn vẻ chờ mong của em gái, Cơ Quân Đào không kìm được, cười nói: “Nếu em định qua đêm ở đó thật thì phải thông báo cho mọi người để chuẩn bị trước. Nếu không đến lúc đó, cái gì cũng phải nháo nhào đi mua thì phiền phức lắm”.

Cơ Quân Dã nghĩ bụng, thông báo cho mọi người? Trừ Hoài Nguyệt thì còn phải thông báo với ai nữa chứ? Đây vẫn là anh trai mình sao, sao hôm nay lại dễ nói chuyện thế? Chẳng lẽ A Thích nói đúng? Anh ấy đi là vì Đậu Đậu hay vì Hoài Nguyệt? Hay là tâm bệnh của anh ấy đã thật sự biến mất hoàn toàn, bắt đầu hướng tới cuộc sống xã giao bình thường rồi?

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ngày Đoan ngo, Lỗ Phong về nhà mẹ từ sớm. Sau khi ly hôn với Hoài Nguyệt, tuần nào đến phiên Đậu Đậu về nhà bà nội là anh ta lại cố gắng sắp xếp thời gian để ở bên Đậu Đậu, mặc dù rất ít khi làm được điều này. Buổi tối, Đậu Đậu ngủ với bà nội, Viên Thanh không muốn anh ta mang con về nhà mình nên đương nhiên là rất vui vẻ, không nhìn thấy thì càng đỡ ngứa mắt. Còn anh ta thì vẫn cảm thấy có lỗi với Đậu Đậu, nên vô thức không muốn để Đậu Đậu nhìn thấy Viên Thanh.

Lúc đầu, anh ta với Viên Thanh chẳng qua chỉ là khách qua đường mà thôi, nào biết kết quả lại thành ra như vậy. Nếu biết trước thì kiểu gì anh ta cũng không chịu dây dưa chút xíu nào với người phụ nữ này.

Nói thật lòng, Viên Thanh làm sao mà xinh đẹp bằng Hoài Nguyệt được. Anh ta là kẻ từng đi qua vạn khóm hoa, ai xinh đẹp tự nhiên, ai đẹp nhờ trang điểm, chỉ cần liếc qua là biết. Năm đó mẹ mời một đám sinh viên đến nhà ăn cơm, anh ta vừa nhìn thấy đã động lòng vì Hoài Nguyệt rồi. Cô ngồi ở đó, tươi sáng như một bức tranh, mấy chàng trai bên cạnh cô đều cố gắng lấy lòng người đẹp nhưng cô vẫn e thẹn như một nụ hoa chưa nở khiến trái tim anh bứt rứt khó chịu.

Anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô. Cái cầm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên của cô, tất cả đều dành cho anh ta nốt, điều này làm lòng anh ta tràn ngập thương yêu. Ngày cưới, anh ta đã thề sẽ tốt với cô cả đời, để cô có thể vui vẻ, hạnh phúc, cả đời không phải lo nghĩ. Anh ta cảm thấy mình đã làm được, gương mặt ngày càng xinh tươi của cô nói rõ cô hài lòng. Cô cũng chưa bao giờ hỏi anh ta làm gì ở bên ngoài. Là luật sư, loại người nào cũng phải tiếp xúc, môi trường nào cũng phải trải qua, gặp dịp thì chơi là

chuyện thường ngày ở huyện, chính anh ta cũng không biết là mình đang đứng trong hay ngoài những cuộc chơi đó nữa.

Có một lần, anh ta giúp một công ty thắng vụ kiện bồi thường, ông chủ công ty đó mời khách, dẫn theo Trưởng phòng Hành chính, người đó chính là Viên Thanh. Ngoại hình cô ta bình thường, đáng người không tồi, có thể thấy là một phụ nữ rất hiểu quy tắc trò chơi, anh ta thích giao lưu cùng người hiểu chuyện như vậy. Viên Thanh nói với anh ta là mình có bạn trai đang làm việc ở nước ngoài, khi về nước sẽ cưới, anh ta càng yên tâm đến 120%. Anh ta đến chỗ ở của cô ta, trong tủ quần áo quả nhiên có treo quần áo đàn ông. Viên Thanh rất chủ động, buổi tối hôm đó anh ta rất thỏa mãn, có thể thấy cô ta cũng rất hài lòng.

Hai người duy trì liên lạc kiểu đứt quãng. Một thời gian sau khi sinh Đậu Đậu, sức khỏe Hoài Nguyệt suy yếu, anh ta không thể muốn làm gì thì làm được. Sau khi bồi dưỡng một thời gian, Hoài Nguyệt đã khỏe lại nhưng tối nào Đậu Đậu cũng khăng khăng đòi ngủ với mẹ, ai bế đi là khóc như xé vải, vì vậy chuyện vợ chồng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Thời gian sau đó, Hoài Nguyệt vừa đi làm vừa chăm con. Cô là một người mẹ hết sức tận tâm, mặc dù có bảo mẫu nhưng cô vẫn thích tự lo mọi chuyện ăn uống, tắm rửa của con, anh ta không nỡ để cô phải vất vả, mệt mỏi hơn nữa. Tóm lại là anh ta không ngừng tìm lý do bào chữa cho việc ngoại tình của chính mình, cho đến một ngày, Viên Thanh tìm gặp Hoài Nguyệt và nói mình đã mang thai con của anh ta.

Hoài Nguyệt bế Đậu Đậu khóc ròng, Đậu Đậu trong lòng mẹ cũng hoảng sợ khóc lớn, tiếng khóc thê thảm, tuyệt vọng đó làm anh ta tan nát cõi lòng. Anh ta quỳ trước mặt Hoài Nguyệt xin cô tha thứ, thề rằng mình sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cô nữa, nhưng Hoài Nguyệt vẫn lau khô nước mắt, kiên quyết đòi ly hôn.

Lỗ Phong buông tay. Lúc có thai được sáu tháng, Viên Thanh bị ốm một trận rất nặng, sốt cao mấy ngày không đỡ, truyền không biết bao nhiêu

thuốc kháng sinh. Bác sĩ nói em bé trong bụng có thể bị ảnh hưởng, vì vậy buộc phải bỏ. Đây là số mệnh, anh ta nghĩ, nếu như trận ốm này tới sớm một chút thì phải chẳng tất cả đều đã khác rồi?

“Còn chưa tới sáu giờ, con đến sớm như vậy làm gì?” Giáo sư Tần kinh ngạc nhìn con trai: “Hôm nay, Hoài Nguyệt đưa Đậu Đậu đến Ngô Giang xem đua thuyền rồng, con quên rồi à?”

“Con muốn đích thân lái xe đưa hai mẹ con đi, sáu giờ đã gọi Đậu Đậu dậy thì sớm quá”. Lỗ Phong nói: “Mẹ, hay mẹ cùng đi!”

Giáo sư Tần liếc nhìn anh ta: “Hoài Nguyệt không nói với con à? Mẹ con nó đã đi nhờ xe giám đốc rồi, bảy giờ mười lăm đến đây đón Đậu Đậu”.

“Không thấy nói gì”, Lỗ Phong kinh ngạc: “Giám đốc cô ấy cũng đi xem đua thuyền rồng à? Loại hoạt động trẻ con mới thích này thì có người lớn nào hứng thú kia chứ?”

Mẹ anh ta không quan tâm, quay người vào bếp nấu bữa sáng. Chẳng lẽ bà còn không nhìn ra tâm tư của con trai mình? Có điều, chưa nói đến việc Hoài Nguyệt không chịu quay lại, kể cả đồng ý thì há có thể đuổi Viên Thanh đi dễ như vậy sao? Người đã ba mươi bảy tuổi rồi mà vẫn còn suy nghĩ non nớt thế. Viên Thanh là một người phụ nữ lợi hại khác hẳn Hoài Nguyệt. Bà và chồng đều đã nghỉ hưu, mặc dù trường học đều mời quay lại giảng dạy nhưng ngoài chuyện tiền nong thì ông bà không thể giúp gì cho con trai được nữa.

Nơi diễn ra hoạt động đua thuyền rồng quả thật vô cùng náo nhiệt. Một lễ đài với mái che nắng đã được dựng lên bên bờ sông Ngô, xem như khu khách quý. Vì là sinh hoạt văn hóa dân gian nên giới quan chức đến rất ít, chủ yếu chỉ có mấy lãnh đạo hội đồng nhân dân và mặt trận tổ quốc đã về hưu nên cũng không có quá nhiều khuôn phép.

Anh em Cơ Quân Đào đến chào hỏi Hội trưởng Ưông trước, ông già hết sức vui vẻ mời hai người ngồi trên một lễ đài có mái che ngay cạnh lễ đài khách quý. Cơ Quân Đào nhìn ra sông, xa xa có thuyền rồng đang rẽ sóng, tiếng hò reo cổ vũ vang tận mây xanh nhưng anh chỉ cảm thấy chán ngắt.

Anh nghĩ nhất định là mình đã điên rồi nên mới cùng Tiểu Dã đến xem cuộc đua thuyền rồng hỗn loạn này. Hôm qua nhà bên cạnh không có ai, anh tới vườn hoa mấy lần nhưng cánh cửa nhà hàng xóm vẫn đóng im ỉm. Anh lại đi ra ban công, thậm chí đi lên sân thượng với Tiểu Dã. Cầu thang inox nối hai sân thượng với nhau đã được làm xong từ lâu, Tiểu Dã hưng phấn đi sang vườn hoa sân thượng nhà bên cạnh và nói với anh: “Anh, chúng ta cũng làm một vườn hoa thế này đi, Hoài Nguyệt nói vừa có thể chống nắng vừa có thể trồng cây được”.

“Em không ở đây thì có trồng cũng sẽ chết khô hết”. Anh vừa nói vừa chỉ mấy cái cây héo rũ dưới chân. Anh cảm thấy hơi tức giận, sao có thể vô trách nhiệm như vậy? Mặc dù chỉ là một cây rau non nhưng nó cũng có tính mạng mà.

“Không phải ngày nào anh cũng ở nhà sao? Anh cũng có thể lên tưới nước mà”. Cơ Quân Dã bất mãn nói rồi cầm chiếc vòi nước cao su mà Thương Hoài Nguyệt treo trên sân thượng, vặn vòi nước, bắt đầu tưới cây: “Cái cô nàng Hoài Nguyệt này làm trò gì không biết, tại sao còn chưa về, rau quả sắp chết hết cả rồi .”

Nhưng đến tối hai anh em cũng không thấy Hoài Nguyệt, nếu Đậu Đậu về thì nhất định sẽ chạy tới gõ cửa, sau đó cất tiếng gọi “chú Cơ” với giọng nũng nịu, ai nghe cũng mềm lòng.

Anh ngưỡng không muốn đổi ý, sợ Tiểu Dã và A Thích nhận ra anh đi xem đua thuyền rồng chỉ là vì em bé đáng yêu kia. Anh đã đồng ý sẽ dạy nó vẽ tranh nhưng vẫn không có cơ hội thực hiện lời hứa. Hiển nhiên em bé đáng thương này thiếu tình thương của bố, thiếu niềm vui được bố dẫn đi

du lịch bốn phương, chỉ có mẹ mà không có bố giống hệt như anh thuở bé. Đối với một cậu bé thì đó là một mất mát rất lớn, anh hy vọng có thể giúp đỡ được cậu bé này.

“Anh xem kìa, đó có phải là Đậu Đậu không?” Tiểu Dã kéo cánh tay anh, hào hứng nói: “Mau đưa ống nhòm cho em”.

Cơ Quân Đào chìa ống nhòm về một bọc khách quý khác, quả thật là Đậu Đậu. Cậu bé đang ngồi trên vai một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, hưng phấn khoa chân múa tay nhìn thuyền rồng xa xa. Người đàn ông trẻ tuổi kia cười ha hả, ngẩng đầu nói gì với cậu bé, sau đó cậu bé liền reo hò rất to, có lẽ là đang cổ vũ cho các đội.

Anh hạ ống nhòm xuống, không có gì bất ngờ, Hoài Nguyệt đang đứng bên cạnh ngược mắt nhìn Đậu Đậu, vẻ mặt tươi cười. Hôm nay cô mặc áo phong trắng, tóc buộc đuôi ngựa, kính đen đẩy lên trên trán, nhìn trẻ trung như một sinh viên vừa tốt nghiệp. Anh thấy cô lấy khăn giấy trong túi xách ra đưa cho Đậu Đậu, ra hiệu lau mặt. Cậu bé con vịn vẹo tỏ vẻ không vui, người đàn ông đó đưa hai tay lên nhắc Đậu Đậu xuống, đợi Hoài Nguyệt lau mồ hôi cho con trai xong lại nhẹ nhàng nâng Đậu Đậu lên đặt trên vai. Hoài Nguyệt nói gì đó với anh ta, anh ta lắc đầu, ra hiệu cho cô nhìn về phía mặt sông.

“Anh, có phải Đậu Đậu không?” Thấy hồi lâu Cơ Quân Đào không lên tiếng, Cơ Quân Dã không kìm được hỏi.

“Hình như đúng”. Cơ Quân Đào đưa ống nhòm cho em gái: “Xem đủ rồi, anh muốn về. Nếu như hôm nay bọn em ở lại đây thì ngày mai anh quay lại đón”.

“Không ở đâu, đông người quá, lần sau quay lại”. Cơ Quân Dã vừa đáp vừa nhìn vào ống nhòm: “Ồ, người đàn ông này là ai?”

Cơ Quân Đào không kìm được, nói: “Vậy thì về thôi, dài dòng gì nữa”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Vừa rồi bác Uông nói để trưa cùng ăn cơm rồi hãy về, em đã nhận lời rồi”.

Cơ Quân Đào tối sầm mặt nhưng không làm gì được.

Không ngờ buổi trưa ăn cơm lại ngồi cùng bàn với Hoài Nguyệt. Cơ Quân Dã vừa bế Đậu Đậu thơm một chặp vừa nói: “Hoài Nguyệt, hôm qua chúng tôi đợi chị cả ngày, định hẹn chị hôm nay cùng đi, không ngờ lại gặp bọn chị ở đây”.

Hoài Nguyệt cũng rất vui, cô giới thiệu: “Kỳ tới chuyên mục của tôi viết về Tết Đoan ngọ, Hội trưởng Uông bảo tôi tới xem. Đây là Giám đốc Trần của chúng tôi. Đây là hàng xóm nhà tôi, Cơ tiên sinh và Cơ tiểu thư. Đây là bạn trai cô ấy, Thích tiên sinh”.

Trong mắt Trần Thụy Dương lóe lên một tia kinh ngạc nhưng lập tức biến mất, mọi người bắt đầu chào hỏi nhau. Cơ Quân Dã nói: “Thì ra Hoài Nguyệt làm biên tập, ở tạp chí nào?”

“Giao lưu văn hóa”. Đậu Đậu cướp lời: “Mong mọi người ủng hộ!”

Mọi người cười vang, Trần Thụy Dương nói: “Hoài Nguyệt, xem ra anh thật sự phải phát tiền làm thêm cho Đậu Đậu rồi”.

Đậu Đậu nói: “Cháu không cần tiền làm thêm, cháu cần ăn cơm”.

Hoài Nguyệt trù mẩn xoa đầu con trai, cười nói: “Biết làm thế nào được, cái thùng cơm nhà tôi mà. Tiền làm thêm sắp đến tay mẹ rồi mà con lại làm mất”.

Đậu Đậu nói với Trần Thụy Dương: “Chú Trần, chú trả tiền làm thêm của cháu cho mẹ cháu được không?”

“Được, được, được”, Trần Thụy Dương cười ha hả: “Tiền làm thêm trả mẹ, tối nay chú mời cháu đến nhà hàng lớn ăn cơm được không?”

“Được”, Đậu Đậu vui vẻ nói: “Cháu muốn ăn sườn xào chua ngọt, cà om tương, sò nướng, cả cơm nữa”.

Hoài Nguyệt nói nhỏ với Cơ Quân Dã bên cạnh: “Lần nào cũng có ba món này, còn nhất định không chịu đổi, đúng là ngốc thật”.

Cơ Quân Dã vừa gật đầu cười vừa lén quan sát sắc mặt anh trai, thấy Cơ Quân Đào ngồi đó không hề vui vẻ, trong lòng rất sốt ruột, lại thấy sự lo lắng trong mắt A Thích, cô càng hối hận vì lần này đã tới xem đua thuyền rồng.

Bàn này vốn có người của Hội Dân tộc học và chính quyền huyện Ngô Giang ngồi cùng. Thấy hai bên đã biết nhau từ trước, Hội trưởng Ưông nhiều lần nhắc mọi người không được câu nệ rồi sau đó vui vẻ đi sang bàn khác, để mấy người này lại với nhau. Cuối cùng thì mỗi người một tâm trạng, Đậu Đậu vui vẻ hết cỡ, Hoài Nguyệt không rõ tình hình, Cơ Quân Dã thấp thỏm không yên, Cơ Quân Đào không nói câu nào, A Thích cố gắng chuyện trò vui vẻ với Trần Thụy Dương cho qua bữa cơm.

Chào Hội trưởng Ưông rồi cùng đi ra bãi đỗ xe, Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Đi cùng bọn tôi về nhà đi, ngày mai đăng nào cũng được nghỉ. Hôm qua tôi đã tưới nước cho vườn rau trên sân thượng nhà chị rồi. Chị còn không về thì rau quả sẽ chết khô hết đấy”.

Hoài Nguyệt nói nhỏ: “Tôi đã nói với bố Đậu Đậu buổi chiều sẽ về rồi”. Cô không hề biết rằng Cơ Quân Dã đã biết chuyện mình ly hôn nên cảm thấy rất khó xử.

Đậu Đậu chui vào trong lòng mẹ, nói: “Con muốn về với mẹ, con muốn về với mẹ”.

Trần Thụy Dương nói với Hoài Nguyệt: “Gọi điện cho bố cháu đi. Dù sao hôm qua cũng đã đến đó rồi, sáng mai về sớm một chút cũng được mà”.

Hoài Nguyệt do dự một hồi, cuối cùng không đành lòng nhìn ánh mắt khẩn cầu của con trai nên lấy điện thoại ra gọi cho Lỗ Phong. Ai ngờ vừa mở miệng đã bị Lỗ Phong lạnh lùng ngắt lời: “Hoài Nguyệt, em dẫn con đi chơi vui vẻ, còn bố mẹ anh thì vẫn chờ cháu trai về ăn cơm. Anh là bố nó mà từ sáu giờ sáng đến giờ em không thèm gọi cho anh lấy một lần”.

Lỗ Phong chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu như vậy, Hoài Nguyệt nhất thời cảm thấy ngạt thở, ngẩn ra một hồi lâu rồi mới nói: “Được rồi, tôi đưa nó về”.

Lỗ Phong nhận ra thái độ của mình hơi quá đáng, định nói vài câu xoa dịu tình hình, nhưng vừa nghĩ đến người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai bước từ trong xe ra lúc sáng, lại buồn bực không nói nữa.

Hoài Nguyệt cân bằng cảm xúc, quay lại, ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu, nói với con trai: “Ông nội, bà nội và bố đều ở nhà đợi Đậu Đậu về ăn cơm. Tuần sau Đậu Đậu lại đến với mẹ được không?”

“Không được, không được, con phải đi với mẹ”. Đậu Đậu meo meo: “Con muốn ở với mẹ”.

Hoài Nguyệt rơm rớm nước mắt, nhưng mọi người đều đang nhìn nên cô chỉ có thể cố kìm nén. Cô kéo tay Đậu Đậu, đan ngón tay vào tay con trai, nói: “Đậu Đậu ngoan, con xem hôm nay đã là thứ Ba, ngày mai, ngày kia, buổi tối ba ngày sau mẹ tới đón con về nhà được không?”

Đậu Đậu ôm cổ mẹ khóc ròng, nói: “Đậu Đậu không ngoan, Đậu Đậu phải về nhà với mẹ”.

Nước mắt Hoài Nguyệt lập tức rơi xuống, cô vừa luống cuống lau nước mắt vừa nói: “Đậu Đậu là em bé ngoan, ngày kia mẹ đến trường thăm con

được không?”

Cơ Quân Dĩ tức giận lắm lắm: “Cái loại đàn ông gì mà hẹp hòi như vậy, nhường có một ngày cũng không chịu!”

Trần Thụy Dương đi đến bế Đậu Đậu lên, nói: “Đậu Đậu, đàn ông nói là phải giữ lời, xin phép một ngày thì là một ngày. Lần sau, nếu như không muốn xa mẹ thì xin phép cả hai ngày, bố không đồng ý cũng không được khóc. Cháu ăn thật nhiều cơm vào để còn mau lớn, bao giờ cháu lớn thì có thể tự mình quyết định, muốn ở với ai cũng được”.

“Có được ở với mẹ mãi không?” Đậu Đậu lo lắng hỏi, nước mắt vẫn chảy dài trên má.

“Đương nhiên là được”. Trần Thụy Dương nói: “Chú đưa cháu về nhà bà nội, không được khóc biết không? Cháu khóc thì mẹ sẽ buồn. Cháu không muốn mẹ cháu buồn chứ?”

Đậu Đậu gật đầu nói với Thương Hoài Nguyệt: “Mẹ, con không khóc nữa, mẹ đừng buồn nhé”.

Hoài Nguyệt gật đầu, lặng lẽ lau khô nước mắt rồi cười với Đậu Đậu: “Mẹ không buồn. Thấy Đậu Đậu ngoan như vậy, mẹ vui lắm”.

Cơ Quân Đào nhìn hai mắt cô đã đỏ hoe, không đành lòng lại quay sang hướng khác.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cảm thấy hơi mệt mỏi, Cơ Quân Đào xuống vườn hoa tưới nước cho mấy chậu cây cảnh giải sầu.

Mấy chậu cảnh này đều do Cơ Quân Dã bỏ ra rất nhiều tiền mua về, nào là tùng, nào là bách, cứ sau một thời gian, tất cả đều phải cắt tỉa gọn gàng. Kỹ thuật làm vườn của Cơ Quân Dã rất tệ, lần nào cô cũng cắt tỉa đến mức gần như trụi lủi rồi mới dừng tay, cho nên mấy chậu cảnh này, cơ bản đã không còn giống lúc mới mua về nữa.

Anh lơ đãng tưới nước, ánh mắt lướt qua tường vây. Giàn bầu bên kia đã mọc khá tươi tốt rồi, mặc dù không thể so với vườn cây cảnh bên này nhưng lại khiến người xem cảm thấy mát mắt. Bất chợt, anh phát hiện có một ông già đang chăm sóc vườn hoa nhà bên. Anh nhận ra đó là thợ làm vườn trong tiểu khu. Vì không kìm chế được mỗi khi thấy Tiểu Dã tỉa cây, ông từng vài lần chỉ cô cách thức.

Nhìn thấy anh, ông già làm vườn bắt chuyện: “Cơ tiên sinh đang tưới cây à?”

Cơ Quân Đào do dự trong chốc lát rồi nói: “Bác chăm sóc vườn rau giúp Thương tiểu thư à?”

Ông già ngẩng đầu lên lau mồ hôi rồi nói: “Thương tiểu thư gọi điện thoại nói có việc không đến được nên nhờ tôi tưới nước giúp. Tôi thấy cũng bắt đầu có sâu rồi nên nhân tiện bắt sâu luôn. Cô ấy nhất gan, trước kia cũng toàn phải nhờ tôi bắt sâu giúp”.

Cơ Quân Đào a một tiếng, xem ra hôm qua vì buồn chuyện của Đậu Đậu, cho nên hôm nay cô ấy cũng không muốn đến chăm sóc vườn rau mà ngày thường luôn yêu quý.

Cô ấy ở trong thành phố một mình làm gì? Hay là gã giám đốc trẻ tuổi kia đang ở bên động viên? Nếu như hôm qua Tiểu Dã không nói rằng đã tưới nước cho vườn rau trên sân thượng giúp cô ấy thì hôm nay cô ấy có về đây không nhỉ? Bình thường thấy cô ấy rất thích vườn rau nhà mình, biết đâu khi về đây chăm sóc vườn rau, cô ấy sẽ cảm thấy nguôi ngoai. Tiểu Dã thì biết cái gì, cứ thích thì tưới chứ có biết tưới bao nhiêu là đủ đâu. Anh hơi oán trách em gái lắm chuyện, nhờ đâu tưới nhiều nước quá làm mấy cây mướp của cô ấy úng chết thì làm thế nào?

“Không biết cô ấy đã dựng giàn cho mấy cây mướp trên nóc nhà chưa”, ông già làm vườn lẩm bẩm: “Giờ mà còn chưa dựng giàn thì sẽ muộn mất. Cái con bé này sao lại không về chứ. Chủ nhật sau tôi có việc phải về quê, sợ là không kịp về dựng giàn giúp nó rồi”.

Cơ Quân Đào muốn nói thực ra có thể đi từ nóc nhà mình qua bên đó, nhưng sau một hồi suy nghĩ, anh im lặng quay người đi về phòng vẽ.

Anh vừa nghĩ đến một bức tranh đang vẽ dở.

Gốc cây khô trong bức tranh anh vẽ từ mấy năm trước, Tiểu Dã nói nhìn quá tuyệt vọng, toàn hơi thở chết chóc nên giục anh vứt bỏ nhưng anh lại luôn cảm thấy không nỡ. Sự mê hoặc tuyệt vọng mà đoạn cây khô héo rũ đó tỏa ra phảng phất như nữ thần vận mệnh đang giơ tay vẫy gọi, không có tâm tình của lúc đó thì anh cũng khó có thể lột tả được vẻ bi thương đến vậy.

Vì thế anh muốn vẽ thêm một chút màu sắc bên cạnh để tạo nên sự tương phản tuyệt đối, nhất định sẽ tạo ấn tượng rất mạnh đối với thị giác người

xem. Anh muốn vẽ một mầm cây tươi non nhưng lại cảm thấy không lý tưởng lắm, hiệu quả vẫn cứ kém một chút so với điều anh mong muốn.

Cỏ non lá xanh hình như đều quá mỏng manh, không thể tương xứng với gốc cây khô đã trải qua bao mưa gió đó, cũng không đủ để xứng với khung cảnh này. Anh nhìn chăm chăm gốc cây khô trên bức tranh, trong đầu lại hiện ra đôi mắt đau thương của Hoài Nguyệt khi vừa bế Đậu Đậu vừa khóc. Một đôi mắt đẹp như vậy vốn nên ở trạng thái tươi tắn, vui vẻ nhưng lại toát ra nỗi thê lương của ngày đông giá rét làm người ta không thể không cảm thấy thương xót.

Cơ Quân Đào cầm bút vẽ ngơ ngẩn một hồi lâu vẫn không tìm được ý tưởng, liền dứt khoát quăng bút, lái xe đến phòng triển lãm Tố.

Cả buổi sáng Cơ Quân Dã cùng trợ lý xem một loạt tác phẩm của bố tại phòng triển lãm vừa được “Cẩm Tú trai” bồi xong, bận rộn đến mức không ăn trưa.

Nghệ nhân Diệp ở “Cẩm Tú trai” là người có tiếng trong giới hội họa về kỹ thuật bồi tranh. Vì lần này có không ít tác phẩm lớn có giá trị, giao cho các cửa hàng khác thì không yên tâm nên bố cô sẵn sàng hoãn lại thời gian tổ chức triển lãm tranh để đợi nghệ nhân Diệp đích thân ra trận.

Một nguyên nhân khác khiến triển lãm tranh bị hoãn lại là vì tác phẩm của Cơ Quân Đào vẫn chưa đủ, chưa đạt số lượng yêu cầu của bố cô. Cô không dám thúc giục anh trai quá mức, sợ anh nổi cáu lại quăng gánh giữa đường. Vốn anh đã không sẵn lòng cùng tổ chức triển lãm tranh với bố, cô phải dùng tình mà cảm hóa, dùng lý mà thuyết phục, vừa ấm vừa xoa, than thở khóc lóc mãi mới ép anh nhận lời, cô không muốn mọi việc sắp thành lại bại trong gang tấc. Có điều, mặc dù bị trì hoãn nhưng Cơ Quân Đào vẫn đang làm việc theo đúng kế hoạch, nghĩ đến điều này, Cơ Quân Dã cảm thấy được an ủi. Lần này cô tổ chức triển lãm tranh cũng không nhằm

một mục đích nào khác ngoài việc muốn anh trai có thể trở lại với cuộc sống bình thường.

Lúc Cơ Quân Đào đến thì Cơ Quân Dã vừa dặn dò nhân viên thu lại các bức vẽ để chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Cơ Quân Dã vui mừng hỏi, trong trí nhớ của cô, số lần Cơ Quân Đào xuất hiện tại phòng triển lãm Tố, ngoài ngày thứ Hai hằng tuần thì có thể đếm được trên đầu ngón tay: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, hôm nay tâm trạng không tốt nên đến xem”. Cơ Quân Đào nhìn lên tường, bức thư pháp của mẹ đã không còn ở đó, chắc là em gái sợ anh tức cảnh sinh tình, cái con bé Tiểu Dã này đúng là quá cẩn thận.

Cơ Quân Dã nhìn anh với vẻ hoài nghi.

Cơ Quân Đào cười nói: “Anh trai em ra khỏi cửa một lần cũng đáng để em kinh ngạc à? Về hỏi A Thích xem bây giờ anh còn có vấn đề gì không?”

Cơ Quân Dã vui mừng nói: “Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì. Em còn chưa ăn cơm, anh cũng chưa ăn đúng không? Chúng ta đến nhà hàng nào ngon ngon ăn trưa nhé!”

Cơ Quân Đào không thích không khí ồn ào trong nhà hàng nên cau mày nói: “Gọi người ta đưa đến đi, ăn cơm không cần phiền phức như vậy đâu. Anh đi xuống dưới kia xem một chút, không phải em nói mới sắp xếp lại sao?” Dứt lời, anh liền đi ra ngoài.

Vị trí của phòng triển lãm Tố nằm gần khu du lịch, cửa quay ra phố Sơn Âm, còn gọi là phố quán bar, đối diện là Viện Mỹ thuật, cách đó không xa là viện bảo tàng.

Buổi tối ở đây xa hoa, cực kỳ náo nhiệt. Người làm nghệ thuật hay không làm nghệ thuật đều tới quán bar nói chuyện nghệ thuật. Trái ngược với hình ảnh ban đêm, ban ngày ở đây lại rất yên tĩnh, những cây cổ thụ chọc trời hai bên đường phủ bóng mát theo suốt chiều dài con phố. Cũng chính vì vậy mà con phố này có tên là Sơn Âm, nghĩa là bóng cây.

Chỉ có điều con đường ngàn năm lịch sử này dù đã được mở rộng, tu sửa nhiều lần nhưng vẫn còn xa mới đuổi kịp bước chân phát triển của thành phố. Vì nằm trong khuôn viên thành phố nên phố Sơn Âm rất chật hẹp, bãi đỗ xe là một vấn đề nan giải. Sau khi thả Hoài Nguyệt xuống cửa phòng triển lãm, Đặng Duyên Duyên mới tiếp tục lái xe đi tìm chỗ đỗ.

Hoài Nguyệt chán nản đi vào phòng triển lãm Tố, vừa chậm rãi dạo bước ở tiền sảnh vừa chờ Đặng Duyên Duyên quay lại. Nhớ lại dáng vẻ Đậu Đậu, nước mắt lưng tròng lúc gần xuống xe hôm qua, cô lại cảm thấy cực kỳ đau xót.

Dù cô đã tìm cách bù đắp như thế nào thì cuộc hôn nhân tan vỡ vẫn mang đến thương tổn cho con trai mình. Thường nói sau khi ly hôn bố vẫn là bố, mẹ vẫn là mẹ, điều này chỉ có thể lừa trẻ con khi nó mới ba, bốn tuổi. Sau khi đứa trẻ lớn lên thì kiểu gì trong lòng nó cũng có một vết thương về việc bố mẹ bỏ nhau. Bây giờ cô chỉ hy vọng sự cố gắng của mình có thể hạ mức tổn thương cho con trai xuống thấp nhất. Có lẽ tiếp xúc nhiều hơn với thế giới và xã hội bên ngoài thì tầm nhìn của trẻ sẽ trở nên rộng mở. Có lẽ, tạo cho con một sở thích hay một niềm đam mê sẽ đánh lạc hướng chú ý của nó. Cũng có lẽ, sau khi có thêm một em bé, nhà họ Lỗ sẽ đồng ý giao Đậu Đậu cho cô nuôi dưỡng.

Không biết vợ mới của Lỗ Phong sinh cho anh ta con gái hay con trai, cô nghĩ. Lỗ Phong là người cực kỳ trọng nam khinh nữ, nếu như cũng sinh con trai thì có lẽ còn có thể thương lượng. Nếu không thì chắc chắn sẽ rất khó. Lúc nào đó, mình phải tìm cách thăm dò mới được.

Hơn một năm đã qua từ khi ly hôn, hình như người nhà họ Lỗ đang cố gắng giấu cô tất cả mọi tin tức có liên quan đến vợ hai của Lỗ Phong, sợ cô đau lòng hay là sợ tâm tình của cô sẽ ảnh hưởng đến Đậu Đậu? Cô cũng chẳng muốn suy đoán nguyên do, nếu cô thật sự muốn biết thì chẳng lẽ lại không hỏi thăm được sao? Chẳng qua là cô không muốn biết nên mới như vậy. Bằng không, với trình độ săn tin của Đặng Duyên Duyên thì có gì cô muốn mà không thể biết kia chứ?

Hoài Nguyệt chậm rãi đi vào trong rồi dừng lại trước một bức tranh.

Đây là một bức tranh sơn dầu có tên: “Cây”. Một vùng quê hoang vắng, ẩn trong sương mù là một gốc cây khô dường như đã đứng ở đó cả ngàn vạn năm. Phía sau tầng mây lộ ra ánh sáng màu vàng, màu sắc rực rỡ nhưng lại gợi một cảm giác cô độc. Thương Hoài Nguyệt cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là sắc điệu ấm áp, vì sao người xem lại cảm thấy lạnh giá? Cô không cầm lòng được, lại gần bức tranh.

“Xem tranh sơn dầu thì không thể đứng quá gần”. Một giọng đàn ông nhẹ nhàng vang lên sau lưng.

Giọng nói rất quen thuộc, Hoài Nguyệt lui ra phía sau một bước rồi quay người lại, không biết từ bao giờ Cơ Quân Đào đã đứng ở sau cô.

“Cơ tiên sinh, anh cũng đến xem tranh à?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi bất ngờ.

“Cô thích bức tranh này không?” Cơ Quân Đào nhìn bức Cây, đó là tác phẩm anh vẽ từ nhiều năm trước, là một trong số rất ít những tác phẩm tranh sơn dầu anh cảm thấy tương đối hài lòng, không biết bị Tiểu Dã tìm thấy rồi mang tới treo ở đây từ lúc nào.

“Đối với hội họa thì tôi dốt đặc cán mai. Hôm nay tôi tới đây là vì cần đi cùng một người bạn”. Hoài Nguyệt xấu hổ nói: “Cảm thấy hơi quen mắt, cảnh như thế này tôi đã từng nhìn thấy ở nước ngoài”.

“Ở châu Úc?”

“Đúng thế”, Hoài Nguyệt gật đầu: “Ở châu Úc có thể thường xuyên nhìn thấy hình ảnh như vậy, một gốc cây nhẵn bóng đứng ở giữa trời đất, không có lá cây, chỉ có thân cây trơ trọi vươn thẳng lên không trung, đẹp đến vô hạn, trào dâng vô ngần. Có lúc người xem sẽ cảm giác như nó đang sục sôi tình cảm, mặc dù chỉ là một cái cây khô nhưng người ta lại cảm nhận được sức sống tràn đầy của nó, chứ không phải như bức tranh này”. Ánh mắt cô dừng lại trên thân cây sẫm màu đỏ, mơ màng.

Cơ Quân Đào vô thức đến gần, chăm chú nhìn gương mặt dịu dàng của cô: “Bức tranh này tạo cho cô một cảm giác khác à?”

“Tại sao cái cây này lại cô độc như vậy? Đứng giữa ánh sáng chói lọi mà vẫn lạnh lẽo. Dường như tôi cũng cảm thấy nó đang lạnh đến mức run rẩy. Hình như trời đất này không phải ngôi nhà để nó tự do sinh trưởng mà là cái lồng giam cầm. Nó không có chỗ để trốn tránh, không có nơi để dựa dẫm”.

Buổi trưa, người trong phòng triển lãm dần dần về hết, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, Hoài Nguyệt lại vô thức hạ thấp âm thanh một chút.

Muốn nghe thấy rõ hơn nên Cơ Quân Đào lại tiến thêm một bước đến gần cô, hai người đứng kề vai nhau.

“Cô cảm thấy nó rất cô độc sao?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của anh, ẩn trong đó dường như có một cảm xúc khó hiểu đang dâng trào.

Cô cảm thấy hoảng sợ, thầm trách căn bệnh nghề nghiệp mang tên khoe chữ của mình lại phát tác không đúng lúc. Không biết là câu nào mình nói đã động chạm đến thần kinh của người đàn ông miễn cảm cực độ trước mặt này.

Cô đỏ mặt nói với vẻ mặt tự nhiên: “Tôi không có tri thức hội họa gì, Cơ tiên sinh cứ coi như tôi nói liên thiên là được rồi. Bức tranh này đương nhiên rất đẹp”. Có thể là tâm trạng người xem tranh khác nhau nên cảm nhận của họ khi đứng trước cùng một cảnh sắc cũng khác nhau. Chuyển đi châu Úc là hành trình trăng mật của cô và Lỗ Phong. Khi ấy, tất cả những gì cô nhìn thấy đều bồng bồng sức sống.

Cơ Quân Đào điều chỉnh lại cảm xúc, mỉm cười nói: “Không cần phải có tri thức hội họa mới xem được tranh. Thực ra cô rất hiểu hội họa. Cô nói chính xác như vậy thì người vẽ tranh nhất định sẽ rất hài lòng”.

Hoài Nguyệt từ chối cho ý kiến, người vẽ tranh? Ai biết người ta nghĩ thế nào chứ?

Cơ Quân Dã xuống tìm anh trai gọi lên ăn cơm, giật mình đứng nhìn cảnh này. Đây là lần đầu tiên anh trai chủ động tới gần một phụ nữ trong vòng nhiều năm như vậy. Lúc này anh đang đứng bên cạnh Hoài Nguyệt, toàn thân toát ra sự dịu dàng, ấm áp. Cô suy nghĩ một chút rồi mỉm cười, xoay người đi lên.

Đặng Duyên Duyên đỗ xe xong, quay lại thấy Hoài Nguyệt đứng cạnh một người đàn ông cùng xem tranh, cảm thấy rất bất ngờ. Cô chần chừ một hồi rồi mới cất tiếng gọi.

Hoài Nguyệt giới thiệu với Cơ Quân Đào: “Đặng Duyên Duyên, bạn học của tôi. Cô ấy làm ở đài truyền hình, vì sắp phải phỏng vấn một họa sĩ nên đến đây học hỏi trước”. Cô lại nói với Đặng Duyên Duyên: “Đây là Cơ tiên sinh, chúng tôi là hàng xóm”.

Đặng Duyên Duyên cơ bản không nghe rõ lời Hoài Nguyệt. Cô vừa lặng lẽ đánh giá Cơ Quân Đào vừa thầm thán phục. Loại đàn ông đẹp như ngọc này đúng là hiếm thấy thật. So với anh ta thì mấy người dẫn chương trình được gọi là minh tinh ở đài truyền hình quả thực đều rất thô kệch. Ngoài

nước da trắng xanh thì người đàn ông này quả thực không có một chút tí vết nào, ngoại hình rõ ràng rất đẹp nhưng lại không có cảm giác mềm yếu, ngược lại còn tỏ ra khí độ bất phàm. Trong lòng cô thầm hâm mộ Hoài Nguyệt. Đúng là số đào hoa bất tận, ngay cả hàng xóm cũng là một gã đẹp trai đến vậy. Cô liền hỏi: “Cơ tiên sinh là họ Cơ nào? Chữ ‘Cơ’ có bộ Nữ bên cạnh à? Họ Cơ giống họ Cơ Quân Đào đúng không?”

Cơ Quân Đào gật đầu, không hiểu vì sao lại nhắc tới tên mình.

Hoài Nguyệt hiểu ra, nói: “Thì ra anh cũng là họ Cơ này, vậy mà giờ tôi mới biết”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô: “Cô chưa bao giờ hỏi tôi mà”.

Đặng Duyên Duyên nói: “Họ Cơ này rất hiếm, ngoài anh chàng Cơ Quân Đào mà chúng tôi đang tìm thì anh là người họ Cơ thứ hai mà tôi biết”.

Cơ Quân Đào nghi hoặc nhìn về phía Hoài Nguyệt, không biết vì sao hai người bọn họ lại tìm mình.

Hoài Nguyệt giải thích: “Bố Cơ Quân Đào là ngài Cơ Trọng Minh tiếng tăm vang dội. Sắp tới hai bố con nhà họ Cơ sẽ tổ chức triển lãm tranh. Đài truyền hình phải tìm vị Cơ Quân Đào này để phỏng vấn, tạp chí tôi làm cũng muốn tìm anh ấy để làm nhân vật trang bìa. Có điều nghe nói anh ấy không bao giờ đồng ý trả lời phỏng vấn cả”.

Cơ Quân Đào nhíu mày, giơ tay xem đồng hồ rồi nói: “Tôi có việc phải đi trước đây, hai người cứ xem tranh đi nhé”.

Không đợi hai cô gái trả lời, anh đã quay người đi.

Đặng Duyên Duyên nhìn theo, tiếc nuối nói: “Cái anh chàng này nói đi là đi luôn à? Sao mà khó tính thế?”

Hoài Nguyệt không đồng tình, nói: “Tính tình Cơ tiên sinh vốn vậy mà, chúng ta vào xem tiếp đi”.

Đặng Duyên Duyên không cam lòng đi tới, ghé vào tai cô, nhẹ giọng hỏi: “Anh ta làm gì vậy? Đã có vợ chưa? Có bạn gái chưa?”

“Sao thế? Định đá anh chàng đẹp trai làm bên ngoại thương của bạn à?”
Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô, nói đùa: “Tớ cũng không biết Cơ tiên sinh làm gì, có điều hình như còn chưa có bạn gái. Nếu bạn theo đuổi được thì hai chúng ta sẽ trở thành hàng xóm, được thế thì đúng là quá tuyệt”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Bởi vì hôm Đoan ngo đã nói nặng lời với Hoài Nguyệt, lại nghe Đậu Đậu về nói mẹ khóc nên trong lòng Lỗ Phong vẫn thấp thỏm không yên. Ngày thứ Sáu, anh ta đến trường mầm non đón con từ rất sớm rồi lại đến tòa soạn tạp chí đợi Hoài Nguyệt để đưa hai mẹ con về căn nhà ở ngoại ô.

Hoài Nguyệt không muốn để anh ta đưa về: “Tối nay tôi và Đậu Đậu đều ở trong thành phố, sáng sớm ngày mai mới đi. Buổi sáng mát mẻ, đi xe buýt cũng rất tiện”.

Mũi Lỗ Phong hơi cay cay, thầm nghĩ, nếu như không phải vì mình lãng nhãng thì bây giờ ai nỡ để một người vợ xinh đẹp với đứa con đáng yêu như vậy đi xe buýt chứ.

Vừa kết hôn xong, Viên Thanh đã lấy cố mình có thai, không tiện chen xe buýt và không hề khách khí bảo Lỗ Phong mua xe cho cô ta. Sau đó Viên Thanh còn chuyển sang làm việc tại một công ty khác, nói rằng phải mời khách ăn cơm, làm tốt quan hệ từ trên xuống dưới nên yêu cầu anh ta làm cho cô ta một tấm thẻ phụ. Ngoài miệng không nói nhưng trong lòng anh ta không hề thoải mái. Mỗi năm anh ta kiếm được không ít tiền nhưng trước kia Hoài Nguyệt không bao giờ yêu cầu anh ta cái gì, tấm thẻ phụ ngân hàng anh ta làm cho Hoài Nguyệt quanh năm không thấy quẹt lần nào. Cô còn nói làm luật sư có áp lực quá lớn, nếu anh ta muốn thì cứ nghỉ ngơi vài năm, thu nhập của cô cũng đủ để nuôi sống gia đình. Khi đó, anh ta nghe chỉ cảm thấy nhảm nhí, vô nghĩa nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy từng câu từng chữ đều tràn ngập thương yêu. Vậy mà mình lại tự tay vứt bỏ tình yêu dịu dàng ấy. Đầu mình không phải chỉ dùng để trông cò thì còn để làm cái gì nữa đây?

“Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé. Đã lâu rồi Đậu Đậu không được ăn cơm với bố mẹ. Sau này cũng đừng đi xe buýt nữa, anh đưa hai mẹ con đi. Dù sao cũng phải đưa Đậu Đậu đến đây, thêm một đoạn đường như vậy cũng có vấn đề gì đâu”. Vì Hoài Nguyệt không đi xe, tối thứ Sáu thường là Lỗ Phong đón con về rồi lại đưa đến chỗ cô. Hôm nào Lỗ Phong đi công tác thì sau khi ăn tối xong, Hoài Nguyệt sẽ đến chỗ giáo sư Tần đón con.

“Không cần”, Hoài Nguyệt nói: “Ngồi xe buýt rất tốt, phong cảnh trên đường ra ngoại ô cũng rất đẹp, Đậu Đậu thích lắm, đúng không Đậu Đậu?”

“Vâng”, Đậu Đậu gật đầu.

Lỗ Phong bất đắc dĩ thở dài, nói: “Vậy chúng ta đi ăn cơm, ăn xong anh đưa em về nhà. Đậu Đậu, đến quán bà Hương ăn cà om tương được không?”

Đậu Đậu vui vẻ nói: “Được, con còn phải ăn sườn chua ngọt với sò nướng nữa. Mẹ, chúng ta cùng đi ăn cơm với bố được không?”

Nhìn đôi mắt mở to chờ đợi của Đậu Đậu, Hoài Nguyệt không thể chối từ, gật đầu nói: “Được, nhưng Đậu Đậu cũng phải ăn cả rau nữa. Hôm qua mẹ gọi điện thoại cho cô giáo Vương. Cô Vương nói Đậu Đậu không chịu ăn rau mà gạt hết rau trong bát sang bát của bạn khác, có đúng không?”

Đậu Đậu gật đầu: “Lý Gia Dĩnh béo quá, đang cần giảm béo nên bạn ấy đòi đổi thịt lấy rau của con mà”.

Nghe vậy, cả Lỗ Phong và Thương Hoài Nguyệt đều cười. Lỗ Phong nói: “Nói đúng lắm con trai ạ. Con gái mà béo quá thì sẽ không đẹp, như mẹ thế này mới là đẹp”.

Đậu Đậu vội vuốt đuôi: “Cô giáo Vương của bọn con cũng nói mẹ đẹp. Ông Ưng, cô Cơ, chú Trần đều nói mẹ đẹp, mẹ là một đại mỹ nữ”.

Lỗ Phong hỏi: “Chú Trần là ai?”

“Chính là chú giám đốc đã dẫn con đi xem thuyền rồng. Chú ấy nói con cũng đẹp như mẹ, thế là nói mẹ đẹp đúng không bố?”

“Không đúng”. Lỗ Phong nhớ tới gã giám đốc trẻ tuổi vừa cao to vừa đẹp trai kia, hậm hực nói: “Con trai không thể giống con gái được, chú ấy nói vậy đấy”.

“Lỗ Phong”, Hoài Nguyệt bất mãn nói: “Đừng nói chuyện với trẻ con như vậy”.

Lỗ Phong không lên tiếng, ba người tới ngồi xuống một bàn ăn trong đại sảnh quán cơm bà Hương. Đây là nơi trước kia hai người họ thường đến, Hoài Nguyệt thích nhất là cá om dưa ở đây.

“Sữa chua hay là nước chanh tươi?” Lỗ Phong hỏi, trước kia Hoài Nguyệt luôn gọi một trong hai loại đồ uống này.

“Không cần, ăn cơm luôn đi, Đậu Đậu cũng không thích uống gì”. Hoài Nguyệt từ chối: “Ăn rồi về sớm một chút, nhà anh còn có em bé đang chờ”.

Lỗ Phong sửng sốt, cười khố nói: “Hoài Nguyệt, đúng là em không quan tâm đến anh một chút nào cả. Em bé đã bỏ lâu rồi. Cô ấy bị sốt cao một trận, truyền quá nhiều thuốc kháng sinh”.

Hoài Nguyệt a một tiếng, bỏ rồi? Lúc đầu người phụ nữ đó nước mắt nước mũi giàn giụa nói bác sĩ khuyên cô ta cẩn thận, không được nạo thai vì thể trạng của cô ta rất khó có em bé. Nói vậy thì sau này cũng rất khó có em bé nữa? Thật hay giả thì ai mà biết được, và cô cũng không quan tâm. Có điều, vốn cô muốn đón Đậu Đậu về ở với mình nhưng xem ra tạm thời lại không được rồi.

“Mẹ, chúng ta gọi một chai nước ngọt được không?” Thấy hai người yên lặng không nói, Đậu Đậu liền cao giọng hỏi.

“Sao thế? Khát rồi à?” Hoài Nguyệt thôi không suy nghĩ nữa, cười tủm tỉm hỏi con trai.

Đậu Đậu nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, nhỏ giọng nói: “Bố cũng ở đây, mẹ cũng ở đây, có đủ cả nhà. Vui quá, chúng ta phải ăn mừng mới được”.

Vừa nghe con nói vậy, hai người lớn bên cạnh đều sửng người. Hoài Nguyệt chưa xót quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, Lỗ Phong ho một tiếng, nhìn Hoài Nguyệt rồi nói với Đậu Đậu: “Vậy chúng ta gọi một chai rượu vang được không?”

Hoài Nguyệt lập tức quay đầu lại định ngăn cản nhưng Đậu Đậu đã cướp lời: “Không được, bố phải lái xe. Nếu uống rượu sẽ bị chú cảnh sát bắt, không được uống”.

Lỗ Phong trêu con trai: “Bố uống say thì không phải còn có mẹ ở đây sao? Mẹ cũng biết lái xe mà”.

“Mẹ nhất gan không dám lái xe, để sau này con lớn con lái xe thì bố có thể uống rượu”. Đậu Đậu khuyên bố với vẻ mặt nghiêm túc: “Được không?”

“Được, con trai ngoan lắm”. Lỗ Phong xoa đầu Đậu Đậu rồi thấp giọng thì thầm: “Đậu Đậu ngoan hơn bố”.

Trong lúc ăn cơm, chỉ có Đậu Đậu hăng hái kể những chuyện xảy ra tại trường. Hoài Nguyệt có thể thấy hôm nay Đậu Đậu rất vui vẻ, trong khi lòng cô ngày càng u ám. Một năm sau ly hôn, cô đang học cách từ từ cởi bỏ sự vương vấn, không ngờ con trai cô lại còn vương nhiều hơn cả cô. Cô tự hỏi trong lòng, có phải sự kiên quyết lúc đầu là sai hay không? Có phải mình nên tìm cách nhẫn nhịn vì con trai? Nếu như lúc đầu cô không

quyết tâm ly hôn thì ít nhất cũng có thể cho con mình một gia đình có vẻ hòa thuận, ít nhất có thể cho con được ăn cơm cùng bàn với bố mẹ.

“Hoài Nguyệt, sau này tuần nào chúng ta cũng ăn một bữa cơm với Đậu Đậu nhé”, Lỗ Phong nói: “Em xem hôm nay nó vui vẻ đến mức nào”.

Hoài Nguyệt định từ chối theo bản năng, nhưng vừa thấy Đậu Đậu nhìn mình với vẻ mong chờ liền vội gật đầu. Mặc dù hôn nhân đã tan vỡ nhưng Đậu Đậu là con của hai người bọn họ, điều này mãi mãi không thể thay đổi. Nếu như một bữa cơm có thể làm cho Đậu Đậu vui vẻ như thế thì có không muốn nhìn mặt Lỗ Phong đến mấy, cô cũng có thể chịu đựng được.

“Ăn nhiều một chút, chưa đến mùa hè đã bắt đầu gầy rồi. Cứ như vậy thì có khi Đậu Đậu sẽ nặng hơn cả mẹ đấy”. Hiển nhiên Lỗ Phong rất vui vẻ, anh ta gấp một miếng cá bỏ vào bát cô rồi nói tiếp: “Trường đại học tổ chức cho các giảng viên đi nghỉ hè, bố mẹ muốn cho Đậu Đậu đi theo, em thấy có được không?”

Hoài Nguyệt do dự không nói lời nào.

Lỗ Phong cười nói: “Yên tâm, bố mẹ có phải người già bảy, tám mươi tuổi không trông nổi cháu đâu. Hơn nữa Đậu Đậu của chúng ta lanh lợi lắm, sức khỏe cũng rất tốt...”

“Đừng khen nó! Không được khen trẻ con. Anh quên là trước kia mỗi lần khen nó khỏe mạnh là nó lại bị sốt, phải truyền nước sao?” Hoài Nguyệt vội vã ngắt lời.

“Em đúng là, chuyện này mà em cũng tin được”. Lỗ Phong mỉm cười, lắc đầu nhìn cô: “Từ khi làm mẹ, em đã cẩn thận hơn trước nhiều. Trước kia em vô tâm có để ý đến cái gì bao giờ đâu”.

“Tôi chỉ còn có mình Đậu Đậu, làm sao dám như vậy nữa”. Hoài Nguyệt cảm khái: “Nếu như có thể làm lại tất cả thì tôi sẽ nghe lời bố mẹ, ở lại bên

cạnh họ chứ không đến thành phố này”.

Lỗ Phong ghen lời: “Hoài Nguyệt, anh xin lỗi”.

Hoài Nguyệt khẽ nhếch môi, nụ cười xa cách: “Anh có lỗi với tôi, có điều tôi không muốn cứ oán hận mãi. Hơn một năm rồi, tôi cũng đã học được cách buông xuôi. Vì Đậu Đậu nên tôi bỏ qua chuyện cũ. Lần sau có chuyện gì liên quan đến Đậu Đậu thì không cần phải chuyển lời qua mẹ anh nữa, chúng ta sẽ cùng bàn bạc”.

Lỗ Phong nhìn vẻ bình thản của Hoài Nguyệt, sự hối hận và tiếc nuối lại tràn ngập trong lòng: “Hoài Nguyệt, nếu như...”

“Tôi phải đưa Đậu Đậu về rồi, Chủ nhật anh tới đón con đúng giờ nhé”. Hoài Nguyệt lấy giấy ăn lau miệng cho Đậu Đậu: “Đậu Đậu, ăn no chưa? Cùng mẹ về nhà được không?”

Đôi mắt to của Đậu Đậu xoay tròn, hết nhìn bố lại nhìn mẹ rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Lỗ Phong thở dài, nuốt lời định nói vào trong.

Lỗ Phong lái xe đưa hai mẹ con về nhà, lúc sắp tới cửa, đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi: “Hoài Nguyệt, có thích bức tranh lần trước không? Bức Ảnh trắng của Cơ Quân Đào ấy?”

“Cơ Quân Đào? Bức tranh đó là của Cơ Quân Đào à?” Hoài Nguyệt kinh ngạc hỏi. Bức tranh đó vẫn treo trong phòng sách, từ sau khi treo lên, cô chưa từng nhìn đến nó lấy một lần.

“Đúng vậy, thỉnh thoảng phòng triển lãm Tổ lại treo một vài tác phẩm của anh ta. Hôm đó anh tình cờ gặp được, cảm thấy nếu treo trong phòng sách sẽ rất hợp. Hôm đó lại là sinh nhật em, anh nghĩ có thể em sẽ thích”.

“A, thì ra tranh của anh ta có phong cách như vậy”. Hoài Nguyệt nói như đang suy nghĩ gì đó.

“Sao vậy?” Lỗ Phong cảm thấy khó hiểu: “Ai đang tìm tranh của anh ta à?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy gần đây người này đột nhiên trở nên rất nổi tiếng”.

“Bố anh ta là Cơ Trọng Minh, đó mới là người nổi tiếng thật sự. Nghe nói mẹ anh ta tự sát, anh ta cực kỳ yêu mẹ nên đã gác bút một thời gian, gần hai năm mới quay lại với hội họa, cho nên anh ta có rất ít tác phẩm nhưng giá lại rất cao. Người làm nghệ thuật bao giờ cũng mẫn cảm, yếu ớt như vậy”.

“Chỉ có người mẫn cảm mới có thể làm nghệ thuật. Chúng ta nhìn thì thấy đẹp nhưng có lẽ quá trình sáng tác lại rất đau khổ”. Trong đầu Hoài Nguyệt hiện lên hình ảnh bức tranh sơn dầu cô nhìn thấy hai ngày trước, gốc cây đó cô đọc đến mức khiến người ta nhìn mà muốn rơi lệ.

“Em đúng là học trò của mẹ anh, cứ nghiêm túc một chút là lại vẩn vơ loãng ngoãng như đang lên lớp ấy”. Lỗ Phong cười nói. Rất lâu không nghe thấy cô nói chuyện như vậy rồi. Trước kia mỗi khi đọc sách, xem phim hay thậm chí xem một bản tin, cô đều thích chui vào lòng anh thầm thì nói cho anh nghe suy nghĩ của mình, còn anh thì luôn miệng gọi cô là “cô giáo Thương, cô giáo Thương”. Đó là khoảng thời gian ngọt ngào nhất của hai người.

Hoài Nguyệt cười cười tự giễu rồi mở cửa xe đi xuống.

Đậ Đậ nhảy xuống phía cửa bên kia, từ xa đã nghe thấy tiếng sủa của Leshy liền vui vẻ nói: “Mẹ, Leshy về rồi!” Nói rồi, cậu bé vội chào tạm biệt bố rồi chạy đến trước cửa nhà họ Cơ gọi to: “Leshy, Leshy!”

Cơ Quân Đào mở cửa đi ra, nhìn thấy Hoài Nguyệt, anh vội giữ chắc Leshy rồi nói: “Đậu Đậu về rồi à?”

Đậu Đậu nói với Hoài Nguyệt: “Mẹ, con muốn đi chơi với Leshy một lát. Vừa rồi ăn cơm no quá, mãi chưa tiêu”.

Hoài Nguyệt lui lại hai bước, cố nén sợ hãi, nói: “Cô chú còn phải nghỉ ngơi, để ngày mai sang chơi với Leshy sau”.

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào hiểu ý, mỉm cười đỡ lời: “Mới hơn tám giờ, Leshy cũng không ngủ sớm như vậy”. Vừa nói vừa đưa sợi dây xích Leshy cho Đậu Đậu: “Cô Cơ, chú Thích đều ở trong nhà. Mọi người đang nhớ cháu đấy, cháu vào chơi một lát. Leshy, đi từ từ thôi!”

Quả nhiên, Leshy liền cọt sọt bên người Đậu Đậu, từ từ đi vào nhà. Hoài Nguyệt cảm thấy thú vị, cười nói: “Nó nghe lời thật, Leshy đúng là rất thông minh!”

Cơ Quân Đào nói: “Đừng sợ, cùng Đậu Đậu vào nhà chơi một lát đi!”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Thôi, lát nữa tôi quay lại đón Đậu Đậu. Thăng nhóc này, cứ thấy Leshy là không cần mẹ nữa, tôi đang thấy tủi thân đây”.

Cơ Quân Đào lắc đầu than nhẹ: “Đúng là một bà mẹ nhất gan”.

Hai người nhìn nhau cười. Hoài Nguyệt cảm thấy tối nay Cơ Quân Đào hết sức hòa nhã, dễ gần. Đây là thái độ tốt nhất của Cơ Quân Đào kể từ khi hai người quen biết tới nay, thoát nhìn không giống có bệnh một chút nào. Có lẽ bệnh tình của anh đang đỡ dần. Nhớ tới vẻ háo sắc của Đặng Duyên Duyên, nụ cười trên mặt cô càng rạng rỡ hơn.

Lỗ Phong ngồi trong xe, lặng lẽ nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt, càng lúc càng căng thẳng. Nếu như mình không giữ chắc thì có lẽ Hoài

Nguyệt sẽ vĩnh viễn không còn thuộc về mình nữa. Không biết tại sao tự nhiên lại có một đám đàn ông mọc ra để tranh giành vầng trăng sáng của anh ta như vậy chứ?

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cơ Quân Dã và A Thích từ trên tầng đi xuống, bất ngờ phát hiện Cơ Quân Đào đang làm bữa sáng trong bếp. Cơ Quân Dã không khỏi kinh ngạc, quay sang nhìn A Thích, A Thích tỏ vẻ “anh đã nói rồi mà lại”. Cô lập tức cảm thấy rất vui. Cơ Quân Đào mới rán được một quả trứng, thấy em gái xuống, anh quay lại nói: “Em rán đi, anh rán không ngon”.

Cơ Quân Dã nhìn quả trứng anh vừa rán xong, màu hơi đen, may là đã rán cả hai mặt nên chắc cũng chín rồi. Cô nói: “Quả này để em ăn. Đây chính là quả trứng dán tem tay nghề đầu bếp của Quân Đào công tử đây!”

Cơ Quân Đào cảm thấy hơi xấu hổ, đặt máy nướng bánh và một túi bánh mì lên trên bàn ăn, nói với A Thích: “Tự nướng đi”. Nói xong, anh mở tủ lạnh, rót một cốc sữa lạnh định uống.

A Thích giành lấy cốc sữa của anh: “Lạnh quá, không tốt cho dạ dày”, nói xong bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

A Thích vừa đợi hâm nóng sữa vừa thì thầm gì đó vào tai Cơ Quân Dã đang rán trứng bên cạnh. Cơ Quân Dã bật cười đấm anh ta một cái.

Đã vô số lần thấy hai người bọn họ cãi nhau ầm ĩ, nhưng lúc này Cơ Quân Đào lại đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ, cứ đứng bần thần.

Ba người vừa ăn sáng vừa tán gẫu, thực ra là chỉ có hai người thích ồn ào trò chuyện với nhau, còn Cơ Quân Đào thì trước sau như một, vẫn yên lặng không nói.

“Anh, hai ngày trước con Mực nhà Vân Vân đã đẻ một đàn Mực con, em thấy đáng yêu quá nên dặn cô ấy để dành cho em một con”, Cơ Quân Dã nói: “Em muốn cho Đậu Đậu, thằng nhóc đó nhất định sẽ rất vui”.

A Thích lắc đầu thở dài, nói: “Anh thật sự hâm mộ Đậu Đậu, em chưa một lần nhớ đến anh những khi có chuyện tốt”.

“Không nên, mẹ nó sợ chó lắm”. Cơ Quân Đào đang uống sữa chợt nói chen vào mà không thèm ngẩng đầu lên: “Bình thường Đậu Đậu đi học, cô ấy đi làm, vậy ai chăm sóc chó được? Lúc về đây thì cô ấy vừa phải chăm con vừa phải chăm chó, em đừng làm người ta vất vả thêm nữa”.

“Em lại không nghĩ tới chuyện này”, Cơ Quân Dã nhứt chí nói: “Mà cái cô Hoài Nguyệt này nữa, chó thì có gì phải sợ chứ, con Mực đó có lớn hết cỡ cũng không to bằng một nửa Leshy của chúng ta, chắc không thành vấn đề, nhỉ?”

A Thích nói: “Để Đậu Đậu thuyết phục mẹ nó, nếu mẹ nó mềm lòng thì không chừng sẽ vượt qua được sợ hãi”, nói xong lại lén nháy mắt với Cơ Quân Dã.

Cơ Quân Đào không vui, nói: “Đừng làm khó người ta, Đậu Đậu thích chó thì có thể đến chơi với Leshy, cần gì làm cho người ta khó xử”.

Cơ Quân Dã cười hì hì, nói: “Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo nhất. Bất kể Hoài Nguyệt đi làm, về nhà, trong tuần hay cuối tuần đều suy nghĩ giúp cô ấy cả”.

Về mặt Cơ Quân Đào chợt đông cứng lại, sau đó lập tức nghiêm mặt, không nói gì nữa.

Thấy tình thế không ổn, A Thích vội kéo Cơ Quân Dã đứng dậy, nói: “Quân Đào, hai đứa tôi đi mua thức ăn đây. Máy hôm trước Tiểu Dã học được vài chiêu trên ti vi, hôm nay phải trở tài. Anh muốn ăn món gì nào?”

“Tùy!” Cơ Quân Đào vẫn sầm mặt, suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Mua một ít sò với cà”.

A Thích vội kéo Cơ Quân Dã ra cửa, Cơ Quân Dã không vui, nói: “Anh kéo em làm gì, không phải em đang nói chuyện đảng hoàng sao? Anh trai em đã để ý Hoài Nguyệt thì em nhân tiện mượn cơ hội chỉ đường cho anh ấy. Nếu không, chính anh ấy sẽ không nghĩ đến vấn đề này đâu”.

“Đại tiểu thư của anh, em còn chưa học được mấy chiêu bề ngoài của anh mà đã dám mở phòng khám rồi à?” A Thích khoác eo cô, dờ khóc dờ cười: “Anh chỉ nói Quân Đào không bài xích Hoài Nguyệt. Có lẽ thái độ không bài xích này từ từ sẽ phát triển thành thích, nhưng cũng có lẽ sẽ phát triển thành không bài xích người khác. Tại sao em lại nói trắng ra như vậy? Xem em làm anh ấy sợ rồi kia kìa. Phản tác dụng!”

“Nhưng rõ ràng anh ấy quan tâm đến người ta mà, anh đã thấy anh ấy nghĩ trước nghĩ sau cho người phụ nữ nào như vậy chưa? Vân Vân hay là Tiểu Cẩm? Đó đều là những người cực kỳ yêu anh ấy đấy. Ngay cả em cũng chưa bao giờ được anh ấy quan tâm như vậy”. Cơ Quân Dã không phục, giọng nói mang vẻ không cam lòng.

“Em?” A Thích cười nói: “Em chăm sóc anh ấy giống như con trai mình, anh thấy anh ấy nhìn em không khác gì nhìn mẹ em thì có”.

“Nếu thật sự như vậy cũng tốt. Nếu như mẹ vẫn còn thì anh ấy cũng sẽ không trở nên như bây giờ”. Cơ Quân Dã buồn bã nói: “Có lúc em thật sự sợ mình vừa quay đi thì anh ấy cũng sẽ bỏ đi như mẹ em. Anh cũng biết mà, từ bé anh ấy đã không chịu nói ra tâm sự trong lòng với người khác giống hệt mẹ em. Ngay trước lúc khi đi mẹ còn nói với em là muốn thay rèm cửa sổ mới, muốn dùng rèm cửa bằng sa mỏng”.

A Thích cầm tay Cơ Quân Dã: “Đừng buồn nữa, anh bảo đảm Quân Đào chắc chắn sẽ không giống mẹ. Bệnh của anh ấy đã gần khỏi hẳn rồi. Từ khi

anh ấy chịu nhận lời mời của Viện Mỹ thuật là anh đã thấy không có vấn đề gì rồi. Nếu không, em nghĩ anh ấy lên lớp cho sinh viên kiểu gì? Cho dù có lãnh đạm đến mấy thì cũng vẫn phải giảng bài với trả lời thắc mắc của sinh viên chứ. Hai năm nay các tác phẩm anh ấy vẽ rõ ràng đã nhiều lên. Mặc dù đa số chỉ là hoàn thiện các bức đang dở trước kia, nhưng em phải biết là người mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng làm chuyện gì cũng sẽ bỏ dở nửa chừng, rất khó có thể kiên trì hoàn thành một tác phẩm lớn. Cho nên, anh bảo đảm bây giờ anh ấy đã khỏi bệnh rồi, chỉ còn chưa hoàn toàn vượt qua chướng ngại tâm lý khi giao tiếp với người khác thôi. Chỉ mong Hoài Nguyệt và Đậu Đậu có thể giúp đỡ anh ấy”.

Cơ Quân Dã nói: “Em thích Hoài Nguyệt, tính tình tốt, có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Nếu như cô ấy thật sự có thể thành đôi với anh trai em thì tốt quá. Lúc đó mọi người ở cùng một chỗ nhất định sẽ vui lắm. Em cũng thích Đậu Đậu, chúng ta giúp Hoài Nguyệt cướp nó về từ tay bố nó. Chúng ta sinh một đứa con gái, tuyển Đậu Đậu làm con rể. Được vậy thì đúng là tuyệt thật”.

A Thích trêu chọc: “Đó không phải kết hôn họ hàng gần, vi phạm luật hôn nhân à?”

Cơ Quân Dã đặc ý nói: “Bọn nó mà có con với nhau thì nhất định sẽ giống Đậu Đậu, Đậu Đậu đẹp thật! Đậu Đậu!”

A Thích nhìn theo ánh mắt cô, thấy Hoài Nguyệt và Đậu Đậu đang đi trên con đường rợp bóng cây trong tiểu khu, Đậu Đậu đang cầm một chiếc bánh, vừa đi vừa ăn. Tay Hoài Nguyệt xách một con cá, một túi cà và một túi sò.

“Đậu Đậu ăn gì ngon thế? Cho cô một miếng được không?” Cơ Quân Dã ngồi xuống, vừa bẹo má cậu bé vừa trêu chọc.

Đậu Đậu đưa chiếc bánh tới gần miệng Cơ Quân Dã: “Cho cô này, bánh nhiều lớp, ngon lắm”.

“Đậu Đậu thảo quá, Đậu Đậu ăn đi”. Cơ Quân Dã xoa đầu cậu bé rồi đứng dậy, nhìn thấy Hoài Nguyệt đang xách thức ăn liền nói: “Hôm nay tôi cũng muốn làm hai món này, lát nữa chị dạy tôi được không?”

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Chị đừng làm nữa, lúc mua thức ăn Đậu Đậu cứ đòi mua thật nhiều, để lát nữa tôi nấu luôn một mâm cho chị”.

Thấy quả thật Hoài Nguyệt đã mua rất nhiều, Cơ Quân Dã liền nói: “Thì ra Đậu Đậu thích ăn hai món này. Vậy thì tốt, tôi không mua nữa, mua về cũng nấu không ngon, ăn đồ chị nấu vậy. Đậu Đậu, lát nữa sang chơi với Leshy đi!”

Đậu Đậu khó xử nói: “Hôm nay cháu phải làm bài tập, phải vẽ tranh với mẹ!”

Mắt Cơ Quân Dã sáng lên: “Tranh gì? Lát nữa để chú Cơ dạy cháu”.

Đậu Đậu lập tức hớn hở gật đầu: “Vâng, để lát nữa cháu đi tìm chú Cơ”.

Hoài Nguyệt cúi xuống dỗ dành: “Đậu Đậu, chú Cơ bận lắm, không thể thường xuyên quấy rầy người lớn làm việc được. Lát nữa mẹ vẽ cùng con được không?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút: “Vâng, vẽ xong con sẽ đi chơi với Leshy sau”.

Cơ Quân Dã còn muốn nói tiếp nhưng A Thích đã kéo cô chào hai mẹ con rồi đi đến siêu thị.

“Vừa nói mà em đã quên rồi. Sao em hấp tấp như vậy, sau này nhất định sẽ sinh con gái”, A Thích nói, vẻ bất mãn: “Em muốn tối nay hai người họ

động phòng hoa chúc à? Đừng làm Hoài Nguyệt sợ chạy mất. Bây giờ tìm đâu ra người nào thích hợp để giúp đỡ Quân Đào hơn hai mẹ con nhà họ chứ?”

Cơ Quân Dã nói: “Hay là chúng ta lượn một vòng đi, cho họ một chút cơ hội. Có Đậu Đậu ở đó, nói không chừng hai người thật sự có thể trò chuyện hoặc làm việc gì đó với nhau”.

A Thích bật cười, để mặc cô kéo ra ngoài tiểu khu.

Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhìn Hoài Nguyệt dắt tay con trai về nhà. Một người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp, một em bé đáng yêu xinh xắn, nhìn kiểu gì cũng hết như một bức tranh.

Đậu Đậu mặc quần soóc yếm, áo phông đỏ ngắn tay, vừa gặm chiếc bánh trên tay vừa cười tí mắt, ngẩng đầu nói gì đó với mẹ. Hoài Nguyệt buộc tóc đuôi ngựa, cô cúi đầu cắn một miếng bánh của Đậu Đậu, sau đó gật gật đầu tỏ ý rất thích. Ánh nắng chiếu lên mặt cô, gương mặt tỏ ra cực kỳ sinh động và tươi vui. Cơ Quân Đào không kìm được, muốn mở cửa sổ để nhìn rõ hơn, nhưng chợt nhớ tới lời trêu chọc của Cơ Quân Dã ban nãy, lại ảo não rút tay về, xoay người lên tầng, đi vào phòng vẽ.

Anh nhìn thấy bức vẽ thân cây khô đang dở đang lẳng lặng nằm trong góc phòng. Hôm nay ánh sáng trong phòng chan hòa, cái cây khô đó không còn cô độc như mấy ngày trước đây, mà Cơ Quân Đào có cảm giác như nó đang nóng lòng muốn thức tỉnh. Cơ Quân Đào nhìn chăm chăm bức tranh, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Anh cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác này. Hình như mình cũng nôn nóng muốn thêm một chút sắc màu tươi sáng cho nó.

Vẽ thêm cái gì nhỉ? Anh nhìn một đồng bột màu bên cạnh, hình như màu nào cũng hợp, nhưng lại không có màu nào thật sự hợp. Anh cảm thấy khó

chịu như bị dồn nén, dường như hít thở cũng trở nên khó khăn. Cảm giác muốn sáng tác đang thôi thúc nhưng anh lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lòng bức bối, anh đi lên sân thượng nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh sáng màu vàng bao phủ mặt đất. Cây, cỏ, hoa, lá, thậm chí mỗi căn nhà đều như sống lại, tất cả mọi vật đều đang cố gắng bung tỏa sức sống tràn đầy.

“Tiếp đi mẹ!” Giọng nói trẻ thơ non nớt của Đậu Đậu vang lên bên tai.

“Ồ, Đậu Đậu phải giữ chắc ché!” Đó là tiếng dặn dò nhẹ nhàng của Hoài Nguyệt.

Cơ Quân Đào đi tới nhìn. Trên sân thượng nhà bên cạnh có lớp đất màu đen, lá cây màu xanh, thân dây leo mềm mại và hai tấm gỗ chống phân hủy màu xám đậm đặt song song trên rãnh đất làm lối đi. Hoài Nguyệt đang cầm vòi đi tưới nước cho những cây mướp, Đậu Đậu kéo ống cao su đi theo phía sau. Hai mẹ con đều đi chân đất trên tấm gỗ, một đôi chân nhỏ nhắn, thanh thoát, trắng ngần của phụ nữ và một đôi chân mũm mĩm, trắng hồng của em bé như trở nên long lanh dưới ánh mặt trời. Rất hài hòa, rất quyến luyến, giống như những đóa hoa tươi nở ra trên thân cây khô.

Cơ Quân Đào nhìn rất chăm chú, trong lòng thầm cảm ơn tạo hóa đã để cho anh được thấy một cảnh tượng đẹp đến vậy.

Cơ Quân Đào đứng yên như vậy rất lâu, cuối cùng Đậu Đậu cũng phát hiện, cậu bé lớn tiếng gọi: “Chú Cơ!”

Anh giật mình thấy hai mẹ con đều nhìn mình với vẻ kỳ lạ, chợt nhận ra việc mình cứ nhìn chăm chăm vào bàn chân trần của người ta như vậy là rất mất lịch sự, anh khó xử lắp liếm: “Tại sao không đi giày?”

Thấy thần sắc anh đã trở lại bình thường, Hoài Nguyệt khẽ thở phào giải thích: “Sợ lúc tưới, nước sẽ bắn lên giày nên bỏ giày luôn cho tiện. Có bắn

chân cũng chỉ cần gội nước là xong, đỡ mất công”. Vừa rồi thấy anh ngần ngại, cô còn tưởng anh lại có vấn đề gì.

Đậu Đậu dậm một cái thật mạnh lên tấm gỗ, nói: “Đi chân đất thích lắm. Chú Cơ, chú có muốn chơi không?”

Cơ Quân Đào lắc đầu nói với Thương Hoài Nguyệt: “Tuần này bác làm vườn về quê, bác ấy còn nói là đã đến lúc phải dựng giàn cho mấy cây mướp này rồi. Xem ra cô đã dựng xong rồi.” .

“Vâng, Đậu Đậu cùng dựng với tôi mà”, Hoài Nguyệt mỉm cười kéo tay Đậu Đậu: “Đúng không Đậu Đậu?”

“Vâng”, Đậu Đậu tự hào, ngẩng đầu lên nói với Cơ Quân Đào: “Chú Cơ xem này, lá đã to thế này rồi. Lần sau Đậu Đậu mời chú Cơ với cô Cơ ăn mướp, cả chú Thích nữa”.

“Hay quá!” Cơ Quân Đào nói.

“Trong tiểu khu này chắc cũng chỉ có nhà tôi trồng rau trên nóc nhà”, Hoài Nguyệt hơi ngượng ngùng nói: “Đúng ra nên trồng hoa mới đúng. Nếu như ở nước ngoài thì có khi tôi đã bị người ta kiện rồi, tội trồng rau trong vườn lẽ ra phải trồng hoa, phá hoại cảnh quan chung. May là vườn hoa của các nhà trong tiểu khu này đều có tường vây bao quanh, nếu không chắc tôi cũng không dám trồng rau như vậy”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô: “Tôi thấy rất tốt mà, đẹp hơn mấy chậu cảnh trong vườn nhà tôi nhiều”.

Hoài Nguyệt càng cảm thấy xấu hổ: “Đâu có, tôi nghe Tiểu Dã nói mấy chậu cảnh đó của anh đắt tiền lắm. Tôi cũng chỉ trồng mấy loại rau để Đậu Đậu chơi thôi. Cháu nó không thích hoa hoét nên tôi trồng rau để cháu cùng tưới nước, bón phân, thu hoạch, tránh sau này lại không phân biệt được rau nào với rau nào”.

“Mẹ, con biết mà”. Đậu Đậu cười tinh nghịch, kéo khóa quần xuống: “Bây giờ con phải tưới cây đây”. Nói rồi liền vạch quần ra tè.

Hoài Nguyệt ai da một tiếng, gương mặt ửng đỏ, ngại ngùng, không biết nên nói gì với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cảm thấy hơi sững sốt rồi bật cười ha hả, anh giơ tay về phía Đậu Đậu: “Đậu Đậu, đi nào. Chú dạy cháu vẽ tranh”.

Anh bế Đậu Đậu lên, xách theo đôi giày của Đậu Đậu đi xuống tầng dưới.

Hoài Nguyệt vừa thu ống cao su lại vừa nghe tiếng cười của hai người, một lớn một nhỏ, dần dần đi xa, rốt cuộc cũng không nhìn được, bật cười.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Nhiệm vụ của chúng ta đã triển khai được hai tuần rồi. Anh Chương, Tư Tư, chuyện phỏng vấn Cơ Quân Đào thế nào rồi?” Theo thông lệ, sau khi tổng kết công việc tháng trước, Phó Tổng biên tập Lưu lần lượt hỏi tình hình của các bài viết trọng điểm tháng sau.

“Đã liên lạc với phòng triển lãm Tố rồi nhưng người ta từ chối. Họ nói Cơ Quân Đào phải chuẩn bị cho triển lãm tranh nên không có thời gian”. Tài tử Trương nói: “Họ nói rất khách sáo nhưng không cho mình cơ hội nào để thương lượng tiếp cả”.

“Chồng tôi đã đi tìm viện trưởng Viện Mỹ thuật nhưng ông ấy nói chuyện này không dễ. Bình thường Cơ Quân Đào cũng không giao tiếp với người khác. Kiểu chuyện riêng thuần túy này, nhà trường cũng không tiện can thiệp”, Tư Tư nói: “Người làm nghệ thuật khó tính lắm, lãnh đạo cũng chỉ dọa dẫm được những người không có bản lĩnh gì thôi, còn người thật sự có tài và có tầm ảnh hưởng thì ngược lại, lãnh đạo phải chạy theo nịnh bợ người ta còn không kịp ấy”.

Phó Tổng biên tập Lưu cau mày nói: “Tư Tư, cô nghĩ cách khác đi! Mặc dù Cơ Quân Đào khó tính nhưng anh ta tuổi trẻ tài cao, tài hoa hơn người, tôi phỏng chừng triển lãm tranh của hai bố con anh ta ít nhất cũng có lãnh đạo cấp Bộ đến dự, cũng có khi sẽ có cả lãnh đạo to hơn. Đó chắc chắn sẽ là điểm sáng tin tức. Bây giờ thực sự không tìm được người nào làm nhân vật trang bìa thích hợp hơn anh ta rồi”.

Tư Tư không lên tiếng. Hoài Nguyệt nhìn cô thông cảm, may là mình làm mảng Dân tộc, mấy ông già, bà già ai cũng nhiệt tình. Nếu bắt cô đuổi

theo phỏng vấn người ta thì chắc cô cũng không thể mặt dày như vậy được.

Trần Thụy Dương ngồi đối diện, thấy cô ra vẻ suy tư, trong đầu chợt nảy sinh nghi vấn. Lúc tan họp, Trần Thụy Dương đi tới trước mặt cô, nói: “Hoài Nguyệt, đến văn phòng tôi một lát”.

Tư Tư nháy mắt với cô, vẻ mặt rất mờ ám. Hoài Nguyệt không nhận được, lờ mờ lại Tư Tư. Chuyện của chính mình đã gấp như lửa cháy lông mày rồi mà còn để ý đến ba chuyện tầm phào như vậy.

Trần Thụy Dương định rót trà cho cô nhưng Hoài Nguyệt vội ngăn lại: “Không cần, không cần, em cũng mới pha trà ở phòng em xong”.

“Mấy năm nay mọi người đều nói dư lượng thuốc trừ sâu trong trà cao quá tiêu chuẩn, giờ mọi người thích uống trà hữu cơ hơn. Loại trà Cao Sơn Vân Vụ này anh uống thấy cũng không kém trà Long Tỉnh. Em uống thử xem sao, nếu thấy ngon thì cầm mấy hộp về. Mẹ anh bọc sáu lớp ni lông rồi để trong tủ lạnh, như vậy hương vị sẽ tươi nguyên, không khác gì lúc vừa hái xuống”. Trần Thụy Dương cúi đầu, vừa thêm nước vừa nói.

“Bác gái đúng là một người nho nhã”, Hoài Nguyệt cầm chén trà đưa lên mũi, nhắm mắt lại ngửi: “Thơm quá!”

Trần Thụy Dương nhìn vẻ say mê trên mặt cô, cười nói: “Ngựa thiên lý cần có Bá Lạc, trà ngon phải có người biết thưởng thức. Mặc dù trà của anh bây giờ đã qua chính vụ nhưng bảo đảm tuyệt không kém trà Minh Tiền”.

“Giám đốc Trần giữ lại uống đi, em có trà rồi mà”. Hoài Nguyệt vội vàng từ chối. Từ sau khi cùng đi huyện Ngô Giang xem đua thuyền rồng, mỗi lần gặp nhau ngoài hành lang, Trần Thụy Dương đều dừng lại nói vài câu với cô, lúc thật sự không có chuyện gì để nói thì hỏi xem Đậ Đậ có khỏe không. Cô nghĩ vị giám đốc này đúng là ở nước ngoài lâu quá rồi nên mới luyện thành phong độ quý ông như thế. May là trong Ban biên tập, ngoài Tư Tư thỉnh thoảng nháy mắt thì toàn bộ đều là một đám học giả không

thích để ý đến chuyện không đâu. Vì vậy cô có thể bình yên tiếp nhận sự quan tâm của lãnh đạo. Có điều, hôm nay là lần đầu tiên cô cảm thấy hơi bất an. Lãnh đạo tặng quà cho cấp dưới, đây không phải là chuyện tốt lành.

Quả nhiên, Trần Thụy Dương nói tiếp: “Hoài Nguyệt, Phó Tổng biên tập Lưu nói với anh, ông ấy cảm thấy khả năng viết lách của em rất khá, lại còn rất trẻ, làm mảng Dân tộc thì đúng là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà. Lãnh đạo cấp trên rất chú ý đến tạp chí của chúng ta. Sau này chúng ta phải đưa tin về các nhân vật văn hóa hàng đầu của tỉnh nhiều hơn nữa, cho nên anh muốn điều em sang làm chuyên mục Nhân vật văn hóa, em thấy thế nào?”

Công việc ở chuyên mục Nhân vật văn hóa nặng hơn chuyên mục Dân tộc, trước giờ đều do tài tử Trương phụ trách, đối tượng tiếp xúc không phải lãnh đạo cấp cao thì cũng là những người ưu tú trong giới hoạt động văn hóa. Tài tử Trương tốt nghiệp khoa Triết đại học Bắc Kinh. Ngoài tài tử Trương, chuyên mục Nhân vật văn hóa còn có một biên tập viên già sắp về hưu rồi, ý của Trần Thụy Dương rõ ràng là định để cô đến lấp vào chỗ trống đó. Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn hơi nước lượn lờ bay lên từ chén trà. Lúc mới đến tòa soạn cô đã làm việc với tài tử Trương một thời gian. Tài tử Trương là một người rất chính trực, mặc dù không nhiều lời nhưng những câu chữ viết ra đều là nhả ngọc phun châu, cùng làm việc với anh ta quá thật cô cũng học hỏi được không ít. Sau đó, vì sinh Đậu Đậu nên nhà chồng lại nhờ cậy quan hệ, sắp xếp cho cô công việc thoải mái bây giờ, làm một thời gian cô cũng cảm thấy gần bó. Có điều cô là biên tập viên trẻ tuổi nhất, ít kinh nghiệm nhất ở đây, giờ lại chẳng còn bất cứ chỗ dựa nào, nói là trưng cầu ý kiến nhưng thực ra cô đâu thể kén cá chọn canh được.

“Em không có ý kiến gì, lãnh đạo sắp xếp thế nào cũng được, chỉ sợ chút trình độ này của em không thể làm thầy Trương hài lòng”. Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn Trần Thụy Dương, giọng nói quyết đoán.

Trần Thụy Dương hơi bối rối, anh ta không rõ vì sao mình lại cảm thấy thế, có điều nhìn vào đôi mắt điềm tĩnh ấm áp như không tranh chấp với

đời của cô, anh không tìm được ý nghĩ liệu có phải mình vừa làm cô tổn thương hay không.

Anh là giám đốc kiêm tổng biên tập tạp chí, mặc dù mọi công việc của tạp chí anh đều giao cho Phó Tổng biên tập Lưu nhưng người ký duyệt in cuối cùng vẫn là anh. Tương tự, để thận trọng, các công việc sắp xếp, điều động nhân viên cũng cần anh đứng ra nói chuyện trước. Đương nhiên, nếu như anh cứ nhất quyết để Phó Tổng biên tập Lưu làm thay thì cũng không phải là không thể được, có điều đối với Hoài Nguyệt thì anh muốn nói chuyện nhẹ nhàng hơn một chút. Từ lúc nhìn thấy nước mắt cô khi bế con hôm đó, anh càng muốn tránh hết sức mọi việc có thể làm tổn thương đến cô. Việc điều động như bây giờ có làm cô cảm thấy tủi thân không? Anh không biết, quả thật cô là người đầu tiên bị điều động công tác kể từ khi anh đến nhậm chức.

“Hoài Nguyệt, mắng Dân tộc quả thật khá phù hợp với phụ nữ, em cũng làm rất tốt”. Trần Thụy Dương cân nhắc từng câu từng chữ: “Nhưng em cũng hiểu tình hình tạp chí chúng ta, nói là tạp chí nhưng cũng có không ít nhiệm vụ khác phải làm. Cả tòa soạn mà chỉ có một phóng viên viết bài, việc sắp xếp nhân viên rõ ràng là không ổn. Anh vừa tới, không thể làm to chuyện được, sau lưng ai có người nào nâng đỡ có thể em cũng biết phần nào”. Thấy nụ cười khổ sở gần như không thể phát hiện trên mặt Hoài Nguyệt, anh vội nói: “Anh để em đổi sang làm việc khác cũng không phải vì điều này, em phải tin tưởng anh”.

Cô gật đầu: “Em biết, Giám đốc Trần, em không có ý kiến gì”.

Trần Thụy Dương đoán trong lòng cô nhất định không phục, nhưng anh vẫn phải nói tiếp suy nghĩ của mình. “Nhưng em trẻ nhất, kinh nghiệm ít nhất, đây cũng là một nguyên nhân làm anh muốn điều động em trước. Vạn sự khởi đầu nan. Nếu em đồng ý thì sau này người khác cũng rất khó phản đối. Quan trọng nhất là anh Trương nói với anh rằng trong cả Ban Biên tập, em là người phù hợp nhất để hợp tác làm chuyên mục này với anh ấy”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Vâng, Giám đốc Trần, em đồng ý”. Anh ta nói thẳng thắn như vậy khiến cô cũng dễ chịu hơn một chút.

Trần Thụy Dương tiếp tục nói: “Hoài Nguyệt, anh đã đọc bài phỏng vấn của em trước đây. Em viết rất sinh động, có thể lột tả đặc điểm của người được phỏng vấn. Chúng ta cần nâng cao chất lượng của cả tạp chí, phải thay đổi tư duy, thay đổi một số vị trí nhân sự, cho nên em phải chịu thiệt thòi một chút rồi. Sau khi mọi việc đã tạm ổn, nếu như em còn muốn về chuyên mục Dân tộc thì anh sẽ điều em về lại”.

Hoài Nguyệt cười cười: “Cảm ơn Giám đốc Trần đã suy nghĩ chu đáo như vậy. Làm việc với thầy Trương có thể học được rất nhiều thứ, đây cũng là một cơ hội tốt. Chẳng qua là phải đi lại nhiều hơn một chút, phải tự mình viết nhiều hơn một chút, bận hơn trước một chút mà thôi. Đâu Đâu không ở với em, em đang không biết làm gì để giết thời gian đây”.

Trần Thụy Dương nghĩ thầm, đúng là một người phụ nữ thuần hậu. Nếu là người khác thì sao có thể nhẹ nhàng như gió thổi mây bay như vậy được. Nếu không ra điều kiện thì ít nhất cũng làm ra vẻ thiệt thòi để sau này còn lấy cớ đề xuất này nọ, đằng này thậm chí cô ấy còn tìm cách giúp đỡ phương bớt áy náy nữa. Trong lòng cảm thấy ấm áp, Trần Thụy Dương không kìm được, nói: “Hoài Nguyệt, em còn trẻ, còn ít tuổi hơn anh nhiều, không được nản chí. Trên con đường đời này, gặp gỡ rồi chia tay là chuyện rất bình thường, chúng ta không thể lúc nào cũng sống vì quá khứ”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Em biết”.

Trần Thụy Dương suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Đúng là ngại quá, anh vừa đến đã bắt em phải giải quyết mấy vấn đề nan giải rồi. Không chỉ điều động công việc mà bây giờ, việc phỏng vấn Cơ Quân Đào cũng biến thành việc của em rồi”.

Hoài Nguyệt sững sốt, gương mặt lập tức nhả nhó: “Em cũng không có biện pháp gì, cái anh chàng Cơ Quân Đào này rốt cuộc là người thế nào mà khó tính như vậy chứ. Có thể chờ đến lúc làm xong kỳ này rồi mới điều em qua đó hay không?”

Trần Thụy Dương tỉ mỉ quan sát cô một hồi, thấy có vẻ như cô thật sự không biết gì liền kinh ngạc hỏi: “Không phải em với anh ta là hàng xóm sao? Chẳng lẽ em không biết anh ta chính là Cơ Quân Đào?”

Hoài Nguyệt càng giật mình, trợn mắt nhìn Trần Thụy Dương: “Anh nói Cơ tiên sinh chính là Cơ Quân Đào?”

Trần Thụy Dương gật đầu: “Lúc anh ở nước ngoài đã từng lên kế hoạch mời ngài Cơ Trọng Minh mở triển lãm tranh. Mặc dù bị Cơ tiên sinh từ chối nhưng anh cũng hiểu biết sơ qua tình hình nhà họ. Anh đã nhìn thấy một bức ảnh chụp cả gia đình Cơ tiên sinh nên không nhầm được. Hôm đó anh nghe thấy em gọi em gái anh ta là Tiểu Dã. Em biết không, em gái anh ta tên là Cơ Quân Dã, tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh, bây giờ đang điều hành phòng triển lãm Tố”.

Hoài Nguyệt nhớ tới bức Ảnh trắng Lỗ Phong mua cho cô, nghe nói là tác phẩm của Cơ Quân Đào, Lỗ Phong còn nói sau khi mẹ Cơ Quân Đào tự tử, anh ta đã treo bút một thời gian. Còn nữa, hôm đó Tiểu Dã tỏ ra rất bất ngờ khi nhìn thấy bức tranh treo trong phòng sách nhà cô. Chưa hết, bức tranh vẽ cái cây cô nhìn thấy tại phòng triển lãm Tố hôm đó, Cơ Quân Đào từng học tranh sơn dầu, chẳng lẽ đó là tác phẩm của anh ta? Anh ta bảo cô nói rất chính xác, đáng tiếc là cô lại quên đọc tên bức tranh. Chưa dừng ở đó, bức tranh Đậu Đậu hái đậu anh ta vẽ trong vòng không đến một phút mà lại sinh động như vậy. Cô đúng là một con ngốc, còn tưởng rằng đó chỉ là thú vui ngoài giờ của anh ta. Trời ạ, vậy mấy tuần nay Đậu Đậu được ai dạy vẽ tranh đây?

Thấy vẻ mặt cô thay đổi liên tục, Trần Thụy Dương cười hỏi: “Sao thế? Em có tin hay không?”

“Tin chứ”. Hoài Nguyệt thành thật gật gật đầu: “Có điều là hàng xóm cũng không làm gì được, mọi người chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ, Cơ tiên sinh sẽ không nể mặt em đâu”.

Lần trước gặp anh ở phòng triển lãm Tố, không phải cô và Duyên Duyên đã nhắc tới việc này với anh ta sao? Còn nhớ lúc đó, anh ta lập tức quay người đi mất, có thể thấy là anh ta rất không thích.

Trần Thụy Dương nói: “Vậy để anh thử tìm Hội trưởng Uông xem sao, ông ấy là bạn thân của Cơ Trọng Minh, có lẽ ông ấy có thể giúp được. Nếu thật sự không được thì chúng ta vẫn còn không ít lựa chọn khác mà. Không được nhứt chí, vấn đề là tạp chí của chúng ta còn chưa đủ nổi tiếng. Nếu như là tạp chí Times thì dù là Đặng Tiểu Bình cũng sẽ đồng ý thôi”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Giám đốc Trần đúng là người tràn đầy sinh lực. Vậy dưới sự lãnh đạo của anh, chúng ta sẽ xây dựng một tạp chí Times nhé!”

Hai người nói chuyện một lát nữa rồi Hoài Nguyệt trở lại văn phòng. Thấy hộp trà trong tay cô, Tư Tư cười nói: “Giám đốc đại nhân bắt đầu sẵn đón người đẹp của chúng ta rồi!”

Hoài Nguyệt đặt hộp trà lên bàn, thở dài nói: “Viên đạn bọc đường đấy, biết không? Điều em đến làm phụ tá cho thầy Trương, nhiệm vụ đầu tiên chính là phỏng vấn Cơ Quân Đào”.

Tư Tư giật mình nói: “Sao lại như vậy được? Quan mới nhận chức mà lại lôi em ra khai đao đầu tiên à? Tên Trần Thụy Dương này đúng là biết mềm nắn rắn buông. Em đồng ý rồi à?”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Chẳng lẽ em lại xin thôi việc?”

Tư Tư suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù chuyên mục Nhân vật văn hóa không thoải mái như chuyên mục Dân tộc, nhưng toàn tiếp xúc với người ở tầng lớp cao, có thể nhanh chóng nâng cao trình độ. Nhìn bề ngoài thì sau khi nhận chức anh ta dùng em khai đao đầu tiên, hạ em từ một chủ biên chuyên mục xuống làm cấp phó cho anh Trương, nhưng mặt khác, em được điều từ một chuyên mục phụ sang chuyên mục chính, cũng coi như là được trọng dụng. Hoài Nguyệt, chị cảm thấy anh ta muốn điều em đến bên cạnh anh ta, làm chuyên mục này sẽ có rất nhiều cơ hội đi cùng với giám đốc”.

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô: “Đừng tưởng tượng phong phú như vậy được không? Bây giờ anh ta cho em một bài toán khó như vậy, em đang lo gần chết đây này. Em phải đến phòng triển lãm Tố một chuyến”.

Đến phòng triển lãm Tố, may ra có thể gặp Tiểu Dã, nói chuyện công việc tại đó chắc sẽ tự nhiên hơn. Nếu như gặp nhau ở nhà riêng, công tư lẫn lộn thì cô sẽ rất khó ăn khó nói.

Cơ Quân Đào đến phòng triển lãm Tố cùng ăn cơm trưa với em gái như đã hẹn. Vì mới học được mấy món trên ti vi nên Cơ Quân Dã vô cùng hăng hái, nhất định bắt anh trai đến nếm thử tay nghề. Cơ Quân Đào đành phải nhịn đói, lang thang trong hành lang chờ Cơ Quân Dã, bất giác đi đến chỗ treo bức “Cây” hôm đó cùng xem với Hoài Nguyệt. Bức tranh đó vẫn còn đây, còn người thì, ờ, cũng vẫn ở đây? Cơ Quân Đào dụi dụi mắt, không thể tin được, tại sao cô ấy lại đứng ở trước bức tranh này?

Hoài Nguyệt chỉ đến để xác định bức tranh này có phải là tác phẩm của Cơ Quân Đào hay không, cô nhìn tấm bảng gắn dưới bức tranh.

Tiêu đề: Cây.

Tác giả: Cơ Quân Đào.

Thể loại: Tranh sơn dầu.

Giá: Không bán.

Cô nhìn gốc cây cô đọc đó, thở dài rồi lặng lẽ quay đi. Vừa nãy cô đã hỏi nhân viên ở đây, họ nói hôm nay Cơ tiểu thư còn chưa đến.

Cơ Quân Đào hơi thất vọng nhìn Hoài Nguyệt dời đi. Quá vội vàng, quá lơ đãng, mình đứng phía sau cô ấy không xa nhưng cô ấy thậm chí không hề quay đầu lại lấy một lần. Vì sao cô ấy lại đến xem bức tranh này? Cô ấy thích sao? Hay là cô ấy chê đắt quá? Lần trước anh đã dặn bỏ giá bức này đi và đổi thành tác phẩm không bán. Nếu như cô ấy thật sự thích nó thì anh có thể tìm cơ hội nào đó để tặng cô ấy.

Anh cứ đứng trầm tư suy nghĩ trước bức tranh của chính mình, hoàn toàn không nhận ra đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, mình tốn thời gian công sức suy nghĩ vì một người phụ nữ như vậy.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mặc dù nhiệm vụ phỏng vấn khiến Hoài Nguyệt rất đau đầu nhưng lại có chuyện khác làm cô khá vui vẻ. Sau lần ba người cùng ăn cơm nọ, Lỗ Phong chủ động đề nghị để Đậu Đậu đến ở với mẹ liên mấy kỳ cuối tuần sắp tới vì đến kỳ nghỉ hè Đậu Đậu phải đi với ông bà nội, trong một thời gian dài Hoài Nguyệt sẽ không được gặp con trai.

Mỗi chiều thứ Sáu sau khi đón con về, Lỗ Phong đứng chờ Hoài Nguyệt dưới sảnh tòa soạn, ba người sau đó sẽ cùng đi ăn tối, cuối cùng Lỗ Phong sẽ đưa hai mẹ con về căn nhà liền kề. Đôi khi, Lỗ Phong còn vào nhà chơi với con trai một lát rồi mới đi về. Đến chiều Chủ nhật, Lỗ Phong lại đến đón Đậu Đậu vào thành phố, nhân tiện đón cả Hoài Nguyệt đi cùng. Nếu như đã đến giờ ăn tối thì ba người lại ngồi ăn với nhau để Đậu Đậu không bị đói.

Hoài Nguyệt cảm thấy dường như thỉnh thoảng thời gian lại quay ngược chiều kim đồng hồ, trở về những ngày của quá khứ, nhưng cô lại không biết phải nói với Lỗ Phong như thế nào. Trước kia, họ vẫn cùng đưa đón con như thế này, vấn đề là ở bữa cơm tối. Nhưng đã đồng ý với Đậu Đậu thì bây giờ cô cũng không thể lập tức đổi ý được. Cô cảm thấy hình như Lỗ Phong đang có ý định gì đó, hơn nữa, anh ta cũng đã ba mươi bảy tuổi rồi, vừa mất một đứa con, chắc hẳn vì thế mà càng thêm lưu luyến Đậu Đậu hơn. Nhớ đến câu “bố cũng ở đây, mẹ cũng ở đây, vui quá” của Đậu Đậu, cô lại không nỡ nói gì cả.

Thời tiết đang nóng dần lên. Buổi sáng thức dậy sớm, Hoài Nguyệt tưới nước cho vườn rau xong liền chơi ném bóng với Đậu Đậu trên con đường nhỏ. Hoài Nguyệt ném bóng luôn rơi chính xác vào lòng Đậu Đậu, còn tay

Đậu Đậu thì quá yếu nên bóng cứ bay lung tung. Hoài Nguyệt chỉ có thể không ngừng chạy tới chạy lui nhặt bóng, được một lúc đã mệt đến ướt đầm mồ hôi.

Cơ Quân Đào đứng trong vườn hoa xa xa nhìn một hồi rồi đẩy cửa đi ra.

Vừa nhìn thấy anh, Đậu Đậu đã quẳng bóng chạy tới: “Chú Cơ, hôm nay chúng ta vẽ chó sói được không? Hôm qua mẹ cháu kể chuyện cô bé quàng khăn đỏ cho cháu nghe”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Chú dạy cháu vẽ quả bầu, cháu đã biết vẽ chưa?”

“Biết rồi ạ, để cháu mang đến cho chú xem”. Đậu Đậu chạy về nhà lấy tranh.

Hoài Nguyệt nhặt bóng chạy tới, mệt đến nổi thở dốc nên bộ ngực hơi phập phồng, gương mặt trắng muốt bây giờ đỏ ửng, toàn thân tràn trề sức sống.

Cơ Quân Đào mất tự nhiên liền chuyển ánh mắt qua chỗ khác, hỏi: “Sáng sớm đã dẫn Đậu Đậu ra ngoài tập thể dục rồi à, đã ăn sáng chưa?”

“Còn chưa, tôi đang định về nấu đây. Cơ tiên sinh ăn chưa?”

Trước giờ Hoài Nguyệt đều gọi Cơ Quân Dã là Tiểu Dã, còn Cơ Quân Đào là Cơ tiên sinh. Trước đây, Cơ Quân Đào cũng chưa từng cảm thấy có gì không ổn, nhưng sáng sớm hôm nay, nhìn cô vui vẻ chạy về phía anh trong ánh nắng ban mai, một cảm giác như bất lực, không thể cầm nắm được ánh mặt trời lại từ từ dâng lên trong lòng Cơ Quân Đào. Anh chợt cảm thấy bối rối và căng thẳng vô cớ, dường như chỉ cần sơ ý một chút là sẽ đánh mất thứ gì đó. Nhưng Cơ Quân Đào lại không thể trách cô xưng hô xa lạ như vậy, cũng không thể tự dưng mở miệng đề nghị cô đổi cách xưng hô khác. Dù sao hai người cũng mới tiếp xúc không nhiều, chưa thể coi là

thân quen được. Trong lòng anh cảm thấy hơi tiếc nuối, chỉ có thể đứng nhìn cô mà không nói lời nào.

Hoài Nguyệt đâu biết rằng tâm tư người đàn ông trước mặt đang dậy sóng như vậy. Cô thấy lạ vì mình chỉ chào hỏi một câu xã giao mà anh ta lại không đáp lời được. Nhìn kỹ sắc mặt anh, thấy không có vẻ gì là không bình thường, cô liền nói: “Vậy tôi về nhà nấu bữa sáng đây, chào Cơ tiên sinh”.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào vội vã gọi cô lại.

Đây là lần đầu tiên anh gọi Hoài Nguyệt như vậy. Anh đã nghe Tiểu Dã gọi hai chữ này rất nhiều lần, thỉnh thoảng A Thích cũng gọi như vậy, nhưng anh lại ngại không dám gọi thân mật như thế. Đương nhiên cô đã không còn là bà Lỗ từ lâu, gọi là Thương tiểu thư thì lại có vẻ không hợp với hoàn cảnh, dù sao cũng là người đã có chồng. Cho nên bình thường anh cũng không biết nên gọi cô là gì, chỉ thấy mặt thì gật đầu, sau đó quay sang chào hỏi Đậu Đậu. Hôm nay gọi như vậy, anh lại cảm thấy cái tên này hết sức dễ nghe.

Hoài Nguyệt nghi hoặc quay đầu lại. Buổi sáng hôm nay, quả thật thái độ Cơ Quân Đào có chút kỳ lạ.

“Ờ?” Cô hơi nhú mày nhưng vẻ mặt vẫn hòa nhã.

Cơ Quân Đào cũng không biết mình gọi cô làm gì, đành phải nói: “Đợi Đậu Đậu ăn sáng xong, tôi sẽ dạy cháu vẽ tranh”.

“Không cần, Cơ tiên sinh bạn như vậy, sao có thể lãng phí thời gian vì một đứa bé được. Để tôi tự dạy cháu vẽ nguệch ngoạc một hồi là được rồi”. Hoài Nguyệt từ chối. Không biết thì không có tội, bây giờ cô đã biết anh là một họa sĩ lớn, làm sao còn dám để anh dạy con mình vẽ tranh nữa!

Cơ Quân Đào không biết vì sao Hoài Nguyệt từ chối nên cảm thấy hơi ngượng ngùng: “Có phải tôi dạy khó quá nên Đậu Đậu không thích không?”

“Đậu Đậu thích mà, chú Cơ xem này, cháu vẽ quả bầu có giống bầu mẹ cháu trồng không?” Đậu Đậu cầm một xấp giấy vẽ chạy tới, đưa cho Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào vội cầm lấy, trên những tờ giấy có đủ các loại bầu lớn nhỏ, nét vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng lại sắc sỡ sắc màu. Anh xem một lát rồi bất giác bật cười: “Đậu Đậu vẽ đẹp lắm”.

Hoài Nguyệt cũng tới gần xem tranh của con trai, mặc dù Đậu Đậu vẽ rất méo mó nhưng lại tô màu rất nghiêm túc. Trên đỉnh quả bầu có vẽ cuống, phía dưới có một đốm vàng vàng, chắc là đài hoa đã rụng mất cánh, nhìn cũng rất ra dáng, Hoài Nguyệt cười nói: “Đậu Đậu quan sát tỉ mỉ thật đấy!”

Hai người ngồi rất gần nhau, Cơ Quân Đào hầu như có thể thấy rõ mạch máu lờ mờ sau vành tai cô và cả những giọt mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi. Tim đập dồn dập, anh ho một tiếng rồi nói: “Cô xem này, ở đây, có phải Đậu Đậu muốn vẽ lớp lông tơ bên ngoài quả bầu không?”

Hoài Nguyệt cũng đã nhìn thấy từ nãy, cô còn đang buồn bực không hiểu vì sao Đậu Đậu lại vạch nhiều vạch nhỏ xíu trên thân quả bầu như vậy, giờ nghe Cơ Quân Đào nói ra mới hiểu, không kìm được, nhẹ giọng nói: “Sao trông cứ như con nhím ấy!”

Rồi cô lại ngẩng đầu nhìn Cơ Quân Đào: “Đúng không thầy giáo Cơ?”

Nụ cười tươi như hoa.

Lần đầu tiên Cơ Quân Đào nhìn thấy Hoài Nguyệt hoạt bát, tinh nghịch như vậy, chợt có cảm giác như hàng vạn đóa hoa đồng thời nở bừng khắp

núi đồi. Đẹp vô cùng. Nhất thời bỏ qua tâm sự trong lòng, Cơ Quân Đào mỉm cười, lông mày giãn ra: “Gọi như vậy cũng không sai, tôi dạy Đậu Đậu vẽ tranh, cô gọi tôi là thầy giáo. Nếu cô muốn học thì tôi cũng có thể dạy cô”.

Hoài Nguyệt thầm nghĩ, nếu như đúng là thầy giáo thì tốt thật, như vậy cho dù có chơi xấu cũng nhất định phải phỏng vấn cho bằng được. Nhớ tới chuyện phỏng vấn, trong lòng Hoài Nguyệt lập tức nặng nề, vốn không muốn mượn quan hệ hàng xóm này, bây giờ xem ra lại không còn con đường nào khác. Chỉ mong hôm nay Tiểu Dã đến đây, cô nghĩ, như vậy sẽ có thể thông qua Cơ Quân Dã để tìm cách hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy cô yên lặng không nói, Cơ Quân Đào chợt thấy vừa rồi mình đã quá đường đột. Về mặt ngược ngùng, Cơ Quân Đào trả mấy bức tranh về cho Đậu Đậu: “Lát nữa chú vẽ cô bé quàng khăn đỏ với cả chó sói cho cháu, bây giờ cháu về ăn sáng với mẹ trước đi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới lấy lại tinh thần, vội vã chào Cơ Quân Đào rồi dắt Đậu Đậu về nhà.

Cơ Quân Đào đứng ngẩn ngơ một lát rồi đi đến quán mì ăn sáng.

* * *

Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhìn Hoài Nguyệt dắt Đậu Đậu ra ngoài mua thức ăn.

Anh chưa từng nhìn thấy hai mẹ con nào đẹp tựa tranh vẽ như vậy, góc độ cậu bé ngẩng đầu nói chuyện với mẹ rất đẹp, dường như anh có thể tưởng tượng được hai hàng lông mi chớp chớp như một đôi cánh nhỏ. Còn người mẹ trẻ tuổi đang cúi đầu chớp mắt dịu dàng kia nữa, đó chính là hình tượng đẹp nhất của một người phụ nữ dịu hiền. Lúc nào cô ấy cũng mỉm cười hiền hậu, hình như mỗi một câu con trai cô nói đều êm ái như âm thanh của tự nhiên. Nếu như là trước kia thì anh đã cầm bút lên vẽ từ lâu

rồi, có điều bây giờ, vì đã có tính toán riêng nên anh không muốn chia sẻ hình ảnh đẹp đẽ này với người khác nữa.

Cơ Quân Đào cứ lẳng lặng đứng bên cửa sổ như vậy đến tận lúc Hoài Nguyệt xách đồ ăn dắt Đậu Đậu về. Anh đoán chắc trong túi có cá, có sò, nói không chừng còn có xương sườn. Cậu bé này bữa nào cũng ăn có mấy món đó mà không chán. Mà cả người mẹ này nữa, bữa nào cũng chịu nấu, bữa nào cũng chịu ăn mấy món này với con trai. Anh không nén được tiếng thở dài, đúng là trong lòng người phụ nữ này chỉ có duy nhất một mình cậu con trai.

Cơ Quân Dã về, thấy anh trai đang đứng trầm tư bên cửa sổ liền cười thầm. Trước kia, lúc anh trai bị ốm cũng luôn đứng bên cửa sổ lâu như vậy, không làm bất cứ việc gì, thậm chí quên cả thời gian, quên cả đói khát, đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Nhưng bây giờ, trong mắt anh ấy đã có chờ mong, có quyến luyến, có cả muộn phiền. A Thích nói đúng, bệnh trầm cảm của anh trai đang khỏi dần, chỉ sợ rằng lại mắc phải một loại bệnh khác.

“Anh à, bác Uông gọi điện thoại đến, có người nhờ bác ấy, bác ấy hỏi anh có đồng ý trả lời phỏng vấn không?” Cơ Quân Dã rửa một quả táo rồi vừa gặm vừa nói, thấy sắc mặt Cơ Quân Đào vẫn lạnh lùng liền bổ sung: “Là giám đốc của Hoài Nguyệt nhờ bác ấy”.

Gã giám đốc cao ráo, đẹp trai ấy à? Người đàn ông cho Đậu Đậu ngồi trên vai xem đua thuyền rồng đó? Cơ Quân Đào nhú mày: “Mấy hôm trước không phải em đã hỏi anh rồi à?”

“Đúng vậy, em cũng bảo nhân viên từ chối rồi. Nhưng lần này là bác Uông nhờ, người ta còn nói nếu như anh không muốn trực tiếp trả lời phỏng vấn thì người ta có thể viết một bài dựa trên các tư liệu đã có rồi đưa tới cho anh xem có cần sửa chữa gì không, chỉ cần chụp một bức ảnh là được”.

Cơ Quân Đào không vui, nói: “Đã tìm được tư liệu rồi thì còn tìm anh làm gì, cứ viết thoải mái”.

Cơ Quân Dã bất đắc dĩ nói: “Lần này vẫn là em phải đóng vai ác. Có điều Hoài Nguyệt còn xui xẻo hơn, mới sang vị trí công tác mới mà phát pháo đầu tiên đã xịt mất rồi”.

Cơ Quân Đào sững sốt quay lại hỏi: “Sao lại liên quan gì đến cô ấy? Không phải cô ấy làm mảng Dân tộc sao?”

Cơ Quân Dã cố ý thờ dài nói: “Cô ấy cũng bị anh làm liên lụy như em. Bác Ông nói Hoài Nguyệt bị điều đến chuyên mục Nhân vật văn hóa rồi. Em đoán là giám đốc của họ phát hiện chúng ta là hàng xóm nên cố ý sắp xếp công việc mới cho cô ấy. Cô ấy đã nói gì với anh chưa?”

“Chưa”. Trong lòng Cơ Quân Đào thầm mắng Trần Thụy Dương là tiểu nhân hèn hạ. Nói như vậy thì cô ấy biết mình là ai rồi, nhưng vì sao sáng nay gặp mặt, cô ấy lại không hề nhắc tới vụ phỏng vấn đó?

“Anh, có lẽ Hoài Nguyệt xấu hổ không dám nói với anh, anh đừng làm cô ấy khó xử. Cô ấy vừa mới chuyển sang bộ phận mới, nếu không có thành tích nhất định thì sẽ không hay cho lắm. Các câu hỏi phỏng vấn đưa đến, em sẽ trả lời giúp anh, chỉ cần để người ta đến chụp một tấm ảnh là được. Hay để em tìm giúp anh một tấm đã chụp từ trước?”

Cơ Quân Đào cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Em cứ đi mua thức ăn trước đi”.

* * *

Hoài Nguyệt vừa ngồi cạnh xem Đậu Đậu vẽ tranh trên chiếc bàn đặt ngoài hành lang vừa thở dài nói: “Đậu Đậu này, mẹ thật sự hâm mộ con đấy!”

“Mẹ, trưa nay chúng ta ăn bầu nhé”, Đậu Đậu đang vẽ bầu, cậu bé vừa tô màu vừa hỏi: “Hâm mộ nghĩa là gì hở mẹ?”

“Hâm mộ nghĩa là con bảo chú Cơ vẽ quả bầu là chú ấy vẽ quả bầu cho con, con bảo vẽ chó sói là chú ấy vẽ chó sói, nhưng mẹ muốn hỏi chú ấy mấy câu mà chú ấy cũng không chịu trả lời”.

Cơ Quân Đào đang định đi sang nhà hàng xóm, nghe thấy hai mẹ con nói chuyện liền đứng lại bên tường.

“Vì sao? Vì sao chú Cơ không chịu trả lời?”

“Vì chú Cơ là người rất siêu phàm”, Hoài Nguyệt mỉm cười xoa đầu con trai: “Đậu Đậu, con hiểu siêu phàm là gì không?”

Đậu Đậu gật đầu: “Hiểu chứ, bố cũng là người rất siêu phàm mà, vụ kiện nào bố cũng thắng được. Chú Cơ cũng hay đi kiện à?”

Hoài Nguyệt cười nói: “Bố con là siêu chém gió. Trên thế giới này làm gì có luật sư nào thắng được tất cả các vụ kiện chứ!”

Cơ Quân Đào không vui, nghĩ bụng, đang nói chuyện tử tế sao tự nhiên lại nhảy sang kiện tụng rồi. May là sau đó lại nghe thấy Đậu Đậu hỏi: “Vậy tại sao chú Cơ lại chịu trả lời câu hỏi của Đậu Đậu?”

“Vì chú Cơ thích con! Đậu Đậu của chúng ta đáng yêu lắm mà!” Hoài Nguyệt lại thơm một cái rỗ kê lên má con trai.

“Chú Cơ không thích mẹ à? Không thích nên mới không chịu trả lời câu hỏi của mẹ đúng không?”

Vẻ mặt Cơ Quân Đào đông cứng, bất giác anh cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Đương nhiên rồi”, Thương Hoài Nguyệt nói không cần nghĩ ngợi: “Đậu Đậu là em bé, mẹ là người lớn rồi. Con xem quả bầu này nho nhỏ nên mới đáng yêu đúng không? Nếu như nó to bằng cả một người lớn thì con còn muốn ăn nó không? Chắc chắn con sẽ không thích đúng không?”

Trời ạ, sao lại có người lấy bầu ra so với người bao giờ chứ? Cơ Quân Đào ảo não định quay về nhà nhưng nghĩ không cam lòng, lại cau mày nghe tiếp.

“Đậu Đậu thích quả bầu to như mẹ, có thể chui vào trong quả bầu tránh nắng, không sợ mặt trời nữa”. Đậu Đậu chợt nghĩ ra một chuyện: “Mẹ, trưa nay con không muốn ăn bầu nữa, con phải nuôi cho nó lớn, đến lúc nó to như mẹ ấy!”

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười nhìn con trai. Cơ Quân Đào cũng không nhìn được khẽ nhếch môi, cảm thấy trình độ nói chuyện của Đậu Đậu giỏi hơn mẹ cậu bé nhiều.

Anh mở cửa đi sang, đây là lần đầu tiên anh chủ động đi vào nhà một người khác.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 19

“Cơ tiên sinh”, hiển nhiên Hoài Nguyệt không ngờ Cơ Quân Đào lại tới, cô hơi bối rối đứng dậy, thầm nghĩ quả nhiên người bình thường có sự kính sợ tự nhiên đối với danh nhân. Từ sau khi biết anh là Cơ Quân Đào, cô đã trở nên mất tự nhiên hơn và cũng thiếu tự tin hơn vài phần.

Cơ Quân Đào cũng nhận ra vẻ bối rối của Hoài Nguyệt, nghĩ bụng chắc cô ấy sợ mình nghe thấy câu chuyện giữa hai mẹ con liền bất giác mỉm cười.

Đậu Đậu vui vẻ chạy tới kéo tay anh: “Chú Cơ, chú vẽ cô bé quàng khăn đỏ và chó sói cho cháu”.

Hoài Nguyệt ngắt lời con: “Đậu Đậu, con quên lời mẹ nói rồi à? Chú Cơ có việc quan trọng hơn phải làm, mẹ vẽ cùng con là được rồi”.

Cơ Quân Đào tiện tay cầm một chiếc bút chì lên, vẽ một quả bầu bên cạnh quả bầu Đậu Đậu vẽ, vừa vẽ vừa hỏi: “Đậu Đậu, để chú xem quả bầu cháu vẽ với quả bầu mẹ vẽ, quả nào đẹp hơn”.

Hoài Nguyệt vô thức định giấu bức tranh mình vẽ đi, từ nhỏ cô đã không có năng khiếu hội họa, từ cấp một đến cấp hai, kết quả thi môn mỹ thuật nhiều lần đều chỉ vừa đủ điểm đỗ, làm sao dám mang ra để phải xấu mặt với Cơ Quân Đào chứ.

Đậu Đậu đương nhiên đâu thèm để ý xem mẹ đang suy nghĩ gì, cậu bé lập tức lấy ra, đưa tới trước mặt Cơ Quân Đào như khoe của.

“Chú Cơ, chú xem xem mẹ cháu vẽ có đẹp không?”

Cơ Quân Đào nhìn thấy, lập tức thầm bật cười, trừ quả bầu vẽ hơi tròn một chút ra thì tranh Thương Hoài Nguyệt vẽ thật sự không đẹp hơn Đậu Đậu bao nhiêu. Đặc biệt là mấy bông hoa bầu thì chỉ có mấy cánh hoa xung quanh, hoàn toàn không có cảm giác ba chiều chút nào. Anh nghĩ thầm, nếu mình thật sự có một sinh viên như vậy thì sợ rằng có dạy cả đời cũng không tốt nghiệp được. Ngẩng đầu lên, thấy Hoài Nguyệt xấu hổ đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Đậu Đậu, giống hệt một học sinh tiểu học không trả lời được câu hỏi của giáo viên, đáng vẽ xinh đẹp động lòng người, lập tức Cơ Quân Đào mềm lòng, cười nói: “Đậu Đậu và mẹ đều vẽ rất đẹp”.

Đậu Đậu lập tức bắt chước, cầm bức tranh của Cơ Quân Đào lên: “Để cháu xem chú Cơ với mẹ ai vẽ đẹp hơn!”

Hoài Nguyệt than khóc trong lòng, tại sao mình lại sinh ra một cậu con trai ngốc như thế chứ. Thấy Đậu Đậu nhìn rất chăm chú, không biết làm thế nào, cô đành phải lúng túng cười với Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào rất hứng thú chờ Đậu Đậu đánh giá.

Đậu Đậu lén nhìn mẹ, hình như mẹ không vui lắm, lại nhớ vừa rồi mẹ nói chú Cơ không thích mẹ nên cậu quyết định an ủi mẹ một chút, liền chui vào trong lòng Hoài Nguyệt cười nói với Cơ Quân Đào: “Mẹ cháu vẽ vẫn đẹp hơn”.

Hoài Nguyệt suýt nữa ngất xỉu. Nếu nền nhà có một cái khe thì chắc chắn cô sẽ kéo cả thằng con ngốc nghếch này cùng chui vào.

Cơ Quân Đào cười vui vẻ: “Đậu Đậu đúng là một em bé ngoan, quả thật mẹ cháu vẽ rất đẹp”. Vừa nói anh vừa bất giác ngẩng lên nhìn Hoài Nguyệt, đáng vẽ vừa xấu hổ vừa bối rối của cô thật sự cực kỳ đáng yêu.

Hoài Nguyệt tự giễu: “Đậu Đậu đúng là nhận được gen di truyền của mẹ, có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Đã gặp nhau nhiều lần như vậy mà không hề nhận ra trước mặt chính là tiên sinh Cơ Quân Đào đại danh lừng

lấy, còn làm phiền anh phải dạy Đậu Đậu vẽ tranh nữa. Thật sự là thất lễ quá”.

Thấy cô nói rất khách sáo, Cơ Quân Đào cảm thấy hơi chạnh lòng: “Có phải Cơ Quân Đào hay không thì có gì khác nhau? Đó là vì tôi thích Đậu Đậu, dạy cháu vẽ tranh cũng là lúc thư giãn, không hề ảnh hưởng chút nào đến công việc”.

Hoài Nguyệt nhìn anh, nghĩ thầm, có phải Cơ Quân Đào hay không thì có ảnh hưởng quá lớn đến mình ấy chứ. Có một danh nhân như anh làm hàng xóm, thảo nào Trần Thụy Dương lại điều mình sang làm phóng viên. Nếu như không có mối quan hệ này thì nói không chừng mình vẫn còn đang nhàn nhã làm mảng Dân tộc như cũ ấy chứ! Bây giờ thời cơ rất tốt, có điều nhắc tới chuyện phỏng vấn với anh kiểu gì mới được đây?

Bị cô nhìn chòng chọc, Cơ Quân Đào đành phải cúi đầu nói với Đậu Đậu: “Vì sao Đậu Đậu lại thích vẽ tranh?”

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy, Đậu Đậu nhìn thứ gì mà thấy thích thì có thể vẽ cho mọi người xem”.

“Trước kia mẹ chú cũng hỏi chú câu này, khi đó chú cũng trả lời như Đậu Đậu, nhưng mẹ chú nói không phải”. Cơ Quân Đào tránh ánh mắt hơi kinh ngạc của Hoài Nguyệt: “Mẹ chú nói, đôi mắt luôn lừa gạt chúng ta. Lúc vui vẻ và lúc buồn bã, chúng ta nhìn cùng một vật sẽ thấy khác nhau. Chúng ta không thể tin tưởng mắt mình, mà phải dựa vào con tim.”

“Cho nên họa sĩ là người rất vất vả, anh ta sẽ phải tự thể nghiệm, tự cảm thụ tất cả những vui vẻ và đau khổ này, sau đó dùng hình thức của cái đẹp để tái hiện lại nó. Cái đẹp tầm thường trong hiện thực, anh phải làm cho nó trở nên rung động lòng người. Thậm chí, anh ta vẫn phải cố gắng vẽ ra vẻ đẹp của sự xấu xí cực hạn trong hiện thực đó. Mắt của người vẽ tranh là công cụ, còn tâm linh mới là bút vẽ”. Cơ Quân Đào nói chậm rãi, anh biết

Đậu Đậu nghe không hiểu những điều này, nhưng anh nói chủ yếu là với Hoài Nguyệt.

“Ba tuổi chú đã bắt đầu học vẽ tranh rồi, thực sự là chưa biết cách cầm đũa đã cầm bút vẽ như người ta vẫn nói. Bởi vì mẹ chú toàn ăn cơm kiểu Tây, lúc đầu chú học là dùng dao nĩa chứ không phải dùng đũa”.

Cơ Quân Đào nhìn về phía con đường nhỏ ngoài vườn hoa, cây cối xanh tốt nhưng lại cô quạnh vô cùng: “Chú nhớ lần đầu tiên vẽ một quả trứng gà, đó vốn là quả trứng được chuẩn bị cho bữa sáng của bố chú nhưng bố chú chưa ăn đã đi rồi. Mẹ chú ngồi yên lặng nhìn bố, chú muốn làm mẹ vui nên mới nói sẽ vẽ một quả trứng cho mẹ. Đó là một quả trứng ốp, chú vẽ nó rất giống mặt trời, mẹ bế chú và rơi nước mắt. Rất nhiều năm sau chú mới hiểu rõ tâm tình của mẹ lúc đó. Trong mắt mẹ chú, quả trứng ốp đó rất cô độc, nhưng trong mắt con trai bà, không ngờ nó lại tươi sáng như mặt trời, vì vậy mẹ chú rất vui, niềm vui nhỏ đó đã át được sự cô quạnh của mẹ chú khi đó”.

Hoài Nguyệt kinh hãi nhìn anh, mặc dù mọi người vẫn đồn ngài Cơ Trọng Minh là tài tử phong lưu nhưng ánh sáng chói lòa của ông đã che lấp mọi tì vết ở khía cạnh nhân cách. Kể cả có nhắc tới thì mọi người cũng tỏ ra rất khoan dung. Cô không ngờ Cơ Quân Đào lại nói những chuyện riêng tư như vậy với mình.

Hình như Cơ Quân Đào không chú ý tới phản ứng của Hoài Nguyệt, anh vẫn tiếp tục nói: “Mẹ chú có trình độ quốc họa rất cao, bố chú đã học tranh sơn dầu rất nhiều năm nhưng sau đó lại nghiên cứu quốc họa từ đầu cũng vì chịu ảnh hưởng của mẹ chú. Đương nhiên các họa sĩ không có danh tiếng đều rất nghèo, khi đó bố chú vừa mới có chút thành tựu trong giới hội họa. Một nguyên nhân khiến ông ấy có thể dừng cảm thay đổi như vậy là vì nhà ông ngoại chú rất mạnh, của hồi môn của mẹ chú đủ để nuôi sống gia đình nên bố chú không phải lo lắng về vấn đề này”.

Trên mặt Cơ Quân Đào hiện lên vẻ giễu cợt: “Ông ấy đã thành công, ông ấy biết ơn mẹ chú, nhưng ông ấy lại không thể chung thủy với mẹ chú. Mẹ chú đã chịu đựng tất cả để làm một người vợ tốt, một người mẹ tốt”.

Anh dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nhưng điều này lại làm chú đau khổ, thế nên chú đã dần vứt bỏ lối vẽ của ông ấy, chú muốn đi một con đường hoàn toàn khác ông ấy. Mọi người đều nói ông ấy chuyển từ tranh sơn dầu sang quốc họa, chú bắt đầu từ quốc họa và chủ động tham khảo tranh sơn dầu, đó là hậu sinh khả úy, con giỏi hơn cha. Thực ra không phải vậy, chẳng qua là chú không muốn làm con của ông ấy, không muốn có dính líu gì với ông ấy”.

Anh thở dài: “Nhưng hình như điều đó rất khó, từ bé chú đã bị ảnh hưởng quá nhiều rồi, ngay cả khi dạy chú, mẹ chú cũng dạy phong cách vẽ của ông ấy”.

“Có những thứ giống như gen di truyền hay huyết thống, dù thế nào người ta cũng không thể vứt bỏ nó được”, Cơ Quân Đào cười khổ: “Sau khi mẹ chú qua đời, chú đã bị bệnh trầm cảm, có một thời gian bệnh rất nặng, hầu như không thể làm bất cứ chuyện gì, không thể gặp người lạ, không thể hoàn thành bất cứ tác phẩm nào. Cho nên trong phòng vẽ của chú có hàng đồng tác phẩm dang dở. Có lúc nửa đêm chú dậy vẽ tranh, đến lúc nắng mai chiếu qua cửa sổ, chú chợt nhớ tới bài Đoản ca hành của Tào Tháo: Rượu đây ta ca hát, ngày tháng tựa thoi đưa... Nghĩ đến đây chú lại cảm thấy chán nản”.

Anh không còn nhìn xa xăm nữa, mà nhìn Hoài Nguyệt nói: “Có thể cô không biết, đại đa số các tác phẩm của tôi trong lần triển lãm tranh này đều được sáng tác trong lúc mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, bây giờ chỉ cần hoàn thiện nữa thôi. Trong những lúc như vậy thì mẫn cảm nghệ thuật càng tinh nhạy, chỉ có điều quá trình đó không phải là thứ người thường có thể chịu đựng được”.

“Cơ tiên sinh”, Hoài Nguyệt hốt hoảng, cô nhớ đến lộ Bách Ưu Giải, bây giờ tự nhiên anh lại thẳng thắn nói ra bí mật người đời không ai biết đó làm cô trở tay không kịp.

“Tranh của tôi chú trọng vào màu sắc, đó cũng là do ảnh hưởng của mẹ tôi. Bà luôn nói màu sắc cũng có tính mạng, màu sắc chính là tính mạng. Con phải dùng tâm linh để lọc các màu sắc mà mắt con nhìn thấy, khiến nó càng trở nên tinh khiết, chỉ có như vậy thì tranh của con mới có thể làm người khác cảm động”, Cơ Quân Đào nói: “Bây giờ, chiều thứ Hai nào tôi cũng giảng bài ở Viện Mỹ thuật, tôi luôn nói với các sinh viên, phải rời khỏi ghế nhà trường để thể nghiệm những ngọt bùi cay đắng của cuộc đời, nếu không các em sẽ vĩnh viễn dừng lại ở trạng thái quan sát bằng mắt chứ không thể quan sát bằng tâm linh”.

Hoài Nguyệt gật đầu, ngôn ngữ như vậy thực sự có thể mê hoặc lòng người. Cô nghĩ, nếu viết trong nội dung bài phỏng vấn cũng rất hợp.

Cơ Quân Đào chậm rãi nói chuyện của anh còn cô thì nghe đến mức mê mẩn. Không biết Đậ Đậ đã thiệp đi trong lòng cô từ lúc nào.

Chính Cơ Quân Đào cũng ngạc nhiên khi thấy hôm nay mình có thể kể chuyện cho cô nghe với giọng bình tĩnh như vậy, ngay cả khi nhắc đến mẹ mình. Mặc dù lúc đầu anh đã có chuẩn bị tư tưởng nhưng vẫn cảm thấy bất ngờ. Xem ra thời gian thực sự đang từ từ chữa lành vết thương trong lòng anh. “Như thế đã đủ chưa?” Anh thôi không kể nữa, mỉm cười hỏi người phụ nữ đối diện.

“O”, Hoài Nguyệt không biết anh hỏi gì, ngẩn ngơ nhìn anh.

“Những gì anh vừa nói và những tư liệu em tra được đã đủ để em viết một bài báo chưa?” Thấy cô vẫn ngơ ngác, Cơ Quân Đào thở dài, nói nhỏ: “Còn muốn biết gì nữa không?”

“Đủ rồi, đủ rồi”, Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt, tại sao anh ấy biết mình muốn phỏng vấn? Ngay đến Cơ Quân Đào cô cũng chưa nói mà. “Cơ tiên sinh, tôi thật sự xin lỗi. Xin lỗi đã làm khó anh”.

Cơ Quân Đào lắc đầu: “Em không ép buộc anh, là tự anh chủ động nói ra mà. Bảo phóng viên ảnh của bọn em mười một giờ trưa thứ Hai đến phòng triển lãm Tố, anh sẽ đợi, chỉ hy vọng người ta đừng chụp lâu quá”.

“Không lâu, không lâu đâu”. Hoài Nguyệt vội nói, trong lòng cảm kích. Ai bảo Cơ Quân Đào cao ngạo? Phải nói là anh ấy rất quan tâm, rất hiếu ý người khác, rất sẵn lòng giúp đỡ người khác mới đúng. Quả thực là cô rất may mắn. Cô do dự một chút rồi nói: “Cơ tiên sinh, tôi sẽ cố gắng viết bài này một cách chân thực nhất, anh yên tâm, có một số việc anh vừa nói tôi sẽ không tiết lộ trong bài báo này đâu”.

Cơ Quân Đào nhìn cô thật kĩ: “Anh sẵn lòng cho em biết, còn em viết thế nào thì tùy em. Anh tin em”.

Bị Cơ Quân Đào nhìn chăm chăm, Hoài Nguyệt cảm thấy cực kì căng thẳng, cô miễn cưỡng cười nói: “VẬY chắc là tôi phải xin lỗi lãnh đạo tòa soạn rồi. Đây có thể đã là một cơ hội rất tốt để lôi kéo người đọc”.

“Anh ta làm khó em à?” Trong đầu Cơ Quân Đào lại hiện lên hình ảnh Trần Thụy Dương cho Đậu Đậu ngồi trên vai.

“Không, không, Giám đốc Trần là một người rất tốt, rất ga lăng, tuyệt đối không làm khó cấp dưới. Hơn nữa, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ anh ấy giao rồi mà”. Hoài Nguyệt nói thoải mái.

Lông mày Cơ Quân Đào hơi nhíu lại, gần như không thể phát hiện được.

Sáng nay Đậu Đậu dậy sớm, vừa rồi nghe chuyện thấy vô vị quá nên ngủ quên trong lòng mẹ. Hoài Nguyệt muốn bế con về phòng, cô thử đứng lên, nhưng cậu bé quả thực hơi nặng.

Cơ Quân Đào đứng dậy bế Đậu Đậu từ trong lòng cô lên: “Để anh”. Nói rồi liền đi thẳng vào phòng.

Hoài Nguyệt chỉnh lại tư thế nằm của Đậu Đậu rồi nhìn đồng hồ trên tường, hỏi Cơ Quân Đào: “Tiểu Dã đến chưa? Trưa nay qua nhà tôi ăn cơm, hôm nay tôi đã mua rất nhiều thức ăn”. Thấy Cơ Quân Đào không trả lời, cô lại giải thích: “Thật sự là đã mua rất nhiều, vốn tôi muốn hồi lộ Tiểu Dã một chút, nhờ cô ấy nói giúp với anh chuyện phỏng vấn. Không hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao, mấy hôm nay tôi đang lo lắng gần chết đây”.

Cơ Quân Đào thoáng nhìn cô như cười như không: “Vì sao không tự mình nói?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt, thành thật nói: “Tôi sợ anh từ chối thẳng thừng, mọi người đều nói anh không bao giờ đồng ý phỏng vấn cả. Nếu có bị Tiểu Dã từ chối thì dù sao cũng cảm thấy đỡ hơn”.

Cơ Quân Đào nói: “Sáng nay Tiểu Dã nói chuyện này với anh, vốn anh không biết tạp chí lại giao nhiệm vụ này cho em. Lần sau còn có chuyện gì thì nhớ nói với anh, đừng tự mình nghĩ cách giải quyết như thế nữa!”

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, Hoài Nguyệt nhẹ giọng nói: “Cảm ơn Cơ tiên sinh. Anh thích ăn gì, để lát nữa tôi còn nấu mấy món thật ngon, xem như cảm ơn anh”.

Cơ Quân Đào nhìn cô, hình như trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Làm món gì Đậu Đậu thích ấy. Lần sau Đậu Đậu về nhà bà nội thì hãy làm món anh thích”.

Hoài Nguyệt gật đầu. Đột nhiên cô cảm thấy có điều gì đó không thuận lăm, nhưng cô lại không thể xác định được đó là điều gì.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trưa thứ Hai, lúc này trong nhà ăn đã không còn bao nhiêu người. Hoài Nguyệt gọi đồ ăn rồi ngồi đợi Tư Tư. Tư Tư đến phòng triển lãm Tổ chụp ảnh, bây giờ đang trên đường về tòa soạn. Trần Thụy Dương cũng mới xuống ăn cơm, thấy cô ngồi một mình một bàn liền đi tới, ngồi xuống phía đối diện.

“Tại sao lại ăn toàn rau thế, nhìn em ăn thế này anh thấy rất áy náy, hay là tại tiền thưởng cho nhân viên ít quá?”

Hoài Nguyệt nhìn thức ăn trước mặt mình, đúng là toàn rau dưa thật, lại nhìn thức ăn trước mặt Trần Thụy Dương, cô mỉm cười nói: “Thu nhập của giám đốc cao gấp mấy lần em, anh ăn thịt, em đương nhiên phải ăn rau mà”.

Tòa soạn tạp chí cũng giống phần lớn các cơ quan hành chính sự nghiệp khác, thu nhập của mỗi người đều được tính theo hệ số. Thương Hoài Nguyệt được điều từ chủ biên chuyên mục xuống cấp phó nên hệ số đã giảm. Chuyện thưởng tết chưa nói tới, riêng tiền lương mỗi tháng đã giảm gần một ngàn tệ. Tư Tư cảm thấy rất bất bình cho cô, công việc vất vả hơn, tiền ít hơn, đây không phải ép người quá đáng thì là cái gì? Nhưng Hoài Nguyệt lại nói: “Được rồi, em nghĩ mấy năm nay mình làm mảng Dân tộc rất nhàn nhã mà tiền lương lại ngang với thầy Trương nên vẫn cảm thấy áy náy, từ giờ trở đi có thể yên tâm rồi”.

Cô cũng hay mắc căn bệnh thanh cao điển hình của giới trí thức, không làm được loại chuyện xôi thịt như tranh cãi với lãnh đạo vì mấy trăm tệ tiền lương.

Trần Thụy Dương mới chuyển tới tòa soạn không lâu nên còn chưa hiểu rõ chuyện thu nhập. Hôm nay tài tử Trương nói, anh mới biết mình đã làm khó Hoài Nguyệt. Vừa rồi Trần Thụy Dương đã bàn bạc chuyện “bồi thường” cho Hoài Nguyệt với Phó Tổng biên tập Lưu.

“Em ăn của anh trước đi, lát nữa phát tiền thưởng cho em sau”. Anh đẩy đĩa thức ăn trước mặt mình tới cho Hoài Nguyệt. “Mùa hè đến rồi, phải chú ý chăm sóc bản thân, đừng để gầy như Kate Moss”.

“Không cần, không cần”, Hoài Nguyệt vội đẩy đĩa thức ăn lại: “Mùa hè em quen ăn ít rồi”. Sự ân cần dù vô tình hay cố ý của Trần Thụy Dương hằng ngày làm cô cảm thấy bất an, trong tòa nhà này có không biết bao nhiêu cô gái đang theo đuổi vị giám đốc trẻ tuổi này.

“Anh vừa trao đổi với Phó Tổng biên tập Lưu, cũng trưng cầu ý kiến của thành viên ban lãnh đạo. Mọi người đều cảm thấy giao trọng trách lại giảm thu nhập thật sự là làm khó em, nhưng tạm thời lại không tìm được biện pháp nào tốt hơn nên muốn để em kiêm thêm chức phó chủ nhiệm văn phòng tòa soạn. Như vậy hệ số sẽ ngang bằng hệ số lương của em trước đây. Em thấy như vậy có được không?”

Vừa nghe vậy, Hoài Nguyệt vội lắc đầu nói: “Em làm nghiệp vụ, hoàn toàn không hiểu gì về hành chính, sao làm được phó chủ nhiệm chứ. Dù sao cũng giảm có chút ít. Giám đốc Trần, anh cứ tăng mức thưởng cho nhân viên là được. Nước lên thuyền lên, tự nhiên em cũng gỡ lại đủ, không cần phải phiền phức như vậy”.

Mấy năm sau khi cưới, Lỗ Phong chưa từng để cô phải lo nghĩ chuyện tiền bạc. Mặc dù đã ly hôn hơn một năm nhưng thu nhập ở tòa soạn tạp chí cũng cao, lại có nhà cho thuê nên điều kiện kinh tế không hề khó khăn, cô vẫn không phải lo nghĩ chuyện tiền nong.

Trong ánh mắt Trần Thụy Dương lộ ra vẻ tán thưởng. Bình thường toàn thấy những người tính toán chi li, cả chuyện tiền bạc lẫn công việc. Có người ngoài miệng nói rất dễ nghe nhưng lại không bao giờ chịu thiệt một ly nào. Tuýp người bề ngoài dịu dàng, tinh tế, đối nhân xử thế lại cực kỳ rộng lượng như Hoài Nguyệt tuyệt đối rất hiếm.

“Có thể em không để ý số tiền này, nhưng anh làm việc dù sao cũng có nguyên tắc, nếu không sau này còn ai chịu làm việc tử tế chứ?” Anh nghiêm túc nói: “Chỉ là danh nghĩa thôi, mọi việc của văn phòng em đều không cần phải nhúng tay vào chỉ lo làm tốt chuyên mục của em với anh Trương là được rồi” .

Hoài Nguyệt không tiện từ chối tiếp, nhưng Trần Thụy Dương sắp xếp cho cô vị trí này, kiểu gì những người không biết rõ nội tình cũng sẽ bàn ra nói vào. Bị người ta bàn tán, thà rằng cô không cần chút tiền đó còn hơn.

Thấy cô có vẻ bối rối, Trần Thụy Dương liền chuyển sang chủ đề khác: “Em còn nói em với Cơ Quân Đào chỉ quen biết sơ sơ nữa không? Sơ sơ mà anh ta lại nể mặt em thế cơ à? Lần phỏng vấn này rất thuận lợi, anh đã đọc bài viết của em rồi, mặc dù đa số là dùng các tư liệu đã có nhưng cũng có rất nhiều nội dung mới, đặc biệt là phần nói về ảnh hưởng của mẹ đối với anh ta, rất sinh động, cũng rất cảm động. Vừa rồi anh Trương đã đến phòng anh khen ngợi em hết lời”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt nói: “Chủ yếu là chuyện Cơ tiên sinh nói hết sức hấp dẫn. Anh ấy là một người sống theo cảm tính, tính tình cũng rất tốt, thực ra cũng có thể coi là hiền lành”.

Trần Thụy Dương không kìm được nhìn cô chăm chăm, hỏi nửa thật nửa giả: “Hiền lành? Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có người nói như vậy về anh ta”.

Nhớ lại dáng vẻ yên lặng không nói một lời, không coi ai ra gì của Cơ Quân Đào hôm đi xem thi đấu thuyền rồng lần nọ, Trần Thụy Dương nghĩ hiền lành là hai chữ thật sự không có một chút liên quan gì với Cơ Quân Đào.

Hoài Nguyệt đang định giải thích thì Tư Tư đã hấp tấp chạy tới, ngồi xuống bên cạnh cô: “Giám đốc, đại công cáo thành!”. Rồi lại quay đầu nói với Hoài Nguyệt: “Đúng là không có thiên lý, một đại tài tử mà ngoại hình lại dễ coi như vậy. Nếu trẻ lại mười tuổi thì có phải liễu mạng chị cũng quyết săn đuổi cho bằng được”.

Hoài Nguyệt sớm đã quen với kiểu ăn nói của Tư Tư nên chỉ cười: “Bây giờ phi công trẻ lái máy bay bà già đang là một đấy, theo đuổi đi. Có cần em cung cấp tin tức nội bộ cho chị không?”

“Chắc chắn là người đàn ông đẹp trai nhất chị từng nhìn thấy, giờ mới hiểu thế nào là khí chất tài tử. Chị đã chụp liền mấy kiểu mà kiểu nào cũng không muốn bỏ, thôi để lát nữa lãnh đạo quyết định xem chọn kiểu nào vậy. Lượng phát hành kỳ này của tạp chí chúng ta nhất định sẽ tăng mạnh, thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy ngoài ảnh bìa thì cô bé nào cũng phải mua một quyển”.

Tư Tư lại quay sang cười nói với Trần Thụy Dương: “Giám đốc Trần, tôi hoàn toàn không có ý hạ thấp anh, anh có thể nói là đẹp trai lắm rồi. Có điều anh chàng Cơ Quân Đào kia và chúng ta giống như là người của hai thế giới khác nhau ấy”.

Cô lại quay về nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, em có thấy không, người đàn ông đó giống như hoàng tử đi ra từ một tòa thành, khí chất quý tộc thanh nhã, thoát tục, lúc anh ấy rót nước cho chị, chị cũng cảm thấy không chịu nổi. Ngày ngày được nhìn thấy một khuôn mặt như vậy, chẳng lẽ em lại không động lòng?”

Hoài Nguyệt lườm cô, bình thường vẫn quen huyền thuyên với Tư Tư, nhưng lúc này có Trần Thụy Dương bên cạnh nên cô cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Trần Thụy Dương cười nhạt liếc nhìn Hoài Nguyệt: “Nghe chị nói vậy, hy vọng kỳ này tạp chí sẽ tiêu thụ tốt. Hoài Nguyệt, buổi tối cùng đi ăn cơm nhé. Nhân vật trang bìa kỳ tới dự tính là giáo sư Liễu An, nhà nghiên cứu văn học thời Ngụy Tấn, bài nói chuyện trên truyền hình vừa rồi của giáo sư Liễu được đánh giá rất cao. Anh cũng nói với anh Trương rồi, mọi người cùng đi gặp mặt”.

Hoài Nguyệt gật đầu, giáo sư Liễu từng lên lớp cho cô thời học đại học, cũng từng ở cùng khu với nhà Lỗ Phong. Ông là người thích náo nhiệt, rất có phong cách danh sĩ. Phỏng vấn giáo sư Liễu thì không có vấn đề gì, quan trọng là dù mình đã hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn Cơ Quân Đào, nhưng vẫn còn bên chỗ Đặng Duyên Duyên thì chưa biết làm thế nào?

Đến tối, lúc cùng đi ăn với giáo sư Liễu, Đặng Duyên Duyên mới gọi điện thoại tới, vừa nghe cô kể lại tình hình, Đặng Duyên Duyên đã cuống quýt lên.

“Hoài Nguyệt, tớ không biết đâu, bạn phải giúp tớ mới được. Sếp tớ đã nói rồi, anh ta không chịu vào trường quay thì tớ cứ tự động cuốn gói biến đi”.

Hoài Nguyệt biết Đặng Duyên Duyên lại nói quá lên, cô bất đắc dĩ trả lời: “Anh ta chỉ là hàng xóm của tớ, sao có thể nghe lời tớ được? Huống hồ theo quan sát của tớ thì Cơ tiên sinh quả thật không thích xuất đầu lộ diện, lên ti vi có khi còn làm anh ta khó chịu hơn cả bị giết ấy chứ”.

“Bạn hiểu anh ta nhỉ? Mà anh ta cũng quan tâm đến bạn quá đấy. Thành thật đi, quan hệ tiến triển đến đâu rồi?” Đặng Duyên Duyên lập tức quên

béng mất nhiệm vụ của mình, bắt đầu săn tin lá cải.

Hoài Nguyệt cười nói: “Đừng nhảm nhí nữa, không phải bạn thích anh ta à, còn lồi tớ vào làm gì? Tớ thấy hình như Cơ tiên sinh cũng không qua lại với cô gái nào. Cuối tuần, ngoài em gái anh ta ra, không có lấy một người phụ nữ tới nhà. Cơ hội của bạn vẫn lớn lắm”.

“Vậy anh ta có phải gay không? Nghe nói giới nghệ sĩ có nhiều người như vậy lắm”. Đặng Duyên Duyên lớn tiếng hỏi, không hề giữ kẽ.

Hoài Nguyệt đứng ngoài hành lang, cô vô thức che điện thoại, nói với giọng không vui: “Đừng nói liên thiên”.

“Làm sao bạn biết tớ liên thiên? Chẳng lẽ bạn với anh ta...” Đặng Duyên Duyên cười mờ ám: “Hoài Nguyệt, tớ thấy anh ta tốt đấy, tốt hơn thằng khốn Lỗ Phong nhiều, bạn dứt khoát quay sang theo đuổi anh ta đi. Đến lúc thành đôi rồi thì không phải tớ muốn phỏng vấn kiểu gì cũng được sao?”

Hoài Nguyệt dờ khóc dờ cười: “Đặng đại tiểu thư à, đừng có liên thiên nữa được không. Tớ là gái bị chồng đá ra khỏi cửa, làm gì có tư cách với cao như vậy”.

“Ai bảo thế? Một người đẹp như bạn thì làm gì có ai mà bạn không xứng chứ”. Đặng Duyên Duyên nói: “Hoài Nguyệt, nếu có cơ hội thì bạn đến nói bóng gió với Cơ Quân Đào hoặc Cơ Quân Dã giúp tớ một chút. Nếu vẫn không được thì phải xem sức hấp dẫn của người đẹp dẫn chương trình đài tớ thế nào vậy. Tớ cũng không thể cố hơn được”.

Biết Đặng Duyên Duyên không muốn làm khó mình, cuối cùng Hoài Nguyệt cũng đặt được tảng đá trong lòng xuống.

Cô đứng một lát ngoài hành lang rồi định đi vào phòng ăn, chợt thấy Lỗ Phong đi tới.

Lỗ Phong đã thấy Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương. Hôm nay anh ta tới đây bàn chuyện với thân chủ, không ngờ lại nhìn thấy gã giám đốc trẻ tuổi mà anh ta vẫn canh cánh trong lòng đó. Ngồi ăn cơm mà anh ta không tập trung được, ra khỏi phòng, thấy Hoài Nguyệt đang đứng gọi điện thoại ngoài hành lang liền vội vàng đi tới.

Hoài Nguyệt cũng không ngờ lại gặp Lỗ Phong ở đây. Không có Đâu Đâu bên cạnh, cô không cần phải để ý tới Lỗ Phong nên chỉ gật đầu định đi tiếp.

Lỗ Phong đưa tay giữ cô lại, mùi rượu thoang thoảng tỏa ra từ người anh ta. Đó là một mùi từng rất quen thuộc, Hoài Nguyệt lập tức nghiêng mặt đi.

“Hoài Nguyệt, tại sao gặp mặt mà không thèm chào hỏi lấy một câu?”

Lỗ Phong áp tới gần cô, hình như muốn kéo cô vào lòng. Hoài Nguyệt hoảng sợ giật tay ra.

“Tôi hẹn hai người khác tới đây bàn công việc”. Hoài Nguyệt lạnh lùng nói: “Tôi phải vào phòng đây”.

“Hẹn ai? Giám đốc Trần?” Lỗ Phong cười nhạt nói: “Tiện thể anh cũng có việc cần hỏi anh ta một chút, anh vào cùng em”.

“Lỗ Phong, anh say rồi làm càn à? Giáo sư Liễu An đang ở trong phòng, chúng tôi thật sự đang bàn công việc”. Hoài Nguyệt cả giận nói.

“Vậy thì mời Giám đốc Trần ra ngoài này. Anh muốn hỏi anh ta một chút xem anh ta quần quýt lấy em như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?” Lỗ Phong còn tỏ ra tức giận hơn cô: “Hắn ta là bạn trai cũ của Viên Thanh, em biết không? Hai người đã tính đến chuyện cưới xin rồi, bây giờ hắn ta quần lấy em đơn giản là vì muốn trả thù anh thôi”.

Hoài Nguyệt sững sốt ngẩn ngẫm lại một lượt những gì anh ta nói, cô cảm thấy toàn thân lạnh buốt, cười lạnh nói: “Trả thù anh cái gì? Lấy tôi để trả thù anh? Lấy một người phụ nữ bị anh vứt bỏ để trả thù anh? Lỗ Phong, anh không thấy lời này của anh quá buồn cười à?”

Lỗ Phong sững lại rồi sửa lời: “Vậy thì anh ta trả thù Viên Thanh”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức nước mắt lưng tròng: “Lấy tôi để trả thù người phụ nữ đó? Người phụ nữ đó tốt như vậy à? Tốt đến mức anh biết rõ người ta đã bàn chuyện cưới xin rồi còn phải cướp về à? Anh ta quần lầy một con đàn bà hư hỏng như tôi chính là để chọc tức cô gái tốt đó, làm cho cô ta tức giận, bất bình, cho rằng tôi đã hạ thấp đẳng cấp của cô ta à? Ý anh muốn nói là như vậy đúng không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lỗ Phong đã hối hận rồi. Thấy Hoài Nguyệt tức giận, anh ta vội vàng kéo cô lại nói: “Không đúng, không đúng, ý anh không phải như vậy, Viên Thanh làm sao so với em được”.

“Đừng nhắc tới người phụ nữ đó trước mặt tôi, hai người chỉ làm tôi buồn nôn thôi”. Hoài Nguyệt giận dữ giật tay ra, xoay người đi mất.

Lỗ Phong ảo não châm thuốc, rít một hơi thật dài. Anh ta đã rất thận trọng nhưng cuối cùng sắp thành lại bại, tất cả phải làm lại từ đầu. Nếu không phải thằng cha Trần Thụy Dương này lại phá hoại kế hoạch của anh ta lần nữa thì làm sao anh ta lại có thể kích động như thế được.

Thấy Hoài Nguyệt đi vào với hai mắt ửng đỏ, Trần Thụy Dương lấy làm lạ. Đến lúc ăn xong, anh dặn tài xế đưa giáo sư Liễu An về nhà, còn mình thì gọi taxi đưa Hoài Nguyệt về để hỏi xem đầu cua tai nheo thế nào.

“Giám đốc Trần, Viên Thanh là bạn gái cũ của anh à?” Hoài Nguyệt nhận ra vẻ nghi hoặc của anh, cô cũng không muốn che giấu. Có một số việc cứ ngả bài ra nói cho rõ ràng sẽ tốt hơn nhiều.

Trần Thụy Dương hơi sững sốt nhưng cũng lập tức thoải mái thừa nhận, Hoài Nguyệt chợt không biết nên nói gì nữa.

“Vừa rồi em gặp Viên Thanh à? Hay là Lỗ Phong?” Trần Thụy Dương hỏi theo trực giác, có thể làm cho Hoài Nguyệt khóc, e rằng chỉ có hai người này.

“Lỗ Phong”. Hoài Nguyệt rầu rĩ nói.

Không biết che giấu, không thích tranh đoạt. Trần Thụy Dương cảm thấy Hoài Nguyệt cũng không lớn hơn Đậu Đậu là bao, vừa ngây thơ vừa mềm yếu.

“Quả thật trước khi đến đây anh đã biết em rồi”. Trần Thụy Dương thẳng thắn: “Anh và Viên Thanh yêu nhau chừng đó năm, mọi người xung quanh đều biết cả. Lỗ Phong bây giờ cũng coi như là một luật sư có danh tiếng được nhiều người biết, chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng bị để ý. Em làm ở tòa soạn tạp chí này, anh được điều đến đây nên đương nhiên sẽ có người nói với anh”.

Hoài Nguyệt nhú mày không lên tiếng.

“Anh cảm thấy rất bình thường. Người Trung Quốc đông như vậy, thành phố này thì bé bằng nắm đấm, đi tới đâu mà chả gặp được những người có dây mơ rễ má với mình”. Trần Thụy Dương quay sang nhìn cô: “Nhưng anh vẫn không thể không để ý đến em. Anh cảm thấy em rất yêu nghề, cũng rất tài hoa nên mới điều em đến chuyên mục mới và giao trọng trách cho em. Nếu như em cảm thấy anh là loại người lòng dạ khó lường thì đúng là oan uổng cho anh quá”.

Hoài Nguyệt ngẩng đầu đón nhận ánh mắt chân thành của anh ta.

“Anh sẽ không cố ý làm khó em vì Viên Thanh. Thứ nhất, em cũng là người bị hại. Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, cô ta không đáng để

anh làm như vậy. Hoài Nguyệt, không được khó chịu, Viên Thanh là quá khứ của anh, Lỗ Phong cũng là quá khứ của em. Anh đã nói với em rồi, chúng ta không thể sống vì quá khứ được”.

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Trần Thụy Dương cười nói: “Sau này nếu em phát hiện anh lấy việc công trả thù riêng thì nhớ đừng khách khí, nhất định phải đến ủy ban kỷ luật kiện anh”.

Hoài Nguyệt cảm thấy áy náy vì sự nghi ngờ của mình, cô nhẹ nhàng nói: “Em tin anh. Giám đốc Trần, anh là một người rất chính trực”.

Trần Thụy Dương thở dài trong lòng, dăm ba câu đã tin người khác rồi, một người phụ nữ nhẹ dạ cả tin như vậy thật sự làm người khác không thể yên tâm được.

Về đến nhà, nhớ lại lời Lỗ Phong nói, Hoài Nguyệt lại đau lòng không thôi. Không ngờ người ta đã đến mức bàn chuyện cưới xin rồi mà anh ta còn phải nhảy vào phá đám. Trước kia cô luôn cho là Viên Thanh dụ dỗ Lỗ Phong, bây giờ mới biết thì ra là Lỗ Phong phá hoại nhân duyên của Trần Thụy Dương. Mình đúng là không biết nhìn người, tuổi thanh xuân đẹp như thế mà bị hủy hoại trong tay loại người không có chút đạo đức nào thế này.

Nghĩ tới Trần Thụy Dương, cô cảm thấy đây là một người rất tốt, chân thành, thẳng thắn, cũng rất quan tâm đến mình. Đáng tiếc là lại có mối quan hệ lằng nhằng như vậy xen vào giữa, sau này hai bên cũng phải chú ý một chút. Lỗ Phong đã hiểu lầm, ai dám đảm bảo những người khác sẽ không hiểu lầm chứ. Cùng đơn vị, người nhiều miệng lắm, có tin đồn gì truyền ra thì sẽ rất không tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc thì đau lòng, lúc thì tức giận, đột nhiên cô nhớ tới đôi mắt bình thản mang theo nét cười đó, nhớ tới câu nói của người đó:

“Lần sau còn có chuyện gì thì nhớ nói với anh, đừng tự mình nghĩ cách giải quyết như thế nữa!”

Đúng vậy, một mình có quá nhiều chuyện phải lo. Nhưng cô có thể nói với ai chứ?

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Vì trường mầm non của Đậu Đậu đã cho các cháu nghỉ hè nên Đậu Đậu về ở nhà bà nội. Giữa tuần, giáo sư Tần lại gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt nói Đậu Đậu muốn cùng ăn cơm với mẹ. Sau khi xác nhận là Lỗ Phong không có nhà, Hoài Nguyệt mới nhận lời tới chơi với con trai. Giáo sư Tần là người thông minh, bà hiểu quá rõ tâm tư của con trai nhưng trước mặt Hoài Nguyệt, bà lại không bao giờ nhắc tới hai chữ Lỗ Phong, Hoài Nguyệt cũng cảm thấy mừng vì điều đó.

Lỗ Phong biết Hoài Nguyệt nhất định vẫn chưa nguôi giận vì chuyện xảy ra tối thứ Hai đó. Chờ mãi mới đến thứ Sáu, buổi chiều, Lỗ Phong đón Đậu Đậu từ nhà ông bà nội, trên đường đi đã thông đồng với Đậu Đậu xong xuôi. Lúc Hoài Nguyệt từ cơ quan đi ra, Đậu Đậu vui vẻ ôm cổ mẹ nói muốn đi xem phim.

Đương nhiên Hoài Nguyệt biết rõ đó là ý của Lỗ Phong.

Đậu Đậu gần như không bao giờ đến rạp chiếu phim. Khi còn bé, bố mẹ sợ cậu bé không quen, vào trong rạp thấy tối quá lại khóc, đến lúc lớn lên đi mẫu giáo thì cái gia đình nhỏ này đã vội tan vỡ. Hai tuần Hoài Nguyệt mới được gặp con một lần, ôm vào lòng thương yêu còn sợ thiếu thời gian, sao nỡ phí phạm hơn một tiếng trong rạp chiếu phim tối tăm chứ, cùng lắm ở nhà mở đĩa phim hai mẹ con cùng xem là được.

Cô không biết con nhà người ta thì thế nào nhưng cô cảm thấy Đậu Đậu rất đáng thương, một ước muốn nhỏ nhoi như vậy mà cũng khó thực hiện, cảm thấy xót xa, cô lập tức đồng ý.

Hôm nay chiếu phim Shrek 3, vì vừa bắt đầu kỳ nghỉ hè nên rạp chiếu phim lại mang mấy bộ phim cũ ra phục vụ bọn trẻ.

Cuối tuần, đến rạp chiếu phim, đa số là những gia đình gồm ba người, một bố, một mẹ, một con. Đậu Đậu cầm chặt tay Lỗ Phong, đương nhiên cũng cầm cả tay mẹ. Trước mặt con, Hoài Nguyệt không thể bảo Lỗ Phong về trước được. Ánh mắt của Lỗ Phong lộ rõ vẻ cầu khẩn, mặc dù hôm đó lời nói của anh ta làm cô đau lòng, nhưng khi nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Đậu Đậu, cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm ra vẻ bình thản.

Từ lâu, Lỗ Phong đã hiểu rõ tính cách của Hoài Nguyệt. Anh ta biết, vì con trai, có tủi thân đến mấy cô cũng chịu được, nhất định sẽ không làm anh ta quá khó xử trước mặt Đậu Đậu. Cho nên anh ta cố gắng làm cho Đậu Đậu vui vẻ, chạy đi chạy lại liên tục, hết mua vé, mua nước ngọt lại đến mua bỏng ngô.

Hoài Nguyệt thất thần cầm túi bỏng ngô. Nhiều năm trước khi cô còn học đại học, Lỗ Phong thường xuyên đến đón cô đi xem phim, khi đó anh ta cũng chạy đi chạy lại mua vé, mua nước ngọt, mua bỏng ngô như vậy. Hai người còn uống chung một lon nước ngọt, ăn chung một túi bỏng ngô, ngồi cũng là ghế đôi dành cho những người yêu nhau. Phim bắt đầu chiếu, Lỗ Phong cũng bắt đầu ôm cô vào lòng, còn nội dung phim thì có xem vô số lần cô cũng không nhớ được. Cô chỉ nhớ kĩ những lời thì thào tâm tình và những nụ hôn nóng bỏng anh ta để lại trên môi mình.

Ba người ngồi cùng nhau chờ phim mở màn, Đậu Đậu hết nhìn trái lại nhìn phải, cảm thấy cực kì hài lòng. Cậu bé cầm bỏng ngô hết đưa vào miệng mẹ lại đưa vào miệng bố, nói: “Mẹ, sau này tuần nào chúng ta cũng đi xem phim được không?”

Hoài Nguyệt hỏi: “Đậu Đậu thích xem phim không?”

Cứ ăn một viên bóng ngô Lỗ Phong lại cố ý thơm một cái thật kêu lên tay Đậu Đậu, sau đó Đậu Đậu lại đưa tay vào miệng cô, điều này làm cô cảm thấy khó xử.

“Thích, Đậu Đậu thích đi xem phim với bố mẹ”.

Hoài Nguyệt không nói gì, sợ rằng đây cũng là điều Lỗ Phong đã dạy Đậu Đậu từ trước. Rốt cục anh ta muốn làm gì? Muốn xin lỗi cô vì chuyện đó? Hình như không cần phải thế, một năm trước hai người bọn họ đã nói hết những gì cần nói rồi.

“Nếu Đậu Đậu thích thì đương nhiên bố mẹ sẽ đi xem với Đậu Đậu”, Lỗ Phong nói: “Đậu Đậu còn thích cùng làm gì với bố mẹ nữa?”

“Đậu Đậu muốn đến Thủy Cung xem cá to, mẹ, ngày mai chúng ta đi xem cá to được không?”

Thủy Cung ở gần ngoại ô, Hoài Nguyệt đã dẫn Đậu Đậu đến chơi mấy lần rồi. Từ nhỏ Đậu Đậu đã rất thích các loại cá, thường chơi đến mức không muốn về, đến giờ đóng cửa cũng không chịu đi ra. Nhớ lại cảnh Đậu Đậu mở tròn mắt nhìn những con cá bơi trên đầu rồi chạy đuổi theo chúng, Hoài Nguyệt không khỏi cười, nói: “Được, ngày mai mẹ dẫn con đi”.

“Bao giờ đi? Anh lái xe đưa hai mẹ con đi”. Lỗ Phong hỏi rồi cầm tay Đậu Đậu lên vuốt ve. “Trời thì nóng, xe buýt bên đó cũng ít chuyển”.

“Không cần, tôi với con bắt xe đi”. Hoài Nguyệt cảm thấy hết kiên nhẫn đến nơi rồi, cô sắp không thể kiềm chế được nữa.

“Lúc về thì làm thế nào? Ở đó có rất ít taxi”. Lỗ Phong vẫn nói mềm mỏng: “Phải đợi taxi rất lâu, Đậu Đậu sẽ cảm nắng mất”.

Hoài Nguyệt chán nản, anh ta đang bắt nạt cô vì cô không có xe đây mà: “Tôi sẽ bảo Duyên Duyên lái xe đưa đi”.

“Hoài Nguyệt, đừng giận dữ nữa, tất cả vì con mà. Đậu Đậu cũng hy vọng bố mẹ đều có thể ở bên nó. Em xem hôm nay nó vui vẻ đến mức nào kìa”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức nắm chặt tay Đậu Đậu. Vì con mà lại còn đi quyến rũ phụ nữ bên ngoài? Lúc đó tại sao không nghĩ tới chuyện Đậu Đậu muốn ở bên cả bố lẫn mẹ? Cô tức giận ngẩng đầu nhìn Lỗ Phong.

“Mẹ, phim bắt đầu rồi”. Phát hiện mẹ không vui, Đậu Đậu nhắc nhở mẹ, cố chịu đựng đau đớn khi bàn tay bị mẹ siết chặt.

Hoài Nguyệt nhận ra mình đang nắm tay Đậu Đậu quá chặt, vội vàng cầm tay Đậu Đậu lên xem. Bàn tay vốn trắng nõn giờ đã hơi đỏ, cô rất thương, vội đưa lên miệng thổi: “Đậu Đậu đau không? Mẹ bắt cần quá”.

“Không đau”. Đậu Đậu nhỏ giọng nói, “Mẹ, mẹ đừng giận bố nữa, là con muốn bố lái xe đưa mẹ con mình đi mà. Trước cửa Thủy Cung lúc nào cũng vắng người, Đậu Đậu nghĩ mẹ sẽ sợ”.

Mắt Hoài Nguyệt lập tức ngân ngấn nước. Có lần cô dẫn Đậu Đậu đi xem cá đến tận lúc đóng cửa mới đi ra. Khu vực đó người ở thưa thớt, nửa tiếng mới có một chuyến xe buýt, gọi taxi cũng không được. Một người phụ nữ độc thân trẻ tuổi như cô và một em bé nhỏ tuổi như vậy đứng ở vùng ngoại ô, chưa nói đến người xấu mà ngay cả một con chó cũng làm cô sợ hãi. Không ngờ Đậu Đậu ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại nhớ kỹ vẻ thấp thòm, lo âu của mẹ.

Cô lén lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu đừng sợ, mẹ cũng không sợ, con tập trung xem phim đi”.

Đậu Đậu nhanh chóng bị bộ phim đang chiếu hấp dẫn, thậm chí quên cả túi bóng ngô trên tay, thỉnh thoảng lại vui vẻ cười ha hả. Có điều Hoài Nguyệt và Lỗ Phong ngồi hai bên lại cảm thấy không hề vui vẻ.

* * *

Buổi sáng thứ Bảy, Cơ Quân Đào thức dậy rất sớm. Cơ Quân Dã bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị cho triển lãm tranh, cô nói buổi chiều mới tới đây. Hình như hôm qua hai mẹ con nhà hàng xóm cũng không về. Mấy ngày nay chồng cũ của cô ấy hay lái xe đưa hai mẹ con về, có lúc anh đứng bên cửa sổ nhìn thấy, trong lòng rất khó chịu. Nhưng không thấy anh ta đưa mẹ con cô ấy về, trong lòng anh càng thấy khó chịu hơn.

Buổi tối hôm qua, anh đã về rất khuya, đến tận lúc kiệt sức vì mệt, mục đích chính là để ngủ ngon hơn một chút, nhưng kết quả là lại ngủ không ngon chút nào.

Cả đêm anh đều nằm mơ thấy mẹ bế mình vượt sông đuổi theo bố. Sau đó mặt mẹ biến thành mặt Hoài Nguyệt, người đứng ở bờ bên kia biến thành chồng cũ của cô ấy. Cô ấy khóc rất đau lòng, chồng cũ cô ấy vẫn lạnh mặt một mực đi về phía trước. Anh lơ lửng giữa không trung nhìn cảnh này mà cực kỳ tức giận, lớn tiếng gọi người đàn ông đó dừng lại đợi cô ấy. Người đàn ông đó cười lạnh với anh: “Không phải mày thích cô ta à? Vì sao mày không kéo cô ta lên?”

Tâm sự trong lòng đột nhiên bị người khác nhìn thấu. Cảm thấy hoảng hốt, anh liền rơi từ trên không xuống. Đến lúc đứng dậy tìm Hoài Nguyệt, anh lại phát hiện cô ấy đã biến mất. Trên bờ sông, rất nhiều người đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nói người phụ nữ này đã bị nước sông cuốn đi rồi. Anh tỉnh lại, vừa sợ vừa sốt ruột rồi không dám ngủ nữa.

Anh trần trọc, đột nhiên phát hiện mình đã động lòng trước người phụ nữ này.

Lúc đầu chỉ cảm thấy Hoài Nguyệt là một người mẹ tốt, anh nhìn thấy bóng dáng của mẹ mình trên người cô nên trong vô thức không bài xích cô. Sau đó vì hiểu lầm nên anh áy náy muốn bồi thường cho cô, vì vậy mới chú

ý đến cuộc sống hàng ngày của cô. Dần dần anh phát hiện cô rất dịu dàng, rất hiểu ý người khác, cũng cảm nhận được sự tủi thân bất đắc dĩ phía sau nụ cười của cô cho nên trong lòng cảm thấy thương hại. Đặc biệt khi cô bình bức tranh của anh, hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng anh khi vẽ bức tranh đó, rất ít người có thể cảm nhận được sự cô độc và tuyệt vọng của anh một cách sâu sắc như thế. Ngoài sự kinh ngạc, anh còn có cảm giác gặp được tri kỉ. Cho tới bây giờ anh lại phát hiện sở dĩ mình ngóng trông ngày cuối tuần như thế chính là để có thể nhìn thấy bóng dáng mảnh dẻ đó, khi nhìn thấy trong lòng sẽ yên tâm.

Vì người phụ nữ này, anh biết mình đang dần dần thay đổi. Anh không còn nhốt kín mình trong thế giới hội họa. Trời nắng, anh nghĩ rau dưa trong vườn hoa của cô ấy cần phải được tưới nước. Trời nóng, anh lo cô với Đậu Đậu chơi đùa đầm đìa mồ hôi không biết có bị cảm nắng hay không. Sáng sớm thức dậy, anh vui vẻ vì có thể nhìn thấy cô, khi trời tối anh tiếc nuối vì thời gian trôi quá mau, lại bắt đầu một tuần chờ đợi nữa.

Mặc dù đã ba mươi lăm tuổi nhưng anh lại chưa bao giờ có một mối tình tử tế, tâm tư rất đơn thuần, anh chỉ biết anh thích người này, anh quan tâm đến người này mà thôi. Cô cười, anh sẽ vui, cô mệt, anh sẽ thương. Cô từ chối, anh thấy cực kỳ khó chịu, cô thoải mái vui vẻ, anh liền cảm thấy cả trời đất đều trở nên sáng ngời. Và tuần này cô không về như thường lệ, điều này làm anh cảm thấy bất an.

Anh đứng bên cửa sổ, bên ngoài bắt đầu mưa rả rích, trên con đường nhỏ không có một bóng người.

Giờ này cô ấy đang ở trong thành phố sao? Đang dẫn Đậu Đậu đi chơi hay đã xảy ra chuyện gì? Trước kia, kể cả những tuần Đậu Đậu về nhà bà nội, cô ấy cũng nhất định sẽ về đây. Ở đây có rau dưa cô ấy trồng, cô ấy sẽ về để tưới nước, nhổ cỏ, chăm sóc rau dưa. Cho dù rau trong vườn có thể nhờ bác làm vườn chăm sóc giúp, nhưng còn rau trên nóc nhà thì sao? Những cây mướp trên nóc nhà rất háo nước nên cô ấy nói với Tiểu Dã rằng

mình là nô lệ của mướp, còn nhờ Tiểu Dã tưới nước giúp cô ấy mỗi khi rảnh rỗi.

Chẳng lẽ cô ấy lại chắc chắn Tiểu Dã sẽ giúp cô ấy chăm sóc vườn rau trên sân thượng đến thế? Tiểu Dã vốn tính qua loa đại khái, sao có thể tin tưởng được. Anh tức giận nghĩ. Hay là vì trời mưa nên cô ấy lười không cần về tưới nước nữa, thậm chí cũng không cần về nhìn qua lấy một lần.

Đầu anh bắt đầu đau, buổi tối ngủ không ngon, đương nhiên sáng dậy sẽ đau. Anh nhớ cô ấy như thế, cô ấy có biết không? Nhớ người phụ nữ nhìn thấy Leshy là sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, nhớ người phụ nữ ngay cả một bông hoa bầu cũng không vẽ được này, nhớ người phụ nữ cực kì chăm chú lúc xem tranh nhưng lại không bao giờ để ý ai là tác giả này, nhớ người phụ nữ lặng lẽ lau nước mắt rồi quay mặt lại cười tươi như hoa với con trai này. Thì ra mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày của cô ấy đã khắc thật sâu vào trong lòng anh rồi.

Buổi chiều về nhà, Cơ Quân Dã thấy anh trai yên lặng đứng bên cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, vẻ mệt mỏi.

Cơ Quân Dã giật nảy mình, đưa tay sờ trán Cơ Quân Đào. Thấy vẫn mát lạnh, cô cũng hơi yên tâm, nói: “Anh, anh không thoải mái à? Sao lại mở cửa sổ đứng đây làm gì?”

Cơ Quân Đào nhìn em gái, muốn nói lại thôi, anh suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Cơ Quân Dã giơ chiếc túi trong tay lên lắc lư trước mặt anh: “Em mua cua bể rồi. Lần trước Hoài Nguyệt đồng ý dạy em làm món nem cua bể, lát nữa gọi cô ấy qua giúp. Em còn mua cà với sò nữa, Đậu Đậu rất thích ăn, tối nay mời hai mẹ con cô ấy ăn cơm ở nhà mình luôn”.

“Mẹ con họ không về”. Dứt lời, Cơ Quân Đào đi lên tầng: “Mình em lại không làm được, nấu món gì đơn giản đi”.

Cơ Quân Dã đau khổ: “Cái cô nàng Hoài Nguyệt này, hôm nay là thứ Bảy mà sao lại không về, lần này hại chết em rồi, còn đồng của này thì làm thế nào?”

Cơ Quân Đào ảo não nói: “Nếu em không biết làm thì cho bác bảo vệ ngoài cổng đi, tối không nấu cơm cũng không sao, anh không muốn ăn gì cả”.

Cơ Quân Dã sức nhớ ra, vội hỏi dồn dập: “Thế trưa nay anh có ăn không đấy? Còn chưa ăn đúng không? Tại sao lại không muốn ăn? Tại sao sắc mặt anh kém như vậy? Anh bị ốm thật à?”

Cơ Quân Đào không nhịn được nói: “Ốm cái gì, bị ốm có phải dễ đâu, chẳng qua là tối hôm qua anh ngủ không ngon thôi”.

“Tại sao ngủ không ngon? Dạo này chẳng phải anh vẫn ngủ rất tốt sao, sao tự nhiên lại không ngủ được nữa?” Cơ Quân Dã căng thẳng. Bệnh trầm cảm dễ tái phát, cô không thể xem thường được.

Cơ Quân Đào không để ý đến cô nữa mà đóng cửa phòng vẽ, bắt đầu làm việc. Thực ra anh làm sao mà vẽ được, có điều câu hỏi của Cơ Quân Dã quá khó làm anh phải chật vật tháo chạy. Dù sao anh cũng không thể nói với em gái là mình đã yêu người phụ nữ hàng xóm rồi, ngày đêm mong nhớ người ta nhưng người ta lại hoàn toàn không hay biết.

Cơ Quân Dã đứng trong phòng bếp ngăn người nhìn túi cua, cô nghĩ ngợi một hồi rồi gọi điện cho Hoài Nguyệt.

Một âm thanh dịu dàng vang lên trong điện thoại: “Tiểu Dã à?”

Hoài Nguyệt hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên Cơ Quân Dã gọi điện thoại cho cô.

“Hoài Nguyệt, cô ở đâu? Tại sao lại không về?” Cơ Quân Dã vội hỏi, hình như cô đã loáng thoáng hiểu vì sao anh trai mình không vui.

“Tôi đưa Đậu Đậu đến Thủy Cung chơi, tuần này không về”. Hoài Nguyệt nói nhỏ.

“Đến Thủy Cung xem xong rồi về cũng được chứ sao. Hay là không có xe? Để tôi tới đón”.

“Có xe mà, có điều nghĩ chiều mai lại về thành phố luôn, trời thì nóng, đi đi về về phiền phức quá”. Hoài Nguyệt nói, Lỗ Phong bế Đậu Đậu dừng lại đợi cô đằng trước, cô vừa nói vừa đuổi theo hai bố con.

“Có gì mà phiền phức”, cô không về tôi mới phiền phức ấy, Cơ Quân Dã thầm nghĩ: “Hơn nữa cô còn phải tưới nước cho vườn rau mà?”

“Không phải đang mưa à?” Hoài Nguyệt cười nói: “Quá nhiều nước thì cây sẽ chết úng mất”.

Hết cách, Cơ Quân Dã nhăn nhó nói: “Hoài Nguyệt, tôi mua cua bể rồi, không biết làm thế nào!”

“Thì ra là vì chuyện này. Chị cứ rửa sạch cho vào hấp cách thủy, chấm xì dầu, thêm chút giấm là được. Lần sau về tôi dạy chị làm nem cua”. Hoài Nguyệt nói: “Sóng ở đây yếu lắm, thế nhé!”

Cơ Quân Dã còn định nói tiếp nhưng điện thoại đã tút tút. Cô buồn bực nghĩ, tại sao phỏng vấn xong là quên luôn người ta rồi, đúng là một cô nàng vô tâm!

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Rốt cuộc triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ tại phòng triển lãm Tố cũng phải khai mạc. Các nhân vật nổi tiếng đều xuất hiện, các nhà sưu tầm trong ngoài nước cũng lũ lượt đổ về. Các nhân viên của Cơ Quân Dĩ bận rộn hết cỡ, nhưng cô lại tranh thủ lúc rảnh rồi chạy đến tòa soạn tạp chí tìm Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt không ở văn phòng, chỉ có Tư Tư. Vì lần trước chụp ảnh hai bên đã gặp nhau, hai người lại đều là người tương đối cởi mở, hướng ngoại nên bây giờ gặp lại cũng không hề cảm thấy xa lạ. Hai người ngồi trong văn phòng, câu được câu không tán gẫu đợi Hoài Nguyệt.

Cơ Quân Dĩ vừa uống trà vừa khen: “Trà này ngon đấy, vị đắng hòa lẫn trong vị ngọt và hương thơm thoang thoảng, dư vị rất đậm đà”.

Tư Tư cười nói: “Đây chính là quà của Giám đốc Trần chúng tôi tặng người đẹp, đương nhiên phải ngon rồi. Hoài Nguyệt uống trà kĩ tính lắm. Mẹ chồng cô ấy, à, chính xác là mẹ chồng cũ của cô ấy, còn chuyên mua trà Long Tỉnh Minh Tiền cho cô ấy đấy”.

Cơ Quân Dĩ giật mình hỏi: “Lần trước đi xem thuyền rồng ở Ngô Giang, tôi đã gặp Giám đốc Trần của các chị rồi. Rất trẻ, còn trẻ hơn cả chị đúng không?”

“Đương nhiên, người ta còn chưa cưới vợ mà, làm sao lại đi so với bà già này chứ”, Tư Tư cười nói. “Trong tòa soạn chúng tôi cũng không ít cô gái trẻ nhìn anh ta chăm chăm, có điều theo tôi thì thật sự không có ai xứng với anh ta, ngoài...”

Tư Tư nhìn thoáng qua ngoài cửa rồi thấp giọng: “Cô thấy Hoài Nguyệt thế nào? Ngoại hình đẹp, tính cách tốt, có tài năng. Mặc dù có con rồi, nhưng Đậu Đậu được tòa xử ở với bố nên cũng không thành vấn đề. Tôi đang nghĩ tới việc làm mối cho hai người bọn họ!”

Cơ Quân Dã lấy làm kinh hãi: “Hai người bọn họ? Chị thấy họ hợp nhau à?”

“Hợp quá đi chứ!” Tư Tư lập tức đổi nghề buôn dưa: “Tôi thấy Giám đốc Trần của chúng tôi rất tốt với Hoài Nguyệt, có chuyện gì cũng luôn che chở cho cô ấy. Tuy đổi chuyên mục là giao trọng trách cho cô ấy nhưng làm ở chuyên mục này sẽ có triển vọng phát triển hơn nhiều. Sợ lương cô ấy thấp, giám đốc lại lập tức cho cô ấy một vị trí phó chủ nhiệm văn phòng trên danh nghĩa. Hoài Nguyệt còn trẻ, lại là phụ nữ, nói không chừng vài năm nữa sẽ được cất nhắc lên phó tổng biên tập. Bây giờ vấn đề cơ cấu cán bộ đang được chú ý, những người ngoài Đảng, phần tử trí thức, dân tộc thiểu số và nữ giới đều được ưu tiên, các đơn vị sự nghiệp cũng không phải ngoại lệ”.

“Vậy quan điểm của Hoài Nguyệt thì sao?” Cơ Quân Dã sốt ruột hỏi, vẫn nói là nhất cử lưỡng tiện, mặc dù họ là hàng xóm nhưng một tuần có năm ngày làm việc mà chỉ có hai ngày nghỉ cuối tuần. 5 - 2, tỉ số cách biệt như vậy, anh trai mình sao tranh được với Trần Thụy Dương?

“Sao biết được, Hoài Nguyệt thích giấu kín tâm sự chứ không phơi bày giống tôi”. Tư Tư nói: “Cô ấy mới hai mươi chín tuổi, không thể để thằng khốn Lỗ Phong kia làm hại cả đời được. Tôi đã khuyên cô ấy rất nhiều lần rồi, cũng tìm giúp cô ấy mấy mối. Người ta đều rất thích cô ấy, chỉ có điều cô ấy luôn không thấy hứng thú gì. Lúc vừa mới ly hôn lòng như tro tàn thì còn có thể hiểu được, bây giờ đã ly hôn hơn một năm, cũng nên suy nghĩ cho chính mình rồi, cô nói có phải không? Giám đốc Trần đối nhân xử thế không tồi, có năng lực, có trình độ, hình như cũng có ý với cô ấy”.

“Hoài Nguyệt đúng là may mắn vì có một người chị như chị”. Ngoài miệng Cơ Quân Dã nói vậy nhưng trong lòng lại ngứa dãi. Ai nhờ chị xen vào việc của người khác chứ, còn giới thiệu những mấy người nữa, thật là đáng ghét!

Hai người đang nói chuyện thì Hoài Nguyệt đi vào. Thấy Cơ Quân Dã, cô luôn mồm xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, lãnh đạo đột nhiên tìm tôi có việc, chị đợi lâu chưa?”

Cơ Quân Dã là người không giấu được tâm sự, cô lập tức hỏi một câu rất nhạy cảm: “Giám đốc Trần tìm cô có việc à?”

Hoài Nguyệt không để ý gật đầu: “Ờ, không phải chị nói triển lãm tranh sắp khai mạc rồi à? Thế thì chắc bận lắm, vậy mà chị còn đích thân đến chỗ tôi đưa thiệp mời nữa. Đại tiểu thư, chị làm tôi được yêu mà sợ đấy”.

Sau một thời gian qua lại, do Cơ Quân Dã cố ý rút ngắn khoảng cách nên hai người đã nói chuyện với nhau thoải mái hơn nhiều.

Cơ Quân Dã ý tứ sâu xa: “Thực ra, thiệp mời nên do anh trai tôi đến đưa mới đúng. Không phải cô đã viết bài phỏng vấn anh ấy sao, anh ấy nên đến để cảm ơn cô”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Tại sao chị lại nói ngược đời như thế? Tôi làm phiên Cơ tiên sinh như vậy đúng là ngại quá, tôi phải cảm ơn anh ấy mới đúng”.

“Cảm ơn thế nào? Cuối tuần vừa rồi tôi mua cua bể cô cũng không về làm giúp tôi, tôi lại không dám cởi dây buộc vì sợ nó cắn, đành hấp cả cua lẫn dây, thế là có mùi lạ không thể nào ăn được. Hôm đó anh tôi mặt nặng mày nhẹ cả buổi tối”. Nhớ tới dáng vẻ phờ phạc của anh trai, Cơ Quân Dã vừa thương lại vừa buồn cười.

Hoài Nguyệt bật cười, nói: “Ôi trời, đại tiểu thư, sao lại hấp cả dây buộc chứ? Chị phải lấy cái đĩa chọc vào phía sau bụng nó, đợi vài phút nó chết thì cởi dây ra, rửa sạch, cho vào hấp”.

Cơ Quân Dã nói: “Làm sao tôi biết, Chủ nhật này cô nhất định phải về, bất kể mưa hay không cũng phải về”. Nếu tuần này còn không về thì có lẽ bệnh của anh trai mình lại tái phát mất.

Nhìn trời bên ngoài, Hoài Nguyệt nghĩ thầm, nếu mưa to thì đưa Đậu Đậu về ngoại ô làm gì chứ, đằng nào cũng chỉ ở trong nhà mà. Chẳng thà đưa nó đi xem phim còn hơn. Sau lần xem Shrek 3 về, Đậu Đậu liên chê màn hình ti vi quá nhỏ, ầm ĩ đòi tuần sau lại phải đến rạp chiếu phim.

“Nếu có việc thì tôi sẽ gọi điện thoại cho chị sớm để chị khỏi phải mua đồ, lãng phí”.

Như vậy sao được! Cơ Quân Dã thầm nghĩ. Cô kéo Hoài Nguyệt đi ra ngoài, ra đến hành lang liền thấp giọng nói: “Hoài Nguyệt, tôi nói thật với cô nhé, thời gian này tôi bận tổ chức triển lãm tranh nên có thể không có thời gian chăm sóc anh trai tôi. Cô cũng biết anh trai tôi không biết cách chăm sóc bản thân mà, thường quên giờ ăn cơm, có nhớ cũng chỉ đến quán mì ăn bát mì cho xong chuyện, tôi thực sự không yên tâm. Nếu cô về thì giúp tôi mỗi ngày ba bữa gọi anh ấy ăn cơm, chỉ cần lúc Đậu Đậu ăn thì cũng bảo anh ấy ăn một chút, cô mua thêm ít thức ăn là được mà. Sau đợt bận này thì tôi sẽ có nhiều thời gian hơn”.

Bình thường Cơ Quân Dã luôn che chở anh trai như gà mẹ che chở gà con, Hoài Nguyệt cũng được chứng kiến tận mắt. Vì chuyện phỏng vấn lần trước, cô cũng đang rất muốn tìm cơ hội cảm ơn Cơ Quân Đào, có điều chuyện Cơ Quân Dã nói lại làm cô hơi khó xử. “Nấu nhiều hơn một chút thì không thành vấn đề, nhưng anh trai chị là người lớn chứ có phải trẻ con đâu, làm sao có thể nghe lời tôi được. Đậu Đậu là con trai tôi, nếu nó mãi

chơi không chịu ăn cơm, chỉ cần tôi mắng là nó sẽ nghe lời, còn nếu Cơ tiên sinh không chịu ăn cơm thì tôi cũng không biết nên làm thế nào cả!”

Nghe vậy, Cơ Quân Dã bật cười: “Thì cô cũng mắng anh ấy một trận là được. Anh ấy nhất định sẽ nghe lời cô”.

“Có cho thêm mười lá gan tôi cũng không dám, một họa sĩ danh tiếng như vậy, chỉ cần nghe anh ấy nói chuyện là tôi đã run bần bật rồi”. Hoài Nguyệt cũng cười nói: “Không thành vấn đề, chị về nói chuyện trước với anh trai chị đi. Nếu anh ấy không phiền thì một ngày ba bữa tôi đều mang sang cho anh ấy. Cũng chỉ có hai ngày thôi mà, buổi tối thứ Sáu tôi và Đậu Đậu sẽ về, Chủ nhật ăn cơm tối xong mới đi, bảo đảm anh trai chị sẽ không bị đói đâu”.

Hoài Nguyệt là một người đơn giản, cô cũng không để ý phân tích câu chuyện. Cơ Quân Dã coi trọng mấy bữa cơm thứ Bảy, Chủ nhật như thế, vậy thì từ thứ Hai đến thứ Sáu Cơ Quân Đào ăn cái gì? Không phải là vẫn cứ ăn uống qua loa như vậy sao?

Thấy cô không hề hoài nghi, Cơ Quân Dã mừng thầm: “Cũng không cần cô phải lo cả ba bữa đâu, anh ấy rất ít khi ăn sáng, buổi tối tôi sẽ cố gắng tranh thủ về đó, cô chỉ cần nhắc anh ấy ăn cơm trưa là được. Cô đã phỏng vấn anh ấy rồi nên chắc cũng tương đối hiểu tình hình của anh ấy. Việc mẹ tôi qua đời là một cú sốc rất lớn đối với anh ấy, anh ấy còn gác bút một thời gian mà”.

Hoài Nguyệt gật đầu thông cảm: “Tôi biết, Cơ tiên sinh nói có một thời gian anh ấy bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng. Tiểu Dã, thời gian đó chị vất vả lắm nhỉ?”

Cơ Quân Dã kinh ngạc, không ngờ anh trai lại nói với Hoài Nguyệt về bệnh tình của mình một cách không e dè gì như vậy, qua đó có thể thấy anh ấy tin tưởng Hoài Nguyệt đến mức nào. Phải biết nhà họ Cơ vẫn phong tỏa

tin tức này, Cơ Quân Đào lại điều trị ở nước ngoài. Hơn nữa, người ngoài cũng rất khó phát hiện một người bị bệnh trầm cảm, trừ khi bệnh tình quá nặng, cho nên hầu như không có ai biết chuyện này. Bây giờ Hoài Nguyệt đã biết thì mình cũng không cần phải tránh né gì khi nói chuyện nữa.

“Hai năm nay bệnh tình của anh tôi đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng mỗi khi thời tiết không tốt, như bây giờ chẳng hạn, anh ấy mà lại ở một mình thì tâm tình luôn sa sút. Tôi biết là cô khó xử nhưng cô có thể dừng để anh ấy ăn cơm một mình không? Anh ấy không thích ăn cơm một mình, bình thường thà rằng ra quán ăn mì chứ rất ít khi gọi người ta đưa cơm đến”.

Hoài Nguyệt do dự nói: “Hay sang nhà tôi ăn? Tôi và Đậu Đậu thì không sao, có điều Cơ tiên sinh có đồng ý không? Tôi thấy ở nơi xa lạ anh ấy không được thoải mái lắm, lần trước ăn cơm ở nhà tôi cũng ăn rất ít”.

“Mọi người đều đã thân quen như vậy rồi, nhà cô làm sao có thể coi là nơi xa lạ được? Anh ấy vẫn ăn rất ít, tôi thấy anh ấy thích Đậu Đậu, có Đậu Đậu ăn cùng, có lẽ anh ấy sẽ ăn được nhiều hơn một chút”. Cơ Quân Dã vội nói, nghĩ thầm, chỉ cần là cô làm thì kiểu gì anh ấy chả thích, nói không chừng còn ăn thủng nồi trôi rế ấy chứ.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Được rồi, chị nói xem Cơ tiên sinh thích ăn gì, tôi nhất định sẽ cố nấu thật ngon”.

Cơ Quân Dã vô cùng hài lòng, kéo tay cô đi ra ngoài: “Tôi nghe Tư Tư nói giám đốc Trần của các cô rất tốt với cô, anh ta đang theo đuổi cô à?”

“Cái gì thế?” Hoài Nguyệt đỏ mặt: “Chúng tôi chỉ bàn chuyện công việc thôi, không có bất cứ quan hệ gì khác. Tôi sang làm ở chuyên mục mới nên thỉnh thoảng anh ấy lại dẫn tôi ra ngoài gặp một vài người”.

Cơ Quân Dã nghiêm mặt nói: “Hoài Nguyệt, cô nhất định phải nhìn cho rõ xem người nào thực sự tốt với mình, người nào hợp với mình, phải tìm một người tốt nhất với mình mới được”.

Hoài Nguyệt không rõ vì sao Cơ Quân Dã đột nhiên lại nghiêm túc, trịnh trọng như vậy, nghĩ rằng Cơ Quân Dã cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm với mình nên cô nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi tiễn Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt đang định về văn phòng thì gặp Trần Thụy Dương đi ra. Nhìn bóng thấp thoáng phía xa xa, Trần Thụy Dương thuận miệng hỏi: “Sao trông giống Cơ Quân Dã thế?”

Hoài Nguyệt đáp: “Cô ấy đến đưa thiệp mời dự lễ khai mạc triển lãm tranh cha con nhà họ Cơ ngày mai. Thiệp mời của anh cũng đang để ở chỗ em, lát nữa em đưa cho anh”.

Trần Thụy Dương cảm thấy kỳ lạ: “Cô ấy đúng là một người thoải mái, bây giờ đang bận rộn như vậy mà còn đích thân đến đây đưa thiệp mời. Hoài Nguyệt, thể diện của em lớn thật đấy!”

Nhớ tới chuyện phỏng vấn Cơ Quân Đào lần trước, Trần Thụy Dương nghĩ chẳng lẽ quan hệ giữa Hoài Nguyệt với nhà họ Cơ không phải hời hợt như những gì cô ấy nói?

“Em cũng nói như vậy”, Hoài Nguyệt nói tiếp: “Bài phỏng vấn Cơ Quân Đào được đăng trong kỳ này, giờ lại đúng dịp khai mạc triển lãm tranh, chúng ta có cần phải đưa tin về triển lãm không?”

“Đương nhiên, lễ khai mạc ngày mai không biết sẽ có những ai đến dự, vừa rồi mà hỏi cô ấy thì tốt”. Trần Thụy Dương nói: “Ngày mai chúng ta cùng đi, nhất định sẽ có rất nhiều người nổi tiếng. Phải gặp gỡ họ một chút mới được, sau này họ đều là đối tượng chú ý của chúng ta. Bảo anh Tào viết bài đi”.

Suy nghĩ một chút, Trần Thụy Dương lại nói tiếp: “Thôi, để anh bảo Phó Tổng biên tập Lưu nói với anh ấy”.

Hoài Nguyệt nhận lời rồi đi vào văn phòng. Trần Thụy Dương là một người rất để ý đến các chi tiết nhỏ, có thể điều này có liên quan đến quá trình làm việc ba năm ở nước ngoài, vì người ta vẫn nói, trong đối ngoại không có việc gì nhỏ cả. Trong quá trình làm việc, bình thường anh ta không bao giờ để cấp dưới khó xử, chẳng hạn như việc định để Hoài Nguyệt đi bảo phóng viên Tào viết bài vừa rồi. Hoài Nguyệt ít kinh nghiệm hơn, hiện nay lại chỉ là một biên tập viên, theo lý thì không tiện giao nhiệm vụ cho phóng viên Tào. Vì vậy Trần Thụy Dương lại đổi ý, cho Phó Tổng biên tập Lưu đi nói. Hoài Nguyệt cảm thấy mặc dù Trần Thụy Dương còn trẻ nhưng đã có nhiều kinh nghiệm trong công việc, sau khi đến đây làm giám đốc, một số vấn đề phát sinh đều được anh giải quyết rất gọn ghẽ, từ trên xuống dưới không ai có ý kiến gì, kể cả chính mình cũng hết sức tán thưởng.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương đi được vài bước lại quay lại gọi cô: “Ngày mai đi cùng xe với anh, em không cần đến đây nữa, sáng mai anh sẽ tới đón em”.

Hoài Nguyệt gật đầu, bất cứ lúc nào cần đi ra ngoài, Trần Thụy Dương cũng suy nghĩ đến việc cô đi xe buýt không tiện nên đều tự lái xe tới đón cô, một lần rồi hai lần, đến giờ đã trở thành thói quen rồi.

“Mặc đẹp một chút, em là người đại diện của tòa soạn chúng ta đấy!” Trần Thụy Dương cười nói: “Nhớ kỹ nhé, nếu đề bẹp được hết đám dẫn chương trình của đài truyền hình xuống thì anh sẽ thưởng cho em!”

Hoài Nguyệt cười: “Thưởng bao nhiêu? Nếu nhiều thì em nhất định sẽ thử xem”.

Trần Thụy Dương nhướn mày: “Em muốn bao nhiêu cũng được, nhất định phải làm cho đài truyền hình méo mặt!”

Sau một thời gian làm việc với nhau, hai người đã có thể nói chuyện rất thoải mái. Nhiều lúc anh ta cảm thấy có lẽ mình phải cảm ơn Lỗ Phong, nếu như không phải Lỗ Phong nói rõ mối quan hệ lằng nhằng này với cô ấy thì có lẽ trong vô thức, anh vẫn phải e dè, không thể nói chuyện thẳng thắn, chân thành như bây giờ. Thương Hoài Nguyệt, nội tâm người phụ nữ này không hề yếu đuối như bề ngoài của cô ấy. Hoài Nguyệt làm việc nghiêm túc, cô ấy đang cố gắng sống thật vui vẻ chứ không chìm trong đau khổ. Chỉ trong thời gian hơn một năm rất ngắn, cô ấy đã học được cách đối mặt với thất bại một cách kiên cường. Điều này rất tốt, cô ấy là mẫu người phụ nữ anh thích.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Lễ khai mạc triển lãm tranh được tổ chức tại đại sảnh phòng triển lãm Tổ, phía bắc đại sảnh chỉ dựng một sân khấu đơn giản, vì Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật nên mọi người đều hiểu đây là ban tổ chức đã cố gắng đơn giản hóa mọi thủ tục hết sức có thể.

Có điều mặc dù sân khấu đơn giản nhưng người đến dự lại không đơn giản chút nào. Bộ Văn hóa, Ban Tuyên giáo Trung ương đều cử các nhân vật cấp Bộ trưởng, Thứ trưởng đến dự, còn có thư chúc mừng của một vị lãnh đạo trung ương, có bài chúc mừng của chủ tịch tỉnh, khung cảnh long trọng, mọi người đều nở mày nở mặt.

Hoài Nguyệt đứng trong góc đại sảnh nhìn hai cha con họa sĩ và Cơ Quân Dã đứng trên sân khấu. Cơ Trọng Minh mặc một bộ đồ kiểu Tàu màu đen, gương mặt vẫn trẻ trung dù mái tóc đã bạc trắng. Cô không khỏi ái mộ, ông ta đã bảy mươi lăm tuổi nhưng vẫn không thấy một chút già nua nào, ngược lại là phong thái nhẹ nhàng, phong lưu. Cuối cùng cô cũng biết khí chất như ngọc của Cơ Quân Đào được di truyền từ ai. Cô nhìn sang Cơ Quân Đào đang đứng bên cạnh ông ta, anh vẫn chỉ mặc áo phông trắng và quần dài màu xanh đen, không hề khác ngày thường chút nào. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng, hình như cũng không có gì khác lạ, thậm chí vẻ mệt mỏi thường thấy cũng không hề biến mất.

Hoài Nguyệt càng nghĩ càng thấy xót xa. Của cải, tài hoa, gia thế, danh tiếng, thậm chí tướng mạo, không thiếu thứ gì, nhưng có ai biết vị hoàng tử có tất cả mọi thứ trong mắt bọn họ này lại bị bệnh trầm cảm, không thể tháo gỡ khúc mắc trong lòng, cuộc sống không hề có niềm vui. Xem ra Thượng Đế luôn luôn công bằng, ai được nhiều thì cũng sẽ mất nhiều. Như

cô, dù có lúc chính cô cũng không rõ mình đã được cái gì và mất cái gì, nhưng cô tin rằng Thượng Đế sẽ tính toán rõ ràng cho cô.

Một vị thứ trưởng đang phát biểu trên sân khấu, đại khái là biểu dương cống hiến kiệt xuất của ngài Cơ Trọng Minh đối với nền hội họa Trung Quốc và điểm danh từng tác phẩm xuất sắc của Cơ Trọng Minh. Trên mặt Cơ Trọng Minh lộ ra nụ cười mơ hồ và đúng mực, còn dưới sân khấu, tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng kính trọng.

Hoài Nguyệt vừa lặng lẽ nhìn hai cha con trên sân khấu vừa nghĩ đến tâm sự của bản thân, trong lúc lơ đãng, hình như cô nhìn thấy ánh mắt Cơ Quân Đào đang chuyển dần về phía mình, đến lúc thấy cô, anh hơi ngẩn người rồi khẽ mỉm cười.

Cô vội bỏ qua tâm sự, chăm chú nhìn lên trên khán đài. Về mặt Cơ Quân Đào vẫn hờ hững, đôi mắt lơ đãng nhìn xuống sân khấu không có mục tiêu rõ ràng, cô không khỏi cười thần kinh mình quá nhạy cảm. Dưới sân khấu có nhiều người như vậy, làm sao Cơ Quân Đào phát hiện ra cô được, mà cho dù có nhìn thấy cô ở đây thì cũng làm gì có chuyện mỉm cười với riêng một mình cô? Cô cùng lắm chỉ là một biên tập viên đã phỏng vấn được anh nhờ mối quan hệ hàng xóm láng giềng thôi.

Cơ Quân Đào đứng bên cạnh bố, trong lòng cực kì khó chịu. Hiển nhiên bao nhiêu quan to quý nhân đến đây đều là vì ba chữ Cơ Trọng Minh, còn anh chỉ là một vai phụ bị bố nhất quyết giữ bên cạnh mà thôi. Trong số những người này, có người đã nhận được tác phẩm của bố, có người đang mơ ước tác phẩm của bố, có người gần như không hiểu gì về tác phẩm của bố nhưng vẫn phải vội vàng đến đây vì sở thích của thủ trưởng.

Anh cảm thấy thực ra bố mình rất đáng thương. Một người làm nghệ thuật lại không thể không để ý đến quan chức, thậm chí còn phải dựa vào quan chức. Một người đã thoát ra khỏi bụi trần giờ đây lại phải làm như vậy, đơn giản là vì phải trải đường đi cho con trai sau này.

Nhưng anh không cần những thứ này, vốn không cần danh cũng chẳng cần lợi, những vật ngoài thân này không thể làm anh cảm thấy hứng thú một chút nào. Anh là con trai Cơ Trọng Minh thì sao, anh là Cơ Quân Đào thì sao? Bệnh trầm cảm vẫn bám riết lấy anh, những thứ này đều không thể làm cho anh cảm thấy cuộc sống có bao nhiêu vui vẻ.

Tiểu Dã nói có một ngày anh nhất định sẽ vượt qua bố. Lần này về xem tranh anh vẽ, bố anh cũng cảm thấy vui mừng, ông ta nói các tác phẩm của ông khi ba mươi lăm tuổi hoàn toàn kém xa các tác phẩm của con trai hiện nay.

Anh biết bố mình nói thật, anh đã xem các tác phẩm của ông lúc trước. Nếu xét cùng độ tuổi thì anh đã vượt xa bố từ lâu.

Nhưng thành tựu của một họa sĩ không phải có thể so sánh kiểu mười tuổi so với mười tuổi, ba mươi tuổi so với ba mươi tuổi như vậy. Có người đến năm mươi tuổi mới sáng tạo ra phong cách của riêng mình, nhờ vậy mà trở thành một bậc thầy. Có người kỹ thuật rất tốt nhưng phong cách lại không thể định hình, vì vậy suốt đời chỉ có thể là một thợ vẽ.

Chính anh cũng không biết cuối cùng tranh của mình sẽ đạt đến cảnh giới nào. Như Van Gogh, nếu năm ba mươi bảy tuổi ông không nổ súng tự sát thì ai dám đảm bảo ông không thể vẽ nên các tác phẩm xuất sắc hơn nữa? Chưa đến giây phút cuối cùng của sinh mạng thì cũng chưa thể đong đếm được thành tựu của một họa sĩ.

Tiểu Dã không hiểu hội họa nên cô có thể nói ba hoa về tranh của anh. Bố anh là một bậc thầy nên ông không thể kết luận tùy tiện được. Đời này, đối với phụ nữ, có thể bố anh sẽ lời ngon tiếng ngọt, nhưng đối với nghệ thuật, bao giờ ông cũng nghiêm khắc, kể cả lúc ông muốn lấy lòng con trai. Bởi thế, ông mới có thể trở thành một họa sĩ bậc thầy.

Cơ Quân Đào không biết chính xác thái độ của mình đối với bố như thế nào. Vì mẹ, anh không thể tha thứ cho ông, nhưng tài hoa của bố vẫn làm anh ngưỡng mộ. Chính sự mâu thuẫn vừa căm hận vừa kính trọng này đã làm anh không muốn đối mặt với bố.

Mấy năm nay vân du, tinh thần của bố anh càng ngày càng tốt lên, hình như đã thật sự gác lại được việc hồng trần để thành tâm lễ Phật, chuyên tâm vẽ tranh. Chẳng lẽ Phật giáo thật sự có sức mạnh làm mọi người không còn vương vấn chuyện xưa như vậy? Còn anh thì sao? Anh có thể bắt đầu một cuộc sống thực sự hay không?

Ánh mắt Cơ Quân Đào dừng lại ở một góc hội trường. Hoài Nguyệt đang đứng bên cạnh Trần Thụy Dương, chăm chú nhìn lên sân khấu, nói chính xác thì đang chăm chú nhìn về phía mình.

Anh đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Hôm nay rõ ràng Hoài Nguyệt rất chú ý ăn mặc, cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng sữa, trên thân váy có hoa văn lá liễu màu đen nhạt, tươi mát, nhã nhặn, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của danh gia. Chiếc thắt lưng nhỏ nhắn khiến thân hình cô càng thêm mảnh dẻ, mái tóc vén ra sau vai, để lại một lọn tóc buông xuống bên má làm cô dễ thương hơn nhiều so với khi buộc tóc đuôi ngựa ở nhà. Hình như hôm nay cô còn trang điểm nữa. Nếu không có lẽ cô đã không trở nên rực rỡ giữa đám đông như vậy.

Đây là một Thương Hoài Nguyệt hoàn toàn khác với hình ảnh Thương Hoài Nguyệt trong ấn tượng của anh. Người mẹ dịu dàng trong trí nhớ của anh giờ đây lại trở thành một người phụ nữ đủ khiến trái tim mỗi người đàn ông đều phải loạn nhịp. Cơ Quân Đào lập tức căng thẳng, mấy ngày nay ngủ không ngon, hôm nay anh ăn mặc cũng cực kì tầm thường, đứng bên cạnh ông bố với quần áo được cắt may cẩn thận, không biết trông mình có quá lồi thối, lệch thếch hay không? Anh vội vã chuyển ánh mắt qua chỗ khác, trong lòng chợt cảm thấy hơi hối hận.

Một lát sau anh vẫn không tìm được, đành quay lại nhìn cô.

Đã hơn mười ngày không gặp, chẳng rõ cuối tuần này cô có về không? Nếu như cô vẫn không về thì đối với anh, tuần này lại là một tuần nữa phải chờ đợi. Anh đã bị cảm giác phải chờ đợi không biết đến khi nào này giày vò đến mức ăn không ngon, ngủ không yên. Bây giờ cô đang đứng ngay trước mắt anh, làm sao anh có thể dời mắt đi được?

Anh lẳng lặng nhìn cô. Hình như hôm nay tâm trạng của cô rất tốt. Trần Thụy Dương cúi xuống nói gì đó với cô, cô mỉm cười, nét mặt toả sáng rạng rỡ.

Cơ Quân Đào hơi cau mày. Hai người này có vẻ rất hiểu nhau, lần trước đi xem đua thuyền rồng cũng vậy, cái gã Trần Thụy Dương này hình như luôn ở bên cạnh cô ấy.

Các quan chức phát biểu mãi rồi cũng xong, cuối cùng là lời đáp tạ của Cơ Trọng Minh. Không biết phóng viên đài truyền hình nào tới chậm mà bây giờ mới vội vã vác máy quay chạy vào.

Hoài Nguyệt đang đứng ở góc đại sảnh gần cửa, cậu phóng viên quay phim cao to đang vội vã chạy vào vô tình va phải người cô. Hôm nay cô đi giày cao gót, giữ thăng bằng không tốt, tưởng như cô sẽ ngã sấp xuống thì Trần Thụy Dương đã nhanh tay nhanh mắt vòng tay qua eo đỡ cô. Hoài Nguyệt không hề đề phòng, lập tức bị kéo vào trong lòng anh ta.

Người trên sân khấu và dưới sân khấu đều sửng sốt.

Người trên sân khấu là Cơ Quân Đào. Nhìn thấy cảnh này, dù biết đó là hành động hợp lý nhất, tốt nhất trong tình huống đó nhưng trong lòng Cơ Quân Đào vẫn cảm thấy tức giận. Anh giận gã phóng viên lỗ mãng kia, cũng giận vì mình đã không đứng bên cạnh cô. Anh nhìn thấy cô ngẩng đầu mỉm cười cảm ơn Trần Thụy Dương, nụ cười tươi sáng. Hình như cô ấy chưa bao giờ cười với mình dễ thương như vậy.

Trần Thụy Dương cũng hơi sững sờ. Anh kéo Hoài Nguyệt vào lòng theo phản xạ có điều kiện, hình như đó là việc hiển nhiên phải làm, hình như, hình như... Khi đó trái tim anh đập rất nhanh, đó không phải trạng thái bình thường nữa rồi.

Anh là một thủ trưởng trẻ tuổi, trước mặt các nhân viên dày dạn kinh nghiệm công tác, anh vẫn luôn tỏ ra rất bình thản. Với người khác cũng vậy, với Hoài Nguyệt cũng vậy, có lúc nói đùa, có lúc thẳng thắn tâm sự, trong lòng anh không bao giờ có một chút suy nghĩ lệch lạc nào. Nhưng bây giờ, khi tay anh kéo vòng eo thon nhỏ của cô lại, một cảm giác mãnh liệt bỗng dâng tràn, anh chợt nhận ra cô là một người phụ nữ xinh đẹp, một phụ nữ xinh đẹp cần được bảo vệ.

Anh vội buông cô ra như sợ bị bỏng tay. Không được, đây không phải cục diện anh muốn nhìn thấy!

Anh sẵn sàng chăm sóc cô, dìu dắt cô, thậm chí chăm sóc cô vượt qua chừng mực một chút, đó là xuất phát từ sự thông cảm với cô. Anh cũng rất tán thưởng cô, một người phụ nữ xinh đẹp, tài hoa và kiên cường, ai cũng thích một người như vậy đúng không? Nhưng anh chưa từng nghĩ tới việc buộc chặt cuộc sống của mình vào cuộc sống của cô, chưa từng nghĩ tới việc phải làm cô động lòng. Anh là thủ trưởng của cô. Tình công sở? Đây không phải lựa chọn của một cấp trên sáng suốt.

Hoài Nguyệt lập tức đứng thẳng người lên, mặc dù hơi khó xử nhưng may là Trần Thụy Dương đã buông cô ra rất nhanh. Cô cười cười với anh tỏ ý cảm ơn, không ngờ Trần Thụy Dương lại hơi đỏ mặt. Điều này khiến cô bối rối, đành phải quay lên sân khấu, chợt phát hiện Cơ Quân Đào đang cau mày nhìn về phía mình, vẻ mặt rất không hài lòng.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, hình như này giờ không hề có chuyện gì không ổn. Hay là cậu phóng viên vác máy quay vừa rồi hấp tấp chạy vào làm anh ta không vui, dù sao thì bây giờ bố anh ta cũng đang phát biểu mà.

Cơ Quân Dã đứng bên cạnh cũng nhận ra Cơ Quân Đào không vui, cô nhẹ nhàng nói: “Anh, sắp xong rồi mà, đừng tỏ ra khó chịu thế nữa”.

Thấy anh không hề có phản ứng gì, Cơ Quân Dã liền nhìn theo ánh mắt anh. Nhìn thấy Hoài Nguyệt, Cơ Quân Dã lập tức hiểu lý do tại sao, cô cố nhịn cười: “Thiệp mời của Trần Thụy Dương là tự tay em mang tới, Hoài Nguyệt là cấp dưới của anh ta, mời Hoài Nguyệt mà không mời anh ta thì cũng không phải phép đúng không?”

Cơ Quân Đào liếc em gái, thực ra cần gì phải mời Hoài Nguyệt đến tham dự buổi khai mạc hỗn loạn này chứ. Nếu như cô ấy muốn xem tranh thì lúc nào đến chả được. Mặc dù chưa quen Hoài Nguyệt được bao lâu nhưng anh có thể thấy Hoài Nguyệt không phải loại phụ nữ thích giao tế. Anh cảm thấy việc Cơ Quân Dã mời Hoài Nguyệt tới thật không khác gì vẽ rắn thêm chân, hoàn toàn quên bém sự vui mừng khi mình nhìn thấy Hoài Nguyệt vừa rồi.

Đọc hiểu ánh mắt anh trai, Cơ Quân Dã không thể không cười khổ. Cô làm vậy còn không phải là vì anh mình hay sao? Không có cái cơ này thì làm sao cô có thể đến nhờ Hoài Nguyệt chăm sóc anh được? Hơn nữa, cô mời Hoài Nguyệt đến đây còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Cơ Quân Dã vừa định biện bạch thì bố cô đã phát biểu xong, tiếng vỗ tay bên dưới vang lên nhiệt liệt, nhân cơ hội này cô đi tới bên cạnh anh trai cười nói: “Em đã nói với bố về Hoài Nguyệt, bố rất muốn gặp cô ấy!”

Cơ Quân Đào đột nhiên biến sắc: “Em làm cái trò gì thế?”

Cơ Quân Dã đặc ý nói: “Trò gì là trò gì? Nếu như bố sẵn lòng tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí Giao lưu văn hóa thì em nghĩ Hoài Nguyệt cũng nhất định sẽ vui vẻ thêm một đoạn vào bài phỏng vấn hôm trước. Hơn nữa, để bố biết hàng xóm mới của chúng ta thì có gì không tốt?”

Cơ Quân Đào cảm thấy mình sắp đổ mồ hôi lạnh rồi.

Cái cô em gái này, bình thường cứ thích nói bóng nói gió làm mình khó xử thì cũng đành chịu, bây giờ lại còn nảy ra ý định kéo Hoài Nguyệt đến gặp bố nữa, quả thực là cả gan làm loạn. Tâm tư của mình có thể Hoài Nguyệt còn chưa biết gì hết, đến lúc đó nhờ đâu bố với em gái mình nói gì không cẩn thận thì cô ấy sẽ rất khó xử, sau này mình còn mặt mũi nào gặp cô ấy nữa?

“Tiểu Dã”, sắc mặt anh thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn phải mềm mỏng nói với em gái: “Đừng có làm anh khó xử nữa”.

Giọng Cơ Quân Đào vừa cô đơn vừa bất đắc dĩ, khuôn mặt hơi trắng xanh lúc này lại thêm vẻ lo âu.

Trong lòng Cơ Quân Dã cảm thấy rất ngạc nhiên, đây vẫn là người anh trai khí chất cao ngạo của cô sao? Vẫn là anh chàng Cơ Quân Đào trước giờ luôn đối xử lạnh lùng với bất cứ người phụ nữ nào, dù mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng cũng vẫn che giấu sự mềm yếu, không chịu vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình sao? Cô cảm thấy vấn đề thật sự nghiêm trọng, không chỉ nghiêm trọng mà còn rất nghiêm trọng. Cô vội quay đầu nhìn xuống sân khấu, đám đông dần dần tản đi, Thương Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương cũng đã không còn ở chỗ cũ.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đưa chân hết quan chức này tới lãnh đạo khác, cuối cùng trong phòng triển lãm chỉ còn lại những người đến xem tranh thật sự, không khí bắt đầu yên tĩnh trở lại. Hai anh em nhà họ Cơ theo bố chậm rãi đi xem từng tác phẩm từ tầng một lên đến tầng hai.

Cơ Trọng Minh hỏi con trai: “Gần đây sức khỏe thế nào? Sao bố thấy con có vẻ phờ phạc thế? Tại mệt mỏi quá hay vì nguyên nhân gì khác?”

Cơ Quân Đào nói: “Sức khỏe con vẫn tốt, chẳng qua là cổ hoàn thiện mấy bức tranh liền nên hơi thiếu ngủ”.

Cơ Quân Dã liếc nhìn anh trai: “Thiếu ngủ là vì cố vẽ cho xong hay là trần trọc vì chuyện khác?”

Cơ Quân Đào tức giận nói: “Ngày nào em cũng đến nhà anh, còn có chuyện gì mà em không biết chứ?”

Cơ Quân Dã bật cười hì hì: “Chính vì ngày nào em cũng đến nhà nên mới biết anh không nói thật với bố”.

Cơ Quân Đào không để ý đến cô nữa, anh bước lên phía trước, tới một góc rẽ rồi đột nhiên dừng lại. Cách đó không xa, Hoài Nguyệt đang thông thả đi qua đi lại trước mấy bức vẽ, quan sát rất chăm chú.

Trái tim anh đập thành thịch không tài nào khống chế được, anh vô thức định xoay người ngăn cản bố và em gái đi về phía này. Chuyện Tiểu Dã vừa nói với anh lúc nãy còn không biết thật giả thế nào, anh cũng rất hiểu

tính khí của bố nên không thể để Hoài Nguyệt và bố gặp mặt như vậy, nếu không hậu quả sẽ khó có thể tưởng tượng được.

“Hoài Nguyệt!” Cơ Quân Dã nhanh chân bước tới rồi vui mừng kêu lên: “Tôi còn tưởng cô đã về rồi cơ, hóa ra là cô lên trên này!”

Nghe tiếng gọi, Hoài Nguyệt quay lại, nhìn thấy cả nhà ba người họ đang đi tới. Cô cảm thấy hơi bất ngờ, lập tức khẽ hạ thấp người chào Cơ Trọng Minh rồi giải thích với Cơ Quân Dã: “Giám đốc Trần bị lãnh đạo gọi đi có việc nên tôi được giải thoát. Chẳng mấy khi được thấy các kiệt tác của hai họa sĩ lừng danh, đương nhiên tôi phải chiêm ngưỡng tử tế”.

Nói rồi cô gật đầu với Cơ Quân Đào bên cạnh coi như chào hỏi.

Cơ Quân Đào cũng khẽ gật đầu, động tác hơi cứng nhắc. Tiểu Dã đã tiết lộ bí mật của anh cho bố anh biết, hai bố con này nhìn kiểu gì cũng có vẻ như đang chờ xem kịch vui khiến anh vừa khó xử lại vừa bất an.

Cơ Quân Dã kéo tay bố đi lên phía trước một bước, nghiêm trang giới thiệu: “Bố, đây là Hoài Nguyệt, biên tập viên tạp chí Giao lưu văn hóa thuộc ban Đối ngoại tỉnh. Cô ấy là một tài nữ, cũng là một mỹ nữ, vừa viết một bài phỏng vấn anh trai con. Mà người đẹp này lại vừa khéo là hàng xóm của anh ấy, bọn con thân nhau lắm”.

Vừa nói cô vừa để ý quan sát sắc mặt Cơ Quân Đào, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Có vẻ như lơ đãng nhưng kì thực Cơ Trọng Minh đã đánh giá Hoài Nguyệt một lượt, thấy khí chất thanh nhã của cô, Cơ Trọng Minh thầm tán thưởng trong lòng, mỉm cười nói: “Bác vừa trở về đã nghe Tiểu Dã kể không ít về cháu, hôm nay được gặp mới biết trình độ ngôn ngữ của con bé này quá kém, hoàn toàn chưa thể khắc họa được một, hai phần phong thái của Hoài Nguyệt”.

Hoài Nguyệt hơi đỏ mặt, cô không quen được người khác khen ngợi trước mặt như vậy, cho dù là người già, nhưng đó là một đại danh nhân đích thực. Bây giờ cô mới hiểu thế nào là từ chối thì bất kính mà nhận lời khen thì lại xấu hổ. “Cơ tiên sinh quá khen, Hoài Nguyệt không dám nhận”.

Cơ Trọng Minh cười nói: “Cháu phải tin tưởng ánh mắt của một họa sĩ, có đúng không Quân Đào?”

Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt, nói đúng thì không ổn, nói không đúng thì càng không ổn, do dự một hồi lâu anh mới nhẹ nhàng ờ một tiếng.

Cơ Trọng Minh hòa nhã hỏi: “Cháu có đặc biệt thích bức tranh nào không? Bác bảo Tiểu Dã giữ lại cho cháu”.

Hoài Nguyệt giật nảy mình, tất cả tranh được trưng bày hôm nay đều là tác phẩm nghệ thuật thực sự, bức nào cũng có giá trị rất lớn. Xem ra ông cụ hiểu lắm quan hệ giữa mình với hai anh em này, tưởng mình với họ là bạn thân rồi. Cô làm sao có thể nhận món quà gấp mặt lớn như vậy được.

“Cháu không hiểu về hội họa mấy, chẳng qua là học đòi thanh tao mà thôi. Nếu một bức tranh đẹp như vậy mà rơi vào tay cháu thì đúng là bạc đãi nó quá, lại khiến Cơ lão tiên sinh phải chê cười”. Cô nghĩ mình phải mau tìm cơ rời khỏi đây mới được.

Cơ Trọng Minh gật đầu, phụ nữ không cố ra vẻ cao sang đã hiểm rồi, dám tự giễu cợt, nói thẳng mình chỉ học đòi thanh tao trước mặt mình và con trai thì càng hiểm hơn, đúng là một người phụ nữ thú vị.

“Vậy để bác cùng Hoài Nguyệt đi xem mấy bức tranh, giảng giải vài vấn đề đáng chú ý trong đó, không biết cháu có muốn nghe không?”

Hoài Nguyệt đứng trân trân, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cơ Trọng Minh tiếng tăm vang dội vừa tiền cả Chủ tịch tỉnh về mà giờ lại định “xóa mù” cho một biên tập viên nhỏ bé như cô?

Cơ Quân Dã đứng sang bên cạnh cười trộm, ngẩng đầu ra vẻ đang thưởng thức một bức tranh sơn thủy. A Thích luôn nói tính mình hấp tấp, không phải tính bố còn hấp tấp hơn cả mình à? Ông cụ đã khó chịu với cuộc sống cô đơn của con trai từ lâu, xem ra lần này phải đích thân ra tay rồi.

Không tìm được đáp án từ vẻ mặt Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt đành phải ôm một bụng nghi vấn quay sang nhìn Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cũng đang nhìn cô, vẻ mặt phức tạp. Cô không đoán được ý anh là muốn cô đồng ý hay từ chối, trong lòng không khỏi càng thêm sốt ruột.

Cơ Trọng Minh thu hết vẻ mặt bối rối của Hoài Nguyệt vào mắt, cười hỏi: “Sao vậy? Hoài Nguyệt không tin bác à?”

“Không, không, không”, Hoài Nguyệt vội vàng nói: “Chẳng qua cháu sợ làm ảnh hưởng đến việc đoàn tụ của gia đình bác”.

Cơ Trọng Minh lại thầm gật đầu lần nữa, Hoài Nguyệt không hề khách sáo mà nói thẳng vào vấn đề, quả thật đã lâu lắm ông không gặp hai đứa con rồi: “Không sao, bảo cả hai đứa nó đi theo, bọn nó cũng chẳng mấy khi được nghe lời bình của bác”.

Hoài Nguyệt đành phải thấp thỏm đi theo Cơ Trọng Minh. Cơ Trọng Minh đi giữa, cô bên trái, Cơ Quân Đào bên phải, Cơ Quân Dã đi phía sau. Cô cảm thấy vị trí này cực kì không ổn nhưng lại không thể nói gì được.

“Đây là mẹ Quân Đào”, Cơ Trọng Minh đi thẳng tới, đứng trước một bức tranh sơn dầu: “Là tác phẩm của bác ba mươi lăm năm trước, khi đó bác vừa được biết cô ấy có thai Quân Đào. Đó là đứa con đã được mong chờ

trong suốt mười năm, bác liền vẽ bức tranh này cho cô ấy làm kỉ niệm. Cháu xem, nhìn cô ấy hạnh phúc biết bao”.

Cơ Trọng Minh nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay người phụ nữ trong tranh, rõ ràng là bàn tay của một người già nhưng hình như Hoài Nguyệt lại có thể nhìn thấy sự yêu thương vô hạn tỏa ra từ đó.

“Tay cô ấy đặt trên bụng, rất mềm mại, rất nhẹ nhàng, nhưng ngón cái hơi tách ra nói rõ cô ấy rất căng thẳng, rất xúc động. Cháu lại nhìn gương mặt cô ấy này”, ngón tay Cơ Trọng Minh chỉ lên trên: “Mẹ Quân Đào là tiểu thư khuê các thực sự, cười không lộ răng, dịu dàng, trầm tĩnh, nhưng khuôn mặt này vẫn làm người khác cảm nhận được sự vui vẻ cực độ. Cô ấy không cười nhưng cháu lại cảm thấy cô ấy đang cười, tại sao có thể như thế? Bởi vì cô ấy thật sự vui vẻ, rất vui vẻ”.

Cơ Trọng Minh đắm chìm trong ký ức của mình: “Hốc mắt cô ấy rất sâu, góc cạnh ba chiều trên mặt rất rõ ràng nhưng ngũ quan lại phối hợp rất hài hòa. Cháu xem, không phải lúc cười ai cũng nheo mắt lại, lúc mẹ Quân Đào cười đôi mắt lại rất to, rất đẹp”.

Hoài Nguyệt nhìn người phụ nữ trong tranh, rất trẻ, rất đẹp, như một bài thơ. Trước mặt người phụ nữ này, mọi người sẽ bất giác cảm thấy tự ti. Cô không khỏi tròn mắt nhìn Cơ Quân Đào, ngoại hình anh rất giống mẹ.

“Đây là bức tranh bác vẽ dựa theo trí nhớ, lúc đó sức khỏe cô ấy không tốt lắm, suốt ngày phải nằm trên giường để dưỡng thai. Đường nhiên bác không thể bắt cô ấy vất vả làm người mẫu nên bác chỉ vẽ theo trí nhớ. Bác vẫn cho rằng đây là bức tranh chân dung đẹp nhất bác vẽ từ trước tới nay. Cảnh giới cao nhất của vẽ chân dung không phải là giống như thật mà là tình cảm. Cháu có thể thấy được tình cảm của người trong tranh, cũng có thể thấy tình cảm của người vẽ tranh đối với người trong tranh”.

Cơ Trọng Minh nói chậm rãi, Thương Hoài Nguyệt thấy hình như trong mắt ông cụ lấp loáng nước.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, qua bức Hẹn với hoàng hôn, Cơ Trọng Minh lại dừng lại.

Hoài Nguyệt nhìn, trăng treo ngọn liễu, mặt sông trống vắng, bên cây cầu nhỏ trên sông chỉ có bóng mấy cành liễu nhạt nhòa. Một trấn nhỏ không có bóng người, một chiếc đèn lồng treo trước cửa một ngôi nhà thấp bé. Bức tranh rất tối, rất u buồn, chỉ có nửa vầng trăng tỏa ra ánh sáng màu vàng mơ hồ.

Cơ Trọng Minh nói: “Lúc đầu vừa nhìn thấy bức tranh này, bác đã biết con trai bác quyết tâm phải vứt bỏ phong cách vẽ của bác rồi. Cháu xem, trong tranh thủy mặc, nó lại bắt đầu dùng những màu sắc sáng rõ của tranh sơn dầu, thậm chí còn có sự tương phản khá lớn, đây là ảnh hưởng của cách sử dụng ánh sáng và màu sắc theo trường phái ấn tượng. Đây chính là con đường nó đang đi, dùng thủy mặc làm nền, dùng màu sắc để khắc họa chủ đề. Hoài Nguyệt, bức tranh này gợi cho cháu cảm giác gì?”

Hoài Nguyệt cực kỳ do dự, cô lén nhìn Cơ Quân Đào, thấy anh đang nhìn cô với ánh mắt khuyến khích liền lấy dũng khí nói: “Cháu nhìn cảm thấy rất khó chịu, hình như người mình đợi sẽ không đến”.

Ba người nhà họ Cơ lập tức yên lặng, Hoài Nguyệt cảm thấy hơi khó xử nên quay lại tìm Cơ Quân Dã như cầu cứu. Cơ Quân Dã tiến lên một bước, cầm tay cô nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, sẽ không quay về nữa. Hoài Nguyệt, cô đã hiểu rồi đấy”.

Một hồi lâu sau đó Cơ Trọng Minh không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng dừng lại trước một vài bức tranh xem một lát rồi lại đi tiếp. Hoài Nguyệt nghĩ những bức tranh có thể làm ông ấy dừng lại xem chắc hẳn đều phải có giá trị, vì vậy cô cũng chú ý quan sát hơn. Thấy cô cau mày suy ngẫm,

Cơ Quân Đào rất muốn giải thích cho cô nghe, nhưng vì có bố và em gái bên cạnh, không tiện tỏ ra thân mật nên đành phải rầu rĩ bỏ qua ý nghĩ này.

Cuối cùng Cơ Trọng Minh dừng lại trước một bức “Xuân”.

Ông xem cực kì chăm chú, hoàn toàn tập trung. Hoài Nguyệt cảm nhận được sự xúc động của ông nên cũng chăm chú xem bức tranh đó.

Hình ảnh trong tranh là một gốc cây khô bị sét đánh gãy cực kì thảm hại, lại trải qua sự đày đoạ của mưa gió nên càng mục nát. Nhưng bây giờ bên gốc cây khô đó lại có hai đôi chân, một đôi là chân phụ nữ, rất xinh xắn, trắng không tì vết như bạch ngọc. Một đôi là chân em bé, mềm mại, mũm mĩm, mỗi một ngón chân đều rất tròn trịa. Đôi chân này theo sát đôi chân phía trước, vui vẻ và quyến luyến.

Bởi vì hai đôi chân này đẹp như vậy, dường như tất cả những gì đẹp đẽ nhất, dịu dàng nhất, hồn nhiên nhất thế gian đều được dồn vào hai đôi chân khiến người xem lại không để ý tới dáng người và khuôn mặt hai người đó. Bước dưới giàn dưa, có thể hai người này đang hái dưa, cũng có thể đang tưới nước, những chiếc lá xanh che khuất phần lớn vóc dáng họ nhưng người xem vẫn cảm nhận được sự vui vẻ vô hạn của họ. Niềm vui này đã lan đến gốc cây khô, dường như nó đang cố gắng tỉnh lại dưới ánh mặt trời.

“Quân Đào, tất cả các bức tranh của con trong triển lãm này cộng lại cũng không bằng một bức này”. Cơ Trọng Minh cố gắng giữ cho giọng thật bình tĩnh nhưng vẫn không thể giấu được một thoáng run rẩy: “Lần trước bố nói sai rồi, bố nói tác phẩm của con còn khá hơn của bố lúc ba mươi lăm tuổi, đó là vì bố chưa thấy bức tranh này”.

“Đây là bức tranh bác Diệp mới bồi xong và đưa tới sáng nay”. Cơ Quân Dã giải thích: “Con đã dành vị trí này cho nó theo dạn dò từ trước của anh Quân Đào”.

“Thì ra con còn giữ lại một chiêu giấu ông già này”, Cơ Trọng Minh vui mừng gật gật đầu: “Sự tàn lụi cực hạn, thê lương cực hạn, tuyệt vọng cực hạn lại kết hợp với cái đẹp và sức sống cực hạn như vậy hết sức mâu thuẫn nhưng lại hoàn toàn kín kẽ, tạo thành sức chấn động cực lớn cho thị giác người xem, làm tâm linh người xem bị cảm động ở mức độ lớn nhất. Hai đôi chân này xem như đã làm cho bức tranh sống lại”.

Cơ Trọng Minh đưa tay lau khóe mắt: “Quân Đào, con đã thoát ra khỏi sự hạn hẹp của màu sắc, trong bức tranh này bố nhìn thấy sự tương sinh tương khắc, sự thống nhất của đối lập, nhìn thấy bản chất của thế giới. Có lẽ đây sẽ là một trong những tác phẩm xuất sắc nhất của con trong cuộc đời này, ngay cả bố cũng không làm được”. Ông ta quay lại cười nói với con gái: “Bất kể ai trả giá cao đến đâu cũng không được bán. Tiểu Dã, một ngày nào đó làm ăn thất bại thì con sẽ có thể lật ngược tình thế nhờ bức tranh này của anh trai con”.

Cơ Quân Dã bản tín bán nghi hỏi: “Thật sự tốt như vậy à?”

Cơ Trọng Minh thất vọng nhìn cô rồi quay sang hỏi Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, cháu thấy sao?”

Đương nhiên Hoài Nguyệt cũng không nhìn ra đây có phải là tác phẩm mang tính cột mốc của Cơ Quân Đào hay không, cô thành thật trả lời: “Cháu cảm thấy hai đôi chân này rất đẹp. Cổ nhân nói mỗi bước chân sinh một đoá sen, thì ra thật sự có chuyện như vậy. Họ nhất định là mẹ con, ở bên nhau rất quyến luyến, rất vui vẻ.

Cơ Trọng Minh cười ha ha: “Bác đúng là dung tục quá rồi, chỉ có Hoài Nguyệt mới hiểu tranh như thế”.

Nhìn gương mặt ngượng ngùng của Hoài Nguyệt, Cơ Quân Đào thở dài trong lòng. Đúng là một người phụ nữ tâm tư đơn thuần, cô ấy không hề biết mình đẹp thế nào, mình làm người ta động lòng ra sao.

“Hoài Nguyệt!” Phía sau có người gọi, Hoài Nguyệt quay lại, thấy là Đặng Duyên Duyên liền nói vui vẻ: “Tại sao bạn cũng ở đây?”

Đặng Duyên Duyên gật đầu chào ba người còn lại rồi kéo Hoài Nguyệt sang một bên nói: “Tớ đến hẹn phỏng vấn, nghe chừng phỏng vấn Cơ Quân Đào không ăn thua nên tớ muốn thử xem Cơ Trọng Minh thế nào. Tại sao bạn lại ở cùng một chỗ với ba người nhà bọn họ? Hay là bạn nói giúp tớ được không?”

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tớ tình cờ gặp họ thôi, tớ cũng không có thể diện lớn tới mức dám đến hẹn phỏng vấn Cơ Trọng Minh”.

Đặng Duyên Duyên bức tức: “Hai cha con đúng là khó tính khó nết, chỉ khổ bọn lon ton như mình”.

Cơ Quân Đào đã gặp Đặng Duyên Duyên, biết cô làm ở đài truyền hình nên giải thích với bố: “Đó là bạn học của Hoài Nguyệt, cô ấy làm ở đài truyền hình, có lẽ là muốn đến phỏng vấn”.

Cơ Trọng Minh gật đầu, trao đổi với con gái qua ánh mắt rồi nói: “Gọi Hoài Nguyệt đến đây, bố có việc hỏi cô ấy”.

Cơ Quân Đào lại đến kéo Hoài Nguyệt về, Đặng Duyên Duyên nhìn bọn họ với vẻ hết sức hiếu kỳ như đang suy nghĩ gì đó.

Cơ Trọng Minh hòa nhã nói với Hoài Nguyệt: “Quân Đào nói đó là bạn học của cháu muốn hẹn phỏng vấn, vừa rồi Tiểu Dã đã từ chối hộ bác. Bây giờ cô ấy muốn nhờ cháu đến thuyết phục bác giúp cô ấy đúng không?”

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, tại sao cả hai bố con đều có thể nhìn rõ vấn đề đến thế. Lần trước mình chưa mở miệng Cơ Quân Đào đã biết rồi, lần này ông cụ cũng vậy, chẳng lẽ hai chữ “ý đồ” trên mặt mình và Duyên Duyên rõ ràng như vậy sao?

Cô đành gật đầu khó xử: “Vâng, vốn bọn cháu đã hẹn cùng phỏng vấn Cơ tiên sinh”.

Cô chỉ Cơ Quân Đào, vẻ mặt ngượng nghịu, “Nhưng cháu đã phỏng vấn một mình, suýt nữa bị cô ấy mắng chết!”

Cô xấu hổ cười cười làm Cơ Quân Đào cũng cười theo: “Khi đó có thấy em nói gì đâu!”

“Cho nên cô ấy nói em là kẻ phản bội”, Hoài Nguyệt nói, không cần nghĩ ngợi. Cô nghĩ thầm, đột nhiên anh kể chuyện của anh, em có kịp chuẩn bị gì đâu.

Nụ cười trên mặt Cơ Quân Đào càng tươi tắn hơn, anh chỉ nhìn bố không nói gì.

Cơ Trọng Minh trợn mắt nhìn con trai, từ sáng đến giờ, cuối cùng anh chàng mới chịu giãn cái mặt ra, đúng là một nụ cười đáng giá ngàn vàng. Ông thở dài trong lòng: Thôi thôi, đành phải hy sinh bản thân vậy. Thăng nhóc này quyết tâm bán đứng bố để làm người đẹp vui đây mà.

“Được rồi, Hoài Nguyệt, bác cũng không thể thiết thời quá được. Bác đồng ý nhận lời mời phỏng vấn của bạn học cháu, đổi lại thứ Bảy này cháu phải mời bác ăn bữa cơm tại nhà cháu ở ngoại ô được không? Bác nghe Tiểu Dã nói hai anh em nó thường ăn chực uống chờ ở nhà cháu làm bác cũng thấy thèm”.

“Được ạ!” Hoài Nguyệt mừng rỡ, không kịp nghĩ vì sao Cơ Trọng Minh lại đòi ăn cơm ở nhà cô, chỉ hớn hờ vẫy tay với Đặng Duyên Duyên.

Trong lòng ghen tị hết cỡ, Cơ Quân Dã nghĩ thầm: Đúng là người nổi tiếng có khác, mình phải giả bộ đáng thương, nói khô nước bọt mới bắt cô ấy mời cơm được. Bố mình chỉ cần thuận nước giong thuyền là xong, thậm

chí Hoài Nguyệt còn phải hàm ơn nữa. Đương nhiên sướng nhất vẫn là anh trai mình, nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của anh ấy là đủ biết.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hoài Nguyệt là một người làm việc rất nghiêm túc, Cơ Trọng Minh là người nổi tiếng, đã mời người ta ăn cơm nên đương nhiên cô không dám làm qua loa. Mỗi ngày nay cô vẫn lên mạng tìm kiếm các bài hướng dẫn nấu món chay và chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Qua điện thoại, cô âu sầu nói với Đặng Duyên Duyên: “Tay nghề nấu ăn của tớ chỉ ở trình độ nghiệp dư, lần này chắc tớ mất hết thể diện vì bạn rồi!”

Đặng Duyên Duyên nói: “Bạn làm thế nào cũng được, có món nào đắt tiền mà Cơ Trọng Minh chưa từng ăn, món chay của cổ tự nào mà ông ấy chưa từng nếm chứ, vì sao ông ấy lại muốn ăn món bạn nấu? Chẳng lẽ bạn vẫn còn không hiểu à?”

Cái này gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Rõ ràng là ông cụ đó có ý đồ khác, lại liên hệ đến bài phỏng vấn độc quyền của Hoài Nguyệt, Đặng Duyên Duyên liền lờ mờ đoán ra nguyên nhân của vấn đề. Có điều kết luận này thật sự làm mọi người sửng sốt. Cô nhớ tới gương mặt đẹp trai lạnh lùng đó của Cơ Quân Đào, lúc nhìn Hoài Nguyệt cũng không tỏ ra nhiệt tình cho lắm. Không lẽ lại thật sự động lòng trước cô nàng Hoài Nguyệt này rồi?

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, sao không thể chứ? Ngoại hình Hoài Nguyệt rất đẹp, ngày còn đi học mọi người đều nói Đặng Duyên Duyên là hoa hậu giảng đường, nhưng thực ra cô biết các nam sinh trong lớp đã bí mật chấm điểm các nữ sinh, người được điểm cao nhất lại là Hoài Nguyệt. Chỉ có điều Hoài Nguyệt sống quá nội tâm, lại luôn tỏ ra ngây thơ không rành thế sự nên cũng ít khi trở thành chủ đề thảo luận của mọi người.

Nếu Hoài Nguyệt không đủ đẹp thì làm sao Lỗ Phong có thể để ý đến cô, hơn nữa còn yêu nhau từ năm thứ ba đại học đến tận lúc tốt nghiệp thạc sĩ. Mặc dù Đặng Duyên Duyên luôn nghi ngờ Lỗ Phong vẫn đi ăn hoang ở ngoài nhưng tóm lại, cuối cùng người ta vẫn cầu hôn Hoài Nguyệt một cách đàng hoàng. Phải biết trong vấn đề đánh giá phụ nữ thì ánh mắt của đám play boy bao giờ cũng chuẩn nhất, chính xác nhất.

Sau khi kết hôn, Hoài Nguyệt đã từ từ cởi bỏ lớp vỏ ngoài ngây thơ của một thiếu nữ, mỗi hành động, cử chỉ đều toát ra vẻ nữ tính, điểm này cũng là nhờ công của Lỗ Phong. Sau khi sinh Đậu Đậu, Hoài Nguyệt càng trở nên dịu dàng, đảm thắm, người đàn ông nào nhìn thấy cô cũng sẽ phải động lòng, đương nhiên Cơ Quân Đào không ngoại lệ.

Có điều cô không thể nói những điều này với Hoài Nguyệt. Thứ nhất, đây chỉ là suy đoán của cô, không thể vô cớ gây áp lực cho Hoài Nguyệt được. Sau khi ly hôn, bề ngoài Hoài Nguyệt vẫn bình tĩnh, ung dung nhưng thực ra trong lòng cô rất bồn chồn, lúng túng, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, cô cũng lo lắng hãi hùng. Hai người đã ở cùng phòng với nhau bốn năm, làm sao Đặng Duyên Duyên còn không hiểu điều này chứ. Thứ hai, nếu như suy đoán của cô không sai thì khi không hề biết rõ nội tình, Hoài Nguyệt sẽ càng tự nhiên, thoải mái hơn trước mặt cha con nhà họ Cơ, vẻ đẹp của cô sẽ được thể hiện ra sắc nét nhất, như vậy mọi chuyện không phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao? Thứ ba, Đặng Duyên Duyên lén cười, Cơ Quân Đào ơi Cơ Quân Đào, không ngờ anh lại trái tính trái nết như vậy, để tôi xem xem rốt cuộc anh còn có thể kiềm chế đến bao giờ?

Bên này Hoài Nguyệt vẫn còn đang tiếp tục suy nghĩ trăm trở: “Tớ cũng đang cảm thấy kỳ lạ, bạn nói xem, vì sao ông ấy lại muốn ăn cơm tớ nấu? Chẳng lẽ Tiểu Dã đã ca ngợi tay nghề nấu nướng của tớ lên tận mây xanh trước mặt ông ấy? Cô ấy có biết nấu nướng gì đâu, thấy người khác có thể nấu cơm đã cho rằng đó là đầu bếp nổi tiếng rồi. Trời ạ, tớ sắp ngất rồi đây!

Bạn đừng cười, vị đại tiểu thư này thật sự có thể làm được chuyện như vậy đấy!”

Đặng Duyên Duyên cười đến mức suýt ho sặc sụa, phải cố gắng lắm mới dừng lại được, cô nói nghiêm túc: “Tớ đoán chắc là thế thật. Tôm lại là bạn đừng căng thẳng, bạn nấu nướng cũng khá lắm, mặc dù trình bày chẳng ra gì nhưng mùi vị lại rất ngon. Nếu vẫn cảm thấy không ổn thì cứ thêm chút bột ngọt là được”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi kết luận, cũng chỉ có thể cố gắng chứ không còn cách nào khác. Nghĩ đến việc Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật, nhất định có rất nhiều thanh quy giới luật nên cô còn quyết định đi mua một cái nôi mới.

Mấy ngày nay Cơ Trọng Minh vẫn ở căn nhà liền kề, buổi sáng Cơ Quân Đào đi tản bộ với bố trong tiểu khu. Một năm chẳng gặp nhau được mấy lần, rất nhiều khúc mắc giữa anh với bố cũng từ từ bị thời gian ăn mòn, chìm dần vào đáy lòng, ít nhất là bề ngoài đã không còn mâu thuẫn nữa.

“Môi trường ở khu nhà này không tồi, tỉ lệ nhà có người ở rất cao. Bố cũng không thích biệt thự, nhà với nhà cách nhau quá xa, không có lấy một người hàng xóm”, Cơ Trọng Minh nói: “Lúc còn trẻ vẫn khao khát có thể vào núi sâu rừng già hoang vắng không người để tìm linh cảm, tìm kiếm những kỳ quan mà người khác không thấy được. Bây giờ già rồi lại bắt đầu thích náo nhiệt, bắt đầu mong chờ đến lúc được chơi với cháu. Quân Đào, bố đã bảy mươi lăm tuổi rồi, yêu cầu này của bố không quá đáng chứ?”

Thấy con trai cúi đầu không nói, ông ta lại tiếp tục: “Bố thấy Hoài Nguyệt không tồi, đứng đắn, đúng mực, dịu dàng, xinh đẹp, rất giống mẹ con. Cô gái này cũng rất thẳng thắn, biết thì nói là biết, không biết thì bảo là không biết”.

Cơ Trọng Minh cười nói tiếp: “Có điều mặc dù đã làm mẹ nhưng vẫn rất ngây thơ”.

Cơ Quân Dã đã nói với bố về tình hình của Hoài Nguyệt từ trước. Cơ Trọng Minh vốn là người không câu nệ khuôn phép nên đương nhiên không hề để ý đến chuyện quá khứ của cô.

Cơ Quân Đào ngẩng đầu nhìn dọc con đường nhỏ phía trước, sắc mặt vẫn không hề thay đổi: “Bố đừng nghe Tiểu Dã nói liên thiên, chuyện này cơ bản là không thể”.

Cơ Trọng Minh trầm lắng đầu, con trai mình cứ lăm lăm lì lì thế này thì làm sao mà tán gái được chứ. “Có một số việc nên tâm sự, có một số lời nên nói ra, đừng giữ kín trong lòng mãi thế. Tính tình mẹ con chính là như vậy, cho nên cuối cùng bà ấy vẫn tự làm khổ mình”.

Cơ Quân Đào muốn nói, người làm khổ mẹ không phải người khác, cũng không phải chính mẹ mà là chồng bà ấy. Nhưng nhìn mái tóc bố đã bạc trắng, anh lại nuốt lời định nói vào. Vì cái chết của mẹ, bố đã vứt bỏ bụi trần, chẳng lẽ phải làm cho mỗi ngày còn lại của ông ấy đều sống trong dằn vặt, hối hận hay sao? Hình như chính anh cũng không đành lòng.

“Quân Đào, nếu con thật sự thích Hoài Nguyệt...” Cơ Trọng Minh muốn khuyên bảo con trai nên tỏ ra chủ động một chút với phụ nữ, rõ ràng nó đã động lòng với người ta rồi mà còn nhất quyết không chịu thừa nhận.

“Bố!” Cơ Quân Đào vội vàng ngắt lời. Trên con đường nhỏ trước mặt, hai mẹ con Thương Hoài Nguyệt đang đi tới.

Đậu Đậu mặc quần soóc màu trắng, áo phông màu xanh ngọc bích khiến khuôn mặt càng trở nên trắng mịn như tuyết, sau lưng còn đeo một chiếc ba lô nhỏ bằng vải bò. Cậu bé chạy phía trước rất vui vẻ, vừa chạy vừa không ngừng quay lại gọi: “Mẹ, nhanh lên, nhanh lên một chút!”

Hoài Nguyệt đi phía sau, hai tay xách hai cái, túi vừa đi vừa gọi: “Đậu Đậu, đi từ từ thôi, đợi mẹ với!”

Đậu Đậu quay lên, nhìn ngay thấy Cơ Quân Đào. Cậu bé vừa chạy tới vừa vui vẻ gọi: “Chú Cơ”, không kịp chờ Cơ Quân Đào dang tay ra đã lao ngay vào lòng anh.

Cơ Quân Đào ôm Đậu Đậu, quay lại nói với Cơ Trọng Minh: “Đậu Đậu, đây là ông Cơ”.

©STE.NT

Đậu Đậu nhìn Cơ Trọng Minh rất nghiêm túc rồi mới tươi cười: “Cháu chào ông Cơ, ông Cơ có lông mày trắng”. Nói rồi đưa bàn tay mũm mĩm ra sờ sờ hàng lông mày bên phải của Cơ Trọng Minh: “Giống Thái Thượng lão quân trong phim Tây du kí”.

Bàn tay Đậu Đậu vuốt vuốt hàng lông mày của Cơ Trọng Minh, mềm mềm, ngứa ngứa, dường như đang nhẹ nhàng xoa lên trái tim người già. Cơ Trọng Minh nhẹ nhàng cầm bàn tay cậu bé, không kìm được, hôn một cái rồi trêu: “A, thế Thái Thượng lão quân làm gì?”

“Thái Thượng lão quân luyện tiên đan, sau đó bị Tôn Ngộ Không lấy trộm ăn sạch, rộp rộp, thế là Tôn Ngộ Không trở nên rất lợi hại”.

Cơ Trọng Minh cười nói: “Ông Cơ cũng luyện tiên đan, lát nữa ông cho cháu ăn được không? Ăn xong Đậu Đậu cũng sẽ trở nên rất lợi hại”.

Đậu Đậu lắc đầu, ôm cổ Cơ Quân Đào cười khanh khách: “Ông là bố chú Cơ, mẹ cháu nói ông là một họa sĩ lớn, không phải luyện tiên đan”.

Cơ Trọng Minh còn muốn trêu tiếp thì Hoài Nguyệt đã chạy tới. Cô vừa chào hỏi Cơ Trọng Minh vừa nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu mau xuống đi, chú Cơ bế con sẽ mệt đấy”.

Đậu Đậu vắn vẹo không nghe. Cơ Trọng Minh nói: “Bế một em bé thì mệt thế nào được, nếu nó mệt thì để bác bế cho”. Thấy Hoài Nguyệt xách hai chiếc túi to tướng, ông lại ngạc nhiên hỏi: “Cháu xách nhiều đồ như vậy thì đi đến đây kiểu gì?”

“Xe buýt ạ!”, Hoài Nguyệt đáp: “Ngay dưới tòa nhà cháu ở trong thành phố có tuyến xe buýt chạy thẳng đến đây, tiện lắm”.

Cơ Trọng Minh cảm thấy kỳ lạ. Người có thể ở khu nhà liền kề này ai mà không có xe riêng, chẳng lẽ sau khi ly hôn Thương Hoài Nguyệt lại không có tiền gì khác ngoài nhận được căn nhà này? Nghĩ đến đây ông lại bác giắc liếc nhìn con trai với ánh mắt trách móc. Theo quan điểm của ông thì khi một người thích một người phụ nữ, việc đầu tiên cần làm là phải bảo đảm đời sống vật chất cho người ta ở một mức nhất định. Sao có thể để người ta đi xe buýt tới gặp mình chứ?

“Vừa mang em bé vừa xách đồ thì bất tiện lắm, lẽ ra nên để Quân Đào đến đón cháu mới phải”.

Hiểu được ý trách cứ trong mắt bố, Cơ Quân Đào không khỏi cười khổ trong lòng. Cho dù không nỡ để cô ấy đi xe buýt đến mấy cũng không làm gì được, anh lấy danh nghĩa gì để đi đón cô ấy chứ?

“Cháu không dám đâu”. Hoài Nguyệt cười nói. Làm gì có chuyện ấy chứ, để Cơ Quân Đào lái xe tới đón? Dù là khách sáo thì ông cụ cũng nói hơi quá rồi.

Cơ Trọng Minh đưa tay cầm đỡ một chiếc túi trong tay Thương Hoài Nguyệt, nhìn thì to nhưng thực ra rất nhẹ.

Hoài Nguyệt do dự một chút rồi cũng giải thích cho ông nghe: “Là năm bác ạ. Ở đây tương đối hẻo lánh, cháu sợ không mua được nấm ngon ở siêu thị gần đây”.

Cơ Trọng Minh gật đầu: “Hoài Nguyệt chu đáo quá!”

Hoài Nguyệt nói: “Tay nghề nấu ăn của cháu không cao, sợ lát nữa Cơ lão tiên sinh lại chê cười. Nghe Duyên Duyên nói đài truyền hình của cô ấy đã đặt đồ chay từ Đại Ẩn định mời bác dùng nhưng bác cũng từ chối. Vậy thì đồ cháu nấu chắc bác khó có thể nuốt trôi được”.

Cơ Trọng Minh nói: “Bình thường bác không ăn chay, lúc nào không từ chối được thì mới ăn. Đã về nhà thì đương nhiên càng không muốn ăn đồ chay của Đại Ẩn tự nữa. Lát nữa cháu nấu cho bác một bát thịt kho tàu, lâu lắm rồi bác không ăn”.

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn ông. Không phải ông ta đã quy y cửa Phật sao? Chẳng lẽ chỉ là tin đồn?

Nhận thấy sự nghi hoặc của cô, Cơ Trọng Minh cười nói: “Bác quy y cửa Phật nhưng không nhất thiết phải ăn chay. Có những thanh quy giới luật của cửa Phật không phù hợp với đạo dưỡng sinh. Năm nay bác bảy mươi lăm tuổi rồi, ăn chay có lợi cho sức khỏe, nhưng ăn chay hoàn toàn cũng sẽ làm cơ thể thiếu chất, cho nên lúc về nhà bác đều ăn mặn. Còn lúc ra ngoài thì đương nhiên phải ra dáng một chút, nếu không lấy lý do gì để từ chối bao nhiêu lời mời dự tiệc như vậy chứ? Biết chuyện này, cháu sẽ không cho rằng bác là sư hổ mang chứ?”

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, đương nhiên ông không phải sư hổ mang vì vốn dĩ cũng có phải là sư đâu, chẳng qua là muốn thoát khỏi tục sự hồng trần nên lấy thanh quy giới luật ra làm tấm chắn mà thôi. Thảo nào nhìn ông không giống người bảy mươi lăm tuổi, phong thái hào hiệp, ngang tàng, thật không phải người thường, không biết lúc còn trẻ sống phóng túng tới mức nào? Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng cô vẫn cười nói: “Rượu thịt trôi qua ruột, Phật tổ giữ trong lòng, chỉ cần trong lòng có Phật thì ăn gì cũng giống nhau, cuối cùng cũng không ngoài ba chất đạm, đường và mỡ”.

Cơ Trọng Minh không ngờ cô lại nói như vậy, nghe xong ông liền cười to: “Hoài Nguyệt, nếu bác mà ngang tuổi Quân Đào thì nhất định sẽ phải tranh giành với nó một má hồng tri kỷ như cháu!”

Cơ Quân Đào nghe vậy biến sắc, trong lòng thầm trách bố nói chuyện quá đường đột, anh hơi nghiêng mặt nhìn Hoài Nguyệt.

“Cơ tiên sinh đề cao cháu quá rồi, Hoài Nguyệt làm sao dám nhận”. Vừa nói Hoài Nguyệt vừa nghĩ, tôi không phải má hồng tri kỷ của con trai ông, còn làm má hồng tri kỷ của ông thì tôi càng không dám với cao. Ngay cả làm vợ người ta tôi còn thất bại như vậy, nói gì đến má hồng tri kỷ? Không phải là tự mình làm khổ mình sao?

Vốn còn đang bồn chồn, lo lắng lời bố nói sẽ đắc tội cô, nhưng khi thấy cô ấy tỏ ra không để ý, Cơ Quân Đào lại cảm thấy hẫng hụt, vẻ mặt trở nên hết sức rầu rĩ. Thấy thế, Đậ Đậ ghé sát vào tai Cơ Quân Đào nói nhỏ: “Chú Cơ, ông Cơ có thật là bố chú không? Vì sao ông luôn cười mà chú thì không bao giờ cười?”

Cơ Quân Đào suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế vì sao cháu thích Leshy như vậy mà mẹ cháu lại sợ?”

“Vì mẹ cháu là con gái mà. Bố cháu nói con gái bao giờ cũng nhát gan, mẹ cháu là con gái nhát gan nhất”.

Cơ Quân Đào nhỏ giọng hỏi: “Mẹ cháu nhát gan như vậy thì phải làm thế nào? Ai sẽ bảo vệ mẹ cháu?”

“Đương nhiên là cháu”, Đậ Đậ nói, chính khí lắm liệt: “Bao giờ lớn, cháu sẽ cưới mẹ, cho mẹ mặc áo cưới rất đẹp, ngày nào cháu cũng bảo vệ mẹ”.

Cơ Quân Đào dờ khóc dờ cười: “Đến lúc cháu lớn thì mẹ cháu đã già rồi, mẹ cháu sao có thể đợi lâu như vậy được?”

“Đợi được, đợi được. Mẹ đã nói sẽ chờ cháu mà”. Đậu Đậu vội nói rồi hỏi mẹ thật to: “Mẹ, mẹ có chờ con lớn lên rồi cưới mẹ không?”

Hoài Nguyệt quay đầu lại, tròng mấn nhìn con trai, cười nói: “Có, có, có, mẹ sẽ đợi Đậu Đậu lớn lên rồi cưới Đậu Đậu”.

Cơ Trọng Minh nhìn con trai như cười như không. Trong lòng biết bố hiểu lầm mình, nhưng Cơ Quân Đào lại không biết giải thích thế nào, chỉ cảm thấy cực kỳ khó xử.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Lúc đầu Hoài Nguyệt muốn mời Cơ Trọng Minh ăn cơm ở nhà, nhưng sau đó lại nghĩ mình là ai mà mời được người ta đến nhà ăn cơm chứ. Người ta nói là mình phải nấu một bữa cơm, như trước đây nhà họ Lỗ mới khách đến nhà nhân dịp Tết âm cũng phải thuê đầu bếp nhà hàng lớn tới nấu nướng, lần này chắc là mình cũng phải đến nhà phục vụ người ta.

Cô lặng lẽ ở nhà chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, ngâm nấm hương, ngâm mộc nhĩ, tẩm tôm nõn, dự định lát nữa lại ra ngoài mua miếng thịt ba chỉ.

Cơ Quân Dã chạy tới, thấy cô bày đầy nguyên liệu ra liền cười nói: “Hoài Nguyệt, cô ngoan thật đấy, làm to chuyện như thế làm gì? Nói với cô nhé, bố tôi thích ăn thịt kho tàu, chỉ cần thêm mấy món rau tươi là được rồi, không cần phiền phức đâu”.

Hoài Nguyệt nói: “Chuyện của Duyên Duyên đã làm bác vất vả rồi nên đương nhiên tôi phải lập công chuộc tội. Có điều tôi còn tưởng rằng lần này phải nấu thức ăn chay nên chỉ chuẩn bị toàn đồ chay, không biết bố chị còn thích ăn gì nữa để lát nữa tôi đi mua”.

Cơ Quân Dã nói: “A Thích đã mua bao nhiêu thứ mang về chờ cô nấu kìa. Cô còn loay hoay ở đây làm gì nữa, mau dẫn Đậu Đậu sang nhà đi”.

Nghĩ đến Leshy, Hoài Nguyệt lại thấy sợ: “Chị mang thức ăn sang bên này, tôi chuẩn bị xong lại mang qua đó sau. Như vậy cũng đỡ làm bẩn bếp bên đó”.

Cơ Quân Dã không biết thực ra là vì Hoài Nguyệt sợ chó nên vẫn vừa dọn dẹp vừa nói: “Bếp bên đó không bẩn được thì bên này bẩn được à? Nhà

tôi bốn người lớn không làm gì, bên này mình cô vừa phải trông con vừa phải nấu nướng, cô coi chúng tôi là loại người nào thế? Địa chủ ác bá à? Không được, phải gọi A Thích với anh trai cùng làm hết mới được. Một là con trai, một là con rể, cùng nấu bữa cơm cho bố cũng là chuyện nên làm. Có điều...” Cô nhìn Hoài Nguyệt rất có ẩn ý: “Nếu cô là chị dâu tôi thì tôi cũng sẵn sàng trốn việc. Lần đầu tiên con dâu nấu cơm cho bố chồng, ai cũng không được phá đám”.

Hoài Nguyệt lườm Cơ Quân Dã: “Suốt ngày nói nhảm, không biết bình thường chị quản lý cấp dưới kiểu gì”.

Thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường, hiển nhiên không hề nghĩ theo hướng mình ám chỉ, Cơ Quân Dã vô cùng thất vọng, đành thu dọn đồ ăn rồi gọi Đậu Đậu đi về nhà mình.

Đậu Đậu chỉ mong được chơi với Leshy, giờ được giải đúng chỗ ngứa liền theo ngay. Còn lại một mình Hoài Nguyệt mặt ủ mày chau, đến lúc dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, cô đóng cửa lại, đứng ngoài sân nhưng trong lòng vẫn thấy sợ.

Cơ Quân Đào ở nhà đợi Hoài Nguyệt, đợi mãi, đợi mãi mà vẫn không thấy cô sang nên bắt đầu sốt ruột. A Thích và Cơ Quân Dã đang chuẩn bị đồ ăn trong phòng bếp. Cơ Trọng Minh thích Đậu Đậu, lúc này đang đòi vẽ tranh cho cậu bé, Đậu Đậu không thích nên vẫn ôm cổ Leshy ra điều kiện với Cơ Trọng Minh. Một trẻ một già, một hỏi một đáp làm người nghe phải bật cười.

Anh đẩy cửa đi ra ngoài, thấy Hoài Nguyệt đứng ngăn người trong vườn nhà cô liền đi tới bên tường ngăn hỏi: “Sao còn chưa qua?”

Hoài Nguyệt cắn răng hỏi: “Tiểu Dã và bác sĩ Thích đều đến đây thì ai chăm sóc Leshy?”

Cơ Quân Đào lập tức hiểu rõ nguyên nhân cô không chịu sang nhà mình, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì: “Đương nhiên Leshy cũng về theo”.

“A”, Hoài Nguyệt thầm kêu khổ trong lòng, cô hỏi vòng vo: “Nghe nói Leshy có một cái chuông riêng ở nhà Tiểu Dã, còn ở đây thì sao?”

“Ở đây cũng có”, thấy nét mặt Hoài Nguyệt trở nên tươi tắn, Cơ Quân Đào lại nói thêm: “Buổi tối đi ngủ nó mới vào chuông, ban ngày nó không chịu vào”.

Anh vốn không phải một người thích trêu đùa người khác, có điều gặp Hoài Nguyệt, bỗng dưng anh lại cảm thấy thoải mái hơn.

“Thì ra là như vậy”, Hoài Nguyệt nói vẻ rất thất vọng: “Vậy ban ngày cứ để mặc nó chạy khắp nơi trong nhà mà không xích lại à?”

Cô nhớ hình như thành phố này có một quy định về quản lý chó, trong những thời gian nhất định, chỉ khi được chủ nhân dắt chó mới được đi ra ngoài. Có điều đó là chuyện ở bên ngoài, còn trong nhà người ta thế nào thì ai mà quản được?

“Không xích, xích vào nó sẽ không vui”, thấy vẻ mặt cô hết vui lại buồn hết sức sinh động, Cơ Quân Đào không nhịn được khẽ cười.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, chó thì vui rồi nhưng mà người thì sao

“Nếu nhà anh có khách thì bình thường Leshy sẽ thế nào?”

“Nhà anh trước giờ làm gì có khách”, Cơ Quân Đào nói: “Nếu có khách như Đậu Đậu chẳng hạn thì nó sẽ chạy tới cọ mõm vào mặt người ta để thể hiện sự hữu hảo”.

Nghe vậy, sắc mặt Hoài Nguyệt lập tức trở nên khó coi: “Vậy thì có vẻ hữu hảo quá mức nhỉ?”

“Lúc anh vừa bị bệnh, Tiểu Dã không yên tâm để anh ở nhà một mình nên đã mang Leshy đến huấn luyện cho nó nghe tiếng thở của anh. Dần dà nó cũng thành thói quen luôn, chỉ thích cọ vào mặt người khác thôi”.

Nhớ tới lọ thuốc ngủ cô nhìn thấy trong lần đầu tiên gặp mặt, Hoài Nguyệt gật gật đầu hiểu ý, an ủi: “Em từng phỏng vấn một bác sĩ tâm lý, ông ấy nói thực ra hiện nay có rất nhiều người mắc chứng bệnh này, chẳng qua là đa số đều không biết mà thôi. Cho nên anh không nên suy nghĩ quá nặng nề, cố gắng thử tiếp xúc với người khác nhiều hơn nữa, tham gia các hoạt động nhiều hơn, nhất là các hoạt động thể dục thể thao, từ từ rồi sẽ khỏi hẳn thôi”.

Cơ Quân Đào cảm thấy khó xử, mặc dù quả thật mình từng chính miêng nói với Hoài Nguyệt về lý do bị bệnh, nhưng bây giờ thấy vẻ mặt thông cảm và an ủi của cô, lòng tự trọng của một người đàn ông lại khiến anh cảm thấy khó chịu. Anh rất muốn nói với cô thực ra mình đã khỏi bệnh rồi, có thể sống cuộc sống bình thường rồi, nhưng anh lại không thể nói ra được.

Thấy sắc mặt anh đột nhiên không vui, Hoài Nguyệt mới nhận ra lời nói của mình vừa rồi đã chạm vào vùng cấm của anh nên lập tức hối hận.

“Tuần trước không về à?” Thấy vẻ khó xử của cô, Cơ Quân Đào liền chuyển chủ đề.

“Gì cơ?” Hoài Nguyệt còn chưa phản ứng, một lát sau mới nhận ra Cơ Quân Đào đang hỏi mình. “Em dẫn Đậ Đậ đến Thủy Cung xem cá”.

“Xem cá xong tại sao không về?” Cơ Quân Đào cúi đầu nhìn chân tường chăm chăm, những cây cỏ nhỏ xanh mướt mọc thành một hàng dưới chân

tường, còn lấm tấm mấy bông hoa nhỏ xíu của một loại cỏ không biết tên nào đó.

“Em thấy thế thì rắc rối quá, về đây cũng không được bao lâu, dù sao đến chiều hôm sau lại phải về rồi”. Hoài Nguyệt cảm thấy mình đang bị hỏi bài như một học sinh tiểu học. Sao lại như vậy? Cô cảm thấy những gì đang diễn ra rất khó hiểu: “Có chuyện gì à?”

“Rau em trồng chết khô hết thì sao?”

“Thời gian này hôm nào cũng có mưa mà, làm sao chết khô được!” Hoài Nguyệt cười nói rồi ngẩng đầu lên, thấy Cơ Quân Đào đang nhìn mình với vẻ vừa bối rối vừa bất đắc dĩ, trong đôi mắt thật sâu đó hình như có một thứ gì đó rất mềm mại, quyến luyến đang hút mình rơi vào đó. Cô hoảng sợ tránh né ánh mắt anh: “Em thường nhờ bác làm vườn tưới rau giúp, còn trên nóc nhà thì sang năm phải trồng loại cây nào chịu hạn tốt mới được. Năm nay thì chịu rồi, em phải nhờ Tiểu Dã tưới giúp thôi. Cô ấy nói hôm nào nóng cũng đến đây mà”.

Thì ra trong mắt cô ấy mình còn không bằng mấy cây mướp đó, Cơ Quân Đào che giấu sự hăng hụt tràn ngập trong lòng, rầu rĩ hỏi: “Có quả rồi thì hái đi, chẳng lẽ cứ mặc kệ nó già rồi héo rũ như vậy?”

Hoa không ai hái thì cũng sẽ tàn, tại sao ngay cả điều này cũng không hiểu chứ?

Hoài Nguyệt không biết nên trả lời thế nào, hiển nhiên lời của Cơ Quân Đào có ám chỉ khác.

“Mau sang nhà đi, để anh giữ Leshy”. Cơ Quân Đào thở dài đi vào nhà.

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, trời quang mây tạnh. Tâm tình đỡ hơn một chút, cô chậm chậm đi sang nhà bên.

Lúc Hoài Nguyệt đẩy cửa vào nhà, quả nhiên Cơ Quân Đào và Đậu Đậu đang giữ Leshy. Thấy cô đi vào, Leshy lập tức sủa to, Đậu Đậu quát rất oai phong: “Leshy, đó là mẹ tao, mẹ tao sợ chó nhất, không được dọa mẹ tao!”

Hoài Nguyệt cảm thấy con trai mình nói vậy chẳng khác nào vừa nâng Leshy lên vừa hạ thấp mình xuống. Có điều hình như Leshy rất nghe lời Đậu Đậu, nó ngẩng đầu cọ cọ lên mặt Đậu Đậu, ư ử đồng ý rồi ngoan ngoãn nằm bò xuống dưới chân Đậu Đậu không kêu gì nữa.

Thấy vậy Cơ Trọng Minh cười ha ha: “Đậu Đậu thật lợi hại. Hoài Nguyệt, đừng sợ. Leshy chỉ là một con chó thôi mà. Chủ của nó cũng không dám đắc tội cháu, nó làm sao dám dọa cháu chứ!”

Hoài Nguyệt cười cười một cách miễn cưỡng rồi trốn vào bếp, kéo cánh cửa trượt lại mới thấy yên tâm hơn một chút.

Thấy vẻ căng thẳng của cô, A Thích và Cơ Quân Dã đều bật cười. Cơ Quân Dã không kìm được hỏi: “Nói chuyện gì với anh trai tôi ngoài vườn mà lâu thế?”

A Thích trợn mắt nhìn cô, trách cô không biết điều.

Hoài Nguyệt phát hiện hai người này liếc ngang liếc dọc với nhau, cô cảm thấy hình như hôm nay có chuyện gì đó không đúng, trách móc: “Tại sao chị không xích Leshy vào, tôi không dám vào nên đành phải nhờ Cơ tiên sinh giữ nó lại giúp”.

Cơ Quân Dã không tin, “Vậy tại sao lại nói lâu thế được?”

Hoài Nguyệt cười nói: “Sau này tôi cũng không đóng vai thực nữ nữa. Tôi muốn nói chuyện cho uyển chuyển một chút, kết quả là Cơ tiên sinh nghe hồi lâu vẫn không hiểu tôi chỉ muốn nói hai chữ ‘tôi sợ’ mà thôi!”

Cơ Quân Dã vui mừng khôn xiết: “Hoài Nguyệt, tôi bị cô lừa rồi, thì ra cô cũng là một cô nàng ranh mãnh. Anh trai tôi là một người ngốc nghếch, cô không được bắt nạt anh ấy”.

Hoài Nguyệt thầm nghĩ “Tôi đâu dám, các người không bắt nạt tôi là tốt lắm rồi”. Rồi cô bắt đầu xem xét các loại đồ ăn A Thích mua, không tồi, cơ bản đều dùng được. Cô liền nói với Cơ Quân Dã: “Tiểu Dã, chị thật là một người may mắn, bác sĩ Thích mua đồ ăn cũng rất sành đấy”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Cô không thấy đa số là thứ Đậu Đậu thích ăn à? Đó là anh Quân Đào dặn đấy, chứ A Thích có biết gì đâu!”

Hoài Nguyệt không tiếp lời, cô chỉ một túi đậu tương nói: “Hai người mang ra ngoài bóc đi, mọi việc trong này để một mình tôi làm là được rồi. Tiểu Dã, chị nhất định phải trông Leshy, đừng cho nó vào đây nhé”.

Cơ Quân Dã nhin cười gật đầu đồng ý rồi kéo A Thích ra ngoài.

A Thích nói: “Tiểu Dã, cái tính nôn nóng của em bao giờ mới sửa được. Hoài Nguyệt bị em dọa sợ rồi kìa, anh thấy việc lớn sẽ hỏng mất”.

Cơ Quân Dã nhượng mày nói: “Sao có thể đợi đến lúc nó hỏng được. Hôm nay em sẽ phải giúp anh trai em giải quyết chuyện liên quan đến cô ấy”.

Nói rồi Cơ Quân Dã chạy ra phòng khách kéo Cơ Quân Đào vào bếp: “Hoài Nguyệt, để anh tôi đến làm phụ bếp cho cô nhé. Bố tôi đã chỉ đích danh anh ấy phải nấu một món, chỉ cần là anh ấy làm thì dù có cháy đen ông cũng sẽ ăn. Anh ấy không biết làm đâu, cô nhớ phải chỉ bảo anh ấy mới được”.

Hoài Nguyệt đành phải giả vờ không hiểu: “Được rồi, Cơ tiên sinh giúp tôi nhặt đậu cô ve đi, lát nữa tôi dạy anh cách xào”.

Cơ Quân Đào cực kỳ khó xử, trong lòng oán trách em gái mình quá trắng trợn. Nhìn Hoài Nguyệt vẫn bình thản, Cơ Quân Đào càng cảm thấy khó xử hơn, có điều lại không nỡ quay đầu đi ra nên đành phải nghiêm mặt gật đầu.

Hoài Nguyệt cầm một quả đậu cô ve lên làm mẫu: “Bẻ hai đầu bỏ đi rồi ngắt thành từng đoạn. Quả nào dài thì ngắt làm ba, ngắn thì ngắt đôi là được”.

Cơ Quân Đào nghe lời, gật đầu làm theo. Nhìn đôi tay thon thả của anh, Hoài Nguyệt cảm thấy bắt anh làm loại việc này thật là không nỡ, cô không nhin được, nói: “Thực ra những việc này em làm là được rồi, bắt đôi tay anh phải làm những việc này đúng là đối xử tệ với nó quá”.

“Người vẽ tranh không phải thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, họ cũng cần phải sống”. Cơ Quân Đào hơi giận, cô ấy xem họa sĩ như người trong tranh hay sao chứ? Không ăn không uống, không có thất tình lục dục à?

“Có điều xã hội có phân công lao động mà! Từ thời Chiến quốc đã chia ra trăm nghề rồi, chẳng lẽ đến tận bây giờ chúng ta còn phải yêu cầu một họa sĩ lớn vào bếp nấu nướng sao?” Hoài Nguyệt vừa bận bịu làm việc vừa lời đi.

“Anh thì là họa sĩ lớn gì chứ”, Cơ Quân Đào cười cười tự giễu rồi chỉ ra ngoài: “Ngoài kia mới là họa sĩ lớn, người đang vẽ Leshy theo chỉ thị của Đậu Đậu ấy!”

Hoài Nguyệt nhìn ra ngoài, quả nhiên Đậu Đậu đang nằm bò trên vai Cơ Trọng Minh cười tí mắt xem ông vẽ tranh, Leshy ngoan ngoãn ngồi trước mặt hai người.

“Chết thật, cái thằng Đậu Đậu này đúng là coi trời bằng vung!” Cô vẩy nước dính trên tay rồi kéo cửa kính ra định đi ra ngăn cản.

Cơ Quân Đào lập tức giữ cô lại, cười hỏi: “Bây giờ tự nhiên gan lại to hơn rồi à? Không sợ Leshy nữa à?”

Nghe vậy Hoài Nguyệt vội kéo cửa lại rồi nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Cơ Quân Đào: “Làm như thế sao được, đó là tranh của Cơ lão tiên sinh tiếng tăm vang dội mà. Ông ấy chỉ cần vẽ đại một đường thẳng cũng đã có giá trên trời rồi”.

“Đó đều là dọa người ngoài thôi. Về nhà thì vẽ mấy nét đã sao, có gì nghiêm trọng đâu. Em thích cái gì để anh vẽ cho em”.

Hoài Nguyệt hốt hoảng lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của anh, em không hiểu hội họa, cho em thì đáng tiếc quá”.

Cơ Quân Đào không nói thêm nữa. Hoài Nguyệt bóc măng xong liền đặt lên thớt thái sợi. Phòng bếp nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thái măng khe khẽ rơi vào trong lòng hai người với tâm sự khác nhau.

Đột nhiên cửa từ từ bị đẩy sang.

Nghĩ là Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt không thềm ngẩng đầu lên, nói: “Bóc xong rồi thì để lên trên bàn ấy, để lát nữa tôi rửa cho”.

Một thứ gì đó lông lá cọ vào bắp chân cô, cô cúi đầu xuống xem, không ngờ lại là Leshy đang từ từ ngẩng đầu lên định cọ mõm vào mặt cô. Cô hoảng hốt thét lên, dao cửa vào ngón tay.

Cơ Quân Đào đang cúi đầu suy nghĩ nên cơ bản không để ý Leshy đã vào. Nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô, anh quay đầu nhìn lại, thấy một vết đỏ tươi trên ngón tay cô liền giật nảy mình. Anh vội vàng chạy tới cầm ngón tay cô, hỏi: “Làm sao thế?”

Hoài Nguyệt sợ đến mức toàn thân cứng đờ không dám cử động, cô chỉ Leshy, run rẩy nói: “Nó, nó, nó, sao nó lại chạy vào đây?”

Cơ Quân Đào tức giận quát Leshy: “Leshy, đi ra ngay!”

Leshy ủ rũ chạy ra ngoài. Rõ ràng là Cơ tiểu thư sai nó mang túi vỏ đậu tương vứt vào trong thùng rác, nó dùng mõm dũi hồi lâu mới đẩy được cửa trượt ra. Chẳng qua là muốn biểu thị một chút hữu hảo với người đẹp, vậy mà lại bị Cơ công tử quát mắng ngay trước mặt người đẹp, đúng là mất mặt!

Cơ Quân Đào lục ngăn kéo ra tìm miếng dán, vừa dán ngón tay cho Hoài Nguyệt vừa an ủi: “Đừng sợ, Leshy chỉ muốn tỏ ra thân thiện thôi”.

Hoài Nguyệt gật gật đầu, còn chưa hết hoảng sợ.

Thấy trong mắt cô ngấn nước, có thể thấy là vừa rồi cô rất sợ hãi, Cơ Quân Đào rất thương, liền tiếp hỏi: “Đau không? Đau không? Có đau lắm không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Không đau”. Cô vừa xoa xoa ngón tay bị thương vừa cúi đầu thầm thì: “Thế mà còn bảo sẽ trông Leshy giúp mình”.

Cô nói Cơ Quân Dã nhưng Cơ Quân Đào lại hiểu lầm là cô đang nói mình. Thấy có vẻ như cô đang làm nũng, trái tim anh chợt rung động, dịu dàng nói: “Làm gì mà sợ đến phát khóc như thế? Làm mẹ rồi mà còn như trẻ con ấy. Đừng sợ, lần sau anh nhất định không cho Leshy bắt nạt em”.

Nghe vậy, gương mặt Hoài Nguyệt ửng đỏ.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, ngoảnh đi ngoảnh lại đã bước vào tháng Tám, giữa mùa hè. Thời tiết trong thành phố cực kỳ oi bức, hôm nay Đậu Đậu phải theo ông bà nội về miền quê nghỉ hè theo chương trình “Nhà nông vui” của trường đại học.

Cái gọi là Nhà nông vui thực ra là một thị trấn nhỏ ở vùng núi Đại Thanh, cách nội thành chỉ có nửa tiếng đi xe, phong cảnh rất đẹp, nhiệt độ cao nhất của mùa hè cũng chỉ lên đến khoảng hai mươi lăm độ. Mấy năm nay chính quyền địa phương đã tận dụng ưu thế tự nhiên ở đây để định hướng cho các hộ nông dân xây dựng khách sạn kiểu gia đình. Ăn rau thì sạch, hít thở không khí trong lành, rất nhiều người già ở thành phố đều lựa chọn nơi này để nghỉ hè, tính ra một tháng, tiền ăn, tiền ở của một người không đến một ngàn tệ, đỡ hơn rất nhiều lần so với khi ngồi phòng điều hòa trong thành phố, tốn điện tốn tiền, còn ngọt ngạt sinh bệnh, cho nên việc kinh doanh vào mùa hè ở đây rất nhộn nhịp.

Mấy năm nay phòng chính sách của đại học A đều tổ chức cho các giảng viên đã nghỉ hưu đến núi Đại Thanh nghỉ hè. Năm ngoái giáo sư Tân và giáo sư Lỗ đã tham gia một chuyến, hai ông bà rất thích. Năm nay Đậu Đậu đã lớn hơn một chút nên họ bàn với nhau nhất định phải dẫn cháu trai đến đây chơi một tháng.

Đây là lần đầu tiên Đậu Đậu xa nhà, xa mẹ thời gian dài như vậy. Từ khi nghe Lỗ Phong nói chuyện này, cả tháng nay Hoài Nguyệt vẫn suy nghĩ mà không an tâm. Vùng núi có rắn rết, có các loại côn trùng, nhờ con mình bị cắn thì làm thế nào? Ông bà dù sao cũng già rồi, tinh thần và thể lực không được như trước, lỡ ông bà không chú ý đến cháu được, để Đậu Đậu bị bỏng

nước nóng thì sao? Đậu Đậu là một em bé tò mò, nông thôn không giống thành phố, dây điện đều là dây trần, ngộ nhỡ nó chạm vào bị điện giật thì sao? Chạy lung tung ở vùng núi, nó có lạc đường hay không? Còn nữa, chẳng may đau đầu, cảm cúm thì bác sĩ ở đó thế nào? Ăn uống có quen không? Ngủ có ngon không?

Tóm lại là cô cứ suy nghĩ miên man, thỉnh thoảng lại viết thêm vào tờ giấy, mấy trang giấy toàn là những thứ phải mang đi cho Đậu Đậu. Cả ngày Chủ nhật cô bận bịu mua sắm, từ thuốc bôi chống muỗi đốt đến các loại đồ chơi, sách báo, bút vẽ, thuốc dự phòng, đồ ăn vặt, quần áo, giày dép, nói chung là tất cả mọi thứ.

Lúc lái xe tới đón Đậu Đậu, nhìn thấy chiếc túi to căng phồng, Lỗ Phong dờ khóc dờ cười nói với Hoài Nguyệt: “Đồ đạc của ông bà cộng lại cũng không được một nửa như vậy, em định để Đậu Đậu ở đó một tháng hay là một năm đấy?” Nói rồi anh ta tự tay sắp xếp lại một lượt, nhưng Hoài Nguyệt vẫn khẳng khái không chịu nên cuối cùng cũng không bỏ bớt được bao nhiêu.

Thấy Hoài Nguyệt vẫn tỏ ra không yên tâm, Lỗ Phong an ủi: “Có nửa tiếng lái xe, lúc nào nhớ con thì chúng ta đến thăm nó là được, cứ coi như đi nghỉ cuối tuần. Đến lúc đó chúng ta sẽ mua đồ đạc chất đầy ô tô mang đi được không? Tuần nào cũng đi. Em muốn ở đó với con cũng được, không phải năm nay em vẫn chưa nghỉ phép à?”

Hoài Nguyệt trợn mắt không nói. Nếu cô có nhớ con thì cũng sẽ tự bắt xe khách hoặc nhờ Đặng Duyên Duyên lái xe đưa đi chứ nhất quyết sẽ không nhờ chồng người khác.

Hiển nhiên Lỗ Phong hiểu ý cô, anh ta kéo cô sang một bên, nghiêm mặt nói: “Hoài Nguyệt, em đừng luôn coi anh như ôn dịch như vậy. Anh có lỗi rất lớn với em, nhưng em nói một câu theo đúng lương tâm xem anh có đối xử tốt với Đậu Đậu hay không? Chúng tôi đã ly hôn, không sai, nhưng dù

sao vẫn là bố mẹ của Đậu Đậu. Điều này cả đời cũng không thể thay đổi được. Tại sao không cởi bỏ khúc mắc để chung sống hòa bình? Em xem ở nước ngoài người ta ly hôn rồi cũng vẫn là bạn như thường, cùng nhau tham dự những sự kiện quan trọng trong cuộc đời con, hoàn thành trách nhiệm của người làm cha mẹ. Anh không muốn Đậu Đậu có bất cứ tiếc nuối nào trong cuộc đời nó, anh mong em có thể cùng anh làm được điều này”.

Hoài Nguyệt không nói, cô rất muốn phản bác, nói người thật sự vô trách nhiệm với Đậu Đậu chính là bố nó, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào.

Cô nhớ tới vẻ đau buồn khó có thể che giấu trên mặt Cơ Quân Đào khi kể chuyện cũ cho cô nghe. Tình cảm anh ấy dành cho mẹ chắc là sâu sắc lắm, việc mẹ anh qua đời đã ảnh hưởng rất lớn đến anh, thiếu chút nữa đã hủy hoại cả đời anh. Cho dù sau này cuộc sống của mình có khó khăn đến mấy cô cũng không muốn cuộc sống của Đậu Đậu trở nên không vui vì mình.

Một người cả đời đau lòng vì mẹ và oán hận bố mình thì cuộc đời người đó sẽ u ám biết bao. Là một người mẹ, cô không thể nào để điều đó xảy ra với con mình. Cho nên khi Lỗ Phong đề nghị cùng đi ăn cơm, cùng xem phim, thậm chí cùng về nhà chơi với Đậu Đậu, cô đều đồng ý. Bây giờ Lỗ Phong nói cô phải giúp anh ta hoàn thành nghĩa vụ của một ông bố, cô cũng đồng ý. Càng hướng chi trong lòng cô vẫn luôn ôm một hy vọng xa vời, rằng có ngày Đậu Đậu sẽ trở lại bên mình, vì hy vọng này cô không thể làm cho quan hệ với Lỗ Phong trở nên quá căng thẳng được.

“Đi nào! Cùng đưa Đậu Đậu đi, dù sao cũng là lần đầu tiên con chúng ta xa nhà”. Thấy sắc mặt cô dịu lại, Lỗ Phong hết sức vui vẻ, một tay bế con, một tay xách túi, vui đùa: “Nó đi nghỉ hè với ông bà nội đã lưu luyến không rời rồi như vậy rồi, sau này lúc nó lấy vợ thì em làm thế nào?”

Đậu Đậu nghiêm trang nói: “Con sẽ lấy mẹ làm vợ, mẹ đã đồng ý sẽ kết hôn với con”.

Hoài Nguyệt cười gật đầu: “Được rồi, được rồi, mẹ chờ”.

Lỗ Phong thơm một cái lên má Đậu Đậu: “Con trai ngoan, con nhất định phải bắt mẹ con chờ đấy!”

* * *

Con trai đi nghỉ mát, trong lòng Hoài Nguyệt cảm thấy trống rỗng, hết giờ làm cô vẫn ngồi trong văn phòng không muốn về nhà chút nào.

Hôm nay là cuối tuần, đã hai tuần cô không về ngoại ô.

Bác làm vườn trông nom vườn rau giúp cô, qua điện thoại thấy bác nói bí đỏ ra rất nhiều quả, cô bảo bác cứ lấy về mà ăn. Vốn cô trồng cũng chỉ để Đậu Đậu xem cho vui là chính. Mấy dây mướp nên nóc nhà chắc cũng ra không ít quả rồi, tất nhiên là với điều kiện Cơ Quân Dã phải tưới nước giúp cô.

Cũng không biết hai anh em này có hái mướp ăn không? Giống mướp này rất tốt, bác làm vườn đã lấy cây giống từ nông thôn mang lên cho cô. Quả mướp rất mập, hơi ngắn, còn có vị rất thơm ngọt, không lấy xuống ăn thì thật là phí. Đột nhiên cô nhớ tới ánh mắt biết nói của Cơ Quân Đào hôm đó, cả vẻ bối rối và xót xa của anh khi cô cắt vào tay nữa. Đó là biểu hiện của thương yêu đúng không? Cô hy vọng là không, nhưng trong lòng cô biết rõ là đúng.

Cô tự nghĩ ra đủ lý do để không về căn nhà liền kề ở ngoại ô, bởi vì cứ nhớ tới bữa cơm hôm đó là trong lòng cô lại cảm thấy bất an.

Cơ Trọng Minh, Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã, thậm chí cả bác sĩ Thích, hình như cử chỉ, hành vi của người nào cũng rất có ẩn ý, lời nói của mỗi

người hình như đều bóng gió sâu xa. Nhưng cô chỉ muốn làm hàng xóm thân thiết với họ, hàng ngày có việc gì thì có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thêm một bước nữa? Cô chưa từng nghĩ tới.

Cơ Quân Đào mắc bệnh trầm cảm, mặc dù Tiểu Dã nói bệnh tình của anh đã khỏi rồi nhưng loại bệnh này quá đặc thù, với tính cách trầm lặng đó của Cơ Quân Đào thì trừ khi anh ấy có hành động gì quá mức, còn không người khác rất khó nhận ra thế giới nội tâm của anh. Cho nên Tiểu Dã mới hết sức thận trọng ở bên cạnh để chăm sóc anh, bác sĩ Thích cũng đến đây mỗi ngày. Cô thừa nhận Cơ Quân Đào là người tốt, một người đàn ông xuất sắc, nhưng cũng là người mà một phụ nữ với cuộc đời đã thủng lỗ chỗ như cô không nên dính vào.

Người mắc loại bệnh này bình thường đều tương đối cố chấp. Có lẽ anh ấy gặp mình đúng lúc trong lòng yếu đuối nhất, xem mình như một ảo ảnh nào đó trong lòng nên mới nảy sinh cảm giác lưu luyến. Cùng với thời gian, số người anh ấy tiếp xúc dần dần sẽ nhiều lên, sự lưu luyến này sẽ từ từ nhạt đi. Giống như khi đã qua sông thì người ta còn cần chiếc thuyền đó làm gì? Trong khi phía trước là tương lai rực rỡ, hoa thơm cỏ ngọt khắp nơi?

Đúng vậy, nhất định là như vậy. Hôm đó, lúc mình và Đậu Đậu xông vào nhà, quả thực tâm tình anh ấy có vẻ như sa sút, không kiểm soát được. Bây giờ triển lãm tranh cũng đã xong, áp lực cũng giảm, cùng với sự phục hồi của thân thể, đầu óc anh ấy cũng sẽ trở nên tỉnh táo hơn.

Cô đã nghe vị bác sĩ tâm lý kia nói, người mắc bệnh trầm cảm sẽ đột nhiên đưa ra những quyết định trọng đại một cách rất thiếu lý trí, chẳng hạn như kết hôn, ly hôn, xin việc, bỏ việc, mua nhà, mua đồ... Những lúc như thế cần có người ở bên cạnh người bệnh để giúp họ điều chỉnh tâm lý, tạm thời gác lại quyết định của họ. Sau một thời gian người bệnh sẽ từ từ khôi phục lý trí.

Cho nên cô không về ngoại ô, cô cho anh một thời gian để khôi phục lý trí. Mướp có chết khô cũng kệ, người bao giờ chả quan trọng hơn rau, cô nghĩ vậy.

Điện thoại di động đổ chuông, Hoài Nguyệt giật mình tỉnh lại từ chuỗi suy nghĩ miên man. Số lạ, có lẽ là Đậu Đậu gọi về từ Thanh Sơn. Cô vội vã nghe máy.

“Có phải Thương Hoài Nguyệt không? Tôi là Viên Thanh”. Đó là một giọng nói không xa lạ, một giọng nói rất cay độc. Hoài Nguyệt nhớ rất rõ giọng nói này như nhớ rõ một cơn ác mộng.

“Chuyện gì?” Cô hỏi lạnh lùng. Đối với Viên Thanh, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã có thái độ này. Cô cố nén cảm giác chán ghét, nhất định không chịu yếu thế.

“Thương Hoài Nguyệt, tôi muốn nhắc cô nên tỉnh táo một chút. Lỗ Phong bây giờ là chồng tôi, cả ngày cô quần lấy anh ấy rồi cục là định làm cái trò gì? Không phải cô vẫn xem thường bồ nhí à? Sao bây giờ chính cô lại muốn làm bồ nhí rồi?” Tiếng cười khinh khinh vang lên trong điện thoại: “Không ngờ Thương tiểu thư bằng thanh ngọc khiết cũng dễ tiện như vậy!”

Hoài Nguyệt chỉ cảm thấy tất cả máu trong người đều dồn lên đỉnh đầu, cô cố gắng đè nén cơn giận trong lòng xuống, bình tĩnh hỏi: “Rốt cục cô muốn nói gì? Đừng tưởng rằng cô lấy luật sư là tôi không dám kiên cô tội xúc phạm danh dự người khác”.

“Được, đóng kịch giỏi lắm! Hai người các người lấy con trai làm lý do để cùng ăn cơm, cùng xem phim, cùng đi chơi Thủy Cung. Tro tàn lại cháy, ôn lại mộng ước ương thật là lãng mạn đúng không? Buổi sáng hôm nay còn cùng đưa bố mẹ chồng cũ và Đậu Đậu đi nghỉ mát, ngọt ngào tình ý,

lưu luyến không rời, cảm động biết bao! Cô còn dám nói không vụng trộm nữa hả?”

“Viên Thanh!” Hoài Nguyệt tức giận nói: “Tòa án phán quyết tôi có quyền thăm con, cũng không quy định lúc tôi thăm con trai bố nó không được ở đó. Nếu cô nhất định phải nghĩ xấu xa như vậy thì tôi cũng không làm thế nào được”.

“Xấu xa? Thật không biết ai xấu xa!” Viên Thanh the thé: “Cô quyến rũ chồng tôi mà còn dám nói tôi xấu xa!”

Hoài Nguyệt tức giận đến mức toàn thân run rẩy, không kiềm chế được. Cô cầm chén lên uống một ngụm nước, dừng một chút rồi nói: “Tôi không có sở thích như cô, hơn nữa từ trước đến giờ, thứ tôi đã vứt đi thì chưa bao giờ nhặt về. Nhưng tôi nói với cô, nếu như Đậu Đậu muốn cùng bố và mẹ nó ăn bữa cơm thì tôi nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn mong ước nhỏ nhoi đó của nó. Viên Thanh, tôi nghe nói cô mất đứa con rồi, thật đáng tiếc. Về sinh một đứa với Lỗ Phong đi, như vậy có lẽ cô sẽ hiểu được”.

Hoài Nguyệt cảm thấy từ khi gặp Viên Thanh cô đã nhẫn tâm hơn trước rất nhiều. Nếu là trước kia thì dù thế nào cô cũng không đành lòng nói ra chuyện người ta mất em bé như vậy.

“Thương Hoài Nguyệt, xem như cô lợi hại. Tôi nói với cô, tôi sẽ giữ được chồng, không giống như cô, chồng mình lên giường với người phụ nữ khác suốt hai năm trời mà vẫn không hay biết gì. Chỉ có cái mặt đẹp thì có ích lợi gì? Lỗ Phong nói mỗi lúc lên giường cô lại nằm như con cá chết, không có hứng thú gì cả, cho nên không thể thỏa mãn được anh ấy. Hừ, loại phụ nữ nhìn được mà không ăn được thì có gì mà khoe mẽ?”

“Chỉ mong cô có thể sử dụng kỹ năng của mình để giữ được anh ta chứ không phải vất vả theo dõi, vất vả gọi điện như bây giờ”. Hoài Nguyệt nói rõ ràng từng câu từng chữ không hề ấp úng, quả nhiên nghe thấy một tiếng

cộp vang lên như dự kiến, chắc là điện thoại bên kia bị đập rồi, cô nghĩ. Như con cá chết? Cô giận dữ cầm một thứ hình như là quyển sách trên bàn lên ném ra ngoài.

“Hoài Nguyệt!” Trần Thụy Dương giật mình đứng sững lại trước cửa: “Em làm sao thế?” Anh ta đi tới bên cửa sổ, cúi xuống nhặt quyển sách Hoài Nguyệt vừa ném đi, phúi phúi bụi bám trên đó rồi đặt lại lên bàn làm việc của cô. Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn, đó là quyển “Giao lưu văn hóa” số mới nhất. Trên bìa tạp chí, Cơ Quân Đào đang nhìn mình bình thản như mây gió.

“Nghe điện thoại của ai mà giận dữ như vậy?” Hết giờ làm đi ngang qua, thấy Hoài Nguyệt vẫn còn trong văn phòng, Trần Thụy Dương do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng không kìm được định đi vào hỏi vài câu. Không ngờ còn chưa kịp nói gì, anh đã thấy cô ấy ném quyển tạp chí ra ngoài.

“Viên Thanh”. Hoài Nguyệt cảm giác rằng mình cũng đang run lên, cả đời này cô chưa bao giờ giận dữ như thế, kể cả lúc ly hôn. Khi đó chỉ có tuyệt vọng, khi đó cô đã quên cả giận dữ.

Trần Thụy Dương sững lại nhìn cô. Sắc mặt trắng xanh, hai mắt lấp lánh vì giận dữ, môi dưới bị cắn đỏ tươi, dáng vẻ tức giận của cô ấy thật là đẹp. Anh biết rằng lúc này mình không nên nghĩ như vậy nhưng lại không thể khống chế được suy nghĩ.

“Đừng tức giận vì loại phụ nữ này”. Trần Thụy Dương nói: “Buổi sáng Chủ nhật phải xuất phát đi Vân Nam rồi, em đã chuẩn bị xong hết đồ đạc chưa?”

Theo thông lệ, hằng năm đến mùa hè tòa soạn tạp chí lại tổ chức cho các nhân viên trong Ban biên tập đến tỉnh khác chơi. Năm nay tổ chức làm hai đợt, tháng trước đi Tân Cương, tháng này đi Vân Nam. Đương nhiên Hoài Nguyệt chọn đi đợt hai, trong thời gian Đậ Đậ đi nghỉ mát.

“Còn chưa, ngày mai mới chuẩn bị tiếp”. Hoài Nguyệt uống một ngụm nước, cố gắng bình ổn lại tâm tình.

“Mấy hôm nay quán bar của bạn anh có mời một ban nhạc đến biểu diễn, cùng đi xem nhé!” Từ sau triển lãm tranh lần trước, Trần Thụy Dương vẫn chưa nói chuyện riêng với Hoài Nguyệt. Bây giờ thấy mình nói lời này tự nhiên như thế, chính anh cũng cảm thấy giật mình.

“Thôi, em ngồi lại lát nữa rồi về nhà”. Hoài Nguyệt từ chối. Cùng Trần Thụy Dương đến quán bar? Cho dù là cùng chung cảnh ngộ hay là cùng chung mối thù thì cô vẫn cảm thấy rất nhàm chán.

“Vậy anh ngồi lại với em, tinh thần cấp dưới của mình không yên, lãnh đạo sao có thể quay mặt bỏ đi được?” Trần Thụy Dương kéo ghế ngồi xuống, đặt chiếc cặp xuống bên cạnh, vể thờ ơ.

Hoài Nguyệt nhú mào, lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Thụy Dương tỏ ra tùy hứng như thế, cô suy nghĩ một chút rồi đành phải đứng dậy nói: “Em chưa từng đến quán bar bao giờ. Tư Tư nói đó là nơi các thiếu nữ bất hảo lui tới. Hôm nay cùng lãnh đạo đi xem xem thiếu nữ bất hảo là loại người như thế nào vậy”.

Trần Thụy Dương đứng dậy cười nói: “Trong quán bar của bạn anh không có thiếu nữ bất hảo, nhưng nghệ sĩ thì không ít. Đến đó chỉ sợ em xem không chán mắt thôi, lúc đó thì đừng trách anh không nói với em có một nơi tốt như vậy từ sớm nhé!”

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Quán bar “Ve sầu lửa” số 188 đường Sơn Âm là một quán cực kỳ nổi tiếng trên con phố này.

Một là bởi vì bà chủ Vân Vân của quán này là một đại mỹ nhân mẫu mực, nghe nói cô ta tốt nghiệp học viện âm nhạc, thật hay giả không biết nhưng quả thật giọng cô ta rất du dương, trong trẻo, dư âm văng vẳng bên tai ba ngày không dứt. Hai là bởi vì ở đây có một số ban nhạc khá nổi tiếng thường xuyên xuất hiện. Có khi một tuần, có khi một tháng, có khi hai, ba ngày. Những lúc đó quán chỉ mở cửa cho khách VIP, người ngoài có tiền cũng không vào được, vô hình trung lại nâng cao đẳng cấp của quán. Ba là vì trong số khách khứa đến quán bar có nhiều giảng viên trẻ giảng dạy tại học viện âm nhạc và viện mỹ thuật gần đó, các giảng viên này đều là người tương đối tài hoa, khá kiêu ngạo, vừa đến đã nói chuyện trên trời dưới biển, bầu không khí mang đậm phong cách nghệ sĩ.

Có người nói Ve sầu lửa nên đổi tên thành Phòng khách nghệ thuật. Bà chủ chỉ cười mà không nói. Phòng khách nghệ thuật? Đúng là dung tục, tầm thường!

Lúc Trần Thụy Dương và Hoài Nguyệt đến thì Vân Vân đang ngồi nói chuyện với khách ở góc trong cùng. Nghe phục vụ quán thăm thì xong, cô đứng lên nói với Cơ Quân Dã đang ngồi bên cạnh: “Một người bạn làm việc ở Ban ngoại vụ của tỉnh vừa đến, tớ phải ra chào hỏi một chút. Uống gì thì tự gọi nhé!”

Cơ Quân Dã vô thức nhìn ra ngoài cửa. Thấy là Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương, cô kinh ngạc nhảy xuống ghế định chạy ra. Cơ Quân Đào đưa

tay giữ em gái lại nói: “Em uống rượu của em đi!”

Cơ Quân Dã ngẩng đầu nhìn anh trai, thấy Cơ Quân Đào đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi nhưng bàn tay đang giữ tay mình lại hơi run run. Cảm thấy rất không đành lòng, cô nhìn về phía A Thích như cầu cứu. A Thích cũng đã nhận ra hai người mới tới, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên cũng là lực bất tòng tâm.

Cơ Quân Dã nói mềm mỏng: “Anh, Hoài Nguyệt ở bên kia, dù sao em cũng phải qua chào một tiếng”.

Cô chỉ hận không thể lôi ngay Hoài Nguyệt sang bàn bên này để hỏi cô ấy xem vì sao hai tuần liền không về ngoại ô. Rõ ràng bữa cơm hôm đó rất vui vẻ, đầm ấm, tâm tình anh trai mình hôm đó cũng rất tốt, vì sao bữa tiệc vừa tàn đã người đi nhà trống?

Nhìn anh trai cả ngày đứng ngẩn người bên cửa sổ, cô thấy rất đau lòng. Anh trai vẫn giúp cô ấy tưới nước cho những cây mướp trên nóc nhà. Mướp đã ra rất nhiều quả, mỗi cơn gió thổi qua, những quả mướp lủng lẳng dưới giàn lại lắc lư làm lòng người đứng nhìn như có lửa cháy. Trong vườn hoa trước cửa nhà cô ấy, bí đỏ đã rất to, bác làm vườn vẫn thường hỏi tại sao Thương tiểu thư vẫn chưa trở lại, xem ra đành phải để bí già hết rồi. Giàn bầu bắt đầu lụi, chỉ còn hai quả bầu hồ lô đã già, anh trai nói đã vậy để già luôn, làm hồ lô rượu cho Đậu Đậu chơi. Mỗi lần nhìn hai quả bầu đó, anh trai cô đều ngơ ngẩn tựa như nhìn mẹ con bọn họ, vừa vui vẻ vừa mất mát.

Hôm nay cô thật sự không đành lòng được nữa nên mới gọi A Thích, kiên quyết lôi anh ra ngoài giải sầu. Vân Vân cực kỳ vui vẻ nhưng anh trai vẫn lạnh mặt không nói lời nào. Bây giờ thì tốt rồi, Hoài Nguyệt cùng một người đàn ông khác đi đến quán bar, ông anh trai cố chấp của cô làm sao có thể chịu được điều này?

“Không cần”. Cơ Quân Đào nâng chén nhấp một ngụm trà: “Cô ấy đi cùng bạn, em đến làm phiền làm gì!”

Vì nghe Cơ Quân Dã nói mấy hôm nay dạ dày anh không được tốt lắm nên nói thế nào Vân Vân cũng không chịu lấy rượu cho anh.

“Anh à, có lẽ họ bàn bạc việc công ấy mà”. Cơ Quân Dã nghĩ hồi lâu mới ra một lý do. A Thích thầm than khóc trong lòng. Đúng là đồ đần, nói thế còn thà không nói còn hơn. Không phải làm anh trai cô càng khó xử hơn à?

Cơ Quân Đào không để ý tới em gái nữa. Hoài Nguyệt ngồi ở bên kia quầy bar hình vòng tròn, anh thì ngồi đối diện bên này, ở giữa là khoảng nhạc rất rộng. Có lẽ là cách nhau quá xa, có lẽ là ánh đèn ở chỗ ba người bên này quá mờ nên cô không nhìn thấy bọn họ. Hôm nay hình như cô không vui, vẻ mặt sầu não, trên tay cầm một ly rượu nhưng không uống mà chỉ ngẩn người nhìn khoảng nhạc trống trơn. Trần Thụy Dương và Vân Vân đang tán gẫu, thỉnh thoảng lại quay sang nói vài câu với cô, cô cũng trả lời một cách lạnh nhạt. Một hồi lâu sau Trần Thụy Dương gọi Hoài Nguyệt rời khỏi quầy bar, Vân Vân mới quay về bên này.

Cơ Quân Dã không kìm được hỏi: “Vân Vân, thì ra bạn cũng biết Trần Thụy Dương à?”

Vân Vân nói: “Vốn trước đây khi Giám đốc Trần còn làm trưởng phòng ở Ban Ngoại vụ thì bọn tớ đã quen nhau rồi, anh ấy còn giúp tớ một việc khá quan trọng. Mấy năm anh ấy ra nước ngoài công tác, bọn tớ không có liên lạc gì, mấy hôm trước con một người quen muốn xin vào công ty quảng cáo thuộc tòa soạn của anh ấy nên tớ với anh ấy tình cờ gặp lại trong bữa tiệc. Hôm nay họ còn chưa ăn tối, tớ đã bảo họ vào phòng ăn phía sau ăn một chút”.

Cơ Quân Dã hơi kinh ngạc: “Đó là phòng ăn chuyên dụng của bạn mà. Bạn cho anh ta vào đó chứng tỏ quan hệ không hề tầm thường”.

Vân Vân liếc Cơ Quân Đào rồi nói: “Lần đầu tiên anh ấy dẫn bạn gái đến chỗ tớ, dù sao cũng phải nể mặt anh ấy một chút. Ngày trước cũng chính anh ấy giúp tớ tìm được chỗ này mà”.

“Đó không phải bạn gái anh ta chứ?” Cơ Quân Dã lén nhìn Cơ Quân Đào, quả nhiên thấy anh nhú mày, vẻ mặt lạnh đến mức có thể làm người khác chết cóng: “Trông không giống lắm!”

“Tớ lại thấy rất giống, có thể bạn ngồi xa như vậy nên không nhìn rõ. Cô gái đó rất đẹp, ra dáng trí thức, đứng cạnh giám đốc Trần cũng rất xứng đôi. Giám đốc Trần nói chuyện với cô ấy dịu dàng lắm”, Vân Vân cười nói, “Đến mức tớ cũng xấu hổ không dám ở lại đó lâu quá”.

Cơ Quân Dã vội vàng ngắt lời: “Được rồi, được rồi, bắt đầu đông khách rồi đấy, bạn đi làm việc đi. Mang hai li cocktail loại mới ra đây nhé. Vừa rồi có nghe phục vụ giới thiệu, để tớ uống thử xem nào”.

Vân Vân nói: “Đó là cocktail Nhớ Giang Nam, vị hơi chua, màu sắc rất đẹp. Bạn nếm thử xem”, nói rồi dặn dò phục vụ xong liền rời đi.

Cơ Quân Dã nói: “Anh cũng uống một ly đi, lát nữa để em lái xe”.

Cơ Quân Đào ngẩng nhìn chén trà trên tay, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Hai đứa uống đi, tí về anh lái xe”.

Cơ Quân Dã an ủi: “Vân Vân cũng chỉ đoán mò thôi, em nhìn kiểu gì cũng thấy quan hệ của hai người bọn họ không giống loại đó, không có bất cứ cử chỉ thân mật nào cả. Em thấy hình như hôm nay Hoài Nguyệt không vui lắm. Có thể là Trần Thụy Dương làm công tác tư tưởng cho cô ấy, cô ấy vừa bị điều chuyển công tác mà”.

Hai người đàn ông bên cạnh đều phớt lờ cô, cảm thấy mất mặt, cô cả giận nói: “Có cái quái gì chứ, anh, nếu anh thích thì để em đi cướp về cho anh. Mới có vài ngày, chẳng lẽ đã lật trời rồi à?”

Cơ Quân Đào thất vọng siết chặt chén trà, tức giận vì em gái lại nói toạc tâm sự của mình ra trước mặt người khác, càng tức giận vì Hoài Nguyệt không hiểu tấm lòng anh. Hôm cùng ăn cơm với bố anh, mặc dù anh ngại không dám bày tỏ trực tiếp, nhưng cô ấy là một người thông minh như vậy, tại sao lại không hề nhận ra chứ?

Nhất định là cô ấy đã nhận ra rồi cho nên hai tuần nay mới không về, cô ấy cố ý tránh né mình. Chẳng lẽ là ngại mình không đủ tốt à? Đúng rồi, cô ấy chê mình có bệnh? Cô ấy an ủi mình, nói rất nhiều người cũng mắc bệnh này, phải giao tiếp nhiều, hoạt động nhiều thì từ từ sẽ khỏi. Cô ấy vừa quan tâm, vừa săn sóc, nhưng đó đều là lời nói từ góc độ của một người hàng xóm.

Đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy mà xem, ai lại muốn chung sống với một người trầm cảm chứ? Anh thất vọng nghĩ, vì sao lúc đầu mình lại thẳng thắn nói về bệnh trầm cảm của mình với cô ấy như thế. Hình như cũng không phải mình chủ định thế, chẳng qua là nói một lúc rồi tự nhiên mang hết hỉ nộ ái ố mấy chục năm nay của mình ra giải bày với cô ấy mà gần như không suy nghĩ xem sau khi nghe cô ấy sẽ đối xử với mình thế nào. Một người phụ nữ ngay cả nhìn thấy Leshy cũng sợ hãi đến vậy thì sao có thể không sợ loại bệnh này? Anh nhớ lại hình ảnh Hoài Nguyệt ngăn người nhìn chằm chằm lọ thuốc trên bàn hôm dẫn Đậu Đậu tới nhà lần đầu tiên, có lẽ khi đó cô ấy đã đoán được bệnh của mình rồi? Bây giờ làm thế nào để nói với cô ấy rằng bệnh của mình đã khỏi, cũng không còn gặp cơn ác mộng kia nữa mà lại thường xuyên mơ thấy cô ấy? Nếu như cô ấy đến với mình thì không biết mình sẽ vui vẻ thế nào, sẽ trân trọng đến đâu, mình tuyệt đối sẽ không để cô ấy phải sống trong lo lắng hãi hùng.

©STE.NT

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Thụy Dương và Thương Hoài Nguyệt từ phòng ăn phía sau đi ra, Trần Thụy Dương cúi xuống nói gì đó bên tai cô, cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Cơ Quân Đào ghen tị quay mặt đi chỗ khác, cảm thấy trái tim mình nhói đau. Anh nghĩ cho dù bệnh trầm cảm đã khỏi nhưng mình cũng xong rồi, không ngờ mình lại thích cô ấy một cách cố chấp như thế, thích đến mức chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Đây là cảm giác cả đời này anh chưa có bao giờ, hình bóng cô xâm chiếm đầu óc anh, cả ngày lẫn đêm, nhức nhối như dao cắt mà anh lại vui vẻ chịu đựng.

Nhưng cô ấy không cần anh, cô sẽ sống bên người đàn ông khác, vậy những ngày tháng tiếp theo anh sẽ sống như thế nào đây?

Ban nhạc bắt đầu diễn tấu.

Hoài Nguyệt chăm chú nhìn mấy người trẻ tuổi trong khoang nhạc. Đúng là trẻ tuổi, ước chừng mới chỉ trên dưới hai mươi tuổi. Những chiếc áo sơ mi màu đen ôm lấy từng thân thể trẻ trung, có vài cái cúc chưa đóng để lộ ra các loại trang sức sáng lấp lánh dưới cổ. Mặc dù gầy nhưng hình thể của những cậu bé này vẫn rất đẹp, mái tóc không nhuộm thành đủ mọi màu sắc mà vẫn đen tuyền, đây là điều cực kỳ hiếm thấy ở các nhạc công độ tuổi này.

Tiếng saxophone cô độc và du dương vang lên. Hình như cô đã nghe bản nhạc này, bản nhạc thành danh của một ban nhạc cực kỳ nổi tiếng. Bản nhạc mang âm hưởng Kinh Thánh, có một vẻ đẹp kỳ ảo, tử bi, mệnh mang. Lần lượt các loại nhạc cụ khác hòa theo, saxophone dần dần lui lại, sau đó là cello, violin, dần dần toàn bộ ngũ tạng tứ chi người nghe đều như có một bàn tay ấm áp dịu dàng vuốt ve. Trái tim cô bình tĩnh lại, suy nghĩ của cô dần dần bay tới những tầng mây trên trời cao muôn trượng.

Trần Thụy Dương đưa cho cô một ly Nhớ Giang Nam, thấy cô vẫn tập trung lắng nghe như không có ai bên cạnh. Đường nét trên gương mặt cô cực kỳ mềm mại, đẹp đến mức làm lòng người ngẩn ngơ dưới ánh đèn mờ ảo. Thời gian dường như chảy ngược, anh cảm thấy như trước mặt mình là một cô gái sầu oán như đóa tử đinh hương, cầm chiếc ô giấy dầu đang đi

dưới mưa trong một con ngõ rất dài và tịch liêu, giống hệt hình ảnh cô gái trong bài thơ Ngõ mưa của nhà thơ Đới Vọng Thư. Trong lúc lơ đãng, người phụ nữ này vẫn có thể dễ dàng lay động trái tim anh. Nước mắt của cô, tiếng thở dài của cô, nụ cười của cô, thậm chí cả sự giận dữ của cô cũng vậy.

Lúc nào anh cũng nhắc nhở mình phải cách xa cô một chút. Với địa vị của anh bây giờ, có muốn tìm những cô bé xinh đẹp, giỏi giang cũng không khó lắm, nhưng chỉ cần đi vào tòa nhà đó, anh sẽ luôn vô thức lựa chọn cầu thang bên trái. Vì thế phòng làm việc của cô liền trở thành chỗ ngày nào anh cũng phải đi qua.

Vì sợ tắc đường nên bao giờ anh cũng đi làm sớm hai mươi phút, nhưng bất kể anh đến sớm thế nào cũng luôn nhìn thấy bóng dáng cô, có lúc đang tưới hoa, có lúc đang lau bàn, có lúc đang pha trà. Mặc dù lúc nào cô cũng thẳng lưng nhưng anh lại thấy bóng dáng cô thướt tha như một diễn viên múa đang biểu diễn.

Thực ra không phải anh luôn tình cờ nhìn thấy, mà là vì anh luôn tìm kiếm bóng hình cô.

Lúc nào cô cũng cặp tóc bằng chiếc cặp rất to. Cô có mấy chiếc cặp tóc giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc để phối hợp với màu sắc quần áo. Vì vậy, anh nhận định cô là một người phụ nữ mặt ngoài tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt nhưng nội tâm lại thoải mái không muốn gượng ép chính mình. Anh thích phụ nữ như vậy, mềm mại, kiên cường. Gió qua rừng trúc, sau khi cúi đầu, cả cánh rừng lại vươn lên cao vút. Anh nghĩ, nếu cô không phải cặp dưới cửa anh thì nhất định anh sẽ kéo cô vào lòng không chút do dự.

Hoài Nguyệt vô thức nâng ly lên nhấp một ngụm, hơi chua, hơi ngọt, hơi đắng, mùi vị rất ngon. Cô không kìm được, uống một ngụm nữa, mỗi loại một mùi vị đều rất rõ ràng, rất tinh khiết, có thể vị giác người uống lập tức được đánh thức. Đây là một loại rượu trước kia cô chưa từng uống, cô giờ

chiếc ly lên quan sát dưới ánh đèn, một tầng xanh, một tầng vàng, một tầng đỏ, sắc màu lấp lánh, đẹp dễ cực kỳ.

“Loại cocktail này tên là Nhớ Giang Nam”, Trần Thụy Dương nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Vị mới, thử xem thế nào”.

Anh không biết tửu lượng của Hoài Nguyệt như thế nào vì chưa bao giờ thấy cô uống rượu ở bên ngoài.

“Thảo nào nó làm người ta nhớ tới mai vàng lan tím anh đào đỏ, gió xuân xanh cả một bờ Giang Nam”. Hoài Nguyệt lại uống một ngụm nữa, “Uống rất ngon”.

Trần Thụy Dương mỉm cười nhìn cô: “Bây giờ Lệ Giang có nhiều quán bar lắm, bao giờ đến Vân Nam anh lại đưa em đến đó uống được không?”

“Tốt quá”. Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Theo giám đốc đại nhân ra ngoài có thể sống xa xỉ một chút. Năm ngoái đến Sơn Tây với thầy Lưu suốt ngày ăn mì, đến thành cổ Bình Dao quyết định gọi món cá gì đó, cuối cùng bùng lên lại là một bát mì cá. Buổi tối hôm về mọi người biểu tình bắt thầy Lưu mời bọn em ăn buffet ở Shangri La, ăn vào một cái hết hơn nửa con cá hồi, vị quản lý nhà hàng xanh cả mặt”.

“Bó tay, định ăn sập tòa soạn đấy à?” Trần Thụy Dương có thể tưởng tượng ra cảnh Phó Tổng biên tập Lưu không làm gì được cấp dưới khi đó, cười nói: “Nếu như lần này đi Vân Nam ăn uống không vừa ý thì lúc về anh cũng mời em đến Shangri La”.

Hoài Nguyệt hoàn toàn không để ý Trần Thụy Dương nói là “em” mà không phải là “bọn em”, cô vẫn vừa nghe ban nhạc biểu diễn vừa chậm rãi uống rượu, theo đuổi tâm sự riêng.

Dạo gần đây, Lỗ Phong càng ngày càng tỏ ra ân cần. Hôm nay Viên Thanh lại gây sự như vậy nữa, không lẽ thái độ của mình đối với Lỗ Phong

thật sự không ổn? Mặc dù ở nước ngoài vợ chồng ly hôn vẫn có thể cùng tham gia một số hoạt động vì con cái một cách rất bình thường, nhưng ở trong nước, nếu như qua lại quá thường xuyên thì tất nhiên sẽ dẫn tới bất hòa trong gia đình. Mình thật sự không cần phải dây dưa với người phụ nữ đó vì điều này nữa.

Còn Lỗ Phong, vừa nhớ tới câu nói “lúc lên giường cứ như con cá chết” kia cô lại cảm thấy xấu hổ và tức giận không chịu nổi. Để bò được lên giường người khác, không biết hần đã nói xấu sau lưng cô như vậy với bao nhiêu người rồi. Sao hần có thể hạ lưu, đê tiện đến mức bôi nhọ mình trước mặt người phụ nữ khác như thế, có khác nào chà đạp lên sự mặn nồng của hai vợ chồng trước đó? Cô uống cạn rượu trong ly, người đàn ông này đúng là vết nhơ không thể lau sạch được của cô.

Cô cứ ngồi thưởng thức âm nhạc, thưởng thức rượu, thưởng thức cuộc đời của mình như vậy, hoàn toàn không biết tâm tư người đàn ông bên cạnh đang rối loạn vì mình, càng không biết đối diện có một người đàn ông vẫn nhìn mình từ lúc vào đến giờ.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cơ Quân Dã mặt ủ mày chau nhìn hai người đàn ông trước mặt, A Thích uống vào tinh thần phấn chấn, thao thao bất tuyệt, Cơ Quân Đào lại chỉ cầm chén trà yên lặng không nói, sắc mặt âm đạm.

Cô có ý muốn để A Thích giúp anh trai khuây khỏa một chút, A Thích lại ghé vào tai cô nói: “Em yên tâm, anh trai em không có bệnh, nguyên nhân gây nên bệnh của anh ấy đã hoàn toàn biến mất vì người phụ nữ đó. Bây giờ anh ấy mắc là bệnh tương tư, loại bệnh này thì xin lỗi em, tiến sĩ Thích này cũng bất lực. Lúc đầu vì em, anh suýt nữa bệnh đến mức mất nửa cái mạng. Bây giờ dù đã đỡ rồi nhưng phải uống thuốc cả đời, không có em thì anh chỉ còn là cái xác không hồn. Nhìn coi, trông anh ấy còn thảm hơn cả anh ngày đó rất nhiều”.

A Thích chẳng qua là mượn rượu nói liên thiên mà thôi. Ở nhà họ Cơ, tâm sự của Cơ Quân Đào sớm đã không còn là một bí mật. Anh có tình ý với Hoài Nguyệt nhưng lại không dám theo đuổi, khiến một đồng người bên cạnh sốt ruột mà không biết làm sao. Bây giờ người ta và Trần Thụy Dương thành đôi thành cặp rồi, nếu còn không ép anh thì anh sẽ sinh bệnh mất. Là bác sĩ, sao anh có thể thấy chết mà không cứu được. Tuy A Thích thì thầm với Cơ Quân Dã nhưng âm thanh lại không nhỏ, toàn bộ đều lọt vào trong tai Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào không vui, liếc mắt nhìn anh.

Cơ Quân Dã bóp mạnh cánh tay anh, nói: “Ai bảo thế? Không có em thì anh cũng có thể tìm người phụ nữ khác mà. Thế giới này nhiều phụ nữ tốt hơn em lắm, như thuốc cảm lạnh bây giờ có đến mấy chục loại, loại nào cũng có thể hạ sốt khỏi ho, sao cứ nhất thiết phải uống một loại”.

A Thích cười hì hì liếc mắt nhìn cô: “Anh có mắc bệnh cảm lạnh đâu? Là SARS đấy, thuốc khác không uống được, không cẩn thận là chết người như chơi, nếu không chết cũng phải tàn phế. Còn anh ấy, anh cực nhọc điều dưỡng cho anh ấy khỏi rồi, bây giờ thoáng cái lại để cô gái đó khuấy tung lên, không phải công lao của anh đổ sông đổ biển hết à? Em bảo anh có thể không tức được không? Anh phải tìm Hoài Nguyệt nói chuyện phải quấy mới được”.

“Anh chỉ được cái tự dất vàng lên mặt chính mình là giỏi. Ai nói bệnh của anh trai em là do anh điều trị khỏi?” Cơ Quân Dã cả giận nói: “Phải quấy cái gì mà phải quấy? Ai bảo các anh không nói thẳng với người ta? Nếu là em thì em đã lôi cô ấy ra nói cho rõ ràng từ lâu rồi. Nếu cô ấy nhận lời thì tốt, nếu cô ấy không nhận lời...”

Cơ Quân Dã ghen giọng, đúng vậy, nếu Hoài Nguyệt không muốn và từ chối thẳng thừng chẳng phải anh trai mình sẽ không còn đường sống hay sao? Đây cũng là nguyên nhân anh ấy không biểu lộ với cô ấy đúng không? Xem ra hình như Hoài Nguyệt quả thật cũng không nghĩ đến phương diện đó. Cô thở dài buồn nản. Anh trai mình xuất sắc như vậy, xung quanh đây còn có ai xuất sắc hơn anh ấy, biết bao cô gái đã tan nát cõi lòng vì anh ấy, Hoài Nguyệt sao lại từ chối chứ? Sợ là ngay cả năm mơ cô ấy cũng không nghĩ đến, cho nên cô ấy mới không động lòng đúng không? Nếu đã nói ra thì nhất định cô ấy sẽ đồng ý.

Nghĩ vậy, Cơ Quân Dã nhảy ngay xuống ghế, trước khi Cơ Quân Đào và A Thích kịp giữ lại thì cô đã đi về phía Thương Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương.

Cơ Quân Đào lập tức đoán được em gái mình đang đi tìm Hoài Nguyệt.

Cái con bé này mới uống có mấy ly rượu đã cùng A Thích mượn rượu cạnh khốe mình, thôi thì mình không thêm chấp nó là xong. Nhưng bây giờ

nó lại chạy đi tìm cô ấy, không biết nó sẽ nói liên thiên gì với cô ấy, sau này mình biết nhìn mặt cô ấy thế nào?

Hôm nay rõ ràng tinh thần của Hoài Nguyệt không tốt, không biết là vì chuyện gì? Lại đang là cuối tuần nữa, cô ấy không ở nhà với Đậu Đậu mà ra ngoài uống rượu, thấy cô ấy đã uống mấy ly rồi, mượn rượu giải sầu à? Chẳng lẽ là vì chuyện của Đậu Đậu? Hay là vì chuyện gì liên quan đến nhà chồng cũ? Nghĩ tới đây, anh đứng lên kéo A Thích đứng dậy: “Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về”.

A Thích bất mãn nói: “Ngày mai được nghỉ mà. Ai đến quán bar mà không ngồi đến một, hai giờ sáng chứ! Về sớm thế này thì quê lắm!” Anh ta cảm thấy Tiểu Dã đến nói thẳng với Hoài Nguyệt như vậy cũng tốt, cho dù Hoài Nguyệt không thích thì chắc cũng sẽ không tức giận, dù sao cô ấy cũng hiểu cái tính hấp tấp của Tiểu Dã mà.

Cơ Quân Đào phớt lờ anh, đi thẳng theo hướng Cơ Quân Dã vừa đi. Cơ Quân Dã chào hỏi Trần Thụy Dương và Hoài Nguyệt xong, vừa mới đến cạnh Hoài Nguyệt định nói thì Cơ Quân Đào đã lên tiếng trước: “Tiểu Dã, đi về thôi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới phát hiện thì ra Cơ Quân Đào cũng ở đây. Thấy anh nghiêm mặt, bỗng dưng cô lại có cảm giác luống cuống, vội nói một câu vô nghĩa: “Cơ tiên sinh cũng ở đây à? Vừa rồi không nhìn thấy mọi người”.

Cơ Quân Đào gắng gượng làm cho sắc mặt trở lại bình thường, gật đầu rồi kéo Cơ Quân Dã định đi về.

Cơ Quân Dã cố giả giọng: “Hoài Nguyệt, tôi có việc tìm cô. Hôm nay cô có về ngoại ô không?”

Hoài Nguyệt cảm thấy hơi chóng mặt, loại Nhớ Giang Nam này uống thì ngon, không ngờ lại ngấm đến thế. Cô cứ ngồi suy nghĩ miên man, uống

liên tục chẳng khác gì uống rượu trái cây, bây giờ bắt đầu cảm thấy lất ngất rồi. Nếu còn ngồi đây một lát nữa thì còn không biết sẽ như thế nào, phải tranh thủ về nhà trong lúc mình còn tỉnh táo mới được.

Cô nghĩ thầm, ánh đèn trong quán bar rất mờ, nói không chừng còn có người quen khác ngồi đâu đó nữa giống như hai anh em nhà họ Cơ này. Nếu Cơ Quân Dã không đến chào hỏi thì mình cũng không phát hiện được. Mình đến đây với Trần Thụy Dương, nếu có người nhìn thấy rồi nói ra chuyện mình và Trần Thụy Dương đến quán bar thì sẽ không tốt cho thanh danh của cả mình và anh ta. Nếu như còn uống rượu say rồi cùng đi về thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan uổng được. Vì vậy cô liền té nước theo mưa: “Tôi đang muốn về ngoại ô lấy ít đồ, sang tuần phải dùng đến. Cho tôi đi nhờ xe được không?”

Trần Thụy Dương biết cô phải về lấy đồ để sang tuần đi du lịch nên cũng không nói gì.

Đúng ý nguyện, Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Được chứ, đi thôi”. Nói rồi kéo Hoài Nguyệt đi ra ngoài, Cơ Quân Đào cũng lạnh nhạt gật đầu với Trần Thụy Dương và Vân Vân rồi đi ra theo, A Thích đi sau cùng.

Nhìn bóng lưng bốn người nọ, Vân Vân hơi ngạc nhiên cười hỏi Trần Thụy Dương: “Hoài Nguyệt thật sự không phải bạn gái anh à? Sao lại để người khác cướp đi, để lại mình anh cô đơn ở đây thế?”

Trần Thụy Dương trầm ngâm hồi lâu rồi mới đáp: “Không phải”.

Vân Vân cảm thấy Trần Thụy Dương trả lời quá chậm, làm mọi người có cảm giác như anh ta rất không cam lòng.

Cơ Quân Dã khoác tay A Thích ngồi ghế sau. Hoài Nguyệt ngồi ghế cạnh ghế lái, đầu óc càng lúc càng choáng váng, cô không tìm được, đưa tay vỗ vỗ trán để làm mình tỉnh táo hơn, ít nhất cũng phải cầm cự được đến lúc về nhà.

Cơ Quân Đào liếc nhìn cô, nói: “Ngủ một lát đi, nếu không lát nữa càng say. Tối nay em uống ba ly rồi, chưa chắc đã chịu đựng được”.

Nhớ Giang Nam được đặt tên với ý nghĩa “Gió mát làm say lòng du khách”, uống vào rất ngấm, vừa rồi mình thấy cô ấy uống liên tục, chắc bây giờ bắt đầu đau đầu rồi đây.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, thì ra nhất cử nhất động của mình đều bị người ta quan sát hết. Cảm thấy hơi nản lòng, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ gật.

Cơ Quân Đào không quay sang nhìn nhưng khóe môi lại khẽ nở nụ cười.

Vừa rồi anh nghe thấy Hoài Nguyệt gọi Trần Thụy Dương là Giám đốc Trần lúc chào tạm biệt. Nếu như quan hệ của hai người là đột phá thì tất nhiên cô ấy sẽ không xưng hô xa lạ thế. Còn nữa, cô ấy đi nhờ xe mình về cũng không phải hỏi ý kiến anh ta, nếu như Trần Thụy Dương là bạn trai cô ấy thì đã nói chính anh ta sẽ đưa cô ấy về. Xem ra tối nay mình đã tự làm khổ bản thân một cách vô nghĩa. Càng nghĩ tinh thần anh càng tốt hơn. Bình thường trừ khi dạy học, còn lại anh rất ít tiếp xúc với người khác, càng không buồn quan tâm tới những quan hệ xã hội phức tạp đó. Nhưng khi đó là chuyện của Hoài Nguyệt thì anh tự nhiên lại chú ý, suy ngẫm đến tận chân tơ kẽ tóc như bất cứ một người đàn ông đang yêu nào khác.

Xe đã về đến cửa nhà mà Hoài Nguyệt vẫn còn đang ngủ say. Cơ Quân Dã mở cửa xe, sờ trán cô rồi kêu lên: “Chết thật, toàn mồ hôi lạnh, thì ra tửu lượng của cô ấy kém như vậy. A Thích, mau vào nhà ép nước dưa hấu cho cô ấy uống giải rượu, nếu không, ngày mai sẽ đau đầu lắm”. Vừa nói Cơ Quân Dã vừa đánh thức Hoài Nguyệt dậy rồi đỡ cô đi vào nhà mình.

Hoài Nguyệt cố tỉnh táo lại: “Tôi không vào nhà chị đâu, tôi sợ Leshy lắm”.

Nói rồi cô đi về phía nhà mình, cô thấy rất chóng mặt, chỉ muốn tìm chỗ nằm xuống ngủ một giấc.

Cơ Quân Dã vừa giữ cô lại vừa hét lớn: “A Thích, sao chúng ta lại quên Leshy rồi? Leshy không ở đây, nó vẫn ở chỗ anh!”

A Thích nói: “Không sao, còn sớm mà. Mọi người vào nhà cho tỉnh rượu đã. Em cũng không uống nhiều, lát nữa em lái xe về”.

Hoài Nguyệt nói: “Tôi ngủ một giấc là được rồi, không vào nhà làm phiền mọi người nữa. Chúc mọi người ngủ ngon!”

Cơ Quân Dã cười nói: “Còn sớm mà, ngủ gì giờ này mà đã chúc ngủ ngon. Cô như vậy khiến tôi không yên tâm, ban đêm nhờ có gì không ổn cũng không có ai chăm sóc. Hơn nữa tôi còn có chuyện phải hỏi cô”. Nói rồi cô kéo Hoài Nguyệt vào nhà.

Hoài Nguyệt thầm kêu khổ. Mặc dù khi uống rượu, sắc mặt cô không thay đổi nhiều nhưng cô cũng biết tửu lượng của mình ra sao. Bây giờ cả người cô mềm nhũn không còn chút sức mạnh nào nên đành phải để mặc Cơ Quân Dã lôi vào nhà.

Cơ Quân Dã đặt Hoài Nguyệt xuống sofa rồi vội vắt khăn lau mặt cho cô, sau đó lại ép cô uống nửa cốc nước dừa hấu.

Hoài Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn một chút liền giữ Cơ Quân Dã lại hỏi: “Chị nói mau đi, định hỏi tôi cái gì. Tôi sợ lát nữa đầu óc lại lơ mơ mất”.

Cơ Quân Dã ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ mặt cô hỏi: “Sao lại đến quán bar với Trần Thụy Dương? Anh ta đang theo đuổi cô à?”

Hoài Nguyệt vuốt trán nói: “Hôm nay tôi gặp một chuyện không vui, Giám đốc Trần dẫn tôi đi ra ngoài giải sầu”.

Cơ Quân Dã cân nhắc một chút, cảm thấy vấn đề sau cần làm rõ hơn vấn đề trước nên hỏi tiếp: “Sao anh ta lại biết cô không vui? Cô nói với anh ta à?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, cảm thấy đầu nặng vô cùng, thậm chí gần như không thể lắc được: “Anh ấy nhìn thấy tôi ném một quyển sách”.

“Ném sách? Cô?” Cơ Quân Dã giật mình trợn mắt hỏi. Về mặt Cơ Quân Đào và A Thích cũng tỏ ra kinh ngạc, một người phụ nữ dịu dàng như nước vậy mà lại ném sách, chắc hẳn cô ấy phải tức giận đến mức nào?

“Ờ, tôi tức chết đi được”. Hoài Nguyệt lau mắt, cố giữ những giọt nước mắt lại. Vì đã uống rượu, thần kinh buông lỏng quá mức nên sự kiên cường cô luôn cố gắng duy trì đang bắt đầu sụp đổ. Nhớ tới tiếng cười giễu cợt của Viên Thanh trong điện thoại, cô rất muốn ôm ai đó khóc một trận cho thỏa thích.

“Nhanh nói với tôi xem hôm nay ai bắt nạt cô?” Nhìn thấy sự xót thương trong mắt anh trai, Cơ Quân Dã vội kéo Hoài Nguyệt vào trong lòng hỏi.

“Vợ của Lỗ Phong bây giờ”. Hoài Nguyệt nhỏ giọng nói trong lòng Cơ Quân Dã: “Cô ta đã khiến Đậu Đậu của tôi không có nhà, không có bố”.

Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ, Cơ Quân Đào và A Thích ngồi đối diện cơ bản nghe không rõ. Cơ Quân Dã cố gắng lắm mới nghe được sơ sơ, cả giận nói: “Cô ta là người thứ ba đã phá cả gia đình cô mà còn dám tới nhà bắt nạt cô à?”

“Không phải tới nhà, cô ta gọi điện thoại”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cô uống rượu cả buổi tối nhưng sự căm giận và tủi thân trong lòng vẫn không có chỗ phát tiết, bây giờ được Cơ Quân Dã ôm vào lòng như vậy lại có một loại cảm giác được dựa dẫm, nhất thời quên mất bên cạnh còn có những người khác.

“Cô thật là vô dụng, một cuộc điện thoại của cô ta đã làm cô tức giận như vậy rồi. Tôi còn tưởng là cô ném quyển sách vào mặt cô ta cơ, hóa ra là ném sách để trút giận!”

Cơ Quân Dã cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, nhìn thấy ánh mắt trách cứ của anh trai, cô lại thôi cười, hỏi: “Cô ta chửi cô thế nào? Sao gốc thế, không biết đường chửi lại à?”

“Cô ta chửi tôi...” Nghĩ lại, Hoài Nguyệt cảm thấy hết sức tủi thân, giọng nói hơi nghẹn ngào, cô ta xúc phạm mình như vậy, mình sao có thể nói lại với người khác được?

“Được rồi, đừng nói nữa. Nghỉ ngơi một lát đi”. Cơ Quân Đào không thể nghe được nữa. Cái con bé Tiểu Dã này chỉ biết hỏi cho sướng mồm, sắp làm người ta khóc rồi mà còn không biết.

Anh mở ti vi, kênh du lịch đang giới thiệu các danh lam thắng cảnh ở Vân Nam, núi Thương, hồ Nhị Hải, cảnh đẹp vô cùng. Lúc nào có thể đưa cô ấy đi du lịch khắp nơi thì thật tốt, anh nghĩ, đứng trước trời cao đất rộng, núi lớn sông dài, sự tủi thân trong lòng sẽ từ từ tan biến.

Ban đầu Hoài Nguyệt còn rất hứng thú xem chương trình giới thiệu về nơi hai ngày sau cô sẽ đến này. Sau đó rượu càng ngày càng ngấm, cô dựa vào lòng Cơ Quân Dã ngủ.

Cơ Quân Dã trò chuyện một lát, uống hai cốc nước dưa hấu xong đã tỉnh hẳn rượu. Cúi đầu thấy Hoài Nguyệt ngủ rất say, cô nhỏ giọng nói với Cơ Quân Đào: “Leshy cũng phải ngủ rồi, em và A Thích về đây. Hoài Nguyệt ngủ ngon như vậy, biết làm thế nào bây giờ?”

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Đành phải đánh thức cô ấy dậy thôi”.

A Thích ngăn cản: “Đừng đừng đừng. Hoài Nguyệt là một người rất dè dặt, hôm nay cô ấy chịu nói chuyện như vậy, nhất định là đã say lắm rồi.

Bây giờ vừa mới ngủ lại bị gọi dậy, nói không chừng sẽ nôn mất. Tốt nhất cứ để cô ấy ngủ tiếp đi, đến sáng mai là ổn ngay ấy mà!”

Cơ Quân Dã đặt Hoài Nguyệt nằm xuống sofa, lên tầng lấy chăn mang xuống đắp cho cô rồi nói nhỏ với Cơ Quân Đào: “Làm gì cũng phải nhẹ nhàng một chút, đừng đánh thức cô ấy”. Nói rồi kéo A Thích đi về.

Ra khỏi cửa, cô cười nói với A Thích: “Sao đến giờ em mới nhận ra anh xấu như vậy nhỉ? Biết rõ anh trai em thích Hoài Nguyệt như vậy mà còn ép hai người bọn họ ở cùng một nhà trong cảnh tối lửa tắt đèn”.

A Thích nói rất lẫm liệt: “Vậy tại sao em lại nhất định phải kéo người ta lại, không cho người ta về nhà? Được rồi, coi như khi đó quả thật là vì em muốn làm cô ấy tỉnh rượu, nhưng thấy một cơ hội tốt như vậy mà không bắt lấy thì anh còn làm bác sĩ tâm lý được sao? Anh trai em là chính nhân quân tử, Hoài Nguyệt cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa. Nếu không ý hợp tâm đầu thì ai cũng sẽ không xằng bậy. Còn nếu thật sự tâm đầu ý hợp thì chúng ta làm như vậy cũng xem như làm một chuyện tốt. Chẳng qua là tạo điều kiện khách quan cho họ mà thôi, còn nguyên nhân chủ quan mới có vai trò quyết định đúng không?”

Cơ Quân Dã nói: “Cái tính khí của anh trai em có khác gì Liễu Hạ Huệ đầu thai đâu, anh đừng trông chờ có kỳ tích xảy ra nữa”.

A Thích cười hỏi: “Thế Hoài Nguyệt thì sao?”

Cơ Quân Dã thở dài: “Càng không có hy vọng gì. Uống nhiều rượu như vậy rồi, có khi cô ấy ngủ một mạch đến tận trưa mai cũng không biết chừng. Em yêu cầu không cao, chỉ mong hai người đó có thể chong đèn tâm sự suốt đêm là được. Chỉ mong đừng đến mức nằm mơ cũng mỗi người mơ một kiểu”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Cơ Quân Đào rửa mặt xong đi ra, thấy Hoài Nguyệt đang ngủ rất say trên sofa, sắc mặt ửng hồng, đôi môi đỏ tươi. Anh đứng bên cạnh nhìn đến mức bần thần, chỉ cảm thấy cô cực kì xinh đẹp.

Lần đầu tiên anh nhìn gương mặt này kỹ càng như vậy. Lúc mới biết thì không để ý, anh là họa sĩ, có gương mặt xinh đẹp nào mà chưa được thấy chứ. Chẳng qua cô chỉ là một phụ nữ hàng xóm trẻ tuổi có ngoại hình tạm tạm, là mẹ của Đậu Đậu, thế thôi. Sau đó, đến lúc thích cô thì anh lại không dám nhìn, vì sợ khi nhìn vào đôi mắt dịu dàng đó mình lại không cầm lòng được mà để lộ tâm sự trong lòng. Anh chỉ dám vội vã thoáng nhìn rồi chuyển ánh mắt qua chỗ khác như một thiếu niên mới biết yêu. Chỉ có bây giờ, khi cô ngủ rất say, hàng lông mi rất dày và dài đã che khuất đôi mắt làm anh hốt hoảng không thôi kia thì anh mới có thể tự cho phép mình được nhìn thỏa thích như vậy.

Bố anh nói đúng, khuôn mặt Hoài Nguyệt cũng đẹp vẻ cổ điển như mẹ anh, như thơ như từ, dịu dàng đắm thắm. Sống mũi rất thẳng, đôi môi như cánh hoa và những đường nét trên gương mặt, tất cả đều tinh tế đến tuyệt vời. Anh đưa tay gạt một lọn tóc cô ra sau tai, để lộ vầng trán trắng ngần, thờ dài, đúng là vô vàn tâm sự mà không có người để chia sẻ. Anh lại thờ dài một hơi nữa, kéo rèm cửa sổ lại rồi tắt đèn đi lên tầng.

Lúc Cơ Quân Dã lên tầng lấy chăn cho Hoài Nguyệt, tiện tay cầm cả một cái gối xuống. Sau đó, nhớ ra có lần Hoài Nguyệt nói cổ phụ nữ là nơi dễ để lộ bí mật về tuổi tác nhất, để phòng có nếp nhăn ở cổ nên cô chưa bao giờ dùng gối. Vì vậy, Cơ Quân Dã lại tiện tay ném cái gối xuống cầu thang, lúc đi quên nói với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào không bật đèn cầu thang vì sợ làm Hoài Nguyệt tỉnh giấc. Anh đã đi lên đi xuống cái cầu thang này nửa năm rồi, nghĩ rằng có mò mẫm cũng sẽ không có vấn đề gì, đâu biết rằng cô em gái cầu thả của mình lại ném một cái gối to dùng ở giữa cầu thang như vậy. Anh vấp vào cái gối rồi bước hụt, cả người liền ngã về phía sau.

May mắn là anh phản ứng nhanh, một tay bám chắc tay vịn, một tay chống vào tường, chỉ lùi lại hai bậc thang rồi cuối cùng cũng lấy lại được thăng bằng. Có điều tiếng động lớn như vậy đã đánh thức Hoài Nguyệt đang ngủ ngoài phòng khách dậy.

Nghe thấy tiếng động lớn, Hoài Nguyệt mở choàng mắt. Xung quanh tối om, linh tính mách bảo không phải nhà mình, làm cô hoảng sợ. Cô ngồi bật dậy, run run hỏi: “Ai đấy?”

Cơ Quân Đào bật đèn cầu thang: “Anh đi lên tầng bị vấp một cái, thế là làm em không ngủ được nữa”, tiện tay lại ném cái gối lên sofa, chán nản nói: “Cái con bé Tiểu Dã này, mang cho em cái chăn mà không biết tại sao lại vứt gối ngay giữa cầu thang làm gì”.

Giật mình hoảng sợ như vậy cũng đủ khiến Hoài Nguyệt gần như tỉnh rượu. Cô nhớ lại, vừa rồi quả thật mình đã cùng Cơ Quân Đào đi vào nhà, sau đó hình như còn nói về cuộc điện thoại của Viên Thanh, rồi mọi người cùng xem ti vi, chương trình về Vân Nam, sau đó nữa thì không nhớ, chắc là mình ngủ quên mất. Cô hơi khó xử nhìn lớp vải bọc nhẵn nhúm trên sofa chỗ mình vừa nằm, cái chăn đã rơi xuống đất một nửa, cô vừa kéo lên vừa gượng hỏi: “Tiểu Dã với A Thích đâu?”

“Về rồi, Leshy còn đang chờ ở nhà”. Cơ Quân Đào cố ý giải thích rõ ràng nguyên nhân vì sao em gái mình không ở lại. Anh cũng dần dần trở nên mất tự nhiên, dù sao cũng đã muộn như vậy mà trong phòng này chỉ có hai người là anh và cô.

“Em cũng phải về đây, thật sự xin lỗi đã làm phiền anh muộn như vậy”. Hoài Nguyệt vừa ngượng ngùng nói vừa vội vã đi giày, không ngờ mình lại đến ngủ trong nhà một người đàn ông độc thân, đúng là không ra sao cả.

“Ờ”, Cơ Quân Đào gật đầu. Thấy cô vẫn có vẻ buồn ngủ, anh lại hỏi tiếp: “Đau đầu không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Không đau lắm, em không biết loại rượu đó lại ngấm như vậy, đúng là mất mặt quá”. Cô đưa tay xách chiếc túi đang để trên bàn lên rồi đi ra cửa.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào gọi cô lại, do dự một lát rồi hỏi nhỏ: “Hôm nay em khó chịu lắm à?”

Cơ Quân Đào cao hơn cô nhiều, lúc anh đứng đằng sau cúi đầu hỏi cô, cả người cô đều bị bóng dáng anh che khuất khiến cô có cảm giác như được che chở.

Phòng khách không bật đèn, chỉ có bóng đèn ngoài hiên tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trong bóng tối, con người luôn bất giác trở nên mềm yếu.

Từ khi cô nhận cuộc điện thoại của Viên Thanh, Trần Thụy Dương hỏi: “Nghe điện thoại của ai mà tức giận như vậy”, Cơ Quân Dã hỏi: “Ai bắt nạt cô”. Bọn họ đều quan tâm đến cô, muốn biết ai bắt nạt cô, ai làm cô tức giận, muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa cô và “ai”. Họ muốn an ủi cô, có lẽ còn muốn giúp cô lấy lại công bằng.

Nhưng người trước mặt này lại chỉ quan tâm đến riêng cô, quan tâm đến chuyện cô có cảm thấy khó chịu, có tủi thân hay không. Thì ra trên thế giới này vẫn có một người như vậy, không hỏi nguyên do, chỉ để ý xem cô cảm thấy thế nào. Trong giọng nói của anh không có thứ gì khác ngoài sự xót thương, trái tim anh đau vì cô, đúng vậy, cô đã cảm nhận được.

“Vâng”. Cô nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này Hoài Nguyệt như một em bé vừa đánh nhau với người khác một trận, dù mình đầy thương tích nhưng vẫn nhất quyết không chịu nhận thua trước mặt người ngoài mà chỉ lê bước chân uể oải gắng gượng bước về nhà. Đến lúc nhìn thấy bố mẹ, những người thân cận nhất mà cô có thể dựa dẫm vào, mới cảm thấy cực kỳ chua xót, cực kỳ tủi thân, mới có thể rũ bỏ hoàn toàn lớp nguy trang vất vả khoác vào người trước đó.

Có phải chính vì cô hiểu lòng anh nên mới sẵn lòng vứt bỏ nguy trang như vậy?

Cơ Quân Đào đứng gần ra một lúc rồi kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Đừng buồn nữa. Em uống nhiều rượu như vậy không tốt cho sức khỏe. Lần sau đừng như vậy nữa”.

Nước mắt Hoài Nguyệt rơi từng giọt xuống thấm ướt ngực anh, Cơ Quân Đào cảm thấy chỗ đó bỏng rát, đau đến tận sâu trong trái tim. Lúc này, người phụ nữ anh yêu mến đang ở trong lòng anh, tủi thân như một em bé không biết dựa dẫm vào đâu. Anh không nhớ thấy cô rơi lệ, không nhớ thấy người mình yêu cô đơn, lẻ loi. Anh muốn trở thành chỗ dựa của cô, cho dù chỉ là vụn vặt tối nay, anh muốn làm cho cô cảm thấy được người khác nâng niu, yêu quý.

“Hoài Nguyệt”, anh thầm thì bên tai cô: “Thấy em buồn như vậy, anh thương lắm”.

Anh thích cô, anh yêu cô, câu này đã quanh quẩn trong đầu anh cả ngàn vạn lần rồi.

Tất cả sự đề phòng của Hoài Nguyệt trong khoảnh khắc này đều tan vỡ. Ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu vào phòng, những hoa văn mỏng manh trên tấm rèm cửa sổ trở nên mềm mại, sinh động. Ngoài cửa sổ, ánh trăng rất đẹp đang dịu dàng, thăm thiết chiếu xuống mỗi đóa hoa và những con côn

trùng nhỏ bé trên cánh hoa, mỗi giọt sương dần dần đọng lại trên lá cây ngọn cỏ, mỗi chiếc lá sen và những con nòng nọc nhỏ bé bơi tung tăng bên cạnh những bông sen. Dưới ánh trăng, tất cả đều quẩn quýt giao hòa. Còn cô, cô cũng muốn có một vòng tay lưu luyến biết bao. Hoài Nguyệt kiễng chân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Cơ Quân Đào gần như bị niềm hạnh phúc bất ngờ này làm cho chết lặng. Anh không dám cử động, cũng không biết nên phản ứng thế nào. Nụ hôn gần đây nhất của anh cũng đã là chuyện của rất nhiều năm trước, lâu đến mức anh đã quên mất cách phải thương yêu một người phụ nữ là như thế nào. Anh chỉ có thể ôm chặt Hoài Nguyệt, để mặc làn môi ngọt ngào của cô nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi mình.

Lưỡi cô dịu dàng lách vào, mang theo mùi rượu ngọt ngào, chậm rãi thăm dò từng góc ngách rồi cuốn lấy đầu lưỡi anh, mút mát, cuộn tròn, lưu luyến không rời. Cơ Quân Đào cảm thấy toàn thân đều như bốc lửa, ngọn lửa này làm anh đau, làm anh vui vẻ, làm anh vui sướng như phượng hoàng tắm lửa sống lại. Anh càng ôm Hoài Nguyệt chặt hơn, cúi xuống, chủ động hôn lại cô. Lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô. Anh phải nếm hết tất cả sự ngọt ngào của cô, phải cuốn người phụ nữ anh yêu vào trong điệu vũ đắm say này.

Hoài Nguyệt cảm thấy sự nhiệt tình càng ngày càng mãnh liệt của Cơ Quân Đào, cô cũng cảm nhận được khát vọng dâng lên trong lòng mình. Cô luồn tay vào trong áo anh, chạm vào làn da anh, rõ ràng cảm nhận được thân thể Cơ Quân Đào khẽ run lên.

Sự trức trặc của người đàn ông này làm cô thấy thương vô hạn. Đàn ông ba mươi lăm tuổi, có bao nhiêu người dù đã có vợ hiền vẫn không biết thỏa mãn mà ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, rèn luyện kỹ xảo ngày càng thành thạo trên thân thể hết người phụ nữ này đến ả đàn bà khác? Còn người đàn ông trước mắt này lại ngờ nghệch như một cậu bé chưa biết yêu bao giờ. Cô dịu dàng vuốt ve anh, thân thể anh từ từ khơi dậy ham muốn của cô. Làn da mịn màng, vóc dáng cân đối, rắn rỏi, bắp thịt căng cứng. Cô cảm

nhận được sự căng thẳng và hưng phấn của anh. Cô cởi cúc áo, hôn lên ngực anh, từ từ hạ thấp xuống dưới.

Cơ Quân Đào run rẩy ôm ghì đầu cô vào ngực: “Hoài Nguyệt, đừng tốt với anh như vậy, anh sẽ không chịu được”. Giọng anh đã lạc đi, lắp bắp và ấp úng.

Hai tay Hoài Nguyệt vẫn vuốt ve thân thể anh, đôi môi mềm mại vẫn hôn lên ngực, anh cảm thấy mình quả thực sắp không thở được nữa. Anh đã tự hoài nghi chính mình, rốt cuộc ba mươi lăm năm qua anh đã bao giờ thực sự biết đến tình yêu nam nữ. Bờ môi như vậy, bàn tay như vậy, sự vui vẻ đến cực hạn như vậy là thể nghiệm anh chưa bao giờ có.

“Hoài Nguyệt, anh đau quá. Chúng ta lên tầng đi”. Anh ấn cằm lên hõm vai cô, âm thanh vỡ vụn. Anh cảm thấy toàn thân mình đều đang run rẩy dưới sự vuốt ve của người phụ nữ này, niềm hạnh phúc này quả thực làm anh không thể sống nổi.

Hoài Nguyệt biết tại sao anh lại kêu đau. “Không được nhịn, như vậy sẽ càng đau”.

Cô dịu dàng ghé vào tai anh, cởi quần áo anh ra. Sao còn có thể đợi đến lúc lên tầng chứ, anh ấy không sợ đau chết hay sao? Cô yêu thương vuốt ve gương mặt anh, lại một lần nữa hôn lên môi anh, chậm rãi cởi áo mình ra, mềm mại ép lên ngực anh.

Cảm nhận được sự thương yêu của cô, Cơ Quân Đào càng yêu cô hơn, anh ôm chặt cô vào lòng: “Để anh”.

Anh không nỡ để cô làm vậy, cúi xuống hôn lên ngực cô, bàn tay từ từ cởi váy ra.

Trước mặt anh là một tòa thiên nhiên tuyệt đẹp, trắng ngần, mềm mại, eo thon, ngực nở, bụng dưới phẳng lì, đôi chân thon dài.

Cơ Quân Đào có một thoáng hoa mắt và do dự. Cô đẹp như vậy, anh sợ ở đây sẽ khinh nhờn cô, làm cô tủi thân. Cho dù đau đến mức làm anh gần như phát điên nhưng anh vẫn ôm lấy cô: “Hoài Nguyệt, chúng ta lên tầng đi, anh không thể để em ở đây...”

Người đàn ông này chỉ sợ mình tủi thân, Hoài Nguyệt thở dài trong lòng. Cô kiễng chân, thân thể dán chặt vào người anh, bàn tay đưa xuống phía dưới: “Đồ ngốc, đừng cố nhịn”.

Cơ Quân Đào cảm thấy tất cả máu trong người đều dồn về một chỗ, anh lún sâu không thể tự giải thoát được. Dường như anh đã chờ đợi hàng chục năm chỉ vì người này. Đó là bến cảng, đúng vậy, anh như con thuyền đã lênh đênh quá lâu, quá mệt mỏi, nắng tắt trăng lên, đêm mưa ngày nắng, nhưng vẫn chưa bao giờ cảm nhận được sự vui vẻ của cuộc sống. A Thích nói đúng, anh cần một phụ nữ để cứu vớt anh. Đó chính là người phụ nữ này, người phụ nữ dịu dàng dẫn dắt anh đi vào ái tình, làm cho tình yêu của anh cuối cùng cũng có chỗ để thăng hoa. Anh yêu cô rất nhiều, vì yêu cô nên mới cảm thấy hạnh phúc như thế.

Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, Thượng Đế đều không tiếc ban phát cho Adam và Eva cơ hội để cảm nhận sự hấp dẫn và đẹp đẽ của tình yêu.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hoài Nguyệt tỉnh dậy sớm theo thường lệ, đồng hồ sinh học của cô luôn rất chuẩn, cho dù đêm hôm trước thức trắng, mới chợp mắt được mười phút cũng vẫn tỉnh lại rất đúng giờ. Thậm chí có lúc hôm sau đi công tác sớm, chỉ cần trước khi ngủ thầm nghĩ sáng mai mấy giờ dậy là hôm sau sẽ dậy đúng giờ đó thật. Vì cái đồng hồ sinh học thần kỳ này của cô mà Đặng Duyên Duyên vẫn thường mắng: “Sao phải khổ thế làm gì, đúng là số trời sinh vất vả”.

Mỗi lần bị mắng, cô cũng chỉ cười khổ. Sau khi ly hôn, cái tật xấu đúng giờ lại ngày càng trầm trọng hơn vì không có ai nhắc nhở cô nữa.

Nhưng bây giờ, rõ ràng cô không phải chỉ có một mình. Không cần lật chăn lên cô cũng biết trên người mình không có mảnh vải nào, và mình đang nằm trên chiếc giường xa lạ, bên cạnh có hơi thở của một người đàn ông xa lạ. Hoài Nguyệt nhắm mắt lại không dám mở ra, cảnh tượng buổi tối hôm qua hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

Cô nhớ mình từ sofa đứng dậy đi ra cửa, Cơ Quân Đào hỏi cô một câu, cô khóc, anh ôm cô vào lòng an ủi, sau đó... Sau đó cô hôn anh, hơn nữa... hôn rất chủ động, rất nóng bỏng, cô dùng đầu lưỡi trêu chọc anh... Rồi sau đó, cô vuốt ve lưng anh, hông anh, và cả dưới hông... Cô nhớ hai lần anh nói phải lên tầng nhưng cô không chịu, cô vừa hôn anh vừa cởi quần áo anh ra, cả quần áo chính mình, cô dán chặt vào thân thể anh... Chân cô quắp chặt vào người anh... Cô cầm tay anh đưa nó vào lấp huyệt không của mình...

Mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng trên đầu Hoài Nguyệt. Trời ạ, chẳng lẽ là vì quá lâu cô không có đàn ông, nếu không tại sao cô lại vội vã như

vậy, chủ động như vậy? Cô không dám nhớ lại tiếp nữa, cô lặng lẽ dịch người sang bên cạnh, chỉ hận không thể hóa thành không khí, biến mất khỏi chỗ này.

Tiếng thở nhẹ của Cơ Quân Đào vẫn vang lên bên tai, cô không dám quay đầu lại nhìn. Nhất định là người đàn ông như mỹ ngọc này đã bị hành động của mình dọa chết khiếp. Cô nhớ hôm qua không chỉ một lần anh tỏ ra do dự. Cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cô vô thức đưa tay che mặt. Khi đó nhất định là mình say rượu chưa tỉnh, cộng thêm bị cuộc điện thoại của Viên Thanh kích động nên mới biểu hiện hoang đại như vậy.

Cô lén mở mắt ra. Trong phòng rất tối, chắc là bình thường Cơ Quân Đào khó ngủ nên mới kéo rèm cửa sổ kín như thế. Lúc này bên ngoài chắc đã sáng rõ rồi, có lẽ chẳng bao lâu nữa Cơ Quân Dã và bác sĩ Thích sẽ đến đây, mình nên đối mặt với bọn họ như thế nào? Vừa nghĩ đến đây, Hoài Nguyệt liền sợ đến mức cả người run rẩy.

Cô lại nhẹ nhàng dịch ra bên mép giường. Hẳn là từ trước tới nay Cơ Quân Đào vẫn quen ngủ một mình nên bây giờ anh đang nằm ngủ say bên mép giường bên kia, thân thể không có chỗ nào tiếp xúc với thân thể mình. Cô nhớ tới cuộc ân ái đó, từ ngoài cửa vào đến sofa, từ dưới sàn nhà lên đến trên tầng. Không biết hoan ái bao lâu, chỉ biết ban đầu chính mình chủ động trêu chọc, giữa chừng thì không rõ là ai chủ động hơn ai, cảnh tượng đỏ mặt nóng tai đó làm cô không dám hồi tưởng. Sau khi kết thúc, cô nhớ loáng thoáng anh còn lau người cho mình, có điều cô thật sự mệt mỏi, có lẽ còn vì tác dụng của cồn rượu chưa tan hết nên chỉ một lát cô đã mơ màng thiếp đi.

Cô chống khuỷu tay xuống giường, dịch người ra ngoài, thấy Cơ Quân Đào không hề có phản ứng gì liền nhẹ nhàng vén chăn bước xuống, toàn thân sạch sẽ chắc có lẽ anh đã lau sạch toàn thân cho cô. Nhớ lại lúc đó, cả người cô ướt đẫm mồ hôi, cô lại không khỏi đỏ mặt.

Cô rón rén đi tới bên cửa sổ, kéo một góc rèm ra xem, một tia sáng chiếu vào trong phòng. Cô thấy váy áo đang treo trên giá áo ở góc nhà, đồ lót thì gấp gọn trên chiếc tủ đầu giường. Cô đi tới, nhanh chóng mặc quần áo vào, không kịp được quay đầu nhìn lên giường.

Cơ Quân Đào nghiêng người ngủ, sắc mặt bình yên, khóe môi như đang khẽ cười. Hoài Nguyệt nghĩ, thì ra lúc ngủ, anh ấy lại bình thản như thế, đáng yêu như một em bé. Nghĩ đến đây, cô hạ góc rèm xuống, gian phòng lại chìm vào bóng tối.

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới, nhìn thấy đôi xăng đan của mình đặt chính tề dưới chân cầu thang, trong lòng cô không khỏi cảm thấy ấm áp. Người đàn ông này, chắc đã mệt đến kiệt sức nhưng vẫn không quên lau người, sắp xếp quần áo và giày dép giúp cô. Đúng là vừa chu đáo vừa tràn ngập thương yêu. Cô đi giày vào, cầm túi xách, ngoái lại nhìn lên trên tầng, căn môi suy nghĩ một lát, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt trở lại nhà mình, thừ người ngồi xuống sofa, lòng như tơ vò. Sau này biết làm thế nào? Khi gặp mặt cứ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, hay là đẩy quan hệ lên một bước trên nền tảng vốn có này?

Cô lập tức phủ định ý nghĩ thứ hai. Cô là phụ nữ đã ly hôn đã ba mươi tuổi đến nơi rồi. Cô không có bao nhiêu thời gian, bao nhiêu vốn liếng để phung phí nữa. Đường đời rất dài, trong xã hội này, một phụ nữ độc thân sẽ có rất nhiều khó khăn, quả thật cô cần một người đàn ông yêu cô và kết hôn với cô, nhưng người đó không thể là Cơ Quân Đào.

Cô biết hiện nay Cơ Quân Đào có thiện cảm với mình, nhưng điều đó có thể đưa quan hệ bọn họ đi tới đâu chứ? Phía cuối con đường đó là hôn nhân, là tình nhân hay chung quy vẫn chỉ là người dưng?

Nếu như là hôn nhân? Cô thầm lắc đầu, ngay cả nàng dâu nhà họ Lỗ cô còn không làm nổi, hiển nhiên nhà họ Cơ càng không phải một lựa chọn

thích hợp. Cô mệt mỏi nằm trên sofa suy nghĩ. Mặc dù chuyện ấy rất hòa hợp, nhưng ngoại trừ điều đó thì có lẽ hai người không còn điểm nào hợp nhau nữa. Anh là trai chưa vợ, cô đã ly hôn và có con riêng. Anh là con nhà danh môn, cô chỉ là một phụ nữ tầm thường bị nhà chồng đuổi ra đường. Anh là ngôi sao mới nổi trong giới hội họa, mà lĩnh vực ấy cô lại dốt đặc cán mai. Tiền bạc trong tay anh nhiều không kể xiết, trong khi cô là viên chức sống nhờ đồng lương. Khoảng cách giữa hai người thật sự quá xa, như anh lái xe Lexus còn cô ngồi xe buýt. Một cuộc hôn nhân như vậy, thật sự là quá mạo hiểm, cô đã có một cuộc hôn nhân thất bại, cô không còn sức lực để mạo hiểm một lần nữa.

Cô nhớ đến những lời đồn đại về sự phong lưu của Cơ Trọng Minh, nhớ đến Cơ Quân Dã còn lớn hơn mình một tuổi và bạn trai cô ấy đã ba mươi bảy tuổi nhưng đến nay hai người chỉ duy trì quan hệ sống chung. Cô không thể hiểu được tư tưởng của họ. Có lẽ đây là lối sống của họ, nhưng nó không hề phù hợp với cô. Cô không có một gia đình hiển hách để dựa dẫm như Cơ Quân Dã để có thể thử nghiệm, bất chấp mọi hậu quả.

Còn cả bệnh tật của anh ấy nữa, đây là nguyên nhân quan trọng hơn khiến cô không thể tiếp nhận anh được.

Một ngày nào đó Lỗ Phong và Viên Thanh sẽ có con của họ, đến lúc đó Đậu Đậu chỉ co mẹ mà thôi. Một em bé không còn tình thương của cha càng cần mẹ quan tâm nhiều hơn, nhưng một người bệnh trầm cảm cũng cần, thậm chí có thể còn cần người nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc hơn cả một em bé. Hiển nhiên cô không thể lo được cho cả hai người. Hơn nữa, một khi trong nhà có một người bị bệnh như vậy thì sự trưởng thành của Đậu Đậu nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Cô nhớ hình như trước đây mình cũng đã nghĩ tới vấn đề này. Vì bệnh tình của Cơ Quân Đào, cô không muốn từ chối trước mặt làm anh khó xử và kích động cho nên đã áp dụng phương thức tránh né. Hy vọng sau một thời gian cố chấp anh sẽ quên được mình. Ai biết oan gia ngõ hẹp, hai

người lại gặp nhau ở quán bar, chẳng những công lao đổ biển mà bây giờ lại còn dính dáng sâu hơn.

Cô cảm thấy mình quá có lỗi với Cơ Quân Đào, đã không định tiếp nhận anh thì tại sao còn quyến rũ anh, như vậy thật sự quá tàn nhẫn đối với một người bệnh trầm cảm. Cô nhớ tới sự dịu dàng cực độ của anh buổi tối hôm qua, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an, chỉ mong bệnh tình của anh không nặng thêm vì chuyện này.

Nếu như anh có thể tham gia các hoạt động nhiều hơn, cho dù là đến quán bar ngồi cũng được, tiếp xúc với một số người, từ từ hòa nhập vào xã hội thì nhất định anh sẽ gặp được người phụ nữ tốt hơn mình ngàn lần, vạn lần. Cô thầm nhủ như vậy. Như tình hình bây giờ, quan hệ giữa hai người thật sự không thích hợp.

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cô có thể tự nhận là đã nghĩ thông suốt hết thảy, vô số đường cong đã được nối lại thành một vòng tròn.

Cô đứng dậy đi lên tầng, lên đến nóc nhà, phát hiện giàn mướp vẫn xanh mướt, vẫn những chiếc lá rộng xếp lên nhau từng lớp từng lớp, trên giàn nở đầy hoa vàng điểm lẹ, rất nhiều quả mướp buông lủng lẳng dưới giàn trông rất vui mắt. Xem ra ngày nào Tiểu Dã cũng không quên tưới nước, giàn mướp này được chăm sóc rất tốt. Nhưng vì sao nhiều mướp như vậy lại không hái xuống ăn? Lần sau nên gọi điện thoại nói với cô ấy một tiếng mới được. Nhưng mà, giữa mình với anh trai của cô ấy đã xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng trong thời gian ngắn cũng không tiện liên lạc với cô ấy nữa.

Cô mệt mỏi đi xuống nhà, lại quan sát phòng mình một chút, cũng không có đồ gì cần lấy, ngay cả cửa sổ cũng chẳng muốn mở ra. Phòng chừng một thời gian rất lâu nữa mình sẽ không về đây, vừa nghĩ vậy, trong lòng cô lại có cảm giác không nở rời.

Thực ra mỗi tuần về đây, cô đã quen được nhìn thấy những người này, cho dù không nói lời nào mà chỉ gật đầu mỉm cười mỗi lúc gặp thoáng qua nhưng sự thân thiện đó cũng làm cô thấy ấm áp trong lòng, dần dần trở nên nhớ nhung, quyến luyến.

Đi vào phòng sách nhìn thấy bức Ảnh trắng treo trên tường, nhớ tới gốc cây trên đại lục Úc châu cô độc và tuyệt vọng đó, khóe mắt cô lại cay cay.

Vào phòng con trai, bức Đậ Đậ hái đậu đã được cô lồng vào khung kính treo trên đầu giường. Đậ Đậ ngẩng đầu, miệng hơi há ra, dường như có thể nghe tiếng cậu vui vẻ gọi “chú Cơ, chú Cơ” bên tai. Cô nhìn hai chữ Quân Đào như rồng bay phượng múa bên dưới bức tranh, bất giác đưa tay vuốt ve hai chữ này qua lớp kính. Không ngờ trong một thời gian dài như vậy, mình vẫn không nhận ra người hàng xóm của mình chính là Cơ Quân Đào tiếng tăm vang dội, đúng là có mắt không thấy Thái Sơn. Cô cười khổ, một người đàn ông tốt như vậy, đáng tiếc cô không thể tiếp nhận được.

Hoài Nguyệt tay không đi ra khỏi căn phòng, lấy vòi nước tưới vườn rau một lượt rồi đi ra cổng tiểu khu. Cô phải về căn hộ trong thành phố ngủ một giấc tử tế, sau đó chuẩn bị hành trang để Chủ nhật đi Vân Nam. Chỉ mong hết thấy đều là suy nghĩ đơn phương của cô. Trải qua một đêm như vậy, Cơ Quân Đào lại có thể buông lỏng sự cố chấp với cô, có lẽ đến lúc cô từ Vân Nam trở về thì hết thấy đã sớm trở về như nguyên trạng.

Đây phải chăng là kết cục tốt nhất?

Lúc Cơ Quân Đào tỉnh dậy đã là mười giờ sáng. Đây có lẽ là giấc ngủ bình yên nhất, ngon nhất và cũng dài nhất của anh từ khi mắc bệnh tới nay.

Anh thoải mái vui vẻ mở mắt ra. Nhớ lại mọi chuyện buổi tối hôm qua, anh bất giác đỏ mặt.

Một Hoài Nguyệt như vậy thật sự làm anh cảm thấy bất ngờ. Cô như một ngọn lửa đốt cháy anh, thiêu đốt khiến anh hoàn toàn mất đi lí trí. Đó là

một trạng thái hưởng thụ và vui vẻ đến cực hạn. Anh xem thời gian, thở dài trong lòng, thảo nào vẫn thấy người ta nói “từ đây quân vương không triều sớm”. Thì ra, thật sự có người phụ nữ làm người ta muốn ngừng mà không được như vậy.

Hôm qua mình cũng già y vò cô ấy mệt rồi, từ dưới tầng lên đến trên tầng, bị anh yêu thương vỗ về khắp nơi, cuối cùng mệt quá ngủ quên mất trong lòng mình.

Cô gái này nhiệt tình như một con mèo hoang nhỏ nhưng dù sao cũng vẫn quá mảnh mai, không chịu nổi ngọn lửa dục vọng dồn nén mười mấy năm của anh. Khóe miệng anh nhẹ nhàng cong lên, anh duỗi tay ra muốn kéo người bên cạnh vào lòng, ngủ một giấc dài như vậy chắc thể lực cũng đã khôi phục lại rồi. Nhớ tới thân thể đẹp đẽ lung linh dưới ánh đèn của cô, người anh lại bất giác nóng lên.

Nhưng, bên cạnh không còn ai nữa.

Cơ Quân Đào giật mình hoảng sợ vội quay đầu sang xem. Bên cạnh trống rỗng, Hoài Nguyệt đã biến mất.

“Hoài Nguyệt!” Anh vừa khoác áo, xuống giường kéo rèm cửa sổ ra gọi vừa nhìn lên giá áo ở góc phòng. Váy áo của cô đã biến mất. Anh chạy vội xuống dưới nhà, đôi xăng đan dưới chân cầu thang cũng không còn, tất cả những điều này cho thấy cô ấy đã ra ngoài rồi.

Chắc là cô ấy về nhà? Cơ Quân Đào cực kỳ oán trách bản thân. Tại sao mình lại ngủ say như chết đến mức người bên cạnh đi mất cũng không hề phát hiện ra?

Anh không kịp rửa mặt, vội vã mặc quần áo vào rồi chạy ra ngoài.

Cổng nhà Hoài Nguyệt đóng chặt, anh ấn chuông cửa hồi lâu nhưng không có ai trả lời. Cơ Quân Đào chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình

thịch, bối rối không thôi. Quay người đi về nhà, anh chạy thẳng lên sân thượng rồi theo cầu thang xuống ban công, nhưng cánh cửa đi ra ban công bên đó cũng đóng chặt, toàn bộ cửa sổ đều được kéo rèm kín mít. Anh thử gõ cửa nhưng cũng không có ai trả lời.

Cơ Quân Đào toát mồ hôi hột, cũng không biết mồ hôi nóng hay là mồ hôi lạnh. Anh trở lại nhà, đi xuống tầng một, đang định đi sang nhà Hoài Nguyệt xem lần nữa thì thấy bác làm vườn vừa hái một quả bí đỏ trong vườn hoa nhà cô đi ra. Nhìn thấy anh, bác làm vườn liền giải thích: “Vừa gặp Thương tiểu thư, cô ấy nói trong vườn có mấy quả bí đỏ, bảo tôi...”

Cơ Quân Đào vội vàng ngắt lời: “Gặp Thương tiểu thư à? Cô ấy ở đâu?”

“Về thành phố rồi, cô ấy nói hôm nay đã tưới nước cho vườn rau rồi...”

“Vì sao lại về thành phố?” Nghe vậy, Cơ Quân Đào càng sốt ruột hơn.

“Chắc là có việc gấp gì đó. Nếu không tại sao tối hôm qua mới về mà sáng sớm hôm nay đã đi...” Bác làm vườn cảm thấy hơi kỳ lạ. Tại sao khi nhắc đến Thương tiểu thư, vị Cơ tiên sinh luôn luôn không thích để ý đến người khác này lại tỏ ra căng thẳng như vậy, hơn nữa còn hỏi những câu kỳ lạ nữa. Ông ta là một người làm vườn, làm sao biết được chuyện riêng của người thuê mình?

Cơ Quân Đào chưa kịp nghe nốt lời nói của bác làm vườn đã chạy thẳng vào ga ra. Bình thường Hoài Nguyệt luôn đi xe buýt, có lẽ mình lái xe đuổi kịp cô ấy. Cô ấy hối hận vì chuyện xảy ra buổi tối hôm qua nên mới không từ mà biệt như vậy đúng không? Anh khó chịu nghĩ, bất kể thế nào anh cũng không thể để cô ấy tủi thân bỏ đi như vậy. Cô muốn trách thì cứ trách anh, đánh anh, mắng anh cũng được. Anh phải nói với cô rằng anh yêu cô, yêu thật lòng, anh muốn được ở bên cô.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chủ nhật, Cơ Quân Dã vừa trở lại căn nhà ngoại ô đã phát hiện tình trạng của anh trai rõ ràng không ổn, hốc mắt trũng sâu, hai mắt thâm quầng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân uể oải. Cô giật nảy mình, không biết đã xảy ra chuyện gì. Tại sao mới cách một ngày mà đã trở thành như vậy? Cơ Quân Dã hỏi hết sức thận trọng: “Lại ngủ không ngon nữa à? Không phải anh cũng nóng trong người rồi đấy chứ? Em nhớ hồi trước anh cũng có ăn cơm đen Hoài Nguyệt nấu mà.”

Nhắc tới Hoài Nguyệt, sắc mặt Cơ Quân Đào bất chợt trắng bệch. Hôm qua anh lái xe đuổi theo nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng Hoài Nguyệt đâu. Anh không biết số điện thoại di động của cô, cũng không biết căn hộ của cô trong thành phố ở chỗ nào. Thứ Bảy lại không phải đi làm, anh không biết tìm cô ở đâu. Anh không biết bất kỳ một người bạn nào của cô, không biết phải hỏi ai để biết hành tung của cô. Anh chỉ nhớ cô từng nói tiểu khu này có tuyến xe buýt chạy thẳng qua căn hộ trong thành phố của cô, vì thế anh đã lái xe dọc theo lộ trình tuyến xe buýt, tìm kiếm từng điểm đỗ, nhưng nhiều khu nhà như vậy, anh không biết cô đang trốn ở nơi nào. Ý nghĩ mình hoàn toàn không biết gì về cô ấy khiến anh cảm thấy vô cùng chán nản.

Sau khi về nhà, anh cứ suy đi nghĩ lại, càng nghĩ lại càng sợ hãi. Vạn nhất cô ấy cảm thấy tủi thân hay nghĩ quẩn rồi xảy ra chuyện gì thì sao?

Lý trí nói với anh rằng chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng anh không thể ngăn mình nghĩ về điều đó. Càng nghĩ anh càng ăn không ngon, ngủ không yên. Chưa có thời gian cảm nhận sự ngọt ngào của đêm đó, anh đã rơi xuống vực sâu muôn trượng mất rồi.

Anh cũng nghĩ tới chuyện hỏi Cơ Quân Dã số điện thoại di động của Hoài Nguyệt nhưng lại không không biết phải giải thích với em gái như thế nào. Chỉ mong Hoài Nguyệt thật sự có việc gấp, xử lý xong sẽ quay lại đây. Ai ngờ đợi cả buổi tối cũng không thấy bóng người.

“Anh, trưa nay chúng ta ăn gì? Hay là ăn đơn giản một chút, em sang nóc nhà Hoài Nguyệt hái mấy quả mướp về nấu mì được không? Hoài Nguyệt đâu? Gọi cô ấy sang ăn cùng đi”. Cơ Quân Dã vừa nói vừa lén quan sát sắc mặt anh trai, nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra giữa anh trai và Hoài Nguyệt. Cãi nhau à? Chắc không phải, hai người sao có thể cãi nhau được chứ? Chẳng lẽ anh trai tỏ tình nhưng bị từ chối?

“Không thấy Hoài Nguyệt”. Cơ Quân Đào nhỏ giọng nói.

“Không thấy? Là sao?” Cơ Quân Dã không hiểu nên hỏi lại, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười. Một người lớn chứ có phải trẻ con đâu, chẳng lẽ còn định giữ người ta bên mình cả ngày không cho ra ngoài đi dạo sao?

“Buổi sáng hôm qua thức dậy, anh phát hiện cô ấy không còn ở đây”. Cơ Quân Đào nói ậm ờ, cho dù đó là em gái mình nhưng cũng có một số việc xấu hổ không dám nói ra.

“Anh, thế anh lăn ra ngủ một mạch đấy à?” Cơ Quân Dã thất vọng nói: “Không phải anh thích người ta à? Tại sao không diễn một vở chong đèn thức đêm tâm sự gì đó? Đúng là khúc gỗ chứ không phải người. Rõ ràng cô đã hiểu câu nói của anh trai theo nghĩa Cơ Quân Đào lên tầng ngủ một giấc, buổi sáng đi xuống phát hiện Hoài Nguyệt vốn nằm trên sofa đã đi mất rồi.

“Đúng là anh ngủ say quá”, Cơ Quân Đào vô cùng hối hận: “Sáng sớm hôm qua cô ấy về thành phố rồi”.

Thì ra là vì chuyện này, Cơ Quân Dã thầm bật cười. Sao lại không khác gì một cậu bé mười lăm tuổi như vậy chứ? Cứ phải kể cặn suốt ngày mới yên tâm sao?

“Anh đúng là chẳng tình cảm, lãng mạn tí nào. Chắc là Hoài Nguyệt thấy chán quá nên tức giận bỏ đi rồi”, cô trêu chọc, thấy mặt anh trai thay đổi lại nghiêm mặt nói: “Có lẽ có việc gấp về thành phố rồi. Anh đừng quá lo lắng, em gọi điện hỏi một chút là được mà”.

Thấy anh trai nhìn mình với vẻ mặt chờ mong, Cơ Quân Dĩ đành lấy điện thoại ra gọi, không ngờ điện thoại Hoài Nguyệt lại tắt máy. Cơ Quân Dĩ cảm thấy kỳ lạ: “Đang yên đang lành tắt máy làm gì? Chẳng lẽ hết pin rồi”?

Cơ Quân Đào vô cùng thất vọng, lại càng bất an hơn: “Em cho anh số điện thoại của Hoài Nguyệt. Còn nữa, em biết căn hộ trong thành phố của cô ấy ở chỗ nào không?”

Cơ Quân Dĩ nhận ra tình hình rất lạ, cô cảnh giác ngẩng đầu đánh giá anh trai: “Anh, anh với Hoài Nguyệt thế nào rồi? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì thật?”

Cơ Quân Đào né tránh ánh mắt cô, yên lặng không nói.

Thấy sắc mặt anh trai rất kém, Cơ Quân Dĩ vô cùng thương xót. Cố nén sự hiếu kỳ lại, không hỏi nữa, cô vừa viết số điện thoại của Hoài Nguyệt cho anh vừa khuyên nhủ: “Không có việc gì đâu, Hoài Nguyệt là người thấu tình đạt lý, thà chính mình chịu khổ cũng không làm người khác tổn thương. Hôm đó cô ấy bị vợ mới của chồng cũ bắt nạt, chắc là qua điện thoại con mụ đó nói quá khó nghe nên tâm tình cô ấy không tốt. Nếu không chắc chắn cô ấy sẽ không đi mà chẳng chào hỏi một lời như vậy. Để lúc nào em khuyên bảo cô ấy, em thấy cô ấy cũng không phải không có thiện cảm với anh, thậm chí còn rất quan tâm đến anh. Hôm đó cô ấy còn nói với em rằng phải để anh ra ngoài tham gia các hoạt động, tiếp xúc nhiều hơn với người khác. Cô nàng ngốc nghếch cho rằng anh vẫn còn bệnh. Em cũng chưa nói thẳng với cô ấy, em nghĩ để cô ấy quan tâm đến anh hơn vì bệnh tình của anh cũng tốt. Rất nhiều tình yêu đều được bắt nguồn từ sự quan

tâm mà. Nếu cô ấy băn khoăn về bệnh tình của anh mà không muốn ở cạnh thì em sẽ nói rõ với cô ấy. Tóm lại, hết thảy đều không phải vấn đề lớn, anh đừng lo lắng nữa”.

“Cô ấy rất quan tâm đến bệnh của anh à?” Cơ Quân Đào thì thảo hỏi.

“Chẳng qua là em đoán thế thôi, Hoài Nguyệt là một người lương thiện, cô ấy sẽ không để ý đâu”. Cơ Quân Dã nghĩ thầm, để ý cũng là chuyện bình thường mà. Chính bản thân cô đã trải nghiệm việc trong nhà có người mắc bệnh trầm cảm sẽ thấp thỏm, lo lắng ra sao: ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ mong có thể cho người bệnh vào túi mang theo bên mình hai mươi tư tiếng mỗi ngày mới yên tâm được. Một cuộc điện thoại gọi đến lúc nửa đêm cũng có thể làm người nhà bệnh nhân sợ tái mặt. Có điều cô không thể nói với anh trai như vậy, vì chắc chắn sẽ làm anh càng buồn bã hơn.

“Cô ấy băn khoăn cũng bình thường, cô ấy còn phải chăm sóc con, đâu có tinh thần và sức lực để chăm sóc một người lớn nữa”, Cơ Quân Đào cười khở: “A Thích nói bệnh của anh đã khỏi, anh biết cậu ấy chỉ cố an ủi anh thôi. Anh cũng tự lừa mình như vậy, thực ra anh biết một khi đã mắc loại bệnh này thì sẽ rất khó khỏi hẳn, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể tái phát. Cho dù là ai thì cũng không muốn trong nhà mình có một người bệnh như vậy”.

“Vớ vẩn, A Thích là bác sĩ, bác sĩ không bao giờ nói liên thiên. Chưa khỏi là chưa khỏi, khỏi rồi là khỏi rồi”. Cơ Quân Dã vội cầm chặt cánh tay anh: “Anh, anh khỏi rồi, thật sự khỏi rồi. Anh xem, trước kia anh không thích nói chuyện với người khác, không tham gia bất cứ hoạt động nào, vẽ tranh chỉ vẽ một nửa, không cho ai động vào người mình dù chỉ là một ngón tay, cũng không thích phụ nữ. Nhưng bây giờ anh lên lớp cho sinh viên, tham gia các hoạt động tiếp khách, tổ chức triển lãm tranh, anh luôn thích bế Đậu Đậu, anh thích Hoài Nguyệt. Tất cả đều đã khác, anh nói lung tung một cách vô trách nhiệm như bây giờ chỉ là vì giận dữ Hoài Nguyệt thôi. Anh xem, bây giờ anh là một người bình thường biết bao”.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, chỉ lưu số điện thoại của Hoài Nguyệt vào điện thoại của mình.

Cơ Quân Dã nói: “Em cũng không biết căn hộ của cô ấy ở chỗ nào. Có điều anh yên tâm, em có rất nhiều cách”.

Cơ Quân Đào vẫn không yên tâm: “Em đừng làm ẩu để cô ấy khó xử”.

Cơ Quân Dã thở dài nói: “Anh, quả thật là anh có bệnh, có điều không phải bệnh trầm cảm mà là bệnh tương tư. Chưa thấy người bệnh trầm cảm nào lại tương tư thành bệnh như vậy”.

Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói: “Càng nói càng liên thiên, chẳng qua là anh sợ có chuyện gì xảy đến với cô ấy.”

Cơ Quân Dã ranh mãnh hỏi: “Có việc gì? Sẽ có chuyện gì chứ? Chẳng lẽ anh với cô ấy cãi nhau thật à? Bao giờ? Chẳng lẽ cãi nhau lúc nằm mơ à?” Tiếp theo lại cười nói: “Đừng lo lắng như vậy, có lẽ là cô ấy tỉnh lại, phát hiện đang ngủ ở nhà chúng ta nên mới xấu hổ chạy mất. Hoài Nguyệt hay xấu hổ lắm mà”.

Cơ Quân Đào nghĩ cũng có khả năng là Hoài Nguyệt xấu hổ. Ngay chính mình, sáng hôm sau tỉnh lại, không phải cũng xấu hổ, không dám quay sang nhìn cô ấy sao? Vốn là hai người phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động[1], đột nhiên lại có một đêm hoang đường như vậy, quả thật cần có thời gian để làm quen và đón nhận. Vừa nghĩ như vậy, anh lại thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng lại nghĩ đến việc cô ấy mệt như vậy mà sáng sớm đã đi rồi, chắc chắn là thiếu ngủ, không rõ có biết về nhà ngủ một giấc cho khỏe hay không. Trong lòng suy nghĩ miên man, ngoài mặt lúc vui, lúc buồn, lúc lo lắng khiến Cơ Quân Dã nhìn mà thấp thỏm không yên.

[1] Trích Luận ngữ. Ý rằng: người biết tự chế phục mình thì không nhìn, không nghe, không nói, không làm những gì trái lễ. Câu này ám chỉ

Thương Hoài Nguyệt và Cơ Quân Đào vốn là người lễ nghĩa.

Cơ Quân Dã là một người đã nói là làm. Đầu tiên cô tìm Tư Tư, Tư Tư nói Hoài Nguyệt đã đến Vân Nam, buổi sáng hôm nay lên máy bay. Cơ Quân Dã nghĩ vì lên máy bay cho nên Hoài Nguyệt mới tắt điện thoại nên cũng yên tâm hơn một chút. Lần này cô đã thông minh hơn, không nói với anh trai, chỉ sợ nói ra, không chừng ông anh mình lại lo máy bay gặp tai nạn.

Buổi chiều, điện thoại di động của Hoài Nguyệt vẫn tắt máy, Cơ Quân Dã bắt đầu cảm thấy chuyện này có vẻ không ổn. Anh trai luôn luôn lạnh nhạt lại vội vã hỏi số điện thoại và nơi ở của Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt lại không chịu mở máy. Đã mấy lần cô định hỏi anh trai cho rõ ràng nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở vào. Nhìn anh trai ăn mì với vẻ thất thần, một hồi lâu cũng chỉ ăn được mấy miếng mướt. Không được! Cơ Quân Dã nghĩ bụng, cứ thế này thì Hoài Nguyệt chưa về, anh trai mình đã chết đói rồi.

* * *

Thực ra Hoài Nguyệt đã tới Vân Nam rất nhiều lần: thời học đại học đã cùng bố mẹ tới Vân Nam chơi, sau khi kết hôn đã cùng Lỗ Phong đến đây du lịch, còn có một lần tham gia hội nghị toàn quốc ở đây nữa.

Cô thích tòa thành cổ Lệ Giang này, dòng suối trong vắt chảy qua trước cửa từng nhà, tiếng niệm kinh như phủ lên thành phố một tấm mạng che thần bí. Nhìn từ xa, đỉnh núi tuyết Ngọc Long rạng rỡ, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô thích thả bước trên con đường trải đá ở Lệ Giang, các hàng quán nhỏ san sát hai bên đường, những chiếc đĩa gốm in hoa văn khiến người xem mơ mộng mông lung.

Ngồi trong quán bar, xung quanh có rất nhiều du khách nước ngoài da trắng, mắt xanh, cổ kính và hiện đại, kín đáo và cởi mở, phương Đông và phương Tây, hết thấy đều hài hòa như vốn dĩ phải thế. Ngàn năm trước, nơi

đây xây tường tự thủ, ngăn chặn hết thấy sự thâm thấu vật chất và tinh thần từ bên ngoài. Còn giờ đây, Lê Giang trở thành một điểm du lịch nổi tiếng khắp trong ngoài nước, gần như đã trở thành một thành phố quốc tế. Trải qua sự thay đổi của thời gian và không gian, người ta sẽ phát hiện có những sự bảo thủ thực ra là vô nghĩa, thậm chí buồn cười. Có điều trong hoàn cảnh lịch sử đó thì sự bảo thủ này lại bi hùng đến mức làm người ta phải thờ dài.

Trong tiếng người ồn ào, Hoài Nguyệt vẫn suy nghĩ miên man. Cô thích ở đây, tiếng người huyên náo làm cô không nghĩ tới cái đêm hoang đường với Cơ Quân Đào hôm ấy. Trước khi lên máy bay cô đã gọi điện cho giáo sư Tần, giáo sư Tần nói với cô Đậu Đậu rất khỏe, thích ứng với cuộc sống nông thôn rất nhanh. Cậu bé đã có thêm không ít bạn cùng tuổi, không chỉ có những em bé thành phố như cậu mà còn cả con cái của các gia đình địa phương, thực sự vui vẻ không muốn về. Cuối cùng cô cũng với bớt được một nỗi lo lắng trong lòng. Sau khi máy bay hạ cánh, mọi người đều vội vàng mở máy gọi điện về nhà thông báo bình an, cô không có ai để thông báo nên dứt khoát không bật máy lên nữa.

Từ buổi sáng hôm chạy trốn khỏi nhà Cơ Quân Đào đến bây giờ, tổng cộng cô chỉ nhận có ba cuộc điện thoại. Một là sáng thứ Bảy, Trần Thụy Dương gọi tới hỏi cô buổi tối hôm trước uống rượu có vấn đề gì không. Khi đó cô đang bồi rồi, chỉ nói hai tiếng “không sao” rồi gác máy. Hai là buổi chiều, Đặng Duyên Duyên gọi hẹn cô đi dạo phố, mặc dù rất mệt nhưng cô cũng không dám từ chối. Lúc gặp mặt, Đặng Duyên Duyên thấy sắc mặt cô rất kém, còn hỏi cô có bị ốm không. Cuối cùng là buổi tối, một nhân viên tòa soạn gọi tới để nhắc cô giờ xuất phát.

Cơ Quân Đào không gọi điện thoại tới, mặc dù cô không có ý định đây đưa tiếp với anh, nhưng trải qua một đêm như vậy mà thấy anh vẫn thờ ơ với mình, Hoài Nguyệt lại cảm thấy hơi đau lòng. Tại sao đàn ông trên thế

giới này đều như vậy, đã đạt được thì đều không quan tâm nữa. Cô đâu biết rằng Cơ Quân Đào đã lo lắng suốt hai ngày một đêm.

Trần Thụy Dương ngồi bên cạnh Hoài Nguyệt, trên tay cầm một ly rượu nhưng không uống. Anh đã quan sát cô cả buổi tối, phát hiện rõ ràng cô rất lơ đãng.

Sau bữa tối, anh đề nghị mọi người cùng đến quán bar ngồi. Dù sao đây cũng là một trong những nơi đặc sắc nhất Lệ Giang nên ngoài mấy người lớn tuổi sức khỏe không tốt xin phép cáo lỗi thì những người còn lại đều nhảy nhót hoan hô.

Anh biết vì Hoài Nguyệt nên mình mới đưa ra đề nghị này, đó là lời hứa với cô hôm ngồi uống ở Ve sầu lửa. Lúc mở miệng anh cảm thấy hơi chột dạ, không dám quan sát phản ứng của cô. Đây là lần thứ hai anh cảm thấy căng thẳng trước mặt cô. Lần đầu tiên là lúc anh ôm cô trong lễ khai mạc triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ. Anh biết khi đó mình đã đỏ mặt, cảm thấy cực kỳ khó xử, nhưng những phản ứng tự nhiên này không thể khống chế được. Tựa như bây giờ, anh một lần nữa không khống chế được ánh mắt của mình. Anh thích nhìn dáng vẻ của cô lúc ngồi trong quán bar, tựa như một tiên nữ ở giữa hồng trần vạn tượng, xung quanh ồn ào nhưng cô lại không dính một chút bụi trần nào.

Điện thoại di động reo vang, Trần Thụy Dương lấy ra xem, đó là một dãy số lạ. Anh đi ra cửa, bất ngờ vì người gọi là Cơ Quân Dã.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Trần Thụy Dương đưa điện thoại cho Thương Hoài Nguyệt, thản nhiên nói: “Cơ Quân Dã tìm em”.

Quán bar quá ồn ào, Hoài Nguyệt nghĩ một lúc mới hiểu Trần Thụy Dương nói gì, cô nhận điện thoại, đi ra ngoài.

Trần Thụy Dương trầm tư nhìn theo cô. Có việc gì quan trọng mà Cơ Quân Dã lại phải gọi đến tận Vân Nam, dò tận số điện thoại của anh chứ? Vì sao Hoài Nguyệt lại không mở máy? Ngoài quan hệ hàng xóm thì hai cô gái này có quan hệ gì khác nữa? Lần nọ phỏng vấn Cơ Quân Đào, những người khác đều không thành công, vì sao Hoài Nguyệt vừa đến anh ta đã đồng ý rồi? Hàng xóm? Đương nhiên anh không tin quan hệ hàng xóm tầm thường có thể khiến vị Cơ công tử luôn nổi tiếng vì không chịu hợp tác với truyền thông đó vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình. Liệu có phải giữa anh ta và Hoài Nguyệt có ẩn tình gì không?

Anh nhớ lại hai lần gặp Cơ Quân Đào trước đây. Lần đầu tiên là trong buổi đua thuyền rồng tại Ngô Giang, lần thứ hai chính là trong quán bar. Hai người hầu như không nói chuyện gì, thái độ anh ta đối với mình cũng chỉ ở mức khách sáo xã giao, thậm chí còn không được tính là xã giao. Đặc biệt là lần nọ ở quán bar, dường như còn có cả ý đối địch. Là vì Hoài Nguyệt sao? Anh nhớ ánh mắt Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt, dịu dàng, không, là ánh mắt rất dịu dàng và thương yêu mới đúng. Có điều hình như Hoài Nguyệt không đáp lại, là vì cô ấy chưa phát hiện ra sao? Anh đột nhiên cảm thấy hơi bối rối, như vậy tối nay Cơ Quân Dã gọi điện đến là để nhắc nhở cô ấy sao? Anh bắt đầu hối hận vì vừa nãy đã thừa nhận với Cơ Quân Dã rằng Hoài Nguyệt đang ngồi bên cạnh mình.

Hoài Nguyệt đi ra ngoài cửa, vừa lên tiếng a lô đã nghe thấy một loạt câu hỏi của Cơ Quân Dã.

“Hoài Nguyệt à? Hoài Nguyệt, cô đến Vân Nam mà sao không nói câu nào? Tại sao xuống máy bay cũng không bật điện thoại lên? Cô làm người ta lo lắng gần chết rồi có biết không? Cô ở chỗ nào ở Vân Nam? Mấy ngày? Bao giờ về? Tại sao Trần Thụy Dương lại ở chỗ cô?”

Hoài Nguyệt không biết nên trả lời thế nào. Cô biết Cơ Quân Dã gọi cuộc điện thoại này nhất định là vì Cơ Quân Đào, nhất thời trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa chua chát, có lẽ anh ấy vất vả lắm mới tìm ra tung tích của mình. Khi đã bình tĩnh lại, Hoài Nguyệt mới lên tiếng: “Tiểu Dã, xin lỗi, tôi xuống máy bay mà quên mở điện thoại. Tìm tôi gấp như vậy, có việc gì à?”

Giọng nói của Hoài Nguyệt vẫn rất bình tĩnh, nhẹ nhàng, điều này làm cho Cơ Quân Dã cảm thấy mình hấp tấp không khác gì một cô hầu gái của vị đại tiểu thư Hoài Nguyệt này, vì vậy lập tức nói chậm lại: “Tại sao đột nhiên lại đến Vân Nam? Chủ nhật tôi về, muốn tìm cô học nấu ăn nhưng không gặp, hỏi anh trai tôi thì anh ấy nói sáng thứ Bảy đã không nhìn thấy cô rồi. Hóa ra cô cũng biết dùng chiêu thức đi không từ mà biệt cơ đấy!”

Mặt Hoài Nguyệt lập tức đỏ bừng, cô không biết tại sao Cơ Quân Đào lại nói chuyện đêm đó với Cơ Quân Dã. Có tật giật mình, cô có cảm giác như trong lời nói Cơ Quân Dã ẩn chứa vô số cạm bẫy. Không biết phải trả lời như thế nào mới thỏa đáng, Hoài Nguyệt đành ấp úng: “Là tòa soạn tổ chức, đã có kế hoạch từ trước”.

“A, tôi còn tưởng là giám đốc Trần của các cô bắt cóc mất người đẹp của chúng ta cơ”, Cơ Quân Dã nói: “Vậy thì có người sẽ ghen lồng lộn lên mất”.

Hoài Nguyệt chỉ có thể giả vờ không hiểu, bối rối nói: “Tiểu Dã, chị đừng nói đùa nữa”.

Cơ Quân Dã không tiện hỏi chuyện Trần Thụy Dương nên thăm dò: “Hoài Nguyệt, hôm qua cô vội vã về thành phố có việc gấp gì à? Đã giải quyết xong chưa? Có việc gì cần giúp đỡ, cô nhất định phải nói đấy, không được khách sáo”.

“Cũng không có việc lớn gì, đã giải quyết xong rồi”. Hoài Nguyệt cười khổ, đây là chuyện mà chẳng ai có thể giúp được.

“Hoài Nguyệt, cô bỏ đi như vậy làm anh trai tôi lo quá. Buổi sáng tỉnh dậy đi xuống dưới nhà không nhìn thấy cô đâu, anh ấy sốt ruột đến mức ăn không ngon ngủ...”

“Tiểu Dã!” Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời: “Giúp tôi xin lỗi Cơ tiên sinh, thật sự là việc quá gấp”. Cô đã nghe ra Cơ Quân Dã không hề biết thực tình, trong lòng cuối cùng nhẹ nhõm, nếu không sau này mình không còn mặt mũi nào nhìn Tiểu Dã nữa.

“Hoài Nguyệt, đừng nói khách khí như vậy. Cô biết đấy, anh trai tôi rất quan tâm đến cô. Anh ấy là một người cố chấp, đã tốt với ai thì sẽ tốt tới cùng chứ không hời hợt như những người khác”. Cơ Quân Dã trịnh trọng nói: “Hai ngày nay anh ấy rất lo lắng, rất sợ đã làm gì có lỗi với cô”.

“Không có, không có, anh ấy nghĩ đi đâu thế?” Hoài Nguyệt vội vàng nói, mặt bắt đầu nóng lên. Nếu nói có lỗi thì chỉ sợ mình mới là người có lỗi với người đàn ông đẹp như thiên thần.

“Tiểu Dã, anh trai chị thường xuyên ở nhà một mình sẽ không tốt, bình thường nên tham gia các hoạt động nhiều hơn, có thể sẽ có lợi cho sức khỏe của anh ấy. Cứ cố chấp vì một người hay một thứ duy nhất thì sẽ không có lợi cho việc bình phục”. Hoài Nguyệt nhỏ giọng nói: “Chị xem, tôi lại múa

riều qua mắt thợ rồi, những điều này nhất định là bác sĩ Thích đã nói với chị từ lâu rồi”.

“Thực ra bệnh của anh trai tôi...” Cơ Quân Dã do dự. Cô nghe trong lời nói của Hoài Nguyệt hình như không hề có ý gì đặc biệt với anh trai mình, vậy mình nên nói như thế nào mới có lợi cho anh ấy đây? Nếu như nói anh trai không còn là một người bệnh, thứ nhất chưa chắc Hoài Nguyệt đã chịu tin mình, thứ hai nếu nói ra, chẳng phải một chút quan tâm còn lại bây giờ cũng sẽ biến mất hay sao? Mình thật sự phải cân nhắc cẩn thận mới được. “Được rồi, hôm nay muộn rồi, để bữa sau nói tiếp. Cô nhớ phải mở điện thoại đấy, nếu còn tắt máy thì tôi chỉ có thể gọi đến điện thoại của Giám đốc Trần để tìm cô thôi”.

Hoài Nguyệt ở một tiếng rồi tắt điện thoại, nhưng trong lòng lại bị câu nói của Cơ Quân Dã làm cho thấp thỏm. Bệnh của Cơ Quân Đào? Ý gì? Không phải là Cơ Quân Đào lại có chuyện gì chứ? Vừa rồi Cơ Quân Dã nói anh trai cô ấy lo lắng đến mức cơm cũng không ăn nổi, ngủ cũng ngủ không ngon. Chẳng lẽ mình đã làm bệnh của anh ấy tái phát rồi? Cô cảm thấy rất hoang mang, biết phải làm sao bây giờ? Không ngờ hành động hoang dã của mình lại gây ra đại họa như thế.

Cô ngơ ngác đứng ngoài cửa bar nhìn điện thoại, không biết phải làm như thế nào, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương ở trong quán đợi mãi không thấy cô về nên không tìm được, đi ra tìm cô, lại phát hiện cô đang đứng gần người ngoài cửa quán.

Hoài Nguyệt bừng tỉnh, đưa điện thoại cho anh, gắng gượng nói: “Tổn không ít tiền cước chuyển vùng của anh, đừng xót nhé”.

Cảm thấy đầu ngón tay cô lạnh buốt, Trần Thụy Dương lập tức cầm lấy tay cô không chút suy nghĩ: “Em làm sao vậy? Không thoải mái à?”

“A, tại điều hòa trong này lạnh quá”, Hoài Nguyệt rút tay lại: “Giám đốc Trần, em muốn xin phép về trước”.

“Mấy khi đến quán bar ở Lê Giang, mới được một lát đã muốn về rồi à?” Trần Thụy Dương rút tay về điềm nhiên nói như không, hỏi: “Cơ Quân Dã tìm em có việc gấp à?”

“Cũng không có chuyện gì! Có điều Chủ nhật cô ấy về nhà không thấy em nên hỏi một chút xem em đi đâu”. Cố gắng nói câu này ra nhưng chính Hoài Nguyệt cũng khó có thể làm người nghe tin được.

“Thì ra quan hệ láng giềng của bọn em thân thiết như vậy”, Trần Thụy Dương cười nói, trong lòng đương nhiên là không tin: “Mệt rồi à? Anh cũng vào chào mọi người rồi về thôi. Ngày mai phải lên núi tuyết Ngọc Long, cũng nên đi nghỉ sớm cho khỏe”.

“Giám đốc Trần, ngày mai em không đi leo núi nữa đâu. Trước đây em đã đi một lần rồi, mai em chỉ muốn đi dạo thôi”. Mọi người đều nói có thể nhìn thấy đỉnh núi tuyết Ngọc Long sẽ luôn gặp may mắn. Năm ấy cô và Lỗ Phong trèo lên, đã nhìn thấy đỉnh tuyết, đáng tiếc là hình như không nhận được chút may mắn nào cả.

Trần Thụy Dương dừng lại một lát, xem ra hôm nay quả thật cô đã gặp chuyện không vui: “Được, vậy ngày mai em cứ ngủ thoải mái, sau đó đi dạo phố cho vui. Chú ý an toàn, ở đây đông người, xô bồ lắm”. Anh cũng đã lên núi tuyết Ngọc Long rồi nhưng lại không thể ở nhà với cô, dù sao cũng có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Hoài Nguyệt phờ phạc trở lại khách sạn, điện thoại vẫn mở nhưng không hề có cuộc gọi đến. Cô liên tục nhớ lại những lời nói của Cơ Quân Dã, ngày càng hoài nghi Cơ Quân Đào đã có chuyện gì. Cả đêm lo lắng buồn bã, đến gần sáng cô mới mơ màng thiếp đi.

Khi Hoài Nguyệt tỉnh lại thì đã gần trưa, hướng dẫn viên gọi cơm trưa cho cô, có gà hầm, tôm và rau dưa, hình như là mức ăn cao hơn tiêu chuẩn.

Cô vừa ăn gà hầm vừa nhớ lại lần đến đây với Lỗ Phong năm đó. Hai người thuê một hướng dẫn viên bản địa, hướng dẫn viên đó rất đen, rất to nhưng kể chuyện lại rất hay, hai người nghe mà như mê say. Bọn họ đã dạo hai ngày trên trấn cổ, bữa nào cũng ăn gà hầm, tính ra, những hiểu biết của cô đối với Vân Nam hình như bắt đầu từ món này.

Ăn cơm xong, Hoài Nguyệt ra ngoài đi dạo phố một mình. Vẫn là con đường nhỏ lát đá, dòng suối uốn lượn trước cửa giống như trước kia. Cô đứng trước một cửa hàng nhỏ. Một chiếc váy dài hai màu đỏ lam rất bắt mắt được treo ngoài cửa, tà váy rộng, vai váy hẹp, nhìn ra dáng cổ truyền nhưng cũng không kém phần thời trang. Hoài Nguyệt nhìn rất lâu, độ rộng của vai váy làm cô hơi do dự, có phải là quá hẹp không?

Thật bất ngờ, chủ quán là một người nước ngoài trẻ tuổi, anh ta nói với cô bằng tiếng phổ thông rất chuẩn: “Tiểu thư, cô mặc chiếc váy này nhất định sẽ cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ gợi cảm. Nếu tham dự party thì tất cả các quý ông đều sẽ mời cô nhảy điệu valse.”

Hoài Nguyệt càng do dự, cô chỉ muốn xinh đẹp chứ không cần gợi cảm, đang định bỏ đi thì có tin nhắn điện thoại. Cô mở máy ra xem, tin nhắn từ số lạ. Cô thờ ơ đọc, chỉ vồn vện vài chữ: “Hoài Nguyệt, chú ý nghỉ ngơi, chú ý an toàn. Cơ Quân Đào”.

Hoài Nguyệt đọc đi đọc lại rồi thở ra một hơi thật dài. Lời ít mà ý nhiều, không vui không giận, đó chính là phong cách của anh ấy.

Tạ ơn trời đất, như vậy thì có thể xem như anh ấy vẫn bình thường?

Từ đêm qua tới giờ, sau khi bị cú điện thoại của Cơ Quân Đào làm hoảng sợ, Hoài Nguyệt đã vứt sự hoang mang và hững hờ trước đó lên chín tầng

mây rồi. Bây giờ, cô chỉ mong sao Cơ Quân Đào không có chuyện gì mà thôi.

Một tảng đá trong lòng được đặt xuống, cô ngẩng đầu cười nói với người nước ngoài: “Giảm giá thêm một chút thì tôi sẽ mua”.

* * *

Trần Thụy Dương từ trên núi trở về khách sạn, thấy trời còn sớm nên dặn mọi người nghỉ ngơi trước, còn mình thì rửa mặt rồi ra ngoài.

Anh đi dạo qua một ngôi chùa nhỏ, nghe thấy bên trong có người đang tụng kinh liên rẽ vào.

Thực ra tiếng tụng kinh chỉ là âm thanh được phát ra từ băng cassette, mấy người già ngồi ngay ngắn trước từ đường, vẻ mặt trang nghiêm, miệng lầm bầm. Trần Thụy Dương tìm một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, dựa vào cửa, nhắm mắt lắng nghe. Tiếng tụng kinh đó tựa như vô bi vô hỷ lại như đại bi đại hỷ, mênh mang, xa xăm như lảng vảng trên trời cao. Sự nóng ruột từ sáng tới giờ dần trở lại bình thường. Trong đầu anh hiện lên những khuôn mặt toàn là nếp nhăn của ông bà đang hiền từ nhìn anh. Còn có gương mặt bố mẹ anh, lúc mẹ cười hai mắt khép lại, chỉ còn như hai khe nhỏ. Còn gương mặt của Hoài Nguyệt, mỉm cười dịu dàng, trong đôi mắt đó hình như ẩn chứa rất nhiều lời, liệu có thể để anh từ từ đọc từng chút một hay không?

Anh mở mắt, vẫn chỉ có mấy người già đang lầm bầm. Anh cười cười tự giễu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Ra đến cửa anh kinh ngạc dừng lại vì nhìn thấy Hoài Nguyệt đang đứng cửa hàng nhỏ nằm ở phía đối diện. Một người nước ngoài trẻ tuổi cầm một chiếc váy dài màu sắc tuyệt đẹp ướm lên người cô, còn mang cả một chiếc gương to dùng ra cho cô soi. Hoài Nguyệt nhìn ngắm mình trong gương, trông có vẻ rất hài lòng rồi lấy ví ra trả tiền.

Trần Thụy Dương cứ đứng bên kia phố nhìn cô.

Hiển nhiên, tinh thần cô ấy tốt hơn buổi tối hôm qua rất nhiều. Trong khoảng thời gian từ sáng đến giờ, cô ấy lại nhận được một cuộc gọi nào đó chẳng? Là điện thoại của ai mà có thể ảnh hưởng đến tâm trạng cô ấy như thế? Lúc này, hai người họ chỉ cách nhau một con suối hẹp, khoảng cách rất gần, hai bước chân là có thể dễ dàng vượt qua cây cầu đá đó, nhưng cô không hề quay đầu lại nên đương nhiên không nhìn thấy anh. Còn anh thì sao? Hình như vì tình cờ gặp nhau mà chưa chuẩn bị tâm lý, anh cũng không dám mạo muội đi tới bên cạnh cô.

Anh hơi chán nản, dùng tay xoa mặt rất mạnh và tự nói với mình: “Trần Thụy Dương, chú ý đến thân phận của mày. Tốt nhất không được để xảy ra kiểu tình công sở. Không cẩn thận là sẽ thua cả ván cờ”. Nói xong, anh thở dài, nhìn thoáng qua hướng Hoài Nguyệt đang đi rồi quay lại đường cũ với vẻ bất nhẫn.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Hoài Nguyệt thoải mái cùng mọi người đi hết hành trình Vân Nam sau đó. Cảnh sông núi đẹp dễ làm cô dần quên đi tâm sự của mình. Sau tin nhắn ấy, Cơ Quân Đào cũng không gọi điện thoại nữa. Điều này làm cô thầm suy đoán, có lẽ Cơ Quân Đào đã bình tĩnh trở lại sau khi bị kích động giống như mình. Phải quên tất cả những gì nên quên, đây có lẽ là điều tốt nhất cả cô và anh nên làm.

Mỗi ngày cô gọi điện thoại cho Đậu Đậu một lần, kể lại những gì mình được thấy, được nghe trong ngày cho cậu con trai. Mặc dù biết rất nhiều chỗ con trai nghe không hiểu nhưng cô vẫn kiên nhẫn miêu tả và giải thích. Trên đường đi cô đã chụp rất nhiều ảnh, đồng thời cũng ghi chép lại rõ ràng và tỉ mỉ. Như vậy khi gặp Đậu Đậu, cô có thể giới thiệu về các cảnh đẹp ở Vân Nam một cách cụ thể hơn. Cô vừa giờ máy ảnh lên xem lại hình đã chụp vừa hưng phấn nghĩ, bao giờ Đậu Đậu lớn hơn chút thì mình có thể dẫn nó đi chiêm ngưỡng thế giới bên ngoài.

“Mẹ, ra ngoài mẹ phải chú ý cẩn thận nhé!” Trước khi kết thúc mỗi cuộc điện thoại, Đậu Đậu đều nhắc nhở cô một cách rất người lớn, lần nào cũng khiến cô ngậm ngấn nước mắt. Trên thế giới này, tất cả những gì cô có cũng chỉ là đứa bé này mà thôi.

Buổi chiều thứ Bảy, chiếc xe khách của công ty du lịch đón mọi người từ sân bay về tòa tạp chí sau một tuần du lịch, mọi người đều cảm thấy khá mệt mỏi, ai cũng muốn về nhà thật nhanh. Trần Thụy Dương lái xe đi tới, thò đầu ra nói: “Tôi ở phía tây thành phố, ai tiện đường thì lên tôi đưa về”.

Một cô nhân viên văn phòng vui sướng mở cốp xe, xếp hành lý của mình vào. Chị Lưu sắp chữ nói: “Tôi với anh Tào cùng đường, tôi đi nhờ xe anh ấy. Hoài Nguyệt, em đi nhờ xe Giám đốc Trần đi”.

Hoài Nguyệt lui lại một bước, cười nói: “Em ở gần, đi chưa hết phí mở cửa taxi đã về đến nhà rồi. Thôi để người nào nhà xa đi nhờ xe thì tốt hơn. Nhà thầy Trương cũng ở phía tây thành phố, thầy Trương lên xe đi, con gái thầy đang ở nhà đợi quà của thầy đấy”. Nói rồi giúp tài tử Trương đặt hành lý vào cốp xe.

Phóng viên Tào cười nói: “Anh Trương sướng nhỉ, có người đẹp xách đồ dùm kìa”.

Tài tử Trương nhìn Hoài Nguyệt với vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Cháu làm chú bị anh Tào ghen tị kìa, cháu cũng về nghỉ sớm đi”.

Mọi người cười nói chia tay, Trần Thụy Dương ngoài mặt tỏ ra vui vẻ, nói cười nhưng trong lòng lại rất khó chịu. Từ sau hôm anh nhìn thấy Hoài Nguyệt mua chiếc váy đó, tâm trạng cô ngày càng tốt lên, còn anh thì cứ suy nghĩ miên man. Vừa rồi rõ ràng là Hoài Nguyệt cố ý không chịu lên xe mình, chẳng lẽ cô ấy đã nhìn ra tâm tư mà mình đang cố gắng tránh né? Vậy là cô ấy cũng có bản khoăn như mình?

Hoài Nguyệt mang hoa khô về cho Tư Tư, bó hoa được tạo dáng rất đẹp. Mua hoa khô là Tư Tư đã dặn dò nhiều lần, làm hại cô lên xuống máy bay, lên xuống xe đều phải ôm khư khư trên tay, không dám sơ suất. Cũng vì thế mà cô trở thành trò cười của cả đoàn, mọi người đều trêu cô lần này đi Vân Nam chỉ để mua hoa cho Tư Tư, xuống lầu, đến phòng thường trực lấy hành lý rồi ra cửa đợi taxi.

“Hoài Nguyệt”. Có tiếng gọi sau lưng cô.

Là giọng của Cơ Quân Đào.

Hoài Nguyệt sững người lại, cô cảm thấy mỗi tắc da trên người đều căng ra, mọi mạch máu đều dồn lên trên mặt, và cô giữ nguyên tư thế ấy, không dám quay lại.

Buổi tối mỗi ngày trước khi đi ngủ, cô vẫn tự an ủi bản thân, nam nữ trưởng thành, lại đều độc thân, trong những lúc mềm yếu, thỉnh thoảng hai bên bù đắp cho nhau một chút, về tình về lý cũng không có gì là không được. Cô thuyết phục mình tiếp thu lời giải thích này, sau vài ngày quả nhiên đã cảm thấy an tâm hơn nhiều. Cô cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, lúc gặp lại, ít nhất bề ngoài vẫn có thể gọi một tiếng Cơ tiên sinh điềm nhiên như không. Nhưng bây giờ anh đứng đằng sau nhẹ nhàng gọi tên cô, cô lại không thể bình tĩnh, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Thật sự là cô đã đóng vai người đức hạnh quá lâu rồi. Lỗ Phong là tình đầu của cô, trước anh ta, thậm chí cô còn chưa cầm tay một chàng trai nào. Trong suốt hai mươi chín năm cuộc đời mình, cô vẫn chỉ có một người đàn ông là Lỗ Phong, bao gồm cầm tay, bao gồm hôn...

Và người thứ hai chính là Cơ Quân Đào. Trong một đêm, cô và anh đã trải qua mọi quá trình giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Hoài Nguyệt là một phụ nữ cực kỳ truyền thống. Trong thâm tâm, cô không thể nào chấp nhận kiểu quan hệ vì dục vọng nhiều hơn vì tình cảm như vậy, càng không thể chấp nhận việc mình chủ động tấn công như thế. Cô đứng sững ở đó, cảm thấy có chút tội lỗi, nhìn chăm chăm bàn tay xé rách hành lý của mình đang trở nên trắng bệch.

“Hoài Nguyệt”. Cơ Quân Đào đứng đằng sau, nhìn thấy một bên mặt đỏ bừng của cô, ngay cả tai cũng đỏ ửng, nhìn bóng người cứng đờ và bàn tay xé rách hành lý cũng đang run nhè nhẹ. Cô đang căng thẳng và khó xử. Mặc dù anh cũng từng nghĩ có lẽ khi gặp lại, hai người sẽ không biết nên cư xử như thế nào, nhưng không ngờ cô ấy bối rối đến thế. Vậy thì mấy ngày nay cô ấy đã khổ sở như thế nào, anh càng nghĩ lại càng thương.

Anh không muốn gây áp lực cho cô, chỉ muốn để cô nghỉ ngơi thoải mái. Nếu biết cô bận khoản như vậy thì anh đã gọi điện nói với cô rằng buổi tối hôm đó là buổi tối anh cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời này, nói với cô rằng anh nhớ cô biết bao. Anh thương xót đặt tay mình lên bàn tay đang xách hành lý của cô. Ba giờ chiều, nhiệt độ lên tới ba mươi chín độ nhưng bàn tay đó lại lạnh buốt.

Hoài Nguyệt rút tay lại như bị điện giật, cô chậm rãi xoay người lại: “Cơ tiên sinh”.

Vẫn cách xưng hô xa lạ như vậy, Cơ Quân Đào không khỏi nhú mày.

Giọng nói cô ấy có phần run rẩy, lúc gọi anh, cô ấy thậm chí không dám ngược mắt lên nhìn. Anh không thể nói gì được nữa, xách va li hành lý lên, nói: “Đi thôi, xe anh đỗ bên kia”.

Hoài Nguyệt vẫn đứng yên bất động, cô cố gắng nén sự bối rối trong lòng, ngần ngừ nói: “Em không về ngoại ô”.

Cơ Quân Đào sững lại, nhìn cô không nói nên lời.

Hoài Nguyệt ho khan một chút, nói: “Vừa đi xa về, rất nhiều quần áo cần giặt, đồ đạc cũng phải thu xếp, chạy tới chạy lui mất thời gian quá”.

“Vậy em ở đâu? Anh đưa em về”. Cơ Quân Đào nhìn cô, giọng dịu dàng: “Đừng đứng mãi đây nữa, đứng nữa là sẽ say nắng đấy”.

Hoài Nguyệt đành phải lên xe, đọc địa chỉ nhà cho anh. Xe đã đi được một đoạn rất dài nhưng hai người vẫn chưa biết nói gì, bầu không khí có chút căng thẳng.

Hoài Nguyệt dần bình tĩnh lại sau thoáng bối rối vừa rồi. Cô cảm thấy mình đúng là tự làm vậy, không thể tha thứ được. Quan hệ hàng xóm láng giềng giữa hai người vốn đang rất tốt bây giờ lại biến thành như vậy, tính ra

trách nhiệm đều thuộc về cô. Sau một thời gian tiếp xúc thì cô cũng hiểu tính tình Cơ Quân Đào, ngoài lạnh trong nóng, rất chính trực, rất lương thiện, cũng rất chân thành. Mặc dù mình không yêu nhưng vẫn rất tôn trọng anh ấy, thậm chí còn hơi thích anh ấy, mình tuyệt đối không muốn anh ấy bị tổn thương. Bây giờ cô phải làm thế nào để có thể bày tỏ ý mình một cách nhẹ nhàng được đây?

“Máy bay trễ giờ, anh đợi lâu lắm đúng không?” Không cần hỏi cũng biết, nhất định là anh đã hỏi lịch trình thời gian bay từ công ty du lịch. Cơ Quân Đào đã dám gọi dám gọi điện cho Trần Thụy Dương để tìm mình thì chắc chắn cũng đã tìm hiểu rất rõ lịch trình của mình rồi. Có điều anh chờ cô ở ngoài cửa như vậy, ngộ nhỡ cô đi về cùng xe với Trần Thụy Dương hoặc người nào khác thì sao? Nếu như cô không lên lầu để hoa lại cho Tư Tư mà đi cùng các đồng nghiệp thì anh ấy sẽ gọi cô kiểu gì? Với tính khí của anh thì liệu có phải anh đành mất công mà quay về?

“Không lâu lắm”. Cơ Quân Đào thấy vui vì rốt cuộc Hoài Nguyệt cũng chịu chủ động nói chuyện với mình. Cô không nói gì thì anh cũng không biết nên gọi chuyện thế nào. Còn chờ đợi à? Anh đã đợi cô trọn một tuần, không, thực ra là đã bắt đầu chờ đợi từ lâu rồi, chừng hai tiếng đồng hồ này thì đã là gì cơ chứ. “Có mệt không?”

“Chương trình sắp xếp không căng lắm, chủ yếu là để giải sầu thôi”. Hoài Nguyệt cảm thấy mặc dù lời này là Trần Thụy Dương nói với mọi người trước khi đi nhưng hình như cũng là lời anh ta nói riêng với mình. Giải sầu, ra ngoài chơi, sầu đã giải rồi, nhưng về đến đây thì sầu cũng về theo.

“Thật sự là giải sầu sao? Tại sao anh cảm thấy em còn sầu não hơn cả lúc đi vậy? Cơ Quân Đào mỉm cười, tâm trạng cũng dần thoải mái hơn.

“Anh có thấy lúc đi em thế nào đâu...” Hoài Nguyệt buột miệng nói, nhận ra không ổn liền vội vàng dừng lại. Nhớ lại sáng sớm hôm đó mình từ

trên giường anh bỏ đi lén lút như ăn trộm, mặt cô lập tức đỏ bừng, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

Cơ Quân Đào cũng nghĩ đến buổi sáng hôm đó, anh liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Buổi sáng hôm đó em làm anh sợ gần chết, lần sau đừng như vậy nữa”.

Hoài Nguyệt yên lặng một hồi lâu, đến lúc xe dừng lại dưới khu nhà mới lấy đủ dũng khí nói: “Cơ tiên sinh, xin lỗi”.

Cơ Quân Đào bật cười: “Chỉ đùa chút thôi, đừng nghiêm túc như vậy. Chúng ta lên nhà đi”.

Hoài Nguyệt ngồi bất động, gương mặt biến sắc liên tục, hồi lâu mới nói một cách nhọc nhằn: “Cơ tiên sinh, hôm đó tâm trạng tôi không tốt, cộng thêm uống rượu hơi say, cho nên...” Cô cắn răng, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên: “Tóm lại, tôi thật sự là... Mong anh tha thứ”.

“Hoài Nguyệt”. Nụ cười trên mặt Cơ Quân Đào dần biến mất, cảm giác lạnh lẽo dưới đáy lòng dần lan ra.

Anh đã hiểu ý Hoài Nguyệt.

Cô xin anh tha thứ. Đối với cô, một đêm mà anh cảm thấy cực kỳ tốt đẹp lại chỉ là sự mất kiểm soát sau khi uống rượu. Anh ngày chờ đêm mong đợi cô về, thứ anh nhận được lại là câu xin lỗi.

“Đừng nói như vậy, anh mới là người nên xin lỗi”. Cơ Quân Đào cười khổ sở: “Là lỗi của anh, đã mạo phạm em, mong em tha thứ”.

Hoài Nguyệt nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của anh. Mình thật sự là quá đáng, mình là phụ nữ mà lại mở miệng nói xin lỗi sau chuyện đó. Lúc nói không chú ý, nói ra rồi mới biết đây cũng là một “ca” khó xử đối với đàn ông. Chỉ có điều cô không thể chữa được nữa.

“Cảm ơn anh đã đưa em về”. Hoài Nguyệt nói nhỏ rồi mở cửa xe bước xuống. Cô không dám quay lại, không thể tưởng tượng Cơ Quân Đào đang nhìn mình với ánh mắt như thế nào.

Cơ Quân Đào xuống xe, mở cốp lấy hành lý của cô xuống, anh cầm tay kéo đưa cho cô nói: “Nghỉ ngơi cho tốt”.

Hoài Nguyệt ở một tiếng, kéo va li đi vào thang máy.

Rốt cuộc cũng đã giải quyết xong, nhưng trong lòng cô lại không có cảm giác vui mừng khi trút được gánh nặng.

Giọng nói của Cơ Quân Đào nghe rất bình tĩnh, nhưng lúc anh đưa tay kéo va li cho cô, cô có thể cảm thấy ngón tay anh còn lạnh hơn tay mình, hoàn toàn không còn sự ấm áp như lúc đón cô ở cửa tòa soạn. Cô biết rõ anh thích mình nhưng lại nhẫn tâm đẩy anh ra. Vừ rồi ở trên xe, mặc dù Cơ Quân Đào vẫn không nói nhiều như trước nhưng rõ ràng tâm trạng đã rất tốt, cũng có thể bông đùa vài ba câu. Đối với anh thì đây đã là chuyện rất khó xảy ra, vậy mà mình lại không chịu để sự vui vẻ này được kéo dài thêm chốc lát, chưa xuống xe đã vội vàng vạch rõ ranh giới với anh ấy rồi.

Hoài Nguyệt cảm thấy mình đúng là một người phụ nữ xấu xa, ích kỷ. Vì bệnh tình và thân phận của anh ấy nên mình vẫn suy tính thiệt hơn không dám thử, không dám mạo hiểm, đã nhẫn tâm vứt bỏ sự chân tình của anh ấy như ném đi một chiếc giày cũ. Cơ Quân Đào, cô thầm nghĩ, xin lỗi đã phụ lòng anh.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cơ Quân Đào gắng gượng lái xe về căn nhà liền kề ở ngoại ô. Anh ấn điều khiển mở cửa ga ra lên. Nhìn ga ra tối om, đột nhiên anh cảm thấy cửa ga ra rất nhỏ, trần ga ra rất thấp, tường hai bên rất hẹp, anh nghĩ anh không thể nào lùi xe vào ga ra mà không va quệt. Anh nhìn thẳng về phía trước, nhìn mãi, nhìn mãi rồi rớt cuộc từ bỏ. Lấy điện thoại ra, anh gọi cho Cơ Quân Dã đang ở trong nhà. “Tiểu Dã, đi ra đánh xe vào ga ra giúp anh”.

Cơ Quân Dã đang nói chuyện với A Thích trong nhà. Anh trai ra ngoài không nói câu nào, cô biết anh đi đón Hoài Nguyệt nên cũng không nói gì. Tin tức đó là chính cô đã vờ như vô tình tiết lộ với anh trai.

Cô biết tuần này Cơ Quân Đào sống rất vô vị, không ngờ anh lại đến phòng triển lãm Tố những ba lần, nhất định là vì không chịu nổi cảnh mòn mỏi chờ đợi Hoài Nguyệt trong phòng. Cô mừng rỡ nói với A Thích: “Bệnh của anh trai em đúng là đã khỏi rồi. Thật không ngờ có lúc anh ấy lại không muốn ở một mình nữa”. Cô và A Thích đã bàn bạc với nhau, đợi Cơ Quân Đào đón Hoài Nguyệt về rồi bốn người cùng ra ngoài ăn cơm, thậm chí hai người còn đặt trước phòng riêng ở nhà hàng.

“Xem kìa, vui đến mức còn không đánh xe vào ga ra được nữa kìa”. Cô cười nói với A Thích: “Anh trai em đúng là vô dụng, Hoài Nguyệt chính là kiếp đào hoa trong số mệnh anh ấy”.

Cơ Quân Đào đi vào với thần sắc mệt mỏi, ném chìa khóa cho Cơ Quân Dã rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt.

“Hoài Nguyệt đâu?” Cơ Quân Dã ngạc nhiên hỏi: “Anh không đi đón cô ấy à?”

Cơ Quân Đào liếc nhìn cô với sắc mặt lạnh lùng: “Em đang nói gì thế?”

“Ai da, anh sao vậy? Hôm nay Hoài Nguyệt về mà, em tưởng anh đi đón cô ấy chứ”. Cơ Quân Dã vội nói: “Em còn đặt chỗ để tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối”.

“Bọn em đi đi, anh không muốn ăn”. Cơ Quân Đào nói rồi đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Cơ Quân Dã còn muốn nói tiếp nhưng bị A Thích cản lại: “Em còn không nhìn ra tâm trạng anh ấy đang không được tốt à? Đừng nhắc tới Hoài Nguyệt nữa!”

Cơ Quân Dã bất an hỏi: “Chẳng lẽ Hoài Nguyệt vừa trở về đã cãi nhau với anh ấy rồi sao?”

“Chỉ sợ còn tệ hơn thế”. A Thích cau mày nói: “Sau khi em kể anh nghe chuyện hôm Chủ nhật Quân Đào hỏi em số điện thoại của Hoài Nguyệt, anh đã âm thầm quan sát và cảm thấy mấy ngày nay anh ấy rất lạ, luôn đứng ngồi không yên. Anh đoán chắc buổi tối hôm đó, chắc chắn anh ấy và Hoài Nguyệt đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không với tính khí anh ấy thì cho dù có sốt ruột đến mấy cũng không mở miệng hỏi em số điện thoại và nơi ở của Hoài Nguyệt”.

“Ý anh là buổi tối hôm đó bọn họ đã... ấy ấy rồi ư?” Cơ Quân Dã hoài nghi rồi lập tức lắc đầu phủ nhận: “Nếu thật sự như vậy thì bây giờ chính là giai đoạn cực tốt, tại sao Hoài Nguyệt lại tránh né anh ấy? Đầu tiên là tắt máy, sau đó là không chịu về nhà? Chẳng lẽ là anh ấy cưỡng... Không không, anh trai em tuyệt đối không thể làm loại chuyện đó. Hôm đó em gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt cũng không nghe cô ấy có gì đó bất mãn với

anh trai em, còn bảo em phải khuyên anh ấy tiếp xúc với người ngoài nhiều hơn, tất cả đều rất bình thường mà”.

“Quá bình thường cũng có nghĩa là không bình thường”, A Thích nói như đang suy nghĩ gì đó: “Em xem Hoài Nguyệt có giống người thích bỏ đi mà không chào hỏi gì không? Việc gấp? Sáng sớm hôm sau còn có thể lên đường đi du lịch thì có thể có việc gấp quái gì được chứ?”

“Rốt cuộc anh kết luận như thế nào? Anh có phải bác sĩ tâm lý hay không mà lại đi hỏi em?” Cơ Quân Dã không kìm được nói: “Đợi lát nữa đi ra ngoài mua thuốc tránh thai khẩn cấp cho em. Buổi tối hôm qua anh nổi điên, nếu có thai thì làm thế nào?”

“Không được uống thuốc tránh thai, có thai chúng ta cưới luôn”. A Thích cười nói.

“Em còn chưa muốn cưới, nếu anh không mua thì tự em đi mua”. Cơ Quân Dã không vui nói: “Cùng lắm thì mặt dày một lần là cùng chứ gì”.

“Không được, tác dụng phụ của loại thuốc đó quá mạnh, uống vào ít nhất trong vòng nửa năm không thể có thai vì sẽ ảnh hưởng đến thai nhi”. A Thích nghiêm mặt nói.

“Trong nửa năm em sẽ không kết hôn, cũng sẽ không có thai”. Cơ Quân Dã cũng nghiêm mặt: “Anh trai không kết hôn, em cũng không kết hôn”.

“Không có thai ngay cũng không được uống”, A Thích nói: “Thật sự không tốt cho cơ thể mà, Tiểu Dã, em nghe lời đi”.

Cơ Quân Dã tức giận đi ra ngoài cửa: “Tại sao lúc ấy không nghĩ, bây giờ lại còn lảm chuyện?”

A Thích vội đuổi theo, thoáng thấy Cơ Quân Đào đang đứng trước cửa nhà vệ sinh liền xấu hổ gãi đầu nói: “Quân Đào, anh khuyên Tiểu Dã đi.

Loại thuốc đó thật sự không thể uống lung tung được”.

Cơ Quân Đào nói với em gái: “Bất kể có thai hay không thì cũng chuẩn bị cưới đi. Em cũng ba mươi rồi, muộn nữa là không sinh được đâu. Đừng để đến lúc uống thuốc cũng vô dụng”.

A Thích nói: “Đúng vậy, đúng vậy, không phải em còn nói nhận Đậu Đậu làm con rể à?”

Cơ Quân Dã trợn mắt nhìn A Thích: “Đầu đất!” rồi lại nói với Cơ Quân Đào: “Anh, anh đi ngủ một lát đi, em thấy sắc mặt anh kém lắm. Em cũng phải nghỉ một lát, chúng ta ra ngoài ăn một chút”.

Cơ Quân Đào nói: “Anh không ăn đâu. Bọn em ra ngoài ăn đi, để anh yên tĩnh một lát”.

Cơ Quân Đào lết từng bước một về phía phòng vẽ, đầu đau như muốn nứt ra. Buổi tối hôm đó hai người gần nhau, anh không hề dùng bất cứ biện pháp nào, bởi vì trong phòng anh trước giờ đều không có mấy thứ đó, anh cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ tiếp xúc thân mật với một người phụ nữ như vậy. Sau đó Hoài Nguyệt có nghĩ tới việc tránh thai không? Hôm đó cô ấy vội vụng chạy mất như vậy, thậm chí đến tận hôm nay vẫn còn bối rối, hoàn toàn có thể quên mất uống thuốc. Nếu như quên thật, nếu như có thai... Cơ Quân Đào không thể nghĩ tiếp được. Hai người đều đang ở độ tuổi khỏe mạnh, chỉ cần không phải đúng giai đoạn an toàn thì thực ra khả năng có thai là rất lớn. Như vậy, cô ấy đã không thích anh, không yêu anh, không muốn dính líu gì với anh, đương nhiên cô ấy sẽ phải bỏ đứa con của hai người...

Cơ Quân Đào ngơ ngác ngồi trong phòng vẽ suy nghĩ miên man, cảm thấy như trái tim bị ném vào trong một chiếc cối đá nghiền nát. Anh cúi người xuống, nắm chặt nắm đấm, đè lên ngực, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn nhưng vẫn không có hiệu quả. Sự đau đớn này dường như đã mọc rễ,

đâm thật sâu vào chỗ trái tim tan nát đó, làm nó càng nát vụn ra như bột phấn.

Hơi thở của anh càng lúc càng nặng nhọc. Nếu như không tìm được một nơi để trút ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngạt thở. Cơ Quân Đào tự thấy rằng phải nhanh chóng tìm kiếm thứ gì có thể tự cứu bản thân, rốt cuộc phát hiện một con dao rọc giấy ở góc bàn. Anh nhanh chóng với lấy rồi cắt thẳng vào cổ tay trái.

Một vết máu tràn ra rồi lập tức biến thành một dòng máu chảy xuống dọc theo cổ tay, rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết dưới đất. Cùng với cảm giác đau đớn, Cơ Quân Đào cảm thấy sự đau nhức trong lòng cũng giảm bớt, hơi thở dễ dàng hơn. Anh nhìn chăm chăm vết máu càng ngày càng lan rộng trên tờ giấy Tuyên Thành, ngồi thẳng người dậy, mở ngăn kéo ra. Băng vải, kéo, miếng dán. Trong ngôi nhà này, ở bất cứ căn phòng nào Cơ Quân Dã cũng chuẩn bị đầy đủ thứ này.

“Anh, em và A Thích... Anh!” Cơ Quân Dã đứng trước cửa phòng nhìn chăm chăm vào cổ tay anh, sợ hãi kêu lên, vẻ mặt kinh hoàng: “Anh, anh làm sao vậy?”

“Anh không cần thận bị đứt tay” Cơ Quân Đào ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Mau tới băng lại giúp anh”.

“A”. Cơ Quân Dã nuốt vào lời sắp thoát ra khỏi miệng xuống, vội vàng đi tới, lấy băng gạc đè lên vết thương rồi lại dùng băng vải quấn chặt, động tác rất thành thạo. Vừa băng bó, Cơ Quân Dã vừa trách móc: “Sao lại bất cẩn như thế, con dao này đã lâu không dùng, mùa hè dễ nhiễm trùng lắm, phải đi tiêm phòng uốn ván mới được”.

Cơ Quân Đào nói, vẻ thờ ơ như không: “Vết thương không sâu, một, hai ngày là khỏi thôi, không có gì đáng ngại đâu”.

Cơ Quân Dã không nghe: “Đã chạm vào mạch máu mà không đáng ngại à? Anh muốn em lo lắng mà chết đúng không?”

Cơ Quân Đào nhìn em gái, đưa tay vuốt tóc cô, nói: “Tiểu Dã, không được uống thuốc, nếu như có thật thì cưới đi. A Thích và em đã yêu nhau nhiều năm như vậy rồi, không được phụ lòng một người đàn ông tốt như A Thích”. Anh chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang chiếu xuống cây cối, lá cây đều bị nóng đến mức hơi rũ xuống, không có một chút sức sống nào..

Cơ Quân Dã cảm thấy khổ sở trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Em sợ không nuôi được con, nếu ngoan như Đậu Đậu thì còn đỡ, nếu...” Cô vội im bặt, vừa rồi còn mắng A Thích đầu đất, giờ chính mình không phải như vậy sao?

Cơ Quân Đào nhìn cô mỉm cười, không thêm để ý: “Chúng ta có nhiều người lớn như vậy, con khi đó còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay Phật Như Lai sao? Khi còn bé em nghịch lắm mà, bây giờ lại lo con mình nghịch sao?”

“Vâng, suốt đời mẹ đã vất vả vì em”. Cơ Quân Dã nói: “Anh, anh phải chăm sóc bản thân tốt hơn một chút, sau này còn bé con giúp em, còn phải dạy nó vẽ tranh nữa. Nó có một ông bác kỳ tài trong giới hội họa, nếu như ngay cả vẽ tranh cũng không vẽ được thì quả thực là làm mất mặt nhà họ Cơ chúng ta”.

Cơ Quân Đào gật đầu: “Được, anh sẽ dốc lòng dạy dỗ, nhất định làm cho nó phải giỏi hơn bác nó mới được”.

Ăn tối xong, Cơ Quân Dã nói phải ra ngoài gặp bạn. Trước khi đi còn dặn dò A Thích ở lại với Cơ Quân Đào. A Thích nghi ngờ hỏi: “Không phải là em lén đi mua thuốc đấy chứ?”

Cơ Quân Dã nghiêm mặt nói: “Em không phải đi mua thuốc, có con thì em sinh luôn, làm mẹ đơn thân cũng được”.

A Thích dờ khóc dờ cười nói: “Được, chúng ta một bà mẹ đơn thân, một ông bố đơn thân, một ông bác đơn thân, một đứa con đơn thân, bốn người ở cùng nhau vẫn tốt mà”.

Cơ Quân Dã định đến Ve sầu lửa, cô đã hẹn Hoài Nguyệt.

Cô đã nhìn rất rõ vết dao trên cổ tay anh trai, là vô ý đứt tay hay cố tình, chẳng lẽ cô còn không hiểu?

Mấy năm cuối đời của mẹ đã có rất nhiều lần “tai nạn” kiểu vậy, cho nên cô đã quen để một túi sơ cấp cứu trong phòng, còn tham gia học cả một lớp sơ cấp cứu tại chỗ, cầm máu, băng bó, hô hấp nhân tạo, tất cả đều thành thạo. Làm người nhà của người bệnh trầm cảm thật sự là hết sức khổ cực, nếu là cô, chắc cô cũng không dám liều lĩnh yêu một người như vậy.

Nếu như Hoài Nguyệt từ chối anh trai mình vì điểm này thì cô có thể hiểu được. Tục ngữ nói, năm liệt giường lâu ngày không có con hiếu thảo, càng không cần nói đến người yêu và vợ chồng. Tai vạ đến nơi, ai đi đường nấy cũng là chuyện bình thường, vì sao nhất định cứ phải tự chui đầu vào rọ? Một người phụ nữ ly hôn hai mươi chín tuổi sẽ không ngu ngơ trước chuyện đời như cô bé Tiểu Cẩm, sẽ suy đi tính lại để đưa ra lựa chọn tốt nhất, hợp lý nhất mới là bình thường.

Có điều Cơ Quân Dã cảm thấy chung quy mình vẫn ích kỷ. Vì anh trai, bây giờ chỉ có thể lừa gạt lòng thông cảm của Hoài Nguyệt, tạm thời kéo cô ấy lại để ổn định tâm tình anh trai. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trai tự làm tổn thương mình, vừa rồi cô sợ đến mức không dám hét lên. Chẳng lẽ cơn ác mộng của mẹ lại tái diễn trên người anh trai?

Mấy ngày trước cô và A Thích đều rất lạc quan cho rằng bệnh tình của anh trai đã khỏi hẳn, buổi tối đó vốn cô cũng muốn nói với Hoài Nguyệt

như vậy qua điện thoại để cô ấy không còn gánh nặng tư tưởng. Nhưng bây giờ cô lại không dám nói như vậy nữa, nhát dao trên cổ tay anh trai liệu có đồng nghĩa với việc bệnh tình của anh ấy đã trở nên nặng hơn? Mặc dù A Thích an ủi cô rằng chuyện không nghiêm trọng như vậy nhưng cô hoàn toàn không tin, cũng không dám mạo hiểm tin vào điều đó.

Đành phải để Hoài Nguyệt chịu thiệt thòi vậy, cô nghĩ. Đương nhiên cô không thể lừa gạt Hoài Nguyệt, nhưng không có nghĩa là không thể dùng một chút tiểu xảo. Nếu như cuối cùng Hoài Nguyệt vẫn không muốn thì cô cũng không làm gì được, hoa quả ép chín cũng không ngon. Tuy nhiên, lúc này anh trai mình yếu ớt như thế, dù sao cũng phải nghĩ cách vượt qua cửa ải này. Chỉ có thể hy vọng sau thời gian này, sự cố chấp của anh trai với Hoài Nguyệt sẽ tiêu tan. Cô nhớ A Thích đã từng nói, rất nhiều sự cố chấp của người bệnh trầm cảm đều đến rồi đi một cách khó hiểu, có thể anh trai cũng như thế.

Đi vào quán Ve sầu lửa, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt thoáng giật mình. Trực giác nói cho cô biết chuyện có liên quan tới Cơ Quân Đào.

Buổi chiều về đến nhà sau khi chia tay, tâm trạng cô cũng bất ổn. Vừa nghĩ đến ngón tay lạnh buốt của Cơ Quân Đào, cô lại đứng ngồi không yên, ngay cả đồ đặc mua từ Vân Nam cũng không có tâm tư sắp xếp lại. Mấy lần cô định gọi điện thoại cho Cơ Quân Dã hỏi xem anh đã về đến nhà chưa nhưng cuối cùng lại cảm thấy làm thế không ổn cho lắm. Cho nên Cơ Quân Dã vừa hẹn, cô đã đồng ý không chút do dự, hy vọng qua lời Tiểu Dã có thể thăm dò được tình hình của Cơ Quân Đào sau khi về nhà. Cô cảm hình như mình đã lên một chiếc thuyền, lý trí nói cô nên lập tức đi xuống nhưng tình cảm lại không cho phép. Dù sao cũng đã trải qua một đêm như vậy, nói thế nào cũng không thể xem như người đứng được nữa. Lý trí có thể coi nhẹ việc thân thiết như vậy, nhưng trong lòng lại không thể không vấn vương gì. Cho nên biết rõ đáy thuyền có một lỗ thủng lớn có thể làm con

thuyền chìm ngấm bất cứ lúc nào nhưng cô vẫn không tìm được ý muốn tìm ra nó để bịt kín lại.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Quán bar vẫn chưa đông người lắm. Để tiện cho việc nói chuyện, Cơ Quân Dã đã tìm một vị trí nằm lệch trong góc. Cô lặng lẽ nhìn Thương Hoài Nguyệt đang đi tới, dáng người mảnh dẻ, khuôn mặt dịu dàng, một vẻ đẹp Giang Nam điển hình. Cho dù ở bên ngoài có phong lưu đến đâu thì đàn ông vẫn thích mẫu phụ nữ như vậy khi về đến nhà, dịu dàng như nước. Từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu anh hùng sa vào hồ nước má hồng, anh trai cô cũng không phải là ngoại lệ. Nếu cô còn không ra tay thì chỉ sợ anh sẽ phải chết đuối trong hồ nước này.

Trong lòng Hoài Nguyệt thấp thỏm không yên, gặp Cơ Quân Dã quá thực cô còn thấy chột dạ hơn cả khi gặp Cơ Quân Đào. Cô cố gắng nặn ra một nụ cười, hỏi: “Sao thế? Mặt tôi nhợt à? Mới vài ngày không gặp đã nhìn tôi như vậy rồi?”

“Bố tôi nói đúng ngoại hình cô khá giống mẹ tôi”, Cơ Quân Dã nói: “Tôi nói là mẹ tôi, chính xác hơn thì là mẹ của anh trai tôi, không phải mẹ đẻ của tôi”.

Hoài Nguyệt nhất thời chưa phản ứng lại được, chỉ ngẩn người nhìn Cơ Quân Dã.

“Sao vậy? Bất ngờ lắm à? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không phải cô còn tưởng anh ấy là chồng tôi hay sao?” Cơ Quân Dã nhấp một ngụm Nhớ Giang Nam trong tay, nói: “Ngoại hình hai anh em chúng tôi đều không đến nỗi nào, có điều lại không giống nhau chút nào, bây giờ cô đã biết vì sao rồi chứ? Đó là vì tôi giống mẹ đẻ tôi, mặc dù lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà ta là

ở tang lễ của bà, qua bức di ảnh. Có điều chỉ nhìn thoáng qua là tôi đã nhận ra, đó là người sinh ra mình, thật sự rất giống hình ảnh tôi trong gương”.

Cơ Quân Dã lại nhấp một ngụm rượu: “Một cô con gái giống bà ta như vậy mà vì sao bà ta lại vứt bỏ?” Cô cười cười với Hoài Nguyệt: “Sau khi phát hiện mình có thai, bà ta lại chạy tới hỏi mẹ tôi có cần đứa bé đó hay không. Nếu không cần thì bà ta sẽ bỏ đi nhưng phải đưa cho bà ta một khoản tiền bồi thường. Khi đó bố tôi đã trở nên rất nổi tiếng rồi, ông ấy luôn luôn hào phóng với phụ nữ, tôi không rõ vì sao ông ấy chỉ keo kiệt với mẹ đẻ tôi. Rất nhiều năm sau tôi mới biết, thì ra người mẹ làm nghề người mẫu vẽ tranh của tôi lại yêu một người đàn ông khác trong lúc vẫn bám lấy bố tôi, mà người đàn ông đó còn là một người rất nghèo. Bà ta tiêu tiền của bố tôi và lén lút quan hệ với người đàn ông khác khiến cho bố tôi trở thành trò cười trong thời gian dài. Sau khi biết điều này, ông ấy rất giận dữ nên đương nhiên không cho bà ta tiền nữa”.

Cơ Quân Dã nhìn Hoài Nguyệt chăm chăm: “Loạn lắm đúng không? Cái thế giới nghệ sĩ này là sự hòa trộn của đủ mọi màu sắc. Họ tự cho là lãng mạn nhưng thực ra cũng rất xấu xa”.

Hoài Nguyệt từ chối bình luận, cô vẫn luôn cho rằng đó là thế giới không liên quan gì đến mình.

“Mẹ tôi là một tín đồ nhà Phật, là người tốt bụng nhất mà tôi từng biết trong cuộc đời này. Bà ấy đã giữ tôi lại nên tính mạng của tôi không phải do mẹ đẻ mà do bà ấy ban cho. Nếu như mẹ đẻ tôi không bị bệnh qua đời năm tôi mười bảy tuổi thì có lẽ đến tận bây giờ, tôi vẫn cho rằng mình là con đẻ của mẹ tôi. Nhiều năm như vậy vẫn yêu thương che chở tôi, tất cả những việc gì một người mẹ có thể làm cho con thì bà ấy cũng cố gắng làm cho tôi. Đáng tiếc, tôi lại không đủ tốt. Hôm đó nếu như tôi không gọi điện thoại trong phòng thì bà ấy cũng sẽ không nhảy từ trên lầu xuống”.

Khi một người phụ nữ chìm sâu trong tình ái thì trong mắt họ, tất cả các chuyện khác đều không đáng để ý, trừ người yêu của mình, cho nên khi đó cô mới không phát giác sự khác thường của mẹ. Đây là một nguyên nhân khác khiến cô vẫn chưa muốn kết hôn với A Thich, bởi vì cảm thấy cần rút, bởi vì cảm thấy cần phải chuộc tội.

Cơ Quân Dã lấy bao thuốc ra, rút một điếu, châm lửa, rít một hơi thật dài rồi ho sặc sụa. Hồi lâu sau cô mới tiếp tục nói: “Cho nên tôi phải chăm sóc anh trai giúp mẹ tôi, cũng vì anh ấy là niềm tiếc nuối lớn nhất của bà trên thế gian này. Nếu như anh trai tôi không hạnh phúc thì mẹ tôi ở trên trời cũng không thể yên tâm được. Vậy thì tôi làm sao có thể báo đáp ơn dưỡng dục của bà ấy”.

Hoài Nguyệt nhìn người phụ nữ trước mặt, cô có một vẻ đẹp ngang tàng, vậy mà không ngờ lại chất chứa tâm sự nặng nề như thế. Cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và Cơ Quân Dã trong nháy mắt đã được thu hẹp lại rất nhiều.

“Trong mấy năm cuối cùng, mẹ tôi cắt cổ tay tự sát không chỉ một lần, điều này khiến tôi luôn phải sống trong tình trạng căng thẳng. Mỗi lần gặp, bao giờ tôi cũng nhìn cổ tay bà ấy đầu tiên. Sau đó, tôi cắt tất cả các loại dao trong nhà đi, không ngờ lần cuối cùng bà ấy lại không dùng dao”. Cơ Quân Dã dụi điếu thuốc rồi cười nói: “Hôm nay tôi cũng bị anh trai làm thót tim. Anh ấy không cẩn thận để dao rọc giấy cắt vào cổ tay. Khi đó tôi bất ngờ có một ảo giác như thế đó là tay mẹ tôi. Bao năm đã qua nhưng tôi vẫn không quên được hình ảnh, từng giọt máu rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành, nuốn ngừng cũng không ngừng được, có lẽ đời này tôi sẽ không bao giờ có thể quên.

Mặc dù ánh đèn rất tối nhưng Cơ Quân Dã vẫn phát hiện sắc mặt Hoài Nguyệt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trong lòng cô càng khẳng định suy đoán của mình. Buổi chiều hôm nay, nhất định anh trai cô đã đi đón Hoài Nguyệt, hai người chia tay mà không hề vui vẻ, đó chính là nguyên

nhân tinh thần của anh trai bị chấn động mạnh như vậy. A Thích nói đúng, có lẽ buổi tối hôm ấy giữa bọn họ thật sự đã xảy ra chuyện gì đó. Anh trai mình rơi vào còn Hoài Nguyệt lại muốn trốn ra, tình hình là như vậy đúng không?

“Cái ông anh trai của tôi ấy, trong mắt người khác thì hình như anh ấy được Thượng Đế thiên vị rất nhiều, xuất thân danh môn, tài hoa hơn người, nhưng trên thực tế từ khi hiểu chuyện, anh ấy đã bắt đầu cuộc sống không mấy vui vẻ. Cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi sớm đã chỉ còn lại trên danh nghĩa. Bố tôi bận rộn theo đuổi hồng trần, mẹ tôi cả ngày ở nhà buồn bực không vui. Anh ấy không được hưởng tình thương mà những đứa trẻ khác, còn tình thương mà những đứa trẻ khác có thể yên tâm tận hưởng từ mẹ thì anh ấy lại phải nâng niu trong nơm nớp lo sợ. Lần đầu tiên anh ấy phát hiện mẹ tôi mắc bệnh trầm cảm là khi thấy mẹ tôi cắt cổ tay tự sát trong phòng tắm. Hôm đó anh ấy vừa về nhà sau khi đi xem phim với bạn gái. Từ đó, trong tâm lý của anh ấy có một khoảng tối. Sau đó, những cuộc tình của anh ấy đều chỉ kéo dài được một vài tháng là chia tay, bởi vì anh ấy không thể thường xuyên ở bên cạnh bạn gái, mỗi lần hẹn hò đều phải bỏ dở để chạy về nhà xem mẹ và tôi có bình yên vô sự hay không”.

“Môi trường gia đình quả thật sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời một người. Lúc ly hôn Lỗ Phong, tôi cũng do dự rất lâu. Không phải vì người đàn ông đó mà là vì Đậu Đậu, tôi sợ sẽ để lại bóng tối cho cuộc đời nó”. Hoài Nguyệt xúc động nói: “Nếu như cuộc đời của Đậu Đậu bị ảnh hưởng vì điều này thì tôi không chịu nổi, cả đời cũng không thể tha thứ cho mình được”.

Cơ Quân Dã thở dài trong lòng, những thứ Hoài Nguyệt phải nghĩ quả thật không ít chút nào.

“Hoài Nguyệt, tôi biết anh trai tôi thích cô. Tôi nghĩ một người thông minh, lanh lợi như cô thực ra cũng biết điều này lâu rồi. Anh ấy rất ít tiếp xúc với xã hội bên ngoài, có thể đã làm những việc có lỗi với cô. Nếu mặt tôi, cô đừng chấp anh ấy được không?”

Cơ Quân Dã nhìn thẳng vào mắt Hoài Nguyệt: “Nhờ cô mà mấy tháng nay tâm tình anh ấy đã tốt hơn nhiều. A Thích không chỉ một lần nói với tôi rằng bệnh anh ấy đã qua khỏi. Cô xem, anh ấy vẽ tranh quên ngày quên đêm, một người bệnh trầm cảm không thể làm việc hăng say như vậy được, đúng không? Hằng tuần, anh ấy đều đến lớp dành cho sinh viên, bắt đầu tham gia một vài hoạt động xã giao, cũng không còn ghét những nơi đông người nữa. Anh ấy thích Đậu Đậu, thường xuyên bế nó. Trước kia anh ấy không bao giờ cho người khác chạm vào mình. Mấy năm nay bên cạnh anh ấy cũng chưa từng có bất cứ một người phụ nữ nào”.

Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Dã, gương mặt đỏ bừng, không biết là vì Cơ Quân Dã nói Cơ Quân Đào thích mình hay là vì câu nói cuối cùng đó.

“Đừng căng thẳng, tôi biết cô không yêu anh trai tôi, và đó là lý do anh ấy rầu rĩ đến thế. Những ngày cô không về khu nhà liền kề, anh ấy luôn đứng bên cửa sổ nhìn ra con đường nhỏ đó, cơm ăn cũng không thấy ngon. Cô đến Vân Nam mà không chào tạm biệt, anh ấy lo lắng đến mức hai ngày một đêm không ngủ, đến tận lúc tôi tìm được cô qua điện thoại của Giám đốc Trần anh ấy mới hơi yên lòng. Tôi thấy vui vẻ thay anh ấy, năm nay anh ấy đã ba mươi lăm tuổi, cuối cùng cũng biết đến điều đẹp đẽ nhất cuộc đời. Tôi cũng thấy buồn cho anh ấy, bởi vì mặc dù điều đó rất đẹp nhưng không thuộc về anh ấy”. Tiếng Cơ Quân Dã nhỏ dần, viền mắt hơi ướt: “Cái ông anh ngốc này, nhìn anh ấy ngơ ngẩn như mất hồn, chỉ sợ anh ấy đã biết kết cục không ổn rồi”.

Hoài Nguyệt quay mặt đi, cô cảm thấy mình có lỗi với Cơ Quân Đào, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Cô rất thương người, cô cũng không làm sai gì cả. Thích cô là chuyện của anh ấy, cô không thích anh ấy cũng không thể nói là có lỗi với anh ấy. Chỉ có thể nói là số anh ấy không may, nhiều cô gái thích anh ấy như vậy nhưng anh ấy lại chỉ thích mình cô”. Cơ Quân Dã lại uống hết một ly Nhớ Giang Nam, cười hì hì hỏi: “Hoài Nguyệt, cô nói thật với tôi đi, có phải cô

thích Trần Thụy Dương không? Hôm đó muộn như vậy rồi mà còn ngồi cùng anh ta, ở Vân Nam có thể coi trời bằng vung đúng không?”

“Không phải, không phải! Hôm đó mấy người tòa soạn chúng tôi đến quán bar ở Lệ Giang mà. Đến Lệ Giang, không tới quán bar ngồi thì chưa thể coi là đã đến Lệ Giang đúng không?” Hoài Nguyệt nghiêm mặt nói. Cô không thể đến với Cơ Quân Dã nhưng không muốn lấy người đàn ông khác ra làm bình phong và khiến anh tổn thương.

Cơ Quân Dã tỉ mỉ quan sát nét mặt Hoài Nguyệt, không nhìn ra điểm gì đáng nghi ngờ. Cô thầm vui mừng trong lòng. Mặc dù Hoài Nguyệt còn chưa thích anh trai nhưng cũng không thích người khác. Như vậy cũng đã dễ dàng hơn nhiều rồi.

“Vân Nam mát mẻ hơn chỗ này của chúng ta nhiều. Cô xem cái thời tiết quỷ quái này, quả thực không dám ra khỏi cửa nữa. Cô cho Đậu Đậu đến núi Đại Thanh. Vậy tại sao cô không về hẳn ngoại ô mà ở? Nhiệt độ ở đó ít nhất cũng thấp hơn trong thành phố đến năm độ”.

“Mỗi một mình thì sống ở đâu chẳng được, đảng nào cũng phải bật điều hòa mà”. Hoài Nguyệt cúi đầu nói

“Không lẽ Đậu Đậu đi chơi rồi nên cô cũng mất hồn luôn rồi sao? Cô quên vườn rau ở nhà à? May mà ngày nào anh trai tôi cũng lên nóc nhà tưới mướp cho cô, có ngày còn lên những hai lần. Mướp ra nhiều quả lắm, ngày nào cũng ăn cũng không thể hết được”, Cơ Quân Dã nói: “Buổi tối hôm qua tôi cũng hái mấy quả nấu canh”.

“Tôi còn tưởng là chị tưới nước giúp tôi cơ!” Trong lòng Hoài Nguyệt, ngọt bùi cay đắng lẫn lộn, nghe Cơ Quân Dã nói rõ đầu đuôi như vậy, cô mới biết anh đã nghĩ cho cô nhiều đến mức ấy. Tại sao cô chưa từng nghĩ đến điều này?

“Tổng cộng tôi cũng chỉ tưới giúp cô có một lần”, Cơ Quân Dã ngượng ngùng nói: “Tôi toàn quên thôi. Đến lúc nhớ ra thì anh trai tôi đã tưới xong từ lâu rồi. Bình thường ở nhà anh ấy chẳng quan tâm đến việc gì hết nhưng riêng chuyện tưới mướp lại rất chăm chỉ. Tôi còn sợ anh ấy tưới nhiều quá làm mướp úng mà chết ấy chứ”.

“Mướp không chết úng mà chỉ chết khô thôi, ở nông thôn có rất nhiều gia đình trồng mướp ở dưới ao luôn”, Hoài Nguyệt gượng cười nói: “Giống mướp ấy ngon lắm đúng không? Chỉ cần xào qua là ăn được, ăn vừa ngon lại vừa ngọt”.

“Cô nói như vậy tôi lại thấy thèm ăn. Hoài Nguyệt, tôi gọi cô ra đây vì có một việc”, Cơ Quân Dã quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Có thể tôi đã có thai”.

“Thật à?” Hoài Nguyệt mở to hai mắt rồi lập tức nhú mày: “Vậy tại sao chị còn vừa hút thuốc lá vừa uống rượu, như vậy không tốt cho em bé đâu. Mấy tháng rồi?”

“Không sao đâu, mới được một ngày”. Cơ Quân Dã giơ ngón trỏ lên lắc lư trước mặt Hoài Nguyệt.

“Một ngày?” Hoài Nguyệt không hiểu.

“Sao cô ngốc vậy hả trời? Thế mà cô đã làm mẹ rồi cơ đấy”, Cơ Quân Dã thở dài nói: “Vốn hôm nay tôi định mua thuốc uống nhưng A Thích không cho”.

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười. Người trong gia đình này quả đúng là đặc biệt. Ông bố đã quy y cửa Phật mà vẫn ăn vụng thịt kho tàu. Con gái tuyên bố đã có thai một ngày. Còn anh chàng Cơ Quân Đào kia, khuôn mặt tuấn tú và nụ cười nhàn nhạt của anh hiện ra trong đầu cô, tính ra vẫn có thể coi là quá bình thường.

“Chị có thể khẳng định chắc chắn sao?” Cô cười hỏi.

“Đương nhiên, không phải trong thời kỳ an toàn, hai người chúng tôi đều chưa già, tại sao lại không được?” Cơ Quân Dã cũng cười: “Tôi phải mau sinh một đứa bé gái để tuyển Đậu Đậu làm con rể mới được”.

Hoài Nguyệt đứng dậy nói: “Đã chắc chắn như vậy thì chúng ta đi về thôi. Tối nay chị uống nhiều rượu như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn ngồi ở cái chỗ khói thuốc mù mịt này mãi à? Lần sau cũng đừng như vậy nữa”.

Cơ Quân Dã ngăn lại: “Chúng ta ngồi thêm lát nữa, tôi gọi A Thích tới đón”.

Hoài Nguyệt nhìn quanh, khẽ cắn môi nói: “Không khí ở đây không tốt. Chúng ta chuyển sang địa điểm khác ngồi, để tôi lái xe cho”. Đưa Cơ Quân Dã về nhà có thể sẽ gặp anh, nhưng dù sao cũng không thể không quan tâm đến bà bầu một ngày đang ngồi trước mặt này được, Hoài Nguyệt âm thầm thuyết phục chính mình.

Cơ Quân Dã cực kỳ kinh ngạc: “Thì ra cô biết lái xe, sao tôi chưa bao giờ thấy cô lái cả?”

“Lúc ly hôn, anh ta cho tôi xe nhưng tôi không lấy. Trước kia tôi cũng rất ít khi lái xe, đường tắc như vậy, lái xe đi làm còn tốn thời gian hơn cả đi bộ. Mình cũng không phạm luật nhưng do người khác phạm luật, tính ra đi xe lại thành gánh nặng, chẳng thà ngồi xe buýt cho yên tâm. Vốn tôi lái xe cũng không tốt lắm”, Hoài Nguyệt nói: “Có điều chị cứ yên tâm. Buổi tối ít xe, nhất định tôi sẽ đưa chị về an toàn. Từ lúc còn chưa có thai Đậu Đậu tôi đã thi được bằng lái xe rồi”.

Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Vậy hôm nay tôi rất may mắn khi được đích thân Thương tiểu thư lái xe đưa về rồi”.

“May mắn gì mà may mắn, là đãi ngộ dành cho thai phụ thôi”. Hoài Nguyệt không kìm được lườm cô: “Nếu tôi biết chị có thai rồi thì kiểu gì cũng không đồng ý gặp nhau tại quán bar. Sau này chị cũng phải cố gắng ít

ăn cơm ở bên ngoài. Hàng quán có cao cấp đến đâu cũng không yên tâm bằng ăn ở nhà mình”.

Cơ Quân Dã nói: “Nếu cô ở ngoại ô thì tôi có thể thường xuyên qua nhà cô ăn chức. Trông chờ vào hai người đàn ông đó thế nào được. Nếu mẹ tôi vẫn còn thì nhất định sẽ chăm sóc tôi chu đáo”.

Hoài Nguyệt cười cười: “Hôm nay chị nói chuyện với tôi hồi lâu, vòng vèo mãi cuối cùng còn không phải muốn tôi làm đầu bếp cho chị trong thời gian mang thai sao?” Trong lòng cô đương nhiên đã hiểu rõ thâm ý của Cơ Quân Dã nhưng có một số việc tâm có thừa mà lực không đủ, cô cũng chỉ có thể nhận lời cho xong thôi. Nhớ tới cổ tay bị thương của Cơ Quân Đào, nhớ tới đôi tay tinh tế như mỹ ngọc đã từng vuốt ve thân thể của mình kia, cô lại thầm thở dài trong lòng.

Cơ Quân Dã lại tưởng mình thông minh, nghĩ thầm đúng là một cô bé ngu ngốc. Tôi đã nói nhiều về anh trai tôi như vậy, tôi không thể uy hiếp trắng trợn nhưng cũng có thể làm cô cảm động đúng không? Còn chuyện có thai chẳng qua chỉ là nguy trang mà thôi, bằng không vừa xoay người đã bị cô hiểu rõ ý đồ thì không phải nói phí lời sao? Chính cô đã nhận lời rồi thì đừng trách tôi khiến cô vất vả nhé!

“Làm đầu bếp thì không dám, thỉnh thoảng cho tôi ăn một bữa ngon là được rồi!”

Hoài Nguyệt lắc đầu thở dài nói: “Chỉ giỏi ra vẻ đáng thương, chị đúng là yêu tinh chứ không phải người”.

Thực ra hai người này có ai không phải là yêu tinh chứ? Nói chuyện vòng vo trên trời dưới đất diêm nhiên như không cũng chỉ vì một người, không phải sao?

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hoài Nguyệt lái chiếc xe BMW của Cơ Quân Dã về khu nhà ở ngoại ô.

Trên xe Cơ Quân Dã đã gọi điện thoại cho A Thích và nói mình uống nhiều rượu, Hoài Nguyệt lái xe đưa về, không ngờ lại làm cho hai người đàn ông ở nhà lo lắng không thôi. Vừa lo cho Cơ Quân Dã uống say, vừa lo cho khả năng lái xe của Hoài Nguyệt. Xe vừa về đến trước sân, A Thích đã đợi sẵn, vội vàng chạy tới mở cửa xe quát Cơ Quân Dã: “Em điên hay sao mà uống nhiều rượu như vậy, không phải em bảo là đang có thai sao?”

Cơ Quân Dã mặc kệ anh ta nửa bế nửa kéo xuống xe, chỉ ôm ngang eo anh ta làm nũng: “Em nhớ mẹ, cũng nhớ tới vài chuyện khác nên trong lòng hơi khó chịu”.

Hoài Nguyệt vừa nghe vừa ngồi yên trên ghế lái, nhìn thấy Cơ Quân Đào đứng bên ngoài, cô nhất thời không dám xuống xe.

A Thích nhìn hai người một trong xe một ngoài xe, đương nhiên hiểu ngay là Cơ Quân Dã đang mượn rượu diễn trò nên vừa bế cô vào trong nhà vừa nói: “Đừng buồn, đừng buồn nữa, mẹ không còn nhưng còn có anh và anh trai em mà”.

Cơ Quân Đào đợi hồi lâu vẫn thấy Hoài Nguyệt ngồi trên xe mãi không mở cửa, biết cô làm vậy vì mình nên cảm thấy rất buồn bã, vừa định xoay người đi vào nhà thì Hoài Nguyệt đẩy cửa bước xuống.

“Cơ tiên sinh”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng gọi rồi đưa chìa khóa xe cho anh.

Cơ Quân Đào cầm lấy, do dự trong chốc lát rồi hỏi: “Giờ về thành phố à? Hay là anh đưa em về?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Muộn quá rồi, ngày mai em về cũng được”.
Ngừng một chút, cô lại nói tiếp: “Em không biết Tiểu Dã... Không nên để cô ấy uống nhiều rượu như vậy, xin lỗi”. Có thai một ngày? Cô không dám nói một câu tế nhị như vậy.

“Không trách em được, tính nó vốn thế mà, ai cũng không quản được”.

Hai người nhìn nhau không nói được gì, Hoài Nguyệt ngẩn ngơ nhìn cổ tay trái quấn kín băng gạc của anh, chính cô cũng không rõ tình cảm của mình dành cho Cơ Quân Đào bây giờ là gì, thấy anh bị thương, trong lòng cô nhói đau. Bất kể cô có chịu thừa nhận hay không thì quan hệ giữa hai người rốt cuộc cũng đã không còn đơn thuần như trước đây nữa.

Để ý ánh mắt của cô đang nhìn tay mình, Cơ Quân Đào mỉm cười lấp liếm: “Nhất thời không cẩn thận để đứt tay, không việc gì”.

Hoài Nguyệt cúi đầu không nói, Cơ Quân Đào đứng bên cô, anh biết cô không yêu anh, nhưng chỉ cần đứng chung một chỗ như vậy, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn cô như vậy là anh cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

“Nên cẩn thận một chút”. Tiếng nói của cô rất nhỏ, rất mảnh, nhưng Cơ Quân Đào vẫn có thể nghe rõ. Không còn là giọng nói xa lạ ban ngày, thay vào đó là những âm thanh ẩn chứa sự thân mật. Không nói nên lời, anh nhìn cô với ánh mắt vui mừng không thể kìm nén được.

“Tiểu Dã nói mấy ngày nay anh ngủ không tốt”, Hoài Nguyệt không ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, âm thanh vẫn nhẹ như tiếng muỗi: “Ăn uống cũng không tốt đúng không?”

“Tiểu Dã nói linh tinh đấy, anh vẫn ổn lắm”. Niềm vui dần ngập tràn trong lòng anh: “Đừng lo lắng”.

Hoài Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên như bị lời nói của anh làm hoảng sợ. Dưới ánh trăng, sắc mặt cô trắng xanh, trong đôi mắt long lanh như nước toát ra một vẻ e lệ và một thoáng hoang mang, đáng vẻ bối rối, bất an của cô làm người ta muốn ôm cô vào lòng để thương để yêu. Cơ Quân Đào rất muốn ôm cô vào lòng vỗ về, hỏi xem vì sao cô quan tâm đến anh như vậy mà lại không muốn đón nhận anh.

“Em phải về nhà đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi”. Hoài Nguyệt xoay người đi về phía nhà mình.

“Hoài Nguyệt”, anh nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, vội vàng gọi giật cô lại nhưng do dự mãi, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi: “Em, có phải cũng giống Tiểu Dã?” Anh hơi đỏ mặt: “Hôm đó, anh không...” Anh biết không nên hỏi cô như vậy nhưng lại thật sự lo lắng.

Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt, không, cô cảm thấy từ đầu đến chân mình đều đỏ rực lên rồi. hai người mặt đối mặt nói chuyện về buổi tối hôm đó như vậy làm cô không thể không cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành vi phóng đãng của mình.

“Không đâu”, cô vội vàng đáp rồi chạy về nhà như bỏ trốn.

Cơ Quân Đào đứng đằng sau nhìn cô, vội vội vàng vàng lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó không quay đầu lại, sập cửa rầm một tiếng. Tại sao lại hoảng sợ như một cô bé chưa biết đến chuyện đời như vậy, anh cười khổ rồi đi tới, giúp cô nhẹ nhàng đóng cửa vườn hoa lại.

Đêm đó Hoài Nguyệt cũng ngủ không ngon, trong đầu vẫn vang vọng mãi những điều Cơ Quân Dã kể về Cơ Quân Đào.

Cô đã ly hôn hơn một năm, mặc dù đồng nghiệp, bạn bè và cả lãnh đạo đều đối xử không tệ với cô, cũng có khối người thích cô, ái mộ cô, muốn tiến thêm một bước trong mối quan hệ với cô, nhưng không có bất kỳ người nào bày tỏ tình cảm với cô non nớt như Cơ Quân Đào. Anh đau buồn

vì cô, anh vui vẻ vì cô. Cô nhớ tới cổ tay quấn băng gạc của anh, mặc dù anh không chịu thừa nhận nhưng rõ ràng Tiểu Dã đã ám chỉ đó là vì cô. Còn cả đêm đó, cô có thể cảm nhận được bàn tay anh vuốt ve cô mang theo bao nhiêu tình cảm, ánh mắt anh nhìn cô quyến luyến và say mê, tình cảm này nồng đậm đến mức làm cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô muốn thuyết phục mình rằng đây chỉ là sự cố chấp của người bệnh trầm cảm, có lẽ sau một thời gian, sự cố chấp biến mất, cảm xúc cũng sẽ biến mất, nhưng ít nhất bây giờ tình cảm này đã làm cô cảm động. Sự cảm động ấy khiến cô càng hoang mang.

Nhưng cô phải cân nhắc rất nhiều vấn đề. Nếu như anh yêu cô nhưng lại chỉ muốn duy trì quan hệ tình nhân thì cô có chịu hay không? Nếu như anh bằng lòng lấy cô thì cô có sợ vấn đề dòng dõi nhà họ Cơ và sợ anh thay lòng đổi dạ sau khi khỏi bệnh hay không? Một vấn đề còn nghiêm trọng hơn là một khi cô và anh lấy nhau, anh ở bên cạnh cô suốt đời, bệnh trầm cảm cũng kéo dài cả đời không thể chữa trị, liệu cô có sẵn lòng sống trong tình trạng nơm nớp lo âu như đi trên băng mỏng như vậy không? Cho dù nhà họ Cơ có thể thuê được cả chục người giúp việc, nhưng cẩn thận mấy cũng có lúc sơ suất, không phải Cơ phu nhân vẫn nhảy lầu tự tử hay sao? Cô, Thương Hoài Nguyệt, có năng lực chăm sóc cả anh và Đậu Đậu hay không?

Hoài Nguyệt suy nghĩ suốt đêm nhưng không tìm ra đáp án. Trời còn chưa sáng đã vội vã ra khỏi nhà, bắt xe buýt đến bến xe rồi lại bắt xe đường dài đến thôn Thanh Sơn thăm Đậu Đậu. Có lẽ khi nhìn thấy Đậu Đậu, những ý nghĩ rối bời này của cô sẽ biến mất. Cô sẽ không còn bị người đàn ông đó mê hoặc, sẽ toàn tâm toàn ý tìm một cuộc sống ổn định cho Đậu Đậu. Cô nhắc nhở chính mình, trước hết phải là một người mẹ rồi mới được phép là một người phụ nữ. Cho dù mình thích Cơ Quân Đào nhưng Đậu Đậu không thể sống trong một gia đình có người bệnh trầm cảm, điều đó sẽ để lại nỗi ám ảnh và tầm ảnh hưởng lớn đối với sự trưởng thành của nó.

Cơ Quân Dã lại yên tâm ngủ ngon một đêm. Trước khi ngủ, cô còn nhiều lần cam đoan với A Thích rằng Nhớ Giang Nam cô uống buổi tối thực ra không phải Nhớ Giang Nam thực sự, bởi vì trước đó cô đã dặn dò Vân Vân giảm lượng rượu đi rất nhiều rồi. Chẳng qua là từ lúc đến tới lúc về, tâm trạng của Hoài Nguyệt đều không yên nên không hề nhận ra tỉ lệ các màu xanh đỏ vàng đã thay đổi rõ rệt.

“Cô nàng Hoài Nguyệt này quá ngây thơ, người khác nói gì cô ấy cũng tin. Cũng chỉ có loại ngốc như anh trai em mới không làm gì được cô ấy, nếu là người khác thì đã چرا دوستو cô ấy từ đời nào rồi. Hôm nay, đầu tiên em sử dụng chiến thuật mềm dẻo, miêu tả một hồi cảnh anh trai em khổ sở ăn không ngon ngủ không yên vì cô ấy, quả nhiên cô ấy rất cảm động, một câu cũng không nói được. Sau đó em ám chỉ rằng anh trai em tâm tình không yên vì cô ấy nên đã làm tổn thương chính mình, cô ấy sợ đến mức mặt mày trắng bệch. Em thấy cô ấy cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với anh trai em, bằng không cũng sẽ không lo lắng như vậy. Anh chờ xem, sáng mai cô ấy đã nghĩ thông suốt thì nhất định sẽ dịu dàng với anh trai em như trước. Nếu hai người bọn họ có thể thành đôi thì em cũng có thể yên tâm sinh con”.

A Thích cười nói: “Anh là bác sĩ tâm lý mà còn không lợi hại bằng em, đợi đến lúc sinh con xong em đến phòng khám của anh làm việc nhé. Bây giờ em nói xem vì sao Hoài Nguyệt không chịu chấp nhận Cơ Quân Đào nào? Anh trai em có tài năng, có tướng mạo, có tiền tài, có địa vị, bao nhiêu phụ nữ chỉ mong sao có thể lấy được anh ấy, vì sao Hoài Nguyệt không chịu? Cô ấy sợ trèo cao à? Thái độ của em, thậm chí thái độ của bố em cũng đã rõ ràng như vậy rồi, đây nhất định không phải vấn đề. Nguyên nhân chỉ có một, chính là cô ấy lo lắng vì bệnh của anh trai em mà thôi. Cho dù trong lòng cũng thích anh trai em nhưng lý trí nói với cô ấy rằng làm vợ một người bệnh trầm cảm là một việc rất khổ cực, lúc nào cũng phải toàn tâm toàn ý chăm sóc. Cô ấy còn có một đứa trẻ cần phải lo lắng, cô ấy sợ mình không làm được cho nên mới từ bỏ”.

Nghe vậy, Cơ Quân Dã cau mày nói: “Em cũng nghĩ đến vấn đề này, hay là anh đến nói với cô ấy là bệnh của anh trai em khỏi rồi? Anh là bác sĩ, cô ấy không tin em thì cũng sẽ tin anh”.

A Thích thở dài: “Bây giờ em với anh, ai nói cũng vô dụng! Quan hệ của anh với gia đình em là gì, sao cô ấy có thể dễ dàng tin anh được? Hơn nữa, em lại nói với cô ấy rằng anh trai em đã cắt cổ tay, không phải nghĩa là bệnh tình của Quân Đào đã nặng hơn sao, vì vậy cô ấy càng sợ hãi hơn”.

Cơ Quân Dã tức tối: “Vì sao anh không nói sớm, anh mà nói với em từ trước thì em còn nói với cô ấy nữa làm gì? Thà nói là em nổi điên chém anh ấy cũng không thể nói ra sự thật được. Em vốn lợi dụng lòng trắc ẩn của cô ấy để ép cô ấy tốt với anh trai em hơn một chút, một chút chút thôi cũng được, không ngờ khéo quá hóa vụng, thành ra tự cầm đá phang vào chân mình. Lần này em hại chết anh ấy rồi, lần này chẳng qua là anh ấy nhất thời không chịu nổi. Chẳng lẽ bệnh thật sự tái phát nghiêm trọng như vậy sao?”

Thấy cô mắt mũi đỏ hoe, A Thích vội ôm cô vào lòng an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, biện pháp của em cũng chưa chắc đã vô dụng. Hoài Nguyệt rất dễ mềm lòng. Có lẽ đúng như em nói, thông cảm một chút, quan tâm một chút, thế là thành hai chút, vậy là không rời được nhau nữa. Hai người sẽ từ từ gần nhau hơn, điều này còn hiệu quả hơn việc chúng ta khổ công khuyên bảo. Vẫn nói là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà, từ từ rồi cô ấy cũng sẽ hiểu, thực ra bệnh của anh trai em không đáng sợ như vậy. Được cô ấy quan tâm, tâm tình anh trai em sẽ tốt hơn, nói không chừng bệnh tình cũng sẽ khỏi hẳn, vậy không phải mọi người đều vui sao? Mấu chốt là phải cho hai người bọn họ ở bên nhau nhiều hơn, cứ anh trốn em tránh mãi thì bao giờ mới khá được. Cho nên lúc này em có thai là chuẩn rồi, không phải cô ấy đã đồng ý sẽ nấu cơm cho em sao? Đương nhiên không thể chỉ có em với cô ấy ăn cơm với nhau đúng không? Đến lúc đó gọi anh trai em và anh sang ăn cùng, một lần, hai lần không phải rồi sẽ ổn sao?”

Cơ Quân Dã nín khóc mỉm cười: “Vạn nhất chưa có thì dù có phải độn gối giả vờ có thai em cũng giúp anh trai em lừa Hoài Nguyệt về nhà. Cái cô nàng ngốc nghếch này, hôm nay em đã nói với cô ấy rất nhiều về những thay đổi của anh trai em, không biết cô ấy có yên tâm hơn hay không. Nhưng sau đó lại bị em dọa một trận, nói không chừng lại quên hết rồi. Anh nói xem, nếu buổi tối hôm đó hai người bọn họ thật sự xảy ra chuyện gì đó thì thật tốt. Chúng ta cũng không cần vất vả nghĩ đến mức muốn vỡ đầu như vậy nữa, bảo họ đi thẳng đến ủy ban đăng kí là được rồi”.

A Thích gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nói không chừng còn có cả Đậu Đậu em rồi, còn sớm hơn cả chúng ta ấy chứ”.

Cho nên ta vẫn nói, bác sĩ tâm lý rất lợi hại, họ có thể thấy những thứ người thường không nhìn, không cảm thấy được. Nhưng bác sĩ tâm lý cũng rất tự phụ, có những phỏng đoán chắc chắn là vô căn cứ.

Hai người nói đến mức khát khô cổ họng, tinh thần rất phấn chấn. Hôm sau thức dậy, Cơ Quân Đào đã vui vẻ đứng trong phòng bếp, thấy hai người đi xuống liền gọi: “Anh đã nấu cháo rồi, cả nhà cùng ăn sáng nào”.

Cơ Quân Dã đặc ý nói nhỏ với A Thích: “Xem kìa, thực ra khổ nhục kế của em cũng không tồi, có hiệu quả ngay rồi đó”. Cô đi tới bên cạnh Cơ Quân Đào, mở vung nồi cơm điện ra nhìn một chút, gật đầu nói: “Không đặc không loãng, vừa xinh. Anh, xem ra buổi tối hôm qua Hoài Nguyệt còn dạy anh nấu cháo nữa đúng không?”

Cơ Quân Đào lập tức đi ra ngoài: “Cơ Quân Dã, em đã ba mươi rồi chứ có phải mới ba tuổi đâu, đừng nói liên thiên nữa được không?”

Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Cơ Quân Đào, anh ba mươi lăm tuổi chứ có phải mới mười lăm đâu, sao da mặt vẫn còn mỏng như vậy?”

Cơ Quân Đào lập tức đỏ bừng mặt, trông hết sức thảm hại.

A Thích muốn cười nhưng lại sợ Cơ Quân Đào tức giận nên đành phải vừa ho vừa nói với Cơ Quân Đào: “Đừng chấp thai phụ, đừng chấp thai phụ”.

Cơ Quân Dã cũng cười nói: “Đừng giận mà anh, để em gọi Hoài Nguyệt qua, chúng ta cùng nếm thử bát cháo công tử Quân Đào tự tay nấu. Đây chính là chuyện ngàn vàng khó cầu, ngàn năm khó gặp đấy”. Nói rồi cô vừa cười vừa chạy đi gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt.

A Thích múc cháo ra bát, nghe thấy tiếng Cơ Quân Dã nói chuyện điện thoại: “Ơ hay cái cô này, suốt ngày trên đường thế không biết mệt à? Có nhớ Đậu Đậu thì Chủ nhật tuần sau đi cũng được mà. Còn dậy từ sáng sớm để bắt xe khách đường dài nửa chứ! Làm gì mà khách sáo thế, bên nhà tôi có những ba cái xe đang để không đây này”.

Cơ Quân Đào đặt rổ rau mầm lên bàn, nghĩ thầm, người phụ nữ này làm sao thoáng cái lại chạy mất rồi? Bất giác anh cảm thấy ủ rũ, chỉ sững sờ nhìn bát cháo trước mặt.

“Vậy để lát nữa tôi tới đón cô, đừng có chen lên xe cho chật chội nữa . Trời nóng như vậy, cô vừa từ Vân Nam về, mới ngủ được vài tiếng, nhất định phải hành hạ mình đến sinh bệnh mới cam lòng sao?” Cơ Quân Dã lén liếc Cơ Quân Đào, quả nhiên thấy anh trai đang nhíu mày.

Bên kia Hoài Nguyệt vội vàng từ chối: “Bên này còn có một đoạn đường núi, chị có thai rồi không được đi đường xóc đầu. Tôi không sao mà, giờ cũng đã đến nơi rồi. Tôi cũng chỉ thăm cháu một lát, ăn trưa xong, Đậu Đậu ngủ là tôi lại về luôn, nếu không lúc tôi đi nó lại khóc lóc không chịu thì khổ lắm”.

“Vậy tôi bảo A Thích tới đón cô, dù sao anh ấy cũng chẳng có việc gì làm”.

“Không cần, không cần, bác sĩ Thích mấy khi được nghỉ ngơi, nên ở bên cạnh cô mới đúng mà”. Hoài Nguyệt biết thừa âm mưu của Cơ Quân Dã, chỉ biết âm thầm kêu khổ.

“Vậy tôi bảo anh trai tôi đến, nhà trường cho sinh viên nghỉ hè rồi, anh ấy nhàn rồi lắm. Đi xem núi non không chừng còn có thể sưu tầm chút tư liệu thực tế nữa”. Quả nhiên, Cơ Quân Dã lập tức lẩn tới, thấy Cơ Quân Đào vẫn cúi đầu không ngừng ăn cháo liên tục nghịch gắp một đũa rau mầm vào bát anh.

“Tiểu Dã, không cần ai tới đâu. Tôi đã hỏi rồi, một rưỡi chiều có chuyến xe về, lúc đi tôi đã mua vé hai chiều rồi, tiện lắm”. Hoài Nguyệt nói với giọng như van xin. Cô chạy đến Thanh Sơn thăm Đậu Đậu chính là để lấy dũng khí cho mình. Nếu như anh đến thì không phải lại càng nhụt chí hơn sao?

“Thương Hoài Nguyệt, cô nghe cho rõ này. Vé xe cô thích thì cứ mua, dù sao bây giờ xe của anh trai tôi cũng sẽ lập tức xuất phát. Đến lúc đó, đi xe nào về thì tùy cô, nếu cô còn coi chúng ta là bạn thì đừng tách bạch rõ ràng như thế nữa”. Dứt lời, Cơ Quân Dã liền gác điện thoại rồi đặc ý nói với Cơ Quân Đào: “Thế nào, đã đủ bá đạo chưa? Chắc chắn cô nàng này sẽ phải ngoan ngoãn đứng yên ở đó, không dám cử động”.

A Thích cười nói: “Em thế này sao gọi là bá đạo được, phải gọi là ác bá mới đúng”.

Cơ Quân Đào chỉ nhìn em gái không nói gì, trong đầu nghĩ Hoài Nguyệt luôn luôn nói chuyện nhỏ nhẹ, bị Cơ Quân Dã quát một trận như vậy, có khi sẽ sợ tái mặt thật ấy chứ.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Hoài Nguyệt xuống xe khách tại bến xe huyện lỵ rồi chuyển sang xe lam đến thôn Thanh Sơn. Vì mấy năm nay chương trình Nhà nông vui được hoan nghênh nên điều kiện giao thông ở đây cũng rất phát triển, các loại xe lam to nhỏ, cũ mới đều có cả.

Kỳ nghỉ hè năm nay có rất nhiều giảng viên đã nghỉ hưu của đại học A đến đây bao trọn mấy khách sạn nhà nông, hầu như tất cả mọi người đều biết đến đoàn khách này. Một điều làm cô bất ngờ là Đậu Đậu mới đến một tuần nhưng cũng đã trở thành người nổi tiếng. Hầu như ai ai cũng biết cậu bé Đậu Đậu cực kỳ xinh trai đó, gặp Hoài Nguyệt ai cũng nói: “Cô chính là mẹ Đậu Đậu à? Hai mẹ con giống nhau thật”, làm Hoài Nguyệt cảm thấy đúng là mát mặt nhờ con.

Thấy mẹ đến, Đậu Đậu hết sức vui vẻ kéo cô đi giới thiệu các bạn mới của mình. Những em bé nông thôn đó đều nhìn cô, vừa tò mò vừa rụt rè, lí nhí kêu: “Cháu chào cô”.

Vị chủ nhà nhiệt tình hái dưa chuột và luộc một nồi ngô mời cô ăn, lại nói với giáo sư Tần: “Bác thật là may mắn, có một cô con dâu và thằng cháu đích tôn đều đẹp như tranh vẽ”.

Giáo sư Tần thở dài nhìn Hoài Nguyệt, thương cảm nói: “Mới đi xa về đã vội vã đến thăm con trai như vậy rồi, sợ bà với ông nội Đậu Đậu không chăm sóc nó chu đáo à?”

Hoài Nguyệt cầm tay giáo sư Tần cười nói: “Có phải con nhớ Đậu Đậu đâu, đây là con nhớ bà đấy chứ, con mang trà lài đến cho bà đây”. Cô mua

trà lài ở Vân Nam, hôm qua vốn mang một ít cho Cơ Quân Dĩ nhưng nghe nói Cơ Quân Dĩ có thai rồi nên không dám cho cô ấy uống bữa, bây giờ cô lại mang đến cho giáo sư Tần.

“Chỉ giỏi lấy cớ”. Giáo sư Tần cười nói, sắc mặt lại ảm đạm: “Cũng không biết cái thằng Lỗ Phong nó làm gì, trời nóng thế này mà để con một mình bắt xe khách tới đây. Cả bố mẹ và con trai nó ở đây mà nó cũng không nghĩ đến chuyện đi cùng con lên thăm”.

Hoài Nguyệt không lên tiếng, bây giờ nhắc tới Lỗ Phong là cô lại nổi nóng. Nếu không phải hăn nói lung tung với Viên Thanh thì mình cũng sẽ không tức giận như vậy, cũng không có một loạt chuyện xảy ra tiếp theo khiến cô tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm thế nào như lúc này.

Thấy mẹ ngồi yên không nói gì, Đậu Đậu ghé vào tai cô hỏi: “Mẹ, mẹ có mua sôcôla cho con không?”

Hoài Nguyệt khẽ nói với giọng áy náy: “Mẹ đi vội quá, những thứ mua ở Vân Nam cho con đều để ở nhà, chỉ mang trà lài cho bà nội thôi. Mẹ xin lỗi, lần sau mẹ mang tới cho con được không? Nhưng mà không phải con không thích ăn vặt à, sao bây giờ lại thích ăn sôcôla?” Cô tới đây vội vàng như chạy nạn, không kịp nghĩ tới việc mang quà cho con trai.

“Mẹ, bà chủ nhà cho mẹ ăn dưa chuột với cả ngô, mẹ cũng nên có quà cho bạn Tiểu Vĩ nhà bà ấy chứ. Bà nội nói như thế gọi là có qua có lại. Tiểu Vĩ thích ăn sôcôla nhưng mẹ bạn ấy không mua cho bạn ấy. Lần sau mẹ mua sôcôla đến cho bạn ấy được không?” Đậu Đậu chui vào trong lòng mẹ, nói rất nghiêm túc.

Đôi môi ấm mềm của Đậu Đậu dán vào tai Hoài Nguyệt, tê tê ngứa ngứa, trái tim Hoài Nguyệt gần như sắp tan thành nước: “Được, mẹ nhớ kỹ rồi”.

Hoài Nguyệt vô cùng vui mừng nhìn đứa con trai bảo bối, hơn một tuần không gặp, hình như Đậu Đậu đã cao hơn, cứng cáp hơn, cũng hiểu chuyện

hơn nhiều rồi. Cô không tìm được, hôn một cái lên má con trai: “Đậu Đậu muốn lần sau mẹ mang cái gì tới cho con?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút: “Ngày nào con cũng ăn cơm no rồi, không cần đồ ăn vặt, Đậu Đậu muốn có đồ chơi để chơi cùng với các bạn”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Thế mẹ mang bộ xếp hình với truyện tranh cho con được không?”

“Được, mẹ tuyệt nhất trên đời!”, Đậu Đậu vừa nín vừa thơm lên má mẹ. Giáo sư Tần ở bên cạnh lại không tìm được tiếng thở dài.

Ăn cơm trưa xong thì đã hơn mười hai giờ, Hoài Nguyệt ru Đậu Đậu ngủ rồi tạm biệt ông bà, đi bộ ra bến xe.

Trong túi cô có một tấm vé xe đường dài xuất phát từ huyện lỵ Thanh Sơn lúc một rưỡi chiều. Nếu cô muốn bắt kịp chuyến xe đó thì bây giờ phải bắt xe lam đến huyện lỵ. Cô do dự cầm vé xe.

Cô biết Cơ Quân Đào nhất định sẽ tới đón. Cô có nên chờ anh hay không, có nên đi về cùng anh hay không?

Cô biết rõ mình không chỉ đang lựa chọn một phương tiện giao thông. Một buổi chiều khô nóng, bụi đất bay cuộn lên theo những cơn gió nóng, ve sầu kêu râm ran làm trái tim cô càng thấp thỏm lo âu. Đường đời, không phải nên ngồi trong vườn hoa chậm rãi uống trà chiều, suy nghĩ thấu đáo rồi mới đưa ra lựa chọn hay sao? Tại sao lại luôn phải lựa chọn con đường của cuộc đời trong thời gian và không gian chật chội như vậy? Cô nhớ lại hôm Viên Thanh tới nói với cô rằng cô ta đã mang thai đứa con của Lỗ Phong, đó cũng là một buổi chiều oi bức, cô cũng cảm thấy thời gian và không gian chật chội, chật chội đến mức cô không thể thở được. Hình như tiến lên lùi xuống, sang trái sang phải đều là sai lầm, nhưng nếu không di chuyển thì sai lầm lại còn lớn hơn. Bây giờ, một lần nữa, cô lại bị ép vào một hoàn cảnh như vậy.

Cô đứng trước cổng bến xe, mấy tài xế xe lam đi tới chèo kéo.

“Tiểu thư, có đi huyện lỵ không?”

“Tiểu thư, xe tôi vừa mới vừa sạch sẽ, đi xe tôi nhé”.

“Tiểu thư, ra huyện lỵ chỉ lấy mười tệ, có đi hay không?”

Hoài Nguyệt càng lúc càng sốt ruột đến nỗi toát mồ hôi, cô không biết mình nên làm thế nào, tiếp tục chờ anh hay là đi về một mình theo kế hoạch đã định? Trái tim cô như bị giầy vò trong chảo dầu khó có thể lựa chọn được. Một bên là hình ảnh Đậu Đậu làm nũng “Mẹ tuyệt nhất trên đời”, một bên là những băng gạc trên cổ tay Cơ Quân Đào và hình ảnh anh vừa mừng vừa sợ khuyên cô “Đừng lo lắng”.

Cứ đứng một chỗ đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng cô dụi mắt nói với một tài xế: “Đi thôi, tôi phải bắt kịp chuyến xe một rưỡi”. Nói rồi cất bước đi đến bên chiếc xe lam của anh ta.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào mở cửa xe đi thẳng tới trước mặt cô: “Định về một mình thật đó à?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, hơi thở đều đều, dáng vẻ khoan thai, hiển nhiên là anh đã đến từ lâu. Trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận một cách khó hiểu, cô hỏi với vẻ mặt hơi khó chịu: “Cơ tiên sinh đến từ bao giờ?”

“Anh vẫn đợi em ở đây, anh muốn xem xem em có đợi anh hay không”. Cơ Quân Đào nhìn cô chăm chăm, thở dài nói: “Xem ra em do dự lâu như vậy rồi cuối cùng vẫn định tự mình đi về”.

Hoài Nguyệt cảm thấy rất tủi thân, cô quay đầu, chán nản nói với anh chàng tài xế vừa rồi: “Đi thôi, nếu không thì tôi lỡ xe mất”.

Thấy sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán không biết là vì trời nóng hay vì tức giận, có vẻ đáng yêu hơn bình thường một chút, Cơ Quân Đào cảm thấy không đành lòng, vội nói với tài xế: “Tôi tới đón cô ấy, xin lỗi, không cần đi xe của anh nữa”.

Người vùng núi vốn trung hậu, nghe vậy, anh chàng tài xế liền mỉm cười quay đi.

Hoài Nguyệt hối hận vì mình đã thể hiện hơi quá đáng. Sao có thể cư xử như giận dỗi người yêu với Cơ Quân Đào như vậy, nhất thời lúng túng không ngẩng đầu lên được.

Thấy vậy, Cơ Quân Đào cũng cảm thấy được an ủi, dịu dàng nói: “Anh không tiện đi tìm em khắp trong thôn nên đành phải chờ ở đây, Tiểu Dã gửi mấy thứ cho Đậu Đậu, bây giờ mang đến cho nó được không?”

Thấy Hoài Nguyệt vẫn cúi đầu không nói gì, Cơ Quân Đào lại tiếp lời: “Trước hỏi Đậu Đậu thích cái gì nhưng nó nói chỉ thích ăn cơm, không biết ở đây một thời gian rồi có muốn ăn cái gì khác không. Có điều nghĩ là ở đây sẽ có nhiều trẻ con nên Tiểu Dã đã mua một ít sôcôla với bánh bích quy, mua cả một thùng xếp hình bằng gỗ với một đồng truyện tranh nữa”.

Hoài Nguyệt không khỏi thầm thì một câu: “Xem ra cô ấy có thai thật rồi, trẻ con thích cái gì đều đoán được hết”.

Nghe vậy, Cơ Quân Đào vui vẻ nói: “Thích thì tốt, em dẫn đường đi, anh lái xe đến đó”.

Hoài Nguyệt do dự một lát rồi nói: “Thôi, để em tự mang đi là được”.

Biết cô vẫn còn băn khoăn nên Cơ Quân Đào cũng không gượng ép. Chuyện gì cũng phải làm từng bước một. Từ khi hai người quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Hoài Nguyệt tỏ ra giận dỗi với anh. Điều này cho thấy cô đã không còn khách sáo với anh như trước nữa. Anh lại gọi chính

anh chàng tài xế hồi nãy đến, chuyển đồ sang xe lam rồi dặn anh ta lát nữa lại đưa cô về đây. Thấy chỉ đi có mấy trăm mét đã kiếm được số tiền bằng đi ra huyện lỵ, anh tài xế tỏ ra rất vui vẻ, luôn miệng bảo Cơ Quân Đào cứ yên tâm.

Hoài Nguyệt cau mày nhìn đồng hồ được chuyển sang xe lam, một đồng hồ to toàn đồ ăn và đồ chơi, muốn không để giáo sư Tần nghi ngờ cũng khó. Cô xách hai túi đồ ăn vật lên định trả lại xe Cơ Quân Đào nhưng thấy Cơ Quân Đào vẫn đang nhìn mình chăm chăm lại thở dài đặt xuống.

Thừa dịp hai ông bà đang ngủ trưa với cháu nội, Hoài Nguyệt liền để đồng hồ vào phòng chủ nhà, lấy một hộp sôcôla đưa cho cậu cháu trai bà chủ nhà rồi nhờ bà chuyển phần còn lại cho bà nội Đậu Đậu. Bà chủ nhà tò mò hỏi cô đồng hồ này ở đâu ra, cô cũng không biết nên trả lời thế nào, đành ậm ừ cho qua chuyện rồi vội vã đi về.

Xe đi được một đoạn đường, Hoài Nguyệt ngồi tính thời gian rồi đột nhiên nghĩ ra có thể Cơ Quân Đào còn đói: “Anh đã ăn cơm chưa?”

Từ lúc lên xe, cô vẫn không nói lời nào, Cơ Quân Đào đang lo không biết nên làm thế nào, đột nhiên thấy cô hỏi liền đáp vội: “Chưa”. Trả lời xong liền lập tức hối hận, vội bổ sung thêm một câu: “Anh không đói”.

Hoài Nguyệt do dự một hồi, thấy mấy nhà hàng ở vùng nông thôn này thật sự không ổn lắm, liền hỏi: “Anh có ăn ngô không? Ngô ở đây ngon lắm, vừa mềm vừa ngọt, ven đường chỗ nào cũng có...” Cô liếc cái logo nho nhỏ nhưng lại là biểu tượng của sự xa hoa trên ngực chiếc áo phông anh mặc, nếu ngồi ăn ven đường bụi bặm quả thật không thích hợp: “Anh dừng lại ở chỗ ngôi nhà trước mặt kia để em xuống mua, anh ăn một, hai bắp, không lại hạ đường huyết vì đói”.

Lúc này Cơ Quân Đào mới để ý hai bên đường hầu như trước cửa nhà nào cũng có một chiếc nồi lớn đựng đầy ngô luộc nóng hổi. Có lẽ người

vùng núi cũng biết người thành phố thích các loại thực phẩm xanh này, có rất nhiều người đã phải dừng xe vì mùi ngô luộc thơm nức mũi.

Anh dừng xe theo lời cô rồi cùng cô xuống xe đi vào nhà người ta. Nhìn dáng vẻ tuấn tú, lịch thiệp của anh, Hoài Nguyệt vô thức muốn ngăn lại nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại không nói nữa. Cô cúi xuống chiếc nồi lớn trước cửa, chọn một bắp ngô nhìn tương đối non, cầm lên ngửi ngửi rồi bóc lớp vỏ ngoài đưa cho anh.

“Em không ăn à?” Cơ Quân Đào cầm lấy, sau đó bẻ non nửa bắp ngô đưa cho cô: “Em cũng ăn một chút đi”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt, chần chừ nhận lấy. Ngô rất thơm, cắn một miếng quả nhiên vừa ngọt vừa mềm. Bà già bán ngô cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, mặt Hoài Nguyệt càng đỏ hơn, cô quay người nhìn ra ngoài đường.

Lúc bẻ ngô đưa cho Hoài Nguyệt, vốn Cơ Quân Đào cũng không suy nghĩ gì nhiều, chẳng qua là vì anh không quen ăn một mình trước mặt phụ nữ. Nhìn thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt, anh mới nhận ra hành động này quả thật cũng hơi mập mờ. Lúc này thấy dáng người xinh đẹp của cô đứng bên ruộng ngô, trong lòng anh lại cảm thấy rất xúc động. Cố đè nén sự xao động trong lòng xuống, Cơ Quân Đào hỏi: “Đậu Đậu ở đây có vui không?”

“Vui lắm, vốn em còn sợ nó không quen, không ngờ nó lại như cá gặp nước. Mới ở đây một tuần mà tất cả già trẻ trong thôn đều biết nó và gọi nó là cậu bé váng đậu”. Nụ cười nở trên môi Hoài Nguyệt, nói đến Đậu Đậu, sắc mặt cô đã trở nên tự nhiên hơn nhiều.

“Cái gì mà váng đậu?” Cơ Quân Đào không hiểu.

“Lúc đầu em cũng nghe không hiểu, hỏi ra mới biết thì ra có một hôm nó gặp một bà lão rất già trên đường, nó bảo mặt bà già đó nhẵn như váng đậu, thoáng cái cả thôn đã biết rồi. Suốt ngày có người cười đùa kéo da mặt

mình hỏi nó xem mặt mình giống cái gì”, Hoài Nguyệt nói: “Già trẻ lớn bé ở đây đều coi nó như bảo bối, giờ nó còn nghịch hơn trước nhiều”.

“Đậu Đậu là một đứa bé thông minh, nó biết mọi người thích nên mới nghịch như thế”, Cơ Quân Đào ý tứ sâu xa: “Thông minh hơn mẹ nó”.

Hoài Nguyệt quay mặt qua chỗ khác, một hồi lâu mới nói: “Nó là trẻ con không hiểu chuyện, cuộc sống đâu có thoải mái như vậy. Trước kia mẹ nó không biết, sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy bây giờ mẹ nó mới biết, cho nên không thể không cẩn thận từng chút một được”.

Cơ Quân Đào chỉ nhìn cô không lên tiếng. Hiển nhiên cô ấy cũng không ghét mình nhưng lại không chịu chấp nhận mình, chắc chắn phải có nguyên nhân. Nếu như thực sự vì bệnh tình của mình, thì có phải chỉ cần mình sống khỏe mạnh để cô ấy nhận ra mình đang bình phục, như vậy một ngày nào đó cô ấy sẽ có thể yên tâm ở bên mình hay không?

Hai người yên lặng nhìn một chiếc xe con chạy qua rất nhanh cuốn theo một đám bụi đường.

“Sao thế em?” Cơ Quân Đào để ý thấy sắc mặt Hoài Nguyệt hơi thay đổi.

“Chiếc xe đó trông quen quen”, Hoài Nguyệt dừng lại một lát: “Chúng ta đi thôi”. Đó là xe của Lỗ Phong, cô chắc chắn không nhìn lầm. Nhìn thấy Lỗ Phong chạy đến thôn Thanh Sơn, nhớ đến lời giáo sư Tần, cô không thể không nghi ngờ anh ta đến đây là vì mình.

Cơ Quân Đào hơi nhếch môi. Chúng ta? Đúng là nghe mà vui như mở cờ trong bụng.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hoài Nguyệt vừa mới đến cơ quan đã bị Phó Tổng biên tập Lưu gọi vào văn phòng. Thấy ông ta cười như Phật Di Lặc, Hoài Nguyệt thầm lo lắng.

Quả nhiên ông ta cười tíu mắt nói với cô: “Có nhiệm vụ của Ban Ngoại vụ giao, năm nay tòa soạn chúng ta sẽ phải đứng ra tổ chức trại hè thiếu niên Hoa kiều mang tên “Chuyến đi Hoa Hạ”, thời gian mười ngày, ngày mai khai mạc. Chuyện này chủ yếu là do công ty lễ nghi làm, văn phòng chúng ta cũng phải đưa mấy người sang hỗ trợ. Bây giờ tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong nhưng tối hôm qua đột nhiên bà ngoại của Tôn Hiếu Luy mất, cô ấy phải về quê chịu tang. Hiện nay chưa tìm được người thay thế nên lãnh đạo tòa soạn đã bàn bạc và quyết định điều cháu sang làm thay cô ấy vài ngày”.

Hoài Nguyệt cau mày nói: “Cháu vốn không hiểu gì về việc này, chuyện xảy ra đột ngột quá, sợ rằng không làm được việc”.

“Không sao, không sao, các công việc cụ thể do Chủ nhiệm Trưởng của văn phòng công ty lễ nghi chịu trách nhiệm. Công việc của Tôn Hiếu Luy là phụ trách đối ngoại, phải liên lạc với các đơn vị và cá nhân đến tham quan trước một ngày. Thực ra tất cả đều đã liên lạc xong từ sớm rồi, còn có cả hướng dẫn viên giúp đỡ cháu nữa, không có việc gì khó khăn đâu”.

Hoài Nguyệt không hiểu, hỏi: “Có mỗi việc như vậy mà văn phòng tòa soạn còn phải cử một người sang à? Việc này thì ai làm mà chả được?” Cô rất khó chịu, mình là biên tập viên mà, tại sao lại bị biến thành nhân viên tạp vụ của văn phòng? Mà còn không bằng tạp vụ nữa, chỉ là dự bị của tạp vụ thôi.

“Chuyện gấp quá, mọi người đều bận việc, không ai chịu nhận cả. Hơn nữa lãnh đạo cũng không yên tâm, sợ vội vàng quá lại hỏng chuyện. Cháu cũng biết những việc do Ban Ngoại vụ giao xuống như thế này mình làm tốt thì cũng là chuyện bình thường, nhưng chẳng may làm không tốt thì kiểu gì cũng sẽ bị khiển trách. Ban Biên tập của chúng ta vốn đã chẳng còn lại bao nhiêu người. Chương trình lần này lại toàn là trẻ con, giáo viên dẫn đội cũng đều là thanh niên, đám người có tuổi như các chú đã có khoảng cách thế hệ với bọn họ rồi, vì vậy cháu đi là hợp nhất. Vả lại bọn trẻ con vốn thích những cô phụ trách xinh đẹp!”

Hoài Nguyệt nhận nhiệm vụ rồi rầu rĩ rời khỏi văn phòng. Trời thì nóng, phải chạy tới chạy lui với một đám trẻ con chắc chắn sẽ rất mệt. Càng nghĩ lại càng thấy tủi thân, bây giờ mình trở thành đối tượng để người ta dè dặt cười cợt rồi.

Trần Thụy Dương có việc tìm đến Phó Tổng biên tập Lưu, gặp Thương Hoài Nguyệt ngoài cửa văn phòng, thấy cô ủ rũ đi ra liền hỏi: “Anh Lưu, Hoài Nguyệt sao thế? Hình như cô ấy không vui à?”

Phó Tổng biên tập Lưu kể lại đầu đuôi một lượt, Trần Thụy Dương nhún mày nói: “Văn phòng hết người rồi à? Cô ấy chưa bao giờ làm việc hành chính cả, quả thật không thích hợp chút nào”.

Phó Tổng biên tập Lưu nói: “Mấy người trẻ tuổi trong văn phòng đều đi hết rồi, còn lại toàn người già, người xấu người ta nhìn ngứa mắt. Chủ nhiệm Trương đã chỉ định Hoài Nguyệt, không phải cô ấy còn kiêm Phó Chủ nhiệm văn phòng sao? Anh ấy nói cho Phó Chủ nhiệm Thương đến giải quyết là được. Có trọng trách, mọi người đều phải gánh vác mà, tôi cũng không cách nào từ chối được. Vả lại, cô gái này ngoại hình xinh đẹp, ai nhìn cũng thích”.

Trần Thụy Dương cảm thấy không vui: “Bao giờ Tôn Hiếu Luy về thì thay chỗ Hoài Nguyệt luôn, một tay viết anh Trương cũng phải khen ngợi,

sao có thể làm nhân viên tạp vụ được chứ. Lát nữa anh ấy phải nói chuyện với tôi mới được”.

Phó Tổng biên tập Lưu gật đầu đồng ý.

Trần Thụy Dương trở lại văn phòng, lật quyển lịch làm việc của mình ra xem. Ngày đầu tiên lãnh đạo Ban Ngoại vụ đến trại hè đọc bài phát biểu trong lễ khai mạc, đương nhiên anh phải đi theo. Hai ngày sau lại vướng bận vào lịch gì. Anh thử tìm lịch tổ chức trại hè, chỉ đơn giản gồm du lịch và mấy lớp thư pháp Hán ngữ, tất cả đều được tổ chức tại thành phố này và mấy thành phố lân cận. Ngày thứ hai là tham quan bảo tàng, còn có lịch đi tham quan phương pháp làm giấy kiểu cổ truyền, chắc cũng không có gì mệt lắm. Bằng không mới từ Vân Nam về đã phải chạy theo một đám trẻ con như vậy thì tấm thân gầy yếu đó sẽ không chịu nổi mất. Nghĩ tới đây, anh chợt thấy lo lắng vô cùng, chén nước trên tay sánh một ít ra ngoài. Trần Thụy Dương vừa lấy giẻ lau vừa sững sờ, tại sao mình lại bất giác nghĩ đến cô ấy nhỉ?

Sau một ngày tham dự trại hè, chút bất mãn ban đầu trong lòng Hoài Nguyệt đã lập tức tan thành mây khói. Nhân viên công tác và các giáo viên dẫn đội đều là thanh niên, tính ra cô còn là người lớn tuổi. Những người trẻ tuổi này đều vui vẻ, cởi mở, nhiệt tình, suốt ngày gọi “chị Hoài Nguyệt, chị Hoài Nguyệt” rất thân thiết. Quan hệ giữa mọi người nhanh chóng trở nên gần gũi. Còn đám trẻ con, nhỏ nhất bảy tuổi, lớn nhất mười bảy tuổi, nói tiếng Trung bập bẹ, thấy cái gì cũng tò mò, còn tinh nghịch gọi cô là chị Hằng. Nhìn những gương mặt tươi cười đáng yêu của bọn trẻ, bất giác cô lại coi đám trẻ này như Đậu Đậu nhà mình.

Trại hè được tổ chức tại một trường trung học tư thục. Sau bữa cơm tối là một buổi liên hoan nho nhỏ. Vì bọn trẻ con được thông báo từ trước là phải chuẩn bị tiết mục sở trường của mình nên các tiết mục diễn ra liên tục, không bị ngắt quãng. Bầu không khí rất sôi động. Hoài Nguyệt và hướng

dẫn viên cùng nhau bàn bạc các công việc của ngày hôm sau rồi đi qua sân thể dục đến hội trường.

Ánh trăng rất đẹp, sao sáng đầy trời, tiếng hát và tiếng cười từ hội trường vọng lại xa xa. Hoài Nguyệt cất tiếng hát khe khẽ, cảm thấy thoải mái hơn bất cứ lúc nào.

Cách đây chưa lâu, chính mình cũng là một thiếu niên giống như bọn họ, vui vẻ không biết đến u sầu là gì, tin rằng tất cả mọi người trên thế giới đều toàn tâm toàn ý yêu mình. Mà khi đó mình quả thật cũng được mọi người thương yêu hết lòng bao gồm bố mẹ, giáo viên, bạn bè. Có lẽ một cô bé dịu dàng xinh đẹp lại còn thông minh như cô là ước mơ của rất nhiều cậu bé. Ngày nào cô cũng nhận được thư tình trong ngăn bàn, ngày lễ nào cũng nhận được đủ loại sôcôla. Đáng tiếc là khi đó cô không hiểu gì hết, sôcôla thì chia sẻ với các bạn thân, thư tình bị mẹ vợ vơ tịch thu như gặp đại địch, còn cô thì vẫn thản nhiên đứng bên cạnh nhìn mẹ mà không nghĩ ngợi gì.

“Ôi!” Cô thở thật dài, có phải vì lúc đó cô quá ngây thơ nên trời mới phải trừng phạt sự vô tình của cô, khiến con đường đi của cô bây giờ trở nên gian nan như thế?

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương đuổi theo phía sau: “Sao lại đi dạo sân bóng một mình mà không tham dự liên hoan với mọi người?”

“Em đang định tới đó đây”. Hoài Nguyệt mỉm cười với anh: “Giám đốc Trần không yên tâm về công việc ở đây hay sao mà buổi tối vẫn còn tới thể này?”

“Nhàn rồi không có việc gì nên đến xem thế nào”. Trần Thụy Dương cúi đầu nhìn, Hoài Nguyệt mặc một chiếc váy liền áo không tay màu tím nhạt. Một cơn gió đêm nhẹ thổi qua, chất vải mỏng manh mềm mại dán sát vào người, để lộ những đường cong lung linh đẹp đến mê hồn dưới ánh trăng, đủ khiến tim người ta đập thình thịch.

Anh hơi bối rối thu ánh mắt lại, ho một tiếng, hỏi: “Phải chạy đi chạy lại suốt ngày có mệt không?”

“Cũng bình thường ạ! Trước kia em cũng chưa bao giờ được xem quá trình làm giấy cả, hôm nay được tận mắt theo dõi, cảm thấy rất thú vị. Còn có bọn nhỏ nữa, đứa nào cũng rất đáng yêu. Cả bọn tranh nhau gọi em là chị Hằng, tinh nghịch không khác gì Đậu Đậu”. Hoài Nguyệt nói, rất hưng phấn: “Có một cậu bé đến từ New Zealand, mới bảy tuổi, tên tiếng Anh là Tom, tên tiếng Trung là Giả Bảo Ngọc. Nó nói ông nội rất thích Hồng lâu mộng nên mới lấy cho nó cái tên này, em buồn cười chết mất”.

Hoài Nguyệt vừa nói vừa bật cười, hai hàng lông mày cong cong, có vẻ rất vui. Trần Thụy Dương nhìn cô, khóe môi bất giác giãn ra: “Lúc đầu hơi buồn đúng không? Tài nữ của chúng ta cảm thấy tủi thân khi bị cử đi làm tạp vụ?”

“Có một chút”, Hoài Nguyệt thành thật gật đầu, nụ cười vẫn chưa tắt: “Có điều bây giờ em phải cảm ơn sự sắp xếp của lãnh đạo! Cả ngày ngồi trong văn phòng đến ma mị đầu óc, đến chơi với đám trẻ con này, cảm thấy mình cũng trẻ ra bao nhiêu”.

“Em mới bao nhiêu tuổi mà nói cứ như ra vẻ người già thế?” Trần Thụy Dương cười nói: “Mới từ Vân Nam về đã không muốn ngồi văn phòng rồi. Cứ như trẻ con, chơi đến mức không còn muốn làm việc nữa à?”

“Em thích Lê Giang, nghe họ tụng kinh, có cảm giác an yên tự tại, thích mặc váy đỏ thắm đậm sắc hồng trần, nhìn núi tuyết Ngọc Long xa xa, thích xem dòng suối trong vắt chảy qua trước cửa, hư hư thực thực. Cuộc sống cần phải có những cảm giác như vậy. Không nên quá hiện thực nhưng lãng mạn quá cũng không nên, phải vừa thực tế vừa lãng mạn. Chỉ cần thiếu một thứ thôi là cuộc đời sẽ không còn thú vị”. Hoài Nguyệt nói một hồi rồi lại mỉm cười: “Xin lỗi, em lại bắt đầu khoe chữ rồi! Bệnh nghề nghiệp của dân khoa Văn mà, mong lãnh đạo lượng thứ”.

Gương mặt Trần Thụy Dương bị bóng đêm che khuất, một lúc sau mới thấy lên tiếng với giọng khàn khàn: “Không lượng thứ được”.

Mới chỉ một thoáng dịu dàng mà đã làm cho người ta xao xuyến, động lòng, anh sao có thể lượng thứ cho việc cô xinh đẹp như vậy được?

Âm thanh rất nhẹ, rất nhẹ, bị một cơn gió đêm thổi tan, rồi cuộc chẳng ai nghe thấy.

Hai người đi vào hội trường, buổi liên hoan văn nghệ đang đến lúc cao trào. Giả Bảo Ngọc đang líu lười đọc “Lúa nếp là lúa nếp làng, lúa lên lớp lớp như là lúa non” đến toát mồ hôi, mọi người phía dưới thì cười ngặt nghẽo. Hoài Nguyệt chăm chú lắng nghe, lúa nếp không ra lúa nếp, lúa non chẳng thành lúa non mà chỉ thấy lúa lép với lúa lon. Cô cười đến đau bụng, vừa ôi chao vừa ho sặc sụa, còn giơ ngón tay cái lên với Giả Bảo Ngọc trên sân khấu. Trần Thụy Dương nhìn cũng thấy buồn cười, vội tìm một chai nước, đưa cho cô và nói: “Đừng cười nữa, họ đến thế này rồi mà vẫn còn cười!”

Giả Bảo Ngọc nhìn thấy Hoài Nguyệt liền sáng mắt lên, còn chưa đọc xong đã chạy từ trên sân khấu xuống kéo cô lên, vừa đi vừa cầm micro nói: “Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, đây là em họ Lâm Đại Ngọc của tôi”.

Mọi người dưới sân khấu cười bò ra, Hoài Nguyệt cười cười xoa đầu Giả Bảo Ngọc hỏi: “Sao cô lại trở thành em họ Lâm Đại Ngọc của cháu rồi? Không phải cháu vẫn gọi cô là chị Hằng à?”

Giả Bảo Ngọc nghiêm trang hát một câu: “Lâm muội muội từ trên trời rơi xuống” rồi đắc ý nói: “Cô là chị Hằng, không phải là từ trên trời rơi xuống hay sao?”

Hoài Nguyệt liên tục khen cậu bé thông minh, cô thơm má Giả Bảo Ngọc định đi xuống nhưng Giả Bảo Ngọc không nghe, nói: “Mời Lâm muội muội

hát cho mọi người nghe một bài. Song ca Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc được không?”

Hoài Nguyệt nhin cười, cố gắng tỏ ra nghiêm túc: “Giả Bảo Ngọc muốn cùng Lâm Đại Ngọc hát bài gì?”

Giả Bảo Ngọc nói: “Hát bài Vợ chồng chung tay xây tổ ấm, ông nội cháu nói Lâm muội muội nên được gả cho Giả Bảo Ngọc”.

Hoài Nguyệt bật cười, bọn trẻ con lớn lên ở nước ngoài, đúng là học kiểu thập cẩm, thứ gì cũng biết một ít. “Được, chúng ta hát bài này nhé”.

Lần này đến phiên Giả Bảo Ngọc khó xử. Cậu ta vốn không biết hát nhưng lại không chịu tha cho chị Hằng xuống sân khấu, cậu bắt đầu đứng trên sân khấu nhìn xuống để chọn người, chỉ định lên hát thay. Một số giáo viên nam bên dưới tranh nhau giơ tay đòi lên biểu diễn, Giả Bảo Ngọc cố ý tỏ vẻ rất người lớn đi tới đi lui đánh giá các ứng cử viên làm mọi người cười ồ. Trần Thụy Dương cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, anh nhìn Giả Bảo Ngọc với một cảm giác gần như mong mỏi, anh chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình lại muốn được một em bé để ý tới như bây giờ. Nếu được như vậy thì anh sẽ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh người phụ nữ đó để hát lên tâm nguyện của chính mình.

“Chú này!” Giả Bảo Ngọc chỉ vào một thanh niên đứng ở hàng đầu, có thể là một giáo viên dẫn đội: “Chú ấy rất đẹp trai!”

Nam giáo viên trẻ tuổi thoải mái đi lên sân khấu cùng hát với Hoài Nguyệt, giọng hát của Hoài Nguyệt vui tươi, giọng hát của giáo viên nam réo rắt, phối hợp với nhau rất ăn ý làm tiếng vỗ tay bên dưới vang lên không dứt.

Trần Thụy Dương vừa vỗ tay vừa bất mãn nghĩ: “Cái thằng Giả Bảo Ngọc này không biết mắt mũi để đâu, nói thế nào thì mình cũng đẹp trai hơn gã kia cơ mà!” Cực kỳ buồn bực, Trần Thụy Dương lại hối hận vì sao

mình không chen lên phía trước giơ tay, dù sao cũng chỉ là trò đùa, mọi người sẽ chỉ cảm thấy mình làm lãnh đạo rất bình dị, gần gũi, vì sao mình phải chột dạ như vậy làm gì? Thân phận, thân phận, trước sau gì cũng có ngày mình khổ vì cái chữ thân phận này mà thôi.

Không biết vì sao Tôn Hiếu Luy vẫn chưa đến thay ca cho Hoài Nguyệt. Hoài Nguyệt đã theo trại hè trọn mười ngày, đến khi đưa bọn nhỏ lên máy bay rồi trở về Ban Biên tập thì đã là thứ Sáu. Vừa thấy Hoài Nguyệt, Tư Tư đã vội vã hỏi: “Em đi trại hè hay là đi dự hội nghị quốc tế đấy? Vì sao cả điện thoại di động cũng không bật? Hôm nào Cơ Quân Dã cũng tìm em, không biết là có việc gì!”

Hoài Nguyệt nói: “Em cũng đang bức lắm đây, chắc là pin điện thoại của em có vấn đề rồi. Sạc suốt đêm mà gọi một, hai cuộc là lại hết pin rồi. Mấy hôm nay không có thời gian, tối nay phải đi mua cái điện thoại mới thôi”.

Tư Tư trêu chọc: “Rốt cuộc Cơ Quân Dã tìm em có việc gì? Lần trước hỏi thăm chị về lịch trình của bọn em ở Vân Nam, mấy hôm nay ngày nào cũng gọi điện suốt như đòi nợ ấy. Không phải em nợ tiền cô ta đấy chứ?”

Hoài Nguyệt gượng cười nói: “Tiền thì em không nợ, chỉ nợ mấy bữa cơm thôi”. Nhớ tới anh em nhà họ Cơ, cô lại thấy có chút không thoải mái.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hết giờ làm, Hoài Nguyệt đến một cửa hàng sửa chữa điện thoại di động. Mở máy ra mới phát hiện có một điểm tiếp xúc không tốt, nhân viên cửa hàng chỉ loay hoay một lát rồi trả lại máy cho cô: “Còn dùng được một thời gian nữa, có điều cái này cũng cũ quá rồi, hay là đổi một cái mới đi”.

Hoài Nguyệt nghĩ, có bao nhiêu số điện thoại đang lưu trong máy như vậy, giờ đổi điện thoại khác lại phải nhập lại tất cả, nên lắc đầu đi ra khỏi cửa hàng, về đến nhà, nhớ đến việc Cơ Quân Dã gọi điện thoại, cô vội vã sắp xếp lại một số đồ đạc mang về từ Vân Nam. Toàn bộ đều là những thứ định mang về căn nhà ngoại ô. Hoài Nguyệt đang chuẩn bị đi ra cửa bắt xe thì điện thoại của Cơ Quân Dã lại gọi tới.

Thì ra mấy bữa nay Cơ Quân Đào cảm lạnh, sợ lây bệnh cho bà bầu Cơ Quân Dã này nên không chịu cho cô và A Thích đến thăm. Cơ Quân Dã lo lắng cho bệnh tình của anh trai, muốn hỏi một chút xem cuối tuần Hoài Nguyệt có về không thì qua xem bệnh tình nặng đến đâu giúp cô.

Hoài Nguyệt biết lời này của Cơ Quân Dã nhiều nhất cũng chỉ có 50% là sự thật, nói không chừng còn không được đến 50%. Cô ấy có thai không thể đi thăm người bệnh được chẳng lẽ A Thích cũng không thể đến sao? Có điều vừa rồi mình vội vã thu dọn đồ đạc để về ngoại ô như vậy là vì cái gì? Cô không dám nghĩ thêm, bây giờ đã được Cơ Quân Dã nhờ thì càng có cơ lừa mình dối người.

Lúc Hoài Nguyệt về đến căn nhà liền kề thì đã gần chín giờ tối, Cơ Quân Đào đang rầu rĩ ngồi ngẩn người dưới hành lang. Tuy trong nhà có lắp điều hòa nhưng cả ngày ở trong nhà cũng không thoải mái, thừa dịp buổi tối có

gió, Cơ Quân Đào liền ra ngoài ngồi hít thở. Lần này Cơ Quân Dã không hề lừa Hoài Nguyệt, quả thật Cơ Quân Đào đang bị cảm lạnh, mặc dù không nghiêm trọng nhưng anh chẳng muốn gặp ai nên cũng không cho Cơ Quân Dã và A Thích tới nhà ẩm ỉ khiến anh thêm đau đầu.

Cơ Quân Đào bị ốm, thân nhiệt hơi cao, ăn uống rất kém. Anh muốn thấy một người, nhớ giọng nói dịu dàng, gương mặt dịu dàng của cô, nhớ bàn tay ấm mềm của cô dán vào da thịt mình, nhớ đôi môi ngọt ngào và thân thể thơm nức của cô. Lúc ôm cô vào lòng, anh cảm thấy vô cùng yên tâm, cực kỳ vui vẻ.

Tiếc là cô không trở lại.

Từ sau khi đón cô từ Thanh Sơn về, anh cũng chưa từng gặp lại cô. Chủ nhật trước, căn nhà bên cạnh vẫn đóng chặt cửa, còn tuần này thì sao? Có lẽ cô ấy cũng không về. Anh đã gọi điện thoại cho cô nhưng điện thoại của cô luôn tắt máy. Cô lại muốn chạy trốn sao? Khi anh vừa nhìn thấy một tia hy vọng thì cô lại biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi như lần trước.

Cơ Quân Đào thờ ơ ngắm vườn hoa nhà mình, mấy chậu cảnh bị Cơ Quân Dã cắt tỉa không còn ra hình thù gì, nửa chết nửa sống, đứng thẳng trước sân với một tư thế cực kỳ khôi hài. Trong mắt cô, tình yêu của anh cũng tỏ ra dở ông dở thằng, khôi hài như vậy hay sao?

Biết rõ cô không yêu nhưng anh lại không khống chế được sự nhớ nhung của mình. Phải chăng anh đã tẩu hỏa nhập ma? Từ sau đêm đó anh cảm thấy mình thật sự phát điên vì cô rồi. Một người như vậy, người mà anh đã yêu thầm từ lâu, người phụ nữ đã thể hiện tất cả các mặt dịu dàng, nhiệt tình, then thừng, can đảm, quan tâm, buông thả trước mặt anh, gương mặt xinh đẹp, thân thể mê hoặc, một sự kết hợp hoàn mỹ như thế, trừ phi anh không phải đàn ông, nếu không thì sao có thể không điên đảo thần hồn vì cô cho được?

Lúc cô đứng trước mặt anh, thậm chí anh còn không dám chạm vào một ngón tay cô vì sợ cô không vui, càng sợ mình sẽ không không chế được mà ôm cô vào lòng. Anh chỉ có thể đứng bên cạnh quyến luyến nhìn cô, cảm thấy chân tay vô cùng thừa thãi. Anh nhớ tới lời Tiểu Dã nói, quả thật anh đã mắc một loại bệnh còn đáng sợ hơn bệnh trầm cảm, căn bệnh này có tên là Thương Hoài Nguyệt.

Cơ Quân Đào hơi oán hận, đã không yêu thì tại sao còn nhìn mình với ánh mắt dịu dàng như vậy, hôn mình bằng đôi môi dịu dàng như vậy, quấn quanh mình bằng thân thể dịu dàng như vậy? Bây giờ anh đã chìm sâu vào rồi nhưng cô lại liên tục rút lui. Anh rất muốn bắt được cô để hỏi cho rõ ràng, chẳng lẽ cô thật sự không thích anh một chút nào sao? Nếu thực sự không thích dù là chỉ một chút thì sao lại hôn anh cuồng nhiệt như vậy, hai thân thể sao lại có thể tan vào nhau hoàn hảo như vậy?

Về phía mình, sau lần đó anh cũng cảm thấy hoang mang, cảm thấy khó tin vì tình yêu cố chấp anh dành cho cô. Anh cho rằng đó là sự đói khát hình thành sau một thời gian rất dài không tiếp xúc với phụ nữ. Nghĩ thế, anh tìm đến các quán bar, tìm đến các party. Nhưng những người phụ nữ khác vừa tới gần là anh lại cảm thấy không thoải mái. Ngay cả cô bạn thanh mai trúc mã Vân Vân chơi cùng anh từ thuở nhỏ, anh cũng không thể chịu đựng được việc cô ấy chạm vào người anh. Bất kể một cô gái nào đến gần, cho dù có xinh đẹp, yêu kiều đến mấy thì anh cũng không hề có dục vọng, anh không thể chịu đựng được mùi nước hoa trên người họ, vì vậy đành nhượng bộ lui binh.

Anh chỉ nhớ mùi của cô. Anh nhớ A Thích đã nói anh cần một người phụ nữ đến cứu vớt mình. A Thích nói đúng nhưng cũng không hoàn toàn đúng, chỉ có một người phụ nữ là Thương Hoài Nguyệt mới có thể cứu vớt được anh.

Cơ Quân Đào cảm thấy mình không có hy vọng gì, anh thở dài định đi vào trong nhà.

Mấy ngày nay anh tự nhốt mình trong phòng vẽ cả ngày lẫn đêm, cố gắng giải phóng nỗi đau buồn và sự tuyệt vọng của anh qua từng nét vẽ. Tiểu Dã nói, nếu anh vẫn có thể chăm chỉ như bây giờ thì chắc chắn sẽ nhanh chóng dương danh thiên hạ. Dương danh thiên hạ thì sao? Anh thất vọng nghĩ, có thể đổi được tình yêu của cô ấy không? Anh đứng dậy, nhìn ra con đường nhỏ chạy ngang trước cửa một lần cuối theo thói quen, dụi mắt, lại nhìn lần nữa. Không sai, lần này không phải ảo giác, Hoài Nguyệt đang đeo một chiếc túi to đi tới từ phía cuối con đường nhỏ, hình như cái túi hơi nặng, còn cô thì có vẻ khá mệt.

Không một chút nghĩ ngợi, Cơ Quân Đào chạy xuống bậc thềm, đẩy cổng vườn hoa ra, chạy tới đỡ lấy chiếc túi trên vai cô. Thật sự hơi nặng, anh không vui hỏi: “Em đến đây bằng gì?”

Hoài Nguyệt bị hành động quá tự nhiên của anh làm cho sửng sờ, buột miệng đáp: “Ngồi xe buýt”.

“Nặng như vậy sao không gọi taxi?” Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói: “Nếu như không gọi được xe thì để anh đến đón em”.

“Cơ tiên sinh”. Trái tim Hoài Nguyệt đập thành thịch, anh ấy nói không câu nệ như vậy làm cô không biết trả lời thế nào.

Cơ Quân Đào trở lại trạng thái bình thường, bất đắc dĩ thở dài nói: “Xin lỗi, anh hơi quá lời, em đừng giận!”

Hoài Nguyệt lấy chìa khóa ra mở cửa, đứng trong phòng khách nhìn Cơ Quân Đào mà cảm thấy chân tay thừa thãi. Cô hơi hối hận vì đã nhận lời với Tiểu Dã.

Cơ Quân Đào đi thẳng vào đặt chiếc túi lên bàn, hỏi: “Em chuẩn bị chuyển nhà hay sao mà mang nhiều đồ thế?”

Hoài Nguyệt nói: “Mấy thứ linh tinh em mua ở Vân Nam, giờ mang đến bày trong nhà thôi. Nghe Tiểu Dã nói anh bị ốm, còn không cho phép cô ấy đến thăm anh nữa. Mấy hôm nay đã đỡ hơn chưa?”

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Chỉ là cảm lạnh thôi mà. Anh thấy người khác là lại không vui, không muốn nó đến đây nên mới lấy cớ như vậy”. Suy nghĩ một chút, sợ cô hiểu lầm nên anh lại vội bổ sung: “Ý anh là nhìn thấy hai đứa nó là anh lại thấy phiền”.

Hoài Nguyệt ờ một tiếng, không biết phải nói gì nữa.

Cơ Quân Đào hỏi: “Em ăn cơm chưa? Anh còn chưa ăn”.

Hoài Nguyệt đáp: “Em cũng chưa ăn”.

“Vậy em đi tắm đi, lát nữa sang nhà anh ăn cơm, để anh đi nấu bát cháo”. Cơ Quân Đào nói xong liền đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt hơi sững sờ, từ bao giờ hai người đã có thể nói chuyện thoải mái như thế? Cô cúi đầu nhìn quần áo trên người hơi nhăn nhúm rồi đi vào phòng tắm.

Tắm xong, Hoài Nguyệt nghĩ hồi lâu xem mặc quần áo gì cho thích hợp. Đồ mặc ở nhà hiển nhiên không được, nếu mặc nghiêm túc quá mà đi ăn cháo thì lại buồn cười. Mở tủ chọn hồi lâu, cuối cùng cô chọn chiếc váy dài mang về từ Vân Nam, lại lấy một hộp trà lài ra, đứng do dự hồi lâu trước cửa nhà Cơ Quân Đào rồi mới thấp thỏm ấn chuông cửa.

Cơ Quân Đào ra mở cửa, thấy Hoài Nguyệt vừa tắm xong, mái tóc dài đen bóng hơi ẩm ướt càng làm làn da trở nên trắng như ngọc, đôi mắt như vẽ, chiếc váy hoa dài với hai dây nhỏ làm thân hình cô càng thêm mảnh dẻ. Cổ cao ba ngón, cả người cô toát ra vẻ xinh tươi làm anh nhìn mà đầu vầng mắt hoa.

Cô cúi đầu, nhìn thấy đôi dép lê đặt bên cạnh tủ giày liền hỏi: “Bây giờ vào nhà phải thay giày à?” Cô nhớ trước kia vào tầng một nhà Cơ Quân Đào thì không phải thay giày vì Cơ Quân Dã thích đi giày cao gót đi tới đi lui trong phòng khách. Chắc là bây giờ đã thành thai phụ chỉ có thể đi giày đế bằng nên quy định ở đây cũng đã thay đổi.

Cơ Quân Đào nói: “Thay từ lâu rồi mà”. Ngụ ý là trách Hoài Nguyệt đã lâu lắm không đến nhà mình.

Hoài Nguyệt làm bộ không hiểu ý, thay dép lê rồi đưa hộp trà trên tay cho Cơ Quân Đào: “Trà lài giúp an thần, uống vào anh sẽ ngủ ngon hơn”. Cô để ý thấy cổ tay anh đã tháo băng gạc để lại một vết sẹo màu hồng nhạt.

Cơ Quân Đào cảm ơn, trong lòng lại nghĩ, anh uống trà lài em tặng thì sẽ càng ngủ không ngon.

Hoài Nguyệt hỏi: “Mấy ngày nay anh đều tự nấu cơm à? Thức ăn thì sao?” Cô biết nhà Cơ Quân Đào có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh nhưng không nấu cơm. Tiểu Dã nói là bởi vì Cơ Quân Đào không muốn người lạ ở trong nhà quá lâu, thà một mình ra quán ăn tạm còn hơn.

“Không có thức ăn, chỉ có cháo trắng thôi”. Cơ Quân Đào nói nhỏ. Anh bắt đầu hối hận. Anh đã đợi cô hai tuần, vì sao lại chỉ làm một chuyện nhàm chán như nấu món cháo này? Anh thích cô, ngày nhớ đêm mong cô tới. Qua thái độ của cô hôm nay thì hình như cô cũng không hề ghét bỏ anh. Cô mặc váy, đẹp như một đóa hoa nở rộ trước mặt anh làm anh không thể nào rời mắt. Có lẽ chính cô cũng không nhận ra, phụ nữ ăn mặc đẹp vì người mình thích, cô mặc đẹp như thế tới gặp anh, vậy trong lòng cô nhất định cũng để ý đến anh.

“Không có thức ăn?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi buồn cười nhìn anh: “Chỉ ăn cháo trắng thôi à? Sao lại chỉ cần cơm, không cần thức ăn giống

Đậu Đậu của chúng ta thế” Nói rồi cô lại bật cười: “Anh đúng là xuề xòa thật đấy”.

Lúc cô cười, hai lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má như ẩn như hiện. Cả gương mặt trở nên cực kỳ sinh động, hàm răng trắng tinh, đôi môi như phấn hồng. Cơ Quân Đào nhớ lại lần trước, cũng ở trước cánh cửa này, cô khóc trong lòng anh, nước mắt ướt nhẹp vai áo anh. Trong nước mắt của cô, anh đã lạc mất linh hồn.

“Có lúc anh thật muốn mình là Đậu Đậu”, anh thì thầm kéo Hoài Nguyệt vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô: “Để ngày nào cũng được ôm em, hôn em như vậy”.

Hoài Nguyệt không biết tại sao tình hình lại đột nhiên trở thành như vậy. Trong phút chốc, cô đã bị Cơ Quân Đào ôm vào lòng, ôm rất chặt. Lưỡi anh tách hàm răng cô ra, thoải mái thăm dò khắp mọi nơi trong miệng cô, rất gấp gáp như đã chờ đợi từ lâu. Sự nhiệt tình này khiến cô không thể chống đỡ được, cô lập tức thua trận, quăng mũ cời giáp.

“Hoài Nguyệt, em đã ở đâu thế? Anh không tìm được em nên gần như phát điên. Em hư lắm, suốt ngày em chỉ biết chạy trốn, em làm anh phát bệnh rồi, em phải chịu trách nhiệm”. Bàn tay Cơ Quân Đào nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cảm nhận thân thể vô cùng thanh thoát của cô qua lớp váy mỏng, vừa hôn cô vừa lẩm bẩm nói: “Giờ còn mặc đẹp như vậy nữa, em muốn hại chết anh đúng không?”

Vì sao cô không trở lại? Vì sao cô không chịu tiếp nhận anh? Tất cả những vấn đề đã hành hạ anh đến kiệt sức này bây giờ đều bị anh ném lên chín tầng mây. Đứng trước người phụ nữ mình vẫn mong nhớ ngày đêm, anh sẵn lòng vứt bỏ sự rụt rè, vứt bỏ sự tỉnh táo, thậm chí vứt bỏ cả lòng tự tôn. Anh cũng thoải mái không còn suy nghĩ đến bệnh tình của mình nữa, anh chỉ muốn ôm cô trong lòng như vậy, dùng toàn bộ tình yêu của mình để giam cầm cô lại, không cho phép cô rời khỏi anh thêm một lần nào nữa.

Hoài Nguyệt bị anh ôm trong lòng rất chặt không thể nào nhúc nhích, thân thể cô trong nháy mắt bị anh đốt cháy. Chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Ngay cả người lão luyện tình trường như Lỗ Phong cũng không thể làm cô nhanh chóng tiến vào trạng thái sẵn sàng như thế. Vậy mà chỉ một nụ hôn của Cơ Quân Đào đã khiến thân thể cô có phản ứng.

Cô ôm lấy eo anh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt anh. Thì ra xúc giác cũng có trí nhớ, tất cả mọi cảm giác của buổi tối hôm đó lại một lần nữa hiện lên rõ ràng, ngón tay cô đã quen thuộc và lưu luyến thân thể này như vậy.

Lúc này cô đã quên tất cả do dự và băn khoăn của mình. Người đàn ông trước mắt này thích cô, yêu cô, đam mê thân thể cô. Còn cô là một người phụ nữ bình thường, sau cái đêm mặn nồng lần trước, thân thể phụ nữ của cô lại một lần nữa thức tỉnh. Cô cũng cần sự vuốt ve của một người đàn ông.

Sự vuốt ve của Hoài Nguyệt mang lại sự tự tin rất lớn cho Cơ Quân Đào. Anh đưa tay tắt đèn phòng khách, từ từ kéo khóa sau lưng váy cô xuống, cởi chiếc váy trên người Hoài Nguyệt ra rồi vùi đầu vào trước ngực cô.

Nụ hôn cháy bỏng làm thân thể Hoài Nguyệt mềm nhũn như một cánh hoa. Cô leo lên người anh, bất giác phát ra tiếng rên rỉ làm Cơ Quân Đào gần như phát điên. Ánh trăng từ cửa sổ tràn vào phòng như nước suối, dường như phủ một tấm lụa mỏng manh lên hai thân thể khiến cả hai càng trở nên đẹp đẽ hơn.

“Hoài Nguyệt, anh muốn em, muốn đến chết đi được”. Cơ Quân Đào khẽ cắn lên vai Hoài Nguyệt, âm thanh như vỡ vụn.

“Thả em xuống đi”, Hoài Nguyệt thở gấp: “Để em nguội một chút đi, em nóng quá”. Hoài Nguyệt cảm thấy mình sắp cháy thành tro vì nụ hôn của anh. Hai người bọn họ đều đang bùng cháy. Thôi được, vậy hãy cùng nhau

cháy thành tro đi, trong anh có em, trong em có anh, tuy hai mà một. Lúc này cô không nghĩ gì nữa, không nghĩ đến bệnh tình của anh, không nghĩ đến cuộc sống sau này. Trong đầu chỉ có duy nhất sự thân mật khăng khít khi ở bên nhau trong giây phút này.

Cơ Quân Đào nghe lời, nhẹ nhàng đặt cô xuống nền nhà mát lạnh. Nền đá cẩm thạch màu đen, thân thể trắng muốt sáng lung linh dưới ánh trăng. Anh hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người cô, cảm nhận thân thể mềm mại, ấm áp của cô nhẹ nhàng run rẩy dưới nụ hôn quyến luyến mê say của anh. Mồ hôi từ người anh rơi xuống thân thể đẹp đẽ bên dưới, hòa làm một với mồ hôi trên người cô.

“Không được”. Cô cảm thấy bờ môi ấm áp của anh vẫn đang trôi dần xuống bên dưới, cô làm sao có thể chịu đựng được sự mơn trớn dịu dàng như vậy.

Bàn tay rất đẹp của anh dịu dàng ôm vòng qua eo cô như trả lời, môi anh vẫn không dừng lại.

Mũi chân Hoài Nguyệt căng cứng, cô cố gắng kìm nén tiếng hét sắp bật ra khỏi miệng lại, tiếng rên rỉ đứt quãng vỡ vụn như những nốt nhạc nhảy múa dưới ánh trăng, tạo nên bản nhạc nguyên thủy nhất và cũng xúc động nhất của loài người trong đêm tối.

Hoài Nguyệt co chân lại, quấn chặt eo anh, toàn thân linh hoạt đón nhận sự cuồng nhiệt của anh. Thân thể cô thực hiện một vũ điệu làm cho anh được tận hưởng sự vui vẻ không gì sánh bằng. Người đàn ông ngoài lạnh trong nóng này đã kìm nén quá lâu, quá lâu rồi. Trước mặt cô, lần nào anh cũng gác lại sự kiêu ngạo của mình để chiều theo cô, điều này làm cô vừa hoảng hốt lại vừa không thể không cảm thấy thương hại anh. Cô một lòng muốn trả lại gấp đôi những gì anh đã âu yếm dành cho mình.

“Anh cứ như vậy thì em biết phải làm thế nào đây?” Cô thở dài nói. Những gì đang diễn ra chắc gì đã tốt?

“Hoài Nguyệt, không được trốn tránh nữa. Anh yêu em, em phải tin tưởng anh”.

“Em tin anh, em chỉ không tin chính mình thôi”. Nhưng nửa câu sau Hoài Nguyệt nói quá nhỏ nên Cơ Quân Đào không nghe thấy.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Sáng nay Hoài Nguyệt tỉnh dậy muộn hơn bình thường. Hết Vân Nam lại đến trại hè, cô chạy suốt ngày như ngựa không dừng vó, thật sự đã quá mệt mỏi. Người đàn ông hiện đang ôm cô còn khiến cô mệt hơn.

Xem ra trong chuyện giường chiếu, đàn ông luôn có khả năng không cần học mà vẫn biết. Lần trước, thân thể vẫn còn cứng nhắc, cần được khuyến khích, dẫn dắt và thậm chí là mê hoặc từng bước. Vậy mà lần này, từ nô lệ, anh đã hoàn toàn biến thành tướng quân. Hoài Nguyệt nhớ đêm qua mình thực sự không có sức chống đỡ, đành để mặc anh công thành chiếm đất, nghĩ lại cô bỗng dưng thấy mặt hơi nóng. Một trận hoan ái đến tận cùng làm thân thể cô trở nên cực kỳ mềm mại, sự đụng chạm và những nụ hôn quyến rũ đó làm mỗi tấc da trên cơ thể cô đều trở nên sinh động và mẫn cảm. Không ngờ sau khi ly hôn, cô lại có thể cảm nhận được cái gọi là sự thỏa mãn đến tận cùng còn hơn cả trước đây. Cô nhớ tới lời nói của Viên Thanh khi làm nhục mình mà cười khổ. Xem ra giữa tình nhân với tình nhân thật sự có thể thăng hoa.

Tình nhân? Cô bị cái từ đột nhiên xuất hiện trong đầu này làm giật mình. Cô sắp trở thành tình nhân của Cơ Quân Đào sao? Cái từ trước kia cô vẫn xem thường này bây giờ lại làm cô phải suy nghĩ nghiêm túc.

Anh và cô đều độc thân. Từ góc độ đạo đức và pháp luật đều không có bất cứ vấn đề gì. Nếu có vấn đề thì nó cũng chỉ nảy sinh trong tâm lý của cô mà thôi. Bởi vì Thương Hoài Nguyệt trước kia thật sự quá ngoan nên không thể giải quyết được vấn đề cô đang gặp phải bây giờ.

Hoài Nguyệt thở dài, quả nhiên trên đời này không phải chuyện nào cũng như ý được. Nếu Cơ Quân Đào không bị bệnh trầm cảm thì đây sẽ là một việc hoàn mỹ biết bao. Anh ấy thích mình, cũng nhất định sẽ không bạc đãi Đậu Đậu, một nhà ba người, hoặc tương lai còn có thể là bốn người, đó sẽ là một gia đình rất tuyệt vời. Có điều nếu như anh không bị bệnh này thì có lẽ cũng không cố chấp yêu mình như vậy. Một người đàn ông tốt như vậy đâu đến lượt một phụ nữ ly hôn như cô có được. Cô nhẹ nhàng hôn lên cánh tay anh. Nếu vậy thì tất cả những thứ này là cô lấy trộm mà có được sao?

Cô từ từ rời khỏi vòng tay anh, ngồi dậy, đưa một chân ra khỏi chăn rồi mới rút nốt chân kia ra chuẩn bị xuống giường. Trên người không có một mảnh vải, nhờ vào tia nắng le lói chiếu vào qua khe hẹp trên rèm cửa sổ, quả nhiên cô lại nhìn thấy chiếc váy dài đó của mình trên giá áo. Người đàn ông này bao giờ cũng nhớ thu dọn hết tất cả cho cô.

Cô quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh và giật nảy vì phát hiện Cơ Quân Đào đang nằm trên giường nhìn mình chăm chăm không chớp mắt. “Em lại định bỏ trốn đấy à?” Giọng nói của anh khàn khàn, có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Hoài Nguyệt vội kéo chăn che trước ngực, then thùng hỏi: “Anh dậy rồi à?”

“Ờ”, Cơ Quân Đào ngồi dậy chỉnh lại chăn cho cô, ôm cô vào lòng rồi cúi đầu hỏi: “Em định đi đâu?”

“Về nhà tắm rửa”, Hoài Nguyệt đỏ bừng mặt. Trong phòng rất tối nên anh cũng không nhìn thấy được vẻ xấu hổ của cô.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, chỉ đặt cằm lên hõm vai cô, hơi thở hơi nặng nề.

Hoài Nguyệt nhớ ra anh còn đang cảm lạnh, cô đưa tay sờ trán anh thấy hơi nóng, hốt hoảng nói: “Anh sốt à? Thế nào? Có khó chịu không? Có cần uống thuốc không?”

Cơ Quân Đào không nhúc nhích: “Không sao, chẳng qua vì anh không ngủ được thôi”.

Hoài Nguyệt thầm giật mình. Sau một trận vận động tốn thời gian hao sức lực như vậy, không phải đàn ông đều ngủ rất say hay sao? Ngay cả như vậy cũng không thể ngủ một giấc tử tế, có thể tưởng tượng bình thường chất lượng giấc ngủ của anh tồi đến mức nào. Cô bật đèn bàn, phát hiện quả nhiên hai mắt Cơ Quân Đào đầy tơ máu, vẻ mặt rất mệt mỏi. Cô không khỏi cảm thấy xót xa: “Ngủ không tốt có thể uống thuốc mà, hoặc nói chuyện với em cũng được, sao lại thức một mình như thế, mệt lắm đúng không?”

“Anh không muốn ngủ quá say, may là anh không ngủ mất”. Cơ Quân Đào ôm chặt cô: “Lần trước anh ngủ say quá, sau khi tỉnh lại đã vô cùng hối hận. Hôm nay nếu anh không tỉnh dậy thì sẽ lại có thêm rất nhiều ngày không được nhìn thấy em, đúng không?”

Giọng nói của anh có quá nhiều khát vọng và cảm giác không cam lòng, Hoài Nguyệt nghe mà rớt nước mắt. Người đàn ông đơn thuần và bướng bỉnh như trẻ con này lại một đêm không dám ngủ vì cô. Lòng cô như bị thứ gì đó đập thật mạnh, chỉ cảm thấy đau, đau đến mức nghẹt thở.

Sau vài giây, Hoài Nguyệt cảm thấy bình tĩnh hơn, mới hơi quay mặt sang, nhẹ nhàng cọ má Cơ Quân Đào, dịu dàng nói: “Hôm nay không phải em muốn chạy. Em chỉ muốn về nhà tắm rửa thôi. Ở đây không có quần áo thay”.

Cơ Quân Đào ôm cô: “Hoài Nguyệt, ngoan nào, không được chạy nữa nhé! Mỗi lần em chạy đều biến mất hơn mười ngày, anh ở đây chờ đến lúc

gần như không chờ được nữa. Có thể em chưa bao giờ chờ một người nào như vậy. Không biết bao giờ cô ấy về, không biết cô ấy có về không, vừa hy vọng lại vừa tuyệt vọng”.

Hoài Nguyệt lặng lẽ lau nước mắt: “Đương nhiên cô ấy sẽ về, nơi này là nhà cô ấy mà. Anh bị ốm nên mê sảng rồi, mau ngủ đi. Em về nhà tắm một cái rồi quay lại nấu cơm, làm mấy món thật ngon, đợi anh tỉnh rồi chúng ta ăn”.

Cô đứng dậy mặc quần áo rất nhanh, cho anh uống chút nước, nhìn anh chui vào chăn rồi vội vàng về nhà. Nếu như không về ngay, cô sợ mình sẽ buột miệng nói chính mình cũng không muốn rời khỏi anh chút nào.

Về đến nhà, Hoài Nguyệt nằm trong bồn tắm, lòng rối bời không sao bình tĩnh được. Trong đầu luôn nghĩ tới câu nói đáng thương của Cơ Quân Đào: “Có thể em chưa bao giờ chờ một người nào như vậy. Không biết bao giờ cô ấy sẽ về, không biết cô ấy có về không, vừa hy vọng lại vừa tuyệt vọng”. Càng nghĩ nước mắt lại càng trào ra, rơi xuống nước, tạo thành từng vòng từng vòng nước gợn.

Đậu Đậu là con cô, cô không thể bỏ đứa con đã không nhận được bao nhiêu tình thương của cha này, cho nên cô đã quyết định sẽ lựa chọn Đậu Đậu và từ bỏ anh. Nhưng nhìn đôi mắt đầy tơ máu của anh, nghe anh bất lực nói “vừa hy vọng lại vừa tuyệt vọng”, cô cảm thấy mình cũng không có cách nào từ bỏ anh được. Anh giống như một đứa con khác của cô, cũng thiếu tình yêu thương, cũng khao khát được yêu thương, cũng cần được quan tâm và chăm sóc, cô không đành lòng từ chối anh.

Hoài Nguyệt khóc hồi lâu, cảm thấy tâm sự chất chứa trong lòng đã vơi đi một chút mới lên nóc nhà hái mấy quả mướp, lại tìm được một quả bí đỏ đã già trong vườn. Suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy quá ít đồ ăn, cô lại xách túi ra khỏi nhà, định đến siêu thị mua một ít thức ăn nữa.

Vừa mở cổng ra Hoài Nguyệt đã thấy Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhà anh gọi mình. Ngẩng đầu nhìn lên, Cơ Quân Đào đã mở cửa vội vàng chạy ra. Vừa thấy chiếc túi xách trên tay cô, sắc mặt anh lại trở nên khó coi, anh sầm mặt không nói gì.

Hoài Nguyệt biết nhất định là anh thấy mình về nhà quá lâu, bây giờ thấy mình mặc quần áo chỉnh tề, tay cầm túi xách nên hiểu lầm là mình lại định chạy. Vì vậy cô vội vàng giải thích: “Em chỉ muốn đến siêu thị một lát thôi mà. Tối qua anh cũng không ăn cơm, để em nấu vài món ngon cho anh. Đạo này anh gầy hơn trước nhiều”. Đêm qua lúc ôm anh, cô có thể nhận thấy rõ ràng anh gầy hơn, biết nguyên nhân quá nửa là do mình nên cảm thấy rất áy náy.

Nghe vậy, sắc mặt Cơ Quân Đào mới đỡ hơn: “Anh cảm lạnh không ăn được mấy đâu, em nấu cháo cho anh là được. Trời nóng như vậy nên tránh ra ngoài đường”.

Hoài Nguyệt biết anh vẫn không yên tâm để mình đi nên ngoan ngoãn gật đầu chạy về nhà lấy những thứ vừa hái, lại tìm được ít táo đỏ và đậu xanh trong tủ lạnh rồi theo Cơ Quân Đào đi sang nhà anh.

Cơ Quân Đào hơi sốt nhẹ nhưng nhất định không chịu về phòng ngủ, Hoài Nguyệt không làm gì được nên đành phải bắt anh nằm xuống sofa còn mình thì vào bếp nấu nướng. Nhìn bóng dáng cô bận rộn trong phòng bếp, rốt cuộc Cơ Quân Đào cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng bếp, Hoài Nguyệt rửa sạch đậu xanh rồi cho vào ngâm nước, lại cắt non nửa quả bí đỏ, một nửa hấp chín rồi ngâm mật ong bỏ vào tủ lạnh, một nửa gọt vỏ, cắt thành miếng rồi cho vào nồi cơm điện cùng với đậu xanh để nấu cháo. Phát hiện trong tủ lạnh có mộc nhĩ, cô suy nghĩ một lát rồi bỏ vào xào với mướp. Cô không khỏi thở dài, không ngờ lúc ốm người đàn ông này cũng bám người không khác gì Đậu Đậu.

Dọn dẹp phòng bếp xong, Hoài Nguyệt đi tới phòng khách lấy một chiếc ghế nhỏ ra ngồi xuống cạnh sofa, chăm chú quan sát người đàn ông đang ngủ. Quảng mắt hơi thâm, rõ ràng là thiếu ngủ. Hai má lồm vào, gầy hơn trước rất nhiều. Sắc mặt hơi đỏ, hơi thở cũng hơi nhanh, hình như là lại sốt rồi. Cô sờ trán anh rồi lại sờ trán mình, cau mày, chắc là mình vừa làm bếp bận rộn nên hơi nóng, không nhận ra được ai nóng hơn ai. Nghĩ vậy, cô liền cúi đầu chạm trán mình vào trán anh. Hình như trán anh nóng hơn, cô lại cúi xuống thử lần nữa. Đột nhiên cô thấy một cánh tay vòng ra sau lưng, cả người liền đổ xuống người Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào ôm cô, mở mắt mỉm cười nói: “Đồ ngốc, thử nhiều lần như vậy mà còn không biết. Đi lấy cặp nhiệt độ đến đo chẳng phải là sẽ biết ngay sao?”

Hoài Nguyệt giãy giụa thoát ra, sốt ruột nói: “Sao anh còn không ngủ? Cảm lạnh phải nghỉ ngơi thật tốt mới khỏi được”.

Cơ Quân Đào kéo tay cô ngồi dậy, nói: “Đừng giận mà! Anh đã ngủ rồi! Có điều em vừa đến gần là anh lại tỉnh. Thấy chưa, em không thể lén chạy trốn được đâu, anh cảm nhận được hết đấy”.

Thấy anh ngủ chập chờn như thế, Hoài Nguyệt bất đắc dĩ hỏi: “Rốt cuộc anh muốn em thế nào mới chịu ngủ cho đàng hoàng?”

Cơ Quân Đào nhìn vào mắt cô, hỏi: “Em đảm bảo sẽ không chạy chứ?”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Em đảm bảo, sau này cuối tuần, hết giờ làm là em lại về bên này”. Chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Cứ nghĩ đến bóng người cô đơn đứng chờ bên cửa sổ, cô có ở trong thành phố chắc chắn cũng không an tâm.

Khóe môi Cơ Quân Đào khẽ cong lên: “Anh cũng không có việc gì làm nên đang thấy chán đây. Thôi ngày nào anh cũng làm tài xế cho em được không?”

Hoài Nguyệt vội vàng từ chối: “Đừng, đừng, nếu ngày nào một người nổi tiếng như anh cũng đỗ xe trước cửa cơ quan em thì bên đài truyền hình chỗ Duyên Duyên sẽ kéo đến quay phim đấy. Đằng nào trời nóng cũng dậy sớm, em bắt xe buýt đi là được rồi mà”.

Cơ Quân Đào lắc đầu nói: “Vất vả quá. Chúng ta chuyển vào trong thành phố đi. Anh có một căn hộ ở khu Lục Viên, nguyên một tầng, không có ai quấy rầy cả”.

Hoài Nguyệt từng nghe nói về Lục Viên, đó là khu chung cư đắt tiền nhất thành phố này, một mét vuông có giá mấy chục ngàn tệ. Cô nghĩ thầm, mình sao có thể đến đó ở được. Có điều lúc này, nhất định phải đỗ anh ngủ nên cô cũng không nói gì, chuyển đề tài hỏi: “Còn có điều kiện gì nữa không?”

Cơ Quân Đào nói: “Lúc đi công tác không được tắt máy”.

Hoài Nguyệt nói: “Lần này thật sự em không phải cố ý. Điện thoại của em bị hỏng một điểm tiếp xúc. Sạc không vào điện, em vừa sửa được rồi”.

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Lát nữa đi mua một cái mới. Nếu không lần sau lại không sạc được thì làm thế nào?”

Hoài Nguyệt nói: “Nhiều số điện thoại như vậy, nếu phải lưu lại một lần nữa thì phiền phức quá, thôi cứ kệ vậy đi”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Bảo em ngốc hóa ra em ngốc thật. Kết nối hồng ngoại rồi gửi cả danh bạ sang không phải là xong à? Tại sao phải nhập từng số chứ?”

Hoài Nguyệt trợn mắt nói: “Trời ơi, trước giờ em toàn làm như vậy. Đúng là mua việc vào người”.

Cơ Quân Đào vui vẻ cười: “Lại đây, đồ ngốc, nằm với anh một lúc đi. Tỉnh dậy chúng ta đi mua điện thoại, để anh dạy em cách chuyển danh bạ”. Nói rồi ôm Hoài Nguyệt vào lòng, lập tức ngủ say sưa.

Chiếc sofa này được nhập nguyên chiếc từ nước ngoài, rất rộng, rất dài. Cơ Quân Đào vốn đã gầy, Hoài Nguyệt lại càng mảnh dẻ, bỏ đệm dựa ra, hai người ngủ không hề chật chội. Hoài Nguyệt nằm trong lòng Cơ Quân Đào, tiếng thở đều đều và nhẹ nhàng của anh vang lên bên tai. Mùi cháo đậu xanh bí đỏ trong bếp thoang thoảng bay tới, cả gian phòng cực kỳ yên tĩnh. Hoài Nguyệt cảm thấy trái tim mình đập ngày càng ổn định.

Người đàn ông mắc bệnh trầm cảm này, lúc anh ôm cô như thế, cô lại có cảm giác được người khác dựa dẫm. Anh dựa dẫm vào cô như Đậu Đậu bám lấy cô vậy, đó là một kiểu tin cậy toàn tâm toàn ý làm người khác khó mà kháng cự được. Trước kia, cô một mực dựa vào Lỗ Phong, khi bức tường đó đột nhiên sụp đổ, bao nhiêu mưa giông gió giạt đổ ập vào người khiến cô choáng váng, quay cuồng, thiếu chút nữa đã ngã xuống không đứng dậy được. Có thể cả đời này cô cũng không quên được cảm giác bị người mình toàn tâm toàn ý yêu thương và tin tưởng tuyệt tình vứt bỏ như thế. Bây giờ cô biết mọi việc trước hết phải dựa vào chính mình. Chỉ khi chính mình kiên cường thì mới có thể bảo vệ được người mình yêu. Cô phải bảo vệ Đậu Đậu, nhưng cô cũng không muốn làm anh tổn thương.

Cô sớm đã không còn là Thương Hoài Nguyệt vẫn kiên quyết giữ lần đầu đến đêm tân hôn trước kia. Cho nên bây giờ cô đang suy nghĩ nghiêm túc về việc làm tình nhân của một người đàn ông. Chỉ là tình nhân, cô tự nói với mình, cô thích người đàn ông này và người đàn ông này cũng thích cô. Mặc dù cô không thể kết hôn với người đàn ông này, nhưng trước khi bạn gái chính thức hoặc vợ anh xuất hiện thì cô bằng lòng an ủi anh, cũng bằng lòng để anh an ủi chính mình. Hai bên cùng vui vẻ, đây có thể là giới hạn cuối cùng mà cô có khả năng tiếp nhận.

Vậy thì cứ duy trì quan hệ như bây giờ đi. Hai bên cần nhau, chẳng cần nhắc đến những lời hứa hẹn. Không phải Tiểu Dã cũng đã nói ý ở ngoài như lời như vậy sao? Giúp anh trai cô ấy vượt qua một cửa ải về tâm lý. Sau khi đã vượt qua thì hết thấy tùy duyên số. Cái gọi là tùy duyên số cũng có thể là sẽ vô duyên.

Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp một người đàn ông phù hợp để tính chuyện hôn nhân. Còn anh, sự cố chấp của anh rồi cũng sẽ nhạt đi. Thậm chí, anh còn có thể rời khỏi cô trước khi cô gặp được người đàn ông đó.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hoài Nguyệt tới văn phòng từ sáng sớm, lau bàn, lấy nước, tưới hoa. Cây hoa chân vịt phát triển rất nhanh, ban đầu chỉ là một nhánh nho nhỏ, nay đã mọc đầy một chậu. Hoài Nguyệt cau mày nhìn chậu hoa một hồi lâu, có cần tách chậu không nhỉ? Cứ với tốc độ này thì trong vòng chưa đến một năm, mỗi phòng làm việc trong Ban Biên Tập đều có thể bày một chậu rồi.

Trần Thụy Dương đi ngang qua phòng làm việc của Hoài Nguyệt, theo thói quen nhìn vào trong. Thấy cô ngẩn người đứng cạnh chậu hoa, anh liền đi tới hỏi: “Sáng sớm đã suy nghĩ gì mà chăm chú thế em?”

Hoài Nguyệt chỉ chậu cỏ chân vịt đó nói: “Anh xem này, cái chậu violet giả này nó mọc ra như nấm ấy. Xem ra hàng giả lúc nào cũng tràn đầy sức sống”.

Trần Thụy Dương nhớ lại sáng sớm ngày đầu tiên mình đi làm, Hoài Nguyệt cũng đang chăm sóc chậu hoa này. Lúc anh nói với cô rằng đây không phải violet thực sự, cô còn đỏ mặt xấu hổ. Bây giờ nhớ lại, anh mới nhận ra đáng vẻ cô khi đó hết sức đáng yêu. Có lẽ là ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên đó anh đã bắt đầu cảm thông với cô, tự nhiên sinh ra thiện cảm mà không hề hay biết. Dần dần, thiện cảm lại biến thành quan tâm, quan tâm lại từ từ biến thành yêu mến, bây giờ trong lòng anh, tình cảm đó đang phát triển một cách không kiểm soát như chậu cỏ chân vịt này và không thể cứu vãn được nữa.

“Giám đốc Trần”. Thấy anh cứ ngẩn ra nhìn mình, Hoài Nguyệt không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“À”, Trần Thụy Dương choàng tỉnh, cười cười với cô: “Sắp khai giảng rồi, Đậu Đậu về rồi chứ?”

Hoài Nguyệt gật đầu, thỉnh thoảng Trần Thụy Dương lại nhắc tới Đậu Đậu với cô. Lại thật, từ Viên Thanh đến Lỗ Phong rồi lại Đậu Đậu, mối quan hệ ngoắc ngoéo như vậy cũng khiến cô có một cảm giác thân thiết với anh. “Buổi chiều hôm nay ô tô của đại học A sẽ về, em muốn xin nghỉ phép hai ngày đưa Đậu Đậu đi mua đồ dùng học tập và các thứ khác để chuẩn bị cho năm học mới”.

Trần Thụy Dương nói: “Cũng lâu lắm rồi anh không gặp thằng bé, chắc giờ nó đã cao hơn nhiều. Anh cũng nên tặng quà cho nó nhân dịp năm học mới. Buổi tối ngày mai anh mời hai mẹ con đi ăn cơm nhé. Lần trước lúc xem thi đấu thuyền rồng, anh đã hứa với cu cậu nhưng đến hôm nay vẫn chưa thực hiện được. Sau này Đậu Đậu sẽ mất lòng tin với chú Trần mất thôi”.

Hoài Nguyệt vội cười, từ chối: “Giám đốc Trần khách sáo quá. Trẻ con nói ra rồi quên ngay ấy mà. Lâu như vậy rồi làm sao nó còn nhớ được”. Sao người đàn ông này lại nghiêm túc đến vậy, chỉ nói đùa để dỗ trẻ con vui mà cũng coi là thật.

Thấy cô không hiểu ý mình nói, Trần Thụy Dương cảm thấy hơi thất vọng. Đang do dự xem nên nói thế nào cho rõ ràng một chút thì điện thoại di động của Hoài Nguyệt đổ chuông. Thấy là cuộc gọi tới của Cơ Quân Đào, Hoài Nguyệt do dự nhìn Trần Thụy Dương, anh hiểu ý cô nên đành phải gật đầu đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt quay người lại, nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à? Còn sớm mà, sao anh không ngủ thêm lúc nữa đi?”

Cơ Quân Đào nói trong điện thoại với giọng bất mãn: “Em cho anh uống thuốc ngủ à? Tại sao em dậy mà anh không biết gì? Không phải đã nói là

anh sẽ đưa em đi à?” Tại sao mỗi lần chỉ cần có cô ấy bên cạnh là mình luôn ngủ say như vậy....

Hoài Nguyệt khẽ cười, nói: “Em đâu dám cho anh uống thuốc ngủ. Thuốc ngủ uống vào hại thần kinh mà. Đó là vì trong thuốc cảm của anh có thành phần an thần đấy. Không phải chúng ta đã thống nhất là anh không cần đưa đón em sao? Nếu anh nuốt lời thì sau này em sẽ không trở lại nữa”.

“Vậy hết giờ làm em chờ anh, anh tới đón em. Chúng ta ra ngoài ăn tối rồi mới về nhà”. Rõ ràng Cơ Quân Đào đang rất thoải mái. Sau một tuần, bệnh cảm lạnh của anh cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Hoài Nguyệt vội nói: “Buổi chiều hôm nay Đậ Đậ từ Thanh Sơn về, em muốn đến gặp nó trước”.

Cơ Quân Đào vui vẻ nói: “Đậ Đậ về rồi à? Nhân tiện ba chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm”.

Hoài Nguyệt chần chừ một lát rồi nói: “Anh cứ ở ngoại ô đi. Ở đó không khí trong lành. Anh vừa ốm khỏi, đừng chạy tới chạy lui, không tốt cho sức khỏe”.

Thấy Hoài Nguyệt dịu dàng quan tâm, Cơ Quân Đào cảm thấy cực kỳ ấm lòng, nhỏ giọng nói: “Ngốc ạ, anh muốn ở gần em một chút, như vậy anh mới yên tâm. Nếu có chuyện gì thì qua lại cũng thuận tiện. Nếu Đậ Đậ ở nhà bà nội thì anh đón em về Lục Viên được không?”

Hoài Nguyệt biết đã nhiều năm anh không gần nữ sắc, giờ đây chính là lửa tình trong anh sôi lên sùng sục. Nhớ tới sự triền miên không ngừng trong buổi tối hôm qua, cô không khỏi đỏ mặt, nói: “Em đã xin phép giáo sư Tân đón Đậ Đậ về nhà hai ngày. Anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng cho mẹ con em đâu”.

Cơ Quân Đào cười khỗ. Mặc dù Hoài Nguyệt không còn trốn tránh nhưng anh có thể thấy cô vẫn do dự như trước đây. Thân thể cô đã hoàn toàn giao cho anh nhưng khúc mắc trong lòng vẫn chưa cởi bỏ được. Cô vẫn còn lo lắng cho bệnh tình của anh. Sau khi thân thiết lại luôn cố gắng kéo dài khoảng cách giữa hai người. Hiển nhiên cô không muốn cả hai người họ lún quá sâu. Nếu vậy, phải chăng bất cứ lúc nào cô cũng có thể kết thúc quan hệ giữa hai người bọn họ?

Phát hiện ra điều này khiến anh cảm thấy rất đau khổ. Anh không giống bố mình, cả đời này anh chỉ muốn có một người phụ nữ chính là cô. Anh một lòng muốn cưới cô về làm Cơ phu nhân. Nhưng anh không dám nói ra điều này với cô, ít nhất bây giờ anh vẫn chưa dám. Anh biết một khi mình nói ra điều này, nhất định cô sẽ chạy mất hút, không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Từ sau đêm đầu tiên say rượu đến đêm thứ hai tỉnh táo, rồi mấy ngày nay chung sống với nhau, cùng sự dỗ dành và cả lừa gạt của anh với Tiểu Dã, Hoài Nguyệt đã tiến được một bước rất dài. Một bước này chắc chắn cực kỳ gian nan, anh không đành lòng để cô phải cảm thấy quá khó xử.

Nhìn dáng vẻ cô ngồi một mình nhú mày, suy tư mơ màng, đã mấy lần anh suýt nữa buột miệng nói bệnh của mình khỏi rồi để cô không phải lo lắng nữa, nói mình đã bắt đầu làm việc, bắt đầu tham gia các hoạt động, mặc dù vẫn không thích giao tiếp với người lạ nhưng cũng không còn cảm thấy quá chán ghét giống như trước. Hết thấy đều dần trở nên tốt đẹp. Anh rất muốn nói, mặc dù trước kia anh có lãnh đạm với tình dục nhưng bây giờ lại thích quẩn quýt bên cô như bất cứ một người đàn ông bình thường nào khác. Điều này cũng cho thấy bệnh tình của anh đang khỏi dần. Hơn nữa, nếu như cô vẫn ở bên thì nhất định anh sẽ thoát ra khỏi bóng tối do việc mẹ tự sát để lại và anh chắc chắn có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, bởi vì giờ đây anh đã bắt đầu cảm thấy vui vẻ.

Nhưng lời ra đến miệng lại luôn bị anh nuốt vào trong.

Những điều này anh đều không thể nói với cô, bởi vì anh biết có nói hay không cũng giống nhau mà thôi. Cô nhất định sẽ gạt đầu tỏ ra tin tưởng hơn cả anh. Thậm chí còn có thể động viên anh, an ủi anh, nhưng trong lòng cô vẫn cứ hoài nghi hết thảy. Anh chỉ có thể dùng hành động, dùng sự thật, dùng thời gian để chứng minh. Anh hết sức hối hận về nhát dao tự cắt vào cổ tay hôm đó. Mặc dù nó đã khiến cô trở lại bên cạnh anh nhưng nhát dao đó lại càng làm cô khó xử.

Từ cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống, Trần Thụy Dương có thể thấy mọi việc diễn ra ở cổng tòa soạn. Xe của Lỗ Phong đã đỗ ở ngoài cổng từ lâu. Anh đã rất quen với hình ảnh chiếc xe này. Trước kỳ nghỉ hè, thứ sáu nào Lỗ Phong cũng mang Đậu Đậu đến đợi Hoài Nguyệt. Rốt cuộc hẳn ta muốn làm gì? Trần Thụy Dương nhíu chặt mày, hẳn ta ân cần với vợ trước như thế, chẳng lẽ không để ý chút nào đến phản ứng của Viên Thanh? Không phải vô duyên vô cớ Viên Thanh lại gọi điện thoại đến khiêu khích Hoài Nguyệt. Anh hiểu Viên Thanh: trừ phi ý thức được nguy cơ tiềm tàng, nếu không cô ta sẽ không làm việc gì thừa thãi. Cô ta là loại phụ nữ thích xử lý mọi việc chỉ bằng một hành động. Chẳng hạn như việc lấy cái thai để đe dọa, ép Lỗ Phong ly hôn, hết sức tàn nhẫn, vô cùng quyết đoán. Ngoài việc làm cho Hoài Nguyệt tức giận đến phải ném sách thì cuộc điện thoại lần trước còn mang lại lợi ích gì cho cô ta? Không phải điều đó còn làm cho Lỗ Phong càng thường xuyên tới hơn hay sao? Xem ra cô ta hoàn toàn bất lực trong việc khống chế ông chồng luật sư này. Ngẫm lại cũng đúng, một khi đàn ông đã trở tráo thì phụ nữ sao có thể là đối thủ được chứ?

Trần Thụy Dương nhìn thấy Hoài Nguyệt từ phía bên trong tòa nhà đi ra. Nhìn thấy Lỗ Phong, hình như cô hơi sững sờ một chút. Lỗ Phong đi đến nói gì đó với cô, cô rất khó chịu, quay mặt nhìn ra ngoài đường, xem ra đang muốn tìm taxi. Đang giờ tan tầm, taxi không dễ gọi chút nào, Lỗ Phong rất kiên nhẫn đứng bên cạnh cô. Có lẽ là vì biết chắc cô sẽ không bắt được xe. Trần Thụy Dương hơi tức giận. Nếu không phải đang giờ tan tầm, đi ra đi vào đều là người của tòa soạn thì anh thật muốn đi xuống kéo Hoài

Nguyệt lên xe mình, ngênh ngang đi mất, xem thử lúc đó vẻ mặt Lỗ Phong sẽ như thế nào.

Hoài Nguyệt tiếp tục chờ xe. Cô và Lỗ Phong đứng ngoài cổng đã làm không ít đồng nghiệp chú ý. Điều này khiến cô hết sức tức giận. Trong tòa nhà này có rất nhiều người nhận ra Lỗ Phong. Trước khi ly hôn, chỉ cần không bận tiếp khách là Lỗ Phong lại lái xe đến đón vợ như một ông chồng mẫu mực. Lúc đó Hoài Nguyệt là đối tượng được mọi người cực kỳ hâm mộ vì có chồng là luật sư nổi tiếng, ngoại hình lại tuấn tú, lịch lãm, đối với vợ luôn chăm sóc chu đáo, ngay cả đứa con của hai người cũng xinh trai khác thường.

“Hoài Nguyệt, đừng hờn dỗi như trẻ con nữa. Ở đoạn đường này, giờ tan tầm không bắt được xe đâu, Đậu Đậu ở nhà đợi mẹ cũng sốt ruột”, Lỗ Phong cười nói: “Con trai chúng ta muốn ăn cơm lắm rồi”.

Hoài Nguyệt bất đắc dĩ mở cửa sau ra, thấy trên ghế chất đầy tài liệu, đành phải đi sang mở cửa trước, ngồi xuống bên cạnh ghế lái. Lỗ Phong lắc đầu, thở dài nói: “Đã là mẹ trẻ con rồi mà vẫn còn trẻ con như vậy, cứ như không lớn được ấy”.

Hoài Nguyệt lạnh mặt không nói gì, Lỗ Phong vừa nổ máy vừa hỏi: “Nghe nói em từ Vân Nam về lại đến Thanh Sơn, em đi xe khách à? Còn mang rất nhiều đồ nữa?”

Buổi sáng hôm đó mẹ gọi điện thoại nói Hoài Nguyệt đang ở đó, anh ta vội vàng lái xe chạy tới, đáng tiếc là vẫn không đuổi kịp. Đến nơi, anh ta lại nhìn thấy chủ nhà đang mang một đồng hồ chơi và đồ ăn vặt lên cho Đậu Đậu. Quá nhiều, cô đi xe khách thì không thể mang nhiều đồ như vậy được. Hỏi thăm chủ nhà, thì được biết là Hoài Nguyệt đi rồi quay lại, chuyển đồ từ trên xe lam xuống, anh ta càng cảm thấy kỳ lạ. Ở nông thôn không có chuyện gì là bí mật, hai ngày sau mẹ anh ta gọi điện thoại nói những thứ đó được chuyển sang xe lam từ một chiếc xe con, xe của một người đàn ông

trẻ tuổi, cao ráo, ngoại hình rất đẹp, người đàn ông đó đến để đón Hoài Nguyệt về.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh ta là Trần Thụy Dương. Trẻ tuổi, cao ráo, rất đẹp trai. Theo anh ta biết, ở tòa soạn, Trần Thụy Dương cũng rất quan tâm chăm sóc Hoài Nguyệt, lần trước còn cùng Đậu Đậu đi xem đua thuyền rồng. Nếu như không phải vì lấy lòng Hoài Nguyệt thì ai thèm đi xem mấy cái trò trẻ con đó chứ? Anh ta bỗng thấy căng thẳng. Điều kiện của Trần Thụy Dương không hề thua kém mình, hai người lại suốt ngày gặp nhau. Mặc dù Hoài Nguyệt đã ly hôn, lại còn có con nhưng Trần Thụy Dương sống nhiều năm ở nước ngoài nên chưa chắc đã để ý đến vấn đề này. Ngược lại, mấy năm nay sau khi làm mẹ, Hoài Nguyệt ngày càng trở nên quyến rũ, mọi hành động, cử chỉ đều tỏa ra sức sống, dù để làm động lòng bất cứ gã đàn ông nào.

Anh ta càng nghĩ càng sốt ruột. Nhân dịp con trai đi nghỉ hè về, anh ta đã bảo mẹ tổ chức một bữa tiệc gia đình, muốn nói vài chuyện cho rõ ràng với Hoài Nguyệt. Anh ta biết bề ngoài Hoài Nguyệt dịu dàng nhưng nội tâm lại rất quật cường. Tuy nhiên có món bảo bối tên gọi Đậu Đậu này trong tay, anh ta cảm thấy vẫn còn hy vọng.

Hoài Nguyệt nhìn dòng xe và người đi đường lướt qua rất nhanh ngoài cửa, thầm nghĩ, không biết tối hôm nay Cơ Quân Đào sẽ ăn gì? Mình không về, anh ấy giận dữ không ăn cũng chưa biết chừng. Nghĩ vậy, cô liền lấy điện thoại ra định nhắn tin cho anh nhưng do dự một chút rồi lại thôi.

Lỗ Phong để ý thấy vẻ do dự của cô, làm bộ lơ đãng hỏi: “Sao vậy, còn có việc chưa làm xong à? Có việc phải xin chỉ thị của giám đốc Trần sao?” Anh ta nghĩ thầm, rõ ràng trước nghỉ hè, hai người cùng Đậu Đậu đi chơi, bầu không khí còn khá vui vẻ. Đột nhiên Hoài Nguyệt thay đổi thái độ như vậy, đột nhiên trở nên khô khan và lạnh lùng, có lẽ là liên quan đến Trần Thụy Dương.

Hoài Nguyệt thân nhiên nói: “Tôi chỉ là một biên tập viên thấp cổ bé họng, đâu đến lượt tôi phải báo cáo công việc với giám đốc chứ”.

Lỗ Phong hỏi: “Trần Thụy Dương có đối xử tốt với em không? Anh ta có nhắc tới chuyện của Viên Thanh với em không?”

“Anh tưởng chúng tôi cả ngày chỉ ăn rồi ngồi không à?” Hoài Nguyệt nói với giọng mỉa mai: “Cô ta là vợ anh, có liên quan gì đến tôi và Giám đốc Trần chứ”.

“Sao lại không liên quan, có liên quan nhiều lắm chứ”, Lỗ Phong nói: “Em có biết quan hệ của họ trước đây tốt đến mức nào không? Trong vòng ba năm Trần Thụy Dương về nước hai lần, đều về sống cùng Viên Thanh. Lúc Viên Thanh lấy thai ra ép anh thì Trần Thụy Dương mới về nước được hai tháng. Sau đó anh mới biết chuyện này, thảo nào sau đó cô ta tìm mọi cách bỏ đứa bé đi!”.

Hoài Nguyệt thầm giật mình trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng: “Anh muốn nói với tôi rằng vợ anh rất lợi hại. Ngay cả một luật sư nổi tiếng như anh cũng không phải là đối thủ của cô ta đúng không? Tôi không muốn nghe, sợ bẩn tai”.

Lỗ Phong vừa lén nhìn sắc mặt của Hoài Nguyệt vừa nói: “Anh chuẩn bị ly hôn cô ta, chứng cứ đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chắc chắn sẽ thuận lợi. Cùng lắm cứ lôi cả chuyện đứa bé năm đó ra, các tài liệu về xác minh huyết thống đều đã có. Hoài Nguyệt, chuyện năm đó là anh có lỗi với em, em hãy tha thứ cho anh!”

Hoài Nguyệt mỉa mai: “Luật sư Lỗ, có phải anh làm luật sư nên khi ly hôn sẽ được giảm chi phí không? Sao cứ ly hôn hết lần đến lần khác mà không biết chán vậy? Tôi không thấy hứng thú gì với chuyện của anh và Viên Thanh, anh đi tìm người khác mà tâm sự”.

Lỗ Phong cứng họng, lắp bắp nói: “Hoài Nguyệt, em đừng làm tổn thương anh nữa. Gần đây văn phòng luật sư của anh đã giải quyết mấy vụ ly hôn, đương sự đều không vui vẻ chút nào. Đáng thương nhất là bọn trẻ con, anh nhìn bọn nó lại nhớ đến Đậu Đậu của chúng ta. Chỉ khi được lớn lên bên cạnh bố mẹ đẻ thì thể lực và tinh thần của trẻ con mới có thể phát triển bình thường được”.

Hoài Nguyệt oán hận: “Còn phải xem là bố mẹ thế nào đã. Nếu như là gương xấu thì thà rằng không có còn hơn”.

Lỗ Phong chậm rãi nói: “Hoài Nguyệt, em cho anh một chút thời gian đi. Chờ anh xử lý tốt các sự vụ bên này rồi gia đình mình lại được ở bên nhau. Tất cả chúng ta đều muốn tốt cho Đậu Đậu. Em cũng không đành lòng thấy Đậu Đậu trở thành đứa bé không có bố đúng không?”

Hoài Nguyệt không tin nổi vào lỗ tai mình nữa, trợn trừng mắt nhìn anh ta: “Luật sư Lỗ, anh bị bệnh à? Tại sao đầu óc anh vẫn còn u mê như vậy? Bây giờ anh là chồng người khác, nói chuyện với tôi như vậy chính là quấy rối, tôi có thể kiện anh vì chuyện này”. Nhớ tới câu nói của Viên Thanh, Hoài Nguyệt càng tức giận: “Tôi không dám nhận sự hối lỗi này của anh. Cả đời này tôi cũng không muốn ở gần anh nữa. Còn Đậu Đậu, anh yêu nó, đó là trách nhiệm của người làm bố, anh không yêu nó thì nó vẫn còn có mẹ, nó sẽ không có vấn đề gì cả”.

Từ đầu Lỗ Phong đã biết chuyện này sẽ không thuận lợi như vậy, anh ta thở dài nói: “Anh biết rất khó để em có thể tha thứ cho anh, nhưng anh nhất định sẽ ly hôn Viên Thanh. Vì Đậu Đậu anh cũng phải làm như vậy. Hoài Nguyệt, em hãy chờ xem”.

Hoài Nguyệt cười lạnh nói: “Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi và Đậu Đậu. Đừng lấy Đậu Đậu ra làm cái cớ, nếu không anh thật sự không xứng đáng làm cha”.

“Hoài Nguyệt, có phải em đã có người khác rồi không?” Lỗ Phong do dự hỏi: “Là người đến Thanh Sơn đón em đó đúng không?”

“Có người khác hay không tôi cũng sẽ không quay lại, Lỗ Phong, anh biết mà, tính tôi thích sạch sẽ”, Hoài Nguyệt nói: “Không cần làm những chuyện vô nghĩa nữa..”

Một chiếc taxi từ phía sau vượt lên, Lỗ Phong đang lơ đãng, khi nhận ra thì đã không kịp đánh tay lái, chiếc xe lao thẳng vào hàng rào bảo vệ ven đường.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tai nạn không nghiêm trọng lắm. Vì lúc lên xe, Hoài Nguyệt làm mình làm mẩy với Lỗ Phong, quên thắt dây an toàn nên đập đầu vào kính trước ngất lịm, cũng may còn chưa tới bệnh viện đã tỉnh rồi. Máu chảy khá nhiều, cuối cùng cô phải khâu hai mũi, chiếu chụp vài tiếng rồi đi về. Lỗ Phong không bị làm sao, lúc ấy thấy đầu Hoài Nguyệt bê bết máu, anh ta hoảng sợ, quên luôn việc giữ gã tài xế xe kia lại đòi bồi thường. Hai người từ bệnh viện về chỗ giáo sư Tần, Đậu Đậu thấy trán mẹ dán băng gạc liền chạy tới ôm Hoài Nguyệt khóc một hồi lâu làm Hoài Nguyệt cũng tổn không ít nước mắt.

Lỗ Phong đứng nhìn ở bên cạnh, cảm thấy cực kỳ áy náy. Vì lo lắng cho vết thương của Hoài Nguyệt, anh ta định để Đậu Đậu ở nhà bà nội thêm vài ngày nhưng Đậu Đậu và Hoài Nguyệt đều không chịu, cuối cùng đành phải đưa hai người về căn hộ ở khu Thanh Hà Uyển của Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt nhìn Đậu Đậu đã răn rỏi hơn trước rất nhiều, cũng cao lên không ít. Cô hỏi han vài chuyện ở Thanh Sơn, tắm cho Đậu Đậu rồi đi tắm. Sau đó hai mẹ con lên giường nói chuyện.

Đậu Đậu lấy truyện tranh Cơ Quân Đào mang đến ra, vừa lật vừa hỏi: “Mẹ, truyện này là mẹ mua cho con à?”

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: “Nếu không phải mẹ mua thì là ai mua?”

“Bà nội với ông nội nói không phải mẹ mua, bà nội nói những đồ ăn với đồ chơi xếp hình đó cũng không phải mẹ mua. Con cũng nghĩ không phải

mẹ mua, lúc con muốn cho Tiểu Vĩ sôcôla không phải mẹ đã nói mẹ quên không mua à?”

“Ờ, không phải mẹ mua, là cô Cơ mua cho Đậu Đậu”.

“Hôm đó cô Cơ cũng đến à? Vì sao cô ấy không đến thăm con? Leshy có đến không?” Đậu Đậu ngẩng đầu, hai con mắt tròn xoe nhìn Hoài Nguyệt chăm chăm.

“Cô cơ và Leshy đều không đến, chú Cơ lái xe mang đến cho con”. Nhắc đến Cơ Quân Đào trước mặt cậu con trai bốn tuổi, Hoài Nguyệt cũng hơi đỏ mặt.

“Chú Cơ đến à?” Đậu Đậu lập tức hào hứng nói: “VẬY vì sao chú ấy không đến chơi với con? Con đã nói với các bạn rằng chú Cơ là một họa sĩ lớn, chú ấy vẽ chó sói rất giống nhưng các bạn đều không tin và bảo con khoác lác. Nếu chú ấy vẽ cho các bạn xem thì thật tốt”.

Hoài Nguyệt cố ý hỏi: “Đậu Đậu có thích chú Cơ không?”

“Thích”, Đậu Đậu ngồi ngay ngắn, bắt đầu xòe từng ngón tay: “Đậu Đậu thích mẹ nhất, sau đó là bà ngoại, ông ngoại”, Hoài Nguyệt vừa nghe đã mỉm cười, nhà mình ở xa, bố mẹ đều là bác sĩ và vẫn còn đi làm. Một năm ông bà chỉ gặp cháu ngoại một, hai lần, lần nào cũng chiều chuộng Đậu Đậu hết mức, mặc cho Đậu Đậu coi trời bằng vung thích làm gì thì làm. Cho nên trong cảm nhận của Đậu Đậu, ông bà ngoại là người tốt với cậu nhất sau mẹ, suốt ngày cậu nhắc đến ông bà ngoại khiến Hoài Nguyệt từng cảm thấy rất khó xử trước mặt bố mẹ chồng. Sau đó có lần cô đọc một tài liệu nghiên cứu của nước ngoài nói rằng đối với trẻ con, người thân nhất là mẹ, sau đó là bà ngoại, lúc đó cô mới biết thì ra quan điểm của Đậu Đậu cũng có căn cứ lý luận đằng hoàng.

“Sau đó là ông bà nội”, Đậu Đậu tiếp tục xòe ngón tay.

Hoài Nguyệt gật đầu. Sau khi về hưu, mặc dù vẫn còn dạy thêm và hướng dẫn các nghiên cứu sinh nhưng giáo sư Tần và giáo sư Lỗ rảnh rỗi hơn lúc còn đi làm rất nhiều. Vừa từ trường mầm non trở về, Đậu Đậu đã ngồi chơi với ông bà nên tự nhiên cũng rất gần gũi với hai người.

“Sau đó là bố”.

Hoài Nguyệt thở dài, thời gian này Lỗ Phong cũng xem như quan tâm đến Đậu Đậu.

“Sau đó là Leshy, sau đó là chú Cơ”.

Hoài Nguyệt cười, thì ra Cơ Quân Đào xếp sau Leshy.

“Không đúng, không đúng”, Đậu Đậu nhìn bàn tay mũm mĩm của mình, cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi có vẻ như khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm: “Hình như là Chú Cơ rồi mới đến Leshy”.

Hoài Nguyệt cười ôm Đậu Đậu vào lòng thơm một cái thật kêu: “Vì sao là chú Cơ rồi mới đến Leshy?”

“Vì mẹ không thích Leshy, nhìn thấy Leshy là mẹ lại sợ. Chú Cơ thích mẹ, luôn trông Leshy cho mẹ”.

Hoài Nguyệt giật mình, mặt lại đỏ lên: “Ai nói với con là chú Cơ thích mẹ?”

“Ông Cơ nói mà”. Đậu Đậu nói thờ ơ như không: “Ông Cơ nói suốt ngày chú Cơ nhìn mẹ rồi cười, chú ấy thật ngốc. Ông ấy còn hỏi con có muốn làm cháu ông ấy không, nếu con muốn thì ông ấy sẽ tặng Leshy cho con”.

“Vậy Đậu Đậu trả lời thế nào?” Hoài Nguyệt căng thẳng hỏi. Trong lòng thầm nghĩ ngài họa sĩ vĩ đại này già rồi mà còn không đứng đắn, không ngờ lại lừa cậu con trai Đậu Đậu sau lưng mình.

“Con nói không muốn, bởi vì mẹ sẽ không đồng ý. Trước kia không phải mẹ luôn nói nếu như nhà có chó thì mẹ sẽ không về nhà sao?” Đậ Đậ tiếc nuối nói: “Mẹ, thực ra con thích Leshy lắm”.

Hoài Nguyệt dờ khóc dờ cười nói: “Vậy cũng không thể đưa mẹ cho người khác vì Leshy được đúng không?”

Đậ Đậ nghi hoặc nói: “Là con nhận làm cháu trai ông Cơ chứ có phải đưa mẹ cho người khác đâu. Mẹ à, thực ra có thêm một ông nội cũng không có gì không tốt, ông ấy còn biết vẽ tranh, vẽ đẹp hơn ông nội con nhiều. Sau này ở trường có bài tập, cứ nhờ ông ấy vẽ cho con là được”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Mẹ cũng có thể cùng vẽ với Đậ Đậ mà!”

Đậ Đậ cười tinh nghịch: “Con biết, nhưng mà mẹ vẽ chỉ có chú Cơ khen đẹp thôi”.

Hoài Nguyệt cũng không nhịn được cười, cô bé Đậ Đậ nghĩ thầm, ai cần anh khen đẹp chứ, để bây giờ cô còn bị con trai cười cho nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hoài Nguyệt đang cùng Đậ Đậ ăn sáng thì Cơ Quân Đào đã gọi điện thoại đến. Hoài Nguyệt không muốn để anh nhìn thấy vết thương trên đầu nên nói: “Dẫn trẻ con đi mua đồ mất thời gian lắm, anh vừa mới khỏe một chút, cứ ở nhà nghỉ thêm vài ngày đi. Sau khi Đậ Đậ khai giảng, chúng ta sẽ gặp nhau”.

Cơ Quân Đào nói: “Trước kia em toàn bảo anh nên ra ngoài gặp gỡ người khác, sao bây giờ lại bắt anh ở nhà nghỉ ngơi rồi? Đậ Đậ sắp khai giảng rồi, anh cũng muốn gặp cu cậu. Chờ một lát anh lái xe tới đưa hai mẹ con đi, không được đi xe buýt nữa”.

Hoài Nguyệt không làm sao từ chối được, vội tìm một chiếc mũ lưỡi trai vải mềm đội lên, cố gắng che miếng băng gạc trên trán, lại dặn Đậ Đậ lát nữa không được nói với chú Cơ chuyện mình bị đụng xe hôm qua.

Đậu Đậu rất vui vẻ vì Cơ Quân Đào lái xe đưa hai mẹ con đi mua đồ. Hồi lâu không gặp, Đậu Đậu tỏ ra rất thân thiết với Cơ Quân Đào. Rốt cuộc trẻ con vẫn rất ngây thơ. Đậu Đậu cũng không hỏi vì sao chú Cơ lại đưa hai mẹ con đi mua đồ mà chỉ ôm cổ thơm lên má Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào bị thơm cũng cảm thấy hơi xấu hổ, Hoài Nguyệt bên cạnh nhìn mà vui thầm trong lòng.

Ba người vào siêu thị, Cơ Quân Đào thấy Hoài Nguyệt vẫn đội mũ, vành mũ lại kéo xuống rất thấp che khuất nửa khuôn mặt, không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Lúc chọn quần áo cho Đậu Đậu, chiếc mũ lại càng tỏ ra bất tiện, Cơ Quân Đào không kìm được nói: “Em bỏ mũ ra đi. Hôm nay không phải chủ nhật, siêu thị cũng không đông người, sẽ không gặp phải người quen đâu, mà có gặp cũng đâu có vấn đề gì!” Anh cho rằng Hoài Nguyệt ngại đi cùng mình vì sợ bị người khác nhìn thấy.

Hoài Nguyệt nói: “Hôm qua em nằm điều hòa nên hơi đau đầu. Điều hòa trong siêu thị lại lạnh như vậy nên em không chịu nổi”.

Cơ Quân Đào tin là thật, nói: “Vậy thì cứ đội đi, cũng đẹp lắm. Lần sau nhớ phải cẩn thận, lúc ngủ đừng để bị lạnh”.

Hoài Nguyệt gật đầu, vết thương vẫn hơi đau nhưng cũng không tiện thể hiện ra mặt. Càng đi sắc mặt cô càng xấu, cô liền dẫn Đậu Đậu đến khu vui chơi trẻ em cho Đậu Đậu chơi còn cô ngồi ngoài xem. Cơ Quân Đào thì đi mua đồ uống cho hai mẹ con.

Ban đầu trong khu vui chơi chỉ có một cậu bé đang đùa, nhìn thấy Đậu Đậu đi vào, cậu bé liền cầm quả bóng nhựa trong góc ném Đậu Đậu. Đậu Đậu cũng không yếu thế, hai đứa bé vừa ném nhau vừa hò hét ầm ĩ. Càng chơi càng hăng, cậu bé đó cầm một quả bóng ném ra ngoài, mấy quả bóng ném trúng Hoài Nguyệt, bóng rất nhẹ nên Hoài Nguyệt cũng không để ý, chỉ nhặt lên ném vào trong. Ai ngờ cậu bé đó tưởng Hoài Nguyệt muốn

chơi với mình nên lại lấy nhiều bóng ném cô, Đậu Đậu thấy vậy rất tức giận nên chạy tới tóm chân, kéo cậu bé ngã xuống đất rồi vung nắm đấm.

Hoài Nguyệt cuống lên, cố gắng kêu Đậu Đậu ngừng tay, nhân viên siêu thị chạy lại tách hai đứa bé ra, bọn trẻ chân yếu tay mềm nên cũng không đứa nào bị thương. Cậu bé đó khóc một lát, thấy bố mẹ mình không có ở đây, trong khi Đậu Đậu bên cạnh vẫn tỏ ra hung hăng còn Hoài Nguyệt thì không ngừng xin lỗi nên cũng ngoan ngoãn nín khóc, lườm Đậu Đậu rồi lại quay vào chơi tiếp.

Hoài Nguyệt kéo Đậu Đậu sang một bên, tức giận hỏi: “Đang chơi vui sao lại bắt nạt bạn làm gì? Còn đánh bạn nữa chứ!”

Đậu Đậu dậm chân, lớn tiếng nói: “Là nó không đúng”.

Hoài Nguyệt nói: “Mẹ nhìn thấy hết mà. Bạn ấy có trêu con đâu, là con vô duyên vô cớ lao tới đánh bạn ấy đấy chứ”.

Đậu Đậu xịu mặt không lên tiếng, Hoài Nguyệt giận quá nói: “Còn không chịu xin lỗi bạn ấy, con quên bình thường mẹ vẫn dạy con thế nào à?”

“Là nó không đúng, vì sao con phải xin lỗi?” Đậu Đậu vẫn ương ngạnh, cái miệng bắt đầu mếu máo muốn khóc nhưng vẫn cố kìm.

Hoài Nguyệt rất giận nhưng lại không nỡ đánh con chỉ trợn mắt nhìn Đậu Đậu: “Rõ ràng là con không đúng”.

Đậu Đậu tủi thân, vừa lúc đó Cơ Quân Đào đi mua nước về nên nhào vào lòng Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào mỉm cười ôm Đậu Đậu hỏi: “Đậu Đậu sao thế? Sao lại làm mẹ giận như vậy?”

Đậu Đậu tủi thân nói: “Hôm qua mẹ bị đụng xe, chảy rất nhiều máu ở đầu, khâu hai mũi. Bà nội nói không thể để thứ gì va vào được. Nhưng bạn đó lại cầm bóng ném vào đầu mẹ. Cháu đánh nó mà mẹ còn nói cháu không đúng”.

Cơ Quân Đào vừa nghe đã biến sắc, quay sang hỏi Hoài Nguyệt: “Hôm qua em bị đụng xe à?”

Hoài Nguyệt vội bế Đậu Đậu lên nói: “Mẹ không biết Đậu Đậu quan tâm đến mẹ, cho mẹ xin lỗi. Có điều lần sau con phải nói chuyện với bạn đảng hoàng. Không thể chưa nói gì đã đánh bạn như thế được”.

Đậu Đậu gật đầu hỏi: “Đầu mẹ còn đau không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, lúc này mới nhìn Cơ Quân Đào nói: “Hết đau rồi, chỉ là vết thương nhẹ thôi mà”.

Cơ Quân Đào nhẹ nhàng gỡ mũ cô ra, thấy miếng băng gạc phía bên phải trán thì vừa giận vừa thương, nghiêm mặt nói: “Xảy ra chuyện như vậy mà em cũng không nói với anh một tiếng, rốt cuộc em coi anh là ai?”

Hoài Nguyệt đặt Đậu Đậu xuống, lần nữa đội mũ lên rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao mà, cũng không đau lắm, đừng nói chuyện này trước mặt trẻ con”.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, Đậu Đậu kéo áo Cơ Quân Đào nói: “Mẹ nói dối. Bố nói hôm qua mẹ còn khóc ở bệnh viện nữa, vì mẹ sợ đau”

Hoài Nguyệt lúng túng nói: “Vị trí đó không tiêm thuốc tê nên phải khâu thường, đương nhiên sẽ đau. Mẹ lại không phải Quan Công, cạo xương chữa thương còn có thể đánh cờ nói chuyện với người khác. Mẹ là phụ nữ mà, lúc đau dù sao cũng phải khóc một chút chứ, Đậu Đậu thấy có đúng không?”

Cơ Quân Đào cố nén sự thương xót trong lòng, hỏi: “Khâu mấy mũi?”

“Vết thương rất nhỏ, chỉ có hai mũi”. Hoài Nguyệt không để ý: “Hôm qua thì hơi đau, hôm nay đã đỡ hơn nhiều rồi”.

“Buổi tối hôm qua đau đến không ngủ được à?” Cơ Quân Đào nhìn mặt Hoài Nguyệt chăm chăm, phát hiện sắc mặt cô quả thật không được như ngày thường, cảm thấy mình thật sự quá sơ ý, chỉ biết vui vẻ vì ba người có thể cùng đi chơi với nhau mà không hỏi xem hôm qua Hoài Nguyệt có vui không.

“Ôm Đậu Đậu, ngủ rất ngon. Đậu Đậu là thuốc giảm đau của mẹ”. Hoài Nguyệt an ủi anh rồi lại cười tủm tỉm, cầm tay Đậu Đậu. Đậu Đậu tự hào nhìn mẹ, cảm thấy mình rất hữu dụng.

Cơ Quân Đào không nói gì nữa, ba người mua rất nhiều đồ, cuối cùng còn chọn một chiếc ghế gập. Ba người ra ngoài ăn trưa rồi mới về nhà.

Đậu Đậu ra ngoài chơi cả buổi sáng và còn đánh nhau một trận nên vừa về nhà đã ngủ ngay. Hoài Nguyệt biết Cơ Quân Đào không vui nên cho con ngủ xong liền trở lại phòng khách, thấy anh cúi đầu ngồi trên sofa, trầm tư suy nghĩ liền đi tới, ngồi xuống cạnh anh.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng nói: “Anh đúng là vô dụng, chuyện gì cũng không thể làm cho em được. Kể cả lúc bị thương em cũng không thể khóc trong lòng anh được. Hoài Nguyệt, lần sau có việc gì nhất định phải nói với anh, thấy em như vậy anh rất khó chịu”.

Hoài Nguyệt cầm tay anh, vừa nhẹ nhàng vuốt ve vừa cười nói: “Cơ công tử, bây giờ là thời bình, đâu có chuyện cần lên núi đao xuống biển lửa đâu. Nếu anh thích nhìn em khóc thì bây giờ cứ đánh nhẹ lên đầu em là được mà”.

Cơ Quân Đào hôn lên má cô, không lên tiếng.

Thấy anh không vui, Hoài Nguyệt giải thích: “Chỉ là em sợ anh lo lắng, ngủ không ngon, dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Lỗ Phong đón em về nhà giáo sư Tần ăn cơm. Trên đường em với anh ta cãi nhau, cũng một phần do em, em quên không thắt dây an toàn”.

Cơ Quân Đào nói: “Giấc ngủ của anh quan trọng hơn vết thương trên người em sao? Hay là em sợ anh căng thẳng? Hoài Nguyệt, em rất ngại vì bệnh tình của anh đúng không?”

Cả người Hoài Nguyệt cứng đờ, cô vội vàng nói: “Không đúng, không đúng, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Đồ ngốc, có em ở bên cạnh anh thì anh còn có bệnh gì nữa. Anh sẽ không để em sống trong sợ hãi và không có chỗ dựa dẫm đâu. Hoài Nguyệt, em phải tin lời anh nói”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Em tin, em tin, anh đừng nghĩ lung tung nữa. Có thời gian anh đến phòng triển lãm xem thế nào, nếu Tiểu Dã có thai thật thì không thể để cô ấy làm việc quá sức được” Cô vội chuyển đề tài.

Cơ Quân Đào biết thực ra cô không tin mình. Cảm thấy cực kỳ rầu rĩ, anh chỉ biết ôm cô mà không nói lời nào.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Hôm Đậ Đậ khai giảng, Lỗ Phong mượn một chiếc xe cùng Hoài Nguyệt đưa con trai đến trường mầm non. Hoài Nguyệt vẫn đội mũ mềm che khuất vết thương trên trán.

Lỗ Phong hỏi: “Mấy hôm nay Đậ Đậ có ngoan không? Có quấy, không cho mẹ nghỉ ngơi không?”

Hai ngày nay mặc dù ngày nào anh ta cũng gọi điện thoại đến nhưng Hoài Nguyệt đều chỉ nói dăm ba câu rồi cúp máy. Trong lòng biết những gì nói trên xe hôm đó đã làm cho Hoài Nguyệt đề phòng, không thể ép cô quá đáng nên anh ta đành phải từ từ tìm cách tiếp cận qua con trai.

“Lúc mẹ ngủ con đều học vẽ tranh với chú Cơ, không quấy rầy mẹ chút nào cả”. Đậ Đậ bắt đầu tìm các tác phẩm của mình trong cặp sách, đó là những bức tranh cậu bé định mang đến đưa cho cô giáo để đổi phiếu bé ngoan.

Lỗ Phong sững sốt hỏi: “Chú Cơ là ai?”

Đậ Đậ toan trả lời thì Hoài Nguyệt đã lập tức chen ngang: “Anh tập trung lái xe đi. Hôm nay không chỉ có tôi mà còn có cả Đậ Đậ trên xe đấy”.

Lỗ Phong chột dạ, không dám hỏi tiếp nữa.

Đi được nửa đường, Đậ Đậ nói: “Mẹ, thứ sáu để chú Cơ tới đón con nhé. Hôm qua con đã nói với chú ấy rồi, chú ấy sẽ đưa con đến chỗ cô Cơ thăm Leshy”.

Hoài Nguyệt nhẹ giọng nói: “Thứ bảy cô Cơ đến ngoại ô, Leshy cũng sẽ đến. Để thứ bảy con chơi với Leshy sau được không?”

Thứ Sáu hằng tuần, trường mầm non cho học sinh nghỉ từ ba giờ chiều. Bình thường giáo sư Lỗ sẽ đón cháu về nhà trước, nếu là tuần Đậu Đậu đến ở với Hoài Nguyệt thì sau đó Lỗ Phong sẽ đưa Đậu Đậu đến chỗ Hoài Nguyệt. Cô còn chưa từng nghĩ tới chuyện để Cơ Quân Đào đi đón Đậu Đậu.

“Không được, con muốn gặp Leshy sớm một chút, Leshy nhớ con rồi, cô Cơ nói Leshy nhớ con đến mức ăn cũng không ngon”. Đậu Đậu nhú mày, nghiêm túc nói.

Hoài Nguyệt không muốn để Đậu Đậu nhắc tới chuyện nhà họ Cơ trước mặt Lỗ Phong, liền nói: “Leshy không chịu ăn cơm đàn hoàng thì cô Cơ sẽ phê bình nó. Giống như các bạn ở trường không ăn cơm đàn hoàng cũng bị cô giáo phê bình, đúng không? Không cần lo lắng đâu, Leshy sẽ ngoan ngoãn ăn cơm”.

Lỗ Phong nhớ có lần đưa hai mẹ con về nhà, Đậu Đậu nghe thấy tiếng chó sủa bên nhà hàng xóm nên hết sức vui vẻ chạy xuống, còn suýt nữa quên cả tạm biệt mình. Bây giờ nhớ lại, hình như khi đó Đậu Đậu gọi Leshy, liền hỏi: “Leshy là tên của cún con à?”

Đậu Đậu nói: “Leshy không phải là cún con, Leshy là con chó to, giống hệt Leshy trong tivi. Nó rất nghe lời con, nhưng mẹ lại rất sợ nó. Lần nào chú Cơ cũng phải giữ chắc nó, mẹ mới dám vào”.

“A, Đậu Đậu và mẹ thường xuyên đến nhà chú Cơ à?” Lỗ Phong nhìn thoáng qua Hoài Nguyệt trong gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt cô hơi mất tự nhiên, lòng bất giác chùng xuống. Anh ta nhớ tới người đàn ông đứng bên tường vây nói chuyện với Hoài Nguyệt dưới ánh trăng hôm ấy. Ánh trăng rất sáng, cho dù là ban đêm nhưng cũng rất tỏ.

“Đậu Đậu”, Hoài Nguyệt giữ tay Đậu Đậu lại: “Ở trường con phải nghe lời cô giáo. Bây giờ Đậu Đậu đã lên lớp chồi rồi, phải ngoan hơn trước, biết không? Không được đánh nhau với các bạn đâu”.

“Mẹ, chú Cơ nói hôm đó Đậu Đậu đánh nhau là để bảo vệ mẹ, không phải Đậu Đậu không ngoan”. Đậu Đậu bất mãn kháng nghị: “Chú Cơ nói mẹ là phụ nữ, phụ nữ phải có đàn ông bảo vệ”.

Hoài Nguyệt cảm thấy sốt ruột, nghĩ thầm, ai bảo con trai mình thông minh chứ, người ta đã cố tránh rồi mà vẫn cứ nói đến chuyện đó. Cô vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Đậu Đậu ngoan nhất, Đậu Đậu phải bảo vệ mẹ, mẹ biết rồi. Bây giờ Đậu Đậu thử nghĩ xem, cả đợt nghỉ hè không gặp cô giáo và các bạn, lát nữa gặp lại mọi người thì con nên nói gì nào?”

Lỗ Phong cười lạnh nói: “Hoài Nguyệt, không cần phải ngại như vậy đâu, Đậu Đậu muốn nói gì thì cứ kể cho nó nói”. Cho dù không muốn thừa nhận thì qua việc Hoài Nguyệt mấy lần ngắt lời Đậu Đậu, anh ta vẫn có thể khẳng định quan hệ giữa cô và gã gọi là “chú Cơ” kia rất đáng suy xét.

“Tôi có gì mà phải ngại”, Hoài Nguyệt lạnh lùng nói: “Hôm anh cười, tôi cũng không ngại, bây giờ thì có gì mà ngại chứ”.

Lỗ Phong không lên tiếng, đây là chuyện anh ta có lỗi với Hoài Nguyệt nhất. Bởi vì Viên Thanh đã có thai, vừa mới ly hôn với Hoài Nguyệt xong, anh ta đã vội tổ chức lễ cưới với Viên Thanh. Mặc dù chỉ là một tiệc cưới quy mô rất nhỏ nhưng quả thật vẫn làm cho Hoài Nguyệt đau lòng. Sau đó Đặng Duyên Duyên gọi điện thoại mắng anh ta trợn một tiếng đồng hồ, anh ta cũng không dám cúp máy.

Thấy mẹ không vui, Đậu Đậu ngoan ngoãn ngậm miệng, đưa tay sờ mũi mẹ, lúc thì nhìn bố ngồi trên ghế lái, lúc thì nhìn mẹ ngồi bên cạnh.

Hoài Nguyệt không muốn làm con phải căng thẳng, cô ôm Đậu Đậu vào lòng, nhỏ giọng nói: “Mẹ hết đau rồi, Đậu Đậu yên tâm”.

Đậu Đậu rụt rè hỏi: “Vậy thứ Sáu con có thể đến thăm Leshy không?”

Hoài Nguyệt chần chừ nhìn Lỗ Phong ngồi phía trước. Vốn đã nói tuần đầu tiên Đậu Đậu sẽ ở cùng cô, cuối tuần mình xin nghỉ sớm cùng đi đón Đậu Đậu với Cơ Quân Đào để con trai được vui vẻ một chút cũng không phải là không thể được. Cô mềm lòng vừa định đồng ý thì Lỗ Phong đã cướp lời: “Thứ Sáu bố sẽ đến đón con, Đậu Đậu lên lớp mẫu giáo nhờ, cô giáo cũng thay đổi rồi, dù sao cũng phải để cô giáo biết ai là bố Đậu Đậu, nếu không sau này lại bị người khác bắt cóc mất”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng có Đậu Đậu bên cạnh nên lại không tiện cãi nhau với Lỗ Phong, đành nén giận nói: “Vậy để bố đến đón đi, buổi tối cùng mẹ về căn nhà ở ngoại ô, nói không chừng cô Cơ sẽ mang Leshy đến”.

Đậu Đậu nhận thấy bố không vui nên không dám cò kè tiếp, chỉ nhẹ nhàng nói với mẹ: “Mẹ, vậy mẹ bảo chú Cơ gọi điện cho cô Cơ, bảo cô ấy nhất định phải mang Leshy tới nhé!”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Được, lúc về mẹ sẽ nói với chú Cơ”.

Lỗ Phong biết Hoài Nguyệt vốn dĩ không muốn làm phiền người khác, bây giờ chỉ vì con trai muốn chơi với một con chó sớm một chút mà đã đồng ý nói chuyện với một người đàn ông, có thể thấy quan hệ giữa hai người nhất định là không hề bình thường. Anh ta đã lén theo dõi cô một thời gian dài như vậy mà cuối cùng vẫn bị người khác cướp mất! Anh ta tức giận nghĩ, thằng cha gọi là “chú Cơ” này là thằng nào, nhất định phải hỏi cho rõ mới được. Chuyện anh ta đã tính toán hơn nửa năm, giờ đây mọi sự đã sẵn sàng, chẳng lẽ còn thất bại trong gang tấc?

Hai người tạm biệt Đậu Đậu rồi đi ra, Lỗ Phong nói: “Hoài Nguyệt, em đi đâu để anh đưa đi”.

Hoài Nguyệt không quay đầu lại: “Tôi bắt xe về ngoại ô, anh cứ đi trước đi”.

Lỗ Phong chạy hai bước đuổi theo, cố làm mặt cười: “Vừa rồi là anh không đúng, đừng giận nữa. Em vừa bị thương ở đầu, giận là đau hơn đấy. Trước kia không phải mỗi lần tức giận em lại đau đầu sao? Lần nào anh cũng phải day huyết thái dương cho em hồi lâu mới đỡ”.

Hoài Nguyệt cười nhạt nói: “Anh xóa hết mấy chuyện này đi được rồi đấy. Từ lâu tôi đã không còn yếu ớt như vậy nữa rồi”.

Trước kia mỗi lần giận đối Lỗ Phong, cô vẫn nói đau đầu nhưng quá nửa chỉ là làm nũng, day huyết thái dương một hồi rồi hai người lại làm lành với nhau. Bây giờ Lỗ Phong nhắc tới chuyện này khiến cô chỉ cảm thấy càng khinh ghét anh hơn.

Lỗ Phong tiếp tục nhỏ nhẹ: “Tóm lại đều là anh không đúng, Hoài Nguyệt, hết thấy mong em nghĩ đến con mình, em tha thứ cho anh được không? Thứ Sáu anh đón Đậu Đậu đến cơ quan đợi em rồi cùng đi ăn, cũng coi như là phần thưởng cho tuần đầu tiên Đậu Đậu sống tự lập”.

Ăn bữa cơm với bố mẹ mình vậy mà cũng trở thành một loại phần thưởng xa xỉ. Trong lòng Hoài Nguyệt cảm thấy khó chịu thay cho Đậu đậu. Ngoài mặt vẫn lạnh lùng, cô nói: “Không cần, Đậu Đậu đang lớn, có một số chuyện dù sao cũng phải để nó đối mặt. Bố mẹ đã ly hôn hơn một năm rồi, không cần phải để nó sống trong ảo tưởng mãi. Anh về chăm sóc vợ anh cho tử tế, nói với cô ta rằng bất kể anh với cô ta có chia tay hay không thì tôi cũng không định dính líu gì đến anh nữa, bảo cô ta cứ yên tâm, đừng có gọi điện đến nói với tôi những chuyện buồn nôn đó nữa”.

“Cô ta tìm em rồi à?” Lỗ Phong giật mình hỏi: “Cô ta không làm gì em chứ?”

“Tôi không thấy hứng thú với bất cứ thứ gì của cô ta, cô ta còn có thể làm gì tôi?” Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Lỗ Phong, anh nên tỉnh táo một chút. Tôi sẽ không quay lại, cho dù anh ly hôn tôi cũng không quay lại. Chúng ta đã từng là vợ chồng, chẳng lẽ ngay cả điểm này anh cũng không hiểu tôi à?”

Hoài Nguyệt nhìn thấy một chiếc xe taxi vừa dừng lại phía trước liền vội vàng vẫy tay rồi đi tới, chỉ nghe Lỗ Phong lớn tiếng hỏi với theo: “Là vì thằng cha hàng xóm đúng không? Thằng cha họ Cơ kia? Chẳng lẽ cô định lấy nó thật à?”

Hoài Nguyệt dừng lại một lát rồi cúi đầu ngồi vào taxi, nhanh chóng đi mất.

Lỗ Phong đứng bên đường, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh buốt.

Hoài Nguyệt trở lại căn nhà ngoại ô, trong lòng rầu rĩ, bên tai vẫn vang vọng câu nói kia của Lỗ Phong. Cô xem lại sự thân thiết giữa mình với Cơ Quân Đào mấy ngày nay, hoàn toàn giống một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán gẫu, cùng nhau lên giường, lúc không ở bên nhau thì điện thoại, nhắn tin. Anh luôn nhìn cô, ôm cô, luôn mỉm cười nghe cô nói chuyện, còn cô thì đã quen với việc làm nũng anh. Cứ như vậy sợ rằng không được, cô giật mình toát mồ hôi lạnh. Lỗ Phong hỏi rất đúng, chẳng lẽ cô định lấy anh sao? Định lấy một người bệnh trầm cảm sao?

Bạn là một chuyện, người tình là một chuyện. Còn người nhà, đó hoàn toàn lại là một chuyện khác. Sau khi bị tai nạn xe, vì sao cô không muốn nói với anh? Bởi vì cô sợ anh căng thẳng, sợ tâm lý anh không chịu được. Trong bệnh viện, cô đau đến mức có thể khóc trước mặt Lỗ Phong không hề kiêng kỵ, nhưng cô có thể tưởng tượng nếu như trước mặt là Cơ Quân Đào thì nhất định cô sẽ không dám khóc, chẳng những không dám khóc mà ngược lại còn phải an ủi anh nữa.

Anh chính là một viên bảo ngọc vô cùng tinh xảo, cô sẵn sàng bảo vệ anh, nhưng lúc nào cũng phải lo lắng vì chỉ sơ ý một chút sẽ rơi xuống đất vỡ tan. Chẳng lẽ cả đời này cô đều phải nơm nớp lo sợ cầm viên ngọc quý này trên tay mãi sao? Một tay dắt Đậu Đậu, một tay che chở anh, dưới chân còn phải cẩn thận từng bước một, vì nếu trượt chân một chút thì kết quả sẽ là con ngã ngọc vỡ.

Hoài Nguyệt ngồi trên sofa rất lâu, tiếng chuông điện thoại đổ dồn, nghe có vẻ cực kỳ chói tai trong phòng khách vắng lặng. Cô nhìn điện thoại, vẫn là chiếc điện thoại cũ. Kế hoạch ra ngoài mua điện thoại mới hôm đó phải hủy bỏ vì sự phản đối của cô. Có lẽ trong vô thức, cô không muốn có quá nhiều dấu vết của anh được lưu lại trong cuộc sống của mình. Như vậy có thể sẽ khiến cô thoải mái hơn một chút khi mọi thứ chấm dứt.

Chuông cửa vang lên, Hoài Nguyệt đứng dậy ra mở. Cơ Quân Đào đứng bên ngoài, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Nhìn thấy cô, anh khẽ thở phào, nói: “Sao em không nghe điện thoại? Sao sắc mặt kém thế, vết thương lại đau à?”

“Không, nhân tiện trên đường về em đã ghé vào bệnh viện kiểm tra rồi. Cũng đã thay băng, tình hình rất ổn”.

“Vậy là do không nở rời Đậu Đậu sao? Đang đau lòng đúng không?” Cơ Quân Đào mỉm cười hỏi: “Lúc được đưa đến trường mầm non, Đậu Đậu có khóc không?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh. Trên gương mặt tuần tú là nụ cười dịu dàng. Đó là nụ cười dịu dàng dành riêng cho một mình cô, nhưng cô có dám nhận hay không? Vừa nghĩ như vậy, sống mũi lại cay cay, cô khẽ nói: “Không”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng, cười nói: “Được rồi, được rồi, muốn khóc thì cứ khóc đi. Mấy hôm nữa Đậu Đậu về, anh phải nói với nó rằng có một

người phụ nữ đã khóc vì cu cậu, anh cảm thấy rất ghen tị”.

Nước mắt Hoài Nguyệt chảy càng nhiều hơn, cô gục đầu vào lòng Cơ Quân Đào khóc đến mức cả người run rẩy. Cuối cùng Cơ Quân Đào cũng linh cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường, cúi đầu hỏi: “Hoài Nguyệt, em làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

Hoài Nguyệt nói: “Em muốn gội đầu, nhưng đến tiệm cắt tóc lại sợ bị người khác chê cười”.

Cơ Quân Đào đương nhiên biết rõ cô có tâm sự khác nhưng cũng không nói ra: “Vậy chúng ta gội ở nhà là được”.

Hoài Nguyệt rầu rĩ không vui: “Vết thương của em ở trước trán, không cẩn thận sẽ nhiễm trùng”.

Cơ Quân Đào nói: “Không phải anh đã mua cái ghế gấp đó à? Để cạnh bồn tắm, lúc này anh đã thử ở bên nhà rồi, vừa đẹp. Để anh gội cho em. Em yên tâm, bảo đảm không chạm vào vết thương, không đau chút nào đâu, đừng khóc nữa.”

Lúc này, Hoài Nguyệt mới biết vì sao hôm đó sau khi mua đồ cho Đậu Đậu xong, anh lại khăng khăng mua một cái ghế gấp, thì ra anh đã suy nghĩ cho mình từ lúc đó rồi. Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn anh vô cùng thê lương, nước mắt chảy vào khóe môi, vừa mặn, vừa đắng.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hoài Nguyệt đi làm, trên trán dán một miếng băng gạc. Hôm nay lại đúng lịch họp sớm của Ban Biên tập, mặc dù đội mũ vẫn bị mọi người phát hiện. Ai cũng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Hoài Nguyệt đành phải kể sơ qua mọi chuyện. Tư Tư nghe xong liền tức giận nói: “Cái thằng cha Lỗ Phong này không thể dựa dẫm được, chính mình thì không sao mà Hoài Nguyệt của chúng ta lại bị thương như vậy, đóa hoa của ban chúng ta mà bị rách cánh thì phải tìm hắc bắt đền mới được”.

Phóng viên Tào nói: “Cô đừng gở mồm gở miệng nữa, Hoài Nguyệt sẽ không sao đâu, nếu chẳng may có sẹo thì tôi cũng biết một bác sĩ chỉnh hình tay nghề rất cao, từng đi học ở nước ngoài về, nhất định sẽ làm Hoài Nguyệt xinh đẹp như trước. Nếu vẫn không được thì bây giờ không phải đang có một đế tóc mái sao, đến mắt cũng bị che gần hết thì có gì mà không che được?”

Trần Thụy Dương ngồi đối diện, tưởng tượng đến cảnh Hoài Nguyệt để tóc che kín mắt liền bật cười. Tan họp, Trần Thụy Dương gọi Hoài Nguyệt vào văn phòng, hỏi: “Em và Lỗ Phong không có chuyện gì chứ?” Anh nhớ hôm đó mình ở trên lầu nhìn thấy Hoài Nguyệt không muốn lên xe của Lỗ Phong, hai người còn lằng nhằng hồi lâu. Chẳng lẽ là cãi nhau nên đi về mới đụng xe?

Hoài Nguyệt thành thật nói: “Bọn em cãi nhau mấy câu, em bực quá quên thắt dây an toàn”.

Trần Thụy Dương cau mày hỏi: “Chuyện gì mà tức giận như vậy? Vì cuộc điện thoại của Viên Thanh lần trước à?” Anh nhớ lại lúc cô ném

quyển tập chí, khoe miệng lộ ra một nụ cười.

“Không phải”, Hoài Nguyệt dừng lại một lát: “Cũng không phải không có quan hệ đến cô ta. Hình như anh ta chuẩn bị ly hôn Viên Thanh, nói lần trước Viên Thanh đã lừa anh ta chuyện cái thai. Giám đốc Trần...”

Hoài Nguyệt do dự, cảm thấy chuyện tiếp theo rất khó có thể nói ra.

Trần Thụy Dương, Viên Thanh, Lỗ Phong và cô, mỗi quan hệ này quá phức tạp. Cô thật sự không nên nói tiếp, nhưng cô biết thủ đoạn kiên tủng của Lỗ Phong xưa nay đều rất cay độc, tuyệt đối không để lại đường sống cho đối thủ. Trần Thụy Dương là người tốt, lãnh đạo tốt, đồng sự tốt, thậm chí cũng là một người bạn tốt, có thể tin cậy, cô nên nhắc nhở anh ta để tránh sau này anh ta lại trở tay không kịp. Chỗ quan trường, một tin đồn nhỏ về đời sống riêng cũng có thể hủy hoại tiền đồ chính trị của một người. Trần Thụy Dương còn trẻ tuổi như vậy, bình thường cũng cố gắng tự đưa mình vào khuôn phép, có thể thấy anh là một người tham vọng, có chí tiến thủ. Tiền đồ của anh không nên bị hủy trong tay một phụ nữ mặt dày như Viên Thanh.

“Nói không chừng chuyện này sẽ liên lụy tới anh”, Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn xuống bàn, rõ ràng không liên quan nhưng cứ cảm tưởng như người có lỗi với Trần Thụy Dương lại là cô, trong lòng không khỏi ảo não vì mình lại xen vào việc của người khác.

Trần Thụy Dương sững sốt, một lát sau mới hiểu rõ Hoài Nguyệt đang ám chỉ quan hệ của anh với Viên Thanh. Em bé? Chẳng lẽ Viên Thanh dùng con của anh để uy hiếp Lỗ Phong phải ly hôn với Hoài Nguyệt? Khả năng này thực sự quá nhỏ. Anh ở nước ngoài, biết rõ còn phải một năm nữa mới có thể về nước, cho dù có thêm khát đến mấy cũng vẫn cực kỳ cần thận, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì năm ngoài kế hoạch. Còn Viên Thanh, ngay từ đầu đã tính toán tìm cách bắt cá hai tay, sao cô ta có thể để bản thân rơi vào thế bị động được. Nếu như cái thai của cô ta không phải là

của Lỗ Phong thì chắc chắn cũng không phải là của anh mà có thể là của người khác. Nghĩ tới đây, anh buồn bực thở dài. Người phụ nữ này đúng là lắm chiêu nhiều trò không từ thủ đoạn, vậy mà trước kia mình lại có thể say mê cô ta như vậy. Bây giờ nghe Hoài Nguyệt nhắc nhở thẳng thắn như thế, anh thực sự cảm thấy xấu hổ.

“Anh ta không làm gì được anh đâu”, Trần Thụy Dương bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói.

“Dạ”, Hoài Nguyệt cực kỳ khó xử, gương mặt đỏ bừng, “Vậy em đi đây”.

Cô quên mất là Trần Thụy Dương vừa tìm mình, lãnh đạo còn chưa nói đến vấn đề chính mà cô đã bỏ đi rồi.

“Hoài Nguyệt”, lúc Thương Hoài Nguyệt đã đi đến cửa, Trần Thụy Dương gọi giật lại: “Cảm ơn em”.

Anh dừng lại một lát, chăm chú nhìn cô: “Chúng ta cùng quên hai người này đi”.

“Được, được”, Hoài Nguyệt bị anh nhìn đến mức trong lòng cực kỳ căng thẳng, vội vàng gật đầu nói: “Xin lỗi Giám đốc Trần, em mạo muội quá rồi”.

“Hoài Nguyệt, ý anh không phải như vậy”, Trần Thụy Dương đi vòng qua bàn làm việc tới trước mặt cô, “Em có thể nói với anh như vậy là đã coi anh như bạn, anh rất vui. Sau này không cần gọi anh là Giám đốc Trần nữa, thực ra trong lòng anh...”

“Giám đốc Trần!” Hoài Nguyệt kinh hãi. Nhìn vẻ mặt Trần Thụy Dương, cô có thể lờ mờ đoán được anh định nói gì tiếp theo, cô quyết không thể để anh nói ra được, “Mọi người đều gọi như vậy quen rồi. Chỉ sợ sau này khi anh lên chức, có muốn đổi cách gọi khác cũng khó”. Cô căng thẳng cười

cười: “Thầy Trương nói phải bàn với em về nội dung số tiếp theo, em đi trước đây”.

Trần Thụy Dương nhìn theo bóng cô, yên lặng không nói.

Cử chỉ và lời nói vô thức của một người là thứ có thể dễ dàng cho thấy nội tâm của người đó nhất, anh không tin Hoài Nguyệt không đoán được điều mình định nói. Cô ấy phản ứng nhanh như vậy, dứt khoát như vậy, cho thấy cô ấy không hề có ý định tiếp nhận mình. Vì ai? Lỗ Phong sao? Tuyệt đối không thể, nếu không cô ấy đã không nói chuyện vừa rồi với mình. Hay là quá khứ của mình với Viên Thanh? Điều đó cô ấy đã biết từ lâu, cho dù không thoải mái cũng sẽ không phản ứng gay gắt như vậy. Chẳng lẽ còn có một người khác? Trong lòng cô ấy đã có người khác? Trần Thụy Dương vô thức nắm chặt tay, tự trách mình quá chậm chạp. Phải chăng vì vậy nên đã bỏ lỡ cơ hội?

Hoài Nguyệt trở lại văn phòng, Tư Tư đóng sầm cửa lại, tươi cười hỏi cô: “Giám đốc Trần tìm em có chuyện gì?”

Hoài Nguyệt nghĩ, đúng vậy, không phải Trần Thụy Dương tìm mình có việc sao? Tại sao mình lại tự tiện bỏ về như vậy? Cô ấp úng: “Cũng không có việc lớn gì, chỉ hỏi qua chuyện viết bài cho kỳ tới thôi”.

Tư Tư tỏ ý nghi ngờ: “Bài kỳ tới? Lần trước không phải Phó Tổng Biên tập Lưu đã bàn bạc với em và tài tử Trương à? Chuyện này đã được quyết định rồi, tại sao Giám đốc Trần còn phải hỏi em làm gì?”

Hoài Nguyệt vội nói: “Em nói nhầm, là kỳ tiếp theo nữa”.

Tư Tư cười nói: “Hoài Nguyệt, đừng căng thẳng. Chị hỏi em nhé, có phải Giám đốc Trần lo lắng cho vết thương trên đầu em không? Hôm nay lúc họp, em có biết anh ta nhìn em bao nhiêu lần không? Chị nghĩ là không chỉ có một mình chị nhìn thấy đâu”.

Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt: “Tư Tư, chị đừng úp mở như vậy. Chỉ là lãnh đạo quan tâm cấp dưới mà thôi. Giám đốc Trần là một người tương đối chu đáo”.

Tư Tư không còn đùa nữa, cô nghiêm túc nói: “Hoài Nguyệt, chị lớn hơn em mười tuổi. Em viết lách rất tốt nhưng độ từng trải thì còn non lắm. Gần đây chị để ý, Giám đốc Trần là một người ưu tú, năng lực không cần phải nói, tính cách cũng rất tốt. Không có nhiều người trẻ tuổi có thể chững chạc, chân thành, kiên định và khiêm tốn như anh ta đâu, tương lai của anh ta lại rất xán lạn. Anh ta thích em, em cứ suy nghĩ nghiêm túc, nhân lúc còn trẻ phải nắm lấy cơ hội. Bây giờ đàn ông tốt rất khó tìm. Tính cách, năng lực, trình độ, tướng mạo, nghề nghiệp, địa vị, nếu tất cả đều tốt thì lại càng hiếm. Năm nay em hai mươi chín tuổi, phải biết bây giờ lũ con gái kém em mười tuổi đã biết tranh giành đàn ông rồi. Bọn trẻ này lợi hại lắm, đã thích ai thì ngay cả người đó có gia đình hay chưa cũng không màng tới. Một lần ngã là một lần bột đại, lần này em tuyệt đối không được nhẹ dạ nữa”.

Nhớ lại lời Trần Thụy Dương vừa bị mình chặn lại lúc này, Hoài Nguyệt cúi đầu không nói.

Tư Tư nói đúng. Trần Thụy Dương quả thật là một người đàn ông rất xuất sắc trên mọi phương diện. Với điều kiện của mình bây giờ thì hoàn toàn có thể nói là đã với cao. Anh ta là một người nghiêm túc và cẩn thận, tương lai chắc chắn thăng tiến, cho nên nhất định là sẽ nghiêm túc với mỗi quan hệ giữa hai người. Quan hệ này sẽ được bảo đảm bằng một cuộc hôn nhân. Cô có thể thấy tình cảm trong mắt anh ta. Nếu như kết hôn với anh ta, cô tin rằng mình có thể sống một cuộc sống giống như trước kia, chuyện gì cũng có người chăm lo giúp, thoải mái tự tại, cơm áo không lo. Còn Đậu Đậu, nếu như vậy cô cũng sẽ có thể chăm sóc Đậu Đậu tốt hơn. Ai cũng có thể thấy được tiền đồ của Trần Thụy Dương rất xán lạn, tương lai của Đậu Đậu cũng được đảm bảo phần nào. Một người phụ nữ đã ly hôn như cô, nếu có thể tái hôn với một người đàn ông như Trần Thụy Dương thì đó đúng là

một may mắn có cầu cũng khó gặp. Tất cả những điều này cô đều có thể thấy rõ ràng, nhưng vì sao anh ta vừa mở miệng cô đã vô thức từ chối.

“Hoài Nguyệt, em suy nghĩ kỹ những gì chị nói nhé. Đây là việc lớn cả đời. Bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn có cơ hội khác như vậy đâu”. Tư Tư cười nói: “Nhân lúc anh ta còn đang chết mê chết mệt vì em như bây giờ, em phải ra tay thật nhanh mới được”.

Hoài Nguyệt chỉ cười cười không trả lời, cô thấy rất ngớ ngàng.

Sắp hết giờ làm, Cơ Quân Đào nhắn tin tới: “Anh đang ở trường, chuẩn bị đến đón em”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đến Thanh Hà Uyển chờ em, ở cơ quan không tiện”.

Một lúc sau Cơ Quân Đào mới trả lời, chỉ một chữ: “Được”.

Gần đến giờ về, Hoài Nguyệt nhận được điện thoại của Đặng Duyên Duyên. Hai người nói chuyện hồi lâu, đến lúc trong tòa nhà không còn lại mấy người mới nhớ ra Cơ Quân Đào không biết đang sốt ruột đến mức nào, vội vã chạy ra. Ra đến cửa gặp Trần Thụy Dương đang đứng đợi lái xe đánh xe đến, nhớ tới chuyện trong văn phòng vừa rồi, cô cảm thấy hơi khó xử. Đang định đi vòng coi như không nhìn thấy thì Trần Thụy Dương gọi cô lại: “Mấy hôm nữa anh phải đi một vòng các thành phố, ý của lãnh đạo là ra một loạt bài phỏng vấn các thị trường thành phố trực thuộc tỉnh, em đi cùng anh”.

Hoài Nguyệt do dự nhìn anh, nghĩ mãi mà không tìm được lý do để từ chối nhiệm vụ.

Chẳng lẽ Trần Thụy Dương còn không nhìn ra vì sao cô do dự, đành phải nói: “Thầy Trương của em đề cử em đi, nếu em muốn trốn việc thì tự đi nói

với anh ấy. Dù sao cũng phải có một trong hai người đi, phải thăm nhiều thị trường trong một chuyến như vậy, nhiệm vụ này không nhẹ chút nào”.

Hoài Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn: “Anh nói như vậy em càng cảm thấy căng thẳng. Nhỡ đâu viết không tốt bị các vị lãnh đạo trách tội thì em làm sao đỡ nổi”.

Trần Thụy Dương nói: “Không cần căng thẳng, một chức thị trường cũng không có gì to tát. Nếu họ có ý kiến gì thì không phải còn có anh ở đây sao?” Anh đã suy nghĩ từ sáng đến giờ. Vừa lúc có cơ hội như vậy, cảm thấy không lấy việc công làm việc tư thì thật sự không cam lòng.

Hoài Nguyệt chỉ chỉ lên trán, cau mày nói: “Em như vậy mà đi phỏng vấn thì có ảnh hưởng đến hình tượng tạp chí của chúng ta không?”

Trần Thụy Dương không nhìn được cười, nói: “Đợi em khỏi rồi chúng ta mới đi, tuyệt đối sẽ không làm hình tượng của em bị tổn hại”. Trên trán cô mới khâu hai mũi, anh sao nỡ để cô đi công tác ngay chứ. “Em có về nhà không? Em đang bị thương, để anh đưa em về”.

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Em làm sao dám ngồi xe riêng của Giám đốc, em đi xe buýt là được rồi, cũng tiện lắm”.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương nghiêm mặt nói: “Nóng như vậy, nếu ra mồ hôi thì vết thương sẽ viêm đấy, chẳng lẽ em để tháng sau mới đi phỏng vấn? Mau lên xe đi, đừng dài dòng nữa”.

Hoài Nguyệt đành phải lên xe, nghĩ không biết Cơ Quân Đào đang đỗ xe ở đâu, trong lòng thấp thỏm không yên. Đến chỗ còn cách tiểu khu một đoạn khá xa, cô lấy cố phải vào siêu thị mua đồ và nhất quyết đòi xuống xe.

Trần Thụy Dương bảo tài xế quay đầu xe, thấy không yên tâm lại ngoái nhìn về phía sau, phát hiện Hoài Nguyệt không hề đi vào siêu thị mà lại đi thẳng về tiểu khu, hai hàng lông mày bất giác nhíu chặt.

Hiển nhiên Hoài Nguyệt không muốn mình đi vào cuộc sống của cô ấy. Mà đâu chỉ là cuộc sống, ngay cả cổng tiểu khu cũng không muốn mình đi vào. Có lẽ ngay từ đầu mình đã tự cho là đúng, cho rằng quyền chủ động vẫn luôn nằm giữ trong tay, chẳng qua mình vẫn luôn do dự không biết tình yêu công sở có ảnh hưởng gì đến mình không, do dự không biết mối quan hệ vốn đã phức tạp vì Viên Thanh có trở nên phức tạp hơn hay không. Xem ra mình đã lãng phí quá nhiều thời gian, cục diện bây giờ đã ra khỏi tầm kiểm soát của mình. Thái độ của Hoài Nguyệt đã trở nên khó nắm bắt. Trần Thụy Dương thở dài thật sâu. Nếu đúng như vậy thì đây quả là một điều tiếc nuối, cực kỳ tiếc nuối...

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Cơ Quân Dã sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở căn nhà ngoại ô vào thứ Bảy, khách mời là một số người trẻ tuổi trong giới hội họa bình thường vẫn duy trì quan hệ mật thiết. Từ sau khi Cơ Quân Đào ra nước ngoài, nhà họ Cơ chưa bao giờ tổ chức một bữa tiệc nào như vậy. Mọi người suy đoán lần này chính là một bữa tiệc nhỏ chúc mừng thành công của triển lãm tranh cha con nhà họ Cơ.

Cơ Quân Dã biết Cơ Quân Đào không thích náo nhiệt, lúc đề xuất tổ chức bữa tiệc này còn sợ anh từ chối, không ngờ anh chỉ ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý luôn làm cô hết sức bất ngờ. A Thích nói: “Anh ấy vì Hoài Nguyệt”.

Cả tuần này Cơ Quân Đào đều ở Lục Viên. Hoài Nguyệt bị thương trên đầu, kiên quyết đòi ở trong thành phố, anh cũng cảm thấy bắt cô chạy tới chạy lui quá vất vả. Thế nhưng Hoài Nguyệt lại không chịu để anh đưa đón đi làm, cũng không chịu đến Lục Viên. Cô chỉ cười cười nói nói với anh: “Cao cấp quá, em sợ nhìn thấy rồi sẽ tự ti mặc cảm”. Nghe vậy, Cơ Quân Đào cảm thấy rất khó chịu.

Hoài Nguyệt không chịu đến chỗ anh, muốn gặp cô thì đương nhiên anh phải đến Thanh Hà Uyển. Nhiều năm qua Cơ Quân Đào vẫn quen ru rú trong nhà, rất không thích đến nhà người khác, cho dù đó là người phụ nữ anh thích.

Anh thích Hoài Nguyệt nhưng không thích một môi trường lạ. Mỗi lần lái xe vào cổng tiểu khu Thanh Hà Uyển, tự dừng anh lại có cảm giác căng thẳng và mất tự nhiên. Thang máy càng lên cao thì cảm giác này càng rõ

rệt. Anh nghĩ chung quy bệnh của mình vẫn chưa khỏi hẳn. Lúc đến gặp người phụ nữ của mình, chắc chắn những người đàn ông khác sẽ không căng thẳng như thế. Điều này làm anh rất khó chịu, cho dù là vì Hoài Nguyệt thì hình như mình cũng không thể sống một cuộc sống bình thường. Sự do dự và lưỡng lự của Hoài Nguyệt quả thực cũng có lý.

Anh có thể thấy sự mâu thuẫn và băn khoăn của Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt không muốn công khai quan hệ của họ, thậm chí cũng không muốn để Cơ Quân Dã biết. Cô nói sợ khi gặp Tiểu Dã và A Thích sẽ mất tự nhiên, bảo anh cứ tạm thời duy trì trạng thái như trước mỗi khi có mặt Tiểu Dã và A Thích. Anh đồng ý nhưng trong lòng lại không vui. Khi Tiểu Dã và A Thích bắt đầu yêu nhau, vừa về nhà cô đã khoe với mẹ và anh trai là mình có người yêu, đến giờ anh vẫn không quên vẻ mặt rạng rỡ và hạnh phúc của Tiểu Dã khi đó. Đó mới là vẻ mặt một cô gái đang yêu nên có. Không giống Hoài Nguyệt, lúc nào cũng hết sức thận trọng, tránh can dự quá nhiều vào cuộc sống của anh.

Lúc họ ở bên nhau, cô luôn dịu dàng với anh, vuốt ve anh, ôm hôn anh, thậm chí chiều chuộng anh, chỉ sợ anh không thỏa mãn. Hình như cô muốn trao tất cả yêu thương trong đời cho anh. Anh cảm nhận được sự xót thương của cô một cách sâu sắc, nhiều lúc muốn rơi lệ vì cảm động. Trên thế giới này không ngờ ngoài mẹ còn có một người phụ nữ yêu thương anh, nâng niu anh tựa một viên ngọc như thế. Mỗi lần đến gần họ đều mang đến cho anh một trải nghiệm hoàn toàn mới, rồi cuộc anh đã biết thế nào là một người phụ nữ dịu dàng như nước, nhưng lại có đủ năng lực làm cho đàn ông muốn ngừng mà không được.

Nhưng Hoài Nguyệt càng như vậy, anh càng cảm thấy bất an. Hình như hạnh phúc tới quá nhanh, quá đột ngột, nên những lúc ở một mình anh thường cảm thấy khó tin. Có lúc ôm cô cùng xem ti vi, anh đã lén quan sát cô và phát hiện ra cô hầu như không chú ý trên ti vi đang chiếu thứ gì. Cô

chỉ nhẹ nhàng thở dài, trong mắt có sự muộn phiền và mờ mịt không vút đi được. Anh biết cô đang khổ tâm vì mình.

Anh chưa từng tự ti vì bệnh tật của mình như vậy, chưa từng hy vọng mình có thể bình thường như những người xung quanh đến thế. Nhưng thế nào mới là bình thường? Trước khi gặp Hoài Nguyệt, anh cảm thấy đây không phải vấn đề. Anh không gây trở ngại cho cuộc sống của người khác, người khác cũng không gây trở ngại cho cuộc sống của anh. Tiểu Dã không còn phải lo lắng vì anh, đối với anh như vậy đã là quá đủ. Sau khi gặp Hoài Nguyệt, trước mỗi tình huống anh luôn tự đặt câu hỏi, nếu là một người đàn ông bình thường thì lúc này sẽ có phản ứng gì, sẽ làm thế nào? Anh không biết thế nào mới là bình thường, thế nào mới có thể làm cô an tâm.

Anh cố đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống để đi đến Thanh Hà Uyển gặp Hoài Nguyệt. Hoài Nguyệt nói với anh: “Anh không cần ngày nào cũng đến chỗ em đâu. Cứ thoải mái một chút, đừng khiến bản thân mình trở nên quá bận rộn”.

Cô nhận ra vẻ mất tự nhiên của anh, điều này làm anh cảm thấy khó xử. Ngay cả một chuyện nhỏ như vậy, anh cũng không thể làm một cách bình thường được, đương nhiên cô sẽ cảm thấy bất an.

Cơ Quân Dã bàn với anh về việc định mời mọi người đến uống trà chiều ở căn nhà liền kề, anh định phản đối theo bản năng. Thứ Bảy và Chủ nhật anh chỉ muốn được ở bên Hoài Nguyệt.

Thứ Bảy tuần trước Đậu Đậu đã về ngoại ô, họ cùng dẫn Đậu Đậu đến Thủy Cung xem cá. Thủy Cung rất yên tĩnh, Đậu Đậu mở to mắt nhìn những con cá bơi lội trên đỉnh đầu. Hoài Nguyệt đi phía sau nhìn con trai vui vẻ mà chính mình cũng thấy vui lây. Còn anh, anh cũng sinh ảo giác, dường như rất nhiều năm trước cũng là một nhà ba người như vậy, một cặp vợ chồng vui vẻ, hòa thuận, một cậu bé thông minh lanh lợi. Hạnh phúc cách anh quá gần, cảm giác đưa tay ra là có thể với lấy, có thể chạm vào

được. Hôm đó vết thương trên đầu Hoài Nguyệt còn chưa lành hẳn, cô vẫn đội mũ. Mỗi lần ngẩng đầu lên là lại phải đưa tay giữ mũ, lần nào cũng chán nản cau mày giống hệt một em bé. Khi đó anh đã nghĩ, đợi vết thương trên đầu cô lành hẳn, anh phải dẫn cô ra ngoại thành hít thở không khí. Nắng nóng đã dần dịu bớt, sắc trời ngày càng trong hơn, phải tìm một khung cảnh đẹp để. Có lẽ lúc đó mình mới có đủ dũng khí để nói ra ước muốn trong lòng.

Có điều sau khi anh nói ra những suy nghĩ trong lòng mình thì Hoài Nguyệt sẽ phản ứng thế nào? Anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu với Cơ Quân Dã: “Được, quả thật cũng lâu lắm rồi chúng ta không đãi khách. Bảo họ mang cả người nhà đến đi”.

©STE.NT

Có lẽ anh nên để Hoài Nguyệt dần đi vào thế giới của mình, còn chính anh cũng phải từ từ trở về thế giới đó. Dù thế nào thì sau này anh và Hoài Nguyệt cũng cần có một cuộc sống xã giao bình thường. Nếu như cuộc sống như vậy làm cô yên tâm hơn, tin tưởng hơn thì anh sẵn sàng cố gắng vì cô.

Thứ Sáu, anh nói với Hoài Nguyệt về chuyện hôm sau sẽ tổ chức buổi tiệc tại nhà, Hoài Nguyệt cười nói: “Trùng hợp thật, Duyên Duyên cũng hẹn em ngày mai uống trà!”

Cơ Quân Đào sững sốt, bàn tay đang gấp thức ăn chợt dừng lại. Lúc này hai người đang ngồi trong góc nhà hàng. Một bài ký sự của Hoài Nguyệt gửi từ trước đó rất lâu vừa được đăng trên tạp chí du lịch. Cô mới nhận được tiền nhuận bút nên hăng hái mời Cơ Quân Đào ăn cơm.

“Là mấy người bạn rất thân, không đông người đâu”. Cơ Quân Đào nhẹ giọng nói: “Hẹn bạn em tuần sau không được à?”

“À”, Hoài Nguyệt lên tiếng: “Lâu lắm rồi em không gặp Duyên Duyên. Gần đây vì chuyện công việc nên tâm tình cô ấy không tốt lắm, lại đúng dịp tuần này đến lượt Đậu Đậu về nhà ông bà nội”. Cô uống một ngụm canh rồi nói tiếp: “Em không hiểu gì về hội họa, ngồi ở đó cũng không hợp. Tốt nhất là không nên đến đó để rồi lại phải cố gắng ra vẻ hiểu biết”.

Cơ Quân Đào nhìn cô: “Hoài Nguyệt, anh vốn định giới thiệu em với bạn bè anh”.

Hoài Nguyệt ghen lời, oán trách nói: “Chúng ta đã thống nhất là sẽ tạm thời giữ bí mật, anh quên rồi à? Chúng ta còn chưa nói cả với Tiểu Dã mà”.

Cơ Quân Đào cúi đầu gắp một miếng cá bỏ vào chén cô để che giấu sự thất vọng của mình: “Ăn nhiều một chút, em càng ngày càng gầy đấy. Sao anh cảm thấy dạo này em còn ngủ không tốt bằng anh vậy?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt nói: “Đâu có, em ngủ tốt lắm mà”. Trừ khi ở nhà liền kề, Cơ Quân Đào chưa từng ngủ lại Thanh Hà Uyển bao giờ. Hai người chỉ cùng nhau ăn cơm, tán gẫu, xem ti vi rồi anh lại đi về. Anh không phải người có da mặt dày, lại rất hay ngại. Dù trong lòng có muốn đến mấy nhưng nếu Hoài Nguyệt không tỏ ý thì anh vẫn xấu hổ không dám mở miệng đề nghị ngủ lại chỗ cô. Còn cô, vì trong lòng có tâm sự nên thời gian gần đây quan hệ giữa hai người vẫn không có tiến triển gì.

Tâm tình của Cơ Quân Đào rõ ràng đang sa sút, Hoài Nguyệt đành phải tìm chuyện để nói: “Tối nay anh có về không? Nếu về thì sáng sớm ngày mai tưới rau giúp em, cả vườn rau trên sân thượng nữa”.

Cơ Quân Đào nói: “Trước kia anh hâm mộ Đậu Đậu, bây giờ lại hâm mộ mỗi cây rau nhánh cỏ trong vườn nhà em. Em chưa bao giờ quên chúng, còn năng về ngoại ô chỉ vì chúng nữa”.

Hoài Nguyệt cười khố nói: “Thật sự hâm mộ như vậy à? Nhưng mùa hè đã qua rồi, rau quả sắp tàn lụi hết rồi. Đến lúc đó sẽ phải nhổ hết”.

Lời vừa khỏi miệng, hai người đều sửng sốt, Cơ Quân Đào cảm thấy trái tim mình như trúng một đòn nặng, chậm rãi nói: “Phải nhốt hết? Hoài Nguyệt, lúc em nói lời này sao anh cứ có cảm giác như đang nói đến anh vậy?”

Hoài Nguyệt vội vàng nói: “Anh nói gì thế, anh là công tử Quân Đào danh chấn giới hội họa, sao có thể so sánh như thế được”. Trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng buồn khổ.

“Danh chấn giới hội họa?” Cơ Quân Đào nhìn chăm chăm vào mắt Hoài Nguyệt: “Nhưng em lại không cần thứ này đúng không? Em chỉ cần một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, một người đàn ông có thể đứng sau ủng hộ em, giúp đỡ em, cho em dựa vào mỗi lúc em cần đúng không? Chứ không phải một người đàn ông làm em mỗi ngày hai mươi tư tiếng thấp thỏm sợ anh ta sẽ cắt cổ tay, sợ anh ta sẽ nhảy lầu đúng không? Bởi vì một người như vậy không thể cho em một cuộc sống bình thường, thậm chí không thể để em được hít thở bình thường”. Sắc mặt Cơ Quân Đào dần dần trắng bệch, càng nói càng tuyệt vọng.

Hoài Nguyệt hoảng sợ nhìn anh: “Đừng nói nữa, anh đừng nói lung tung nữa”.

Bàn tay cô nắm chặt góc khăn trải bàn, Cơ Quân Đào để ý thấy đĩa xì dầu trước mặt cô bị sánh ra, một vết bẩn từ từ lan rộng trên tấm khăn trải bàn trắng như tuyết mà cô hoàn toàn không nhận thấy. Anh cảm thấy trong lòng mình cũng có một vùng tối từ từ lan rộng giống hệt như vậy.

“Mẹ anh cũng bị bệnh này, rất nhiều năm anh và Tiểu Dã đã sống trong sự sợ hãi đó. Bọn anh thương bà ấy cô độc, đề phòng bà ấy mất tích, sợ bà ấy sẽ có những hành động thiếu suy nghĩ. Hoài Nguyệt, anh nghĩ bệnh này sẽ di truyền”. Giọng nói của Cơ Quân Đào đã bình tĩnh hơn, có vẻ như đang cố trấn lòng mình.

“Không đâu, bệnh này sẽ không di truyền”. Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời anh: “Đừng nói nữa, em xin anh đừng hành hạ chính mình như vậy nữa. Em không sợ hãi, cũng không lo lắng. Là em nói thật! Tiểu Dã và bác sĩ Thích đều nói anh đang dần hồi phục. Mặc dù em chưa từng thấy trước kia anh như thế nào nhưng ngoài lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, lần mà em nhìn thấy lọ Bách Ưu Giải và lọ thuốc an thần trên bàn trà, trong lòng em quả thật rất căng thẳng cho nên phải chờ đến lúc Tiểu Dã về. Ngoài ra, tình hình của anh những lần chúng ta gặp mặt sau đó đều rất tốt. Anh phải có lòng tin với chính mình, bệnh này có thể chữa khỏi được. Bác sĩ nói giai đoạn này có thể vượt qua được”. Hoài Nguyệt gấp quá không có thời gian lựa chọn từ ngữ: “Anh không được như vậy, anh như vậy làm em cảm thấy rất buồn”.

Cơ Quân Đào đưa tay rót thêm xì dầu vào đĩa của cô, nói: “Hoài Nguyệt, anh thích em, anh không thể làm em khó xử. Em không được gầy hơn nữa, phải ăn uống tử tế, được không? Nếu như em cảm thấy khó xử thì thà rằng anh...”. Nhìn gương mặt hoang mang của cô, anh nói không đầu không đuôi, câu nói kế tiếp không thể nói ra miệng nữa, bởi vì trong lòng anh cực kỳ không nở.

Hoài Nguyệt gật đầu, thấp thỏm không yên gắp một miếng thịt gà chấm xì dầu bỏ vào miệng. Cơ Quân Đào cầm khăn ăn giúp cô lau vết xì dầu dính bên khóe môi.

Một đôi tình nhân trẻ tuổi đi qua bên cạnh, cô gái khẽ kêu với giọng vô cùng hâm mộ: “Oa, lãng mạn chưa kìa anh!”

Nghe vậy, Hoài Nguyệt càng đau lòng cảm tưởng như không thể chịu đựng được.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Buổi tiệc trà sẽ diễn ra vào buổi chiều. Trước đó một ngày, phòng khách đã được sắp xếp lại, bánh ngọt được đặt trước ở tiệm bánh, bữa tối thì được đặt trước tại nhà hàng bên cạnh tiểu khu. Sáng sớm, Cơ Quân Dã và A Thích đã đưa Tiểu Cẩm và Tiểu Trần từ phòng triển lãm tới đây chuẩn bị.

Cả đêm Cơ Quân Đào trần trọc không yên. Hôm sau thức dậy muộn, nhớ tới bữa tiệc tại căn nhà ngoại ô, lại nghĩ đến việc Hoài Nguyệt không chịu tới nên hứng thú đã vơi đi gần hết. Gần mười một giờ anh mới về đến nhà. Đẩy cửa vườn hoa ra, nghe thấy tiếng sữa của Leshy vang lên trong vườn hoa, anh liền đứng yên cạnh cửa đợi nó chạy tới đón mình. Đợi một lát không thấy động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, anh đi vào bên trong xem lại phát hiện Leshy bị xích ở góc vườn hoa, tim anh bất giác đập nhanh hơn.

Mở cửa vào nhà, quả nhiên thấy Hoài Nguyệt và Cơ Quân Dã đang cùng nhau bày trà bánh trong phòng khách. Cô mặc chiếc váy liền áo màu trắng có vẽ hoa văn lá liễu mờ mờ đã mặc trong lễ khai mạc triển lãm lần trước, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc buột cao, đeo một bộ hoa tai ngọc trai, trên người không còn trang sức nào khác nhưng lại xinh đẹp, tươi tắn mê người. Nhìn thấy anh, cô vẫn hơi lúng túng, không chào mà chỉ cố gắng bình tĩnh mỉm cười. Cơ Quân Đào thấy màu đỏ dần lan rộng trên mặt cô, tâm trạng lập tức như vén mây nhìn thấy mặt trời.

Cơ Quân Dã quan sát vẻ mặt của hai người không sót chi tiết nào, trong lòng thầm vui mừng, nói: “Anh trai, sao anh về muộn thế? Vốn em còn đang định nhờ anh đưa Hoài Nguyệt về đây cơ đấy”.

Cơ Quân Đào đi tới bên cạnh Hoài Nguyệt, cúi đầu hỏi: “Sao không nói với anh một tiếng? Lại đi xe buýt tới à?” Nói xong anh vô thức nhìn lên trán cô, một lọn tóc buông xuống đã che khuất vết sẹo.

Hoài Nguyệt bối rối nói: “Tiểu Dã nói rằng có rất nhiều việc cần làm, nên em muốn tới sớm một chút”. Cơ Quân Dã đang ở bên cạnh, anh trai cô ấy nói với mình bằng giọng dịu dàng, tự nhiên như thế, sợ là cô nàng tinh ranh này đã phát hiện ra manh mối từ lâu rồi. Hoài Nguyệt bất an nghĩ, sắc mặt lại càng đỏ hơn. Thực ra mình cũng chỉ tự lừa mình dối người, quan hệ giữa cô và anh sao có thể giấu được Tiểu Dã, không muốn công khai chỉ là muốn để lại đường lui cho mình mà thôi. Có điều, chẳng lẽ đó không phải là một cách bắt nạt anh ấy?

Cơ Quân Dã mỉm cười nói: “Tôi không nói như vậy thì cô sẽ chịu tới sao? Cái gì mà uống trà với bạn học? Ai chả biết đó là cô lấy cớ mà thôi, thế nên tôi phải nói nặng lời mới được”. Nói rồi cô mỉm cười đi vào phòng bếp. Thời gian này anh trai rất ít liên lạc với cô, cũng không thường xuyên ở đây. Mặc dù cảm thấy giữa hai người này có điểm khác thường nhưng cô cũng không biết rốt cuộc đã tiến triển tới bước nào nên muốn lợi dụng cơ hội này để dò xét cho ra đầu đuôi câu chuyện.

Cơ Quân Đào hỏi: “Tiểu Dã đã nói gì nặng lời khiến em ngoan ngoãn tới đây?”

Hoài Nguyệt bất đắc dĩ nhìn về phía phòng bếp, nói: “Cô ấy nói sẽ nhổ hết rau dưa trong vườn và trên mái nhà của em đi”.

Cơ Quân Đào bật cười nói: “Thì ra là em sợ điều này, biết trước thì anh cũng nói như vậy. Mà tại sao trước mặt anh lúc nào em cũng cứng đầu như vậy nhỉ?”

Hoài Nguyệt thấy sắc mặt anh hình như không tốt lắm. Hai mắt có quầng đen mờ mờ, nhất định tối qua cũng không ngủ được như mình. Trong lòng

chợt nhói đau, cô cúi đầu nói thật chậm: “Chắc là vì em không sợ”.

Trái tim Cơ Quân Đào cảm thấy ấm áp, anh nhìn cô hồi lâu rồi khẽ nói: “Nếu em thích thì anh mong em lúc nào cũng như vậy”.

Hoài Nguyệt nhất thời cảm thấy mừng mừng tủi tủi, không biết nên vui hay nên buồn. Cô đưa một miếng bánh cho anh: “Còn chưa ăn sáng đúng không? Anh ăn một chút đi cho đỡ đói. Lát nữa em đi nấu cơm. Anh còn có hai sinh viên ở đây đấy, ra chào họ một câu đi!”.

Cơ Quân Đào vừa bóc giấy gói ra vừa nói: “Đã đặt cơm ở nhà hàng rồi, em đừng vất vả như vậy. Hôm nay, em mặc đẹp như thế, anh không cho em vào bếp đâu”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Hôm nay cô là khách mời của Cơ Quân Dã chứ không phải là nữ chủ nhân nhà này, quả thật cô không cần phải vào bếp.

Trong phòng bếp, Tiểu Cẩm vừa nhìn ra ngoài qua cánh cửa kính vừa nói với Cơ Quân Dã: “Thì ra Thương tiểu thư là vợ trước của vị Lão tiên sinh kia, ngoại hình xinh đẹp hơn vợ bây giờ của ông ta nhiều. Còn trẻ như thế mà đã ly hôn, đúng là đáng tiếc”.

“Có gì đáng tiếc chứ! Loại đàn ông đó bỏ càng sớm càng tốt. Cưới một người khác tốt hơn để cho hẳn phải tức chết”, Cơ Quân Dã nói: “Cho nên vẫn nói, phụ nữ tìm đàn ông thì nhất định phải mở mắt thật to. Không thể chỉ thấy có tiền hay đẹp trai mà gật đầu, có trăng gió hay không là điều quan trọng nhất”.

Tiểu Cẩm gật đầu nói: “Thương tiểu thư còn có con trai mà. Liệu có ảnh hưởng đến việc tái hôn không?”

Cơ Quân Dã liếc nhìn Tiểu Cẩm: “Em nói Đậ Đậ ấy à? Có gì mà ảnh hưởng? Đó chính là con rể chị, đáng yêu lắm. Sau này cả gia tài nhà chị

đều cho nó thoải mái tiêu xài, để ông bố kia của nó thấy hân ta thì có gì đặc biệt hơn người!”

Tiểu Cẩm bị khí thế của Cơ Quân Dã ép cho không thở nổi, không dám nói nữa. Cô cảm thấy buồn bực, không hiểu tại sao quan hệ của hai nhà này có thể nhanh chóng trở nên tốt như vậy. Lúc đầu, mình và Tiểu Trần đến đưa tranh, hình như thầy Cơ còn không hề biết người phụ nữ đó mà. Học kỳ này Cơ Quân Đào không còn dạy lớp cô, phòng triển lãm Tổ lại vừa mới thuê thêm người, không còn thuê người làm việc ngoài giờ nữa. Hôm nay có lẽ là cơ hội cuối cùng cô được tiếp xúc gần gũi với Thầy Cơ của mình, cô phải nắm chắc thời cơ bày tỏ tấm lòng với thầy mới được. Cô thầm động viên chính mình. Thời gian này thái độ của thầy Cơ đối với cô rõ ràng là tốt hơn trước kia, số lần thầy đến phòng triển lãm cũng nhiều hơn. Lúc gặp nhau, thầy còn chủ động dừng lại chào hỏi, lúc rảnh rỗi còn chỉ mấy bức tranh trên tường bình luận vài câu coi như mở mang kiến thức cho mình. Có phải tất cả những điều này có nghĩa là rốt cuộc mình đã làm thầy chú ý hay không?

Cơ Quân Dã bỏ chỗ nằm đã ngâm xong vào trong nôi rồi gọi với ra ngoài: “Hoài Nguyệt, vào đây xem giúp tôi một chút”.

Hoài Nguyệt lên tiếng trả lời rồi đi tới. Thấy Cơ Quân Đào đi lên tầng, Tiểu Cẩm vội nói với Cơ Quân Dã: “Thầy Cơ còn chưa ăn sáng, để em đi lấy cốc sữa cho thầy”.

Cơ Quân Dã thờ ơ gật đầu rồi nói với Hoài Nguyệt vừa đi vào: “Tất cả đều là nấm các loại, còn phải thêm cái gì vào nữa?”

Hoài Nguyệt thấy không có nguyên liệu nào phù hợp: “Không có canh gà. Để tôi đi lấy mấy lạng thịt ba chỉ. Cho một miếng vào cho ngọt nước”.

Cơ Quân Dã thấy A Thích và Tiểu Trần đều đã biến mất, chắc là đang dọn dẹp vườn hoa theo chỉ thị của mình, liền gật đầu: “Tôi không biết chọn,

đành phải nhờ cô đi mua vậy. Đi nhanh một chút nhé, người ở nhà đang chờ”.

Hoài Nguyệt mỉm cười, gật đầu đi ra ngoài.

Trước kia khi còn ở cùng Lỗ Phong, cô cũng thường xuyên tham gia các buổi tụ tập. Có lúc đến nhà người khác, có lúc đến phiên cô làm nữ chủ nhân, cũng bố trí phòng khách, trà bánh, trái cây, hoa tươi như vậy. Hôm nào không đông người lắm thì cô sẽ đích thân vào bếp, một vài món ăn tạm gọi là sở trường của cô đều được luyện tập trong thời gian này. Sau đó cũng có chút danh tiếng trong đám bạn bè của Lỗ Phong. Mỗi lần tiệc gia đình kết thúc, Lỗ Phong luôn ôm cô, hả lòng hả dạ nói: “Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đó chính là bảo bối Nguyệt Nguyệt của anh!”

Ly hôn hơn một năm, cô cũng sắp quên tụ tập tại gia là như thế nào rồi. Hôm nay cùng Tiểu Dã bày trà bánh, chợt có cảm giác như thời gian quay trở lại. Cuộc sống đúng là kỳ lạ, có thể là kiểu xoắn ốc, có thể là đồ thị hình sin, tóm lại là kiểu gì cũng có lúc chúng ta phải nhớ đến hai chữ “đã từng”.

Cơ Quân Đào đi vào phòng vẽ, đi tới đi lui xem xét mấy chiếc giá vẽ. Hình như không tìm được bút nào vừa ý nên lại đi sang giá vẽ bên cạnh xem xét.

Anh đã đến căn hộ của Hoài Nguyệt ở Thanh Hà Uyển mấy lần, thấy trên tường không có gì cả nên muốn tìm mấy bức tranh mang đến cho cô trang trí phòng một chút. Nhớ mình từng thấy mấy bức vẽ cũ, là một bức cảnh thu, màu sắc ấm áp, có thể tăng thêm sức sống cho căn phòng quá mộc mạc của Hoài Nguyệt nhưng lại nhất thời không nhớ nổi nó ở chỗ nào. Anh lật từng bức tranh ra xem xét tỉ mỉ. Nếu như không tìm được bức cảnh thu đó thì tìm bức khác vậy, anh nghĩ. Hoài Nguyệt sống quá nội tâm, chuyện gì cũng giấu trong lòng, nên trang trí căn hộ của cô sáng sủa một chút.

“Thầy Cơ”, Tiểu Cẩm bưng một cốc sữa đi vào phòng vẽ: “Cơ tiểu thư sợ thầy chưa ăn sáng nên bảo em hâm một cốc sữa cho thầy”.

Cô nhìn quanh. Phòng vẽ thật rộng, hầu như chiếm trọn cả tầng hai. Tường kính cực rộng, lấy ánh sáng rất tốt. Trong phòng vẽ có rất nhiều giá vẽ, cũng có giá có tranh nhưng đa số không có. Sát tường có một giá gỗ rất lớn, bên trên chất đầy các cuộn giấy, bốn phía có bình gốm hoa văn, bên trong cũng đựng cuộn giấy. Một cái bàn rộng bên trên trải một bức tranh đã hoàn thành. Lọ bút, phấn màu, giấy trắng để bừa bộn, tóm lại đây là phòng làm việc điển hình của một họa sĩ.

“Cảm ơn, cứ để đấy”. Cơ Quân Đào đáp một cách lơ đãng, vẫn cúi đầu xem bức tranh sơn dầu trên tay. Đó là một mảnh rừng phong. Có thể là ở nơi nào đó trong nước, cũng có thể là phong cảnh ở nước ngoài. Có điều, chắc là được vẽ trong lúc tâm tình tương đối tốt nên màu sắc rất thanh thoát, ánh nắng ban mai len lỏi qua rừng phong, cảm giác tươi mát và ấm áp. Bức này treo trong phòng khách cũng không tồi, anh nghĩ, kích thước cũng phù hợp.

“Thầy Cơ, sao học kỳ này thầy không lên lớp cho bọn em nữa? Cả lớp đều rất nhớ thầy!” Tiểu Cẩm sáp lại gần nhìn bức tranh. Mùi nước hoa trên người cô làm Cơ Quân Đào cảm thấy khó chịu, anh vô thức tránh sang bên phải một bước.

“À, năm thứ ba rồi, bọn em không phải học môn đó nữa”, Cơ Quân Đào thản nhiên nói, mắt vẫn nhìn bức tranh trong tay. Anh nhớ có lần Hoài Nguyệt xem bức “Cây” ở phòng triển lãm Tổ, cô ấy đã nhận ra sự cô quạnh của anh, lời bình đẹp như thơ làm anh kinh ngạc. Vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa thương xót lúc ấy đã hấp dẫn anh, từ khi đó ánh mắt anh đã luôn dõi theo cô. Lúc nào phải mang bức “Cây” đó về nhà mới được. Nếu như cô ấy thích thì mình để cô ấy treo trong phòng sách cũng đẹp. Anh nghĩ, khéo môi khế nhếch lên tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Tiểu Cẩm ngơ ngác nhìn nụ cười đẹp lung linh của anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười dịu dàng và tinh khiết như vậy trên gương mặt bất kỳ người đàn ông nào. Dường như cả người thầy đang chìm ngập trong ánh trăng sáng ngời ý thơ. Mà, hình như thầy đang yêu. Sự yêu thương vô hạn dâng lên trong lòng cô gái, cô nhẹ nhàng nói: “Bọn em sẽ nhớ thầy lắm!”.

Cơ Quân Đào nói: “Học kỳ này thầy không dạy, học kỳ sau sẽ lên lớp cho năm đầu tiên. Có việc gì em có thể đến phòng triển lãm Tổ bảo Tiểu Dã nhắn lại cho thầy”. Anh tiếp tục mở từng cuộn giấy ra, cuối cùng cũng tìm thấy bức cảnh thu đó trong một cuộn tranh chữ cũ hơn. Anh định kẹp bức tranh này lên giá vẽ thì Tiểu Cẩm đã vội đi tới giúp anh kẹp lên: “Thầy Cơ, đây là ở đâu? Đẹp quá!”

Chỉ là một thảm cỏ, hoa dại, xa xa có một chiếc cổng tre, bụi cây lúp xúp, một dòng suối trong vắt chảy qua trước cổng, nhưng lại khiến người xem có cảm giác như được thấy muôn hoa đua nở.

“Thầy cũng không nhớ là ở đâu”, Cơ Quân Đào mỉm cười nói: “Phụ nữ sẽ thích những cảnh như vậy đúng không?”

“Thầy định tặng Cơ tiểu thư à?” Tiểu Cẩm hỏi, lén để ý sắc mặt thầy giáo.

Cơ Quân Đào không trả lời, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

“Cơ tiểu thư làm mọi người thật hâm mộ, lúc nào cũng có thể thấy các tác phẩm của thầy, muốn treo bức nào trong nhà thì treo bức đó. Lúc ở phòng triển lãm chị ấy cũng như vậy, thỉnh thoảng lại đột nhiên gọi bọn em bỏ bức tranh nào đó của thầy xuống, còn nói chị ấy sẽ mang về phòng mình treo vài ngày nữa”. Tiểu Cẩm vừa cười vừa nói: “Vì vậy bên ngoài có tin đồn rằng Cơ tiểu thư tiếc nuối không nỡ bán các tác phẩm của thầy”.

Cơ Quân Đào gật đầu mỉm cười. Hoài Nguyệt cũng từng hỏi anh về chuyện Tiểu Dã “tiếc không muốn bán”. Khi đó anh cũng không biết vì sao

lại có tin đồn như vậy, để lát nữa hỏi cô ấy nguyên do xem cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào.

“Thầy Cơ”, Tiểu Cẩm ngẩn ngơ nhìn anh, người đàn ông như tạc bằng ngọc này mỉm cười đứng bên cạnh khiến cô quả thực như sắp mất hồn. Hình như nghe thấy Cơ Quân Dã dưới lầu đã bắt đầu lớn tiếng gọi mọi người xuống ăn cơm. Tất cả cơ hội của cô chỉ còn lại mấy giây nữa, Tiểu Cẩm cố lấy hết can đảm.

“Hoài Nguyệt, lên gọi anh trai tôi xuống ăn cơm. Cơm sáng cũng chưa ăn, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn chưa đói à? Lại đi xem tranh gì gì nữa chứ”. Cơ Quân Dã nói: “Tiểu Cẩm đi đâu rồi, cái con bé lười biếng này chẳng chịu giúp đỡ gì cả”.

Hoài Nguyệt nhìn nồi canh nấm, múc một muôi nếm thử rồi gật đầu đi lên tầng gọi Cơ Quân Đào.

Vì hôm nay phải chiêu đãi khách nên Cơ Quân Dã đã nói vào phòng khách không phải thay giày, lúc lên tầng Hoài Nguyệt mới đổi một đôi dép đế mềm, rất mới, đế rất dày. Cô thầm nghĩ, vào mùa thu đúng là nên đi loại dép này trong nhà. Chắc là Tiểu Dã sắp làm mẹ thật nên mới có thể chu đáo như vậy.

Cửa phòng vẽ khép hờ, cô đi thẳng tới, nhẹ nhàng đẩy cửa, còn chưa thấy rõ người ở trong phòng đã nghe thấy giọng nói dịu dàng và ngọt ngào của Tiểu Cẩm: “Thầy Cơ, em thích thầy”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Người trong phòng và người ngoài phòng đều sửng sốt. Cơ Quân Đào cau mày nhìn Tiểu Cẩm, đang định quở trách thì thấy Hoài Nguyệt đứng ngoài cửa. Anh lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Tiểu Cẩm đang quay lưng ra ngoài cửa cũng quay lại. Phát hiện Hoài Nguyệt, cô bé giật mình, gương mặt thanh tú lập tức đỏ bừng, lắp bắp nói: “Thương, Thương tiểu thư, sao chị lại ở đây?”

Hoài Nguyệt ngẩn người, tay bám chặt vào khuôn cửa, cảm giác bị đè nén đã lâu không thấy đó lại một lần nữa xuất hiện. Lúc Viên Thanh nói với cô rằng cô ta đã có thai với Lỗ Phong, lúc cô cầm vé xe đứng ở bến xe tại Thanh Sơn phân vân xem có nên đợi Cơ Quân Đào hay không cũng có cảm giác này. Đó là một loại ngỡ ngàng, bất lực, bị ép phải đưa ra lựa chọn, không có không gian để hít thở, không có thời gian để trì hoãn, có khó khăn đến mấy cũng phải đưa ra lựa chọn. Bây giờ cũng vậy.

Bàn tay nắm vào khuôn cửa quá chặt, cảm giác đau đớn truyền đến từ ngón tay làm đầu óc cô tỉnh táo lại một chút. Hoài Nguyệt cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói, điềm nhiên như không: “Tiểu Dã bảo tôi lên gọi hai người xuống ăn cơm. Xuống luôn nhé!”

Tiểu Cẩm thở phào, hoang mang liếc nhìn Cơ Quân Đào: “Thầy Cơ”.

“Xuống ăn cơm”, Cơ Quân Đào sầm mặt, lạnh lùng nói.

Cảm thấy Cơ Quân Đào sắp nổi giận, Tiểu Cẩm sợ đến mức quên cả ngại ngùng, nhanh chóng chạy xuống tầng dưới. Nhìn thấy Tiểu Cẩm, Cơ Quân

Dã hỏi: “Thì ra em cũng ở trên tầng. Thầy Cơ của bọn em đang làm gì, sao vẫn còn chưa xuống?”

Tiểu Cầm âm ờ nói: “Thầy Cơ đang xem tranh”.

Cơ Quân Dã không vui nói: “Chẳng phải là toàn tranh mình vẽ sao? Lúc nào xem chả được, lát nữa là khách đến rồi. Em lại lên gọi anh ấy một tiếng đi”.

Tiểu Cầm đâu dám đi lên, đành nói với Hoài Nguyệt bên cạnh: “Thương tiểu thư, chị đi gọi thầy Cơ xuống đi”.

Cơ Quân Dã đưa tay gõ lên trán cô bé: “Chỉ giỏi sai khiến người khác”, dứt lời tự mình đi lên tầng trên. Vừa lên được một lát, Cơ Quân Dã lại đi xuống một mình: “Anh ấy nói không muốn ăn”. Nói rồi cô lại nhìn Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, hay là cô giúp tôi lên mời anh ấy xuống, dùng chiêu vẫn đối phó với Đậu Đậu ấy. Lúc này mà anh ấy tự nhiên giở chứng thì không phải mọi chuyện sẽ hỏng hết sao”.

Hoài Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Tiểu Cầm đang lo sợ, bất an ở bên cạnh, cũng không có thời gian để ý đến chuyện cô bé này sẽ nghĩ thế nào, cản rằng đi lên tầng hai.

Cơ Quân Đào đang đứng trước cửa phòng vẽ, Hoài Nguyệt đi tới trước mặt anh, vừa định mở miệng đã bị anh ôm vào lòng. Cô hoảng hốt nói: “Đây là chỗ nào mà anh lại làm như vậy?”

Cơ Quân Đào ôm cô vào phòng vẽ rồi đưa tay đóng cửa lại, cúi xuống hôn cuồng nhiệt lên môi cô. Hoài Nguyệt không làm gì được, đành phải ôm cổ anh, để mặc anh hôn đến mức gần như ngạt thở. Khi ấy, Cơ Quân Đào mới bất mãn buông cô ra: “Vừa rồi sao em lại cười như vậy? Sao vẫn điềm nhiên như không thế? Rốt cuộc anh là gì của em?”

Hoài Nguyệt thở hỗn hển, bình tĩnh lại một chút rồi trách: “Anh điên rồi à? Em gái với học trò của anh ở ngay bên dưới đây!”

Cơ Quân Đào tức giận, sững sờ nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ tươi của cô rồi lại nhẹ nhàng áp môi vào, đầu lưỡi lướt theo vành môi cô, chậm rãi đưa vào, cuốn lấy lưỡi cô, đau khổ nói: “Hoài Nguyệt, em không thể như thế được. Em tỏ ra không hề để ý khiến anh cảm thấy hình như mình không có nhà để về, chẳng là ai cả. Em không tức giận cũng không khó chịu, em định chấp tay dâng anh cho người khác đúng không?”

Thân thể Hoài Nguyệt đột nhiên cứng đờ. Vừa rồi có lẽ đã có một tích tắc mình nghĩ như vậy. Có một cô bé thích anh như vậy, dùng cảm hơn mình, tinh khiết hơn mình, có phải mình nên buông tay ra không? Buông tay? Đúng vậy, không phải mình cũng đang tìm một cơ hội như vậy sao? Nhưng vì sao đến lúc gặp được cơ hội như vậy, mình lại cảm thấy khó chịu?

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào cảm thấy thân thể cô cứng đờ, liền cắn mạnh lên môi cô. Sự đau đớn khiến cô tỉnh táo lại. Cô nhẹ nhàng hôn đáp lại anh một chút rồi yếu ớt nói: “Nếu anh còn làm vậy thì buổi chiều em sẽ về thành phố”.

Cơ Quân Đào buông cô ra, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên môi cô: “Đừng về! Nếu không anh cũng về. Buổi chiều anh giới thiệu em với mọi người được không?”

“Sau này tính được không? Không nên làm Tiểu Cầm khó xử như vậy”. Hoài Nguyệt sắp xếp lại vô số ý nghĩ phức tạp trong lòng, ôm eo anh, dịu dàng nói: “Phải dùng cảm thế nào thì một cô gái mới dám nói ra tình cảm của mình như vậy. Kể cả anh không tiếp nhận thì cũng không thể coi thường tình cảm đó. Anh là thầy giáo, có lẽ Cơ Quân Đào có thể buông thả nhưng thầy giáo Cơ lại không thể. Vừa rồi em chỉ có thể làm như không

nghe thấy, nếu không Tiểu Cẩm sao có thể chịu được. Đừng giận nữa, anh không ăn cơm thì mọi người cũng ăn không ngon. Ngoan nào, xuống đi”.

Cơ Quân Đào cũng cười nói: “Sao lại dễ anh như dễ Đậu Đậu thế? Anh không thích kiểu dễ dàng này đâu”.

Hoài Nguyệt nhếch miệng nói: “Anh còn không bằng Đậu Đậu, Đậu Đậu cũng biết không thể giận dỗi trước mặt khách. Lúc này anh còn dọa dẫm người khác nữa. Tiểu Dã sốt ruột lắm rồi đấy”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Trước kia anh không bao giờ như vậy. Từ khi biết em, anh thật sự cảm thấy mình ngày càng trẻ con hơn. Lúc nào cũng không yên tâm, có lẽ là bệnh cũng không nhẹ”.

Hoài Nguyệt cười khở: “Sao em lại thấy hình như mình đang hại anh nhỉ, hại người không lợi mình. Thật sự là...”

“Anh chỉ sợ em không chịu hại anh”, Cơ Quân Đào ngắt lời nói: “Hoài Nguyệt, em phải tin anh, không được giao anh cho người khác. Có em ở bên cạnh thì anh sẽ không xảy ra chuyện gì cả”.

Hoài Nguyệt gật đầu mỉm cười với anh. Cô hiểu rõ, thực ra có một số việc anh cũng giống như mình, chẳng bao giờ dám nghĩ quá nhiều và quá sâu.

Hai người xuống nhà, Tiểu Cẩm và Tiểu Trần đã ăn cơm xong, cùng A Thích chuẩn bị tiếp khách. Chỉ còn Cơ Quân Dã đang chậm rãi ăn, vừa ăn còn vừa nhìn Hoài Nguyệt chăm chăm, đột nhiên bật cười. Hoài Nguyệt chột dạ đỏ mặt, Cơ Quân Đào không vui trợn mắt nhìn em gái: “Chuyện gì mà buồn cười thế? Tập trung ăn cơm đi”.

Cơ Quân Dã rút một tờ giấy ăn, vừa chậm rãi lau miệng vừa cố nhin cười nói: “Em quên chưa lau son môi. Mặc dù son môi không ảnh hưởng gì đến

mùi vị những phu nhân tương lai của Đậu Đậu còn nhỏ. Đồ ăn có dính son sẽ không tốt cho trẻ em”.

Hoài Nguyệt lập tức hiểu ra vì sao vừa rồi Cơ Quân Dã lại cười mình, cô xấu hổ đến mức muốn vùi đầu vào trong bát cơm. Cơ Quân Đào thì hồi hận vì sự lỗ mãng của mình vừa nãy, thấy Hoài Nguyệt không xuống thang được, trong lòng anh rất thương, vội chuyển đề tài nói: “Tiểu Dã, Em đã đến bệnh viện kiểm tra chưa? Rốt cuộc thế nào?”

Cơ Quân Dã nói: “Còn phải chờ thêm một thời gian nữa. Anh, anh đúng là thiếu kiến thức cơ bản. Phải trên dưới bốn mươi ngày mới có thể kết luận được. Lần sau phải nhớ kỹ đấy”.

Chính Cơ Quân Đào cũng cảm thấy hơi khó xử, anh chỉ nghiêm mặt không lên tiếng.

Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, cô xem kìa. Nếu là tôi thì còn lâu mới thích loại người này. Cả ngày lạnh mặt, mùa hè còn có thể dùng làm điều hòa, mùa đông chẳng lẽ dùng để ngăn như tảng băng à?”

Hoài Nguyệt không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

Cơ Quân Đào quay sang nhìn cô rồi lại nhìn em gái, đúng là rất giống một mặt trăng, một mặt trời. Có hai người phụ nữ này, cuộc sống của anh cũng có thể coi là hoàn hảo. Khóe môi anh khẽ cong lên.

Buổi chiều, khách khứa lục tục tới. Vì biết anh trai không thích ồn ào nên Cơ Quân Dã cũng chỉ mời bốn, năm người bạn rất thân. Một người dẫn theo người vợ sắp sinh, còn có một đôi vợ chồng mới cưới, có người đến một mình, cũng có người dẫn bạn gái theo. Hoài Nguyệt lặng lẽ quan sát, tuy đa số họ đều đã ba, bốn mươi tuổi nhưng quả thật đều có khí độ bất phàm.

Cơ Quân Dã giới thiệu Hoài Nguyệt là biên tập viên tạp chí Giao lưu văn hóa, nghe vậy một người trong đó liền cười nói: “Tôi rất thân với giám đốc Trần của tạp chí cô, hôm qua còn cùng đi ăn với anh ta. Không trách được tầm mắt anh ta lại cao như vậy, thì ra là vì có một cấp dưới là người đẹp kiêm tài nữ. Tôi đoán bài phỏng vấn Quân Đào đó là do cô viết đúng không? Viết hay lắm, hôm nào có thể viết một bài báo cho tôi được không?”

Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Hoàng Đại Vĩ, cô đã nghe đến tên anh ấy rồi chứ? Tên thì hơi phổ thông nhưng trình độ thư pháp lại không hề bình thường, đưa tay viết vài nét đã bằng thu nhập cả năm của người khác rồi. Có điều bình thường anh ấy ít viết lắm, lười ời là lười. Chỉ những lúc đối mới chịu động tay thôi”.

Hoài Nguyệt thấy người này cũng chỉ ngang tuổi Cơ Quân Đào, để râu quai nón, có một đôi tay gầy gò, nhiều xương ít thịt, rất có phong thái tiên phong đạo cốt, rõ ràng là do việc luyện chữ nhiều năm tạo thành. Thấy anh ta mặc một chiếc áo cổ tròn cực kỳ tầm thường nhưng lại không hề cảm thấy mất tự nhiên, cô liền mỉm cười nói: “Người hào hiệp chưa chắc đã không chăm chỉ”.

Hoàng Đại Vĩ thầm gật đầu, neho mắt nhìn kỹ Hoài Nguyệt. Một người phụ nữ có thể làm Cơ Quân Đào phải tiếp nhận phỏng vấn hẳn rất thú vị. Hôm qua Trần Thụy Dương luôn vô tình hay cố ý chuyển đề tài liên quan đến Cơ Quân Đào, xem ra đều có nguyên do cả. “Thương tiểu thư, Giám đốc Trần của bọn cô dạo này rất nổi tiếng. Hai điểm nóng ngoại vụ và văn hóa đều bị anh ta ôm hết; một, hai năm nữa chắc chắn có thể lên tới cấp Sở. Cô cứ chờ mà xem”.

Hoài Nguyệt nói: “Tôi chỉ là một biên tập viên quen, bất kể ai tới làm lãnh đạo cũng không có gì khác nhau. Tính cách Giám đốc Trần rất tốt, mọi người từ trên xuống dưới đều quý anh ấy”.

Hoàng Đại Vĩ thấy cô ăn nói kín kẽ, giọt nước không thể lọt qua như thế lại càng cảm thấy vui hơn: “Cô có biết ngày trước anh ta có một người bạn gái không? Sau đó, cô ả chạy theo một gã luật sư, nghe nói còn là chồng người ta, lần này cô ta nhất định sẽ phải hối hận!”

Hoài Nguyệt cảm thấy không vui nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh: “Bây giờ những chuyện như thế này cũng rất bình thường”.

Cơ Quân Đào ngồi nhìn Hoàng Đại Vĩ và Hoài Nguyệt liên thiên mãi không thôi, lông mày hơi nhíu lại. Cơ Quân Dã thấy vậy liền kéo Hoài Nguyệt đi: “Đừng quan tâm đến cái gã thích buôn chuyện này. Không chịu viết chữ cho đảng hoàng mà cả ngày ăn uống, nhảy múa, săn chuyện xì căng đan. Mấy người phụ nữ chúng ta tụ tập lại nói chuyện còn hơn”.

Hoàng Đại Vĩ cũng không để ý, chỉ cười ha hả rồi lại chạy tới chỗ Cơ Quân Đào săn tin.

Cơ Quân Đào chuyện trò một lát, do đêm hôm trước ngủ không ngon nên cảm thấy hơi mệt mỏi, định đi lấy một ly cà phê. Thấy mấy người phụ nữ bên kia đang trò chuyện vui vẻ liền đi tới.

Chỉ nghe thấy Hoài Nguyệt đang nói với bà bầu kia: “Đương nhiên là cũng hơi đau. Có điều lúc sinh các chị sẽ không nghĩ đến đau, chỉ mong con mình mau chóng chào đời. Chỉ sợ nó ở trong đó lâu quá tội nghiệp. Tôi trở dạ mất tròn hai mươi tư tiếng. Sau đó phát hiện hai tay mình toàn máu, bác sĩ, y tá và người nhà đều kinh sợ. Sau đó mới biết hai bàn tay tôi nắm mép giường mạnh quá, các ngón tay đều bị thương, ngay cả gân cũng bị tổn thương. Thời gian khoảng hai năm sau đó, các ngón tay vẫn gần như tê liệt, chẳng có chút cảm giác nào. Quần áo, bàn ghế, đồ sắt, tất cả đều không thể phân biệt được, suýt nữa tàn phế đôi tay”.

“Cho nên vẫn nói mẹ là vĩ đại nhất. Bây giờ Đậu Đậu mới yêu mẹ như thế, tất cả đều được đánh đổi bằng máu tươi mà”, Cơ Quân Dã nói: “Vì sao

không đẻ mỗ?”

“Mẹ tôi là bác sĩ khoa sản. Bà vẫn chủ trương đẻ thường tốt hơn đẻ mỗ, tốt hơn cho cả mẹ lẫn con. Sau đó thấy tôi như vậy, chính bà lại dao động trước. Cuối cùng vẫn là tôi kiên định tiếp tục chịu đựng. Nghĩ đã đau thời gian dài như vậy rồi, nếu lại từ bỏ thì thật là đáng tiếc”, Hoài Nguyệt khẽ cười: “Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bác sĩ phải bảo đảm con mình không có chuyện gì”.

Cơ Quân Đào nhìn gương mặt Hoài Nguyệt. Một người phụ nữ dịu dàng, tinh tế mà lại có nghị lực và dũng khí như vậy, anh cảm thấy cực kỳ thương xót.

Một cô bé bên cạnh nói: “Thì ra Hoài Nguyệt cũng làm mẹ rồi, thoát nhìn còn trẻ lắm mà”.

Hoài Nguyệt mỉm cười nói: “Con trai tôi bốn tuổi rồi, năm nay lên lớp mẫu giáo nhỡ”.

Thai phụ cười nói: “Nhìn mẹ đã biết con trai nhất định sẽ rất bảnh bao. Tôi còn vừa nói với chồng, bạn gái Quân Đào đúng là một đại mỹ nhân, suốt ngày nghe người ta nói đến mỹ nhân như ngọc, lần này mới được nhìn thấy tận mắt. Hóa ra là có người như thế thật”.

Cơ Quân Đào cầm cốc cà phê trên tay vừa định đi tới thì lại nghe Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Chúng tôi là hàng xóm, nhà tôi ở sát vách, Cơ tiên sinh đã từng được tôi phỏng vấn”.

Nàng dâu mới nói: “Tôi cũng nhìn nhầm, Hoài Nguyệt. Chồng chị nhất định cũng rất đẹp trai. Vừa rồi thấy chị và Quân Đào đứng chung một chỗ làm tôi ghen tị chết đi được. May mà không phải”. Nói xong lại bật cười khanh khách làm mọi người cũng cười theo.

Hoài Nguyệt không nói tiếp mà nhấp một ngụm trà, nhìn những lá trà chìm nổi trong tách rồi ngẩng đầu thấy ánh mắt không tán thành của Cơ Quân Dã đang nhìn mình chăm chăm. Trong đầu lại vang lên tiếng tỏ tình của Tiểu Cẩm lúc trưa, cô khẽ thở dài một cái, cúi đầu không nói. Có một số việc muốn tránh cũng không được, mình phải suy nghĩ cho thật kĩ.

Cơ Quân Đào rót một cốc cà phê rồi xoay người đi. Anh đưa mắt nhìn quanh, ai cũng vui vẻ nói cười, nhưng anh cảm thấy chẳng có gì thú vị.

Cơ Quân Dã đuổi theo an ủi: “Anh, Hoài Nguyệt nói như vậy cũng đúng. Anh cũng đâu giới thiệu với mọi người cô ấy là gì của anh, ngay cả em cũng chưa được giới thiệu tử tế. Anh nghĩ Hoài Nguyệt có thể nói thế nào?”

Cơ Quân Đào yên lặng một hồi lâu rồi thở dài nói: “Chúng quy vẫn là tình cảm đơn phương của anh, thôi tùy cô ấy”.

Cơ Quân Dã quay lại nhìn Hoài Nguyệt đang ngồi lơ đãng ở đó, lại nhìn bóng lưng cô đơn của anh trai, trong lòng chợt thấy cực kỳ nghi hoặc: “Hai người này, buổi sáng vẫn còn vui vẻ, sao chưa được bao lâu, cả hai đều nặng nề tâm sự cả rồi?”

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tuần sau Hoài Nguyệt phải đi công tác. Nghĩ đến việc hai người lại có một tuần không thể gặp nhau, buổi tối thứ Bảy, Cơ Quân Đào không chịu để Hoài Nguyệt về thành phố.

Cơ Quân Đào rửa mặt xong đi sang nhà hàng xóm, thấy Hoài Nguyệt đã thay áo ngủ, đang ngồi trên sofa cau mày nắn bóp bàn chân liền hỏi: “Một rồi à?”

Hoài Nguyệt nói: “Vừa rồi không cẩn thận va một chút. Chẳng biết làm gì nên ngồi bóp cho đỡ đau”.

Cơ Quân Đào ngồi xuống bên cạnh cô, đặt chân cô lên đùi mình, nhìn thấy một chỗ tím xanh trên chân cô liền hỏi: “Hay là đến bệnh viện xem đi, ngày mai còn đi công tác. Nếu không ổn thì còn kịp xin phép cơ quan”. Hoài Nguyệt phải đi công tác với Trần Thụy Dương, trong lòng anh vốn đã cảm thấy không vui.

“Có phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, sao có thể yếu ớt đến mức ấy? Chỉ có điều chỗ tím xanh này hơi khó coi thôi”, Hoài Nguyệt cười hỏi: “Họa sĩ lớn, đôi chân này có khó coi không?”

Cơ Quân Đào vừa giúp cô xoa chỗ đau vừa hỏi: “Hoài Nguyệt, còn nhớ bức Xuân ở triển lãm tranh lần trước không? Hai đôi chân trên gốc cây khô đó, bức mà em nói là mỗi bước một đóa sen ấy?”

“Nhớ”, Hoài Nguyệt gật đầu: “Bố anh nói đó là tác phẩm tuyệt nhất của anh”.

“Cũng chưa hẳn là tác phẩm tốt nhất của anh” Cơ Quân Đào nói, khoe môi lại nhẹ nhàng cong lên.

Hoài Nguyệt rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt mãn nguyện của Cơ Quân Đào như vậy, cô không khỏi cười nói: “Công tử Quân Đào, anh kiêu ngạo quá đấy!”

Cơ Quân Đào mỉm cười cúi xuống hôn lên mu bàn chân cô: “Nhưng đôi chân này quả thật là đôi chân đẹp nhất trên đời, chính nhờ nó nên anh mới vẽ ra được bức tranh ấy”.

Hoài Nguyệt hơi giật mình nhìn anh, trong lòng loáng thoáng nhớ có lần cùng Đậu Đậu đi chân đất tưới nước trên vườn hoa sân thượng. Cơ Quân Đào đứng trên sân thượng nhà anh nhìn họ, hình như Đậu Đậu còn “tưới nước” cho mấy cây mướp. Thì ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy. Khi đó mình vừa lạ lẫm vừa kính trọng gọi anh ấy là Cơ tiên sinh, nào ngờ hai người lại sẽ có ngày thân mật như hôm nay.

“Ồngốc”, Cơ Quân Đào nâng cả đôi chân cô trên lòng bàn tay, mê mẩn nhìn cô: “Sao lại ồngốc như vậy? Cả ngày trong đầu toàn suy nghĩ cái gì mà có một người đàn ông yêu em như thế này, tại sao em vẫn không nhận ra, tại sao không chịu tin tưởng?”

Hoài Nguyệt nhìn đôi tay rất đẹp của anh đang dịu dàng vuốt ve chân mình, cảm thấy trong lòng có thứ gì đó vừa sụp đổ. Giống như cả con đê đang từ từ sụp xuống trước dòng nước lũ. Cô hoang mang đứng dậy rời khỏi ghế sofa, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt, liền lấy máy tính xách tay từ trong phòng sách ra cho Cơ Quân Đào xem ảnh chụp ở Vân Nam.

Lệ Giang, Thạch Lâm, Đại Lý, Thương Sơn, Nhĩ Hải, Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt tươi cười xinh đẹp đứng bên nước, bên núi, bên đá: “Hoài

Nguyệt, lúc nào chúng ta cùng đi nghỉ nhé, đến một nơi nào đó mà em thích”.

Hoài Nguyệt chần chờ một lát rồi gật đầu: “Anh thích đi đâu thì em sẽ đi cùng anh”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng nói: “Nơi nào có thể làm em gác lại tâm sự thì chúng ta sẽ đến nơi đó”.

Hoài Nguyệt cười nói: “VẬY em phải đến đảo Bá tước Monte Cristo để đào vàng. Dù sau này có thất nghiệp cũng không cần lo lắng cho cuộc sống của em và Đậu Đậu”.

Cơ Quân Đào nói: “Em với Đậu Đậu thì tiêu được bao nhiêu tiền chứ. Nếu em chịu thì bây giờ cứ nghỉ việc luôn cũng được. Cơ Quân Đào còn chưa đến mức không nuôi nổi người phụ nữ của mình”.

Hoài Nguyệt từ trong lòng anh giẫy ra, nói: “Sau khi ly hôn em đã trở thành người theo chủ nghĩa nữ quyền, tuyệt đối không cần đàn ông cưu mang, chăm bẵm. Bị bỏ rơi một lần, thứ gì cũng mất hết, nhưng em lại nhận được một kinh nghiệm sống quý giá, sống là phải biết lo xa”.

Cơ Quân Đào thấy cô cười nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc, có thể thấy sự phản bội của Lỗ Phong đã để lại một vết sẹo không bao giờ có thể xóa nhòa trong cuộc đời cô. Anh kéo cô vào lòng lần nữa, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nói: “Hoài Nguyệt, anh không muốn em vất vả quá, em biết anh có đủ khả năng mang đến cho em cuộc sống tốt hơn mà. Có điều, nếu như em hài lòng với hiện trạng bây giờ thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Em thích làm cái gì thì làm cái đó, không muốn thì cứ đến bên cạnh anh, anh lúc nào cũng chờ em”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Em thích công việc bây giờ, không vất vả chút nào, đồng nghiệp xung quanh đối với em rất tốt. Chỉ cần người em phỏng

vẫn không khó tính như Cơ Quân Đào tiên sinh thì hết thấy đều rất hoàn mỹ”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Anh mà khó tính? Có mà em khó tính ấy! Em phải phỏng vấn anh mà lại không đến nói với anh một tiếng, còn bắt anh vội vàng tới nhà kể chuyện xấu của mình cho em nghe nữa. Em còn nói với Đậu Đậu là chú Cơ chỉ thích Đậu Đậu không thích mẹ, làm hại anh không biết phải vào nhà em kiểu gì”.

“Thì ra hôm đó anh đã nghe thấy mẹ con em nói chuyện”, Hoài Nguyệt cười nói: “Sao anh biết không phải em đang lấy lùi làm tiền?”

Cơ Quân Đào cười khỏ nói: “Nếu đúng như vậy thì đã tốt. Em ngốc thế, làm sao nghĩ ra được chuyện như vậy”. Anh chỉ màn hình máy tính cười hỏi: “Nếu không thì tại sao mấy ngày ở Vân Nam, em vẫn có vẻ như mất hồn thế kia?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt không lên tiếng. Có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không quên được những ngày ấy.

“Buổi sáng hôm đó anh lái xe ra ngoài đuổi theo em, đáng tiếc là không đuổi kịp. Hoài Nguyệt, vì sao phải bỏ đi từ sớm như thế? Xấu hổ hay hối hận?”

Hoài Nguyệt cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Em đâu biết rằng uống rượu say em lại điên cuồng như vậy. Em bị chính mình dọa chạy mất”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Thật may là còn có một người điên cuồng như một ngọn lửa như vậy. Nếu không thì chẳng biết cành cây khô này bao giờ mới có thể cháy lên được đây?”

Nếu như là một người phụ nữ khác, nếu như buổi tối hôm đó Hoài Nguyệt không chủ động như vậy thì có lẽ anh cũng không có dũng khí và nhiệt tình để bắt đầu một quãng đời đầy cảm xúc. Anh nhìn vẻ ngượng

ngừng của Hoài Nguyệt, khẽ cười nói: “Đồ ngốc, không biết anh đã hạnh phúc thế nào đâu! Tại sao em cứ nghĩ về nó như một hành động sai lầm thế? Anh còn đang sợ em không hài lòng”.

Hoài Nguyệt liếc mắt nhìn anh, thầm thì: “Lại còn giả vờ!” Trong lòng thầm nghĩ, em đã được lãnh giáo bản lĩnh tự học thành tài của anh rồi.

Cơ Quân Đào cười ha hả, đang định hôn cô thì điện thoại của Hoài Nguyệt đổ chuông. Hoài Nguyệt vừa đứng dậy vừa ra hiệu cho anh im lặng.

Là Trần Thụy Dương gọi tới, anh ta tiếp khách xong, về đến nhà mở máy ra xem ảnh chụp ở Vân Nam, nhìn Hoài Nguyệt trong những bức ảnh tập thể, lúc nào cũng thấy như cô đang cười với mình, trong lòng khó chịu nên không kìm được, cầm lấy điện thoại. Vừa nghe Hoài Nguyệt nói cũng đang xem ảnh, Trần Thụy Dương nghĩ đúng là có thần giao cách cảm, vui như mở cờ trong bụng: “Xem ra em thực sự rất thích Vân Nam. Em đến đó mấy lần rồi?”

“Ba, bốn lần”. Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Đào ngồi bên cạnh, anh đang xem ảnh với vẻ rất hứng thú: “Một lần là hội nghị, rất nhiều người vội vã đến rồi đi, không vui vẻ gì”.

Trần Thụy Dương lại hỏi: “Đã đến Shangri La chưa?”

“Chưa. Nghĩ lại đúng là không có duyên, lần nào đến Vân Nam cũng muốn đến Shangri La nhưng chưa bao giờ thực hiện được. Chắc là phải có một chút tiếc nuối thì người ta mới nhớ lâu, mới muốn quay lại hết lần này tới lần khác”.

Hoài Nguyệt đi rót một chén nước cho Cơ Quân Đào, Cơ Quân Đào cầm tay cô không chịu thả, Hoài Nguyệt cười nhẹ giãy ra.

©STE.NT

“Lần sau anh dẫn em đi, phong cảnh Shangri La quả thật rất đặc biệt. Em đến Tây Tạng rồi chứ?” Trần Thụy Dương thoải mái nằm trên sofa. Giọng nói nhẹ nhàng của Hoài Nguyệt vang lên trong điện thoại, anh ta cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

“Chưa, dạo thông tuyến đường sắt đến Tây Tạng, tòa soạn đã tổ chức đến đó nhưng người nhà lo sức khỏe của em không chịu nổi nên không đồng ý để em đi”. Hoài Nguyệt nhớ vì chuyện này, lúc đó mình còn làm mình làm mẩy với Lỗ Phong. Lỗ Phong thề thốt khi nào rảnh nhất định sẽ đưa cô đi, đương nhiên lời thề này cả đời cũng không thực hiện được nữa.

“Anh đến Tây Tạng hai lần. Thực ra chỉ cần đi chậm một chút, không được chạy nhảy, chú ý giữ ấm, đừng để nhiễm lạnh thì cũng không có vấn đề gì. Không phải mọi người đều nói đến Tây Tạng khó thích ứng nhất là những người đàn ông trẻ tuổi cao ráo sao? Chính ra phụ nữ thì lại không sao. Bây giờ ở đó đã bắt đầu mùa đông rồi, sang năm phải chọn một thời điểm phù hợp mới được”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Giám đốc Trần, sao em cứ cảm thấy không phải anh đang làm ở tạp chí Giao lưu văn hóa mà là tạp chí du lịch vậy?”

Trần Thụy Dương cũng cười: “Anh ở bên em là mất hết cả ý chí chiến đấu cách mạng. Cả ngày chỉ muốn đi chơi thôi”.

Lời vừa nói ra, Trần Thụy Dương đã biết mình lỡ miệng rồi, quả nhiên Hoài Nguyệt bên kia im lặng thật lâu không trả lời.

Trần Thụy Dương hối hận chỉ muốn đập đầu vào tường, khẽ ho một tiếng, bình tĩnh lại nói: “Thứ Hai đi công tác em không phải đến tòa soạn đâu. Cứ ở nhà đợi, anh sẽ lái xe tới đón em”.

Hoài Nguyệt nén cảm giác bất an xuống hỏi: “Những người khác thì sao?”

Trần Thụy Dương nói: “Văn phòng còn có một chiếc xe nữa, cũng tiện đường đón từng người một, em cứ yên tâm”.

Hoài Nguyệt ngập ngừng nói: “Giám đốc Trần, em...”

Trần Thụy Dương cười khố nói: “Hoài Nguyệt, đừng căng thẳng như vậy. Dù sao anh cũng là lãnh đạo của em đúng không? Quan tâm đến cấp dưới cũng là chuyện bình thường”.

Lòng bàn tay Hoài Nguyệt túa mồ hôi, cô gượng cười nói: “Có lẽ là vì bây giờ còn quá ít lãnh đạo quan tâm đến cấp dưới cho nên nhân dân nhất thời cảm thấy không quen. Vì vậy mới phụ ý tốt của lãnh đạo, xin lỗi”.

Trần Thụy Dương giả vờ như không nghe ra ý cô, chúc cô ngủ ngon rồi cắt điện thoại, cảm giác lâng lâng vừa rồi lập tức biến thành nỗi buồn nặng trĩu.

Hoài Nguyệt đặt điện thoại xuống, thấy sắc mặt Cơ Quân Đào có vẻ không vui liền giải thích: “Ngày kia em đi công tác, Giám đốc Trần bảo em không phải đến tòa soạn. Anh ta sẽ tiện đường đến Thanh Hà Uyển đón em. Buổi chiều ngày mai chúng ta về thành phố được không?”

Cơ Quân Đào không vui nói: “Đi công tác thì nói chuyện công tác, anh ta cứ dây dưa hết Shangri La đến Tây Tạng”.

Hoài Nguyệt nói: “Anh ấy cũng đang nhàn rồi, cũng đang xem ảnh Vân Nam như chúng ta nên mới hào hứng nói chuyện”.

Cơ Quân Đào chỉ một tấm ảnh tập thể nói: “Nhìn này, lúc chụp ảnh anh ta nhìn ai? Có phải anh ta muốn theo dõi em không?”

Hoài Nguyệt nhìn, là một bức ảnh tập thể chụp ở Lệ Giang, cô đứng bên cạnh Trần Thụy Dương, chắc là khi đó đã xảy ra chuyện gì đó nên Trần Thụy Dương quay sang, như thể đang chăm chú nhìn cô vậy.

“Thế giới này đầy các cô bé trẻ trung, xinh đẹp, một người như em thì có ai coi là bảo bối đâu”. Cô nhớ tới vẻ mặt như muốn nói lại thôi của Trần Thụy Dương ở văn phòng, trong lòng cảm thấy bối rối.

“Anh coi là bảo bối, Hoài Nguyệt, anh chỉ sợ em không chịu”. Cơ Quân Đào kéo cô ngồi xuống đùi mình, vòng tay qua eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hoài Nguyệt khẽ cười, sợ buồn nên vắn người né tránh.

“Thật đấy”. Cơ Quân Đào nâng cằm cô lên nói nghiêm túc: “Anh chỉ sợ em không chịu”.

“Em biết”. Hoài Nguyệt nhìn xuống đất, cô đoán được Cơ Quân Đào sắp nói gì với mình, vội vàng nói: “Anh đói không? Em nấu gì đó cho anh ăn khuya nhé?”

“Hoài Nguyệt, em vẫn không tin anh. Em đang lo anh sẽ không thể cho em những gì em cần”, Cơ Quân Đào vẫn cố chấp bám theo đề tài cũ: “Em xem bây giờ anh đâu còn vấn đề gì nữa? Còn gì khiến em không yên lòng? Thực ra bệnh của anh...”

Hoài Nguyệt đưa tay đặt lên môi anh nói: “Không phải em không tin, em tin”.

Cơ Quân Đào hôn nhẹ lên tay cô: “Nếu tin thì mình cưới nhau nhé!”

Hoài Nguyệt kinh ngạc, lập tức đứng bật dậy: “Em tin, em tin. Anh đừng làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy”.

Cơ Quân Đào tức giận quay đầu đi: “Cái gì mà gọi là nghiêm trọng? Tại sao cưới nhau lại có thể gọi là nghiêm trọng?”

Hoài Nguyệt chột dạ, ôm cổ anh dỗ dành: “Lại giận rồi, còn khó chiều hơn cả Đậu Đậu của chúng ta nữa. Đừng giận mà, em sẽ cho anh xem trò

vui, đừng giận nữa”.

Cơ Quân Đào thở dài gật đầu, ngoan ngoãn gác sự bất mãn qua một bên.

Hoài Nguyệt lấy mấy thứ đồ chơi mua ở Vân Nam ra cho anh xem. Tấm hoành phi nhỏ làm bằng hoa khô, chiếc bàn gôm có in hoa văn, vòng tay bạc, đồ trang sức bạc, còn cả một chiếc áo không tay nữa.

Màu sắc hoa văn trên chiếc áo không tay này rất đẹp, Cơ Quân Đào nhìn thấy liền nói: “Hoài Nguyệt, mặc vào để anh xem xem nào”.

Khi đó Hoài Nguyệt bị một cô bé đi cùng xúi giục cùng mua chiếc áo này, sau khi trở về vẫn chưa mặc lần nào. Bây giờ mới nảy ra ý muốn làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng nên vội ngoan ngoãn vào phòng ngủ mặc vào rồi đi ra nói với Cơ Quân Đào: “Thế nào? Họa sĩ lớn cũng cảm thấy hoa văn em chọn không tồi đúng không? Đây là em phát hiện trong một đồng quần áo đấy, vốn định để mùa hè mặc nhưng cổ áo thấp quá nên mãi không dám mặc, đợi đến mùa thu mặc bên trong áo khoát vậy”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô, gật đầu: “Đúng là rất đẹp. Nếu em mặc thế này ra ngoài anh cũng sẽ không chịu”. Anh bước tới ôm eo cô, cúi đầu hôn lên cổ cô: “Trong mắt họa sĩ lớn chỉ có người này, đâu còn thấy được quần áo nữa”.

Hoài Nguyệt vừa thở gấp vừa nói: “Anh xấu quá, bảo em mặc áo này vào thì ra không có ý gì tốt”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Bảo bối, thế nào gọi là niềm vui khuê phòng? Em đi công tác bỏ lại anh ở nhà một tuần, hôm nay anh phải dạy dỗ em tử tế mới được”.

Lần đầu tiên hai người ở bên nhau trong nhà Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt đương nhiên rất thoải mái. Lúc đầu Cơ Quân Đào còn chưa quen nhưng dần dần cũng quên mất đang ở nơi nào, chỉ nhớ đến người đang ở trong

lòng mình. Lúc đầu Hoài Nguyệt còn tưởng rằng mấy ngày nay mình bị thương nên anh phải kìm nén, nhưng thấy anh càng lúc càng dồn dập, hình như sắp nuốt chửng mình đến nơi. Mỗi tấc da đều bị hôn đến bỏng rát, cô không khỏi cảm thấy lo lắng: “Anh làm sao thế? Sao em thấy anh không vui?”.

Cơ Quân Đào cắn răng nói: “Em đang ở bên anh, làm sao anh lại không vui chứ. Em đừng nghĩ lung tung nữa, tập trung vào đi”. Nói rồi lại riết lấy cô.

Hoài Nguyệt đau đến mức xuýt xoa, ôm anh cầu xin: “Nhẹ thôi, từ từ thôi, chúng ta có thời gian mà”.

Cơ Quân Đào vùi đầu vào ngực cô, hỏi: “Thật sự có thể từ từ sao? Em đồng ý từ từ sao? Chúng ta có thời gian đúng không?”

Hoài Nguyệt bị anh làm cho vừa đau vừa hưng phấn, thì thầm vào tai anh: “Vâng, có thời gian, từ từ sẽ tới”.

“Vậy em có chờ anh không?” Cơ Quân Đào hôn lên ngực cô, run run hỏi. Chờ bệnh tình của anh hoàn toàn khỏi hẳn, chờ anh từ từ nhận được sự tin tưởng và dựa dẫm của cô, chờ anh cho cô thấy một cuộc sống hạnh phúc hoàn toàn mới.

Toàn thân Hoài Nguyệt tê dại, âm thanh vụn vỡ: “Em chờ”.

Cơ Quân Đào ôm chặt cô, hai người quấn chặt lấy nhau, cả căn phòng ngập tràn tình yêu.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hoài Nguyệt đi công tác cùng Trần Thụy Dương, trạm thứ nhất là thành phố Liễu, thứ Sáu trở về Lỗ Phong lại đưa Đậu Đậu đến chỗ cô. Hoài Nguyệt mang Đậu đậu về căn nhà liền kề nghỉ cuối tuần, Cơ Quân Dã và A Thích cũng mang Leshy về, bốn người lớn, một trẻ con cùng nhau ăn cơm, tán gẫu chơi đùa. Trừ Đậu Đậu không hề biết rõ, bốn người còn lại đều ngầm hiểu mà không nói ra. Theo đúng tính khí của Cơ Quân Dã thì cô nhất định sẽ phải hai mặt một lời xác định rõ ràng mối quan hệ này, để anh trai mình khỏi phải suốt ngày mặt ủ mày chau nặng nề tâm sự. Nhưng Cơ Quân Đào đã nghiêm khắc nói với em gái: “Anh không muốn ép Hoài Nguyệt, cứ để cô ấy suy nghĩ cho rõ ràng”.

Trong suy nghĩ của Cơ Quân Đào, buổi tối hôm đó vì uống rượu say nên Hoài Nguyệt mới để phát sinh quan hệ với mình. Nếu không phải mình quá thích cô ấy, không nỡ để cô ấy rời đi thì Tiểu Dã cũng sẽ không phải hao tâm tốn sức kéo cô ấy về bên mình. Hoài Nguyệt ở lại bên cạnh anh, có thể là vì bất cứ lý do gì, bao gồm xấu hổ, thẹn thùng, mềm yếu hay không đành lòng nhưng tóm lại là không hoàn toàn cam tâm tình nguyện yêu anh. Chẳng qua vì cô lương thiện, lo lắng cho bệnh tình của anh nên mới nghĩ cho anh như vậy, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Chỉ cần vừa nghĩ đến điểm này là trái tim anh lại như bị rơi từ vách núi xuống, nhưng không rơi xuống vực sâu mà trên đường rơi bị một trận cuồng phong cuốn lấy, trở mắt nhìn chính mình sắp bị hủy diệt mà không làm gì được, nhưng vẫn còn lại một tia hy vọng, quá trình này thực sự là giày vò lòng người.

Anh thấy rõ sự do dự của Hoài Nguyệt. Trong lòng tự nói với mình là nên rời đi, nên trả lại cuộc sống thoải mái cho Hoài Nguyệt, nhưng anh lại

không thể nào hạ quyết tâm được. Cứ nghĩ đến chuyện cô sẽ rời khỏi cuộc sống của mình là trong lòng lại đau buốt không chịu được, đau đến mức chỉ muốn dùng dao cắt sâu vào cổ tay như lần trước để ngăn nỗi đau thêm nhức nhối. Anh nghĩ không phải mình bị bệnh mà là đã trúng bùa, nhưng nếu như giải được cái bùa này thì chắc là anh cũng không sống nổi nữa. Anh luôn chong mắt ôm Hoài Nguyệt đang ngủ say trong lòng mình rồi nằm thao thức đến bình minh, hết lần này đến lần khác thầm hỏi cô: Vì sao em chỉ cho anh thân thể mình mà không bao giờ chịu hứa hẹn một tương lai?

Trong chuyến công tác, công việc của Hoài Nguyệt bận rộn lu bù. Trước khi đi phải tìm tư liệu, chuẩn bị đề cương phỏng vấn, sau khi về lại phải chỉnh sửa thành bài viết. Mặc dù trên đường đi cô cũng tranh thủ thời gian viết bản thảo nhưng thấy Trần Thụy Dương đích thân đưa đi, có vẻ nội dung này cực kỳ quan trọng nên cô cũng không dám xem thường. Sau vô số lần trau chuốt, bài viết mới được giao cho tài tử Trương, mượn mà đến mức ngay cả tài tử Trương cũng không tìm được, nói với cô: “Hoài Nguyệt, em cứ đưa bản thảo cho anh biên tập lại là được rồi. Chủ nhật về chơi với Đạ Đạ đi, đừng làm thêm ngoài giờ nữa”.

Lúc đầu Trần Thụy Dương chỉ muốn giữ Hoài Nguyệt bên mình, không ngờ lại làm cô vất vả như vậy, trong lòng cực kỳ áy náy. Sau khi nghe tài tử Trương nói, Trần Thụy Dương đã điều chỉnh lại lịch làm việc cho Hoài Nguyệt. Bình thường sau khi phỏng vấn sẽ có thời gian một ngày để Hoài Nguyệt ở lại khách sạn chỉnh sửa bản thảo, còn mình thì dẫn các nhân viên khác cùng đi bàn bạc công việc phát hành và quảng cáo. Sang tuần thứ hai, Hoài Nguyệt đã phát hiện ra sự điều chỉnh này, trong lòng thầm cảm kích sự quan tâm chăm sóc của Trần Thụy Dương.

Những lúc đêm khuya yên tĩnh, Hoài Nguyệt cũng không tìm được, mang Trần Thụy Dương ra so sánh với Cơ Quân Đào. Tuy nhà họ Cơ là danh môn nhưng tiền đồ của Trần Thụy Dương cũng rất xán lạn. Cơ Quân Đào tài hoa hơn người, Trần Thụy Dương thân thể khỏe mạnh, hình như

điều thứ hai có thể bảo đảm cho cô một cuộc sống an nhàn hơn. Tư Tư nói đúng, một người đàn ông tốt như vậy đã động lòng vì cô, vì có gì cô vẫn không chịu tiếp nhận? Không phải lúc đầu mình đã nghĩ đến việc rời xa Cơ Quân Đào sao? Vì sao hôm đó nghe thấy Tiểu Cẩm nói thích anh ấy, trong lòng lại khó chịu như vậy?

Một tuần trước quốc khánh, Trần Thụy Dương dẫn đoàn đến thành phố Hồng Sơn. Chủ nhiệm Triệu của Ban ngoại vụ thành phố Hồng Sơn và Trần Thụy Dương từng là bạn học cùng lớp Công tác thanh niên ở trường Đảng tỉnh ủy, đều là cán bộ nguồn, hai người quý nhau vì tài nên việc tiếp đãi tự nhiên không thành vấn đề. Buổi tối hôm đầu tiên tới đây, Chủ nhiệm Triệu mời Trần Thụy Dương tới bãi biển ăn hải sản. Bãi biển thành phố Hồng Sơn nổi tiếng xa gần, đến Hồng Sơn mà không ra bãi biển ăn một bữa thỏa thích thì cũng chưa thể coi là đã đến Hồng Sơn. Khu quán ăn vỉa hè ở đây kéo dài mấy kilomet, ánh đèn trái dài lung linh trong gió biển, cảnh tượng rất hùng tráng. Mặc dù là quán vỉa hè nhưng hải sản ở đây lại đắt không kém gì các nhà hàng cao cấp, gần tối thuyền đánh cá về bến là bỏ neo luôn ở đây, khách gọi món gì là các nhà hàng sẽ đi thẳng tới thuyền lấy hàng. Hải sản tươi sống hơn bất kỳ nơi nào khác.

Bây giờ chính là thời gian các loại cá tôm béo nhất trong năm. Chủ nhiệm Triệu rất trọng tình cảm với bạn học, dặn dò thuộc hạ phải tiếp đón thật hoành tráng, lại gọi hai cô xinh đẹp đi cùng, không khí bữa cơm cực kỳ vui vẻ. Rượu uống mềm môi, mọi người cũng trở nên thoải mái hơn.

Chủ nhiệm Triệu cầm chén rượu đi tới nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, uống với anh một chén nhé. Ăn hải sản nhất định phải uống chút rượu trắng. Rượu quê ở chỗ bọn anh không nặng, em cứ yên tâm”.

Hoài Nguyệt vội đứng lên nói: “Chủ nhiệm Triệu, em phải kính rượu anh mới đúng chứ. Tầm lượng của em rất kém, chỉ nhấp môi thôi được không?”

Chủ nhiệm Triệu lắc đầu nói: “Tình sâu đến đâu uống sâu đến đó. Một đại mỹ nữ như em mà chỉ nhấp môi là không được, đàn ông bọn anh sẽ cảm thấy đau lòng”.

Hoài Nguyệt cười nhẹ. Trước đây, đám bạn của Lỗ Phong rất mồm mép, chuyện gì cũng dám nói. Lúc đầu cô nghe còn đỏ mặt tía tai nhưng sau đó Lỗ Phong nói với cô rằng mình càng tỏ ra xấu hổ thì bọn họ lại càng thích nói. Vì thế, dần dần da mặt cô cũng trở nên dày hơn. Cô cảm thán với Đặng Duyên Duyên, phụ nữ đã có chồng quả nhiên da mặt sẽ dày hơn, Đặng Duyên Duyên lườm cô khinh thường: “Nói mấy câu thô tục thì đã là gì, bây giờ phụ nữ chưa chồng còn dám nói dám làm hơn cả người đã có chồng ấy chứ”. Khi đó cô còn không tin, nhưng sự thật đã chứng minh Đặng Duyên Duyên nói rất đúng.

Trần Thụy Dương đi tới cầm lấy chén rượu trong tay Hoài Nguyệt, nói với Chủ nhiệm Triệu: “Hôm nay Hoài Nguyệt đã uống không ít. Phụ nữ tửu lượng kém, chén này để em uống giúp cô ấy”.

Chủ nhiệm Triệu quay lại nhìn phía sau thấy mấy người đàn ông đang uống hăng say, đối chén chéo tay với mấy cô gái cực kỳ náo nhiệt nên cũng không có thời gian để ý đến chỗ mình, vì vậy liền hạ thấp giọng cười nói: “Trước mắt đại ca không được nói dối. Cả buổi tối hôm nay anh thấy chú không để ý đến ai khác, có phải hai người đang....”

“Em uống, em uống”, Hoài Nguyệt sốt ruột nói, rồi đưa tay định lấy chén rượu trong tay Trần Thụy Dương. Cô đã dùng đến trăm phương ngàn kế ngăn cản không cho Trần Thụy Dương nói ra miệng, giờ đương nhiên cũng không thể để người ngoài nói ra được.

“Đừng ngại”, Trần Thụy Dương cũng đã chệnh choáng, thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt càng không cầm lòng được, không chịu để cô lấy lại chén rượu: “Anh ấy đang nói đùa thôi mà, em dễ kích động thế”. Nói rồi anh ta lại cười với Chủ nhiệm Triệu: “Anh thấy tiểu đệ của anh có ổn không?”

Chủ nhiệm Triệu nói: “Đương nhiên. Đẹp trai, có tài, còn từng công tác tại nước ngoài, tuổi còn trẻ mà đã có nhiều kinh nghiệm công tác. Anh tính chẳng mấy chốc sẽ được cất nhắc lên chức Phó Giám đốc Sở. Không chỉ ổn mà là quá ổn ấy chứ”.

“Vậy trong mắt phụ nữ thì thế nào?” Trần Thụy Dương lại hỏi nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hoài Nguyệt.

Chủ nhiệm Triệu hiểu rõ cậu em mình đang mượn rượu để bày tỏ tấm lòng với cô gái bên cạnh nên vội phụ họa: “A, cái này thì phải hỏi cô Thương đây. Em xem, trong mắt phụ nữ bọn em thì Giám đốc Trần thế nào?”

Hoài Nguyệt chỉ có thể làm như không thấy ánh mắt sáng rực của Trần Thụy Dương, cô cười nói với Chủ nhiệm Triệu: “Đương nhiên là một viên kim cương, rực rỡ, lấp lánh”.

Chủ nhiệm Triệu nói: “Viên kim cương này là hàng nóng bị nhiều người để ý lắm đấy. Hoài Nguyệt phải giữ chắc vào”.

Hoài Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Em già rồi, loại chạy thi trăm mét này chỉ hợp với các cô gái trẻ thôi”.

Trần Thụy Dương thấy trái tim chợt trĩu xuống, dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường: “Ai bảo thế, bọn anh còn không cảm thấy mình già mà”. Nói xong, anh ta uống cạn chén rượu rồi trở lại chỗ ngồi.

Chủ nhiệm Triệu nói với Hoài Nguyệt: “Xem kìa, làm người ta đau lòng rồi. Phụ nữ không được kiêu quá, phải chừa chút thể diện cho đàn ông chứ!”

Bữa cơm ăn trọn hai tiếng mới xong, khách chủ đều vui. Một người cùng tòa soạn đã đỡ không ít rượu cho Trần Thụy Dương, giờ không chịu nổi,

vừa la hét hện bữa khuya tái chiến vừa trốn về phòng ngủ. Trần Thụy Dương hỏi Hoài Nguyệt: “Có mệt không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Em cũng không uống bao nhiêu”.

Cô chần chờ một chút rồi cuối cùng cũng đi theo Trần Thụy Dương.

Trăng vừa lên, phủ một lớp sáng bạc xuống mặt biển, những gợn sóng ngoài khơi nhẹ vỗ vào bờ, tiếng thở của biển cả nhẹ nhàng bên tai. Nếu như không có một người yên lặng bên cạnh thì Hoài Nguyệt sẽ cảm thấy rất thoải mái.

“Em vẫn còn nhớ nhối chuyện quá khứ à?” Rốt cuộc Trần Thụy Dương cũng lên tiếng, giọng nói không còn điềm tĩnh như xưa.

Hoài Nguyệt nói: “Không muốn để bụng nhưng thỉnh thoảng lại nghĩ đến. Rất nhiều lúc bất giác nhớ ra mình từng thất bại như thế nào, vết thương sâu ra sao. Cuộc đời ngắn như vậy, có thể cả đời này cũng không thể xóa sạch hồi ức. Có điều cũng chỉ là dấu vết mà thôi”.

“Đã như vậy thì em không định để người khác vạ lây đấy chứ?” Lời Trần Thụy Dương rất có thâm ý, nói xong, anh quay sang nhìn cô.

Hoài Nguyệt ngẩn người. Dưới ánh trăng, vẻ mặt Trần Thụy Dương dịu dàng rất khác lúc thường, ngũ quan vốn bình thường lúc này lại tỏ ra cực kỳ sinh động.

“Ý anh là chẳng lẽ em còn bắt anh phải gánh chịu hậu quả do tội lỗi của Viên Thanh gây ra?” Thấy cô ngẩn ngơ không đáp, Trần Thụy Dương liền ngả bài: “Thương tiểu thư, em không thể lạm sát kẻ vô tội như vậy”.

Hoài Nguyệt biết nếu tiếp tục đề tài này thì chính mình sẽ bị ép đến tuyệt lộ, cô căng thẳng cười nói: “Em là ai chứ? Chẳng qua là một cô nàng biên tập viên nhỏ bé, có muốn lạm sát cũng không có quyền lực đó”.

“Đã nói là phải giữ lời”, Trần Thụy Dương vui vẻ thở phào một hơi, bước dài về phía trước. Hoài Nguyệt vất vả chạy theo, đang định kiểm có đi về thì Trần Thụy Dương đã dừng bước, xoay người lại: “Quốc khánh được nghỉ dài hạn, em có sắp xếp gì chưa? Nếu chưa thì gọi Đậu Đậu, anh dẫn hai mẹ con đến một nơi rất hay”.

Hoài Nguyệt cũng dừng bước: “Giám đốc Trần!”

Trần Thụy Dương đi về chỗ cô: “Hoài Nguyệt, trời đất bên ngoài bao la lắm. Cuộc sống có thể bắt đầu từ bất cứ lúc nào. Đậu Đậu rất đáng yêu, anh cũng rất thích nó, dẫn nó cùng đi, anh nghĩ sẽ rất vui”.

Đã nói đến mức này, đương nhiên Hoài Nguyệt cũng không thể giả câm giả điếc nữa. Người đàn ông trẻ tuổi này có một cánh tay khỏe mạnh đủ để nâng đỡ mình và Đậu Đậu đi tiếp trên con đường phía trước. Trong mắt anh có sự yêu thương nồng đậm, cô không thể hoài nghi chút nào về sự chân tình của anh. Hoài Nguyệt do dự. Nhận lời? hay là từ chối? Lại một lần nữa cô bị dồn vào một không gian và thời gian chật hẹp. Thì ra cuộc đời không bao giờ cho chúng ta thời gian suy xét và cân nhắc tử tế, nó luôn vung roi ép chúng ta lựa chọn, ngọn roi của nó quất lên người chúng ta không留情 chút nào, mỗi roi đều rất đau đớn. Cô ngẩng đầu nhìn Trần Thụy Dương, trong mắt đối phương có sự chờ đợi tha thiết, cô có thể nhìn thấu, kỳ thực cô đã thấy rõ từ lâu rồi, có điều cô vẫn đang tránh né.

Vì sao tránh né? Lý trí nói với cô nên tiếp nhận tình yêu của người đàn ông này, vì chính cô, cũng vì Đậu Đậu. Cô mấp má môi nhưng lại không nói nên lời, bên tai vang lên giọng của Cơ Quân Đào: “Em đã bao giờ chờ đợi một người như vậy hay chưa? Vừa hy vọng lại tuyệt vọng?” Anh ấy còn đang chờ cô, hôm đó anh ấy hỏi cô có chờ anh ấy không, cô nói sẽ chờ. Khi đó cô hoàn toàn hiểu rõ ý anh nhưng vẫn trả lời kiên quyết như vậy. Đã vậy thì cô nên chờ anh ấy, chờ cho bệnh tình anh ấy khỏi hẳn.

Từ bao giờ, trái tim cô đã thuộc về người đàn ông u sầu, nhút nhát và còn có bệnh tật quái thân kia? Cô vừa dùng lý trí phân tích khoảng cách giữa hai người, dùng lý trí phân tích đủ mọi khó khăn trong tương lai, dùng lý trí phân tích tình cảm của mình đối với anh ấy và đối với Đậu Đậu xem ai nhẹ ai nặng, lại vừa từ từ đánh mất trái tim mình trong ánh mắt lưu luyến của anh ấy. Người đàn ông ấy đó mặc dù có bệnh trong người nhưng lại yêu cô như báu vật, dùng đôi tay đánh giá ngàn vàng kia vụng về bằng bó ngón tay, gội đầu, nấu cháo, xóa tan vết máu bầm trên chân cho cô. Cô không biết rốt cuộc mình có gì tốt đáng để anh làm như thế, cô chỉ cảm thấy lúc này, cho dù có thứ khác mê hoặc đến đâu cũng không thể khiến cô có thể nhẹ nhàng xoay người bỏ đi như thiết tưởng lúc đầu. Cô phải giúp anh ấy hồi phục sức khỏe, cùng nhau đối mặt với cuộc sống, đối mặt với tình yêu.

“Giám đốc Trần, kỳ nghỉ quốc khánh, em phải đưa Đậu Đậu về nhà. Bố mẹ em đều nhớ cháu”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nói, nhìn Trần Thụy Dương, ánh mắt trong suốt: “Đậu Đậu còn nhỏ quá, bây giờ còn chưa đến lúc dẫn nó ra ngoài chơi”.

Sự thất vọng quá lớn nuốt trọn trái tim Trần Thụy Dương, anh ta lẳng lẳng nhìn cô không nói nên lời. Dưới ánh trăng, cô đẹp như một nàng tiên từ cung trăng rơi xuống trần gian, sạch sẽ, tinh khiết, nhưng lại không thuộc về anh. Anh cũng không hiểu rõ tâm tình của chính mình, là đau buồn, tức giận, hay là thứ cảm xúc nào khác? Anh chỉ nghe thấy những tiếng la hét điên cuồng trong lòng, rốt cuộc do sự do dự đã khiến anh đánh mất người phụ nữ mà mình vô cùng trân trọng? Là ai đã lấy mất trái tim cô ấy?

Một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên, Hoài Nguyệt mở máy nghe, chưa được một phút, sắc mặt đã trắng bệch, cô hét vào điện thoại: “Đậu Đậu bây giờ thế nào?”

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 51

“Hoài Nguyệt!” Trần Thụy Dương tiến lên đỡ lấy Thương Hoài Nguyệt đang lão đảo sắp ngã. Anh phát hiện toàn thân cô run rẩy: “Đừng sợ, Đậu Đậu có chuyện gì?”

Trong mắt Hoài Nguyệt ầng ậc nước, giọng nói run run không rõ: “Trường mầm non... ngộ độc thức ăn, Đậu Đậu... hôn mê bất tỉnh...”..

Trần Thụy Dương kéo cô vào lòng, một tay cầm lấy điện thoại của cô rồi nói: “Tôi là đồng nghiệp của Hoài Nguyệt. Xin hỏi bây giờ Đậu Đậu ở đâu?”

Bên kia điện thoại là một giáo viên nữ, hiển nhiên giọng nói cũng rất bối rối: “Hơn nửa tiếng sau bữa cơm tối hôm nay, một vài bạn nhỏ ở trường chúng tôi lần lượt xuất hiện triệu chứng nôn mửa và tiêu chảy. Sau đó có bạn bắt đầu sốt, có năm bạn đặc biệt nghiêm trọng, hôn mê, co giật, bây giờ đã đưa đến bệnh viện cấp cứu. Chúng tôi đã liên lạc với bố cháu Lỗ Hãn Thần nhưng điện thoại của anh ấy tắt máy...”

“Ở bệnh viện nào, khoa nào?” Trần Thụy Dương ngắt lời cô ta.

“Phòng cấp cứu bệnh viện Nhi của tỉnh, mời phụ huynh nhanh chóng đến bệnh viện”. Nữ giáo viên nói: “Nguyên nhân của việc này còn chưa điều tra rõ, xin đừng vội thông báo với truyền thông”.

Trần Thụy Dương tắt điện thoại rồi lấy điện thoại của mình ra gọi cho tài xế: “Anh Trương, lái xe đến cửa khách sạn, tôi phải lập tức trở về. Không cần thu xếp đồ đạc, vẫn giữ phòng”.

Hoài Nguyệt hơi bình tĩnh lại sau một hồi hoang mang, lùi ra khỏi vòng tay Trần Thụy Dương rồi gọi điện cho Lỗ Phong, vẫn thấy tổng đài báo tắt máy. Cô lại gọi điện cho Đặng Duyên Duyên, Đặng Duyên Duyên lập tức bắt máy.

“Duyên Duyên, Đậu Đậu gặp chuyện rồi, có thể là ngộ độc thức ăn, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh ở viện Nhi. Không tìm được Lỗ Phong, tớ còn đang ở thành phố Hồng Sơn, bạn đi xem tình hình nó giúp tớ với”. Hoài Nguyệt vừa khóc vừa nói: “Duyên Duyên, bạn phải chăm sóc nó giúp tớ, nói với nó là mẹ nó sẽ về ngay, bảo nó phải chờ tớ”.

Đặng Duyên Duyên nói: “Tớ đi ngay, để tớ gọi điện cho chị cả, chị hai, cả ba cùng đến chỗ nó. Hoài Nguyệt, đừng khóc, Đậu Đậu sẽ không sao đâu”.

Hoài Nguyệt lại gọi điện cho giáo sư Tần, không có người ở nhà. Cô gọi di động, một hồi lâu giọng nói của giáo sư Tần mới vang lên: “Hoài Nguyệt?”

“Bà, sao bà không ở nhà?” Hoài Nguyệt lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Bà với ông nội Đậu Đậu đang tham gia buổi gặp mặt của bạn học cũ ở Thượng Hải. Buổi chiều hôm nay mới đến, bây giờ đang uống trà với họ”. Rõ ràng tâm tình giáo sư Tần đang rất tốt: “Sao tự nhiên lại gọi điện cho bà?”

“Không có gì, chẳng qua tự nhiên thấy nhớ bà thôi”, Hoài Nguyệt nói: “Vậy ông bà cứ chơi cho thoải mái đi, con không quấy rầy nữa”.

“Ờ, ngày mai ra ngoài dạo phố bà sẽ mua ít quà cho Đậu Đậu. Chiều ngày kia về”.

“Vâng”, nước mắt Hoài Nguyệt lại tiếp tục rơi xuống, cô vội cắt cuộc gọi.

Trần Thụy Dương kéo tay cô đi về: “Đừng căng thẳng. Ngộ độc thức ăn đã qua ba tiếng thì không phải là kịch độc, hôn mê có thể là do sốt cao gây ra. Để anh hỏi bạn anh một chút, em đừng khóc”.

Hoài Nguyệt tiếp tục gọi cho Lỗ Phong, đã bật máy. Giọng nói vừa mừng vừa lo của Lỗ Phong vang lên: “Hoài Nguyệt, sao tự nhiên lại gọi cho anh?”

Hoài Nguyệt giận dữ: “Anh đi đâu? Vì sao tắt máy? Đậ Đậ gặp chuyện rồi!”

Lỗ Phong kinh hãi: “Đậ Đậ có chuyện gì? Anh đi tìm hiểu một vụ án, bây giờ vừa xuống máy bay”.

Hoài Nguyệt meo máo: “Đậ Đậ ngộ độc thức ăn, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh. Lỗ Phong, làm thế nào đây?”

“Anh còn chưa ra khỏi sân bay, anh sẽ lập tức quay về luôn”, Lỗ Phong nói: “Hoài Nguyệt, đừng khóc. Đậ Đậ của chúng ta phúc lớn mạng lớn, không có việc gì đâu. Em chờ anh về!”

Trong lúc nói chuyện, Trần Thụy Dương đã kéo tay Hoài Nguyệt chạy về khách sạn. Tài xế Trương mở cửa xe đi ra với vẻ mặt kinh ngạc, Trần Thụy Dương nói: “Đậ Đậ ngộ độc thức ăn, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện. Chúng tôi lập tức trở về”.

Thỉnh thoảng Đậ Đậ cũng được Hoài Nguyệt đưa đến tòa soạn tạp chí chơi, mọi người từ trên xuống dưới đều rất thích cậu bé xinh đẹp, ngoan ngoãn này. Nghe vậy, tài xế Trương cũng sốt ruột, lập tức chui vào xe, không nói thêm câu nào. Hoài Nguyệt đứng ở bên ngoài nói với Trần Thụy Dương: “Giám đốc Trần, mình em về là được rồi, cảm ơn anh đã bố trí xe

cho em. Anh còn có rất nhiều việc ở đây, buổi phỏng vấn ngày mai còn phải...”

Trần Thụy Dương thở dài nói: “Anh về cùng em, nếu không anh sẽ không yên tâm. Công việc anh tự biết sắp xếp ổn thỏa, đi thôi”.

Hai người lên xe, Trần Thụy Dương gọi điện thoại cho bạn hỏi thăm tình hình cấp cứu. Người đó trả lời bệnh nhân vẫn còn chưa tỉnh lại, Hoài Nguyệt nghe vậy lại thêm rơi lệ. Trần Thụy Dương khuyên nhủ: “Trình độ và trang thiết bị ở viện Nhi đều rất tốt, sẽ không có vấn đề gì đâu. Người bạn làm ở sở y tế của anh vừa gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện, nhất định Đậu Đậu sẽ được bác sĩ giỏi nhất điều trị, em yên tâm”.

Hoài Nguyệt nói: “Nhất định là thức ăn bữa tối có vấn đề. Cái thằng Đậu Đậu gốc nghếch này bao giờ cũng ăn rất nhiều, người khác ăn một bát thì nó phải ăn hai bát, còn ăn hết sạch nữa, cho nên mới trúng độc nặng...” Cô ghen ngào không nói tiếp được.

Tài xế Trương nói: “Hoài Nguyệt, đừng lo. Bình thường Đậu Đậu ăn uống tốt nên thân thể khỏe mạnh, sức đề kháng tốt hơn những đứa trẻ khác, nhất định sẽ không sao đâu”.

Đặng Duyên Duyên gọi điện thoại tới: “Hoài Nguyệt, bọn tớ đều ở bệnh viện cả, tạm thời còn chưa có tin tức của Đậu Đậu. Bạn đừng vội, bọn tớ đang chờ ngay ngoài cửa phòng cấp cứu, Đậu Đậu sẽ không sao đâu”.

Hoài Nguyệt cầm điện thoại di động khóc: “Sao lâu như vậy rồi mà còn chưa tỉnh, lâu như vậy rồi...”

Trần Thụy Dương đau lòng đưa tay ôm lấy vai cô. Anh biết, lúc này lời nào cũng không thể an ủi tấm lòng của một người mẹ, thứ anh có thể cho cô chỉ có thể là một bờ vai, một vòng tay, để cô cảm thấy còn có người đang ở bên cạnh.

Trong quán bar Ve sầu lửa, Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã và A Thích đang dự tiệc sinh nhật Vân Vân. Một dàn nhạc đang nhiệt tình diễn tấu trong khoang nhạc, Vân Vân mặc một chiếc váy dài màu đỏ như lửa, hát xong một bài, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Cơ Quân Dã nhìn người phụ nữ rạng rỡ cách đó không xa, lắc đầu thở dài nói: “Thế nào là báu vật? Người như Vân Vân chính là báu vật, ngay cả em nhìn thấy cũng phải động lòng, xinh đẹp, giỏi giang, lại có vẻ hoang dại nữa”, cô liếc Cơ Quân Đào: “Tiếc là hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình”.

Cơ Quân Đào nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Em động lòng thì A Thích làm thế nào?”

Cơ Quân Dã liếc nhìn A Thích: “Em già rồi, ngay cả em bé cũng không có được. A Thích, anh mau bỏ em đi còn kịp”. Thì ra Cơ Quân Dã tưởng bở một hồi, không ngờ buổi sáng hôm nay lại có. Cô không cam lòng đi hỏi bác sĩ vì sao tháng này có muộn. Bác sĩ giải thích là do cô rất mong có em bé nên tạo thành hiện tượng thai giả, làm cô tức giận đến mức vừa về nhà đã mắng to: “Ai bảo em muốn có thai chứ, em không hề muốn có thai”. Mắng xong lại ủ rũ nói với A Thích: “Thời kỳ nguy hiểm mà còn không dính, xem ra em già rồi”.

A Thích cảm thấy buồn cười nhưng lại không dám thẳng thắn cười nhạo cô nên đành phải nói: “Tốt quá, từ nay về sau anh cũng không cần dùng đồ bảo hộ nữa. Tiết kiệm khối tiền!” Cơ Quân Dã nghe vậy hết sức buồn bực, cả ngày tâm tình không tốt.

A Thích ôm cô vào lòng nói: “Ai nói là em già, đó là anh già rồi. Có điều bây giờ chồng già vợ trẻ đang là một, em không được bỏ anh đâu đấy”.

Cơ Quân Dã cười khanh khách, thơm một cái lên má A Thích: “Cũng được. Hôm nay không say không về, uống bù đạo vừa rồi phải kiêng”.

Nhìn các nhạc công trong khoang nhạc lướt tay trên phím đàn, nghe em gái và A Thích bên cạnh trêu đùa nhau, trong lòng Cơ Quân Đào cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. Hoài Nguyệt chưa từng làm nũng với mình, luôn chỉ mỉm cười dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, cho dù lúc ở trên giường, trừ lần đầu tiên, cũng đều rất hiền thực và thậm chí là nhân nhượng. Như buổi sáng hôm ấy lúc gần đi, cô chịu ôm anh, “đe dọa” anh phải ăn uống tử tế cũng là chuyện rất hiếm, có thể là vì nhìn thấy anh râu rĩ không vui. Giữa cô và anh không thể buông thả, không câu nệ như những đôi tình nhân khác, như Tiểu Dã và A Thích. Anh khẽ thở dài, bao giờ mình mới nhận được tình yêu của cô ấy?

“Anh, sao thế? Lại nhớ Hoài Nguyệt à?” Cơ Quân Dã cười nói: “Mới đi được một ngày. Hôm nay là thứ Hai mà. Không phải anh cũng giống Đậu Đậu đấy chứ?” Cô nhin cười, vừa đếm ngón tay vừa nói: “Hết thứ Hai là thứ Ba, hết thứ Ba là thứ Tư, hết thứ Tư là thứ Năm, hết thứ Năm là thứ Sáu, lại được nhìn thấy mẹ rồi! Tinh thần lạc quan cách mạng của Đậu Đậu muôn năm!”

Cơ Quân Đào không nhin được, bật cười: “Lắm chuyện!”

Cơ Quân Dã nói: “Nhớ cô ấy thì gọi điện đi, cứ thích làm cao rồi lại tự làm khổ mình”.

Cơ Quân Đào vốn cũng định gọi điện hỏi thăm một chút nhưng thấy em gái nói như vậy lại cảm thấy xấu hổ, thản nhiên nói: “Cô ấy đi cùng giám đốc tòa soạn, có gì phải lo lắng chứ!”

Cơ Quân Dã kinh ngạc nói: “Đi cùng Trần Thụy Dương mà anh cũng không lo lắng? Anh, bây giờ anh thật sự có phong độ của bậc đại tướng đấy!”

Cơ Quân Đào liếc cô, không biết vì sao đột nhiên trong lòng lại cảm thấy bất an.

Hoàng Đại Vĩ vội vã chạy tới, Cơ Quân Dã nhìn thấy liền vẫy tay nói: “Sao đến muộn như vậy? Không phải đã nói sẽ mang cô bạn gái mới của anh tới à?”

Hoàng Đại Vĩ thở dài nói: “Trường mầm non của cô ấy xảy ra một vụ ngộ độc thực phẩm, mấy đứa bé phải vào viện Nhi cấp cứu. Tất cả giáo viên đều bị gọi vào trường trông coi rồi”.

A Thích hỏi: “Trường mầm non nào mà lại để xảy ra chuyện này? Phụ huynh còn không đập trường à?”

“Nam Sơn”, Hoàng Đại Vĩ hạ thấp giọng nói: “Vẫn đang phong tỏa tin tức. Loại trường mầm non quý tộc này mà để xảy ra ngộ độc thực phẩm thì sau này còn ai gửi con vào đó nữa. Nếu có đứa nào bị chết thì càng thảm, tất cả phụ huynh đều là người không chọc vào được”.

Cơ Quân Đào vội nói: “Mau gọi điện thoại hỏi bạn gái anh xem Lỗ Đậ Đậ lớp mẫu giáo nhỡ, à không phải, Lỗ Hãn Thần, có làm sao không?”

Cơ Quân Dã cũng giật mình nhìn Hoàng Đại Vĩ chăm chăm: “Hỏi mau, hỏi mau, là cậu con trai bảo bối của Hoài Nguyệt đấy”.

Hoàng Đại Vĩ bị vẻ nghiêm túc, nôn nóng của hai anh em làm cho giật thột, vội gọi điện thoại cho bạn gái, một lát sau chạy vào nói: “Lỗ Hãn Thần đang cấp cứu ở viện Nhi...”

Không đợi anh ta nói xong, Cơ Quân Đào đã chạy ra ngoài.

Chạy tới bệnh viện, Cơ Quân Đào nhìn thấy Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương đều ngồi chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu, Đặng Duyên Duyên và hai phụ nữ trẻ tuổi khác ngồi bên cạnh cô thăm thì an ủi. Tình hình phụ huynh bốn em bé còn lại cũng không khác là mấy. Một người có vẻ là quản lý bệnh viện đang nói gì đó với Trần Thụy Dương, Trần Thụy Dương nghe xong lại đi tới nói với Hoài Nguyệt. Hoài Nguyệt được Đặng Duyên Duyên

ôm vào lòng, sắc mặt tái nhợt, cô vừa nghe Trần Thụy Dương nói chuyện vừa gật đầu.

Cơ Quân Đào dừng chân lại, Cơ Quân Dã nhẹ giọng hỏi: “Anh, sao lại không đến?”

“Chờ một chút”, Cơ Quân Đào nói, anh đứng ở đầu này hành lang nhìn Hoài Nguyệt ở đầu bên kia. Bên cạnh cô có đồng sự, có bạn học, đột nhiên anh không biết có nên bước tới hay không.

Thời gian trôi qua rất lâu mà anh vẫn đứng đó, đến tận lúc cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ y tá đi ra mỉm cười gật đầu với mọi người.

Tất cả mọi người đều xông vào, Cơ Quân Dã vui vẻ nói với Cơ Quân Đào: “Xem ra không việc gì rồi, em đã nói Đậu Đậu ở hiền gặp lành, tuyệt đối không có chuyện gì mà. Anh!” Nhìn vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó của Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã chợt cảm thấy bất an.

Cơ Quân Đào ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đứng trầm ngâm.

Từng chiếc giường bệnh được đẩy ra, anh nhìn thấy Hoài Nguyệt, Trần Thụy Dương, Đặng Duyên Duyên và hai người khác có thể là bạn của Hoài Nguyệt vây quanh chiếc giường bệnh được đẩy ra đầu tiên, vẻ mặt vui mừng nhìn người đang nằm trên giường bệnh.

Tiếng chạy dồn dập vang lên phía sau, Cơ Quân Đào nhìn lại, là Lỗ Phong. Đầu tóc rối tung, mồ hôi nhễ nhại, tay xách hành lý, trên va li là tích kê của sân bay. Hiển nhiên Lỗ Phong vừa xuống máy bay liền chạy thẳng tới đây. Nhìn thấy Đậu Đậu trên giường, Lỗ Phong ném va li chạy tới, y tá khuyên mãi cuối cùng anh ta mới buông giường bệnh ra, xoay người ôm chặt lấy Hoài Nguyệt.

Trên hành lang, gia đình nào cũng vui vẻ và nhốn nháo vì người nhà đại nạn không chết, Cơ Quân Đào xoay người, đi ra ngoài qua một cánh cửa

khác.

Cơ Quân Dã đuổi theo nói: “Anh, anh thật sự không đến xem à, cũng không chào Hoài Nguyệt một câu à?”

“Đậu Đậu tỉnh lại là tốt rồi”. Cơ Quân Đào đăng chát nói.

“Anh”. Cơ Quân Dã càng thêm bất an.

“Tiểu Dã, chung quy cô ấy vẫn xem anh như người ngoài. Đậu Đậu xảy ra chuyện, cô ấy thà để Trần Thụy Dương đưa từ Hồng Sơn về mất hơn hai giờ cũng không chịu bỏ ra thời gian một phút để gọi điện cho anh. Cô ấy đã tìm bạn học, tìm Lỗ Phong nhưng lại không nghĩ tới chuyện tìm anh. Lúc cô ấy cần dựa dẫm nhất thì lại không thể dựa vào anh, anh ở bên cạnh cô ấy còn có ý nghĩa gì?” Cơ Quân Đào buồn bã nói: “Anh vẫn đang lừa gạt chính mình, cảm thấy mình có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, dựa vào sức mạnh của bản thân có thể làm cho cuộc đời cô ấy và Đậu Đậu trở nên thoải mái, tự tại. Thì ra không phải thế, bởi vì có anh bên cạnh là một gánh nặng đối với cô ấy”.

Cơ Quân Dã an ủi: “Không phải đâu, chẳng qua là Hoài Nguyệt không muốn làm phiền chúng ta”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Người không muốn làm phiền thì cũng không phải người thân nhất, Tiểu Dã, đặt vé máy bay cho anh, anh phải về Singapore. Ngày mai bay luôn”. Anh cảm thấy trái tim mình như ánh trăng xuyên qua tán cây rơi xuống mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

“Anh, dù sao anh cũng phải nói chuyện rõ ràng với Hoài Nguyệt. Cô ấy nhất định sẽ ở lại bên anh”.

“Ở lại bên anh thì sao? Trong mắt cô ấy anh vẫn luôn là một người bệnh, luôn là một quả bom không biết khi nào sẽ nổ, luôn không thể mang lại cuộc sống an ổn cho cô ấy. Anh luôn tự lừa dối mình, bây giờ ngay cả lừa

mình đối người cũng không thể giải quyết được nữa. Một người bệnh trầm cảm vậy mà lại vọng tưởng cuộc sống của một người bình thường”. Cơ Quân Đào cố gắng đè nén sự đau đớn dưới đáy lòng: “Em nói với cô ấy giúp anh, rằng anh muốn ra nước ngoài sống một thời gian, chưa biết bao giờ về. Cô ấy nghe rồi sẽ hiểu”.

“Cho dù chia tay thì cũng phải nói rõ trước mặt người ta, nếu không Hoài Nguyệt sẽ giận”. Cơ Quân Dã vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

“Không gặp”, giọng nói của Cơ Quân Đào vô cùng thê lương trong đêm tối: “Thấy cô ấy, chỉ sợ anh lại không nở rời đi”.

Hôm sau, bệnh tình của Đậu Đậu đã ổn định, rốt cuộc Hoài Nguyệt cũng có thể bỏ được tảng đá trong lòng xuống, gục đầu vào giường bệnh của con, nặng nề thiếp đi. Có điều lúc này cô không hề biết người trong mộng của mình đang ở trên trời cao vạn trượng, cách cô càng ngày càng xa.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Một năm sau, tết Dương lịch.

Hoài Nguyệt không phải trông con trai, Đặng Duyên Duyên vừa thất tình kéo cô đi shopping. Một năm nay, cuộc sống của Hoài Nguyệt gió êm sóng lặng, còn bằng lặng hơn cả trước kia. Đặng Duyên Duyên biết nguyên nhân gây ra tình trạng này là do một năm trước, người kia ra đi không từ giã. Thời gian đầu, Hoài Nguyệt thường xuyên ngơ ngác, nghe người khác nói chuyện một hồi lâu mới phản ứng lại. Thấy vậy Đặng Duyên Duyên rất thương, cho nên cô cố gắng tranh thủ thời gian ở bên Hoài Nguyệt.

Hai người thoải mái mua sắm, tiền trong túi trôi đi như nước chảy, theo đó tâm tình Hoài Nguyệt cũng dần dần tốt hơn.

Hoài Nguyệt cười: “Xem ra cứ phải làm người có tiền, có tiền không chỉ mua được tiên mà còn có thể bắt tiên đi đánh bại Trần Thế Mỹ”.

Đặng Duyên Duyên cốc đầu cô rất mạnh: “Trần Thế Mỹ? Hả làm sao so với Trần Thế Mỹ được? Trần Thế Mỹ còn thi đỗ Trạng nguyên, hả thì gửi một cái tin nhắn cũng viết sai mấy chữ!”

Gã bạn trai Đặng Duyên Duyên vừa chia tay làm bên ngoại thương, tiền tuyệt đối không ít, có điều bạn gái cũng rất nhiều, không ngờ trong số đó còn có một người làm cùng đài truyền hình với cô. Đặng Duyên Duyên là một người vô tâm vô tính nên chẳng hay biết gì. Tháng trước cô ả đó tìm cô, mắng cô là đồ cướp chồng người khác, cô mới biết thì ra bạn trai mình là loại thỏ khôn có ba hang.

Đặng Duyên Duyên không nhịn được cục tức này. Lúc đi, cô lấy kéo cắt một đường sau lưng tất cả những chiếc áo của hần để trong tủ. Hần tức điên lên gửi tin nhắn mắng cô, Duyên Duyên vừa cười vừa cho Hoài Nguyệt xem: “Đúng là hả giận, biết trước hần tức giận như vậy thì tớ đã cắt luôn cả quần rồi”.

Buổi chiều, hai người đến phòng trà ngồi một lát, Hoài Nguyệt hăng hái tuyên bố phải về nhà làm món gà hầm niêu đất cho Duyên Duyên ăn. Gà là hai ngày trước giáo sư Tần mang tới cho cô, nhân tiện nói với cô rằng Lỗ Phong đã làm thủ tục ly hôn. Lúc nói chuyện này với cô, giáo sư Tần không ngừng quan sát sắc mặt cô, sau đó chần chừ bảo cô tết Dương lịch về ăn cơm. Đương nhiên cô hiểu ý bà, vội nói mình đã hẹn với Đặng Duyên Duyên và mấy bạn học ra ngoại thành chơi, vì vậy không thể đến nhà giáo sư Tần được.

Giáo sư Tần chỉ biết thở dài, lúc gần đi vẫn cứ bóng gió: “Hoài Nguyệt, thực ra nếu trong lòng con đã có người nào thì nhất định phải nắm thật chắc”.

Hoài Nguyệt cười cười, trong lòng lại đắng chát vạn phần, chính cô không biết mình đang nghĩ gì nữa.

“Hoài Nguyệt, dứt áo ra đi là không quay đầu lại, bạn không thể quay về với Lỗ Phong. Tục ngữ nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nếu chuyện tương tự lại xảy ra lần nữa thì bạn còn sống nổi hay không?” Đặng Duyên Duyên vừa lái xe vừa nói: “Đàn ông trên thế giới này đều không thể tin tưởng được, chẳng qua là thời gian sớm muộn, mức độ lớn nhỏ khác nhau mà thôi”.

Hoài Nguyệt nhìn cảnh vật trôi cực nhanh về phía sau ngoài cửa sổ xe, gật đầu: “Tớ biết”.

Xe đi qua bảo tàng mỹ thuật thành phố, Đặng Duyên Duyên nói lần này để chào mừng ngày khánh thành bảo tàng mới, có không ít tác phẩm của các danh họa được mang tới. Mặc dù không thể so với cuộc triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ lần trước nhưng vẫn rất đáng xem.

“Hai chúng ta cũng coi như những nhà hoạt động văn hóa. Phải biết nghênh tân, không thể suốt ngày vui chơi giải trí với cả mua sắm được. Phải thể hiện tố chất văn hóa nữa”.

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Tớ không hiểu gì về hội họa, bạn cũng chẳng hơn tớ bao nhiêu. Cần gì đến học làm sang, thôi về đi”. Sau khi Cơ Quân Đào đi, cô không đến bất cứ phòng tranh nào, cũng chưa từng đến bất cứ triển lãm tranh nào.

Một năm trước Đậu Đậu ngộ độc thực phẩm khiến cô luống cuống. Buổi tối hôm đó nháo nhác ở bệnh viện, cô chỉ biết trông Đậu Đậu, sợ Đậu Đậu xảy ra chuyện. Người bên cạnh là ai cô cũng không để ý, lại không biết khi đó người kia đã cách cô càng ngày càng xa. Sau khi Đậu Đậu qua giai đoạn nguy hiểm, anh cũng chưa từng xuất hiện.

Chỉ nghe Tiểu Dã nói anh đã rời khỏi thành phố này để đến Singapore chữa bệnh. Cô biết, anh đã dặn dò Tiểu Dã kín tiếng. Nếu thế thì cô cũng không nên gặng hỏi gì thêm.

Nhưng cô biết mình vẫn đang đợi. Nếu không, trong một năm nay cô đã không từ chối tất cả những người mình được giới thiệu làm quen, xem mặt. Không biết anh có quay về hay không, có lẽ lúc về, bên cạnh anh đã có người khác, nghĩ như vậy, trái tim cô lại tan nát.

Lúc này cô mới biết, tình yêu không phải sét đánh. Nó chậm rãi thấm vào xương tủy, vào tư tưởng, làm người ta không thể nào kháng cự.

Thế nhưng trong vòng một năm đằng đẳng ấy, anh chưa từng cố gắng liên lạc với cô.

Tiểu Dã đã cho cô số điện thoại để hỏi thăm tình hình của anh, nhưng cô chưa bao giờ có đủ dũng khí để gọi.

Cô hơi sợ, sợ lại gặp một chuyện khó xử khiến mình không thể chịu đựng được.

Thực ra đây chính là kết cục cô từng nghĩ đến và từng muốn có. Hai người lại trở thành người dưng, nhưng không ngờ người ra đi trước lại là anh.

Đặng Duyên Duyên tìm chỗ đậu xe rồi kéo Hoài Nguyệt vào trong.

“Ăn bao nhiêu thứ, phải đi một hồi cho tiêu cơm mới được. Nếu không buổi tối lấy bụng nào ăn gà hầm niêu đất?” Cô biết Hoài Nguyệt có tâm bệnh, mà đã là bệnh thì dù sao cũng phải chữa trị. Cơ Quân Đào đã đi hơn một năm, lẽ nào cả đời này Hoài Nguyệt không xem một bức tranh nào nữa chỉ vì anh ta?

Bảo tàng mỹ thuật mới có năm tầng, sân bãi rộng rãi, trang hoàng tráng lệ. Đặng Duyên Duyên vừa nhìn vừa khinh thường nói: “Xa hoa như khách sạn 5 sao, vừa nhìn đã biết là do người không hiểu nghệ thuật thiết kế”.

Hoài Nguyệt cười: “Người ta sử dụng vật liệu tốt hơn một chút thì ảnh hưởng gì đến bạn? Bây giờ toàn dân thiết tha nghệ thuật, người làm nghệ thuật rất lắm tiền. Bạn không biết sao, một nhà thư pháp hơi nổi tiếng chỉ cần viết bừa mấy chữ đã thừa tiền mua tất cả số quần áo chúng ta mua hôm nay rồi”.

Đặng Duyên Duyên nói: “Lúc đầu thật sự không nên học Hán ngữ, gõ chữ là nghề không đáng giá nhất. Tớ viết bài vất vả bao lâu, còn người ta chỉ cần thỏ thẻ vài câu trước ống kính là nhận được số tiền gấp mấy lần tớ. Nếu tớ mà có con thì cũng phải cho nó học vẽ tranh, ngày nào cũng kiếm được hàng đồng tiền”.

Hoài Nguyệt yên lặng không nói, cô lơ đãng xem tranh từ tầng dưới lên tầng trên, càng xem càng thấy lòng trĩu nặng.

“Hoài Nguyệt, bạn xem xem đó là ai?” Đặng Duyên Duyên khẽ dùng khuỷu tay huých cô, nói nhỏ.

Hoài Nguyệt nhìn theo ánh mắt cô và lập tức sửng sờ.

Cách đó không xa là Cơ Quân Đào đã hơn một năm không gặp, anh đang trầm ngâm xem một bức tranh trên tường. Bên cạnh là Cơ Quân Dã, A Thích và một người phụ nữ trẻ tuổi khác.

Nhìn gương mặt trở nên trắng xanh của Hoài Nguyệt, Đặng Duyên Duyên lập tức kéo tay cô, xoay người nói: “Đi thôi, tớ cũng mệt rồi. Chúng ta về nhà nấu gà hầm”.

Hoài Nguyệt loạng choạng mấy bước, nếu không có Đặng Duyên Duyên đỡ bên cạnh thì hẳn cô đã ngã quỵ xuống đất.

Đặng Duyên Duyên nắm tay cô trấn an: “Bạn thử mạnh mẽ một lần xem nào, phải khí thế như lúc tớ cắt áo người ta ấy!”

Hoài Nguyệt nắm chặt tay, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra: “Biết rồi”.

“Hoài Nguyệt, có một số người nếu bạn quên thì nghĩa là bạn vô tình, nhưng có một số người nếu bạn nhớ mãi lại có nghĩa là bạn ngu ngốc. Đi về, không cho gọi điện thoại, người ta gọi đến cũng không cho nghe. Nếu không lần sau bạn bị ốm, tớ sẽ không thèm đến thăm bạn chứ đừng nói đến chăm sóc. Nếu anh ta có một chút tình nghĩa với bạn thì đã không mất hút cả năm không liên lạc với bạn như thế. Bạn đã chờ anh ta hơn một năm trong khi anh ta về rồi mà không thèm liên lạc với bạn, bên cạnh lại còn có

tình mới nữa chứ. Có thể thấy anh ta cũng giống hết đám công tử nhà giàu mà thôi”.

“Tớ đã quên số điện thoại của anh ấy rồi”, Hoài Nguyệt mỉm cười với cô: “Cũng xóa rồi!”

“Hoài Nguyệt!” Tiếng gọi gấp gáp của Cơ Quân Dĩ vang lên sau lưng, Hoài Nguyệt suýt nữa lao đảo ngã sắp xuống. Đặng Duyên Duyên nhanh tay giữ cô lại, cả giận nói: “Thương Hoài Nguyệt, cẩn thận không tớ đoạn tuyệt quan hệ với bạn đấy!”

Hoài Nguyệt hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ ép những giọt nước mắt sắp trào ra quay ngược lại: “Bạn yên tâm”.

Dứt lời, cô chậm rãi quay người lại.

“Tiểu Dĩ, bác sĩ Thích”, Hoài Nguyệt mỉm cười: “Cơ tiên sinh, đã lâu không gặp”.

Sắc mặt Cơ Quân Đào lập tức trở nên trắng bệch.

Sau buổi tối hỗn loạn ở bệnh viện đó, đã hơn mười hai tháng anh chưa nhìn thấy cô.

Khi chữa bệnh ở Singapore, ngày nào anh cũng đến gặp bác sĩ tâm lý. Cuối cùng bác sĩ tâm lý của anh nhún vai nói: “Quân Đào, anh không được đến chỗ tôi nữa. Anh mà đến nữa thì ngay cả tôi cũng phải yêu cô gái tên là Thương Hoài Nguyệt đó mất. Trên thế giới này bác sĩ có thể chữa khỏi rất nhiều bệnh, mà không chữa khỏi được thì cũng có thể trị liệu. Chỉ có một loại bệnh bác sĩ mãi mãi không chữa khỏi được, cũng không có cách nào trị liệu được. Bệnh của anh không phải bệnh trầm cảm, bệnh của anh gọi là Thương Hoài Nguyệt. Anh về nước đi!”

Thế nhưng anh nhất định không chịu về nước. Anh vẽ tranh cả đêm. Ban ngày anh tham gia các hoạt động nghệ thuật, hoạt động từ thiện, thậm chí cả hoạt động thương nghiệp, tóm lại là tìm đến những nơi thật đông người. Nhưng bất kể nhiều người đến đâu, đi xa đến mấy thì hình ảnh người phụ nữ trong lòng vẫn không thể xóa mờ. Thời gian khiến hình ảnh đó càng trở nên rõ ràng, sợ rằng cả đời này anh cũng không thể nào quên được.

“Anh sắp làm bác rồi. Lần này là chuẩn xác 100% đấy, em đã đến bệnh viện khám”. Cơ Quân Dã gọi điện thoại giục anh về nước: “Anh, nếu anh không về nước trước tết Dương lịch thì em sẽ đến nói với Hoài Nguyệt nguyên nhân anh đi, bắt cô ấy phải áy náy suốt đời”.

Cô biết anh nhất định sẽ không để Hoài Nguyệt phải khó chịu dù chỉ một chút, nhưng cô cũng không nghĩ rằng anh trai mình có thể giáp mặt Hoài Nguyệt ngay sau khi trở về như thế này.

Áo len cổ cao màu tím, váy ngắn màu xám đậm, giày da, áo choàng, mái tóc được buộc lại phía sau, gương mặt trang điểm rất nhẹ, hình như cô còn xinh hơn lúc anh đi, nhưng cô cũng già hơn nhiều.

Người phụ nữ này, mỗi lúc ôm cô vào lòng anh đều nhìn không chán mắt, như thể anh đã đếm căn kê và nhớ tường tận bao nhiêu sợi lông mi trên mắt cô vậy. Anh nhìn gương mặt trắng muốt với cái cằm rõ ràng đã nhọn hơn của cô, xinh đẹp đến độ khiến anh đau lòng.

Anh không nói nên lời, ngẩn ngơ nhìn cô.

Đã lâu không gặp, quả thật đã rất rất lâu, lâu đến mức làm anh cảm thấy như đã cách ba đời ba kiếp.

Anh mấp máy môi, dùng hết sức mạnh của cơ thể nhưng vẫn không thể gọi được tên cô.

Thấy tình thế không ổn, Cơ Quân Dã bên cạnh vội vàng nói: “Hoài Nguyệt, tình cờ quá! Hai người cũng đến xem triển lãm tranh à?”

“Trưa nay ăn no quá, đến đây đi dạo chút cho tiêu cơm”, Đặng Duyên Duyên tức giận nói: “Vốn Hoài Nguyệt không muốn đến nhưng tôi cứ ép cô ấy thôi. Xem ra cô ấy đúng, quả nhiên loại hình nghệ thuật tao nhã này không phải thứ mà đám người phàm phu tục tử như chúng tôi có thể thưởng thức, cũng không có đủ thời gian, tinh thần và thể lực để thưởng thức. Chúng tôi đang chuẩn bị ra về đây”.

Cơ Quân Dã áy náy nhìn Hoài Nguyệt: “Lâu rồi không liên lạc. Tôi cũng rất ít khi về ngoại ô. Cô có khỏe không?”

Trước khi đi, anh trai không cho phép cô nói gì với Hoài Nguyệt về lý do anh đi. Vậy nên sau khi cân nhắc nhiều lần, cô chỉ gặp Hoài Nguyệt duy nhất một lần sau khi Đậu Đậu khỏi bệnh, nói với Hoài Nguyệt anh trai cô đã đi Singapore, cũng nói với Hoài Nguyệt cách liên lạc với anh trai mình.

Nhưng Hoài Nguyệt chưa từng chủ động liên lạc với anh, còn anh trai cô thì càng khỏi phải nói.

Mặc dù đã nắm rõ tất cả tình hình của Hoài Nguyệt thông qua vô số kênh khác nhau, nhưng cô lại không dám đi gặp Hoài Nguyệt.

“Vẫn thế thôi”, Hoài Nguyệt cười nhạt: “Leshy có khỏe không? Mấy ngày trước Đậu Đậu vừa nhắc đến nó”.

“Khỏe lắm! Lần sau tôi mang nó đến chơi với Đậu Đậu”, Cơ Quân Dã nói: “Chắc Đậu Đậu cao lắm rồi nhỉ?”

“Cứ như thế mỗi ngày nó lại cao hơn một ít ấy, mà nó phàm ăn lắm”. Thấy Đặng Duyên Duyên nhịu mày tỏ vẻ sốt ruột, Hoài Nguyệt nói tiếp: “Tôi và Duyên Duyên còn có chút việc, bọn tôi đi trước đây”.

Cô gật đầu chào A Thích và cô gái trẻ tuổi kia, ánh mắt lướt qua mặt Cơ Quân Đào như có như không, sau đó xoay người bước đi.

Đặng Duyên Duyên hài lòng ghé vào tai cô thì thầm: “Hoài Nguyệt, phải thế mới được chứ. Để cái tên Trần Thế Mỹ vô duyên vô cớ bỏ bạn lại một mình đó khó chịu đi. Bạn không thấy vẻ mặt hồn của anh ta đâu, chắc là vì không ngờ bạn lại cư xử tự nhiên như vậy đấy!”

Hoài Nguyệt thở dài: “Nhìn dáng vẻ anh ấy bây giờ thì nhất định là bệnh tình còn chưa khỏi hẳn. Nhưng bên mình giờ đã có một người phụ nữ, âu cũng là tin mừng. Được rồi, ân ân oán oán, càng nghĩ nhiều càng không rõ, thôi thì quên nhau từ đây là hơn. Lúc đầu tớ cũng không hề bị ép, tội gì phải ra vẻ u uất cho khổ”.

“Thế dạo đó đưa nào đau lòng như vậy, còn bệnh nặng một trận nữa, làm tớ suýt mất chết vì phải chăm sóc cậu quá vất vả. Bây giờ lại còn ra vẻ Quan Âm bồ tát. Nếu trong lòng anh ta có bạn thì sao có thể cả năm không về tìm bạn được? Bây giờ còn có một cô gái trẻ măng bên cạnh nữa, vậy mà một câu giải thích cũng không có, đúng là quá quắt mà. Số bạn đúng là dễ bị ức hiếp, một Lỗ Phong, lại thêm một Cơ Quân Đào. Nói với bạn nhé, nhất định không được để quá tam ba bận. Trần Thụy Dương được đấy, bạn từ chối người ta mà người ta còn tốt với bạn như vậy, có chuyện gì không suy nghĩ cho bạn đâu? Nếu anh ta còn ngỏ lời nữa thì bạn nhất định không được từ chối”.

Hoài Nguyệt cười khố: “Nhưng tớ lại không có phúc hưởng thụ thì biết làm thế nào”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 53

“Anh, chúng ta cũng về thôi”, Cơ Quân Dĩ kéo tay Cơ Quân Đào, bất an nói: “Về nghỉ một lát, bữa tối đến nhà hàng Kinh Hồng ăn. Nhà hàng mới khai trương, đầu bếp nấu ngon lắm”.

“Anh không muốn ăn, anh muốn về ngoại ô”, Cơ Quân Đào nói như mất hồn: “Hai đứa đi ăn đi, anh tự về được”.

“Anh”, làm sao Cơ Quân Dĩ còn không hiểu tâm tư anh trai mình. Cô muốn nói anh nghe hôm nay Hoài Nguyệt không đi cùng Đậu Đậu, một mình cô ấy chắc sẽ không về ngoại ô. Mà cho dù lúc đầu cô ấy định về ngoại ô thì sau khi thấy anh cũng chắc chắn không về nữa. Lời đã ra đến miệng, Cơ Quân Dĩ lại nuốt trở vào: “Được rồi, em cũng lâu lắm không về ngoại ô. Hôm nay chúng ta cùng về nhà liền kề đón gió tẩy trần cho anh luôn thể. Mấy hôm trước em đã dặn người giúp việc quét dọn sạch sẽ rồi”.

Cơ Quân Đào không lên tiếng.

Cô gái bên cạnh hỏi: “Cô, người phụ nữ mặc áo len màu tím vừa rồi chính là tiểu thư Thương à? Người chú Quân Đào thích đúng không?”

Cơ Quân Dĩ lườm cô gái: “Ờ”.

Cô gái là cháu nội của bác cả bên mẹ Cơ Quân Đào, con gái của anh họ anh, còn đang học đại học. Lần này Cơ Quân Đào về nước, cô tranh thủ mấy ngày nghỉ nhất định đòi đi cùng.

“Oa, không ngờ cô ấy lại trẻ như vậy, còn rất đẹp nữa. Chẳng trách ngày nào chú Quân Đào cũng nhớ cô ấy”.

Cô gái nói với giọng điệu và vẻ mặt cực kỳ khoa trương khiến Cơ Quân Dã dở khóc dở cười: “Cái con quỷ sứ này”.

Cô gái nói: “Da đẹp thật. Không phải cô nói cô ấy có em bé rồi sao?”

Cơ Quân Dã bực mình: “Có em bé thì da không thể đẹp được à? Cô cũng có em bé rồi”.

A Thích bên cạnh ôm eo cô ấy cười nói: “Bà bầu nói chuyện phải kiềm chế một chút. Em bé của chúng ta mới được hơn một tháng, đương nhiên da em phải đẹp rồi”.

Cô gái nhìn Cơ Quân Dã rất kỹ: “Cô, da cô không đẹp bằng tiểu thư Thương, mặt cũng không gầy như cô ấy. Cô ấy rất thích hợp làm minh tinh”.

Cơ Quân Dã kiêng kỵ nhất là người khác nói mình béo mặt, cô ảo não nói: “Gầy đó là vì ốm. Thời gian trước cô ấy ốm nặng một trận, xem ra đến bây giờ vẫn chưa bồi bổ lại được. Cháu còn chưa thấy dáng vẻ gió thổi qua là đổ của cô ấy đâu. Cô đang có em bé, làm sao có thể ốm được”.

Cơ Quân Đào đang đi đằng trước đột nhiên quay đầu lại: “Ốm nặng thế nào? Bao giờ?”

Cơ Quân Dã biết mình lỡ lời, trợn mắt nhìn cháu gái rồi bất đắc dĩ đáp: “Hai tháng sau khi anh đi. Đại để là chăm sóc Đậu Đậu mệt quá, sốt cao, nằm viện gần một tháng, sau đó cũng không có việc gì. Thể chất Hoài Nguyệt có ăn nhiều cũng không béo được, gầy một chút cũng là điều rất bình thường”.

Cô cũng không ngờ Hoài Nguyệt lại gầy đi nhiều như vậy. Nhìn còn thấy thương, trong lòng anh trai không biết đang xót xa đến mức nào. Sau khi Cơ Quân Đào ra nước ngoài, Cơ Quân Dã không yên tâm, mỗi tháng lại bay sang Singapore một lần. Vì vậy cô đã được chứng kiến tận

mắt anh trai mình bị bệnh tương tự giày vò như thế nào. Trong khi Hoài Nguyệt người gầy như hoa huệ thì anh trai mình cũng hốc hác đi rất nhiều.

Cơ Quân Đào quay đầu lại, khóe mắt nóng bỏng, cảm giác hối hận trào dâng trong lòng. Anh vẫn cho rằng mình đi là vì muốn tốt cho cô, hôm nay nhìn thấy mới biết hóa ra mình đã làm cô ấy tổn thương đến mức nào.

Cơ Quân Đào đi tới bên cạnh xe, ngồi vào ghế lái, cầm vô lăng ngồi yên lặng một hồi. Anh phát hiện mình đã hoàn toàn quên đường về căn nhà liền kề ở ngoại ô, dù nghĩ thế nào cũng không thể nhớ ra. Vì vậy anh đành phải xuống xe nói với Cơ Quân Dã đang chuẩn bị lên xe A Thích: “Em lái xe đi”.

Cơ Quân Dã và A Thích liếc nhau, sau đó nói với cháu gái: “Cháu ngồi xe chú Thích, cô có chuyện cần nói với chú Quân Đào”.

Cô cháu gái vừa định mở miệng nói chuyện đã bị Cơ Quân Dã trợn mắt nhìn, vì vậy đành ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Cơ Quân Dã không lên xe mà đứng bên cạnh xe hỏi Cơ Quân Đào: “Anh hối hận rồi à?”

Cơ Quân Đào cúi đầu không nói.

“Vậy anh định thế nào?”

Cơ Quân Đào không biết mình nên làm thế nào, nhìn nền đá xanh gồ ghề dưới chân, trái tim mình chẳng phải cũng thủng lỗ chỗ như vậy sao, còn trái tim Hoài Nguyệt có lẽ cũng bị anh làm thương tổn quá nhiều rồi.

“Trước khi đi, nhất định em đã nghĩ đến việc sẽ gặp cô ấy đúng không?”

Còn anh thì đương nhiên đã nghĩ tới. Mấy trăm ngày đêm anh vẫn chỉ suy nghĩ cùng một vấn đề: Nếu như quay về, nếu như gặp lại cô, anh nên

làm thế nào? Bởi vì không tìm được đáp án cho nên anh vẫn không chịu về.

Cơ Quân Dã thở dài nói: “Dù sao em cũng đã là kẻ tiểu nhân rồi. Lúc đầu vô vậ là em, sau đó lạnh nhạt cũng vẫn là em. Hay là em gọi điện cho cô ấy, anh với cô ấy nói chuyện xem sao?”

Mặt Cơ Quân Đào hết đỏ lại trắng. Lời này của Cơ Quân Dã giống như một cái tát đánh vào mặt khiến anh không ngẩng đầu lên được: “Không cần. Em cũng nhìn thấy thái độ của cô ấy ngày hôm nay rồi đấy, chắc chắn cô ấy sẽ không chịu gặp anh đâu”.

Cơ Quân Dã nói: “Lỗ Phong đã ly hôn rồi, xem ra là muốn tái hôn với Hoài Nguyệt. Nghe nói Trần Thụy Dương cũng rất tốt với Hoài Nguyệt, có lẽ cũng có ý định tương tự. Hiện nay thái độ của Hoài Nguyệt xem ra còn không rõ ràng, nhưng trừ phi là một con ngốc, còn không phụ nữ nhất định phải tìm một bến bờ neo đậu cho mình khi vẫn còn trẻ. Với tính cách của Hoài Nguyệt thì khả năng cô ấy quay lại với Lỗ Phong sẽ không lớn, nhưng Trần Thụy Dương thì khó mà nói được. Vì sao em lại gọi anh về? Chính là vì em sợ sau này anh sẽ phải hối hận, hay anh nghĩ rằng chỉ cần anh hối hận là Hoài Nguyệt sẽ lại thương anh giống như trước đây? Cô ấy đã trải qua nhiều thất bại, bây giờ có thể nói là ngã một lần, khôn hơn một chút rồi. Em cũng để ý đến thái độ của cô ấy hôm nay, có thể trong lòng rất khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không có việc gì. Em đã dày mặt đến thế rồi mà vẫn không giữ cô ấy lại được”.

Cơ Quân Đào yên lặng không nói gì. Sau khi ra nước ngoài, anh đã từ chối không nghe bất cứ tin tức nào về Hoài Nguyệt, cố gắng không nghĩ đến cô, không ngờ cô vẫn còn đơn thân lẻ bóng như xưa.

Cô vẫn lẻ loi một mình, anh không biết mình nên vui mừng hay là nên buồn bã.

“Đi thôi anh! Hôm nào em hẹn Hoài Nguyệt, hai người phải nói chuyện tử tế mới được. Anh mà còn do dự nữa thì có khi đến lúc cháu anh ra đời, anh vẫn không hạ quyết tâm được ấy chứ”.

Không chịu được nữa, Cơ Quân Dã tự giao nhiệm vụ cho chính mình.

Từ sau khi xét nghiệm, biết mình đã có thai, Cơ Quân Dã đã rất thèm ngủ. A Thích nói là bởi vì trước kia cô chơi quá nhiều nên bây giờ con gái bắt đầu quản mẹ, nghe vậy Cơ Quân Dã rất vui vẻ. Buổi sáng, bao giờ Cơ Quân Dã cũng ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, còn công việc hằng ngày của A Thích là đi mua thức ăn. Thời gian này anh rất cần cù, chịu khó đóng vai ông nội trợ trong nhà, nhất định không chịu để Cơ Quân Dã phải ra ngoài ăn cơm.

Cơ Quân Dã đi xuống lầu, vào phòng bếp xem. Trong nồi có hai quả trứng luộc vẫn còn nóng. Cô rót một cốc sữa cho vào lò vi sóng quay một phút, sau đó lấy ra, vừa uống vừa đi ra cửa, trong đầu suy nghĩ nên dùng cách nào để lừa Hoài Nguyệt về căn nhà liền kề ở ngoại ô để gặp anh trai mình.

Tình hình mấy chậu cảnh trong vườn hoa đã đỡ hơn trước đây rất nhiều, bác làm vườn đã chăm sóc giúp họ rất tốt. Cơ Quân Đào đang đứng bên bức tường lừng lặng lẽ nhìn sang vườn hoa nhà hàng xóm. Vườn hoa nhà Hoài Nguyệt trồng đầy các loại rau xanh mướt, thoạt nhìn qua cũng thấy ngập tràn sức sống.

Cơ Quân Dã đi tới: “Hoài Nguyệt đúng là hết lòng vì Đậu Đậu, trời lạnh như vậy mà cũng không ngại vất vả”.

Cơ Quân Đào thở dài: “Nửa tháng Đậu Đậu mới về đây một lần, ăn được bao nhiêu đâu”.

Nhận thấy vẻ xót xa trong giọng nói của anh trai, Cơ Quân Dã cũng không khỏi xót xa theo: “Cô ấy đúng là một cô nàng ngốc nghếch”.

Hai anh em không nói gì nữa, miên man với những suy nghĩ của riêng mình.

Lát sau, một chiếc xe con màu đen dừng trước cửa nhà Hoài Nguyệt. Cơ Quân Đào giật mình ngẩng đầu lên xem, Hoài Nguyệt đang từ trên xe bước xuống. Cô thoáng sững sờ rồi cất tiếng chào hai người. Giọng nói rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy. Nụ cười rất nhạt, gần như không thể nhìn thấy.

Cơ Quân Dã liếc nhìn sắc mặt bối rối của anh trai, vừa vui mừng gọi tên Hoài Nguyệt thì lại có một người từ trên xe bước xuống, không ngờ lại là Trần Thụy Dương. Nụ cười của Cơ Quân Dã lập tức đông cứng trên môi.

May mà lại có một cặp vợ chồng trung niên từ ghế sau bước xuống, hai vợ chồng gật đầu chào hai anh em một cách rất khách sáo, vì vậy Cơ Quân Dã mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thụy Dương mỉm cười đi tới chào hỏi rồi nói với Cơ Quân Đào: “Đã lâu không gặp. Nghe nói Cơ tiên sinh đã ra nước ngoài, lần này là về ăn tết hay về hẳn?”

Cơ Quân Dã cố ý nói lớn tiếng: “Trăng sáng nhất quê mình, đương nhiên là về hẳn”. Dứt lời, khẽ liếc nhìn Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt đang nói gì đó với đôi vợ chồng trung niên, hình như không để ý đến bọn họ bên này.

Cơ Quân Dã thất vọng hỏi Trần Thụy Dương: “Sao, giám đốc đại nhân đến thăm hỏi nhân viên nhân ngày lễ à? Cần gì phải đích thân đến nhà như vậy chứ?”

“Thăm hỏi thì làm sao có thể đến tay không như thế này được, Hoài Nguyệt không đuổi cổ ra khỏi nhà mới lạ”. Trần Thụy Dương cười nói: “Bạn tôi thích mua nhà ở đây nhưng tiếc là nhà đầu tư đã bán hết rồi, vì vậy đành phải tìm mua nhà cũ”.

Anh ta xoay người nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, em dẫn vợ chồng thầy Triệu vào nhà xem trước đi”.

Hoài Nguyệt gật đầu đồng ý rồi dẫn hai vợ chồng trung niên vào nhà.

Cơ Quân Dã thầm kinh hãi, chẳng lẽ Hoài Nguyệt định bán căn nhà này sao? Cô không tìm được, lén quay sang nhìn anh trai, thấy Cơ Quân Đào cau mày nhìn cổng nhà Hoài Nguyệt chăm chăm, còn Trần Thụy Dương thì nhìn anh như đang suy nghĩ gì đó.

Cơ Quân Dã làm bộ ho một tiếng rồi nói: “Những căn nhà liền kề ở đây rất ổn, xanh hóa tốt, ban quản lý rất trách nhiệm, cách nội thành cũng không xa. Bây giờ muốn tìm khu nhà tốt như vậy thì đúng là khó thật, đâu có ai nỡ bán đi chứ? Trước kia tôi cũng đã nói với Hoài Nguyệt rằng tôi sẽ tìm mua một căn ở đây để làm hàng xóm của nhau đấy”.

Trần Thụy Dương nói: “Có người mua nhà vốn là để đầu tư, bây giờ giá nhà đã tăng gấp đôi, cũng xem như kiếm được một khoản rồi. Có lẽ cũng có người tạm thời cần tiền gấp nên phải cần bán đi, tóm lại trong lòng người nào cũng có một món nợ”.

Cơ Quân Dã nóng lòng muốn biết vì sao Hoài Nguyệt phải bán nhà, nhưng Trần Thụy Dương nói chuyện rất khéo, không thể khai thác được thông tin gì nên đành phải nhẫn nại: “Thời gian này tôi bận quá nên cũng không có thời gian trò chuyện với Hoài Nguyệt, dạo này cô ấy vẫn tốt chứ? Là lãnh đạo, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt nhé”.

Trần Thụy Dương không biết rõ chuyện giữa Cơ Quân Đào với Hoài Nguyệt, mặc dù có suy đoán nhưng cũng không dám chắc chắn. Thấy một thời gian dài từ trước tới nay Hoài Nguyệt không có động tĩnh gì, bây giờ nghe Cơ Quân Dã hỏi như vậy, phỏng chừng quan hệ giữa hai nhà cũng không thân mật như mình tưởng. Trần Thụy Dương thở phào nhẹ nhõm trong lòng, gật đầu nói: “Rất tốt, Hoài Nguyệt rất có năng lực. Mấy bài viết

gần đây đều khiến lãnh đạo tỉnh chú ý tới, công việc rất thuận lợi. Có điều sau trận ốm lần trước, sức khỏe cô ấy chưa bình phục hoàn toàn, tôi cũng không dám để cô ấy đi công tác xa. Một trận cảm cúm mà ho suốt mùa đông không khỏi, hôm nay hình như tôi lại nghe thấy cô ấy ho nữa”, lời nói mang đậm vẻ quan tâm thân mật.

Thấy đề tài càng kéo càng xa mục đích, Cơ Quân Dã đang sốt ruột nghĩ cách kéo đề tài về vấn đề căn nhà của Hoài Nguyệt thì Cơ Quân Đào đã gật đầu xin lỗi Trần Thụy Dương rồi xoay người bước vào nhà. Trần Thụy Dương đã nghe nói về tính khí lập dị của Cơ Quân Đào từ lâu nên hoàn toàn không ngạc nhiên, chỉ quay sang xin lỗi Cơ Quân Dã: “Hoài Nguyệt không quen bạn tôi, tôi phải đi vào một lát, xin lỗi”.

Cơ Quân Dã đành phải chấm dứt thăm dò.

Vào nhà không thấy Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã chạy lên phòng vẽ, quả nhiên thấy anh đang cúi đầu trầm tư trước giá vẽ. Cơ Quân Dã bước đến gần anh trai, cảm khái: “Không ngờ Hoài Nguyệt lại định bán cả căn nhà này đi. Em vẫn còn muốn sau này mọi người có thể ở cùng một chỗ cơ đấy”.

Cơ Quân Đào nói: “Tiểu Dã, em mua lại căn nhà của cô ấy đi. Anh không muốn có người khác vào ở trong căn nhà đó”.

Trong ngôi nhà đó, anh đã từng gọi đầu cho cô, cô từng nấu cơm cho anh, anh từng kể cho cô nghe về bí mật sâu kín nhất của mình, cô từng ôm anh, từng hôn anh. Đã có bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào như vậy, sao anh nỡ để người khác xóa đi hết thảy?

Cơ Quân Dã khó xử: “Làm sao em có thể mở miệng nói với cô ấy được? Nếu cô ấy biết chúng ta muốn mua thì nhất định sẽ không đồng ý”.

Cơ Quân Đào cảm thấy tức ngực, ngay cả hít thở cũng hết sức khó khăn, một hồi lâu anh mới cố gắng lên tiếng được: “Tóm lại, anh phải mua được

căn nhà đó”.

Thấy sắc mặt anh trai rất kém, Cơ Quân Dã không dám làm anh khó chịu nữa, đành gật đầu nói: “Được rồi, được rồi, nếu Hoài Nguyệt phải bán thật thì dù có phải cướp đi em cũng sẽ cướp về. Nhưng không hiểu tại sao, tốt nhất đến nơi rồi mà cô ấy lại phải bán nhà gấp như vậy? Chắc chưa đến nỗi vì không muốn làm hàng xóm của chúng ta chứ? Làm gì có chuyện buổi chiều hôm qua vừa mới gặp mặt mà sáng sớm hôm nay đã tìm được người mua rồi? Chẳng lẽ là cô ấy cần tiền gấp? Hay là nhà cô ấy có việc gì?”

Cơ Quân Đào suy nghĩ một chút rồi nói: “Em tìm hiểu xem có phải cô ấy cần tiền gấp không. Nếu đúng thì hãy nghĩ cách giúp cô ấy”.

Cơ Quân Dã nghĩ thầm, đã đến nước phải bán nhà thì nhất định không phải một khoản tiền nhỏ, làm sao có thể trả tiền giúp cô ấy mà thần không biết, quỷ không hay được. Sợ rằng Ngọc Hoàng đại đế cũng không làm được việc này, trừ khi làm cho cô ấy trúng xổ số. Nhưng mình lại không có khả năng điều khiển kết quả quay số, cho dù có thì Hoài Nguyệt cũng phải chịu đi mua vé số mới được. Anh trai à, anh thật sự quá đề cao năng lực của em gái mình đấy!

Tâm tư trĩu nặng, nhưng Cơ Quân Dã không dám nói ra, thầm nghĩ phải tìm cơ hội kéo hai người này đến một chỗ để bọn họ tự nói chuyện với nhau. Nếu không, có khi em bé trong bụng chưa kịp ra đời đã mắc bệnh trầm cảm mất.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau tết Dương lịch, mọi người bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho Tết Nguyên Đán. Sau khi Trần Thụy Dương đến, tòa soạn tạp chí rất phát triển, tiền thưởng cuối năm rất cao, quà tết văn phòng chuẩn bị cũng không ít.

Hoài Nguyệt sống một mình. Quê nhà cô ở tỉnh khác. Trong mấy bạn tốt thì Đặng Duyên Duyên khỏi cần nói, đó là một cô nàng không bao giờ vào bếp, đài truyền hình có phát đồ ăn cũng mang đến nhà Hoài Nguyệt, còn mình thì chỉ ngồi ăn sẵn. Mặc dù hai cô bạn thân khác của Duyên Duyên từ thời đại học đều đã lập gia đình nhưng trong đó, một thì có chồng được điều đến thành phố khác làm việc, một thì sống cùng với mẹ chồng, cho nên có cái gì cũng đều mang đến chỗ Hoài Nguyệt. Hơn một năm nay, căn hộ ở Thanh Hà Uyển của cô lại một lần nữa trở thành căn cứ địa của bốn người, tay nghề nấu ăn của cô cũng ngày càng tiến bộ dưới sự ép buộc của ba người còn lại.

Thực ra trong lòng Hoài Nguyệt biết rõ, bọn họ quẩn quít lấy cô như vậy bởi họ luôn không yên tâm về cô. Hôn nhân trắc trở, lại trải qua một mối tình kết thúc không kèn không trống, sau một trận ốm nặng, cơ thể cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Sợ cô lẻ loi, hiu quạnh một mình, buồn phiền ứ đọng, họ đã nghĩ trăm phương ngàn kế giúp cô giải sầu. Cũng nhờ có họ nên cuộc sống của cô mới dễ chịu hơn một chút.

Hoài Nguyệt đứng bên đường, vừa đợi xe vừa búi ngùi suy nghĩ.

Cơ Quân Đào đã về, nghe Tiểu Dã nói là sẽ không đi nữa. Xem khí sắc của anh thì hình như sống hơn một năm ở nước ngoài nhưng tình hình thậm chí còn tệ hơn, vừa gầy yếu vừa xanh xao. Có điều cô gái trẻ bên cạnh anh

vẫn vô lo vô nghĩ, rứt rứt, ngây thơ. Như vậy, xem ra anh cũng không có vấn đề gì lớn. Nếu không, cô gái đó sẽ không thể vui vẻ như vậy được.

Không có vấn đề lớn là tốt rồi, cô thầm nghĩ, cũng không uổng mình nóng ruột nóng gan một phen như vậy.

Lúc trước đột nhiên mất liên lạc, mặc dù Tiểu Dã nói với cô là anh trai mình đã nhận lời mời của trường đại học bên đó, nhưng cô biết rõ đó chỉ là một cái cớ. Bởi trước đây, Cơ Quân Đào đã nói với cô rằng anh không hề quan tâm đến lời mời đó. Cô tin rằng anh sẽ không vô duyên vô cớ bỏ cô lại một mình. Khả năng lớn nhất chính là bệnh trầm cảm phát tác, không thể không ra nước ngoài điều trị.

Cô muốn đến bên cạnh để chăm sóc anh, nhưng hiển nhiên cô không đủ dũng cảm. Hoặc là cô quá hiểu anh, anh làm như vậy để cô không phải băn khoăn lựa chọn giữa Đậu Đậu và anh. Vì vậy cô chỉ có thể chấp nhận sự sắp xếp đó.

Ngày nào cô cũng lo lắng cho bệnh tình của anh, hầu như đêm nào cô cũng giật mình bừng tỉnh vì ác mộng. Nhớ lại những ngày cuối cùng hai người ở bên nhau, chẳng lẽ đó chính là giai đoạn bệnh trầm cảm chuẩn bị phát tác sao? Cô thầm oán trách bản thân, tại sao lại không để ý? Thời gian đó cô bận công việc, ngay cả những biểu hiện lạ của anh cũng không thể phát hiện, vậy mà cô còn nghĩ rằng mình có thể chăm lo đồng thời cho cuộc sống của Đậu Đậu và anh. Thì ra đó chỉ là hy vọng xa vời.

Khi họ ở bên nhau, cô vẫn luôn chờ đến ngày này, ngày mà tình cảm cuồng nhiệt của anh dành cho mình dần dần trôi mất, lúc đó cô sẽ có thể bước đi mà không cảm thấy áy náy. Nhưng khi ngày đó thật sự đến, cô lại cảm thấy đau đớn như lục phủ ngũ tạng đều bị dao đâm.

Không ngờ mình đã hết sức cẩn trọng như vậy nhưng vẫn trót yêu anh thật lòng. Hoài Nguyệt cười khổ, tự làm khổ mình thì còn biết trách ai. Bây

giờ bên cạnh anh đã có một người phụ nữ khác, có phải đã đến lúc mình nên suy nghĩ đến cuộc sống của mình hay không?

“Hoài Nguyệt!” Xe của Trần Thụy Dương dừng lại bên cạnh cô: “Về nhà chứ? Anh đưa em về!”

Hoài Nguyệt nhìn quanh, đang là giờ cao điểm, không biết lúc nào mới bắt được taxi, cô liền gật đầu: “Cảm ơn Giám đốc Trần, em đến phòng thường trực lấy một ít trái cây đã”.

Hôm nay tòa soạn phát trái cây, nói là mới chuyển từ Quảng Đông về bằng đường hàng không, mỗi người được hai hộp. Đặng Duyên Duyên đã ra nước ngoài nên Hoài Nguyệt phải tự bắt xe về nhà.

“Em lên xe trước đi, để anh đi lấy cho”. Trần Thụy Dương nhanh nhẹn xuống xe, chạy tới phòng thường trực.

Hoài Nguyệt cảm thấy không ổn, vừa định đi theo thì tài xế Trương đã thò đầu ra: “Hoài Nguyệt, mau lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm”.

Ông ta biết rõ vị giám đốc trẻ tuổi của mình thích cô gái này đến mức nào. Mặc dù Trần Thụy Dương không bao giờ thể hiện ở cơ quan, nhưng nếu như lần nào một người đàn ông cũng có thể lập tức tìm thấy bóng dáng một người phụ nữ trong đám đông tấp nập thì tình cảm của anh ta dành cho người phụ nữ đó chắc chắn đã vượt qua tình cảm thông thường.

Trần Thụy Dương đặt hai hộp trái cây vào cốp sau rồi ngồi lên xe: “Quà tết tòa soạn phát mấy hôm nay, em mang về nhà kiểu gì?”

“Một lần là nhờ xe Tư Tư, một lần là nhờ xe phóng viên Tào, còn một lần là bạn học em tới đón”, Hoài Nguyệt cười nói: “Giám đốc Trần, năm nay anh phát nhiều quà tết cho nhân viên quá”.

Trần Thụy Dương nói: “Lần sau phải dặn văn phòng phát phiếu mua hàng cho mọi người mới được, khi nào muốn ăn thì đi mua. Tránh trường hợp nhiều quá ăn một lần không hết”.

Hoài Nguyệt nói: “Thế thì tốt quá, mọi người cũng đỡ mất công mang đi mang lại”.

Trần Thụy Dương nói: “Hôm nay Ban Tuyên truyền họp, nói lãnh đạo tỉnh đã xuống thăm hỏi các gia đình khó khăn, bên Văn hóa cũng phải có hoạt động gì đó. Buổi chiều ngày mai Sở Văn hóa đứng ra tổ chức một hội đấu giá từ thiện, nghe nói lần này đã mời một số danh họa đến dự. Hoài Nguyệt, mai em đi với anh, chúng ta mua thứ gì đó về cho tòa soạn”.

Hoài Nguyệt lắc đầu nói: “Em không làm được đâu, đã không hiểu thư pháp lại không hiểu hội họa, đồ cổ thì càng không phải nói. Giám đốc Trần, anh phải tìm người nào sành sỏi ấy”.

Trần Thụy Dương cười nói: “Ngày mai tuyệt đối không có hàng giả, không cần em giám định. Bên trên đã giao chỉ tiêu cho mỗi đơn vị phải chi bao nhiêu tiền. Chúng ta làm tạp chí, dứt khoát tìm mua một tác phẩm xứng tầm về làm bìa ngoài đặc san số tết luôn”.

Hoài Nguyệt còn muốn từ chối nhưng tài xế Trương đã nói chen vào: “Hoài Nguyệt, ngày mai cháu phải mặc đẹp một chút. Chú thấy trong những buổi đấu giá được tường thuật trên ti vi, các cô gái giơ thẻ báo giá đều mặc xường xám sáng lấp lánh cả”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Trời lạnh như vậy, chú định để cháu chết cóng à?”

Thấy Hoài Nguyệt tỏ ý nhận lời, Trần Thụy Dương vui vẻ nói: “Sau hội đấu giá còn có tiệc rượu, em sẽ là hình tượng của tòa soạn tạp chí chúng ta, anh sẽ thanh toán chi phí trang điểm cho em”.

Thấy anh hào khí bừng bừng, Hoài Nguyệt không nỡ hắt nước lạnh, đành phải mỉm cười: “Hôm nay đi nhờ xe một chuyến mà thiệt hại quá, ngày mai lại phải làm thêm giờ”.

Trần Thụy Dương cười ha hả.

* * *

Cơ Quân Dĩ lái xe mang Leshy về ngoại ô. Buổi tối, A Thích đi tụ tập với đám bạn học, đêm nay ở lại nội thành. Cô cháu gái thì theo một đoàn du lịch đến Cáp Nhĩ Tân xem băng đảng. Mấy ngày nay Cơ Quân Đào ở ngoại ô một mình, cô không yên tâm nên hôm nay phải tới xem sao.

Mùa đông trời tối sớm, còn chưa tới bảy giờ mà trong phòng khách đã tối om.

Cơ Quân Đào ngồi trên sofa, hai tay chống cằm, không hề nhúc nhích, không biết đang nghĩ gì.

“Anh”, Cơ Quân Dĩ thận trọng gọi: “Sao anh không bật đèn?”

Cơ Quân Đào giật mình tỉnh lại, gật đầu ờ một tiếng chào em gái rồi vuốt mặt đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cơ Quân Dĩ muốn đi theo nhưng lại hơi bất an. Giọng anh trai hôm nay có vẻ nghẹn ngào, chẳng lẽ là anh ấy đang khóc? Cô không dám bật đèn phòng khách, lần mò đi vào phòng ăn, mở túi thức ăn mình mang về ra bày lên bàn. Sau khi làm bữa tối cho Leshy rồi rửa tay xong, Cơ Quân Dĩ mới thấy Cơ Quân Đào đi ra khỏi nhà vệ sinh rồi bật đèn phòng khách.

“Anh, trưa nay anh ăn ở đâu?” Cơ Quân Dĩ không dám nhìn vào mắt anh trai vì sợ suy đoán của mình là sự thật. Nếu vậy, anh trai sẽ cảm thấy khó xử.

“Ăn mì ở quán đằng trước”, Cơ Quân Đào nói, có vẻ hơi ngạt mũi.

Cơ Quân Dã nghĩ, chắc là anh ấy bị cảm cúm, ngày mai phải mang ít thuốc cảm cúm đến mới được.

“Anh đi xa hơn một năm, lúc quay về vẫn ngồi ăn mì ở quán đó. Tay nghề nấu ăn của bà chủ đúng là không hề tiến bộ hơn chút nào”. Cơ Quân Dã cười nói. “Ngày mai vào nội thành đi. Trong thành phố có nhiều nhà hàng nấu ăn ngon, ngay cả đồ ăn ở quán bên cạnh phòng triển lãm nấu cũng ngon hơn ở đây nhiều”.

“Không cần, anh thích sống ở đây, nơi này yên tĩnh”. Cơ Quân Đào nói: “Em hỏi thăm về căn nhà của Hoài Nguyệt chưa? Vì sao cô ấy phải bán nhà?”

“Em đã hỏi Tư Tư, hình như Tư Tư không biết. Nghe nói tòa soạn tạp chí của họ làm ăn rất tốt, mà gia đình Hoài Nguyệt dường như cũng không có chuyện gì”.

“Cô ấy có việc gì cũng chỉ giấu trong lòng, không bao giờ chịu tâm sự với đồng nghiệp cả”, Cơ Quân Đào thở dài. Đột nhiên anh nghĩ, chẳng phải Trần Thụy Dương cũng là đồng nghiệp của cô ấy sao? Vì sao anh ta lại biết? Mà còn cùng tới xem nhà nữa. Chẳng lẽ quan hệ của họ đã vượt quá mức bình thường rồi? Nghĩ tới đây, anh không làm sao nuốt được miếng cơm trong miệng, đành phải đứng lên đi lấy nước.

“Anh, Hoài Nguyệt rất ổn mà, anh đừng lo lắng. Có lẽ cô ấy không thích ngôi nhà này nên mới muốn bán thôi. Cô ấy không đi xe, chắc là thấy ở đây xa quá không tiện”.

“Sau khi ly hôn, cô ấy thà rằng bán căn hộ đang sống chứ nhất định không chịu bán căn nhà này. Có thể thấy trong lòng cô ấy anh còn xấu xa hơn cả Lỗ Phong”, Cơ Quân Đào khó chịu: “Lúc đầu anh nên nói với cô ấy rõ ràng, dù khó nói đến mấy cũng phải nói ra. Mặc dù trong mối quan hệ với anh, cô ấy vẫn còn do dự nhưng trước giờ cô ấy đều nhường nhịn anh,

cũng chưa bao giờ nói cô ấy phải ra đi. Đó là vì anh bội tình bạc nghĩa, trong người anh vẫn chảy dòng máu của bố...”

“Anh”, Cơ Quân Dã ngắt lời: “Làm sao lại giống nhau được, anh ra đi là vì cô ấy. Đó là vì anh không muốn cô ấy phải mang gánh nặng vì bệnh tình của anh. Hơn nữa, trong vòng một năm nay anh đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ...”.

“Cô ấy còn đau khổ hơn anh. Cô ấy không biết gì cả, buổi sáng vẫn vui vẻ bước ra khỏi nhà, buổi tối đã không thấy anh đâu nữa. Tiểu Dã, tại sao cô ấy gầy như vậy?” Hai mắt Cơ Quân Đào từ từ đỏ lên.

“Vậy anh đến giải thích với cô ấy đi, nói cho rõ ràng, xin cô ấy tha thứ. Hoài Nguyệt vốn mềm lòng, cô ấy nhất định sẽ thông cảm cho anh”. Viên mắt Cơ Quân Dã cũng đỏ lên: “Em đang có thai, hai người không được để em khó chịu”.

Cơ Quân Đào bình tĩnh lại một chút: “Mấy ngày nay anh đã dò hỏi tất cả mọi công ty môi giới nhà đất, cô ấy không hề rao bán nhà, có lẽ cô ấy chỉ muốn bán cho người quen”.

“Để em đến nói với cô ấy rằng em muốn mua, cô ấy không được bán cho người khác. Nếu bán cho người khác thì em nhất định sẽ phá rồi, anh cứ yên tâm”. Cơ Quân Dã vội vàng nói, không ngờ người anh trai không bao giờ quan tâm đến chuyện thể tục của mình lại đi hỏi thăm từng công ty môi giới như vậy, cô cảm thấy rất đau lòng: “Hoài Nguyệt nhất định sẽ mềm lòng. Nếu như cô ấy không đồng ý thì em sẽ mang Leshy tới. Leshy, đến lúc đó mày phải sửa thật to vào, phải làm cho cô ấy thật là sợ hãi”.

Leshy cọ cọ vào chân cô, kêu ư ử tỏ ý đã hiểu.

Cơ Quân Đào nhớ lại lần Hoài Nguyệt sang nhà, vì sợ Leshy nên cứ rầu rĩ tới tới lui lui trước cửa không dám đi sang, còn anh thì đứng bên nhà mình trêu cô, nói mỗi khi thấy nhà có khách là Leshy lại thích chạy tới cọ

mồm vào mặt người ta, vì vậy Hoài Nguyệt sợ đến mức sắc mặt trắng bệch. Sau đó Hoài Nguyệt còn bị đứt tay vì Leshy khiến anh rất đau lòng. Đường như tất cả những chuyện này mới xảy ra hôm qua, lần nào nhớ lại cũng hết sức rõ ràng. Mà, cũng không hẳn là nhớ lại, chính xác thì giống như quan sát những hình ảnh đã được khắc vào trong lòng anh.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Hội đấu giá từ thiện được tổ chức đúng giờ.

Hoài Nguyệt mặc một bộ váy liền áo màu xám đậm, đi boots da màu đen, quàng khăn sáng màu, vấn tóc, trang điểm nhẹ nhàng. Nhìn Hoài Nguyệt rạng rỡ, tươi tắn, Trần Thụy Dương hài lòng nói: “Lát nữa em giơ thẻ, phải cho người khác thấy rõ biển hiệu của tòa soạn chúng ta.”

Hoài Nguyệt nói: “Em chưa tham gia đấu giá bao giờ nên hơi căng thẳng, không biết báo giá thế nào”.

Trần Thụy Dương bật cười vì sự trẻ con của cô: “Em không cần phải báo giá. Mỗi lần giơ thẻ là tăng một bước giá. Chỉ cần em không giơ liên tục là được, nếu không tòa soạn chúng ta sẽ phá sản mất”.

Hoài Nguyệt mỉm cười gật đầu, tò mò hỏi: “Hôm nay có những danh gia nào tới? Tác phẩm của danh gia đắt lắm đúng không?”

Trần Thụy Dương giải thích: “Gọi là danh gia nhưng đương nhiên không thể là đại danh họa như Cơ Trọng Minh được. Nếu mời được Cơ Quân Đào thì cũng đã giới lắm rồi. Hơn nữa, vẽ tranh trực tiếp tại đây cũng khác. Một bức vẽ vội vàng không thể hoàn hảo được, cho nên giá cả sẽ không cao lắm. Ngoài ra còn phụ thuộc vào kích thước nữa, kích thước nhỏ, giá sẽ thấp hơn một chút”.

Nghe thấy tên Cơ Quân Đào, Hoài Nguyệt sững sốt hỏi: “Giám đốc Trần, anh định mua thứ gì? Chữ hay là tranh? Hay đồ cổ?”

Trần Thụy Dương vừa đi vừa nhận sách giới thiệu do cô lễ tân đưa, lật mấy trang rồi nói: “Không ngờ Cơ Quân Đào cũng đến, anh ta vừa về nước đã bị người khác theo sát rồi. Xem ra làm danh nhân không dễ chút nào. Chúng ta mua của anh ta vậy, tuy nhiên không nhất định phải mua cho bằng được. Sau triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ lần trước, danh tiếng của anh ta đã tăng mạnh. Nghe nói trong triển lãm tranh đó có một bức Xuân được người trong nghề đánh giá rất cao, có nhà sưu tầm năm lần bảy lượt tới nhà muốn mua với giá cao nhưng lần nào cũng bị từ chối. Người ta dành hết lời khen ngợi bức tranh đó. Có điều chẳng bao lâu sau anh ta lại đến Singapore, hơn một năm không có tác phẩm mới xuất hiện trên thị trường. Người ta vẫn thường nói có hiếm thì mới quý, hôm nay nếu anh ta chịu ra tay thì chắc chắn sẽ có nhiều người tranh đoạt, anh đoán rằng ít nhất có hơn một nửa số người ở đây đến vì anh ta”.

Hoài Nguyệt nói: “Vậy chúng ta mua bức khác đi, cũng không nhất định phải mua tranh của anh ta. Cứ để cho những người nhiều tiền đấu giá với nhau là được”.

Trần Thụy Dương liếc cô, gật đầu: “OK, lát nữa xem tình hình rồi tính”. Đưa tay nhìn đồng hồ, anh nói thêm: “Phải đi đăng ký đấu giá đã. Em chờ anh ở đây, anh sẽ quay lại ngay”.

Hoài Nguyệt gật đầu, đưa tay cầm chiếc áo khoác Trần Thụy Dương đang vắt trên tay rồi cười nói: “Em cầm áo giúp anh thôi, còn cặp thì không dám. Hôm nay trong cặp lãnh đạo chắc chắn là hàng tá thời vàng”.

Trần Thụy Dương nở nụ cười vui mừng nhìn cô vắt chiếc áo khoác còn ẩm hơi mình lên cánh tay cùng với áo khoác của cô một cách rất tự nhiên. Lúc cầm áo Hoài Nguyệt không hề chần chừ nửa giây, dường như hành động này đã diễn ra hàng trăm, hàng ngàn lần.

Hoài Nguyệt nghe lời, đứng chờ trong góc đại sảnh nhìn những người đến tham gia đấu giá lục tục đi vào. Hôm nay quả thật có không ít người,

cô thầm nghĩ, xem ra lần này Sở Văn hóa đã phải dùng hết vốn liếng để kêu gọi sự tham gia. Giới chính trị, giới văn hóa và giới doanh nghiệp đều có mặt, trong đó không thiếu người nổi tiếng, một số khuôn mặt có thể thường xuyên nhìn thấy trên ti vi.

Trần Thụy Dương quay lại rất nhanh, nhận lấy áo khoác, hai người cùng sánh vai đi vào trong: “Hoài Nguyệt, vừa rồi anh đứng nhìn em từ xa, phát hiện một năm nay em đã trở nên chín chắn hơn nhiều. Thế nào, em suy nghĩ xem có giúp anh được không?”

“Không phải chín chắn mà là già rồi”, Hoài Nguyệt thở dài. Cô biết Trần Thụy Dương có ý đề bạt mình, anh từng bóng gió mấy lần nhưng đều bị cô khéo léo từ chối. “Lúc em cưới, Duyên Duyên đã mắng em, chưa gặp được bao nhiêu người mà đã tùy tiện lấy một người rồi. Em còn cãi lại cô ấy rằng khi đi mua quần áo thì chiếc đầu tiên mình vừa ý sẽ là chiếc phù hợp nhất, ai ngờ em đã sai hoàn toàn. Có lúc em nghĩ, nếu Đậu Đậu không phải con anh ta thì tốt, đàn ông không cần ngoại hình đẹp, cũng không cần quá tài giỏi, chỉ cần phẩm chất tốt là được”.

Trần Thụy Dương nói: “Ngoại hình đẹp đương nhiên tốt, giỏi giang cũng vậy, những thứ này không quan hệ gì với phẩm chất. Chẳng lẽ em muốn sau khi lớn lên, Đậu Đậu sẽ trở thành một người mặt rỗ, mũi tẹt, mắt lác, chỉ còn lại một tấm lòng tốt thôi à? Em có thể cam tâm sao?”

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn anh, cười nói: “Sao có thể xấu đến mức ấy được? Anh nói nghe kinh quá!”

Trần Thụy Dương nói: “Đàn ông tốt có rất nhiều. Hoài Nguyệt, đừng vì một Lỗ Phong mà coi thường tất cả đàn ông, thế thì oan ức cho đàn ông bọn anh quá”.

Hoài Nguyệt nghe hiểu ý anh, cô chỉ cười mà không đáp. Có lẽ cô cũng nên cân nhắc một cách nghiêm túc về người đàn ông bên cạnh này. Người

đàn ông này có thể che gió che mưa cho cô. Nếu không, bóng tối Lỗ Phong để lại chắc chắn vẫn đang bám theo cô.

Đây là lần đầu tiên Trần Thụy Dương thấy cô không từ chối ngay. Như được khích lệ, anh đưa tay nhẹ nhàng đỡ bên eo cô: “Chúng ta đi vào thôi, hội đấu giá sắp bắt đầu rồi”.

Hoài Nguyệt ngẩng đầu mỉm cười với anh rồi sóng vai cùng đi vào hội trường, không phát hiện hai anh em Cơ Quân Đào đã đứng bên kia đại sảnh nhìn mình từ lâu.

Cơ Quân Dã lo lắng nhìn Cơ Quân Đào với sắc mặt tái nhợt: “Anh, đến giờ rồi. Chúng ta cũng vào thôi”.

Cô hết sức hối hận vì đã để anh trai tới tham gia hội đấu giá từ thiện này, không ngờ vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương.

Tay trái Cơ Quân Đào nắm chặt cổ tay phải, cau mày nói: “Tiểu Dã, tại sao cổ tay anh lại đau như vậy, hình như sắp gãy đến nơi rồi ấy”.

Cơ Quân Dã liếc nhìn vết thương, thấp thoáng lộ ra trên cổ tay phải Cơ Quân Đào, cố nén nước mắt hỏi: “Hay vừa rồi anh va vào đâu? Có cần đến bệnh viện khám luôn không?”

Trán Cơ Quân Đào lấm tấm mồ hôi: “Buổi đấu giá sẽ bắt đầu ngay bây giờ, mình hủy đột xuất không tốt lắm. Thôi cứ chờ đến khi kết thúc thì đến bệnh viện sau”.

“Tay anh đau như thế thì lát nữa cầm bút thế nào được? Có vào cũng không giải quyết được gì đâu. Việc này anh cứ để em xử lý, bây giờ chúng ta đến bệnh viện luôn”. Cơ Quân Dã không dám tưởng tượng cảnh anh trai ngồi vẽ tranh trên bục nhìn Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương ngồi cạnh nhau bên dưới, bây giờ đi luôn sẽ tốt hơn nhiều.

Cơ Quân Đào cảm thấy tay mình càng ngày càng đau, bất kể anh nắm chặt thế nào, nỗi đau cũng không hề thuyên giảm, cho dù chỉ là chút xiu, vì vậy đành phải gật đầu với em gái.

Anh rất muốn tìm một con dao, cắt một nhát, chảy chút máu, có thể sẽ đỡ hơn ít nhiều. Cũng giống như rất nhiều lần trước kia, mỗi lúc đau lòng, chỉ cần nhìn những giọt máu chậm rãi chảy xuống là anh sẽ không còn thấy đau nữa. Có điều sợ rằng từ nay về sau, anh sẽ không thể làm như vậy nữa.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Cuối tuần, Đậu Đậu năng nặc đòi về ngoại ô, bởi vì Chủ nhật cậu phải đến dự tiệc sinh nhật của Lý Gia Đình. Hoài Nguyệt biết cô bé này. Đó là một cô bé rất mập, ở trường mầm non Đậu Đậu thường xuyên đổi rau trong suất ăn của mình lấy thịt kho tàu của cô bé. Cô bé ở khu nhà liền kề sát bờ sông, bố cô mở một công ty rất lớn, mẹ không biết tại sao ở Mỹ không về. Ông Lý có dáng người cao gầy, chỉ cần nhìn qua đã có thể thấy là một người giỏi giang. Hoài Nguyệt đoán vợ ông ta chắc tương đối béo, nếu không Lý Gia Đình sẽ không mũm mĩm như vậy.

Hoài Nguyệt và Đậu Đậu đã ở đây được hai năm, nửa năm trước mới gặp hai cha con đó trong một lần đi dạo. Bởi vì hai đứa bé học cùng lớp nên thứ Sáu nào đến đón con, ông Lý cũng gọi điện cho Hoài Nguyệt hỏi có cần đón Đậu Đậu luôn không. Gần như lần nào Hoài Nguyệt cũng từ chối, nhưng có lúc Đậu Đậu muốn về cùng thì cô cũng mềm lòng. Giống như hôm nay, thực ra trong lòng cô không hề muốn về ngoại ô, vừa đỡ vừa lừa con trai cả buổi sáng, nhưng thấy Đậu Đậu mếu máo chuẩn bị khóc là cô lại không làm gì được nữa.

Gần tối, ông Lý lại đích thân gọi điện thoại tới mời Đậu Đậu hôm sau đến dự sinh nhật con gái, còn mời cả Hoài Nguyệt. Đương nhiên Hoài Nguyệt không muốn đi, nhưng cô không ngờ ông Lý lại coi trọng sinh nhật con gái mình đến mức đích thân gọi điện mời cô như vậy, thế nên cô bắt đầu phải suy nghĩ xem nên mua thứ gì làm quà sinh nhật.

“Đậu Đậu, tặng sôcôla được không?” Hoài Nguyệt vừa dắt tay Đậu Đậu đi về phía siêu thị vừa hỏi. Từ sau khi khu nhà chung cư gần đó bắt đầu

được bán ra, quy mô của siêu thị đã được mở rộng những mấy lần, bây giờ đi mua đồ đã tiện hơn trước nhiều.

“Không được, Lý Gia Đình béo như vậy, nếu ăn sôcôla sẽ biến thành heo mập mất”, Đậu Đậu nói: “Mẹ, hay là tặng trà giảm béo?”

“Như thế sao được. Trẻ con không được giảm béo”, Hoài Nguyệt cười nói: “Bây giờ bạn ấy còn nhỏ, sau này cao hơn sẽ gầy bớt đi. Mẹ con mình tìm mua mấy chiếc cặp tóc thật xinh tặng bạn ấy nhé?”

“Đợt tết Dương lịch vừa rồi Lý Gia Đình đã cắt tóc rồi, cắt ngắn lắm, không cặp tóc được nữa”, Đậu Đậu nói: “Con thấy bạn ấy cắt tóc ngắn rất xấu. Mẹ, con gái nên để tóc dài đúng không? Bố nói mẹ để tóc dài rất đẹp”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một lát rồi ngồi xuống, cầm tay Đậu Đậu hỏi: “Bố còn nói gì với Đậu Đậu về mẹ nữa?”

“Bố nói nếu như mẹ đồng ý cưới bố thì nhà mình sẽ có thể ở cùng một chỗ giống như trước đây”, Đậu Đậu đưa tay vuốt má mẹ, nghiêm túc hỏi: “Mẹ, mẹ có muốn cưới bố không?”

“Đậu Đậu muốn mẹ và bố cưới nhau à?” Hoài Nguyệt hỏi, trên con đường nhỏ không có một bóng người, tĩnh lặng khiến lòng cô rối như tơ vò.

Đôi mắt to của Đậu Đậu chăm chú nhìn mẹ, dường như đang rất khó xử, một hồi lâu sau mới trả lời: “Nếu mẹ thích thì Đậu Đậu cũng thích”.

Nước mắt lập tức trào ra, Hoài Nguyệt ghen ngào: “Nếu mẹ không thích thì sao? Đậu Đậu có buồn không?”

Đậu Đậu đưa tay lau nước mắt cho mẹ, sốt ruột nói: “Mẹ đừng khóc, nếu mẹ buồn thì Đậu Đậu cũng sẽ buồn. Nếu mẹ không buồn thì Đậu Đậu cũng sẽ không buồn đâu”.

Hoài Nguyệt ôm chầm lấy con trai, gục đầu vào trước ngực con, vừa rơi lệ vừa nói: “Sau này chúng ta sẽ có một gia đình mới, một gia đình tốt hơn trước kia, mẹ hứa với con”.

Đậu Đậu vuốt tóc mẹ, vẻ rất người lớn: “Mẹ muốn cưới người khác à?”

“Có thể”, Hoài Nguyệt nói: “Mẹ muốn chăm sóc Đậu Đậu tốt hơn, lúc mẹ bị ốm cũng muốn có người chăm sóc”.

“Là chú nào hả mẹ? Chú Trần ạ?” Bởi vì hơn một năm nay Đậu Đậu thường xuyên gặp Trần Thụy Dương, cho nên người đầu tiên cậu nghĩ đến chính là anh.

“Không phải”, Hoài Nguyệt nói. Vừa buột miệng nói xong, cô đã sững sốt. Tại sao mình lại khẳng định không phải Trần Thụy Dương mà không hề chần chừ như vậy? Rốt cuộc người mình muốn cưới là ai? Cô bối rối đứng dậy nói với Đậu Đậu: “Mẹ con mình đi mua quà thôi, phải suy nghĩ thêm xem mua quà gì mới được”.

Hai mẹ con còn chưa đi tới siêu thị, Đậu Đậu tinh mắt, từ xa đã nhìn thấy một con chó chăn cừu Scotland đang ngoan ngoãn nằm bên ngoài cửa siêu thị.

“Leshy! Leshy!” Cậu bé giẫy khỏi tay mẹ, vội vã chạy về phía trước. Nghe thấy giọng Đậu Đậu, con chó đó cũng hưng phấn chồm lên, chạy tới chỗ cậu bé. Hoài Nguyệt hoảng sợ, hai chân bủn rủn. Đây chắc chắn không phải Leshy, con chó này to quá, nó chỉ cần một cái là Đậu Đậu gãy cổ mất.

“Đậu Đậu, quay lại mau!” Cô cố nén sợ hãi đuổi theo Đậu Đậu, còn chưa tóm được con trai thì con chó chăn cừu đó đã lao đến bên người Đậu Đậu.

“Đậu Đậu!” Hoài Nguyệt hoảng sợ hét lên.

May mà con chó đó chỉ thân thiết cọ mũi vào mặt Đậu Đậu, Đậu Đậu vui vẻ ôm cổ nó: “Leshy, mày đi đâu thế? Tại sao lâu lắm tao không nhìn thấy mày?”

Leshy ư ử mấy tiếng, dường như cũng rất xúc động. Nhìn thấy Hoài Nguyệt gần đó, nó định đi tới thể hiện tình hữu nghị. Hoài Nguyệt vô thức tránh sang bên và lao vào lòng một người.

“Đừng sợ!” Cơ Quân Đào đỡ lấy vai cô, nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt, hai người cùng sửng lại.

Hoài Nguyệt ngẩng gương mặt vẫn còn kinh hoàng lên, vội vàng lui lại một bước: “Cơ tiên sinh”.

Cơ Quân Đào chán nản buông xuôi hai tay nhìn cô, nói một cách khó nhọc: “Hoài Nguyệt”.

“Chú Cơ!” Đậu Đậu bỏ qua Leshy, dang rộng hai tay lao về phía Cơ Quân Đào, “Cháu chào chú Cơ!”

Cơ Quân Đào ngồi xuống ôm chặt Đậu Đậu vào lòng để che giấu sự run rẩy gần như không thể khống chế của mình: “Đậu Đậu!”

“Chú Cơ, chú đi đâu thế? Mẹ cháu nói chú sẽ không về nữa, thì ra mẹ lừa cháu”. Đậu Đậu ôm cổ Cơ Quân Đào, vui vẻ nói: “Cháu biết chú nhất định sẽ về mà”

Toàn thân Cơ Quân Đào cứng đờ, anh liếc nhìn Hoài Nguyệt rất nhanh: “Ờ, chú Cơ nhất định sẽ về”.

“Lúc này chú Cơ ở đâu? Vì sao để Leshy nằm một mình ở ngoài cửa siêu thị?”

“Chú đến mua đồ ăn cho Leshy...” Vừa mới đi vào siêu thị đã nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của Hoài Nguyệt nên anh lại vội vàng chạy ra. Anh không biết vì sao cách xa như vậy mà vẫn có thể nghe rõ tiếng kêu của cô. Anh dừng lại một lát: “... Vừa vào thì nghe thấy tiếng Đậu Đậu”.

“Cháu và mẹ cũng phải vào mua đồ. Ngày mai là sinh nhật Lý Gia Đình, cháu phải mua quà cho bạn ấy. Chú Cơ, chúng ta cùng vào đi, để Leshy chờ chúng ta ngoài cửa”.

Cơ Quân Đào gật đầu bế Đậu Đậu lên. Đậu Đậu đã nặng hơn trước nhiều, vừa khỏe mạnh vừa xinh trai, chỉ có bà mẹ này thì lại gầy hơn nhiều, chắc là không thể bế được con trai mình nữa rồi.

“Đậu Đậu xuống đi, con nặng như vậy, chú Cơ bế lâu sẽ mệt”. Hoài Nguyệt lén nhìn sắc mặt Cơ Quân Đào, quả thật rất kém. Hôm đó lúc hội đấu giá sắp kết thúc, người của ban tổ chức đi ra nói Cơ Quân Đào tiên sinh đột nhiên không được khỏe nên phải tới bệnh viện. Phòng triển lãm Tổ của Cơ Quân Đào đã quyên tặng một trăm ngàn nhân dân tệ ủng hộ hoạt động từ thiện lần này. Điều này đã khiến những người đến dự hội đấu giá vì Cơ Quân Đào rất thất vọng.

“Trẻ con mà, không nặng đâu”, Cơ Quân Đào quay sang nhìn cô: “Mùa đông lạnh, phải ăn nhiều một chút thân thể mới khỏe mạnh được”.

Hoài Nguyệt âm ờ gật đầu đi theo vào siêu thị. Cô cảm thấy hết sức khó xử. Ba người cùng đi bên nhau như vậy, thời gian dường như quay trở lại hơn một năm trước. Khi đó bọn họ đang yêu nhau, nhưng bây giờ anh đã có bạn gái rồi.

Cô kìm nén cảm giác chua xót đang trào dâng, đưa tay chỉ sang góc bên trái: “Quầy đồ ăn thú cưng ở bên kia, em phải dẫn Đậu Đậu lên tầng hai xem...”

“Chú Cơ, cháu thích ngồi xe đây”, Đậu Đậu ngắt lời mẹ, đưa tay chỉ chiếc xe mua hàng dành riêng cho phụ huynh đi cùng con nhỏ. Cũng giống như đại đa số trẻ con cùng độ tuổi, Đậu Đậu có một sự thích thú bền bỉ đối với loại xe này, dường như lần nào đến siêu thị cũng chỉ để được ngồi xe đây.

Cơ Quân Đào lấy một chiếc xe ra đặt Đậu Đậu vào rồi đẩy lên thang máy. Hoài Nguyệt muốn ngăn lại nhưng không kịp nên đành phải đi theo, trong đầu thầm nghĩ nên mua bữa một món quà nào đó rồi về sớm. Duyên Duyên không có ở bên cạnh, cô không biết mình có thể tỏ ra điềm nhiên như không được bao lâu nữa.

Hoài Nguyệt giả bộ xem hàng hóa, cố ý kéo giãn khoảng cách với Đậu Đậu và Cơ Quân Đào. Xem mấy bộ váy áo bé gái ở khu trang phục, cô cảm thấy quá bình thường. Vốn dĩ Lý Gia Đình chỉ mặc toàn hàng hiệu, hiển nhiên món quà này không hợp. Sang quầy bên cạnh, thấy một chiếc mũ màu đỏ rất đẹp, cô lấy xuống xem xét một hồi rồi bảo người bán hàng viết hóa đơn. Vừa chuẩn bị trả tiền cô vừa quay lại, phát hiện hai người một lớn một nhỏ đã biến mất.

Hoài Nguyệt thở dài, nhất định là Đậu Đậu lại nghĩ ra trò gì, chắc Cơ Quân Đào lại bị nó bắt đẩy đi khắp nơi giống như trước kia. Trước kia? Cô ngần ngừ, lắc lắc đầu, không muốn suy nghĩ tiếp.

Đậu Đậu ngồi trong xe chỉ các loại thực phẩm trên giá đồ ăn vặt, nói với Cơ Quân Đào; “Cái này, cái này, cả cái này nữa”.

Cơ Quân Đào vừa lấy những thứ Đậu Đậu chỉ vừa cười hỏi: “Bây giờ Đậu Đậu thích đồ ăn vặt rồi à? Chú nhớ trước kia cháu chỉ thích ăn cơm, ăn sò nướng, cà om tương với xương sườn chua ngọt mẹ nấu mà?”

“Bây giờ cháu thích nhất là ăn vịt hầm mẹ nấu”, Đậu Đậu nói: “Mấy thứ này là mua cho mẹ. Vừa rồi mẹ khóc, cháu muốn làm cho mẹ vui vẻ hơn

một chút”.

“Vì sao lại khóc?” Cơ Quân Đào cảm thấy trái tim mình lập tức thắt lại.

“Bố muốn cưới mẹ, mẹ nói mẹ không muốn, vì thế mẹ khóc. Mẹ nói mẹ sẽ lấy một chú khác, cháu và mẹ sẽ có một gia đình mới”, Đậu Đậu nói: “Chú Cơ, mua cả sôcôla này nữa, mẹ thích ăn sôcôla nhất”.

Cơ Quân Đào máy móc lấy từng hộp sôcôla thả vào trong xe. Cô ấy sắp kết hôn rồi? Kết hôn với một người đàn ông khác? Thảo nào cô ấy phải bán nhà.

Trước mắt anh tối sầm, hai tay bám chặt vào xe, đầu vág mắt hoa, anh đẩy xe đi về phía trước, không mục đích.

Trước cửa siêu thị, Leshy ngồi bên trái, Hoài Nguyệt đứng bên phải. Hoài Nguyệt nhìn Leshy chăm chăm như gặp cường địch, sợ nó hừng lên lại chạy tới chỗ mình thể hiện sự hữu hảo. Thấy Cơ Quân Đào và Đậu Đậu đang đi ra khỏi siêu thị, cô thở phào nhẹ nhõm.

Đậu Đậu chỉ Hoài Nguyệt xa xa, nói với Cơ Quân Đào: “Cháu đã nói là mẹ sẽ chờ ngoài cửa mà, đây là điểm hẹn của cháu với mẹ, không gặp không về”.

Cơ Quân Đào mỉm cười.

Hoài Nguyệt lấy hộp quà nửa trong suốt đựng chiếc mũ đỏ ra cho Đậu Đậu xem: “Tặng Lý Gia Dĩnh cái này được không?”

Đậu Đậu nhìn một lát rồi trả lời: “Được ạ! Lý Gia Dĩnh đội vào sẽ giống một cô bé quàng khăn đỏ béo tròn, chó sói không thể nuốt chừng bạn ấy được”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Ngày mai không được nói như vậy, không lịch sự”.

Ba người và một con chó chậm rãi đi về, trên con đường nhỏ yên tĩnh chỉ có giọng nói nũng nịu của Đậu Đậu và tiếng ư ử của Leshy. Hai người lớn đều lặng lẽ để thời gian thấm thoát thoi đưa, để bây giờ cảnh còn người mất.

Về đến cửa nhà, thấy Cơ Quân Đào đưa chiếc túi to dùng cho mình, Hoài Nguyệt kinh ngạc nói: “Đậu Đậu, sao con lại mua nhiều thứ như vậy?”

Đậu Đậu vội thanh minh: “Không phải con, đó là chú Cơ mua”.

Hoài Nguyệt thầm than Đậu Đậu không hiểu chuyện, vội cúi đầu lấy ví tiền trong túi xách ra: “Cơ tiên sinh, bao nhiêu tiền?”

Nghe Hoài Nguyệt nói lời này, Cơ Quân Đào cảm thấy như có người cầm búa đập cực mạnh vào trước ngực, đau đến mức suýt nữa không giữ được chiếc túi. Anh ngơ ngác nhìn cô một lát, nhét túi đồ vào tay cô rồi đi thẳng vào cổng nhà mình không quay đầu lại. Leshy lưu luyến nhìn Đậu Đậu, sủa hai tiếng, sau đó cũng vội vàng đi vào nhà.

Hoài Nguyệt nhặt một chiếc túi bị đánh rơi dưới đất lên, dắt Đậu Đậu vẫn còn đang ngơ ngác về nhà. Đứng trên lập trường của cô, nếu không cố ý nói như vậy thì còn có thể nói thế nào?

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tiệc sinh nhật Lý Gia Dĩnh được tổ chức vào trưa Chủ nhật. Sáng sớm cô bé đã gọi điện thoại giục Đậu Đậu qua nhà. Ăn sáng xong, Hoài Nguyệt đưa Đậu Đậu tới nơi, ông Lý lại hết sức khách sáo giữ cô lại nói chuyện hồi lâu. Cô cáo từ ra về, cảm thấy hết sức nhàm chán nên quyết định đi dạo một hồi trong tiểu khu.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu lên người rất ấm áp. Hoài Nguyệt nhớ lại những năm tháng học đại học, Chủ nhật, mấy nữ sinh chơi thân với nhau cuộn tròn trong chăn không chịu rời khỏi giường. Đến lúc bụng ai nấy đều sôi ùng ục vì đói, Lỗ Phong sẽ gọi điện thoại cho cô, lần nào cũng không quên mua đồ ăn sáng cho cả phòng. Thời gian đó mọi người đều hâm mộ cô có một người bạn trai biết quan tâm, chăm sóc, vì thế cả phòng cũng được nhờ.

Thực ra cô và Lỗ Phong cũng từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp. Cô tin rằng lúc đó trong lòng Lỗ Phong thật sự chỉ có một mình cô. Đến dịp nghỉ lễ cô về nhà, anh ta cũng chuẩn bị mọi thứ cho cô rất chu đáo, bao gồm áo khoác và tiền lẻ để cô bắt taxi. Nào ai biết có ngày bọn họ lại đi đến nước này.

Cô nhớ lại trưa hôm qua giáo sư Tần hẹn cô đi ăn cơm, bà nói Lỗ Phong rất hối hận, hỏi cô ăn tết có thể về đó để người một nhà sum vầy, đoàn tụ hay không. Nhìn ánh mắt tha thiết chờ mong của cô giáo cũ, cô lắc đầu xin lỗi. Giáo sư Tần hỏi cô vì sao.

“Bởi vì con không còn yêu anh ấy nữa. Lúc yêu anh ấy, con đã yêu hết mình, một khi không còn yêu thì cũng không còn gì nữa”. Cô trả lời thẳng

thần như vậy, giáo sư Tần bất đắc dĩ thở dài nhìn cô, nói Lỗ Phong đúng là một người không biết quý trọng hạnh phúc.

Thực ra, cô chẳng phải cũng là một người không biết quý trọng hạnh phúc hay sao? Trần Thụy Dương cũng xem như nặng tình với cô. Sau khi cô từ chối như vậy, anh vẫn cứ toàn tâm toàn ý chờ đợi cô. Mặc dù anh không còn ngỏ lời lần nào nữa nhưng cô biết anh vẫn đang đợi mình. Trực giác của phụ nữ thường rất chính xác. Có lúc cô vô thức nhìn lại, lúc nào cũng thấy ánh mắt ân cần của anh. Trong công việc, anh lúc nào cũng chiều cố đến cô, tất cả mọi chi tiết đều giúp cô sắp xếp chu đáo. Lần trước cô bị ốm nặng, sốt cao không khỏi, không tìm được nguyên nhân, Duyên Duyên nói với cô, Trần Thụy Dương đã mời các chuyên gia hàng đầu hội chẩn hết lần này tới lần khác, lo lắng đến mức gầy đi trông thấy. Sau khi khỏi bệnh, hai người đều ngầm hiểu mà không nói, không bao giờ nhắc tới việc này. Ngoài cố gắng làm việc thật tốt, cô không còn cách nào báo đáp anh. Có lúc cô cảm thấy mình đúng là một người vô tâm, vì sao cô nhất định không chịu tiếp nhận một người tốt như vậy?

Dường như tiếng thở dài của Trần Thụy Dương lại vang lên bên tai, đó là trong tiệc rượu sau hội đấu giá, sau khi cô lơ đãng đánh đổ ly rượu đến lần thứ ba, Trần Thụy Dương vừa đưa khăn giấy cho cô vừa thở dài: “Hoài Nguyệt, có cần anh đi hỏi xem anh ta nằm ở bệnh viện nào hay không?”

Cô lo lắng lắc đầu, ngại ngùng gượng cười với anh.

“Không cần luôn trói buộc chính mình, kết cục là sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn”, nhìn mọi người xung quanh vẫn ăn uống linh đình, hình như anh đang khuyên cô, lại hình như đang tự nói với chính mình.

Trái tim Hoài Nguyệt nhói đau. Từ chối Lỗ Phong, cô cảm thấy thoải mái, nhưng khi từ chối Trần Thụy Dương, cô lại chỉ cảm thấy khó chịu.

Cô lặng lẽ đi về nhà, đến trước cửa mới phát hiện Cơ Quân Dã đang đợi cô.

“Hoài Nguyệt, tuần này cô ở đây à?” Cơ Quân Dã hỏi với vẻ lúng túng.

Cơ đại tiểu thư rất ít khi tỏ ra thận trọng như vậy, Hoài Nguyệt lập tức cảnh giác, khẽ gật đầu.

“Đậu Đậu đâu? Tôi dẫn nó đến chơi với Leshy”.

“Nó đi dự tiệc sinh nhật bạn học ở bên bờ sông, tôi vừa đưa nó đến đấy”. Hoài Nguyệt đẩy cổng đi vào, vừa định khép cổng lại thì Cơ Quân Dã đã vào theo.

“Cô trồng rau mát tay thật đấy, tôi chỉ nhìn đã thấy thèm rồi”.

Hoài Nguyệt cười: “Nếu chị thích thì cứ sang hái mà ăn. Tôi chỉ trồng cho vui thôi, cũng không ăn được bao nhiêu”.

“Tốt quá, tôi sẽ hái luôn. Bây giờ tôi không dám ăn rau ở ngoài, vừa sợ có thuốc trừ sâu vừa sợ có chất kích thích. Nghe nói có loại chất kích thích sinh trưởng, buổi tối phun một lượt là sáng hôm sau đã mọc tốt um rồi. Thế thì cực cứng trong bụng tôi ăn hơn chín tháng, có khi sẽ lớn bằng tôi mất”. Cơ Quân Dã xoa xoa bụng dưới phẳng lì: “Hoài Nguyệt, lần này tôi có thai thật, đã đến bệnh viện xét nghiệm, chính xác một trăm phần trăm. Hai tháng rồi”.

“Thật à?” Hoài Nguyệt cũng vui thay Cơ Quân Dã. Lần trước có thai không thành, ngoài miệng Cơ Quân Dã thờ ơ như không nhưng trong lòng rõ ràng không hề dễ chịu. Làm gì có người phụ nữ nào vui vẻ khi không thể làm mẹ chứ? Cuối cùng, bây giờ cô ấy cũng được như ý.

“Thật, cho nên tôi mới bắt anh trai tôi về”, Cơ Quân Dã đắc ý, vừa nói xong đã cảm thấy không ổn, vội giải thích: “Không phải tôi ép, vốn anh ấy

đã muốn về rồi, vừa hay đúng lúc tôi có thai thôi”.

Hoài Nguyệt cười nhạt: “Quả thật là chuyện vui lớn, nên về”.

Cơ Quân Dã nói hết sức thận trọng: “Hoài Nguyệt, đúng là xin lỗi cô. Trước tôi vẫn không nói với cô nguyên nhân anh trai tôi đi, anh ấy không cho tôi nói, nhưng bây giờ...”

Bây giờ cô nhất định phải nói. Buổi tối hôm qua, sau khi từ siêu thị về, anh trai cô cứ ngồi ngẩn người trong phòng khách, hỏi anh đồ ăn của Leshy đâu, anh chỉ ngờ ngàng nhìn cô, hình như đã hoàn toàn quên mất chuyện này. Cũng không biết tại sao anh lại như vậy, vốn cô không muốn anh trai mình ngồi lì ở nhà cả ngày nên mới lấy cớ cần mua thức ăn cho Leshy để bắt anh đi ra ngoài, không ngờ kết quả lại còn tồi tệ hơn. Khi đó mặc dù cô không hỏi nhưng trong lòng vẫn biết nhất định là anh trai lại nhớ tới Hoài Nguyệt.

“Tiểu Dã, đừng nói”. Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời: “Chuyện đã qua lâu rồi, mọi người đều đã quên”. Nghĩ đến cô bé trẻ trung, tươi tắn kia, cô càng cảm thấy không cần phải nhắc lại chuyện xưa.

“Việc này quả thật là anh trai tôi không đúng, cô không biết anh ấy hối hận đến mức nào đâu...”

“Không cần nói như vậy”, Hoài Nguyệt vội nói: “Từ lâu tôi đã biết về bệnh tình của anh trai chị, anh ấy đã nói với tôi khi tôi viết bài phỏng vấn anh ấy. Mặc bệnh này không chỉ khiến bản thân đau khổ mà người nhà cũng không dễ chịu. Tiểu Dã, tôi hiểu mà, khi đó nhất định chị cũng rất sốt ruột. Lúc Đậu Đậu bị ốm, thực sự tôi không thể để ý đến ai khác được, chỉ một lòng một dạ mong cháu khỏi bệnh”.

Cơ Quân Dã vừa cảm động vừa khó chịu, hiển nhiên Hoài Nguyệt đã hiểu lầm nguyên nhân vì sao anh trai mình ra đi mà không nói lời nào.

“Mặc dù như vậy nhưng chuyện đã hơn một năm rồi, anh trai tôi vẫn nợ cô một lời giải thích”.

“Có giải thích hay không cũng không có ý nghĩa gì”, Hoài Nguyệt nói: “Tôi không phải một người phụ nữ yếu đuối, tự mình suy nghĩ rồi cũng thông. Tôi cũng từng tiếp xúc với một số tài liệu trong lĩnh vực này, cũng biết rằng sau khi sử dụng một số loại thuốc hoặc phương pháp trị liệu đặc thù thì bệnh nhân sẽ dần dần lãng quên hoặc thờ ơ với một số chuyện trước đó. Bệnh tật là chuyện không ai muốn, không cần phải áy náy làm gì”. Những ngày gian nan nhất đã qua, bây giờ cô cũng chỉ có thể làm bộ thoải mái.

Cơ Quân Dã không nghe ra Hoài Nguyệt nói như vậy rốt cuộc là vì tức giận hay là cô không quan tâm thật. Thấy vẻ mặt Hoài Nguyệt vẫn bình tĩnh, sợ cô nghĩ rằng bệnh tình của anh trai mình quá nghiêm trọng, nếu vậy có lẽ Hoài Nguyệt sẽ không dám quay lại với anh nữa, Cơ Quân Dã vội nói: “Cô xem toàn những tài liệu vớ vẩn gì thế? Phương pháp trị liệu đặc thù nào có thể làm người ta đăng trí? Tôi nói với cô, anh trai tôi không hề đăng trí, cũng không hề quên những chuyện trước kia. Anh ấy chỉ không dám đối mặt với cô mà thôi, anh ấy không biết phải nói thế nào, cô cũng biết anh ấy vốn đã không thích nói chuyện mà”.

Thấy vẻ mặt Cơ Quân Dã rất nghiêm túc, Hoài Nguyệt hối hận mình đã nói chuyện quá thẳng thắn về bệnh tình của Cơ Quân Đào. Cơ Quân Dã là người nhà bệnh nhân nên đương nhiên sẽ không chịu nổi. Cô vội nói: “Ý tôi không phải như thế. Loại bệnh này có nhiều triệu chứng khác nhau, đến nay giới y học vẫn không tìm được một phương pháp hữu hiệu, cho nên có rất nhiều cách trị liệu khác nhau, chẳng phải còn có cả liệu pháp thôi miên gì đó sao? Nghe nói liệu pháp này rất hiệu quả đối với một số người”.

Cơ Quân Dã thở dài trong lòng. Nếu như không quan tâm, không để ý, tại sao Hoài Nguyệt lại đi tra nhiều tài liệu như vậy làm gì? Anh trai mình không từ mà biệt, cô chẳng những không oán trách mà còn không ngừng

tìm lý do giải thích cho anh ấy. Một người phụ nữ tốt như vậy biết tìm đâu ra? Quả thật không uống công anh trai mình ngày nhớ đêm mong như vậy. Nghĩ tới đây, cảm giác tiếc nuối trong lòng càng mãnh liệt, cô nhỏ giọng nói: “Đừng phớt lờ anh trai tôi, nói chuyện với anh ấy được không?”

“Hôm qua chúng tôi đã gặp nhau ở siêu thị rồi. A, thức ăn của Leshy vẫn còn để ở nhà tôi. Hôm qua Đậu Đậu mang về cùng đồng đồ ăn vặt, để tôi đi lấy cho chị”, Hoài Nguyệt vội vã đi vào trong nhà.

Nói chuyện? Nói hay không nói thì có gì khác sao? Hình như tất cả đã ngã ngũ, cần gì khiến hai bên khó xử? Hoài Nguyệt lại một lần nữa nghĩ đến cô gái trẻ trung kia, thực không khỏi khiến cô ghen tị.

Cơ Quân Dã vội vã chạy về nhà nói với Cơ Quân Đào đang ngồi trên sofa chơi với Leshy: “Vừa rồi em mới nói chuyện với Hoài Nguyệt ngoài cổng, có thể thấy cô ấy vẫn rất nhớ anh. lát nữa cô ấy mang đồ ăn của Leshy sang, anh với cô ấy phải nói chuyện cho rõ ràng mới được”.

Cơ Quân Đào không thèm ngẩng đầu lên: “Cô ấy sẽ không sang đâu. Cô ấy sắp kết hôn rồi”.

“Kết hôn?” Cơ Quân Dã giật mình: “Ai nói thế? Vừa rồi cô ấy không nói gì mà”.

“Đậu Đậu nói”, Cơ Quân Đào nhẹ nhàng vượt lưng Leshy, buồn bã nói: “Tiểu Dã, anh rất hối hận”.

“Lời của Đậu Đậu làm sao mà tin được”, Cơ Quân Dã vội nói: “Bây giờ em đi hỏi cô ấy. Cô ấy thích anh, em có thể thấy điều đó”.

“Hôm qua anh đã suy nghĩ cả đêm. Trước kia mặc dù cô ấy sợ bệnh tật của anh nhưng có lẽ vẫn hơi thích anh. Có điều bây giờ...” Cơ Quân Đào vô thức nắm chặt tay khiến Leshy kêu lên thảm thiết: “Hôm qua anh mua đồ

ăn vặt cho Đậu Đậu, vậy mà cô ấy lại muốn trả tiền cho anh. Tiêu Dã, đó là cô ấy muốn nói rằng, anh với cô ấy đã không thể trở lại như ngày xưa nữa”.

“Cô ấy vẫn còn thích anh. Cô ấy vừa nói với em rằng cô ấy hiểu vì sao anh lại ra đi mà không một lời từ giã, cô ấy còn đọc rất nhiều tài liệu liên quan đến bệnh trầm cảm”.

“Nếu cô ấy còn thích anh thì cô ấy phải trách anh mới đúng”, Cơ Quân Đào đứng dậy: “Tiêu Dã, anh bỗng thấy không thích mùa đông ở đây nữa”.

Cơ Quân Dã kêu lên: “Anh, anh không thể để em ở đây một mình được. Để em đi xem xem, cái con bé Hoài Nguyệt này bảo về nhà lấy đồ cho Leshy mà sao lâu như vậy vẫn chưa sang?”

Cơ Quân Dã mở cửa, thấy hai túi đồ ăn của Leshy nằm im lìm trước cửa, xung quanh không một bóng người.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Hoài Nguyệt đứng trước cửa phòng triển lãm Tố, cực kỳ do dự.

Thỉnh thoảng có người ra vào đi qua cô, cũng có người quay sang nhìn cô. Hôm nay cô mặc một chiếc áo lông dài màu đen, quàng một chiếc khăn vuông rộng với hai màu đen trắng giao nhau. Trần Tư Tư đã từng nói hình ảnh của cô bây giờ rất bắt mắt, cho nên cô không thể đứng mãi ở ngoài cửa để làm ảnh hưởng đến khách khứa ra vào được nữa. Cô thở dài, khẽ cắn môi bước vào.

Cô biết Cơ Quân Dã muốn nói chuyện gì với mình. Hơn một năm qua, cô từng rơi lệ, từng mất ngủ, từng ốm đau, từng nhung nhớ, xót xa, oán trách. Cuối cùng một năm mới đã tới, mọi chuyện trong quá khứ đã chết từ hôm qua, cô tự nhủ, phải tìm cho mình một tương lai bình thường mà thoải mái. Sau khi dẫn bạn đến xem nhà xong, Trần Thụy Dương nói với cô: “Nhà cũng như người, không đi vào xem thì làm sao biết có tốt hay không?” Cô biết anh đang nói cho mình nghe. Ngoài Cơ Quân Đào, quả thật cô cũng nên xem xét những người khác nữa.

Cô vừa bước vào cửa đã có nhân viên đi ra đón.

“Tôi tìm Cơ tiểu thư, chúng tôi đã hẹn trước”. Hoài Nguyệt nghĩ, chắc là mình quanh quẩn ngoài cửa quá lâu nên nhân viên phòng triển lãm cũng chú ý.

“Là Thương tiểu thư đúng không? Cơ tiểu thư đã dặn tôi, mời chị đi theo tôi”. Nhân viên phòng triển lãm khiêm tốn dẫn cô lên tầng hai. Hoài Nguyệt không khỏi tức giận. Cơ Quân Dã lại biết chắc mình sẽ đến, hôm

qua mình chỉ nói để xem thế nào, vậy mà cô ta vẫn phái nhân viên ra chờ ở cửa. Vốn cô muốn hẹn gặp ở phòng trà nhưng Cơ Quân Dã nói phòng trà quá nhiều người, không khí không trong lành, không có lợi cho thai phụ. Nhìn cô ta vui vẻ như vậy, có trời mới biết lần này có thai thật hay giả. Lần trước có thai một ngày đã lừa mình về bên cạnh Cơ Quân Đào, lần này lại muốn chơi trò gì nữa đây?

“Mời Thương tiểu thư”. Nghe thấy Cơ Quân Dã trả lời trong phòng, nhân viên nhẹ nhàng mở cửa.

Văn phòng rộng rãi đến mức làm mọi người cảm thấy quá trống trải. Phía trước chiếc bàn làm việc cực lớn có hai người đang đứng nhìn cô chăm chăm. Hoài Nguyệt đột nhiên biến sắc, vô thức định xoay người quay ra, mà cô cũng đã thực sự quay người.

“Hoài Nguyệt!” Cơ Quân Dã chạy tới như bay: “Chờ một chút”.

Hoài Nguyệt không dám cử động nữa. Một thai phụ chưa được ba tháng đi giày cao gót chạy về phía mình, không những cô phải dừng lại mà còn phải lo lắng đến sự an toàn của Cơ Quân Dã.

Cơ Quân Đào cũng giật mình như Hoài Nguyệt, thậm chí còn giật mình hơn. Tiểu Dã chỉ nói trước khi đi anh phải đến phòng triển lãm một lần nữa, không ngờ cô lại tự tiện hẹn Hoài Nguyệt đến khiến anh trở tay không kịp.

Cơ Quân Dã kéo tay Hoài Nguyệt ngồi xuống sofa: “Uống cốc nước hoa quả tươi được không?”

“Lạnh quá, không tốt cho dạ dày”, Hoài Nguyệt nghiêm mặt nói: “Tại sao chị vẫn đi giày cao gót?”

Cơ Quân Dã nắm tay cô nịnh nọt: “Biết cô thương tôi rồi. Được rồi, từ ngày mai tôi sẽ đi giày đế bằng. Để tôi bảo nhân viên cho nước hoa quả vào lò vi sóng quay một lát được không?”

Hoài Nguyệt nói: “Đừng phiền phức quá làm gì, tạm thời tôi cũng chưa khát”. Ngụ ý là tôi sẽ đi ngay trước khi kịp khát.

Cơ Quân Dã nói: “Tôi có hộp trà Long Tĩnh chính hiệu để bên văn phòng mình, để tôi đi pha cho cô một ấm. Cô cứ ngồi ở văn phòng của anh trai tôi một lát, Leshy ở trong văn phòng tôi, tôi nghĩ cô không muốn qua đó”.

Hoài Nguyệt thầm mắng Cơ Quân Dã tiểu nhân thủ đoạn, nhưng cũng không thể bảo Cơ Quân Dã bắt Leshy đi chỗ khác. Cố nén cảm giác ấm ức, cô nhỏ giọng nói với Cơ Quân Dã: “Tôi không uống trà, thật đấy, chị không phải chạy tới chạy lui làm gì”.

Nhận một lời xin lỗi hay giải thích của anh? Cô làm sao chịu nổi.

Thấy vẻ cầu khẩn lộ rõ trên mặt cô, Cơ Quân Dã rất không đành lòng. Nhưng anh trai đã phải đi Singapore rồi, cô còn có thể làm thế nào? Kế hoạch đã bàn bạc với A Thích cả một buổi tối, cô nhất định không thể bỏ dở nửa chừng.

Cô đứng dậy nói: “Tôi sẽ quay lại ngay, cô ngồi nghỉ một lát đi”. Vừa đi ra ngoài Cơ Quân Dã vừa nghĩ, bất kể sau này Hoài Nguyệt trả thù mình thế nào thì bây giờ mình vẫn phải làm như vậy.

Hoài Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, Cơ Quân Đào vẫn đứng bên bàn làm việc như cũ. Văn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người.

Hoài Nguyệt hơi cúi đầu, tỉ mỉ quan sát bộ đồ trà trên bàn trà. Đó là một bộ đồ trà rất đặc biệt làm bằng gốm xương màu trắng mỏng manh, nếu gõ nhẹ sẽ phát ra tiếng vang thanh thoát như kim loại. Trên chén trà có vẽ tranh thủy mặc thanh nhã thoát tục, bên cạnh có một con dấu hình bầu dục. Cô cúi sát xuống xem là tác phẩm của ai.

“Là bố anh vẽ đấy”, rốt cuộc Cơ Quân Đào cũng mở miệng.

Hoài Nguyệt a một tiếng, nghĩ cũng đúng thôi. Trong phòng triển lãm Tố này, ngoài cha con nhà họ Cơ thì còn ai có thể có tác phẩm được dùng để in lên đồ gốm chứ.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào đi tới ngồi xuống bên cạnh, Hoài Nguyệt vô thức dịch ra xa. Hành động này khiến hai người cùng sững sốt, Cơ Quân Đào cười khở, Hoài Nguyệt khó xử cúi đầu xuống.

“Em gầy đi nhiều quá”, tình cờ gặp nhau trong siêu thị, vì có Đậu Đậu nên hai người ngẫm hiều hâu như không nói với nhau câu nào. Bây giờ biết rõ có thể là cơ hội cuối cùng, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Thời gian trước phải chạy khắp nơi, mà thực ra em cũng không gầy đi, là do rèn luyện nhiều nên rắn chắc thôi”, Hoài Nguyệt nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười cười: “Anh vẫn ổn chứ?” Đây là câu cô muốn hỏi từ lâu, cuối cùng cũng thốt ra được.

“Ngày nào cũng ăn với ngủ, đại khái cũng có thể coi là ổn”. Cơ Quân Đào không thể chuyển ánh mắt đi chỗ khác được. Trong lòng anh vừa khó chịu vừa vui vẻ, người phụ nữ này bây giờ đã ở bên cạnh anh, vẫn nói chuyện với anh dịu dàng như vậy.

“Thế thì tốt”, Hoài Nguyệt đứng dậy: “Chắc là Tiểu Dã lại có việc khác, em về trước đây. Anh bảo cô ấy có việc gì thì gọi điện thoại cho em”.

Cô không thể ngồi bên anh thêm nữa. Anh quá gầy, quá yếu ớt. Mặc dù giận anh nhưng cô cũng không thể không thương anh. Tại sao anh lại ốm đến mức này, trạng thái tinh thần rõ ràng không tốt chút nào.

“Hoài Nguyệt!” Cơ Quân Đào cuống lên, đưa tay định giữ cô lại. Bây giờ để cô đi thì có lẽ cô sẽ không bao giờ chịu tới gặp anh nữa.

Hôm nay Cơ Quân Đào mặc một chiếc áo len màu tím đậm, vừa nhấc tay lên, cổ tay phải đã lộ ra khỏi tay áo. Hoài Nguyệt thờ ơ nhìn, chột giật mình không bước đi được nữa. Trên làn da trắng muốt, vô số vết sẹo nông sâu khác nhau đan xen nhìn hết sức dữ tợn, có mấy vết sẹo màu hồng nhạt, có lẽ là mới xuất hiện chưa lâu.

Phát hiện ánh mắt cô đang nhìn tay mình, Cơ Quân Đào vội vàng hạ xuống: “Chờ một chút, Tiểu Dã sẽ quay lại ngay”.

“Được rồi, em sẽ đợi cô ấy”, Hoài Nguyệt cố nén chua xót, gật đầu nói: “Hơn một năm nay anh có khỏe không?”

“Không biết”, Cơ Quân Đào ngờ ngàng nhìn tấm hoành phi mẹ viết treo trên tường. Bến hoang không người, con đò quay ngang. Tiểu Dã treo trong văn phòng của mình là muốn ám chỉ điều gì? Rốt cuộc ai mới là bến hoang? Hoài Nguyệt? Hay là chính anh? Bất kể người đó có sẵn lòng bước lên đò hay không thì anh vẫn luôn chờ đợi.

“Dù sao cũng phải tốt hơn lúc mới đi một chút chứ?” Hoài Nguyệt không nén được lo lắng. Ánh mắt anh trống rỗng, anh không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ anh lại chìm vào thế giới nội tâm của mình rồi?

“Lúc đi? Là buổi sáng hay là buổi tối?” Cơ Quân Đào chăm chú nhìn cô. Buổi sáng hôm đó anh ôm cô, nghe cô làm nũng, mừng vui tràn ngập trong lòng. Buổi tối hôm đó anh nhìn bạn học, đồng nghiệp và chồng cũ vây quanh cô, trong lòng không còn hy vọng.

Cuộc sống đã trêu đùa anh thật tàn nhẫn.

Còn Hoài Nguyệt thì vẫn yên lặng, không hề có ý trả lời.

Thực ra cô không cần anh giải thích, bởi vì cô tin rằng anh tuyệt đối không rời bỏ cô vì nguyên nhân giống như Lỗ Phong trước kia. Tất cả đều là vì bệnh tật của anh. Không ngờ bệnh tình của anh vẫn không có gì khởi

sắc, hơn nữa lại còn nặng hơn, thậm chí cô còn không hiểu anh đang nói gì, trong lòng cô đau như dao cắt.

“Hơn một năm nay anh vẫn ở Singapore à?” Hoài Nguyệt tìm một câu hỏi đơn giản nhất. Tình hình anh hiện giờ rất tệ, yếu ớt, uể oải, trông rỗng, không có hứng thú giống như lần đầu tiên cô gặp anh. Cô nên nói chuyện với anh một lát để di chuyển sự chú ý của anh đến lúc Tiểu Dã quay lại.

“Châu Mỹ, châu Âu, đi khắp nơi. Anh còn đến cả châu Úc”.

“Anh đi nhiều nơi như vậy? Một mình sao?” Hoài Nguyệt khiếp sợ, thấy anh gật đầu, cô càng lo lắng cho anh. Tại sao anh lại đi một mình? May mà anh đã trở về bình yên. Người nhà của anh đâu? Ít nhất cũng phải có người trông nom chứ? Cô gái trẻ kia không đi cùng anh sao?

“Một mình”. Cơ Quân Đào thở dài. Anh từng muốn nắm tay cô đi chu du thế giới biết bao, để cô thấy trời đất bao la, để cô vứt bỏ hết mọi tui thân từng gặp phải cho không trung, cho biển cả, cho mặt đất.

“Sau này đừng đi xa một mình. Em thấy cô gái đó rất hoạt bát, có người trò chuyện sẽ không cảm thấy cô đơn”. Hoài Nguyệt nói rất khó khăn. Cô tự nói với mình, đây là kết cục tốt nhất. Anh tìm được một cô gái anh thích, còn anh và cô thì trò chuyện về quá khứ, tương lai như những người bạn, sau đó cô cũng đi tìm cuộc sống của chính mình. Điều tiếc nuối duy nhất là bệnh của anh vẫn chưa khỏi.

“Cô gái đó rất đẹp, cũng rất đáng yêu”, chính cô cũng nhận thấy vị đắng chát trong lời nói của mình.

Cơ Quân Đào quan sát nét mặt cô thật kỹ, lớp mây mù trên mặt anh hình như bắt đầu tan dần. Hoài Nguyệt bất an hỏi: “Em nói không đúng à?”

“Nói đúng, có điều Chi Chi còn đang đi học, không thể bỏ dở việc học hành để theo anh đến trời nam đất bắc được. Cho dù anh đồng ý thì bố nó

cũng sẽ không cho”. Cơ Quân Đào không chịu buông tha bất cứ thay đổi nào trên gương mặt cô, đó là hy vọng cuối cùng của anh.

Thì ra cô gái đó tên là Chi Chi, một cái tên rất đáng yêu, chỉ cần gọi lên là đã cảm thấy thân mật. Hoài Nguyệt không tránh khỏi cảm giác ghen tị. Xem ra quan hệ của họ rất tốt, có phải điều này cũng có nghĩa bệnh của anh vẫn có chuyển biến tốt hay không? Trước kia anh không bao giờ chịu gần gũi những người phụ nữ khác, vậy mà hôm đó ở bảo tàng, cô đã nhìn thấy cô gái đó khoác tay anh.

“Anh họ anh chỉ có một đứa con gái duy nhất nên bình thường vẫn quản rất chặt”.

Hoài Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy anh vẫn nhìn mình không chớp mắt, gương mặt cô lập tức đỏ bừng.

“Lần này là về ăn tết à?” Hoài Nguyệt lúng túng hỏi.

“Tiểu Dã sắp có em bé, nó bắt anh về làm tròn vai trò của một ông bác. Bác sĩ của anh cũng bảo anh về”. Cơ Quân Đào nhìn như xoáy vào mắt Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, anh đã mắc một căn bệnh bất trị”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 59

“Cái gì?” Tất cả rụt rè và đề phòng của Hoài Nguyệt vỡ vụn trong nháy mắt, cô nhìn anh, nước mắt từ từ trào lên: “Sao lại như vậy?”

“Bác sĩ của anh nói với anh rằng bệnh này ông ấy không chữa được, cho nên anh đã về”.

“Cho nên anh mới gầy như vậy?” Hoài Nguyệt bối rối lau nước mắt: “Bệnh gì nghiêm trọng như vậy?”

Giờ khắc này cô cực kỳ hối hận vì sự do dự của mình. Nếu như mình không mất nhiều thời gian để hiểu rõ tình cảm của bản thân như vậy thì ít nhất anh cũng có thêm một thời gian vui vẻ.

Cơ Quân Đào cầm tay cô: “Căn bệnh này tên là Thương Hoài Nguyệt. Cơ Quân Đào này mắc bệnh gì cũng không sợ. Trên đời này bệnh gì cũng có thể chữa, có thể trị, cho dù không thể khỏi hẳn thì cũng nhất định có cách giảm bớt bệnh tình. Chỉ có em là anh không biết nên chữa thế nào, nên trị ra sao, có trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát được căn bệnh này. Em không ở bên cạnh anh, anh chỉ là cái xác không hồn. Buổi chiều hôm đó em và Đậu Đậu gõ cửa nhà anh, đồng thời cũng mở cửa trái tim anh, sau đó từ từ trồng cỏ, trồng cây, đâm hoa kết quả. Anh không tránh được, cũng không muốn né tránh. Sau khi được sống trong một vườn hoa bừng bừng sức sống, làm gì có ai còn có thể trở lại với quá khứ hoang vu?”

Hoài Nguyệt nhất thời không thể bình tĩnh lại sau khoảnh khắc kinh hoàng vừa rồi. Cô ngơ ngác nhìn anh, mắt mờ lung lặn.

Cơ Quân Đào kéo cô vào lòng: “Tròn mười lăm tháng rồi, Hoài Nguyệt, anh rất nhớ em. Cả ngày lẫn đêm, lúc nào anh cũng muốn trở lại bên em”.

Cho dù Tiểu Dã không thề thốt nói Hoài Nguyệt vẫn còn yêu anh, cho dù không nhìn thấy sự thay đổi trên gương mặt cô lúc nhắc tới Chi Chi thì anh sẽ vẫn giữ cô lại. Anh không thể để cô lấy người khác, anh phải cố gắng giành lấy tình yêu một lần nữa.

“Thế tại sao anh không quay về? Anh phải đi chữa bệnh, vì sao không thể nói với em? Bất kể xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng có thể cùng nhau đối mặt cơ mà”. Hoài Nguyệt dựa vào ngực anh, nước mắt rơi xuống ngực áo anh. “Trước đây em rất do dự, bởi vì em là một người mẹ, làm việc gì em cũng phải nghĩ đến Đậu Đậu trước. Nó còn nhỏ như vậy, em muốn cho nó một cuộc sống thuận lợi và an lành. Em sợ mình sẽ không thể chăm sóc con chu đáo vì anh, em cũng sợ không thể chăm sóc anh thật tốt vì Đậu Đậu. Cho nên em mong một cô gái khác có thể thay thế em, một người có thể dành toàn bộ tinh thần và sức lực để chăm sóc anh”. Hoài Nguyệt nức nở: “Nhưng anh vẫn tốt với em như vậy. Anh biết rõ em vẫn đang tìm đường lui, vậy mà vẫn một lòng một dạ yêu em. Nhưng con người không phải cỏ cây, tình yêu đã làm em từ từ đánh mất lý trí. Em nghĩ có lẽ chỉ cần dùng nhiều thời gian và công sức là có thể đồng thời chăm sóc cả anh và Đậu Đậu. Nếu đã không thể rời xa anh thì em sẽ phải cẩn thận một chút, tỉ mỉ một chút, vất vả một chút, như vậy cũng không hề gì”.

“Em không thể rời xa anh?” Cơ Quân Đào ôm chặt Hoài Nguyệt, nhìn cô không thể tin được: “Em thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Vâng. Lúc ở Hồng Sơn em đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện. Vốn em định đến dịp quốc khánh sẽ nói chuyện thẳng thắn với anh, sau đó chúng ta sẽ cùng Đậu Đậu về thăm bố mẹ em”. Buổi tối hôm Trần Thụy Dương tỏ tình với cô, cô mới phát giác trong lòng mình không thể có ai khác ngoài Cơ Quân Đào. Cho dù anh bị bệnh trầm cảm, cho dù cuộc sống

sau này sẽ phải nơm nớp lo sợ, sẽ rất vất vả, cô cũng cam tâm tình nguyện đi con đường đầy chông gai này.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào nâng mặt cô lên, áp trán vào trán cô, hơi thở của họ quyện vào nhau, giọng anh dịu dàng vô cùng: “Anh là kẻ ngốc nghếch nhất trên đời này, tại sao lại không nhận ra mình là người may mắn nhất trên đời như thế chứ?”

May mắn gặp được một người phụ nữ bao dung, lương thiện và dịu dàng như vậy, không kiêu căng, không điệu đà, cũng không nỡ khiến anh phải khó xử. Anh nhớ lại buổi tối họ ở bên nhau lần đầu tiên, anh khao khát cô nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trong lúc đang tiến thoái lưỡng nan, chính cô đã chủ động đốt cháy thân thể anh. Hôm nay cũng vậy, nhất định là cô ấy đã nhận ra sự hối hận và lưu luyến của mình nên mới thẳng thắn giải bày tình cảm. Cô ấy không nỡ thấy mình phải đặt kiêu ngạo và tự tôn xuống để xin lỗi cô ấy. Trong tình yêu cô ấy dành cho mình luôn tràn ngập tình thương, như người yêu, như người vợ, thậm chí có lúc còn như người mẹ. Vậy mà không ngờ mình lại nghĩ đến việc rời xa một người phụ nữ như vậy, chẳng phải ngu ngốc lắm sao?

“Anh luôn tự ti vì bệnh tật của mình, luôn cảm thấy mình đã làm em khó xử, luôn cảm thấy em không nỡ rời bỏ anh chỉ vì em quá lương thiện, thế nên cả ngày em phải đeo gánh nặng trong lòng. Khi xảy ra chuyện, những người khác đều có đàn ông gánh vác, còn em lại suy nghĩ trăm phương ngàn kế không để cho anh biết. Anh không muốn như vậy, đã không thể làm chỗ dựa lại còn trở thành gánh nặng của em. Vì vậy anh mới ra đi”.

“Anh biết chuyện Đậu Đậu bị ngộ độc à?” Hoài Nguyệt rất nhạy cảm.

Cơ Quân Đào gật đầu: “Hoài Nguyệt, hôm đó anh nhìn thấy em khóc trong bệnh viện. Mấy bạn học của em vây quanh em, Trần Thụy Dương cũng ở đó, sau đó là Lỗ Phong”.

Hoài Nguyệt đã hiểu ra. Buổi tối hôm đó, hầu như mình đã nhờ đến tất cả mọi người nhưng lại không hề nói với anh, việc này đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh, cũng làm anh cảm thấy áy náy, cộng thêm việc mình vẫn lưỡng lự không quyết nên anh đã buộc phải ra đi.

“Xin lỗi, lúc em hiểu ra thì đã quá muộn”, hai mắt Hoài Nguyệt đầm lệ: “Em sợ anh lo lắng. Có lúc em cảm thấy anh chính là một Đậu Đậu khác. Nếu em xảy ra chuyện gì thì em cũng nhất định không muốn để Đậu Đậu biết, em sợ nó sẽ lo lắng”.

“Anh hiểu rồi. Trước kia anh không rõ, nhưng hiện tại đã hiểu ra rồi. Hoài Nguyệt, em phải tha thứ cho anh”. Trái tim Cơ Quân Đào bị nước mắt của Hoài Nguyệt hòa tan, vừa ngọt vừa đau, chỉ có thể ôm chặt lấy cô: “Anh quay lưng bỏ đi như vậy, em thật sự không trách anh sao?”

“Đương nhiên phải trách, trách anh là một gã Trần Thế Mỹ!” Nước mắt vẫn vương trên lông mi Hoài Nguyệt, cô nũng nịu mở to mắt nhìn anh: “Còn vô trách nhiệm hơn cả Đậu Đậu của chúng ta!” Báo hại cô phải rơi bao nhiêu nước mắt, phải lo lắng bao nhiêu ngày đêm. Có điều nhìn những vết thương trên cổ tay anh, cô làm sao có thể nhẫn tâm trách anh được nữa. Người đàn ông này cũng đã đau khổ quá nhiều vì cô.

“Trách là đúng”, Cơ Quân Đào nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đọng trên mi mắt cô: “Nhưng em cũng quá tuyệt tình. Tại sao lại tức giận đến mức định bán cả căn nhà ở ngoại ô đi?”

“Em định bán nhà lúc nào?” Hoài Nguyệt không hiểu, sau khi suy nghĩ một lát mới vỡ lẽ: “Anh cho rằng đôi vợ chồng hôm đó đến để mua nhà em à? Không phải, trong tiểu khu chúng ta có người rao bán nhà, người đó là đồng nghiệp của ông chồng. Vợ chồng họ sợ đến nhà người ta xem mà không hài lòng thì hai bên sẽ khó xử, vì vậy mới thông qua Giám đốc Trần đến xem nhà em trước, bởi vì mẫu thiết kế các căn nhà ở đây đều giống nhau mà”.

Cơ Quân Đào nói: “Anh còn tưởng rằng em cần tiền gấp nên đã bảo Tiểu Dã nhờ người khác đứng ra mua lại căn nhà của em đấy”.

Hoài Nguyệt hừ một tiếng: “Nếu em biết là anh mua thì ít nhất sẽ tăng giá thêm một triệu, mà có khi còn cao hơn”.

Thấy gương mặt nũng nịu của cô rất dễ thương, Cơ Quân Đào không kìm được, luồn tay xuống dưới áo len, vuốt ve làn da mịn màng sau lưng cô: “Cộng thêm người này nữa thì có phải trả bao nhiêu tiền anh cũng đồng ý, cả tâm can phế phủ của anh nữa cũng trả cho em luôn”.

Mặt Hoài Nguyệt đỏ bừng, cô thở dốc, giãy giụa trong lòng anh một hồi thấy không hiệu quả, liền giả vờ tức giận: “Em không cần một người lạnh tim, lạnh phổi, lạnh tình làm gì”.

Cơ Quân Đào không thể kiềm chế được nữa, bàn tay chuyển về trước ngực cô, giọng nói run rẩy: “Vậy chúng ta thử lại xem rốt cuộc là lạnh hay nóng?”

Hoài Nguyệt cảm nhận được khát khao của anh, mặc dù chính cô cũng sắp không thể kìm chế được, tuy nhiên cô vẫn cố gắng giữ lại sự tỉnh táo cuối cùng: “Đừng vội vã, Tiểu Dã quay lại bây giờ”.

Lúc này Cơ Quân Đào chỉ mong được hòa làm một với người phụ nữ trong lòng, thấy cô vẫn còn tỉnh táo như thế, anh bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ em còn không hiểu Tiểu Dã, nó đã ra ngoài là sẽ không quay lại nữa”.

Hoài Nguyệt thầm cắn răng, nhưng thân thể lại dần mềm nhũn trong vòng tay Cơ Quân Đào. Cô cố gắng nói một cách bình thản: “Đây là phòng làm việc của anh, tại sao anh lại nôn nóng như vậy?”

Cơ Quân Đào bế bổng cô lên đặt xuống sofa: “Anh đã đợi em hơn bốn trăm ngày. Hoài Nguyệt, lẽ nào em không nhớ anh?”

Hoài Nguyệt vòng tay bám lấy cổ anh, mặt như hoa đào. Cô không muốn lừa gạt chính mình, cũng không muốn lừa gạt anh. Trong mười lăm tháng chia xa, cô vẫn luôn nhớ anh, khát khao tình cảm cũng như thân thể của anh.

* * *

Hoài Nguyệt mơ mơ màng màng tỉnh lại. Tối qua ngủ không ngon, không ngờ hôm nay lại đến phòng triển lãm Tổ ngủ bù. Cô cười thầm, nghiêng người sang nhìn Cơ Quân Đào bên cạnh. Cơ Quân Đào ngủ rất say, trên gương mặt tuần tú vẫn còn nguyên nụ cười. Hoài Nguyệt đưa tay vuốt ve gương mặt anh, bên dưới xương gò má đã hõm vào, quả thật đã già hơn trước nhiều. Cô áy náy suy nghĩ, nếu không phải mình vẫn luôn do dự, không quyết đoán thì làm sao anh lại đau lòng rời xa? Cô sờ những vết thương trên cổ tay anh, mỗi vết thương đều như cửa vào trái tim cô. Hai mắt ươn ướt, cô khẽ hôn lên những vết sẹo, sau đó vòng tay ôm eo anh.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào tỉnh lại, kéo cô vào lòng: “Cô bé ngốc, khóc cái gì, mọi chuyện đã ổn cả rồi mà”.

“Anh phải hứa với em, sau này không được làm tổn thương chính mình như vậy nữa. Lúc cầm dao nhất định phải nghĩ đến em, nghĩ rằng em sẽ khóc”.

Hoài Nguyệt dựa đầu vào lòng Cơ Quân Đào: “Xin lỗi, đều là lỗi của em. Em biết rõ sức khỏe anh không tốt, miệng nói phải chăm sóc anh, nhưng lại chỉ khiến anh lo lắng chứ không có vui vẻ gì”.

“Nói bậy! Những ngày ở bên em là những ngày vui vẻ nhất của anh. Anh chỉ sợ có một ngày hạnh phúc này sẽ đột nhiên biến mất”. Cơ Quân Đào dịu dàng đưa tay chải tóc cô: “Hoài Nguyệt, lần này từ Singapore về là bác sĩ tâm lý của anh đuổi anh về. Ông ấy nói bệnh của anh chủ yếu là do quá

sốc khi mẹ anh qua đời. Sau một thời gian, tâm tình đã trở lại bình thường, không cần phải lo lắng quá mức”.

Hoài Nguyệt vui mừng ngẩng đầu lên: “Thật không?”

“Thật”, nhìn cô vui vẻ đến rơi nước mắt, Cơ Quân Đào thấy xót xa. Bao nhiêu ngày nay, cô ấy vẫn lo lắng vì bệnh tình của mình: “Thực ra lần trước anh về nước thì bệnh tình đã ổn định rồi, nếu không chắc chắn thì các bác, các cậu anh sẽ không cho anh về. Có điều anh không biết phải nói với em thế nào, nói ra em cũng không chịu tin”.

Hoài Nguyệt nhớ lại hình như anh đã mấy lần nói rằng bệnh của mình đã khỏi rồi, anh đã nói cô phải tin tưởng anh, đáng tiếc cô đều không cho là thật. Khi đó mặc dù hai người vẫn hòa hợp về thể xác nhưng trong lòng lại luôn suy đoán về nhau, hai người chưa bao giờ thẳng thắn trao đổi về bệnh tình của anh và tương lai của họ. Hơn một năm chia lìa đã giúp mỗi người hiểu được tấm lòng người kia, xem ra mấy trăm ngày xa cách cũng không phải hoàn toàn vô ích.

Hoài Nguyệt lau nước mắt: “Tại sao anh lại nói lung tung. Cái gì mà bệnh bất trị, em bị anh dọa sợ gần chết đây này. Sau này không cho phép dọa em như vậy nữa. Mà tính ra ngay từ lần đầu tiên gặp anh, em đã bị anh dọa chết khiếp rồi. Mặt mũi lạnh lùng hung ác, trên bàn còn để lọ thuốc ngủ nữa”.

“Đó là vì anh vẽ cả đêm, mệt mỏi quá độ không ngủ được, định uống viên thuốc để ngủ một lát. Em không cho anh ngủ nên đương nhiên anh phải khó chịu chứ”, Cơ Quân Đào cười nói: “Lọ Bách Ưu Giải đó đã quá hạn từ lâu rồi, anh tình cờ tìm thấy nên định mang vứt bỏ. Lúc đó em đã quan tâm đến anh như vậy rồi à? Chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu?”

Hoài Nguyệt nói: “Làm gì có chuyện đó. Sau khi ly hôn tâm tình em vẫn không tốt, chỉ muốn làm cho Đậu Đậu sống vui vẻ một chút. Chẳng có tâm

trí đâu mà bạn tâm đến những chuyện khác, có gặp người đẹp trai đến mấy cũng nhắm mắt làm ngơ”.

“Bởi vì Đậu Đậu quá đáng yêu nên nhất thời anh không kịp để ý đến bà mẹ xinh đẹp này”, Cơ Quân Đào hôn nhẹ lên môi cô: “Đậu Đậu sắp được nghỉ tết rồi đúng không? Đến tết chúng ta dẫn Đậu Đậu ra nước ngoài chơi nhé?”

Hoài Nguyệt rầu rĩ nói: “Nó phải đến Hải Nam chơi với ông bà nội, được nghỉ là đi luôn”.

Cơ Quân Đào dỗ dành cô: “Vậy thì lần sau cho nó đi. Có rất nhiều cơ hội mà, em đừng buồn”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Tiểu Dã đã kết hôn chưa?”

Cơ Quân Đào nói: “Tiểu Dã đã nói anh chưa cưới thì cô ấy cũng chưa cưới. Em mau nhận lời cưới anh đi, nếu không bụng Tiểu Dã to quá lại không mặc được áo cưới”.

Hoài Nguyệt bật cười, nhìn đồng hồ trên bàn, vội vàng nói: “Đã hai giờ chiều rồi, mau dậy đi. Không biết Tiểu Dã sẽ nói gì với chúng ta đây”. Lúc cô đến mới là buổi sáng.

Cơ Quân Đào ôm cô: “Đừng sợ. Nó không để ý đến chúng ta đâu. Để anh ôm em nói chuyện một lát nữa. Tại sao anh cứ cảm thấy như mình đang nằm mơ nhỉ?”

Quả thực còn đẹp hơn một giấc mơ.

Hai người ở trong văn phòng đến gần bốn giờ mới ra ngoài. Cả buổi chiều Cơ Quân Đào ôm cô không chịu buông tay.

Nhìn thấy bọn họ xuống lầu, cậu nhân viên đứng chờ Hoài Nguyệt lúc trước vội đi tới nói với Cơ Quân Đào: “Cơ tiểu thư dặn tôi nói với anh rằng hôm nay cô ấy và tiểu thư Chi Chi sẽ ở lại nội thành”.

Cơ Quân Đào gật đầu rồi cầm tay Hoài Nguyệt đi ra ngoài. Trước mặt cậu nhân viên, Hoài Nguyệt hơi xấu hổ định rút tay ra nhưng không được. Cô còn chưa kịp đỏ mặt thì cậu nhân viên lại nói với cô: “Cơ tiểu thư cũng dặn tôi chuyển lời đến Thương tiểu thư: Cô ấy không pha được trà, hình như trà ngon vẫn để trong văn phòng của Cơ tiên sinh”.

Cơ Quân Đào nói: “Biết rồi, cậu đi làm việc đi”.

Cúi đầu nhìn Hoài Nguyệt, thấy cô đỏ bừng mặt quay đầu đi, anh không khỏi cười khẽ, cúi người thì thầm bên tai cô: “Sau này em cũng là chủ nhân của phòng triển lãm này, làm sao có thể ngượng ngùng như vậy được?”

Hoài Nguyệt trừng mắt nhìn anh: “Mới hơn một năm không gặp mà anh đã xấu xa thế rồi”.

“Anh có xấu cũng chỉ xấu với một mình em, có tốt cũng chỉ tốt với một mình em. Bài thuốc mang tên Thương Hoài Nguyệt này ngọt cũng được, đắng cũng được, dù sao thì anh cũng phải uống cả đời”.

Cơ Quân Đào vòng tay ôm vai cô vừa đi ra ngoài vừa nói: “Chúng ta về ngoại ô thôi. Ở đó thứ gì cũng có, Tiểu Dã đã mua không ít đồ ăn”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Rau em trồng non lắm, lát nữa em hái rau nấu mì cho anh ăn”.

Cơ Quân Đào nói: “Sau này hôm nào phải đi làm thì đến Lục Viên ở với anh, buổi sáng có thể ngủ thêm một lát. Em không biết bây giờ em gầy đến mức nào sao?”

Hoài Nguyệt gật đầu cười: “Vậy chẳng phải em có thể cho thuê căn hộ ở Thanh Hà Uyển để kiếm thêm ít tiền à?”

Cơ Quân Đào vui vẻ không biết nói gì hơn, anh ôm cô vào lòng hỏi: “Sáng sớm ngày mai anh đưa em đi làm được không?”

Hoài Nguyệt gật đầu.

“Chiều đón em về?”

Hoài Nguyệt lại gật đầu.

Cơ Quân Đào thở dài; “Trước kia anh nằm mơ cũng luôn mơ thấy em lắc đầu, em cứ lắc đầu là anh lại tỉnh dậy. Em không biết anh thích nhìn thấy em gật đầu đến mức nào đâu”.

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt gầy gò của anh: “Vậy anh phải đồng ý với em, từ nay về sau phải ăn nhiều, ngủ ngon, không được để em lo lắng”.

“Có em ở bên cạnh, làm sao anh lại ăn không nhiều, ngủ không ngon được chứ?” Cơ Quân Đào cúi đầu khẽ hôn lên trán cô: “Hoài Nguyệt, nói với anh, vì sao hơn một năm nay em vẫn sống một mình?”

“Không phải hôm đó anh bảo em chờ anh sao?” Hoài Nguyệt cầm tay anh, ngược mắt lên nhìn anh: “Cho nên em vẫn chờ”.

Cô vẫn nhớ buổi tối trước hôm Đậu Đậu ngộ độc anh đã nói gì với mình. Hơn một năm nay, mặc dù dần dần chìm vào tuyệt vọng nhưng còn chưa gặp được anh thì cô vẫn không cam lòng. Cảm ơn Thượng Đế đã để cô chờ được đến lúc anh về.

Cơ Quân Đào nắm chặt tay cô, nghiêm túc nói: “Vậy em cứ yên tâm ở bên anh, không phải sợ điều gì cả. Hoài Nguyệt, chúng ta sẽ có một cuộc

sống tốt nhất”.

* * *

Trước cửa phòng triển lãm, muôn loài hoa nở rộ đón xuân. Cơ Quân Dã đứng bên cửa sổ trên tầng hai nhìn bóng lưng hai người cầm tay nhau bước đi, khẽ nói: “Mẹ yên tâm, con đã giao anh trai cho một người phụ nữ rất tốt. Họ nhất định sẽ rất hạnh phúc”.

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện 1 - Tình Yêu Cần Bao Nhiều Lòng Dũng Cảm?

Thời gian này tôi vẫn đi công tác suốt, chỉ có Chủ nhật này không phải tiếp khách, có thể về qua nhà. Nói thật tôi rất sợ về nhà, mỗi lần về nhà là ông bà, bố mẹ đều vây quanh tôi chỉ với một đề tài duy nhất, chính là bao giờ đưa bạn gái về nhà cho họ xem mặt.

Bao giờ? Chính tôi cũng không biết. Người tôi muốn cưới vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng đối với tôi, người đó vĩnh viễn là mặt trăng nơi chân trời, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được.

Đi vào cổng, tôi thấy bà nội đang chăm sóc chậu hoa bên tường, bà đeo kính lão, cúi xuống quan sát tỉ mỉ. Tôi đi tới xem, thì ra là một chậu cỏ chân vịt tím, đã nở mấy bông hoa nho nhỏ, những bông hoa màu tím nhạt lọt thỏm giữa những chiếc lá to sẫm màu.

“Dương về rồi đấy à?” Bà nội cười thật tươi: “Mau đến xem violet của bà, nó nở hoa rồi!”

“Bà nội, đây không phải violet, đây là cỏ chân vịt tím”, tôi ôm vai bà cười nói: “Hoa violet đều mọc ở bên trên, từng bông từng bông, mọc sát nhau thành chuỗi, còn hoa cỏ chân vịt tím thì nhỏ và xen kẽ trong lá, rất khó nhìn thấy”.

Nhớ ngày đầu tiên đến tòa soạn tạp chí, lần đầu gặp cô ấy, cô ấy cũng đang chăm sóc cỏ chân vịt, cô ấy cũng nói đây là violet. Nghe tôi giải thích xong, cô ấy còn xấu hổ đỏ mặt, giống hệt một cô học trò nhỏ. Về e lệ đó

không hề giống một người đã làm mẹ chút nào, có lẽ khi đó tôi đã động lòng rồi, chẳng qua là không nhận ra mà thôi.

“Cái thằng này, lại còn cãi lý với bà nội nữa”, bà nội cười nói: “Cách gọi của thường dân không giống cách gọi của đám giáo sư đó, bà cũng mặc kệ cái tên khoa học gì đó cháu nói, dù sao mọi người đều gọi nó là violet”.

Thì ra là vậy, hóa ra tên thường gọi của nó cũng là violet. Đúng là tôi đã bắt bẻ cô ấy, đáng tiếc là cô ấy lại chưa bao giờ bắt bẻ lại tôi. Tôi nói không phải là hoa mà là cỏ, cô ấy gật đầu; tôi nói cô ấy sẽ được chuyển công tác, cô ấy cũng gật đầu; tôi nói cô ấy phải đi phỏng vấn Cơ Quân Đào... Đó là chuyện ngu xuẩn nhất, hối hận nhất tôi từng làm.

Lúc có một mình, tôi không kìm được suy nghĩ, nếu như lần nọ tôi không sắp xếp cho cô ấy đến phỏng vấn Cơ Quân Đào thì chuyện sẽ tiến triển như thế nào? Nếu như tôi vừa phát giác ra tâm tư của mình đã theo đuổi cô ấy ngay không chút do dự thì câu chuyện sẽ tiến triển như thế nào?

Mặc dù nhà họ Cơ là danh gia vọng tộc nhưng cô ấy không phải một người phụ nữ thấy người sang bắt quàng làm họ. Có mấy lần bất ngờ gặp anh em nhà họ Cơ, tôi lại thấy hai anh em đó mới là người cố ý tiếp cận cô ấy. Khi đi xem đua thuyền rồng, lúc ở quán bar, những gì cô ấy thể hiện không hề khác bạn bè hàng xóm thông thường chút nào, đương nhiên sau đó thì lại khác.

Lần nọ đến Vân Nam, cô nàng Cơ Quân Dĩ kia gọi điện đến, sau đó mọi chuyện đã thay đổi.

Thực ra tôi có rất nhiều cơ hội để giành được trái tim cô ấy. Trong mắt cô ấy, tôi nhìn thấy sự tán thưởng và tín nhiệm rõ ràng, nhưng cuối cùng đều bị tôi cố gắng bỏ qua. Bởi vì thực tế tôi rất bận tâm về mối quan hệ lỏng lẻo giữa chúng tôi và Viên Thanh, Lỗ Phong. Tôi cũng rất ngại tình yêu công sở. Lãnh đạo luôn bóng gió ám chỉ con đường quan lộ của tôi sẽ thênh

thang, cho nên mỗi một bước tôi đều đi hết sức thận trọng. Nếu như tôi yêu cô ấy, mọi người sẽ nói: “Cái gã Trần Thụy Dương kia, bạn gái cũ cướp chồng người ta, còn hãnh thì lại lợi dụng chức vụ để giành lấy vợ cũ của chính người đó”. Ở Trung Quốc, lúc ở trong tối bạn muốn chơi kiểu gì cũng được, nhưng khi ở ngoài sáng, bạn nhất định phải chấp nhận sự giám sát của đại chúng. Cho nên tôi không dám chiều theo trái tim mình, tất cả cũng vì dư luận xã hội trói buộc.

Nhưng rồi tôi vẫn động lòng. Một người phụ nữ xinh đẹp và tài hoa, lương thiện và chân thành, dịu dàng và điềm tĩnh, rộng lượng và kiên cường như vậy sẽ làm bạn say mê lúc nào không biết, ai cũng không là ngoại lệ. Cơ Quân Đào không thể, tôi cũng không thể.

Sau khi từ Vân Nam trở về, tôi đã lén điều tra về Cơ Quân Đào nhưng không tìm hiểu được bao nhiêu. Có thể thấy nhà họ Cơ bảo vệ anh ta rất tốt, cũng có thể là gia tộc của mẹ anh ta bảo vệ anh ta rất tốt. Gia tộc của mẹ anh ta có địa vị không hề tầm thường trong giới kinh doanh Singapore, ngay cả sự thành công của Cơ Trọng Minh lúc đầu cũng phải dựa dẫm vào sức mạnh của gia tộc này. Sau khi mẹ anh ta qua đời, anh ta đã đến Singapore, trong một thời gian rất dài, tuần nào anh ta cũng đi gặp bác sĩ tâm lý. Có tin đồn anh ta cũng mắc bệnh trầm cảm giống như mẹ, nhưng tin đồn này không thể nào xác minh được.

Lòng người luôn tối tăm, đê tiện. Tôi thừa nhận lúc nghe thấy tin tức này, tôi đã khiếp sợ nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Cơ Quân Đào quả thật bị bệnh trầm cảm thì có lẽ cô ấy sẽ không lựa chọn anh ta. Cho dù có mềm lòng đến mấy thì một người phụ nữ ba mươi tuổi cũng sẽ không kích động đến mức mang phần đời còn lại của chính mình ra mạo hiểm. Huống chi cô ấy còn từng có một cuộc hôn nhân thất bại, huống chi cô ấy còn có một đứa con bốn tuổi. Cho dù chính cô ấy có thể quên mình vì yêu thì cũng sẽ phải suy nghĩ đến môi trường lớn lên của con mình. Một người phụ nữ như cô ấy thì làm việc gì cũng sẽ phải suy nghĩ cho con.

Tôi muốn giữ lấy cô ấy, chẳng lẽ tôi lại không chiến thắng được một người đàn ông bệnh tật hay sao? Nhưng cô ấy lại từ chối. Sau khi cô ấy bị tai nạn xe, lúc ở trong văn phòng, tôi muốn nói ra tâm tư của mình bất chấp tất cả nhưng lại bị cô ấy ngăn lại một cách vừa bối rối vừa kiên quyết. Tôi nghĩ có thể mình đã thật sự chậm một bước, rốt cuộc gã Cơ Quân Đào kia đã dần dần đi vào trái tim cô ấy tự lúc nào.

Tôi sử dụng hết thầy quan hệ để tra tìm căn bệnh của Cơ Quân Đào, tất cả chỉ là suy đoán, nhưng suy đoán không phải không có bằng chứng.

Tôi không thể nói thẳng ra với cô ấy về chuyện đó, nhưng tôi giữ cô ấy lại bên người. Đó là lần đầu tiên tôi lợi dụng chức vụ để giữ lại một người phụ nữ. Rất nhiều lúc tôi muốn bóng gió với cô ấy. Có lần khi tụ hội, tôi cố ý nói đến căn bệnh này, những người xung quanh đều phụ họa nói cuộc sống cùng người bệnh trầm cảm quá khổ cực, Tư Tư còn nói thà rằng độc thân còn hơn đặt một quả bom hẹn giờ trong nhà. Tôi thừa nhận là mình muốn thăm dò cô ấy. Quả nhiên cô ấy rất nhạy cảm, lúc nghe mọi người nói về bệnh trầm cảm, vẻ mặt cô ấy rất chăm chú, sắc mặt cũng hơi thay đổi, tôi cảm thấy mình quá tàn nhẫn. Cuối cùng cô ấy nhẹ nhàng nói một câu: “Chỉ cần người nhà quan tâm thì chắc là bệnh tình cũng sẽ đỡ dần”.

Thì ra cô ấy đã biết từ trước, thì ra Cơ Quân Đào không hề che giấu cô ấy, khi đó tôi cảm thấy chính mình thật nực cười.

Tôi cho rằng mình sẽ quên cô ấy một cách lý trí, nhưng tôi không ngờ mình lại quyến luyến như vậy. Là tôi đã đánh giá cao khả năng tự kiểm chế của bản thân hay là tôi đã đánh giá thấp vị trí của cô ấy trong lòng tôi?

Tôi tự nhủ, chẳng qua là mình không đành lòng, không đành lòng thấy một bờ vai yếu đuối như vậy phải gánh nặng quá mức, một người phụ nữ dịu dàng như vậy vốn nên được hưởng thụ cuộc sống an lành trong lòng đàn ông, sao có thể ngày ngày lo lắng như đi trên băng mỏng? Tôi tự nói với mình, bất kể là vì sự quan tâm của lãnh đạo, đồng sự hay một người

bạn thì tôi cũng phải kéo cô ấy dừng lại trước bờ vực. Đương nhiên, những lý do này đều là tôi đang tự lừa mình dối người.

Trăng sáng treo trên mặt biển, trời đất như hòa làm một. Trong cuộc sống sau này, có lẽ sẽ không có một phụ nữ nào làm tôi kích động như vậy nữa. Tôi không muốn mình phải hối hận cả đời, rượu cồn khiến tôi tìm được cơ để buông thả tâm tình, rốt cuộc tôi cũng lấy đủ dũng khí để nói với cô ấy: “Trời đất bên ngoài rộng lắm, lúc nào cuộc sống cũng có thể bắt đầu. Đậu Đậu rất đáng yêu, anh cũng rất thích nó, anh nghĩ đi chơi với nó sẽ rất vui vẻ”.

Trong mắt cô ấy có một thoáng bối rối lóe lên rồi biến mất, sau đó là do dự, tôi nhìn chăm chăm vào mắt cô ấy, trong lòng thoáng vui. Trong thời khắc như vậy tôi nói đến Đậu Đậu, một mặt là phải cho thấy thái độ của tôi, mặt khác là muốn nhắc nhở cô ấy về vấn đề hiện thực nhất.

Cô ấy yên lặng nhìn ra biển cả xa xăm, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, chỉ có dáng người hơi cứng đờ đó cho thấy cô ấy đang đấu tranh tư tưởng như thế nào. Tôi mãi nguyện chờ đợi, tôi sẵn lòng chờ cô ấy, cho dù có phải chờ lâu hơn nữa. Một khi đã hứa hẹn, người phụ nữ như cô ấy sẽ phớt lờ cả trái tim mình, cho nên đáng để đàn ông chờ đợi.

Sau đó cô ấy xoay người lại, đôi mắt nhìn tôi rất trong trẻo, và tôi biết rốt cuộc mình đã thua người đàn ông đó.

Còn người đàn ông đó đột nhiên lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đậu Đậu xảy ra chuyện, may mà không để lại di chứng gì. Trẻ con kể cả có đại thương nguyên khí thì cũng có thể từ từ bổ sung trở lại. Nhưng cô ấy lại đột nhiên ốm nặng một trận, căn bệnh đó vô cùng kỳ lạ, sốt cao mãi không hạ. Mấy bạn học cùng thời đại học của cô ấy vây quanh giường bệnh rơi nước mắt, đặc biệt là cô nàng Đặng Duyên Duyên đó còn khóc như thế

sợ rằng cô ấy không qua khỏi được. Tôi tìm một người bạn làm ở sở y tế, mấy lần mời chuyên gia hội chẩn, cuối cùng bệnh tình mới dần bị đẩy lui. Tôi không báo cho Lỗ Phong, mặc dù sau đó hắn vẫn chạy tới, có điều lần nào cũng bị mấy bạn học của cô ấy chặn ở bên ngoài, rất kỳ lạ là Cơ Quân Đào cũng không hề lui tới.

Sau đó tôi mới biết, Cơ Quân Đào đã đi Singapore.

Tôi lờ mờ biết nguyên nhân cô ấy bị ốm. Tôi rất thương, mặc dù cô ấy từ chối tôi nhưng tôi vẫn thương. Tôi hy vọng người đàn ông đó vĩnh viễn không trở về nữa.

Hôm đó đi cùng một người bạn đến nhà thăm cô ấy, không nghĩ rằng lại gặp anh em nhà họ Cơ. Hai người đó đứng bên tường hoa, nhìn thấy chúng tôi xuống xe, họ tỏ ra rất kinh ngạc. Cơ Quân Đào nhìn có vẻ gầy hơn một năm trước, tinh thần cũng không tốt lắm. Trong lúc ánh mắt tôi và hắn gặp nhau, tôi có thể thấy sự ghen tị và bất an trong đó.

Cơ Quân Dã quanh co hỏi thăm tôi về chuyện của cô ấy, đương nhiên tôi biết vị đại tiểu thư này đang sốt ruột muốn biết có phải cô ấy định bán căn nhà liền kề đó hay không. Tôi vẫn làm bộ nghe không hiểu, tán dóc câu được câu chăng, còn cố ý nói vài câu rất thân mật, quả nhiên Cơ Quân Đào không chịu nổi, không nói câu nào đã đi về nhà. Gã đàn ông này, hắn cho rằng hắn là ai chứ? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, muốn hại ai thì hại hay sao? Hắn đã bỏ cô ấy, sao có thể để hắn quay lại dễ dàng được chứ?

Cô ấy cũng sẽ không định quay lại đúng không? Thấy hai anh em họ, cô ấy vẫn bình tĩnh chào hỏi, không có lấy nửa phần thân thiện. Âm thanh đó nhẹ như không nghe thấy, nụ cười đó nhạt như không nhìn thấy. Khi đó thậm chí tôi hoài nghi có phải lúc trước mình đã hiểu lầm gì không, có thể giữa Cơ Quân Đào và cô ấy không hề thật sự xảy ra chuyện gì, dù sao cũng chưa có ai thấy hai người bọn họ ở riêng bên nhau bao giờ. Có thể tới nay

họ vẫn thật sự chỉ là hàng xóm, chẳng lẽ tôi đã tự coi Cơ Quân Đào là kẻ địch giả tưởng của mình?

“Nhà cũng như người, không đi vào xem làm sao có thể biết nó thế nào”. Tôi không kìm được, lại bóng gió với cô ấy lần nữa, còn cô ấy thì gật đầu.

Buổi chiều hôm đó, tâm tình tôi chưa bao giờ tốt như vậy, thậm chí cô ấy còn chủ động đề nghị đi cùng tôi về thành phố.

Chợt tôi nghĩ, hẳn đã về nước, nếu như giữa bọn họ thật sự chỉ là quan hệ thông thường thì phản ứng của cô ấy sẽ không bình thản như vậy. Cô ấy vẫn là một người dịu dàng, lễ phép, thái độ bình thản đến mức lãnh đạm với một người bạn lâu ngày mới gặp lại như vậy là rất không bình thường.

Không lâu sau, ý nghĩ này của tôi đã được chứng thực.

Trước đó tôi đã biết Cơ Quân Đào sẽ đến buổi đấu giá, có điều tôi không nói với cô ấy. Lần này tôi hạ quyết tâm phải xem cho rõ ràng, rốt cuộc giữa bọn họ là thế nào, phải chăng mình vẫn còn có đường xoay sở?

Tôi sớm đã nhìn thấy Viên Thanh đứng nói chuyện bên cạnh cô ấy. Tôi cũng nhìn thấy người đàn ông ngoại quốc Viên Thanh mới quen rữ được, tuổi lớn như vậy, nói không chừng còn là một ông già mang lương hưu đến Trung Quốc lừa gạt phụ nữ. Bây giờ có rất nhiều tên lừa đảo quốc tế, tùy tiện bịa ra một công ty, nói mình là tổng đại lý khu vực gì đó, sau khi hưởng thụ chán chê thì bye bye một tiếng rồi vỗ mông rồi đi. Nhìn vẻ đặc ý của Viên Thanh, chắc đây cũng là nguyên nhân cô ta đồng ý ly hôn Lỗ Phong, người phụ nữ này thật sự quá lắm chiêu.

Sợ Viên Thanh lại bắt nạt cô ấy, tôi đang định đi đến thì phát hiện ra anh em nhà họ Cơ đang đi vào đại sảnh. Cơ Quân Đào chịu đến nơi này như vậy, đúng là hẳn đã không còn trầm cảm giống với tin đồn. Hiển nhiên vừa vào cửa hẳn đã phát hiện ra cô ấy nên không chịu đi tiếp vào trong mà chỉ đứng nhìn cô ấy. Tôi cảm thấy trên người hẳn có một vẻ đau thương khó tả,

khi đó bất ngờ tôi lại nghĩ, có lẽ người đàn ông đó bỏ đi là vì một sự khổ tâm bất đắc dĩ.

Nhưng tôi biết trong thời khắc mấu chốt này, chính mình không thể mềm lòng.

Tôi lại gần, nói dăm ba câu đuổi Viên Thanh đi rồi cùng cô ấy bước vào hội trường. Tôi nhẹ nhàng đưa tay đỡ bên hông cô ấy, đương nhiên tôi biết trong mắt người khác, hành động này là thân mật đến mức nào. Cô ấy thoải mái ngẩng đầu mỉm cười với tôi, khi đó quả thực tôi đã mở cờ trong bụng, không ngờ cô ấy lại không tránh né, chẳng lẽ cô ấy đã sẵn sàng tiếp nhận tình cảm của tôi? Hay là cô ấy bị tác động nào đó, đã quyết định gác lại quá khứ? Tôi đặc ý liếc mắt về góc kia, nhìn thấy người ấy đột nhiên biến sắc như tôi mong muốn. Tôi nghĩ, rốt cuộc mình cũng gỡ được một ván.

Nhưng tôi đã sai rồi.

Người dẫn chương trình bước lên xin lỗi, nói Cơ Quân Đào tiên sinh đã rời khỏi buổi đấu giá vì lý do sức khỏe. Tiếng thở dài lập tức vang lên, mọi người rỉ tai nhau thì thầm hỏi thăm về bệnh tình của hắn, chỉ có tôi biết hắn bị bệnh gì, chẳng qua là không dám đối mặt với người phụ nữ đang ngồi bên cạnh tôi mà thôi.

Sau đó, cô ấy bắt đầu lơ đãng, mấy lần quên báo giá, cuối cùng chúng tôi mua được một bức thư pháp của Hoàng Đại Vĩ.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, chúng tôi dự tiệc rượu, tôi nghĩ cô ấy sẽ nói mình phải về, nhưng không. Cô gái này đã nhận lời làm việc gì thì nhất định thực hiện đến cùng, đã nhận lời cùng tôi dự tiệc rượu thì cô ấy kiên quyết không bỏ cuộc giữa chừng, mặc dù có thể trái tim cô ấy đã đi về cùng với người kia từ lâu rồi.

Sau lần thứ ba cô ấy lơ đãng đánh đổ chén rượu, rốt cuộc tôi không kìm được, hỏi: “Có cần anh đi hỏi xem anh ta ở bệnh viện nào hay không?” Tôi

nghĩ mình thật sự quá thiếu kiên nhẫn, nhưng đối mặt với một người phụ nữ tâm tư không đặt ở đây, bạn có kiên nhẫn đến mấy cũng là vô dụng.

Cô ấy hoang mang nhìn tôi lắc đầu, còn tôi thì chỉ có thể miễn cưỡng gượng cười.

“Không cần trói buộc chính mình, kết cục là sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn”. Tôi nhìn cảnh ăn uống linh đình trong phòng và khuyên cô ấy, có điều chẳng lẽ không phải đang nói chính mình?

Luôn trói buộc chính mình, luôn suy đi tính lại, luôn hy vọng xa vời có thể vẹn cả nhiều đường. Thì ra, công việc có thể như vậy, còn tình cảm thì không thể.

Có lúc tôi rất khâm phục Cơ Quân Đào. Bệnh của hắn là điểm yếu trí mạng. Gia tài kếch xù thì sao? Tài hoa hơn người thì sao? Trong mắt người phụ nữ như cô ấy, tất cả đều không bằng một thứ: sức khỏe. Nhất định là hắn đã rất gian nan, nhất định là phải có dũng khí cực lớn, hắn mới có thể giành được tình yêu của cô ấy.

Hết lòng vì nhau! Thì ra thứ tình yêu cần chỉ vẹn vẹn là hết lòng vì nhau...

EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH

Hàm Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngoại Truyện 2 - Bốn Mùa

Xuân

Cho dù đã mặc trang phục thường ngày rộng rãi nhưng dáng người của bà bầu Cơ Quân Dĩ vẫn hiện ra rất rõ ràng. A Thích vội vã bắt cô đi đăng ký: “Bà xã đại nhân, chúng ta đi đăng ký đi. Em biết đấy, sinh con là phải có giấy kết hôn, phải có giấy chứng sinh, nếu không chính là đẻ chui. Em không muốn để con chúng ta sẽ là một đứa con ngoài giá thú chứ?”

Cơ Quân Dĩ nói: “Chui thì đã sao? Đứa nào đẻ ra mà chả chui?”

A Thích hết cách đành chạy đến căn nhà ngoại ô tìm Cơ Quân Đào kể khổ.

Sau khi vào xuân, Cơ Quân Đào và Hoài Nguyệt hầu như ở ngoại ô. Mỗi ngày năm giờ chiều, chiếc Lexus của Cơ Quân Đào đều chờ ở cửa quán cà phê ngay sát tòa soạn tạp chí. Hoài Nguyệt đi làm về, vừa ra khỏi cổng đã có thể nhìn thấy Cơ Quân Đào đang dựa vào bên cạnh xe, dáng người tuấn tú, mặt mày hớn hởi. Đã mấy lần Hoài Nguyệt nửa làm nũng nửa nghiêm túc nói với anh: “Sau này ngồi trong xe đợi em là được, nếu không mấy cô bé trong tạp chí em đều tương tư hết, lúc đó anh phải chịu trách nhiệm đấy”.

Cơ Quân Đào ôm cô nói: “Anh thích nhìn em đi từng bước về phía anh, không có một chút do dự, vừa vui vẻ vừa thỏa mãn, đây là món quà lớn nhất của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông, làm sao anh có thể không nhìn được?”

Bất kể gió mưa, anh đều kiên trì để cô vừa ra cửa đã có thể nhìn thấy mình: “Hoài Nguyệt, anh muốn em biết, trên thế giới này có người vẫn đang chờ em, em không cần sợ gì cả, muốn làm gì thì cứ làm”.

Hoài Nguyệt ôm anh không nói nên lời. Có một lần nói với anh về cuộc sống của mình lúc ly hôn, xếp hàng bị người ta chen vào trước cũng không dám lên tiếng, mua đồ bị tính sai tiền cũng không dám đòi lại, đi trên đường bị người ta đụng vào lại phải nói xin lỗi người ta, cuộc sống không có chỗ dựa dẫm quả thực chính là một cơn ác mộng. Không ngờ anh nghe vào tai và cũng ghi luôn trong lòng.

Hôm nay hai người vừa cùng nhau nấu cơm tối xong thì A Thích đã đến. Nhìn thấy mấy đĩa rau cải xanh biếc, cá kho màu hổ phách, khoai tây vàng rộm và bát canh rau trên bàn ăn, tuy là thức ăn rất thông thường nhưng lại thơm nức mũi, màu sắc mê người, A Thích không khỏi hâm mộ nói: “Quân Đào, em đang nghĩ tại sao dạo này khí sắc anh tốt như vậy, thì ra ngày ngày Hoài Nguyệt đều tâm bồi cho anh, còn chiều chuộng hơn cả bà bầu nhà em!”

Cơ Quân Đào vừa giúp Hoài Nguyệt rửa bát vừa cười nói: “Ngày ngày chú vẫn cho em gái anh ăn cái gì? Không lẽ ngay cả rau cải, khoai tây cũng không có mà ăn à?”

A Thích nói: “Ba ba, lươn, cá trích, gà hầm, không phải thai phụ đều ăn những thứ này sao?”

Hoài Nguyệt cau mày nói: “Em đoán là Tiểu Dã bị chú ấy ép ăn đến phát ngán rồi, bây giờ có phải sợ thiếu dinh dưỡng như trước đâu, cứ ăn uống cho thoải mái là được”.

A Thích nghi hoặc nói: “Cô ấy không chịu đi đăng ký kết hôn, chẳng lẽ là vì ăn uống không thoải mái? Em thấy thức ăn anh chị nấu hôm nay rất ngon, hay là gọi luôn cô ấy đến đây ăn cùng?”

Lời còn chưa dứt, tiếng Cơ Quân Dã đã vang lên ngoài cửa: “Anh, Hoài Nguyệt, ăn cơm chưa? Em chết đói rồi!”

Hoài Nguyệt vội chạy ra mở cửa, lại cười nói với Cơ Quân Đào: “Mau đi ộp mấy quả trứng gà, bà bầu này ăn giỏi lắm!”

A Thích theo Cơ Quân Đào đi vào phòng bếp, thấy anh vụng về đập bốn quả trứng gà liền cười nói: “Anh ở cùng Hoài Nguyệt lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa tiến bộ chút nào nhỉ?”

Cơ Quân Đào bất đắc dĩ nói: “Bình thường cô ấy không chịu để anh làm, việc gì cũng rất chu đáo, hôm nay gấp quá nên mới chịu để anh ộp trứng đấy”.

A Thích lắc đầu, thở dài nói: “Không biết sao số anh tốt thế. Em gái anh chỉ biết quát mắng em, chưa bao giờ dám sai khiến anh. Bạn gái thì cả ngày nâng niu anh trên tay. Quân Đào, em ghen tị quá, tại sao em cố gắng làm việc đến mấy cũng không thể khiến Tiểu Dã thương em một chút nhỉ?”

“Nếu anh có bầu thay em thì tự nhiên em sẽ thương anh!” Cơ Quân Dã rửa tay xong, ngồi xuống bàn ăn ngẫu nhiên, vừa ăn vừa nói: “Hoài Nguyệt, ngày nào em cũng phải về đây ăn cơm, mấy ngày nay A Thích không cho em ăn được bữa nào ra hồn cả”.

Hoài Nguyệt mỉm cười: “Được, em muốn ăn cái gì cứ nói với chị, chị đi làm về sớm, sang xuân ngày cũng dài hơn rồi, bảy giờ ăn cơm cũng không coi là muộn.

A Thích nói: “Anh cũng sẽ tới hỗ trợ”.

Cơ Quân Đào cố ý nói: “Có ai mời chú ăn đâu, chú không cần tới làm gì”.

A Thích bất mãn nói: “Quân Đào, lúc trước anh định về Singapore, chính em với Tiểu Dã cùng nghĩ cách lừa Hoài Nguyệt đến phòng triển lãm, không có công lao cũng có thiện ý mà. Vậy mà ngay cả một bữa cơm anh cũng không chịu cho em ăn?”

Cơ Quân Đào thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt, vội nói: “Đến thì đến, có điều phải đăng ký rồi mới được đến. Dù sao cũng phải có danh phận mới có thể đến ăn tiệc được”.

Cơ Quân Dã nói: “Em không đi, vác cái bụng đi đăng ký thật khó coi, người ta lại cho rằng em uy hiếp anh ấy!”

A Thích dờ khóc dờ cười nói: “Anh sẽ nói rõ, gặp ai anh cũng bảo là anh uy hiếp em, được không?”

Cơ Quân Dã nói: “Anh, em đã thề rồi, bao giờ anh chưa đưa chị dâu vào cửa thì lúc đó em cũng chưa kết hôn”. Vừa nói vừa nhìn sang Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô, cô nàng này thật biết cách đe dọa người khác. Quay đầu lại thấy Cơ Quân Đào đang mỉm cười nhìn mình, Hoài Nguyệt không khỏi lúng túng, đỏ mặt cúi đầu.

Thấy thế A Thích cười nói: “Ngày mai chúng ta cùng đi luôn đi, bán sỉ cho nhanh”.

Cơ Quân Dã nói: “Nếu đăng ký kết hôn cũng có thể làm thay thì tốt, anh với chị ấy đi, mang tờ đăng ký về cho bọn em, để em khỏi phải đi cho mất mặt”.

Hoài Nguyệt bật cười nói: “Được, tốt nhất là gặp một người cạnh thị nặng, sau đó anh chị thay bộ quần áo khác, lại đến đăng ký lần nữa”.

Cơ Quân Dã đang uống canh, vừa nghe vậy liền sặc luôn, vội vàng nói: “Vậy là quyết rồi nhé! Ngày mai nhất định phải đi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới nhận ra là mình vừa đồng ý kết hôn. Nhìn nụ cười ranh mãnh của Cơ Quân Dã đối diện, cô hận không thể trốn ra phía sau Cơ Quân Đào, trong lòng buồn bực, rõ ràng là Cơ Quân Dã không chịu kết hôn nên A Thích tới tìm viện binh, tại sao người đồng ý kết hôn trước lại là mình?

Cặp vợ chồng Cơ Quân Dã ăn uống no nê như gió cuốn mây tan rồi nghênh ngang mà đi, Hoài Nguyệt lại xuống bếp xào thêm rau cải cho Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào vừa ăn vừa cười nhìn cô, Hoài Nguyệt bị anh nhìn đến đỏ mặt, quát: “Cười ngây ngô cái gì?”

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng, bón cho cô một miếng, nói: “Mùi vị mì hôm nay ngon quá, Cơ phu nhân ạ!”

Vì vậy, đầu mùa xuân, Hoài Nguyệt trở thành Cơ phu nhân.

Hạ

Một ngày tháng Bảy, vì Chủ nhật phải đi họp lớp đại học nên Hoài Nguyệt lấy một đồng quần áo ra bắt Cơ Quân Đào tư vấn.

Cơ Quân Đào hứng thú nhìn cô thay hết bộ này đến bộ khác, đến lúc mặc hết một lượt, anh nghĩ hồi lâu rồi nói: “Đều rất đẹp”.

Hoài Nguyệt trách: “Em phải chọn bộ đẹp nhất, phải vừa trẻ vừa đẹp”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Em vốn đã vừa trẻ vừa đẹp, nếu còn đẹp hơn nữa, đến đó có nhiều bạn học nam như vậy, anh lại không yên tâm”.

Hoài Nguyệt ôm một đồng ảnh chụp thời đại học ra cho Cơ Quân Đào xem: “Cơ tiên sinh, nhìn này, bọn họ đều không đẹp trai bằng anh. Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để ý đến người khác”.

Cơ Quân Đào nhìn kỹ những bức ảnh đó, Hoài Nguyệt thời đại học trẻ trung, xinh xắn, gương mặt cười không lo không nghĩ, đẹp đến mức làm người ta hoa mắt. Anh nhìn mà khoe mắt hơi ươn ướt, nếu như lúc đó mình gặp cô ấy trước khi cô ấy gặp Lỗ Phong thì có lẽ cô ấy đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Biết rõ là không thể nhưng anh vẫn không tìm được ý nghĩ ấy. Thì ra khi bạn thật sự yêu một người thì bạn sẽ chỉ khao khát mong cả kiếp trước, kiếp này cô ấy đều được hạnh phúc.

“Hoài Nguyệt, bây giờ sống cùng với anh, có phải em vẫn cảm thấy áp lực?”

“Không”. Hoài Nguyệt ngoan ngoãn rúc vào lòng anh: “Em tin rằng nếu như anh yêu em thì nhất định sẽ không bỏ em. Anh cũng biết, nếu như anh không vui vẻ thì em cũng sẽ không vui vẻ. Cho nên chúng ta phải sống cho tốt, ở bên nhau cho tốt”.

Cơ Quân Đào hôn lên môi cô, nói: “Cơ phu nhân, bây giờ anh rất vui vẻ”.

Hoài Nguyệt tinh nghịch nói: “Nhưng em có chút không vui, em còn chưa chọn được quần áo để đi họp lớp”.

Cơ Quân Đào chợt nhớ ra: “Anh nhớ cái váy trắng em mặc hôm đến dự lễ khai mạc triển lãm tranh đó rất đẹp, hoa văn lá liễu điểm tuyết rất nhã nhặn, rất hợp với khí chất của em”. Làm anh vừa nhìn thấy cô giữa đám đông đã cảm thấy vừa vui mừng vừa bồn chồn thấp thỏm.

Hoài Nguyệt tiếc nuối: “Em cũng rất thích cái váy đó, đáng tiếc là bị Duyên Duyên mượn mặc ra nước ngoài, không cẩn thận để rách một chỗ. Bây giờ có muốn mua cũng không được”.

Cơ Quân Đào hỏi: “Em còn cái váy trắng nào không? Kiểu nào em thích ấy!”

Hoài Nguyệt lấy một chiếc ra: “Cái này kiểu dáng cũng không tồi, nhưng mà mộc quá. Lần trước mua ở Hồng Kông lúc đi cùng Duyên Duyên, em luôn cảm thấy nên có thứ gì đó để điểm xuyết, nhưng đây chuyen thì tầm thường quá”.

Cơ Quân Đào sờ sờ chất vải, hào hứng nói: “Để anh vẽ thứ gì đó lên váy cho em, lần trước không phải anh đã vẽ Tom và Jerry lên cái áo cộc cho Đậu Đậu à? Anh sẽ chuẩn bị phẩm màu thích hợp, được không?”

Hoài Nguyệt bán tín bán nghi, không nỡ làm anh mất hứng nên cũng gật đầu đồng ý.

Cơ Quân Đào thấy vậy không khỏi bật cười: “Cơ phu nhân, em rất thiếu lòng tin vào anh. Nào, chúng ta đi mua quần áo, mua hết các loại quần áo hàng hiệu tốt nhất. Đến lúc anh vẽ xong, chúng ta sẽ so sánh xem rốt cuộc cái nào đẹp hơn, hợp với em hơn, được không?”

Hoài Nguyệt không chịu: “Nhiều quần áo như vậy mà vẫn còn mua nữa? Em cũng không dám mặc đi làm. Mọi người vốn cảm thấy em rất đáng thương, đều rất tốt với em, bây giờ có khi đã coi em là yêu tinh rồi”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Thế không phải là yêu tinh à? Sao lại mê hoặc anh thành như vậy?”

Hoài Nguyệt trừng mắt nói: “Bây giờ anh càng ngày càng dẻo mồm rồi, trước kia cả ngày cũng không nói được mấy câu, lần nào nói chuyện với anh, em cũng hồi hộp”.

Cơ Quân Đào nói: “Khi đó anh thích em mà không dám nói ra, đành phải nhìn em không nói lời nào, còn em thì suốt ngày ra vẻ không biết gì, có biết đáng giận thế nào không?”

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh: “Thực ra trong lòng em biết rõ, xin lỗi vì đã làm anh tủi thân như vậy”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng, thở dài nói: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng em lại về với anh. Đời này anh phải giữ em thật chắc mới được, không bao giờ làm chuyện điên rồ nữa”.

Hai ngày sau, Hoài Nguyệt đi làm về đến nhà, thấy chiếc váy trắng đang treo trên giá áo, bên trên có vẽ hoa văn lá liễu, cô cực kỳ kinh ngạc, quay lại nhìn Cơ Quân Đào.

“Thế nào? Có thích không?” Cơ Quân Đào mỉm cười hỏi.

“Sao anh lại nhớ được hoa văn này?” Hoài Nguyệt không thể tin nổi vào mắt mình, ngây người nhìn anh, hoa văn gần như giống hệt chiếc váy đó, mà lại còn sinh động và đẹp hơn rất nhiều. “Cái váy đó em mới mặc có mấy lần”.

“Anh thấy em mặc hai lần, một lần ở lễ khai mạc triển lãm tranh, một lần ở buổi tiệc trà do Tiểu Dã tổ chức”. Cơ Quân Đào nắm tay cô nói: “Hoài Nguyệt, em đứng trước mặt anh xinh đẹp như vậy, làm sao anh có thể không nhớ chứ?” Tất cả những gì liên quan đến cô anh đều nhớ rõ, trong hơn một năm ở Singapore, chính là nhờ có những ký ức đó, anh mới không từ bỏ thế giới này.

Hoài Nguyệt nhìn anh rưng rưng: “Tranh của công tử Quân Đào giá trị ngàn vàng, em tự ti, sợ không xứng với cái váy này”.

“Vậy trái tim Cơ Quân Đào thì sao? Giá trị bao nhiêu?” Ánh mắt Cơ Quân Đào nhìn cô sáng rực.

“Vật báu vô giá”. Hoài Nguyệt dựa vào lòng anh: “Quân Đào, em cảm nhận được hạnh phúc”.

Thu

Sau khi sinh, Cơ Quân Dã về căn nhà liền kề ở. Lúc đầu cô muốn đuổi anh trai về biệt thự để mình có thể làm hàng xóm với Hoài Nguyệt, bây giờ Hoài Nguyệt đã trở thành chị dâu nên đương nhiên không cần đuổi anh trai đi nữa. Cô thích căn nhà của Hoài Nguyệt nên Hoài Nguyệt chuyển sang ở bên nhà Cơ Quân Đào.

Mỗi ngày Hoài Nguyệt đi làm về đều chăm sóc vườn rau dưới đất trên trần một chút, gần như lần nào A Thích và Cơ Quân Đào cũng giúp cô. Cơ Quân Dã tức giận đứng bên cạnh xem, bởi vì ai cũng từ chối sự giúp đỡ của cô. Bảo mẫu nói với Cơ Quân Dã: “Tôi còn chưa bao giờ thấy cặp chị dâu em chồng nào hòa thuận như hai cô, đúng là không khác gì chị em ruột”. Cơ Quân Dã đắc ý nói: “Đúng vậy, bà chị dâu này là do chính tôi đi cướp về mà”.

Cơ Quân Dã sinh một đứa con gái đúng như ý nguyện, con bé này nghịch kinh khủng, cả ngày không chịu ngủ, đến mùa thu nó đã có thể phân biệt được từng người. Rất lạ là mỗi lần nó khóc, chỉ cần nhìn thấy Đậu Đậu là lại lập tức nhoén miệng cười, Cơ Quân Dã than khóc mình sinh ra một đứa con háo sắc. Cho nên chỉ cần Đậu Đậu vừa về nhà là Cơ Quân Dã lại kéo cậu bé đến bên giường con gái, còn nói là cảm tình phải được bồi dưỡng từ nhỏ, khiến Hoài Nguyệt muốn nói chuyện với con trai bảo bối còn phải xin phép vị nhạc mẫu đại nhân tương lai này trước.

Chủ nhật, mùa thu gió mát, cả đại gia đình ngồi uống trà tán gẫu ngoài hành lang. Đậu Đậu đã vào lớp Một. Năm thứ nhất tiểu học không có nhiều bài tập, ngộ tính đối với hội họa của Đậu Đậu rất cao, cậu bé cũng rất thích nên cứ rảnh là lại đến nghe Cơ Quân Đào chỉ cách vẽ tranh. Lúc này người lớn đang nói chuyện, Leshy nằm sấp bên cạnh Đậu Đậu xem cậu bé vẽ tranh có đường có nét đang hoàng, em bé thì nằm trong xe đẩy ê a tự chơi một mình.

Hoài Nguyệt nói: “Tiểu Dã, đã nghĩ được tên cho em bé chưa?” Đã sinh được mấy tháng rồi mà vẫn chưa chọn được tên cho con, đến giờ cũng chưa

đi khai báo hộ khẩu. Không lẽ vị đại tiểu thư này định để con gái thành người không có hộ khẩu thật?

“Vẫn chưa nghĩ ra”, Cơ Quân Dã lườm A Thích: “Đều do anh ấy, cái họ quái dị ấy làm sao chọn được tên chứ”.

A Thích bất mãn nói: “Họ này có gì mà không hay, Thích Kế Quang, anh hùng dân tộc!”

Cơ Quân Dã nói: “Em đã nghĩ tới nghĩ lui, con bé này hư quá, em muốn đi ngủ mà nó cứ quấy, đúng là bức mình chết đi được. Thôi, gọi luôn là Thích Sát!”

Đậu Đậu bên cạnh nghe thấy bật cười ha hả, hôm nay cậu bé học được một từ ở trường, lúc này liền khoe khoang một chút: “Gọi như vậy rất khí thế, rất oai phong đấy!”

Cơ Quân Đào cười nói: “Cái tên này không tồi, nếu đặt cho con cô Cơ thì còn hợp hơn”.

Hoài Nguyệt trừng mắt nhìn anh hỏi: “Thế bố có chọn được cái tên nào nữa không?”

Ông già đã nghĩ ra không ít tên cho cháu gái nhưng đều bị con gái bác bỏ, ông cũng không giận mà ngược lại còn không biết chán, cứ một vài ngày lại gọi điện thoại về nói chuyện để tìm linh cảm.

“Ông cụ bảo thôi gọi luôn là Muội Muội”, Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Thật là không có văn hóa”.

A Thích nói: “Người có văn hóa đều bị em ép đến phát điên rồi nên mới biến thành không có văn hóa”.

Hoài Nguyệt đi vào bưng nôi ngô mới luộc đi ra, nói: “Ngô vừa mới bẻ, nếm thử xem. Giống ngô này được lắm, bây giờ không dám mua ngô ở bên ngoài nữa, mọi người bảo là có thuốc trừ sâu”.

Đậu Đậu chạy vào rửa tay rồi quay ra nói: “Cô Cơ thích ăn ngô như vậy thì gọi em ấy là ngô đi. Cháu gọi là Đậu Đậu, em ấy gọi là Ngô Ngô, không phải đều ăn được sao?”

Hoài Nguyệt cười cười đưa một bắp cho con trai: “Cũng đúng, dùng làm tên gọi ở nhà, rất đáng yêu”.

Cơ Quân Đào đưa cho Hoài Nguyệt một bắp, nói: “Vậy thì nhà chúng ta không lo thiếu ăn nữa, mùa hè ăn đậu, mùa thu ăn ngô”.

Hoài Nguyệt cắn một miếng ngô, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vội che miệng chạy vào nhà, Cơ Quân Đào lo lắng lập tức chạy theo.

Cơ Quân Đào nhìn bóng lưng hai người, vui vẻ nói với A Thích: “Nói không chừng nhà chúng ta thật sự sẽ trở thành kho lương thực đấy, đậu, ngô, sau này thêm lúa mì, lúa nước gì đó nữa là đủ bộ. Em quyết định rồi, con gái chúng ta gọi là Ngô, tên khai sinh là Thích Thơ, dùng cái tên Đậu Đậu chọn, hai đứa nó, một vẽ tranh, một làm thơ, quá tốt. Đậu Đậu, sau này nhất định phải cưới được em họ làm bà xã đấy nhé!”

Đậu Đậu liếc nhìn cô với vẻ tự đắc.

Đông

Bên ngoài tuyết đang rơi, Cơ Quân Đào, Hoài Nguyệt và Đậu Đậu ngồi trên tấm thảm trước sofa xem ti vi. Hôm nay kênh trẻ em của đài truyền hình tỉnh có chương trình ghi hình tại trường học của Đậu Đậu, hiển nhiên cả nhà phải xem thể hiện của Đậu Đậu trên màn ảnh.

Trong phòng mở điều hòa rất ấm, Hoài Nguyệt mặc chiếc váy có dây đeo, bụng vẫn chưa rõ. Từ lúc bắt đầu có thai đến giờ cô vẫn nôn ọe. Mặc dù mấy ngày nay không nôn nhiều lắm nhưng cô vẫn gầy hơn trước khá nhiều, làm Cơ Quân Đào xót đến mức mấy lần bảo biết thế thì đã không sinh đứa nữa.

“Đồ ngốc, em muốn có một đứa con của hai chúng ta”. Hoài Nguyệt vuốt ve gương mặt chồng, dịu dàng cười: “Không sao mà, một thời gian nữa sẽ ổn, hơn nữa bây giờ cũng có nôn nhiều nữa đâu”.

Cô muốn cho anh một đứa con của chính anh để sưởi ấm thế giới cô độc đã lâu của anh. Người đàn ông này, đằng sau vinh quang bên ngoài là sự phản bội của bố và nỗi ám ảnh về cái chết của mẹ, từ nhỏ đến giờ đều luôn thiếu tình thân và sự chăm sóc của một gia đình bình thường. Bây giờ cô muốn bù đắp cho anh, để trong cuộc sống sau này anh sẽ không thiếu tình yêu của vợ và con mình.

Cơ Quân Đào đứng dậy đi vào bếp bưng tổ yến ra cho Hoài Nguyệt, nhìn cô chậm rãi ăn từng miếng một. Từ khi Hoài Nguyệt có thai, ngoài người giúp việc theo giờ vốn có, anh còn thuê thêm một bảo mẫu biết nấu ăn. Cơ Quân Đào không quen trong nhà có người lạ nên bình thường người này đều sang giúp việc bên nhà Cơ Quân Dã, buổi tối mới sang bên này nấu bữa tối.

Ăn xong tổ yến, Hoài Nguyệt đưa bát cho chồng, cười nói: “Em thật may mắn lấy được anh, nếu không thì lấy đâu ra tổ yến mà ăn”.

Cô ăn thứ khác là lại nôn nhưng chỉ có tổ yến là không. Các cậu của Cơ Quân Đào nghe nói vậy liền gửi không ít tổ yến từ Singapore về, những ngày Hoài Nguyệt nôn nhiều nhất, gần như chỉ ăn mỗi tổ yến mà sống.

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Dù sao thì cũng không đủ dinh dưỡng, tổ yến cũng chỉ có tiếng tăm mà thôi”.

Hoài Nguyệt biết anh đang lo lắng, cô an ủi: “Làm mẹ dù sao cũng phải có trả giá, điều này là bình thường mà”.

“Hoài Nguyệt, lần này có phải cũng đau như lúc sinh Đậu Đậu không?” Cơ Quân Đào lo lắng hỏi. Trong buổi tiệc trà hôm đó, anh vô tình nghe thấy Hoài Nguyệt nói lúc sinh con cô đau đến mức nắm chặt mép giường, hai bàn tay đều bị thương, hai năm sau mới khôi phục được xúc giác. Từ khi Hoài Nguyệt có thai, anh vẫn lo lắng điều này.

“Mẹ em nói là sẽ không đau thế đâu”, Hoài Nguyệt an ủi anh: “Đừng lo lắng, sinh con là thiên chức của người mẹ, anh phải tin tưởng bà xã mình”.

Đậu Đậu sắp tới xoa bụng mẹ, nhíu mày nói rất người lớn: “Thằng em trai của con hư quá, mẹ, sau này mẹ đẻ nó xong con sẽ dạy dỗ nó đàng hoàng”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Tại sao con biết là em trai?”

Đậu Đậu nói: “Đương nhiên, con còn biết cậu em trai này nhất định rất đẹp. Cô Cơ đã nói rồi, con và em trai sẽ trở thành tuyệt đại song kiều. Mẹ, tuyệt đại song kiều là cái gì?”

Hoài Nguyệt nói: “Nghĩa là hai anh em đều rất đẹp trai, rất có bản lĩnh”.

Đậu Đậu gật đầu, nghiêm túc nói: “Con sẽ chăm sóc em con tử tế”.

Cơ Quân Đào đi tới ôm lấy Đậu Đậu: “Đậu Đậu, phải nhớ kỹ, lúc mẹ mang thai các con vất vả thế nào, sau khi lớn lên, cho dù có trở thành người có bản lĩnh nhất thiên hạ thì cũng phải tốt với mẹ”.

Đậu Đậu gật đầu cực kỳ trịnh trọng: “Chú Cơ, sau này lớn lên cháu cũng sẽ tốt với chú, bởi vì chú tốt với mẹ cháu. Cháu là con trai mẹ, cháu phải cảm ơn chú”.

Cơ Quân Đào giật mình nhìn Đậu Đậu, nhất thời cảm động không nói nên lời. Hoài Nguyệt đứng dậy, cầm tay cậu bé, vô cùng xúc động nói: “Đậu Đậu, con học được cách nói chuyện kiểu người lớn từ bao giờ vậy?”

Đậu Đậu hãnh diện: “Mẹ, mọi người không thể nhìn con như trước được nữa. Cô giáo con đã nói rồi, học sinh tiểu học bây giờ lợi hại lắm!”

Cơ Quân Đào thơm lên má Đậu Đậu, nói: “Ồ, Đậu Đậu đã lớn, chú Cơ còn nhớ lần đầu tiên cháu tới nhà đã kể cho chú nghe chuyện bữa cơm của người con hiếu thảo, thời gian trôi qua nhanh thật”. Chính vì câu chuyện kia nên anh mới nảy sinh thiện cảm với hai mẹ con. Một người mẹ có thể dạy con bằng câu chuyện như vậy, một cậu bé có thể trưởng thành lên cùng với những câu chuyện như vậy, nhất định đều là những người trong lòng tràn ngập tình yêu.

Đậu Đậu đỏ mặt, cậu bé quả thật đã lớn, lúc bị người lớn thơm má, cậu cũng cảm thấy rất ngượng ngùng.